

Giới thiệu Thiên Thu

Siêu phẩm Thiên Thu của tác giả Trương Tôn Lăng Ngọc lấy bối cảnh tại thời điểm 15 tuổi, nàng mang theo một tâm hồn ngây thơ trong sáng bước chân vào hậu cung Vạn Thành Quốc. Vốn tưởng hoàng cung là nơi không có tình người nhưng cho đến khi nàng gặp hắn.

25 tuổi, nàng trở thành sủng phi của hắn, nhận sự che chở yêu thương của hắn. Hậu cung 3000 giai lệ nhưng nàng chiếm vị trí quan trọng nhất trong sổ tay sử dụng sủng phi của hắn. Hắn cho nàng cảm giác là nữ tử ngôn tình cô đại hạnh phúc nhất thế gian.

35 tuổi, mọi thứ thay đổi, tình cảm hắn dành cho nàng dần dần mờ nhạt, tỷ muội lần lượt phản bội nàng. Khi đọc truyện hay ta sẽ thấy, để bảo vệ bản thân, nàng thay đổi và tự biến mình thành một con quỷ dữ khát máu.

45 tuổi, nàng đứng trên đỉnh cao của quyền lực và phú quý. Nhìn nàng giống như có trong tay mọi thứ nhưng ít ai biết nàng đã phải đánh đổi thứ gì.

Bằng hữu, kẻ thù, con cái, phu quân...

Khi ngoảnh lại mới biết tất cả chẳng còn lại gì... có quyền lực nhưng chẳng ai ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chế Độ Hậu Cung - Hậu Phi Của Thái Tử, Vương Gia

Hoàng Hậu

Hoàng Quý Phi

Chính Nhất Phẩm: Quý Phi - Thục Phi - Đức Phi - Hiền Phi.

Chính Nhị Phẩm: Thần Phi - Nguyên Phi - Lệ Phi - Giai Phi.

Chính Tam Phẩm: Tần - Cơ

Chính Tứ Phẩm: Chiêu Nghi - Chiêu Viện - Chiêu Dung, Thục Nghi - Thục Viện - Thục Dung.

Chính Ngũ Phẩm: Sung Nghi - Sung Viện - Sung Dung, Tu Nghi - Tu Viện - Tu Dung, Hoa Nghi - Hoa Viện - Hoa Dung.

Chính Lục Phẩm: Tiệp Dư - Tiệp Vũ.

Chính Thất Phẩm: Vũ Nghi - Uyển Nghi - Phương Nghi - Đức Nghi - Phân Nghi.

Chính Bát Phẩm: Lương Nghi - Lương Viện, Tiều Nghi - Tiều Viện.

Chính Cửu Phẩm: Quý Nhân - Mỹ Nhân - Tài Nhân - Lương Nhân.

Chính Thập Phẩm: Tài Nữ

Mạc Phẩm: Tuyền Thị

Hoàng Hậu

Hoàng Quý Phi

Chính Nhất Phẩm: Quý Phi - Thục Phi - Đức Phi - Hiền Phi.

Chính Nhị Phẩm: Thần Phi - Nguyên Phi - Lệ Phi - Giai Phi.

Chính Tam Phẩm: Tần - Cơ

Chính Tứ Phẩm: Chiêu Nghi - Chiêu Viện - Chiêu Dung, Thục Nghi - Thục Viện - Thục Dung.

Chính Ngũ Phẩm: Sung Nghi - Sung Viện - Sung Dung, Tu Nghi - Tu Viện - Tu Dung, Hoa Nghi - Hoa Viện - Hoa Dung.

Chính Lục Phẩm: Tiệp Dư - Tiệp Vũ.

Chính Thất Phẩm: Vũ Nghi - Uyển Nghi - Phương Nghi - Đức Nghi - Phân Nghi.

Chính Bát Phẩm: Lương Nghi - Lương Viện, Tiểu Nghi - Tiểu Viện.

Chính Cửu Phẩm: Quý Nhân - Mỹ Nhân - Tài Nhân - Lương Nhân.

Chính Thập Phẩm: Tài Nữ

Mạc Phẩm: Tuyền Thị

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thiên Thu Truyện

Tùng Teng! Tùng Teng! Tùng Teng!

Tiếng trống linh đình vang khắp cả Tử Cấm thành, hôm nay là ngày đại thọ 60 tuổi của Thái Hoàng Thái Hậu của Vạn Thành Quốc.

Người người trong ai nấy đều vì việc này mà bận rộn đến tối mịt tối mui. Người thì chuẩn bị lễ vật, kẻ thì lo tổ chức lễ mừng. Dường như không có một ai có chút thời gian rảnh rỗi.

Nghe đâu Hoàng đế và Diệu Thái Hậu rất kính trọng Thái Hoàng Thái Hậu này nên mới chuẩn bị long trọng như thế.

Bề ngoài là nói kính trọng nhưng thật chất là do bà ta nắm giữ đại quyền trên triều đình lẫn hậu cung, vì vậy cho nên bọn họ mới tỏ ra như thế.

Thọ yến đã tổ chức, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy Thái Hoàng Thái Hậu đâu, lo lắng, Hoàng Đế - Võ Nguyên Trung hỏi:

"Tại sao tổ mẫu chưa đến?"

Diệu Thái Hậu - Diệu Tôn ngồi bên cạnh, ôn tồn bảo: "có lẽ người đang trên đường tới, đợi thêm lát nữa cũng không sao?"

"THÁI HOÀNG THÁI HẬU GIÁ ĐÁO!" Giọng vừa dứt.

Một người phụ nữ lớn mặc một bộ lễ phục màu vàng thêu hình phượng hoàng, gương mặt già nua, đã được lục tuần đến.

Ngôi vị của bà bây giờ là lớn nhất, vì vậy khi vừa bước vào thì ai nấy đều quỳ xuống hành đại lễ kể cả vị Cửu ngũ chí tôn kia.

Bà ấy phẩy tay ý bảo mọi người đứng lên rồi từ từ bước vào trong. Từ những bước đi, từ cái phẩy tay, bước đi và mọi cử chỉ khác của bà đều rất nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần cao quý.

Hoàng đế ngồi dậy, bước đến nắm lấy tay bà rồi đỡ lên bảo tọa, thế nhưng bà lại rút tay lại:

"Ai gia tuy đã già nhưng vẫn sức khỏe còn nhiều, Hoàng thượng không cần cất công như vậy đâu."

Diệu Thái Hậu liền cười: "mẫu hậu à, Trung nhi chẳng qua là muốn hiếu thảo với người thôi."

Hiếu thảo? Chứ chẳng phải bọn họ muốn lấy lòng bà, một ngày nào đó bà hẳn phải cười phụng về trời rồi thì sẽ phải nhớ ơn rồi trao quyền lại cho họ hay sao? Đúng là nực cười.

Mẫu tử bọn này tính tình tham lam hiểm ác, lý do đến bây giờ bà vẫn chưa giao quyền ra là lòng tham của chúng.

Bà ngồi lên ghế tiệc, nhìn mọi người xung quanh, tất cả các phi tần và toàn bộ người của Hoàng thất đều đủ mặt cả. Bà cười nhẹ:

"Ngày sinh thần này của ai gia được mọi người đến đầy đủ như vậy thật khiến ai gia không khỏi vui mừng."

Dương Quý Phi - Dương Ngọc Vi cúi đầu: "tất cả mọi người ở đây đều là con cháu của Thái Hoàng Thái Hậu, ngày sinh thần của người thì tất nhiên mọi

người đầu phải tể tự về đây để phụng dưỡng người rồi."

Dương Quý Phi này chính là phi tần được sủng ái nhất của Hoàng đế, tính tình cao ngạo, ý sủng sinh kiêu. Nhìn nàng ta bỗng dưng bà lại nhớ tới cố nhân năm xưa của bà.

Đã nhiều năm, bà cũng không rõ nhớ lắm, hình như là... Chung Quý Phi!

Phải, Chung Quý Phi! Đây là người mà có lẽ đến cuối đời bà vẫn không thể quên được. À là kẻ thù đầu tiên của bà khi mới vào cung, là một nữ nhân thâm độc, đầy thủ đoạn. Đấu đá với nhau khoảng mất 8 năm trời à mới bại.

Nghĩ lại bỗng dưng bà lại bất giác mỉm cười, nếu năm đó không có Hà Đức Phi nhiều lần tương cứu thì có lẽ bà cũng chẳng có ngày hôm nay.

Thời gian quả thật là không đợi người, cách đây 45 năm về trước bà chỉ là một Tài Nữ nhỏ bé, sau đó thì được làm Hoàng hậu, Thái hậu. Bây giờ bà đã là Thái Hoàng Thái Hậu, là Hoàng tổ mẫu của đương kim hoàng đế, trong tay nắm giữ đại quyền trên triều chính, không ai là không sợ.

Việc này có lẽ bắt đầu từ thời hoàng đế trước, khi đó bà vẫn là Hoàng thái hậu, tiền đế bị yêu nữ Bạch Liên Hoa đầu độc, bà là người đích thân lên triều nhiếp chính, tiêu diệt gian thần, đẩy lùi Đại Tuyền.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, yêu nữ Bạch Liên Hoa cũng bị bà cho người lột da, xẻo thịt.

Người xưa nói không sai, muốn nắm giữ được đại quyền thì phải biết giết người, tay phải nhuộm màu máu. Nhờ vào vụ việc này mà ai cũng sợ bà, vì thế nên bà ta từng bước tiến đến địa vị ngày hôm nay.

Hôm nay là đại thọ 60 tuổi của bà, nhìn con cháu của mình tất cả đến mừng thọ như thế thì có lẽ là bà rất vui nhưng không hiểu nổi tại sao bà lại vương vấn một nỗi buồn khó có thể tả được.

Nghĩ đến sinh thần năm đó, tuy tiệc nhỏ nhưng tình nhiều.

Bà có các tỷ muội và bằng hữu, có hần - Võ Tương Minh!

Vậy mà sau mấy mươi năm trôi qua, ngoảnh đi ngoảnh lại thì bọn họ không còn nữa. Chỉ còn lại một mình bà ngồi đây thơ thẩn, bên cạnh chỉ là những kẻ chỉ biết xua nịnh, ngày ngày phải sống trong sự cô đơn và cái lạnh lẽo.

.....

Yến tiệc tới đây cũng đã kết thúc, mọi người thay phiên nhau lên chúc mừng rồi lại tặng lễ vật. Đến khi tàn tiệc thì ai về nhà nấy.

Bà cũng phải quay về Thọ Khang Cung, thần sắc dần lộ ra vẻ mệt mỏi, lập tức hướng đến trường kỷ để nghỉ mệt, liếc mắt bảo mọi người ra ngoài hết.

Trên bàn của bà có một chiếc hộp nhỏ, bà mở ra rồi cười.

Bên trong đó là một cây sáo làm ngọc đã cũ, vật này dường như đã từng bị vỡ nên thân sáo còn được bọc lại bằng một lớp bạc, nhìn qua chắc là vật đã lâu năm.

Thật ra đây là cây sáo của Võ Tương Minh, phu quân của bà. Hần đã đi lâu lắm rồi, thứ duy nhất hần để lại cho bà chính là cây sáo này.

Mà cũng chính cây sáo này là vật định tình của bà và hần.

Bà yêu hần rất nhiều nhưng cũng từng hận hần tận xương tủy chỉ vì vài lý do. Lúc người còn thì không thèm đếm xỉa tới, giờ đây sáo còn người mất thì lại hối tiếc.

Nghĩ lại thì đúng là ngốc, chuyện này nếu không do ả tiện nhân Bạch Liên Hoa thì có lẽ giờ đây bà sẽ không đau khổ như thế này, cũng do ả mà bà mới hiểu lầm hần khiến cho âm dương cách biệt.

Đẹp đi những suy nghĩ này, bà đặt cây sáo lại vào hộp, nắm xuống trường kỷ, nắm chặt mắt lại, tiếp tục suy nghĩ vẩn vơ.

Kể từ ngày bà bước vào cửa hậu cung thì cả cuộc đời này của bà đã định sẵn là phải chôn thân ở nơi đây, nơi mà quanh năm bị bốn bức tường đỏ này bao quanh lấy như một nhà tù.

Nguyệt Hằng, An Ly, Nam Hải Nghi, Tô Mộc Lan, Ân Tịch, Lý Hoàng Hậu, Chung Quý Phi, Hà Đức Phi, Diêu Thục Phi, Ngô Hiền Phi, Phương Chi Lôi, Khương Lam Thuyền, Lan Châu, Bội Trân, Vương Thanh Huyền, Điền Ngọc, Bạch Liên Hoa...

Những nữ nhân này cũng giống như bà, đều là nữ tử trong hậu cung, đều phải đấu, đều cùng một số phận.

Kẻ thì đấu vì gia tộc, kẻ thì đấu vì tình yêu, kẻ thì đấu cho quyền lực, kẻ thì đấu để bảo vệ bản thân,...

Đấu đá như thế mà quên cả nhân tính của mình, người nào người nấy vì hai chữ quyền lợi mà tự biến thành một kẻ độc ác hơn cả cầm thú.

Đường vào cửa cung sâu tận biển.

Từ đó tường hồng đoạn trần gian.

Nhớ năm đó...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Ngày 15 tháng 5, Hoàng Đế Vạn Thành Quốc Võ Trạng Thanh qua đời, Hoàng Thái Tử Võ Tương Minh lên ngôi, lấy hiệu là Thanh Nhật!

Tất cả các đại thần, tướng sĩ và các quan văn quan võ quỳ rạp mình xuống đất, cúi đầu với vị Hoàng Đế ngồi trong điện. Bọn họ đồng loạt cất giọng:

“HOÀNG THUỘNG VẠN TUẾ! VẠN TUẾ! VẠN VẠN TUẾ!”

Từ trong điện, một nam nhân trẻ khoảng 23 tuổi ngồi trên Long Tọa, hấn mặc bộ triều phục màu đen. Gương mặt tuấn mỹ, sáng ngời mang chút uy phong. Hấn oai nghiêm gật đầu.

Đám đại thần liền đứng lên và quần sát vị Hoàng Đế này. Hấn chính là Võ Tương Minh, Thanh Nhật Hoàng Đế của Vạn Thành Quốc này! Và hôm nay chính là ngày lễ đăng ngôi của hấn.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết: Thượng Thư Thị Lang Lý Lâm và Nhất Đẳng Thị Vệ Chung Tuấn có công lớn cho xã tắc, đây là công thần. Nay phong Lý Lâm làm Nhất Đẳng Công Thần Thái Sư! Chung Tuấn được phong thành Nhất Đẳng Công Thái Úy! Khâm Thử!”

Hai kẻ đứng đầu là Lý Lâm và Chung Tuấn vừa nghe tên mình trong thánh chỉ thì vội tạ ơn.

Hoàng Đế Võ Tương Minh nói:

“Hôm nay trăm đẳng cor: Truy phong đích mẫu Hiếu Huệ Tường Hoàng Hậu làm Mật Tĩnh Hoàng Thái Hậu, Thân mẫu Linh Nhân Quý Phi làm Kính Mẫu Hoàng Thái Hậu. Cả hai cùng được an táng ở Hoàng Lăng bên cạnh tiên đế gia!”

Sắc phong Thái Tử Phi Lý Linh Hoa làm Hoàng Hậu, Trắc Phi Chung Châu Cầm làm Quý Phi, Điều Trang Kiều làm Thục Phi, Hà Giai An làm Đức Phi!”

Hấn vừa dứt câu thì đám đại thần đồng loạt quỳ xuống:

“HOÀNG THUỘNG NHÂN HIẾU! PHÚC ĐỨC VẠN DÂN CÓ ĐƯỢC!”

Trong một tẩm cung của hậu đình, một nữ nhân mặc một bộ xiêm y điểm lệ ngồi trước gương. Nàng ta trạc 22 tuổi, gương mặt mang vẻ hoạt bát tinh nghịch và trẻ trung của một thiếu nữ trẻ tuổi. Nàng được đám cung nữ bói cho một kiểu tóc hình Phượng hoàng phi vũ.

Chúng trang điểm cho nàng thật đậm, đôi môi son đỏ, chải rồi búi tóc lên cao sau đầu gắn thật nhiều trâm vào. Nào là trâm ngọc, trâm vàng, bạc đủ thứ. Trên áo còn có hoa văn hình phượng hoàng làm nàng toát lên khí thế của Mẫu Nghi Thiên Hạ!

Chỉ một lúc mà nàng trở nên lộng lẫy, sắc sảo và đầy thần thái của một người đứng đầu hậu cung.

“Hoàng Hậu nương nương, kiểu tóc này của người rất đẹp, làm cho người toát lên một khí thế ngút trời mà khó có ai sánh được.”

Nữ nhân này vẫn im lặng, nàng ta chăm chú nhìn vào gương nhấm khuôn mặt của mình. Một lúc sau mới lên tiếng: “đẹp lắm! Bản cung trở thành Hoàng Hậu, cách ăn mặc nhất định cũng phải khác lúc trước một chút, như vậy đám phi tần khi đặc biệt là Chung Quý Phi mới kính nể bản cung.” Xuân Hoa đáp: “đúng vậy, tuy Chung Quý Phi luôn bắt kính với nương nương nhưng đâu sao nương nương vẫn là Hoàng Hậu, là chính cung, cô ta chỉ là Quý Phi, nhất định cũng phải kính người ba phần chứ đừng nói là đám phi tần kia.”

Hoàng Hậu - Lý Linh Hoa đứng dậy, vuốt mái tóc mới được búi của mình, cười đắc ý: “có kiểu tóc mới đẹp như vậy giữ khư khư một mình thì uống quá. Mau dẫn bản cung đi dạo một lúc.”

“Vâng.”

Ngày lễ đăng cơ hôm nay rất náo nhiệt, những người trong hậu cung ai cũng hí hửng đứng ngồi không yên vì mình sắp được trở thành phi tần cả!

Nhưng trong khi đó lại có một người không quan tâm đến điều này.

“Đức Phi nương nương!”

Đức Phi- Hà Giai An đang mải mê chăm chú vào hình thù chữ của mình thì cung nữ Diệu Nhi đi vào gọi. Nàng trả lời:“ có chuyện gì?”

Diệu nhi nói:“ hồi bẩm nương nương, Giang Viện Phán của Thượng Y Cục đến.”

Hà Đức Phi hơi trầm mặt, mỉm cười nhẹ rồi mới gật đầu:“ cho ngài ấy vào.”

Hà Đức Phi nhìn lại bức tranh thêu mà mình cất công làm suốt ba ngày nay mà lắc đầu. Nét chữ nguệch ngoạc, không đẹp một tí nào. Nàng vút sang một bên, chăm chú nhìn tên thái y đang bước vào.

“Đức Phi nương nương vạn phúc kim an!”

Nàng nhìn ông ta rồi nói:“đứng lên đi. Sáng sớm như đã gọi đại nhân đến, ngài không phiền chứ?”

Ông ta làm ra vẻ cung kính:“ có thể làm việc cho Đức Phi nương nương là phúc của hạ quan, đương nhiên là không có gì hạ quan phải phiền cả.”

Nàng nhếch miệng cười hài lòng:“nếu thật sự như vậy thì tốt quá. Phải rồi. Hôm trước bản cung có nhờ ông làm một chén thuốc, ông đã làm chưa?”

Giang Thái Y cúi người:“ hạ quan đã làm xong!”

Đức Phi “ừ” thăm rồi để tay lên bụng của mình:“ Từ khi bản cung sinh hạ đại hoàng tử thì đã lâu rồi bản cung không thể sinh con cho bệ hạ nữa,nhất định bản cung phải có thêm một công chúa như vậy mới có thể đủ một cặp long phụng.”

Giang Thái Y chấp tay:“ nương nương từ bi. Nhất định sẽ có thêm long duệ cho bệ hạ. Chỉ cần người uống thuốc đều độ và giữ gìn sức khỏe là được.”

Nàng không chú ý đến hân, chỉ lo vui vẻ xoa xoa cái bụng phía sau lớp y phục mỏng manh màu xanh nhạt của mình rồi tự cười:“ ông lui ra đi!”

“BỆ HẠ GIÁ ĐÁO!”

Tiếng tên công công bên ngoài vang lên. Đức Phi vội đứng dậy bước ra khỏi điện quỳ xuống:

“Bệ hạ vạn phúc kim an.”

Vô Tương Minh nắm tay Đức Phi Hà Giai An:“ nàng đứng dậy đi!”

Vô Tương Minh ngồi xuống, xua hết toàn bộ cung nhân ra ngoài, dựa lưng mình vào ghế, vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt bắt đầu hiện ra. Đức Phi bèn ngồi xuống bên cạnh hân:“ Bệ Hạ, lễ đăng cơ vừa được làm xong, bây giờ cũng đã tối, đáng lẽ người phải đến cung của Hoàng Hậu.”Vô Tương Minh vuốt giọt mồ hôi trên trán, sau đó trầm giọng:“Trong cung chỗ nào cũng ồn ào náo nhiệt, trầm không thích. Chả bù với ở chỗ của nàng, vừa thanh tịnh, vừa yên ả.”

“Bệ hạ thích là được rồi.” Đức Phi rót trà vào chung để xuống trước bàn:“Bệ hạ bận rộn từ sáng đến giờ chắc đã mệt lắm rồi. Hay là uống chén trà cho giải nhiệt đi.”

Vô Tương Minh cầm chén trà lên uống một ngụm sau đó nhìn chén trà đầm chiêu:“ loại trà này hình như...”

“Là loại trà hạ phẩm. Chỉ dùng cho dân thường!”

Vô Tương Minh nhìn chăm chăm Đức Phi:“ sao nàng lại dùng những thứ này? Chẳng phải trẫm vừa ban thưởng cho nàng trà Đại Hồng Bào rồi sao?”

Hà Giai An mỉm cười:“ Bệ Hạ vừa đăng cơ, trong cung tuy mọi thứ đều có đầy nhưng mọi thứ đều từ dân chúng mà ra, người trong Hoàng gia như chúng ta phải biết tiết kiệm, ném trái những thứ của người dân. Đó mới là điều tốt.”

Vô Tương Minh cười to:“ hay lắm! Có một phi tử như nàng quả là không uống cuộc đời làm vua của trẫm!”

Hà Đức Phi cười thổ thẹn:“Bệ hạ quá khen rồi. Thần thiếp là phi tử của người thì đương nhiên phải biết san sẻ cho người chứ?”

“Là do hai gia tộc Lý gia và Chung gia của Hoàng Hậu và Chung quý phi quá lớn nên trẫm phải hậu đãi bọn họ, nếu không trẫm đã cho nàng làm Hoàng Hậu hay Quý Phi rồi!” Vô Tương Minh nhìn Hà Tổ An bằng ánh mắt đầy chân thật.

Hà Đức Phi ôn tồn cười, có lẽ hân đã say rồi cho nên mới nói ra những lời như thế này!

“Phải rồi! Huy nhi đâu rồi!” Hân hỏi.

Hà Giai An trả lời:“ nó vừa được nhũ nương ru ngủ đây thôi.”

Võ Tương Minh yên lòng gật đầu rồi nói:“ trong cung bây giờ chỉ có một Hoàng Hậu và sáu phi tần, vẫn phải mở cuộc tuyển tú nữ. Thái Hậu sức khỏe không được tốt, giao cho Hoàng Hậu và Chung Quý Phi trông không an tâm, Thục Phi thì không rành chuyện quản lý. Hay là nàng giúp trăm thu xếp kì tuyển tú này có được không?”

Hà Đức Phi đứng dậy cúi gò:“chỉ cần bệ hạ tin tưởng thần thiếp thì thần thiếp nhất định sẽ dốc hết sức của mình!”

Võ Tương Minh vỗ vào tay của Hà Giai An rồi nói:“ trông cậy vào nàng” Sau đó hần bỏ đi.

Hà Giai An liền hỏi:“ Bệ Hạ! Người đi đâu vậy?”

Võ Tương Minh quay mặt lại, thấp giọng:“ trăm phải đi thăm Chung Phi.”

Thế rồi hần bước đi mặc cho Hà Giai An đứng nhìn hần buồn bã, vậy là lại thêm một đêm nữa phải chịu cảm giác cô đơn trong thâm cung này!

“Các vị tiểu thư chú ý! bệ hạ đang ngôi, trong cung còn thiếu người. Nay Thái Hậu mở một cuộc tuyển chọn tú nữ ngầm muốn có thêm con nối dõi cho Bệ hạ! Lưu ý rằng toàn bộ các vị tiểu thư đích xuất con nhà quan nhất định phải đi dự tuyển!” Một tên thái giám đứng trước một đoàn người thông báo.

Một đoàn tú nữ xếp thành một hàng dài cùng tiến vào Tử Cấm Thành. Ở đây ai cũng là người xinh đẹp nết na, tài mạo song toàn. Họ mang bên mình một vẻ mặt tươi tắn, hào hứng của một thiếu nữ mới mười mấy tuổi vừa mới vào cung.

Nơi này đúng thật rất đẹp, nguy nga và tráng lệ. Mọi thứ ở đây dù là cung điện hay đường đi cũng được làm một cách rất tinh tế. Nơi này rộng như vậy nhìn là muốn hoa cả mắt, đi cũng phải hết 7 ngày mới hết được nơi này.

Anh Thiện Lâm cùng những nữ nhân khác xếp hàng vào Tử Cấm Thành. Nhìn quang cảnh này nàng vô cùng ngỡ ngàng. Nàng cảm thấy khi vào đây mình rất nhỏ bé, giống như mình đang bước vào nơi ở của người khổng lồ vậy! Cứ như đi mãi cũng không hết.

Những người được đưa vào cung đều đã được lựa chọn kỹ lưỡng từ trước khi vào cung, vì vậy không cần phải thông qua các cuộc kiểm phức tạp kia.

Và đương nhiên ai ở đây cũng là con gái nhà quan! Kể cả Anh Thiện Lâm, con quan Lục Phẩm

Vì vậy mà tất cả những tú nữ đều đồng loạt được ban chức Chính Thập phẩm Tài nữ!

Chức Tài nữ này tuy là chức vị của phi tần nhưng lại là chức thấp nhất không cao hơn cung nữ bao nhiêu. Chỉ khác một chỗ là không cần phải làm việc gì và còn có người hầu hạ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 2

Thượng Dương Cung.

Hoàng Hậu Lý Linh Hoa ngồi trên bảo tọa nhắm nháp chén trà rồi nhìn chúng phi sau đó thở dài chán nản. Cung nữ Xuân Hoa thì thảo:“ Hoàng Hậu nương nương, Chung Quý Phi lại đến trễ nữa rồi!”

Hoàng Hậu cười nửa miệng:“bản cung biết chứ! Từ hôm nhận chức đến bây giờ đã được 3 ngày mà ngày nào cô ta cũng đến trễ, người mau đến báo, nếu nàng ta ta vẫn chưa chịu đến thì bản cung nhất định sẽ cho người đến lôi đầu ả tới.”

Thục Phi- Diêu Trang Kiều phì cười:“ nương nương cần gì phải giận với Chung Phi? Tỷ ấy trước giờ là vậy cơ mà!”

Hân Tu Nghi vội chen vào:“trước giờ như vậy là có thể làm lỡ việc thỉnh an nương nương sao? Dù gì đi nữa hoàng hậu vẫn là chính cung cơ mà!”

Dụ Giai Phi:“ các tỷ muội đừng nói nữa. Nếu để Chung Phi mà biết thì không yên đâu!”

Hà Đức Phi chỉ lắc đầu nhẹ, cái đám người này ăn nói hùm hỏ như vậy thôi chứ khi mà Chung Quý Phi xuất hiện thì kẻ chạy đến nịnh bợ đầu tiên chắc chắn sẽ không thiếu mặt bọn họ.

“QUÝ PHI NƯƠNG NƯƠNG TÔI!”

Từ cửa điện, một thân ảnh mặc một bộ xiêm y màu hồng phấn, trang sức lộng lẫy, dáng vẻ yêu kiều, gương mặt trắng mịn, đôi môi đỏ mọng và cả mắt phượng sắc sảo kia!

Nàng toát lên khí thế ngút trời của mình. Hiện giờ trong điện Hoàng Hậu là người ăn mặc tươi sáng nhất, bây giờ người này vừa xuất hiện đã lấn át luôn cả Hoàng Hậu.

Ngoài Chung Quý Phi- Chung Châu Cầm ra thì còn là ai?

“Quý Phi nương nương vạn phúc kim an!”

Ngoài Hoàng Hậu ra thì dường như mọi người trong điện đều phải hành lễ với nàng ta. Ngay cả những phi tần ở chức Tứ Phi như Điều Thực Phi và Hà Đức Phi cũng phải ngồi dậy chào nhẹ.

Chung Quý Phi dùng đôi mắt phượng đầy kiêu ngạo quét nhìn đám phi tần, cuối cùng nói:“đứng lên đi!”

Nàng chỉnh trang lại, nghiêm trang cúi người:“ Hoàng Hậu nương nương kim an.”

Hoàng Hậu chỉ dựa thân lên cạnh ghế, bĩu môi:“ bây giờ mới đến à?”

Chung Quý Phi thỉnh an Hoàng Hậu sau đó rút chiếc khăn tay màu hồng phấn của mình ra che miệng rồi cười:“Châu Cầm đến trễ, xin Hoàng Hậu nương nương thứ tội.”

Hoàng Hậu gần giọng:“Chung phi, muội có biết bây giờ là giờ gì không?”

Chung Quý Phi nhìn ra cửa sổ, cười tươi:“ hình như chỉ mới gần giờ tỵ, vừa đúng giờ, nói như thế thì Châu Cầm không đến trễ.”

Hoàng Hậu cũng không muốn đôi co với nàng ta, liền phui tay:“ thôi bỏ đi, ban ngồi!”

Chung Phi nhẹ nhàng đáp:“ tạ hoàng hậu nương nương.”

Nàng ngồi xuống, uống một ngụm trà rồi bảo:“ đêm qua bệ hạ thức hơi khuya để đọc tấu chương, thần thiếp đành phải thức theo, rút cục lại dậy trễ, cúi mong nương nương đừng để trong lòng.”Đức Phi Hà Giai An đang yên vị ở đó thì nghe Chung Quý Phi khoe khoang mình được sủng ái đêm qua là đang cố tình muốn nhắc lại cho mọi người biết việc Vô Tương Minh từ Thanh Ninh Cung của Đức Phi bỏ sang Càn Tường Cung. Đám phi tần nhìn về phía Đức Phi bàn tán đủ thứ.

Hà Đức Phi dù có không chịu được nhưng vẫn phải nhịn. Gia tộc Chung thị của Chung Phi và Lý thị của Hoàng Hậu là hai gia tộc lớn nên nàng ngàn vạn không thể vùng lên được.

Năm xưa Tiên Đế Gia chiếm được giang sơn này từ tay của Nam Tộc là nhờ có sự giúp đỡ của Nghĩa Thân Vương hiện tại và hai vị đại thần Lý Lâm, Chung Tuấn. Vì vậy đây chính là lý do Vô Tương Minh xem trọng 2 người này và cho con gái họ là Hoàng Hậu, Chung Phi.

Huống hồ nàng chỉ là con gái của quan Lục Phẩm, nhờ sinh ra Hoàng Tử nên nàng mới được thăng thành Chính nhất phẩm Đức Phi, ngang nhiên bước vào danh phận Tứ Phi ngang hàng với cả Chung Quý Phi.

Tuy là vậy nhưng cô ta trước nay chưa hề xem nàng trong mắt, chưa hề coi nàng là Đức Phi.

Chung Quý Phi ngồi đằng trước Điều Thực Phi, đối diện với Hà Đức Phi. Đôi mắt phượng chứa đầy tia khinh người đó vừa liếc về phía nàng thì nàng lại lạnh hết cả sống lưng. Chung Quý Phi liền nói:“ Đức Phi sao vậy? Vừa nhìn mặt bản cung là đã quay sang hướng khác, sợ bản cung lắm sao?”

“Muội không có ý đó!”

“Nghe nói Bệ hạ giao cho muội toàn quyền quản lý việc tuyển tú nữ kỳ này. Đúng là vất vả cho muội quá. Ta thân đứng đầu chúng phi mà không thể giúp gì được cả.” Chung Quý Phi cười nhẹ.

Đức Phi Hà Giai An vừa định trả lời thì Hoàng Hậu chặn ngang lời:“cô ta tự có cách xoay xở, sao Quý Phi lại quan tâm vậy?”

Chung Quý Phi tặc lưỡi:“phải, Hà Đức Phi quả nhiên là được bệ hạ tin tưởng, Hoàng Hậu nương nương đứng đầu lục cung mà chưa có cơ hội này, Đức Phi quả là có phước.”

Về mặt của Hoàng Hậu bắt đầu căng ra như đang giận, Hà Đức Phi vội nói:“ tỳ tỳ đề cao muội quá rồi, chẳng qua là Bệ hạ cảm thấy đây là chuyện nhỏ nên không muốn làm phiền Hoàng Hậu nương nương mà thôi.”

“Vậy à? Nói như thế thì cực cho muội muội quá rồi.”

Chung Quý Phi vẫn huyền thuyên như thế, Hà Đức Phi dù có muốn cãi cũng chẳng cãi lại được miệng lưỡi của nàng ta.

Lý Hoàng Hậu thấy thế bèn lên tiếng: “đây chỉ là một chuyện nhỏ, sao Quý Phi lại ganh tị với Đức Phi chứ?”

Chung Quý Phi cười: “Thần thiếp đâu hề ganh tị gì với Đức Phi chứ? Chẳng qua là thấy muội ấy phải lo nhiều việc như thế, lại phải chăm sóc cho Đại Điện Hạ. Trăm công ngàn việc, còn thần thiếp thì chỉ biết ngày đêm bên cạnh bệ hạ, bản thân tự thấy hổ thẹn.” Trong điện ai mà không biết Chung Phi đang giờ thối để cao bản thân, Lý Hoàng Hậu cũng chỉ bấu môi sau đó đưa tay vuốt mái tóc của mình. Chung Quý Phi nhìn kiểu mẫu trên đầu Hoàng Hậu liền bật cười: “Thì ra Hoàng Hậu đôi kiêu tóc mới rồi à? Vào đây từ nãy đến giờ mà không để ý, đúng là thất lễ.”

Dụ Giai Phi trầm trồ khen: “kiểu tóc hôm nay của Hoàng Hậu đúng là đẹp thật! Vừa hoa lệ vừa tao nhã, ai nhìn cũng thích.”

Nguyễn Sung Dung gật đầu tán thành: “đúng vậy”

Hoàng Hậu cười nói: “muội muội quá khen rồi. Kiểu tóc này là ta đã sai thợ tóc nổi tiếng nhất ở kinh thành làm đó.”

Chung Quý Phi mỉa mai: “vừa hoa lệ vừa tao nhã? Đây đúng là lời tốt đó Giai Phi!, Nhưng đôi khi lời khen ở cảnh giới quá mức rất dễ làm người khác cảm thấy khó chịu.”

Dụ Giai Phi và Nguyễn Sung Dung sợ đến nỗi tái xanh mặt, chỉ biết tránh ánh mắt của Chung Quý Phi đi.

Nói rồi Chung Quý Phi để tay lên kiêu đầu của mình, nó có hình con Không Tước màu lam, kết lại từ những viên ngọc quý, con Không Tước nhỏ đang ngậm viên minh châu màu xanh lấp lánh (1), nàng ra vẻ đắc ý: “nói tới tao nhã trắng lệ thì không có loài nào sánh bằng Không Tước cả!”

(1): kiêu tóc này đây:

(Gắn vào vài cây trâm nữa)

Hoàng Hậu hừ nhẹ: “Không Tước mà đòi so sánh với Phượng hoàng?”

Chung Quý Phi: “Đúng là lục hỏa trùng sinh chỉ có mình phượng hoàng, nhưng phượng hoàng chỉ là trong truyền thuyết, là vật hư không. Chả bù với Không Tước, vừa là linh vật có thật, vừa được vạn người yêu thích.”

Lời này của Chung Phi như đang muốn chọc tức Hoàng Hậu lên, vừa dứt câu đó thì Chung Phi đã đứng dậy cáo lui rồi nhanh chóng ra về trước sự giận dữ của Hoàng Hậu.

Nhắc đến Anh Thiện Lâm, bây giờ nàng đang đợi được phân chia vào các cung điện riêng cho mình. Trong khi những người ở đây đang nói chuyện vui vẻ đủ thứ thì chỉ có một mình nàng ở riêng lẻ.

Bởi vì nàng đâu quen biết ai ở đây? Biết nói chuyện với ai bây giờ? Giữa giây phút chán nản này thì một cánh tay vỗ vào lưng của nàng, Giật mình quay lại thì thấy một nữ nhân trạc 14 tuổi đứng phía sau mình, gương mặt tươi trẻ, đôi mắt trong sáng và cả chiếc răng khểnh trắng tinh nhìn rất đáng yêu. Đoán chắc khi đủ tuổi nàng ta sẽ là người rất xinh đẹp động lòng người.

“Vị muội muội đây là...” Anh Thiện Lâm hơi ấp úng hỏi.

Nữ nhân đó nhún gót: “chào tỷ tỷ! Muội muội thấy tỷ tỷ đứng một mình có hơi buồn nên muốn đến bắt chuyện với tỷ! Muội tên là Tô Mộc Lan!”

Anh Thiện Lâm thấy người này xuất hiện quá đường đột nên có hơi bất ngờ, vẫn không biết xuất hiện có ý gì. Nhưng tính tình nàng vốn hòa đồng nên cười đáp lại: “ta tên là Thiện Lâm!”

Tô Mộc Lan hí hửng: “chào Thiện Lâm tỷ tỷ!”

Thấy Tô Mộc Lan lễ nghĩa như vậy, Anh Thiện Lâm trong lòng có hơi e ngại về danh phận của cả hai: “Mộc Lan muội muội! Chúng ta bây giờ đều là Tài Nữ, chức vị ngang nhau, đâu cần phải kính nhau như vậy chứ?”

Tô Mộc Lan phì cười: “mẫu thân của muội nói khi vào cung không ai quen biết cả! Vì vậy phải kết thân với thật nhiều người vào, một phần vừa có giao hảo, một phần lại không bị ai hại, muội cảm thấy tỷ là người tốt nên mới muốn tới kết thân!”

Hóa ra định dùng chiêu kết thân với lục cung, mẫu thân của nàng ta xem ra cũng rất thông minh, Về ngày thơ của Tô Mộc Lan làm cho Thiện Lâm bất giác cười theo. Xem ra a đầu này là người tốt!

Một tên công công bước ra đứng trước các Tài nữ, lớn tiếng:

“Các vị Tài Nữ nghe đây! Từ hôm nay các vị chính thức được trở thành Thập Phẩm Tài Nữ của bản triều! Tuy vậy nhưng thân phận Tài Nữ này cũng không khác gì cung nữ cả! Nếu làm sai quy tắc thì chúng tôi vẫn có quyền đuổi các người ra khỏi Tử Cấm Thành! Rõ chưa?”

“Vâng!” Các Tài Nữ đáp.

“Được rồi! Ta sẽ phân chia nơi ở cho các Tài Nữ, mau đi theo ta!”

Hết Chương 2.

12/9/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 3

Rầm!

Chiếc chậu hoa nhỏ bé ngày nào vẫn còn nằm đó mà bây giờ đã bị đập tan nát. Đám cung nữ, thái giám thì quỳ ở đó run rẩy:

“Hoàng Hậu nương nương bớt giận!”

Hoàng Hậu liếc quanh từng cung nữ thái giám: “là kẻ nào khen rằng kiểu tóc này đẹp, phong thái ngút trời?”

Tỳ nữ Xuân Hoa rút rè bước ra, ấp úng: “là... Là nô tỳ!”

Hoàng Hậu cười: “đẹp quá nhỉ? Người có biết lúc này bản cung bị con tiện tỳ Chung Quý Phi giều cột thế nào không?”

“Nương nương... nô... nô tỳ...”

Diêu Thục Phi cũng ở đây, nàng ta cảm thấy tội nghiệp cho cung nữ xấu số này, khen như thế chẳng qua là lấy lòng mà thôi! Nếu không khen mà chê thì cũng chết thôi! Nàng bèn tiến đến khuyên can: “Hoàng Hậu nương nương bớt giận!”

Gương mặt như hoa của Hoàng Hậu méo mó quay lại nhìn Diêu Thục Phi: “bớt giận? Được! Vậy người hãy tìm lý do để bản cung bớt giận xem nào?”

Diêu Thục Phi mỉm cười rồi nhẹ nhàng nói: “nương nương nghĩ xem! Lúc còn ở Đông Cung, người được Bệ hạ phong thành Thái Tử Phi thì Chung Quý Phi đã bắt đầu căm ghét người cho đến tận bây giờ, cho dù người có làm kiểu tóc đẹp như thế nào thì nàng ta cũng có cớ để chê mà thôi! Nàng ta biết thế nào người cũng đánh phạt người trong cung, đến khi hoàng thượng biết chắc chắn sẽ trách tội người! Thật ra đây là một chiêu trò của ả!”

Hoàng Hậu suy nghĩ một lúc rồi mới đập mạnh vào bàn: “Thì ra đây là quỷ kế của con tiện nhân đó! Bản cung sẽ cho người tới lật tung cả Càn Tường Cung của ả lên!”

Diêu Thục Phi liền bảo: “nương nương ngàn vạn không được làm vậy! Chung Phi muốn chọc tức người lên là để án tượng của người đối với Bệ hạ bị mòn đi! Vì thế nương nương càng phải chứng tỏ rằng mình là người hiền thực!”

“Hiền thực?”

Diêu Thục Phi gật đầu: “đúng vậy, Chung Phi ngang ngược lộng hành đến mức nào trong cung ai mà không biết? Chỉ cần người lợi dụng cơ hội này mà trở nên hiền thực, chứng tỏ rằng mình là một Hoàng Hậu tốt, toát lên phong thái của mẫu nghi thiên hạ. Cho dù người không thích Chung Phi thế nào thì cũng không nên biểu lộ ra mặt, hãy dùng phong thái của mình mà đè bẹp ả. Lúc đó hậu cung ai cũng kính trọng người, không những vậy mà còn được Hoàng thượng yêu thương. Như vậy có phải tốt không?”

Thấy Hoàng Hậu bắt đầu hiểu ý, Diêu Thục Phi đỡ Hoàng Hậu ngồi xuống, lấy hai tay Hoàng Hậu đặt hai bên ghế rồi thì thầm vào tai nàng ta: “người nhất định phải chứng tỏ rằng bản thân mình là người quyền lực nhất hậu cung!”

“Mẫu phi! Mẫu phi!”

Đức Phi Hà Giai An đang lim dim thì nghe thấy giọng nói trong trẻo của một đứa trẻ gọi mình. Nàng tỉnh dậy thì thấy Đại Hoàng Tử Nhất Huy đứng ở đó. Hà Đức Phi liền bảo: “sao con lại ở đây? Khuya như vậy rồi mà vẫn chưa ngủ à?”

Nhất Huy năm nay chỉ mới gần 2 tuổi, gương mặt kháu khỉnh và giọng nói ngọt ngào của Nhất Duy khiến nàng mỉm cười. Nàng nhìn sang đám tỳ nữ, nói: “mau đưa Đại Điện Hạ về Bách Tử điện đi!”

“Vâng!”

Hà Đức Phi ngồi dậy, chuẩn bị thay tằm y để ngủ thì một giọng nói vọng vào.

“Nàng chưa ngủ à?”

Võ Tương Minh đứng trước cửa, nàng hơi ngần ra một chút, cuối cùng mới quỳ an: “bệ hạ cát tường!”

Võ Tương Minh ngồi lên Trường Kỳ, cất giọng: “nàng ngồi đi! Hôm nay trẫm đến là muốn bàn với nàng một chuyện.”

Hà Đức Phi ngồi xuống: “hỏi ý thần thiếp?”

Võ Tương Minh gật đầu, hần ngồi dựa lưng, trầm giọng: “tuy phụ hoàng đã lấy được cả giang sơn này của Nam Tộc, khí thế của Võ Tộc chúng ta vô cùng hùng hổ. Nhưng từ khi trẫm đăng cơ đến bây giờ, Nam Tộc cứ luôn ần ần, trẫm sợ là Nam Thánh Di này đang lên kế hoạch lấy lại ngai vàng!”

Hà Đức Phi rót trà vào ly nước trước mặt hần, từ tốn đáp: “điều này rất có thể sẽ xảy ra. Vậy bệ hạ tính thế nào?”

Võ Tương Minh lắc lắc nhẹ đầu: “trẫm cũng chưa biết. Bây giờ chỉ đành phải án binh bất động.”

Hà Đức Phi đẩy nhẹ tay hần: “Bệ hạ, thần thiếp mạo muội có ý này, xin Bệ hạ cho phép!”

“Nàng cứ nói!”

“Thần thiếp cho rằng thay vì phải đề phòng thì chúng ta nên ra tay trước, xử dụng con cháu của ông ta làm vật uy hiếp!”

“Ý nàng là...”

“Thần thiếp nghe nói trong các con gái của Nam Thánh Di có một người vừa tài mạo song toàn, cầm kì thi họa đều tốt. Chúng ta cứ mượn có là muốn tình giao hảo của hai bên thật tốt nên xin bọn họ gả một nhi nữ sang Vạn Thành Quốc của chúng ta làm phi tần. Nếu như sau này bọn chúng có vùng lên thì cứ dùng nhi nữ đó ra mà trấn áp.”

Võ Tương Minh hơi ngừng cử động một chút, cuối cùng cười nói: “cách này rất hay! Ngày mai trẫm sẽ viết chiếu chỉ rồi cho người đưa tới Vạn Nam Quốc!” Hần nắm tay của Đức Phi lại: “lần này là công của nàng!”

Hà Đức Phi đáp: “có góp sức cho bệ hạ là điều thần thiếp vui nhất rồi. Sao bệ hạ lại cảm ơn thần thiếp?”

Võ Tương Minh đề tay lên mặt của Hà Đức Phi, nói: “nàng đúng là hiền đức. Trẫm phong nàng làm Đức Phi quả không sai!”

Hà Đức Phi hơi đỏ mặt, ngập ngừng hỏi: “hôm nay... bệ hạ không đến chỗ Hoàng Hậu hay Chung Quý Phi sao?”

Võ Tương Minh: “đêm nay trẫm muốn ở đây với nàng. Hình như nàng không muốn trẫm ở đây à?”

“Bệ hạ chịu đến đây là thần thiếp đã vui lắm rồi. Sao lại không muốn?”

Đã mấy tháng nay từ lúc đăng cơ đến bây giờ Võ Tương Minh luôn đến thăm nàng nhưng không có đêm chịu nghỉ ở lại đây, bây giờ hần lại mở miệng. Đương nhiên là nàng rất vui.

Càn Tường Cung.

“Quý Phi nương nương! Đã khuya như thế rồi! Hay là người đi ngủ đi!”

Chung Quý Phi vẫn đứng yên đó, thần thờ nói: “Bệ hạ sáng nay đã nói sẽ đến đây, người chưa đến bản cung quyết không ngủ!”

“Nhưng mà nương nương...”

“Bản cung đã nói không muốn đi ngủ rồi cơ mà!” Nàng không chịu được mà quát lớn.

Tiêu Tín Tử lúc này đã quay trở về, Chung Phi liền bước đến hỏi: “sao rồi? Đêm nay bệ hạ có định đến đây không?”

Tiêu Tín Tử đáp: “hỏi nương nương, đêm nay hoàng thượng ở Thanh Ninh Cung của Đức Phi.”

Chung Quý Phi nghe xong câu này thì nắm chặt lấy tấm màn bằng lụa kia, Tiêu Tín Tử liền nói: “chủ tử người đừng giận!”

Chung Quý Phi thở nhẹ: “giận? Có gì đâu mà bản cung phải giận? Bản cung đã chiếm sự sủng ái bao lâu nay rồi! Cũng phải có lúc buông lỏng chứ? Và lại nếu người không đến chỗ Đức Phi thì sẽ đến cung Thượng Dương của Hoàng Hậu, nàng ta nhất định sẽ đắc ý, chỉ bằng người ở chỗ Đức Phi chẳng phải tốt hơn hay sao?”

Sau đó cặp mắt của nàng lộ ra vẻ u buồn, bắt đầu rung rung lên: “nói như thế là đêm nay bệ hạ sẽ không đến đây! Rõ ràng là sáng nay người nói người sẽ đến!”

Lan Châu nói: “nương nương, hay là người hãy vào trong. Trời thu gió lạnh, người đứng ở đây như vậy nhất định sẽ bị phong hàn.”

“Bệnh? Phong hàn?” Ánh mắt Chung Phi lóe lên một tia sáng, liền quay lại nhìn Lan Châu: “phải! Bản cung đang bệnh cơ mà? Bệnh rất nặng!”

Võ Tương Minh cùng Hà Đức Phi nằm trên giường, bỗng cung nữ ở bên ngoài cất tiếng: “Bệ hạ! Có người của Càn Tường Cung đến bẩm báo chuyện!”

Võ Tương Minh gật gù ngồi dậy, nói: “cho vào!”

Tiểu Tín Tử lật đật chạy vào, quỳ xuống: “Bệ hạ kim an! Bệ hạ, Chủ tử của nô tài không hiểu vì sao lại ngất xỉu, bây giờ đồ bệnh phong hàn nặng rồi.”

Võ Tương Minh bật dậy, bước ra khỏi giường: “thật ư? Người đâu! Mau mặc xiêm y lại cho trẫm!”

Hà Đức Phi thừa biết là Chung Quý Phi giả bệnh, nhưng khi thấy Võ Tương Minh khẩn trương như thế, nàng liền nói: “bệ hạ! Người định đi Càn Tường Cung thật ư?”

“Châu Cầm bị bệnh, trẫm phải đến thăm nàng ấy!”

Vừa mặc lại xiêm y chỉnh tề thì hần phóng ngay ra ngoài.

Hà Đức Phi vẫn ở đó nhìn, nhìn mãi. Diệu Nhi bắt đầu lo lắng. Võ Tương Minh nửa năm thậm chí là một năm mới chịu nghỉ ở chỗ Hạ Đức Phi một lần, đương nhiên cô cũng biết chủ nhân buồn đến mức nào:

“nương nương!”

Hà Đức Phi tuy trong lòng bắt đầu có mang máng buồn bã, nhưng ngoài mặt thì nàng vẫn mỉm cười: “không sao! Dù sao Chung Phi cũng là người cũ, Hoàng Thượng yêu tỷ ấy hơn ta là chuyện bình thường!”

Àm!

Sấm sét vang lên thì một cơn mưa đã đổ xuống. Đức Phi Hà Giai An nhìn ra rồi cười nói: “trời mưa như vậy rất dễ phong hàn, mong rằng Chung Phi sớm khỏi bệnh.”

Hết chương 3.

15/9/2016.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 4

Buổi sáng hôm nay rất nắng nóng, ánh nắng chói chang làm xuyên qua lớp cửa sổ và rọi vào gương mặt nhỏ nhắn của Nam Hải Nghi.

Nàng dụi mắt, từ từ thức dậy. Nàng nhìn xung quanh gian điện, nơi này hôm nay không hiểu vì sao mà lại không có ai.

“Người đâu! Người đâu!”

Nàng gọi nhưng không thấy ai trả lời lại. Đành ngồi dậy và tự mặc lại xiêm y rồi ra khỏi phòng.

Nàng đi đến điện của phụ vương nàng là Nam Thánh Di, vừa đến cửa là đã nghe thấy tiếng khóc nức nở của mẫu thân nàng là Lý Phu Nhân. Lo rằng có chuyện, liền đẩy cửa chạy vào.

Bên trong điện, tất cả mọi người đều tụ họp ở đây, Lý Phu Nhân đang khóc thì ngo ngắc nói:

“Nghĩ nhĩ!”

Nam Hải Nghi nắm tay của Nam Thánh Di và Lý Phu Nhân, lo lắng nói: “phụ vương, Mẫu phi. Có chuyện gì vậy?”

Nam Thánh Di và Lý Phu Nhân không trả lời mà chỉ e dè nhìn nhau, Minh Hải Nghi hỏi: “phụ vương! Rốt cuộc là chuyện gì?”

Lý Phu Nhân lau nước mắt, nhẹ nhàng vuốt mái tóc óng ả của Nam Hải Nghi, khàn giọng nói: “lúc này Vạn Thành Quốc vừa ra thánh chỉ muốn có muốn giao hảo hai bên thật tốt nên bắt gia tộc chúng ta phải gả một nhi nữ vừa tròn 16 tuổi sang Vạn Thành Quốc đó, nhưng mà...”

“Nhưng mà chỉ có con là vừa đủ 16 tuổi!” Nam Thánh Di tiếp lời.

Nam Hải Nghi nghe xong thì lùi về phía sau mấy bước, gả sang đó?

Năm xưa, cả giang sơn này thuộc về Vạn Nam Quốc của nàng, Tổ Phụ của nàng vốn là Hoàng Đế chấn giữ cả giang sơn. Nhưng vào năm đó, một đám phản dân vùng lên chống lại Vạn Nam Quốc.

Sau khi tạo phản thành công, bọn chúng lập ra Vạn Thành Quốc như bây giờ! Họ tuy đã đạt được mục đích của mình nhưng vẫn luôn đánh đuổi Nam Tộc của nàng.

Nếu giang sơn này chia thành 10 phần thì Vạn Thành Quốc đã chiếm được 7 phần. Nam Tộc chỉ huy hoàng năm nào chỉ còn lại 3 phần. Vạn Thành Quốc bây giờ vẫn còn đang muốn giữ bình nên tạm thời chưa đánh chiếm 3 phần còn lại.

Hai bên bây giờ như nước với lửa, vậy mà bây giờ Hoàng Đế mới lên ngôi đã đưa chỉ vua đã ra chỉ muốn Nam Tộc gả nhi nữ sang. Người ngoài ai mà không biết ý đồ bên trong chứ?

Nếu không đồng ý thì chắc chắn hai bên sẽ tiếp tục đụng độ, mà đồng ý để nàng gả sang đó thì sớm muộn gì nàng cũng sẽ bị ép chết, đến khi hai bên chiến tranh chắc chắn sẽ bắt nàng ra làm bia.

Lý Phu Nhân khóc nức lên: “đám người của Vạn Thành Quốc sao lại độc ác như vậy? Chúng ta đã thê thảm như thế mà chúng vẫn không tha! Hải Nghi mới 16 tuổi, gả vào đó còn chưa biết được bị bọn họ coi ghê đến mức nào? Bây giờ chúng ta chỉ đành lực bất tòng tâm!”

Nam Thánh Di vuốt lưng Lý Phu Nhân an ủi, Nam Hải Nghi vẫn đứng im đó bất động, cuối cùng mới lên tiếng: “phụ vương! Dù không phải là con thì sớm muộn gì cũng sẽ là các muội muội khác. Chỉ bằng là con chẳng phải tốt hơn hay sao?” Lý Phu Nhân nghe xong thì cảm động ôm trầm lấy nàng: “Nghi nhi!”

Nam Hải Nghi đẩy nhẹ tay Lý phu nhân ra, nhẹ nhàng quỳ xuống trước mặt hai người họ, kính cẩn nói: “phụ vương! Nữ nhi một thỉnh cầu!”

“Con cứ nói! Nếu được ta nhất định sẽ đáp ứng mọi thứ!”

Nam Hải Nghi: “phụ vương. Điều con muốn chính là nếu như hai bên giao tranh, nếu Vạn Thành Quốc đưa con ra giữa chiến trường thì nhất định người cũng không được vì tình riêng mà khoan nhượng với chúng!” Nàng nắm lấy tay Nam Thánh Di, van xin: “phụ vương! Xin người hãy hứa với con!”

Quá đau lòng, ông ôm chặt nhi nữ này, nói: “được! Ta hứa với con!”

Như mọi hôm, cứ buổi sáng là phi tần hậu cung lại đến Thượng Dương Cung thỉnh an Hoàng Hậu.

Lý Hoàng Hậu tuy tính tình trẻ con, không thích những thứ lễ nghi này nhưng cũng không thể làm trái lại luật lệ, đành phải chấp thuận.

Mỗi ngày đều đến Thiên Điện sớm để xem từng người đến và kiểm tra xem ai đến trễ để có có trách mắng.

“Đức Phi nương nương tới!”

Hà Đức Phi từ tốn bước vào chính điện. Sau chuyện đêm qua, ai cũng đem ra làm trò cười cả.

Đương nhiên! Vốn Vô Tương Minh ở Thanh Ninh Cung, vừa nghe Chung Phi bị bệnh đã chạy sang Càn Tường Cung. Nhìn là đã biết sự quan tâm của Vô Tương Minh đối với Chung Phi như thế nào!

Ngược lại thì chắc chắn Đức Phi sẽ bị bàn tán sau lưng. Nhưng nàng không giận ra mặt! Đối với nàng đây chỉ là chuyện nhỏ nhặt, không có gì đáng phải nhọc lòng.

“Quý Phi nương nương giá đáo!”

Chung Phi thản nhiên bước vào, nàng ta nhìn Hà Đức Phi rồi cười đắc thắng, kế đó nhìn lên bảo tọa Hoàng Hậu, nhún gò: “Hoàng Hậu vạn an”

Hoàng Hậu không trả lời, chỉ dùng ánh mắt khinh thường rồi phẩy tay ra hiệu bình thân. Bỗng nàng lại nhớ đến lời dặn của Diêu Thục Phi hôm trước, lập tức bật dậy, chỉnh lại tư thế ngồi sao cho thật trang nghiêm.

Chung Phi ngồi xuống, nhắm nháp chén trà rồi nhìn Hà Đức Phi: “Đức Phi, hôm nay khỏe chứ?”

Hà Đức Phi cúi đầu:“ muối vẫn ổn. Tà tỷ tỷ quan tâm.”

“Đức Phi thì đương nhiên rất khỏe, khỏe rất nhiều. Đầu được như Chung Quý Phi sức khỏe yếu nên dễ ngã bệnh chứ?” Hoàng Hậu nói móc.

Chung Phi chỉ nhần mặt rồi tiếp tục cười nói:“ chuyện hôm qua bản cung thật sự xin lỗi muối. Là do bản cung đột nhiên phát bệnh, hoàng thượng vì lo lắng cho bản cung nên mới bỏ mặc muối. Muối cũng biết rồi đây, bệ hạ coi trọng bản cung như vậy khó trách sẽ lo là muối, mong là muối muối sẽ không giận.”

Hà Đức Phi khẽ đáp:“ việc Hoàng thượng sủng ái và yêu thương tỷ tỷ là điều bình thường và lại đây cũng là chuyện nhỏ, sao muối lại có thể giận tỷ?” Chung Quý Phi liền cười tươi như hoa:“ nếu muối không giận thì bản cung cũng yên tâm. Mà hình như sắp tới sẽ có một vị của Nam Tộc gả sang Vạn Thành Quốc của chúng ta thì phải?”

Điều Thục Phi ngồi bên cạnh Chung Quý Phi, nằng cười nhẹ:“Nam Thị và Võ thị là kẻ thù, không biết bệ hạ có ý đưa vị tiểu thư đó sang đây là có ý gì đây?”

Chung Quý Phi trả lời:“ bệ hạ có hứng thú với người nào thì sẽ chọn người đó thôi. Bản cung hiểu bệ hạ như vậy cơ mà.”

Hoàng Hậu bật cười:“ bệ hạ suy nghĩ gì đều có tính toán của người, đâu phải các người muốn đoán được là đoán?”

Chung Quý Phi chỉ cao ngạo nhếch môi, nói:“ chỉ có những người ngày đêm bên cạnh bệ hạ như Châu Cẩm thì mới có thể hiểu được người mà thôi. Những người lâu ngày ít gặp mặt thánh giá, không hiểu được người thì cũng khó trách.”

“Người!” Hoàng Hậu nổi giận đùng đùng. Điều Thục Phi thấy tình cảnh như thế đành bắt sang chuyện khác:“ phải rồi, Bệ hạ nói rằng sẽ trao cho Đức Phi mọi quyền ở cuộc tuyển tú, mọi chuyện thế nào rồi?”

Hà Đức Phi nói:“ tú nữ thì đã tuyển vào, mọi chuyện xong xuôi, ngày mai chỉ cần đến đó kiểm tra lại cảm kì thi họa và cho họ học quy tắc và cách đi đứng trong cung nữa là có thể diện kiến Hoàng Hậu và các tỷ muội.”

Lý Hoàng Hậu nhìn Đức Phi:“Hoàng thượng trao cho muối trách nhiệm to lớn, muối nhất định phải làm cho tốt! Kiểm tra thật kỹ đũa hạnh của từng người mới được giữ lại!”

Sau đó hoàng hậu dùng ánh mắt sắc nhọn như dao của mình phóng sang Chung Phi:“nếu không may đẻ thêm một con hồ ly nữa lọt vào nhà thì không hay đâu.”

Khỏi nói ai cũng biết Hoàng Hậu đang muốn ám chỉ Chung Quý Phi. Nhưng Chung Phi vẫn làm như không nghe gì, ngồi im đó mà hưởng trà.

Hai gia tộc Lý Gia và Chung Gia của hai người bọn họ là hai gia tộc lớn ngang nhau, đều là công thần, khó tránh việc lấn át quyền lực mà đối đầu nhau. Ngay cả trong Hậu cung một người làm Hoàng Hậu một người làm Quý Phi thì đương nhiên Chung Phi sẽ không cam tâm.

Lý Hoàng Hậu bị Chung Phi bất kính nhiều lần như thế cũng rất giận, nàng ta là con gái nhà quan lớn, được nuông chiều nhiều thứ nên vô ưu vô lo, tính cách cũng khá đỏng đảnh và đầu óc cũng bình thường không biết bày mưu kế gì! Và tất nhiên là nàng cũng không hề nhìn nhận Chung Quý Phi kia.

“Đức Phi! Người đã hiểu chưa?” Lý Hoàng Hậu quay sang Hà Đức Phi rồi nói tiếp.

Hà Đức Phi đứng dậy, khom người:“Thần thiếp đã hiểu! Tà ơn Hoàng Hậu nương nương đã nhắc nhở!”

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!”

Anh Thiện Lâm liền đang ngủ say thì nghe Tô Mộc Lan gọi dậy. Thiện Lâm mệt mỏi ngồi dậy, hỏi:“ có chuyện gì?”

Tô Mộc Lan nhần mặt:“ hôm nay là ngày diện kiến Đức Phi nương nương mà tỷ lại ngủ quên sao?”

Anh Thiện Lâm bật người dậy, nhìn xung quanh thì cũng chẳng thấy ai:“những người khác đâu hết rồi?”

Tô Mộc Lan:“ mọi người đã thay cung y rồi đến Hải Quang Điện rồi! Chỉ còn tỷ là chưa dậy thôi!!”

Anh Thiện Lâm nhanh chóng thay cung y của mình, nàng cũng không thoa son đánh phấn gì, cứ trang điểm nhẹ cho nhanh.

Khi cả hai tới được Hải Quang Điện thì đã thấy mọi người đến đầy đủ, ngay cả Hà Đức Phi cũng đã yên vị trên bảo tọa.

“Anh Tài Nữ và Tô Tài Nữ đến sớm thật đấy.” Tài Nữ Tàn Như Huệ cất giọng mỉa mai:“ mới ngày đầu diện kiến Đức Phi nương nương mà đã đến trễ đúng là không có phép tắc gì!”

Anh Thiện Lâm quỳ xuống:“ xin Đức Phi nương nương tha tội cho Tô Tài Nữ! Là tiểu nữ... ngủ quên mất nên muối ấy ở lại đợi nên đến trễ, nếu có phạt thì hãy phạt một mình tiểu nữ mà hãy tha cho muối ấy.”

“Hóa ra là ngủ quên.” Tần Như Huệ lại tiếp lời châm biếm.

Hà Đức Phi đắm chiều nhìn Anh Thiện Lâm và Tô Mộc Lan rồi cười bảo: “thôi được rồi đứng lên đi! Các muội còn trẻ tuổi nên khó tránh chuyện lười biếng. Và lại lỡ như các muội sau này sẽ là người tâm đầu ý hợp với Hoàng Thượng thì sao? Nếu bản cung loại ra các muội là không hay rồi!”

Anh Thiện Lâm và Tô Mộc Lan nghe xong liền hí hửng tạ ơn: “Tạ Đức Phi nương nương.”

“Tâm đầu ý hợp với Hoàng Thượng? Đức Phi xem nhẹ câu này quá rồi!”

Nhìn ra cửa thì thấy một nữ nhân xinh đẹp động lòng người bước vào. Nàng ta vừa xuất hiện thì toàn bộ mọi người trong điện đã hành lễ: “Quý Phi nương nương vạn phúc kim an!”

Hết chương 4.

19/9/2016.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 5

Chung Phi bước vào, nói: “đứng lên hết đi!”

Sau đó Chung Phi tiến đến gần Hà Phi, cất giọng: “muội muội!”

Hà Đức Phi đứng dậy, khom nhẹ gối chào lấy lệ rồi mỉm cười: “mọi chuyện ở Hải Quang Điện này đã có muội chăm lo, tỷ tỷ cần gì phải cực thân tới đây?”

Chung Quý Phi rút chiếc khăn tay trong tay áo của mình ra lau nhẹ vào gương mặt xinh đẹp như hoa của mình. Anh Thiện Lâm đứng ở đó nhìn vẻ kiều diễm của Chung Phi mà ngất người, tuy là nữ nhân nhưng nhìn Chung Phi vẫn muốn động lòng chứ nói gì đến nam nhân.

Hà Đức Phi tuy nhan sắc cũng rất xuất chúng nhưng khi Chung Phi vừa xuất hiện thì khí thế của Đức Phi ngụt hẳn.

Chung Phi nhã nhặn trả lời: “bản cung biết muội muội bận trăm công ngàn việc ở Hải Quang Điện nên muốn xem thử muội quản lý ra sao, nhưng xem ra Đức Phi vẫn còn nhân từ quá, còn muốn giữ lại người tâm đầu ý hợp với bệ hạ cơ đấy.”

Hà Đức Phi phì cười: “trong cung đông người, nhưng người hiểu được bệ hạ chắc chỉ có Quý Phi tỷ tỷ và Hoàng Hậu, vì vậy bệ hạ phiền lòng vô cùng. Tất nhiên là muội nhất định phải dốc hết sức lực để tìm người được bệ hạ ưng ý mới có thể san sẻ với Hoàng Hậu và Tỷ chứ?”

Chung Phi hơi nhướn mày một chút rồi nói: “Đề muội muội cất công tìm người đúng là vất vả thật, thân làm tỷ tỷ đây đúng là không bằng.”

Hà Đức Phi phẩy tay: “tỷ tỷ sao lại nói thế? Nếu tỷ tỷ không bằng muội thì chẳng phải là do tỷ quá giỏi cách lấy lòng bệ hạ nên mới được chức Quý Phi đứng đầu phi tần sao? Có lẽ nhà ngoại thích của tỷ tỷ đã quá mất công sức?”

Lời này của Đức Phi như đang muốn tát một cái vào mặt Chung Phi, ý nàng ta là đang nói Chung Phi được địa vị này là do nhà ngoại lớn mạnh, tuy giận nhưng nàng vẫn giữ vẻ bình tĩnh: “bệ hạ đối tốt với bản cung lâu nay đúng thật là do nhà ngoại của bản cung lớn mạnh, tuy vậy nhưng vẫn có một chút tình cảm trong đó. Còn muội thì khác! Xuất thân quan lục phẩm mà vẫn yên vị trên ngôi Đức Phi này, muội xem thử ai mới là kẻ có tài?”

Cả hai người bọn họ bề ngoài thì giống như đang nói chuyện vui vẻ nhưng đầu ai biết là trong những lời lẽ ngọt ngào này là muôn vàn kim dao đâm vào nhau?

Anh Thiện Lâm và đám Tài Nữ khác cũng chẳng hiểu gì về cuộc nói chuyện đầy thâm ý này, chỉ biết đứng yên đó nhìn.

Một lúc sau, Chung Phi mới quay lại nhìn những Tài Nữ ở đây, đi vài vòng ánh mắt nàng ta cứ quét nhìn, cuối cùng dừng lại ở Anh Thiện Lâm, cười nói: “tú nữ năm nay đúng thật là nhiều người tài mạo xuất chúng, Đức Phi đúng là biết chọn người.”

Sau đó nàng quay sang Anh Thiện Lâm, hỏi: “ngươi tên gì?”

Anh Thiện Lâm quỳ xuống: “hồi bẩm Quý Phi nương nương, tiểu nữ họ Anh Thị tên là Thiện Lâm!” “Nhìn ngươi quả thật là rất xinh đẹp, không chừng sau này sẽ thành người tâm đầu ý hợp giống như Đức Phi nói đấy! Hahahaha!” Chung Phi vừa nói vừa cười, như đang muốn chọc tức Hà Phi.

Về mặt nhỏ nhắn của Hà Đức Phi vẫn y nguyên nụ cười hiền hòa, một chút nổi giận, chỉ bình thản nói: “vẫn mong là như thế!”

Chung Quý Phi nhìn đám Tài Nữ xinh đẹp này, mắt phượng thoáng chốc có một chút u buồn nhưng lại nhanh chóng trở lại vẻ sắc sảo, kiêu sa vốn có. Cười và nói: “nhìn các muội muội mới nhập cung ta lại nhớ là bây giờ mình cũng đã 22 tuổi, hầu hạ bệ hạ cũng đã 7 năm nay, ngày đêm bên cạnh thánh giá, bây giờ cũng không còn trẻ trung như các muội nữa rồi! Có thể sau này sự sủng ái của các người cũng có thể vượt mặt bản cung.”

Dứt câu thì nàng ta cũng bỏ đi, các Tài nữ ở đây vẫn ngơ ngác nhìn không hiểu ý. Tô Mộc Lan đẩy nhẹ tay Anh Thiện Lâm, hỏi: “tỷ tỷ à, Chung Quý Phi đang muốn ám chỉ điều gì vậy?”

Thiện Lâm lắc đầu: “tỷ cũng không biết, mau im lặng!”

Hà Đức Phi nhẹ mỉm cười, bọn họ không hiểu nhưng nàng thì hiểu! Chung Phi đó yêu Võ Tương Minh thật lòng, vì vậy nhìn thấy hán bên cạnh mỹ nữ thì chắc chắn nàng ta sẽ nổi máu ghen.

Nàng thật sự rất muốn xem Chung Quý Phi đó ra sao khi nhìn thấy Võ Tương Minh sủng hạnh người khác hơn thì sẽ ra sao?

“Nương nương! Người đi từ từ thôi nếu không sẽ ngã đấy!” Cung nữ Lan Châu vội vã chạy theo Chung Phi.

Chung Phi đứng lại, giận dữ giậm chân: “Đức Phi đó ngày thường luôn tỏ ra im lặng, bản cung thấy ả không được sủng ái nên cũng chẳng để tâm đến, bây giờ vừa được thể đã tuyên cả một dàn mỹ nữ xinh đẹp kia vào để mê hoặc bệ hạ, ngầm lẫn át sự sủng ái của bản cung, xem ả ả không đợi được rồi!”

Lan Châu bật cười: “nương nương cần gì phải lo? bệ hạ đối với người là thật lòng, bọn chúng có xinh đẹp và quyến rũ đến mức nào đi nữa thì tình cảm của Bệ hạ đối với người cũng không thay đổi”

“Tình cũ tuy có tốt nhưng khó địch sự mới! Đạo lý này người nghĩ bản cung không hiểu sao?” Giọng nói của Chung Phi bắt đầu trở nên u buồn hơn: “đành phải đứng nhìn Bệ hạ lên giường với kẻ khác vậy.”

Tùng! Tùng! Tùng! Tùng!

Tiếng kèn trống linh đình bên ngoài vang vào, ngày Nam Hải Nghi phải gả sang Vạn Thành Quốc cũng đã đến!

Nàng vận một bộ lễ phục màu đỏ, ngồi trước gương nhìn khuôn mặt của mình. Nàng là nữ nhi xinh đẹp nhất của Vạn Nam Quốc, cảm kỳ thi họa, tài mạo song toàn. Đã có nhiều người mong ước được lấy nàng về, nữ nhân ai cũng ganh tị.

Thế mà bây giờ phải gả sang Vạn Thành Quốc, là một đất nước không đội trời chung với Nam Tộc. Số phận đã định là nàng có lẽ sẽ chôn thân ở đó rồi!

“Nghĩ nhì!”

Giọng nói ngọt ngào của Lý Phu Nhân phía sau nàng, thì ra Nam Thánh Di và Lý Phu Nhân đã sớm đến.

“Phụ vương! Mẫu Phi!” Hải Nghi thấp giọng.

Nam Thánh Di vội đỡ lấy nàng: “được rồi, được rồi. Ngồi xuống đi!”

Lý Phu Nhân nhìn Nam Hải Nghi, đôi mắt của bà bắt đầu ứa lệ: “ta không ngờ được là bây giờ là ngày cuối chúng ta có thể ở bên nhau! Ta... Nghĩ nhì...”

Nam Thánh Di nhìn nữ nhi này mà ghen lòng, ông cảm thấy mình rất có lỗi, nắm tay Nam Hải Nghi: “Nghĩ nhì, con có chấp nhận vì gia tộc ta mà làm thêm một chuyện nữa hay không?”

Nam Hải Nghi gật đầu: “chỉ cần có thể vì gia tộc chúng ta, con nguyện có thể hi sinh mọi thứ!”

“Khi đến Vạn Thành Quốc, con dù có được đắc sủng hay thất sủng thì nhất định cũng phải giữ mình, đồng thời quan sát mọi hành động của Thanh Nhật Đế.”

“Phụ vương tin tưởng con, con nhất định sẽ hoàn thành sứ mạng của mình!”

Nam Thánh Di cảm động vì Nam Hải Nghi, ông đặt tay lên vai của nàng, trầm giọng: “ta đã sắp xếp nội ứng ở Vạn Thành Quốc, chỉ cần con chú ý nhất định sẽ xuất hiện.”

“Con hiểu rồi.”

Nam Thánh Di: “sau này khi ta giành lại được giang san từ tay bọn chúng, ta nhất định sẽ đưa con trở về để đoàn tụ cùng gia tộc ta.”

Một tỷ nữ ở bên ngoài bước vào, nói:“ bầm vương! Đã đến giờ cho tiểu thư lên xe phượng.”

Nam Thánh Di nghe câu này xong thì thở dài, thời gian sao lại nhanh thế này? Lời chia tay còn chưa nói hết mà phút chốc đã phải xa nhau.

Nam Hải Nghi trước khi bước lên kiệu, nàng còn quay lại nhìn lại quang cảnh ở đây lần cuối sau đó bỏ đi trong sự luyến tiếc của mọi người ở đây.

Chiếc xe phượng cũng bắt đầu lăn bánh trên đường này.

Nam Hải Nghi nhìn ra cửa sổ xe ngựa, nhìn toàn bộ quang cảnh nơi này, nơi mà nàng sinh ra và lớn lên, bây giờ phải đi đến một nơi đây xa lạ. Không chừng còn sẽ chịu sự ghê lạnh.

Cái tuổi 16 này của nàng, là độ tuổi đẹp đẽ của một nữ nhi mới lớn, mang theo biết bao nhiêu mơ ước và khát vọng, chỉ mong gặp được một lang quân của đời mình, sống một cuộc sống bình yên và hạnh phúc. Vậy mà bây giờ, nàng phải vùi chôn thân mình ở nơi xứ người kia, đó lại là hậu cung. Nơi xảy ra biết bao nhiêu sóng gió và ghen tuông.

Nàng vốn rất muốn khóc, khóc thật nhiều. Nhưng nàng lại kiềm lại những giọt nước mắt này. Có khóc cũng vô dụng

Sớm muộn gì cũng chết, nàng cũng chỉ đành phải một lòng vì gia tộc, đấu đến cùng!

Hết chương 5.

19/9/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 6

“Bệ hạ sẽ không bị đám tú nữ đó mê hoặc, bệ hạ sẽ không bị đám tú nữ đó mê hoặc!, Người chỉ yêu một mình bản cung!”

Lý Hoàng Hậu nằm thần thờ trong điện, này cứ lằm bằm, lằm bằm liên tục. Xuân Hoa nói:“ nương nương! Thục Phi nương nương cầu kiến!”

Lý Hoàng Hậu nhếch nhác ngồi dậy, thấp giọng:“ cho nàng ta vào!”

Sau khi được cho phép thì Diêu Thục Phi cũng đi vào thỉnh an Lý Hoàng Hậu:“Hoàng Hậu nương nương cát tường!”

Lý Hoàng Hậu nói:“ mới sáng sớm mà muội đã đến tìm bản cung, có lẽ là chuyện quan trọng lắm!”

Diêu Thục Phi nhả nhận đáp:“ đúng vậy! Nương nương, hôm trước thần thiếp nghe nói nương nương sai Thục Cẩm Cục làm một bộ Phượng bào, thần thiếp đến xem thử thì... thì...”

Gương mặt Diêu Thục Phi bắt đầu tái lên, Lý Hoàng Hậu nhìn mặt:“sao nữa?”

Diêu Thục Phi ra lệnh cho cung nhân phía sau, đám thái giám liền đem bộ Phượng bào ra, Lý Hoàng Hậu nhướng mày:“ đây là bộ Phượng y mà bản cung sai Thục Cẩm Cục làm cơ mà, các người đem tới đây làm gì?”

Diêu Thục Phi:“ nương nương cứ quan sát!”

Từ trong chiếc túi áo của bộ Phượng y màu đỏ thắm này, một vài con rắn nhỏ màu đen liên tục ve vẩy rồi chui ra, Lý Hoàng Hậu vì vậy mà hét toáng lên, Diêu Thục Phi nhanh chóng ra lệnh bắt những con rắn này lại.

“Tại sao trong đó lại có... rắn?”

Diêu Thục Phi cúi đầu:“ nương nương, loại rắn này chính là rắn hổ mang độc, chỉ cần bị nó cắn phải, sau vài canh giờ sẽ chết bất đắc kỳ tử.”

“Đúng là gan lớn!” Lý Hoàng Hậu đập bàn:“là kẻ nào dám ám hại bản cung? Bản cung nhất định sẽ nhốt vào phòng nhỏ rồi bỏ thật nhiều rắn vào cắn chết hắn!”

Diêu Thục Phi nhẹ nhàng nói:“ Nương nương! Ngoài Chung Phi ra thì người nghĩ ai muốn hại người?”

Lý Hoàng Hậu nghe xong thì đứng bật dậy, lửa giận nổi lên:“bản cung luôn nghĩ ả ta vì xuất thân bằng ta mà không được làm hoàng hậu nên ganh ghét,

bản cung cũng chẳng để ý tới, nhưng xem ra ả đã vượt cả giới hạn tranh sủng hậu cung! Người đâu! Đem mấy con rắn này tới Càn Tường Cung, bắt cô ta ăn hết cho bản cung!”

Điều Thực Phi nắm lấy tay Lý Hoàng Hậu: “nuong nuong đừng nên làm như vậy! Nếu để bệ hạ biết được nhất định sẽ trách tội, nói nuong nuong không biết quản lý, để Hậu Cung không tin phục mà hăm hại!”

“Không lẽ để cho con tiện tỳ đó làm càn ư?”

Điều Thực Phi cười nói: “Thần thiếp đâu có nói là để nuong nuong khoanh tay đứng nhìn ả? Chỉ cần nuong nuong ngồi yên ở đây chứng tỏ uy thế, thần thiếp sẽ đối phó với cô ta.”

Lý Hoàng Hậu phải nói là quá ngu ngốc, chỉ vài con rắn nhỏ đã khiến nàng ta tin sái cổ. Điều Thực Phi vì vậy mà không khỏi cười thầm-----

Quay lại với cuộc tuyển chọn, Đức Phi Hà Giai An lúc này vẫn đang phải vật lộn với đám Tài Nữ này. Quả thật là cuộc tuyển tú này có rất nhiều người xinh đẹp, nhan sắc động lòng người. Nếu muốn loại bỏ thì cũng không biết nên loại ai.

Hà Đức Phi nhìn một lúc mới nghiêm giọng: “các người có bất cứ tài năng gì, cầm kỳ thi họa, cứ việc bày ra! Không chừng thứ đó sẽ là thứ giúp các người đoạt lấy ân sủng sau này.”

“Dạ” Toàn bộ các Tài nữ cúi đầu.

Tần Như Huệ đứng giữa các Tài nữ, ngênh ngang nói: “nuong nuong đã quá mất công rồi, những thứ cầm kỳ thi họa đó phụ thân của tiểu nữ đã dạy từ khi mới 4 tuổi, thế nào tiểu nữ cũng được chọn thôi.”

Tô Mộc Lan thì thảo phía sau Anh Thiện Lâm: “tỷ tỷ xem kìa! Cô ta lại lên mặt rồi!”

Anh Thiện Lâm phẩy tay: “tuy cô ta ăn nói cao ngạo nhưng dù gì đi nữa cũng xuất thân quan lớn, khả năng được chọn rất cao, muội nên cẩn thận, chớ nên bàn tán phía sau!”

Tô Mộc Lan: “nhưng Đức Phi nuong nuong là người quyết định chọn lựa, cô ta ăn nói như thế bộ không sợ bị đuổi đi sao?”

Anh Thiện Lâm khẽ trả lời: “cô ta đã dám kiêu ngạo như thế thì chắc hẳn là đã có dự kể từ trước, nhất định không nên đắc tội.”

Hà Đức Phi vẫn nhìn Tần Như Huệ mà không một chút nổi giận, giữ nụ cười như hoa: “nếu được như vậy thì tốt!”

Một Tài Nữ khác lên tiếng: “cầm kỳ thi họa tốt thì sao? Không có đức hạnh thì cũng vậy! Ngênh ngang kiêu ngạo quá không chừng sẽ không được gặp mặt thánh giá đâu!”

Tần Như Huệ giậm mạnh chân xuống đất, quát lớn: “là kẻ nào?”

Nữ nhân nọ bước ra, đứng trước mặt Hà Đức Phi thì lễ: “tiểu nữ Phương Chi Lô! Tham kiến Đức Phi nuong nuong!”

“Người... họ Phương?” Hà Phi hỏi.

Phương Chi Lô tiếp lời: “phải!”

Những người trong điện đều trừng mắt nhìn nàng ta, Phương gia chính là họ hàng của Chung gia, vì vậy Phương Chi Lô này chính là biểu muội của Chung Phi.

Anh Thiện Lâm đương nhiên cũng có từng nghe nói đến, Chung gia là công thần của triều đình, đến đương kim hoàng đế cũng phải nể nang, Phương gia lại là nhà ngoại của Chung gia nên cũng được thơm lây.

Tần Như Huệ khinh miệt nói: “có đức hạnh? Cô tự nhận mình đức hạnh tốt thì có thể được chọn sao? Nói không chừng đằng sau vẻ đoan trang này là một con tiện tỳ khẩu Phật tâm xà “

Phương Chi Lô nghe ả chửi mắng mà chỉ hé miệng cười nhẹ, sau đó nhìn Hà Phi: “vậy tiểu nữ có được chọn không?”

Hà Phi khẽ cong đôi mi rồi cười nói: “muội là con gái của Phương gia, mà Phương gia là danh gia vọng tộc, đương nhiên muội sẽ có đầy đủ đức hạnh, tài mạo song hành rồi!”

Phương Chi Lô nhún gối: “tạ nuong nuong khen ngợi, có lời nói của nuong nuong thì tiểu nữ cũng an tâm. Lúc còn ở dương phủ, tiểu nữ cứ nghĩ rằng đức hạnh của mình tuy cao siêu hơn tất cả những Tài Nữ khác, tuy nhiên mình vẫn có thể bị loại tên vì ở đây ai cũng đẹp bằng tiểu nữ, nên ngày đêm vô cùng trần trọc. Không ngờ lại được chọn, nuong nuong tuy bị thất sủng nhưng người lại có một tấm lòng bố tát, vì vậy mới cho người một đứa con trai. Còn biểu tỷ của tiểu nữ tuy được sủng hạnh nhất hậu cung nhưng đến bây giờ vẫn chưa có đứa con nào, Nuong nuong quả thật là người có phúc phận.”

Lời này của Phương Chi Lô bề ngoài tuy có vẻ đang tăng bốc Hà Phi và những người ở đây nhưng giữa những lời khen đó là muôn vàn câu châm biếm. Không ngờ miệng lưỡi của cô ta cũng ghê gớm thật! Những Tài Nữ ở đây mặt ai cũng giận. Chỉ duy nhất Hà Phi vẫn giữ vẻ điềm tĩnh:

“Muội là biểu muội của Chung Phi quả thật không sai, cách ăn nói của cả hai đều dùng từ ngữ vừa đánh vừa xoa như vậy. Đúng là con nhà tướng nên khi phách ai cũng ngút trời. Không thua gì Chung Đại Tướng Quân cả!”

Phuong Chỉ Lôi cúi đầu:

“Tạ Đức Phi nương nương khen ngợi!”

Trong khi Phuong Chỉ Lôi đang đắc ý cao ngạo thì Anh Thiện Lâm và một số Tài nữ khác liên tục cười khúc khích.

Cứ tưởng Phuong Chỉ Lôi này thông minh nhưng không ngờ lại ngu ngốc như vậy! Lời của Hà Phi cũng đang có ý châm biếm.

Lâu nay nữ nhân luôn phải dịu dàng, hiền thực, làm tròn nữ đức, Hà Phi lại ví cô ta và Chung Phi khí chất như một tướng quân, thế mà ả lại không hiểu ý, nhăng răng ra mà cười. Xem ra kẻ vừa đánh vừa xoa giỏi nhất ở đây chính là Hà Phi.

Phuong Chỉ Lôi đến lúc này mới hiểu ý, nhìn Hà Phi, nói:“người!”

“Thôi được rồi! Tất cả các người ai cũng xinh đẹp, vì vậy bản cung sẽ chọn hết toàn bộ! Từ nay các người sẽ chính thức trở thành phi tần, đợi đến khi thuộc hết các lễ nghi thì sẽ được đi diện kiến hoàng hậu, kẻ đó là được thị tẩm! Vận mệnh và phẩm giá của các người có lên được hay không thì còn phải tùy theo các người dùng cách gì.” Nàng ta hát bộ cầm bảo lư, đứng dậy rồi đi khỏi điện.

“Cung tiễn Đức Phi nương nương!”

Đám Tài nữ hí hửng mặt vì mình được chọn, còn Phuong Chỉ Lôi thì vẫn đứng đó hằm hằm tức giận.

Hết chương 6.

22/9/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 7

Kiểu hoa của Nam Hải Nghi đã được đưa đến Vạn Thành Quốc. Nàng được truyền chỉ sắc phong thành Chính Lục Phẩm Tiệp Dư, ban Hợp Hoan Điện!

Lúc này, các Anh Thiện Lâm và Tô Mộc Lan đi ngang qua đó, tên thái giám liền hô to:“nhìn thấy kiểu Tiệp Dư mà các người không mau hành lễ?”

Thiện Lâm và Mộc Lan vội cúi đầu, né sang một bên, Nam Hải Nghi ở bên trong kiệu cũng nghe thấy nhưng cũng không quan tâm lắm, chỉ ngồi ngẩn ra đó.

chờ đến khi chiếc kiệu khuất bóng Thiện Lâm mới lên tiếng:“ người trong đó là ai vậy?”

Tô Mộc Lan:“ đó là Nam Tiệp Dư, con gái của Nam Tộc được gả sang Vạn Thành Quốc, tỷ chưa nghe tin này sao?”

Nam tộc? Chẳng phải Nam tộc có mối thù với triều đình sao? Triều đình cũng nhiều lần muốn loại bỏ Nam Tộc nên cả hai bên vẫn đang hằm hè nhau. Vị Nam Tiệp Dư này được gả sang thì chắc cũng chỉ là hôn nhân chính trị.

Người đáng thương nhất chính là Nam Tiệp Dư, tuổi trẻ như thế mà đã phải vướng vào những thứ hôn nhân chính trị này. Sớm hay muộn gì cũng yểu mạng!

Chung Phi nhàn nhã tía lại những cây hoa trong điện của mình, nàng tía đi tía lại, mãi một lúc mới xong.

“Tay nghề tía cây của nương nương đúng là ngày càng lợi hại, chậu hoa này đã đẹp như thế, qua tay nương nương thì nó còn đẹp hơn.” Lan Châu riu rít khen ngợi.

Chung Phi mỉm cười:“ bản cung cũng cảm thấy như vậy.”

Sau đó nàng cho người đặt chậu hoa ở giữa Thiên Điện. Ngồi ngắm một lát thì Tiểu Tín Tử chạy vào, đưa cho nàng một tờ giấy nhỏ.

“Quý Phi nương nương, đây là danh sách các Tài nữ được giữ lại và lập ở Thái Cực Điện!”

Chung Phi cảm thấy, nhìn một lát rồi mặt nàng có vẻ hơi nhăn nhó: “tất cả Tài Nữ đều được giữ lại ư?”

Tiêu Tín Tử đáp: “đúng vậy thưa nương nương.”

Chung Phi đắm chiêu một lát rồi hỏi: “Hoàng Hậu không nói gì và cũng không tức giận ư hết?”

Lan Châu cắt lời: “nương nương, không biết Đức Phi làm vậy là có ý gì? Đây chẳng phải là cơ hội cho cô ta trừ đi kẻ nguy hại sao?”

Chung Phi cười nhẹ: “đám Tài Nữ đó đúng thật là những mối nguy hại lớn, nhưng đối với Đức Phi, mối nguy hại của nàng ta chính là bản cung. Chắc hẳn nghĩ rằng cho thật nhiều mỹ nữ xinh đẹp vào là có thể liên thủ đối phó với bản cung. Đúng là không biết lượng sức.”

Nói xong thì nàng ta hơi ngước mắt lên trần một chút, tính toán rồi nói: “sắp tới thì bọn ta sẽ được diện kiến bệ hạ, nếu vừa mắt ai thì bệ hạ sẽ thị tẩm với người đó đầu tiên. Nói thế thì mau cho người đưa đến Thái Cực Điện thật nhiều trang sức và gấm lụa để các Tài nữ có thể sửa soạn thật đẹp để trước mặt bệ hạ, Mau lên!” Lan Châu liền hỏi: “như vậy chẳng phải là lợi cho đám tiểu a đầu đó quá rồi hay sao?”

Chung Phi lắc đầu: “các người chẳng hiểu gì cả. Đức Phi muốn lấy lòng đám tú nữ đó bằng cách giữ lại tất cả, lỡ như sau này có kẻ nào được đặc sủng thì sẽ nhớ lấy ơn của cô ta. Nhưng người nghĩ xem. Là nữ nhi thì ai mà không thích trang sức lụa là?”

Sau đó nàng đứng lên, ngắm những đóa hoa được trưng trong điện, nở một nụ cười sắc sảo: “bản cung muốn nhắc nhở chúng rằng trong hậu cung này không phải chỉ có Đức Phi giả nhân nghĩa đó mà còn có bản cung, là người đứng đầu phi tần.”

Tiêu Tín Tử cúi đầu sau đó bỏ đi: “nô tài sẽ cho người đưa đến ngay.”

Chung Phi nhìn Lan Châu: “phải rồi, Vị Tiệp Dư của Nam Tộc đã được đưa đến chưa? Hiện đã được lập ở cung nào?”

Lan Châu: “bẩm nương nương, Nam Tiệp Dư đã được đưa đến. Nay đã được ban Hợp Hoan Điện.”

“Ừ.”

Chung Phi cũng chẳng quan tâm mấy đến Nam Tiệp Dư đó, nàng thừa biết cái hôn nhân đó là hôn nhân chính trị.

Vô Tương Minh là người ra sao đương nhiên nàng hiểu. Nam Hải Nghi dù sao vẫn là con cháu của Nam Thị, thế nào cũng sẽ bị thất sủng sau đó chết già.

“Biểu tỳ!”

Nàng hơi giật mình, quay lại thì thấy Phương Chỉ Lôi bước vào.

Tên thái giám nói: “bẩm nương nương, nô tài đã đưa Phương Tài Nữ đến.”

Chung Phi không để ý mấy đến tên thái giám đó mà chỉ đến nắm tay Phương Chỉ Lôi, cười nói:

“Biểu muội đến rồi à? Cũng xin chúc mừng muội đã trở thành phi tần chính thức. Con đường trở thành sủng phi của muội sẽ không còn xa đâu!”

Phương Chỉ Lôi dường như không quan tâm, tỏ ra vẻ hờn dỗi: “làm sủng phi hay không thì muội không biết. Chỉ biết là bây giờ muội phải chịu nhục nhã đến chết đây!”

Chung Phi nói: “sao vậy? Có ai dám ức hiếp Biểu muội của bản cung à? Cứ nói, Bản cung nhất định sẽ đòi lại công bằng cho muội.”

Phương Chỉ Lôi liếc mắt: “ngoại trừ Hà Phi thì tỳ nghĩ còn ai vào đây nữa?”

“Hà Phi?”

“Đúng vậy! Tỳ tỳ biết không? Cô ta bảo rằng muội là biểu muội của tỳ quả không sai. Còn nói muội và tỳ có khí phách không thua gì tướng quân ngoài xa trận! Như vậy đâu khác gì là đang sỉ nhục chúng ta?” Phương Chỉ Lôi một mạch trút ra hết sự giận của mình trong câu nói.

Chung Phi nghe xong liền nắm chặt nắm tay, nén lại cơn giận, sau đó cười tươi: “cô ta thật sự nói thế?”

“Muội nói lão làm gì chứ?”

Sau đó Phương Chỉ Lôi quay mặt lại với Chung Phi: “bây giờ tỳ nhất định phải trị tội cô ta, nếu không muội sẽ giận tỳ luôn!”

Chung Phi bắt đầu mệt mỏi với a đầu này, nàng đành nhẹ nhàng khuyên bảo: “biểu muội của ta hãy bớt giận. Bây giờ không phải là lúc để đối phó với a đầu.”

Phương Chỉ Lôi nhìn Chung Quý Phi: “tỷ là Quý Phi nương nương, đứng đầu trong hàng tứ phi, sau lại sợ một Đức Phi còn con chứ?”

Chung Phi bước lên bảo tọa, ngồi xuống: “cô ta tuy xuất thân không cao nhưng đầu sao cô ta vẫn sinh ra được đại hoàng tử Võ Nhất Huy. Là đứa con đầu tiên của bệ hạ, vì thế mà thân phận cũng trở nên tôn quý, bước vào chức Đức Phi ngang hàng với ta. Bây giờ muội cũng biết là tại sao đến bây giờ ta vẫn còn dè chừng ả rồi có đúng không?”

Phương Chi Lôi nũng nịu: “vậy tỷ định để muội chịu nhục nhã như vậy sao?”

Chung Phi cười nhẹ, chỉ tay vào đầu Phương Chi Lôi: “muội đó, chỉ giỏi làm nũng! Cách thì đương nhiên không thiếu nhưng phải xem tiến triển thế nào đã.”

Chung Phi dịu Chi Lôi ngồi xuống ghế Quý Phi, xit xoa gương mặt của nàng ta rồi nói: “trong chốn hậu cung này là nơi thắng làm vua, thua làm giặc. Chỉ cần muội có ý chí, không bỏ cuộc thì mọi chuyện sẽ tốt lên. Muội nhìn muội xem, xinh đẹp như thế. Lo gì đến việc sau này không được sủng ái? Cứ nghe theo lời tỷ. Sao này trở thành sủng phi rồi thì muốn trả thù như thế nào mà không được?”

Phương Chi Lôi suy tính một lát rồi cười to: “phải, đúng vậy! Muội nhất định sẽ trở thành một sủng phi!”

Chung Phi khoái trí nói: “muội muội của ta. Muốn trở thành một sủng phi thì trước mắt nên quan sát xem người khác làm sủng phi thế nào?”

Bây giờ Phương Chi Lôi đã hiểu được hàm ý của Chung Quý Phi, liền cười theo.

Nụ cười của Chung Phi bắt đầu tắt đi, nàng để tay lên vai Phương Chi Lôi, nói: “để trở thành sủng phi thì muội phải có ba điều, đó là sự điềm tĩnh, phong thái và đầu óc. Tỷ sẽ chỉnh huấn cho muội từ từ.”

Phụng thiên thừa dưng, hoàng đế chiếu viết:

“Hải Nghi Nam Thị, hiền thực đoan trang, ôn nhu hiền lành, nay phong làm Chính Lục Phẩm Tiệp Dư, ban Hợp Hoan Điện!”

Nam Hải Nghi cúi nhẹ đầu tạ ơn, nàng đứng dậy, quay lại nhìn đám cung nữ ở phía sau. Chúng bây giờ đang xếp thành 2 hàng, nghiêm chỉnh hành lễ:

“Bái kiến Nam Tiệp Dư!”

Nàng không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu, bọn chúng cũng hiểu ý nàng mà đứng dậy. Cung nữ Linh Sang, là thân tín của nàng khi còn ở Nam Cung cũng theo nàng đến đây nên nàng khá tin tưởng.

Còn những kẻ còn lại đều là người của Vạn Thành Quốc này. Nếu không phải là người của Hoàng Đế cử vào thì cũng là tay mắt của các phi tần, không đáng tin. Nàng chỉ bảo Linh Sang cho chúng vài nén bạc rồi mượn cớ đuổi ra ngoài.

Nàng lấy một mảnh giấy từ trong túi ra, trên tờ giấy này có viết 5 chữ “an phận là thượng sách”.

Là của ca ca đưa cho nàng trước khi đi đến đây. Nàng mang danh phận là Tiệp Dư của Nam Tộc, bề ngoài thì phong quang nhưng ai biết đằng sau tia sáng đó là bao nhiêu nỗi sầu lo của nàng.

Câu “An Phận là thượng sách” này quả là rất hợp với tình thế của nàng hiện tại. Nhưng chỉ sợ cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng.

Hết chương 7.

24/9/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 8

Chung Quý Phi sáng ra là đã mời Hà Đức Phi và Diêu Thục Phi đi dạo ở hồ sen.

Cả hai người Hà Phi và Diêu Phi dù có muốn từ chối cũng không từ chối được, ai trong cung mà không rõ tính tình nàng ta chứ? Làm thứ gì sai ý thì nhất định sẽ tức giận lên.

Vì vậy nên họ mới chiều ý mà đến.

“Hò Sen ở Ngự Hoa Viên này ngày càng nở nhiều hoa đẹp, mỗi ngày ra đây ngắm hoa thì dù thế nào đi nữa cũng không chán.” Chung Phi ngắt một đóa hoa trong chậu, vừa ngắm vừa nói.

Diêu Thục Phi cười tươi: “tỷ tỷ quả thật có nhả hứng, biết trước lúc này hoa sẽ nở đẹp nên mời chúng muội đến hưởng hoa. Cho dù bọn muội không muốn đến thì chỉ cần nhìn những đóa hoa này thì nhất định sẽ đổi ý. Tỷ tỷ quả nhiên tinh tế!”

Chung Phi nhẹ nhàng nói: “không lẽ ý của muội là vì có hoa đẹp nên mới đến, không phải là đến vì bản cung à?”

Hà Đức Phi liền chen vào: “tỷ tỷ hiểu lầm rồi! Ý của Thục Phi là đang nói tâm tư tỷ tỷ tinh tế, lựa ngay thời điểm tốt hưởng hoa mà thôi. Thật sự không có ý như tỷ nói đâu!”

Chung Phi cũng chẳng quan tâm mấy đến lời của Hà Phi, bắt qua chuyện khác: “nghe nói muội muội giữ lại toàn bộ các Tài nữ ở Thái Cực Điện, cho bọn họ chính thức làm Tài Nữ Thập Phẩm, Đức Phi quả thật hào phóng!”

Hà Đức Phi mỉm cười: “Tài Nữ năm nay ai cũng xinh đẹp rạng ngời, muốn loại đi cũng không biết nên loại ai trước, giữ lại là tốt nhất.”

Diêu Thục Phi bảo: “Đức Phi đúng là hao tâm tổn sức, mất công đi tìm người đẹp cho Bệ hạ! Hậu Cung lại có nhiều người mới, còn chưa kể có một vị Nam Tiệp Dư của Nam Tộc, tài mạo song toàn, nhan sắc xuất chúng vào cung nữa.”

Câu này của Diêu Thục Phi là đang muốn cho Chung Quý Phi nghe. Nàng ta cầm đóa hoa trong tay, nghe lời này của Thục Phi xong thì nàng liền nổi giận, bóp nát đóa hoa đó rồi ném xuống đất.

“Quý Phi nương nương!”

Đang lúc dầu sôi lửa bỏng này thì một giọng nói cắt ngang bầu không khí ở đây.

Là Mạc Thanh Mục, trưởng quản thái giám của Thừa Nguyên Điện, nô tài thân cận của Võ Tương Minh.

Chung Phi nói: “thì ra là Mạc Tổng Quản!”

Mạc Thanh Mục cúi đầu thi lễ với cả Diêu Thục Phi và Hà Đức Phi, sau đó quay sang Chung Quý Phi: “hóa ra nương nương ở đây! Nô tài tìm nương nương ở khắp nơi!”

Chung Quý Phi: “Mạc Tổng Quản tìm ta có chuyện gì à?”

Mạc Thanh Mục đáp: “bẩm nương nương! Tây Quốc vừa tiến cống một số loại đá quý cho Vạn Thành Quốc, biết nương nương thích các vật trang sức này nên bệ hạ liền cho người làm thành 2 chiếc vòng, một cái cho Hoàng Hậu nương nương, cái còn lại thì cho người.”

Một tên tiểu thái giám bung ra một chiếc khay, trên đó có một chiếc vòng xanh được làm bằng ngọc bích. Chiếc vòng này được làm trắng rất tinh tế, trong veo như nước vậy. Ngọc bích tiến cống vốn rất ít mà Võ Tương Minh đã đem tặng cho nàng ta, đã đủ thấy hấn xem trọng nàng thế nào. Chung Quý Phi cười nhẹ:

“Làm phiền Mạc Tổng Quản gửi lời tạ ơn của thần thiếp với bệ hạ!”

Mạc Thanh Mục liền gật đầu: “vâng, vâng! Nô tài đi ngay!”

Lúc này đáng lý Chung Phi đang rất giận vì câu nói của Diêu Phi, nhưng sau khi nhận chiếc nhẫn này thì nàng ta vui vẻ hẳn lên, vẻ kiêu ngạo lại quay trở lại trên khuôn mặt.

“Cho dù có nhiều tân sủng mới đi chẳng nữa thì sao chứ? Bệ hạ là người xem trọng tình cũ, vẫn sẽ đối tốt với bản cung mà thôi!”

Diêu Thục Phi buồn bã quay mặt sang hướng khác, còn Hà Đức Phi vẫn giữ trên môi nụ cười, tiến đến đối diện mặt của Chung Quý Phi, nói:

“Tỷ tỷ nói đúng! Hoàng thượng xem trọng tình cũ, nhưng phải xem ai có con, ai chưa có con cái đã.”

Đôi mắt phượng của Chung Quý Phi hơi giật, Hà Đức Phi đầu sao vẫn sinh ra được Đại hoàng tử là Võ Nhất Huy, Thục Phi thì sinh được Diên Thanh Đại công chúa về sau còn có thể chống lưng. Còn Chung Phi thì lại chưa có đứa con nào! Lỡ như sau này hoàng đế băng hà nhất định sẽ phải vào An Lạc Tự xuất gia tu hành hoặc tệ hơn là phải tuần táng.

Chỉ điều này là đã đủ biết rõ kẻ nào thắng kẻ nào thua!

Chung Quý Phi trầm mặt một lúc rồi chỉ bĩu môi: “thời gian vẫn còn dài cơ mà? Lo gì sau này bản cung không có con chứ?”

“Vây muội muội xin chúc tỷ tỷ sớm sinh hạ long nhi!” Hà Đức Phi nhún nhẹ gối.

Hai người họ đứng đó nhìn nhau một lúc thì Chung Phi mới hất nhẹ tay áo một cái rồi quay đi.

Vào cung mới một thời gian mà Thiện Lâm đã phát ngán, nếu không có Tô Mộc Lan thì những ngày này vô cùng chán.

Mà a đầu Tô Mộc Lan này cũng rất lạ, ban đầu tự động tới làm thân với nàng. Thiện Lâm cũng không biết từ lúc nào mà cả hai người họ lại thân thiết với nhau như thế, có lẽ là do cả hai thường xuyên nói chuyện với nhau.

Hôm nay là một ngày khá ồn ào, Mộc Lan và Thiện Lâm vừa từ Hoa Viên về thì đã đám Tài Nữ túm tụm lại.

Vì tò mò nên cũng đến gần mà xem, giữa đám tú nữ này là một nữ nhân liên tục vung tay đánh cung nữ phía trước của mình.

Người đánh chính là Tài Nữ Phương Chi Lô, không hiểu vì lý do gì mà nàng ta lại đánh Cung Nữ kia như vậy, Anh Thiện Lâm liền bước ra ngăn cản:

“Phương Tài Nữ! Sao cô lại ra tay đánh cung nữ này như thế?”

Phương Chi Lô dừng lại, bước lại gần Thiện Lâm: “cô là ai?”

Thiện Lâm đáp: “ta là Tài Nữ Anh Thiện Lâm! Đến đây là đã thấy cô ra tay đánh người như thế, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Phương Chi Lô khinh thường nói: “cô lấy tư cách gì mà hỏi ta? Vả lại là con tiện nô này dám đổ nước trà nóng vào người của bản tiểu chủ, không lẽ ta không có quyền đánh?”

Không ngờ nàng ta lại ăn nói xác xược như vậy, Thiện Lâm liền phản bác: “nhưng đầu sao chúng ta vẫn là Tài Nữ chỉ hơn cung nữ một bậc, lấy quyền vị gì mà đánh người?”

“Lấy quyền vị gì mà đánh người? Cô có biết ta là ai không?” Ái đánh giọng.

Thiện Lâm phì cười: “ở Thái Cực Điện này ai mà không biết cô là biểu muội của Quý Phi nương nương? Không cần phải khoe khoang!”

Phương Chi Lô: “đúng! Thân phận ta tôn quý, nếu biểu tỷ của ta mà biết thì cũng sẽ đánh chết nó thôi!”

“Nhưng trong cung không được lạm sát cung nhân, lỡ như cô đánh chết tỷ nữ này thì cũng chưa chắc gì cô còn được ngồi ở đây đâu? Còn nữa! Bệ hạ mà biết thì chắc chắn sẽ nghĩ cô là một tiểu thư đánh đá đó!”

“Cô!”

Phương Chi Lô giận xanh mặt, ở Thái Cực Điện này ai cũng sợ nàng mà không ngờ Thiện Lâm lại không sợ.

Phương Chi Lô không khỏi giận, nàng ta trợn mắt nhìn Thiện Lâm: “cô cứ chờ đó! Sau này ta trở thành sủng phi rồi thì nhất định sẽ chặt hết tay chân của cô sau đó quăng vào hầm xí!”

“Vậy tôi cũng cũng rất mong đến ngày đó.” Thiện Lâm cười đáp.

Nụ cười đó của Thiện Lâm khiến Phương Chi Lô tức điên lên, chỉ tiếc là không thể làm gì được. Nàng ta bước đến gần rồi đẩy mạnh Thiện Lâm ra phía sau rồi hậm hực bỏ đi.

Cung nữ đó được Tô Mộc Lan đỡ dậy, nàng ta phui bụi trên người sau đó cúi đầu: “tạ ơn tiểu chủ đã cứu nô tỳ, nếu không có lẽ nô tỳ đã bị Phương tiểu chủ đưa đến chỗ của Quý Phi nương nương rồi!”

Tô Mộc Lan hơi lo lắng về việc lúc nãy, nói: “tỷ tỳ à! Tỷ chạm trán với Phương Chi Lô như vậy, lỡ như cô ta đi nói với Chung Phi là cả ba chúng ta đều chết đó!”

Thiện Lâm lắc đầu: “không sao! Phương Thị chẳng qua chỉ là con hồ gấu, vào cung chỉ biết ảo mộng quyền lực, ta nào quan tâm tới ả chứ?”

Thiện Lâm quay lại nắm tay cung nữ đó, nói: “Phương Chi Lô đánh muội có đau không?”

Tiểu cung nữ thấp giọng: “nô tỳ làm sai, Phương Tiểu chủ đánh như thế là đã nương tay lắm rồi!”

Anh Thiện Lâm hơi thương cảm cho phận tỳ nữ trong cung. Làm việc chỉ sơ xuất một chút là bị đánh đập.

Cung nữ này bị đánh đến toi tã, gương mặt hơi nhỏ, nhiều nét e thẹn, khá nhút nhát. Nhìn qua thì chỉ khoảng 13, 14 tuổi.

“Muội tên gì?”

Cung nữ đáp: “nô tỳ tên là Trần An Ly, là người hầu hạ các Tài nữ ở Đông điện.”

Thiện Lâm suy nghĩ một lát rồi mở lời: “ta là Tài Nữ của Tây Điện, Anh Thiện Lâm! Chỗ của ta khá nhiều người nên các cung nữ khó hầu hạ, hay là muội đến đó đi, bây giờ muội đã bị Phương thị đề mắt, nếu còn ở đây nhất định sẽ bị Phương Chi Lô đánh đập nữa đấy!”

Trần An Ly liền từ chối: “nhưng nô tỳ được phân đến Đông điện, tự tiện chuyển sang Tây Điện nhất định sẽ bị các Cô Cô trách mắng!”

Anh Thiện Lâm liền cười rồi bảo: “ta sẽ nói lại với các cô cô sau, muội cứ yên tâm!”

Gương mặt của Trần An Ly lộ rõ sự hạnh phúc và vui sướng, nhún gối nhẹ rồi chạy đi.

Hết chương 8.

27/9/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 9

“Hoàng Hậu vạn phúc kim an!”

Hôm nay là ngày thứ hai ở trong cung của Nam Hải Nghi, theo luật lệ thì nàng phải đi diện kiến hoàng hậu và các phi tần. Kéo người khác lại nghĩ nàng không xem luật lệ ra gì mà mang họa.

Lý Hoàng Hậu dường như mặc kệ, nàng bóc một quả nho trên đĩa bỏ vào miệng, mắt không nhìn Hải Nghi nhưng miệng lại cất tiếng:

“Đứng lên đi.”

Nam Hải Nghi lễ phép đứng dậy, cúi gối nhẹ: “xin tham kiến các vị tỷ tỷ.”

Các phi tần trong cung kể cả Chung Quý Phi và Hoàng Hậu khi nhìn cận mặt Nam Hải Nghi đều ngẩn ra vì sắc đẹp của nàng.

Không phải đẹp bình thường mà vô cùng xinh đẹp, là thanh tao và nhẹ nhàng. Làn da trắng mịn, hồng hào, đôi mắt tinh khôi và trong sáng.

Nguyễn Sung Dung đẩy nhẹ tay Hân Tu Nghi: “tỷ nhìn kia! Nam Cung cho một người xinh đẹp như thế vào đây là muốn mê hoặc hoàng thượng ư?”

Hân Tu Nghi cười nhẹ: “muội chẳng biết gì cả. Có lẽ Nam Tộc muốn học theo Nhà Trần của Đại Việt, dùng Công Chúa An Tư sang Mông cổ để dùng mỹ nhân kế đối phó Thoát Hoan.”

Dụ Giai Phi, Dụ Ánh ngồi phía trước nghe 2 người này bàn tán mà không khỏi bật cười: “hai muội nghĩ hoàng thượng là ai chứ? Người đâu dễ bị thứ mỹ sắc làm mê hoặc như tên Thoát Hoan đó chứ? Có lẽ Nam Tộc đang muốn lấy lòng Vạn Thành Quốc đó.”

Nam Hải Nghi đương nhiên cũng nghe thấy lời của bọn họ, nàng chỉ hơi u buồn một chút.

Hoàng Hậu nhìn Nam Hải Nghi mà không khỏi khó chịu, cuối cùng chỉ hất tay:

“Các người lui ra hết đi! Thục Phi! Người ở lại!”

Nhìn sắc mặt của Hoàng Hậu thì Diêu Thục Phi cũng hiểu rõ là nàng ta đang buồn bã lẫn ganh ghét. Chỉ biết cất bước theo nàng ta đi vào tẩm điện.

Không khí trong tẩm điện vô cùng yên ắng, Diêu Thục Phi cũng cảm thấy lạnh người vì việc này. Nếu là bình thường thì giờ này Lý Hoàng Hậu đã khoe khoang đủ thứ về sự quan tâm của Hoàng Đế về mình rồi, hôm nay lại im lặng như thế chắc chắn sẽ xảy ra chuyện không hay.

Một lát sau, Lý Hoàng Hậu mới nhắc cánh tay trắng nõn của mình lên, đôi môi cũng hơi nhếch lên một chút: “chiếc vòng tay làm bằng ngọc bích này là do hoàng thượng cho người làm tặng bản cung! Người thấy sao?”

Diêu Thục Phi cười nói: “thần thiếp thấy được tình ý của Hoàng Thượng dành cho nương nương ở trong đó.”

Lý Hoàng Hậu gật đầu: “đúng vậy! Muội nói chí phải! Xinh đẹp thì sao? Trong vương phủ lúc trước chẳng phải cũng có rất nhiều người đẹp hay sao? Nhưng sung ái cũng đâu được bao nhiêu? Bản cung cũng không cần phải lao tâm vào ả Nam Tiệp Dư đó làm gì.”

“Phải! Phải!”

Một cung nữ nhỏ tuổi bước vào dâng trà cho Lý Hoàng Hậu, vừa gót vào ly, tiểu cung nữ nhìn chiếc vòng của Lý Hoàng Hậu liền nói: “Hoàng Hậu

nương nương! Chiếc vòng này hôm qua Hoàng Thượng cũng có vừa tặng cho Chung Phi nương nương một chiếc thì?” Lý Hoàng Hậu đập mạnh ly trà xuống, quay sang liếc tiểu cung nữ.

Điều Thực Phi bắt đầu thấy mọi chuyện không ổn nên liền lắc đầu ra hiệu cho tiểu cung nữ này đừng nói nữa. Nhưng Hoàng Hậu lại hỏi: “chiếc vòng đó ra sao?”

Cung nữ nọ nói: “chiếc vòng đó cũng giống chiếc này, nhưng có điều là vòng của Chung Quý Phi nương nương đẹp hơn một chút!”

Điều Thực Phi nghe xong liền cup mắt xuống, đặt một tay chống lên bàn rồi bĩu môi. Đúng là trẻ con hay nói thật! Cung nữ này chắc chỉ khoảng 10 tuổi trở xuống, tuổi nhỏ như thế mà phải tách xa ánh mắt trời, đúng là đáng thương.

Lý Hoàng Hậu đứng bật dậy, quát lớn: “người đâu! Đem ả tiện nô này ra cắt lưỡi, nhốt vào Dịch đình vĩnh viễn cho bản cung!”

Cung nữ này tuy ngốc nghếch nhưng đương nhiên cũng biết dịch đình là nơi như thế nào chứ? Nơi đó là nơi giam giữ các cung nhân và phi tần phạm tội, quanh năm suốt tháng phải làm việc quần quật, thức ăn cũng không đủ ăn.

Mùa hạ thì nóng rất người, mùa đông không có đủ áo ấm. Thậm chí có người không chịu nổi mà chết vì đói và lạnh.

Cung nữ đó liền quỳ xuống: “Hoàng Hậu nương nương tha tội! Nô tỳ... Nô tỳ còn có mẫu thân già ở quê, còn có muội muội nhỏ tuổi! Xin nương nương tha cho mạng hèn của nô tỳ!”

Lý Hoàng Hậu cười khinh: “nếu như vậy thì phải biết giữ mồm miệng một chút chứ? Giữ thứ tiện nô như người ở lại thì sớm muộn gì cũng phản chủ! Các người còn đứng đó làm gì? Mau lôi nó đi!”

“Hoàng Hậu nương nương tha mạng! Nô tỳ biết sai rồi! Từ nay nô tỳ không dám nữa! Hoàng Hậu nương nương! Hoàng Hậu nương nương!”

Cung nữ đó rên rào thảm thiết, Lý Hoàng Hậu ngồi xuống rồi giựt lấy cây quạt trên tay cung nữ bên cạnh, tự quạt cho mình.

Giữa tiếng kêu hét này thì một giọng nói trầm ấm cất lên: “Linh Hoa!”

Là Võ Tương Minh!

Con giận dữ của Lý Hoàng Hậu dường như tan đi hết, thay vào đó là một gương mặt hồn nhiên trẻ con. Hí hửng phóng đến chỗ Võ Tương Minh.

“Bệ hạ!”

Võ Tương Minh ngồi xuống, nói: “có chuyện gì mà Hoàng Hậu lại giận dữ như vậy?”

Lý Hoàng Hậu nũng nịu đáp: “à ta đi hạ phạm thượng, xem thường Linh Hoa, mà hoàng thượng đến đây để thăm Linh Hoa à?”

Võ Tương Minh nói: “trăm biết hôm nay nàng đang buồn nên cố tình đến.”

Lý Hoàng Hậu cười tươi sau đó ôm lấy Võ Tương Minh. Điều Thực Phi nhìn cảnh tình cảm này của họ liền đỏ mặt, đứng dậy quy an: “thần thiếp cáo lui!”

Võ Tương Minh nhìn Điều Thực Phi: “phải rồi, mấy hôm nay Điện Thanh có khỏe không?”

Điều Thực Phi hơi ngẩn ra một chút. Đã lâu lắm rồi hần không hỏi thăm gì đến Điện Thanh công chúa cả, bây giờ hần lại cất tiếng hỏi thăm khiến lòng nàng động lên một chút.

“Công chúa vẫn ổn! Sức khỏe an khang!”

Võ Tương Minh yên tâm gật đầu, nói tiếp: “mấy hôm trước Nghĩa thân vương có hỏi thăm về nàng.”

Nghe đến Nghĩa thân vương, ánh mắt của Điều Phi liền ngược lên nhìn Võ Tương Minh.

Nghĩa thân vương chính là đường phụ của nàng! Khi đó cha mẹ nàng bệnh mất, chính đường phụ là người đã quan tâm chăm sóc, dạy dỗ nàng đến lớn.

Vì Điều Thực Phi là con gái nuôi của Nghĩa Vương, vì vậy cũng được tính là biểu muội của Hoàng Đế nên mới lên được danh phận Thực Phi này chứ cũng không có gì vẻ vang.

Cũng may mắn là nàng ta sinh thêm được Điện Thanh công chúa nên mới được đề tâm tới một chút.

“Thần thiếp đi đây”

Điều Thực Phi bước khỏi Thượng Dương Cung, về căng thẳng trên mặt của nàng cũng buông xuống. Quay lại hỏi cung nữ: “phải rồi! Cung nữ lúc nãy sao rồi?”

“Bầm nương nương! Hình như đã được đưa vào Dịch đình rồi.”

Diêu Thực Phi thở nhẹ: “cũng tội nghiệp, nhỏ như thế mà phải chịu cảnh như vậy! Người mau chuẩn bị thật nhiều ngân lượng sau đó chuyển về cho gia đình ả đi.”

“Dạ!”

“Quà của bản cung đã được đưa đến Hợp Hoan Điện cho Nam Tiệp Dư chưa?” Chung Quý Phi vừa trang điểm vừa nói.

Lan Châu trả lời: “nô tỳ đã đưa đến rồi!”

Chung Phi không trả lời, nàng đã cho người tháo chiếc mũ to trên đầu của mình xuống. Nhìn nàng khi không có trang sức mũ mũ trên người trông rất thanh tú, xinh đẹp.

Mái tóc cũng được xõa xuống vai để tỳ nữ bên cạnh chải chuốt lại, nàng cứ mình trước gương như thế mãi, một lát sau Lan Châu mới cất tiếng: “nương nương, Nam Tiệp Dư đó dung mạo xinh đẹp như thế, người không sợ ả mê hoặc hoàng thượng ư?”

Chung Quý Phi thoa thoa thuốc dưỡng lên đôi má màu hồng phấn của mình, cười nói: “bản cung quan tâm đến ả làm gì chứ? ả là người của Nam Tộc, mà Nam Tộc lại là kẻ mà Hoàng Thượng phải dè chừng. Chẳng qua người cho ả vào cung là để trấn áp Nam Tộc mà thôi! Có gì oai phong đâu chứ?”

Lan Châu gật đầu lia lịa: “thì ra là vậy.”

Chung Quý Phi dựa lưng vào ghế: “nếu muốn đấu thì phải đấu với những kẻ có khả năng chạm đến địa vị của bản cung như Thực Phi, Đức Phi và đám Tài Nữ kia. Vả lại cho dù ả muốn chống lại bản cung thì chưa chắc đã có kết cục tốt.”

Cầm mái tóc óc mượt của mình lên, nàng tự nghịch rồi khẽ giọng: “thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. ả chống lại ta, con đường cuối cùng mà ả thấy chính là chữ chết!”

Tiểu Tín Tử chạy vào, bẩm: “nương nương, Phương tiểu chủ cầu kiến!”

“Cho vào!”

Hết chương 9.

29/9/2016.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 10

Phương Chi Lôi hậm hực chạy vào, cất giọng: “biểu tỳ tử!”

Chung Phi nhìn thái độ của Phương Chi Lôi là đã biết ngay là xảy ra chuyện, nàng cũng chẳng lạ gì tính khí của ả đầu này nên chỉ làm ra vẻ hỏi han: “sao vậy? Lại có kẻ ức hiếp Chi Lôi à? Lần trước là Hà Phi, bây giờ không lẽ là Diêu Phi, Dụ Phi hay Hân Tu Viện và Nguyễn Sung Dung?”

Phương Chi Lôi nhăn mặt: “nếu là những kẻ có địa vị cao đó thì muội cũng không nói, nhưng lần này ngay cả một Tài Nữ xuất thân không bằng cái móng chân của muội mà cũng dám làm càn. Tỳ xem có đáng giận không?”

“Vậy nhân vật gan dạ này là ai?”

Phương Chi Lôi ngẫm một chút rồi nói: “hình như ả tên là Anh Thiện Lâm!”

Chung Quý Phi hơi trở mặt rồi hỏi: “là Anh Thị?”

“Tỳ biết ả?”

Chung Quý Phi “ừ” nhẹ sau đó nói tiếp: “cha cô ta là tên Anh Thực Phương, quan Thất Phẩm trong triều đình. Tính tình cũng khá tham lam và xảo quyệt, tuy vậy nhưng chức quan lại thấp. Tỳ cũng từng nghe nói đến người này.”

Phương Chi Lôi nhếch môi: “tưởng gì? Hóa ra chỉ là quan Thất Phẩm mà dám ra vẻ ta đây với muội. Tỷ tỷ, mau truyền lệnh ban chết cho cô ta đi. Như thế muội mới hả giận được!”

Chung Quý Phi mỉm cười: “biểu muội của ta à. Ta thấy giữ cô ta lại cũng tốt!”

“Tốt?”

Chung Quý Phi nắm tay Phương Chi Lôi: “muội nghĩ xem! Tính tình của muội trẻ con như thế, mai này sao có thể trở thành sủng phi được? Muốn trở thành kẻ về vang nhất hậu cung thì cần phải có cân lượng và thủ đoạn mới có thể mong sống lâu. Mà muội muốn có điều đó thì trước tiên phải có đối thủ để làm ý chí đề vượt lên trước. Sau này muội đánh bại cô ta thì nhất định sẽ gặp đối thủ lớn hơn. Cứ vượt qua từng người như thế thì muội nhất định sẽ là sủng phi chiến thắng về vang.”

Phương Chi Lôi “ồ” một cái rồi vui vẻ đáp: “muội hiểu rồi. Tỷ cứ ngồi đây đợi muội đánh bại từng đối thủ đấy!”

Nói rồi nàng ta cũng bỏ đi. Chung Quý Phi mỉm cười đi nụ cười trên khuôn mặt mà thay vào đó là một vẻ vô cùng bức mình:

“Nó nghĩ mình có cân lượng bao nhiêu cơ chứ? Vào cung mà cứ tham vọng làm sủng phi! Chẳng qua bản cung cho nó vào cung là để củng cố địa vị cho mình, đề phòng sau này nếu có thất sủng thì còn có nó gánh hai gia tộc Chung Thị và Phương Thị. Vậy mà bây giờ lại giở chứng tiểu thư như thế!”

Lan Châu vẫn an: “nuông nuông lao tâm khổ tứ chẳng qua là vì Phương Tiểu chủ, nô tỳ tin là nhất định Phương tiểu chủ sẽ nhận ra ý tốt của nuông nuông.”

“Anh Tiểu chủ!”

Anh Thiện Lâm đang vui đùa cùng Tô Mộc Lan thì một giọng nói của một nữ nhân phát ra gọi nàng. Quay lại thì thấy Trần An Ly đang đứng khép nép sợ sệt ở trước cửa. Thiện Lâm liền gọi: “An Ly, Cô Cô đã cho phép muội đến đây rồi à?”

An Ly hồn nhiên gật đầu, mái tóc của muội ấy chỉ búi một chiếc mào nhỏ dành cho cung nữ còn phần tóc phía sau thì xả dài. Tóc của muội ấy hơi khô, Thiện Lâm liền cầm chiếc lược gỗ nhỏ của mình ra chải lại tóc cho An Ly.

“Muội xem mình kia, đầu tóc xù xì như vậy đi lại trong cung rất dễ bị trách phạt, từ nay đến đây rồi sẽ không ai ức hiếp muội nữa, và cũng không phải khổ sở như trước.”

Từ khóe mắt An Ly nhòe ra vài giọt nước mắt, Thiện Lâm liền hỏi: “muội sao vậy?”

An Ly vuốt đi giọt lệ kia, nức nở nói: “từ khi vào cung đến bây giờ, ai cũng hắt hủi, đánh đập nô tỳ! Thật sự chưa có ai tốt với nô tỳ như vậy cả!”

Thiện Lâm xoa đầu An Ly, nàng mỉm cười: “trên đời này có đủ loại người, kẻ xấu có nhiều mà người tốt cũng rất nhiều. Chẳng qua là do lúc trước muội gặp những kẻ xấu mà thôi.”

An Ly cũng cười theo, Thiện Lâm nhìn nụ cười ngây thơ đó mà thấy êm lòng.

Này giờ mới để ý, cung nữ này nhìn cũng rất vừa mắt. Lần trước nàng ta bị Phương Thị đánh đập cho tởm nên không thấy rõ được mặt.

Gương mặt nàng ta cũng có một vài nét giống nàng, không phải là nàng mạo nhận nhưng nếu so hai người lại thì cũng rất giống.

An Ly cũng không có nhiều thời gian rảnh, vừa đến là đã còng lưng ra làm bao nhiêu việc. Đúng là người chăm chỉ có khác!

Nam Hải Nghi ở đây tổng cộng đã gần 7 ngày nhưng vẫn chưa được triệu tẩm. Người khác có lẽ sẽ nghĩ gì thì nàng không biết nhưng đối với nàng thì nàng lại cảm thấy đây là điều đáng mừng.

Ở đây 7 ngày rồi mà không bị ai hại chết, không bị đầu độc hay chèn ép gì cả. Cứ ung dung mà sống như thế. Hoàng Đế Võ Tương Minh năm lần bảy lượt muốn diệt Nam Tộc, vì vậy nàng rất sợ phải đối mặt với hắn.

Quả cáp của các phi tần cứ liên tục gửi đến như thế, đương nhiên nàng và Linh Sang vẫn phải đề phòng.

Nếu có kẻ tặng thức ăn gì thì dùng kim bạc để thử.

Không những thế mỗi ngày nàng đều ngâm bạch phiến và đậu đen. Nếu bạch phiến ngọt, đậu đen thơm thì đồng nghĩa với việc đã bị trúng độc!

Xiêm y thì cũng đều phải qua sự kiểm tra kỹ lưỡng của Linh Sang.

Mọi thứ ở đây phải nói là nàng đều đề phòng cẩn thận, không hề có gì sai sót. Linh Sang đương nhiên cũng biết là tâm tư của Nam Hải Nghi cực kỳ tinh

tế. Lại thông minh hơn người. Người khác muốn hại cũng khó mà hại được.

Hôm nay lại có lễ vật gửi đến, là từ một tên thái giám, hắn chỉ nói là tiểu chủ của hắn gửi tới xong rồi bỏ đi. Linh Sang cảm thấy lạ nên mới đưa đến cho Nam Hải Nghi xem.

“Rút cục đây là của ai?” Nam Hải Nghi quan sát này giờ mới lên tiếng.

Linh Sang lắc đầu: “nô tỳ cũng không rõ. Lúc này định cho người theo dõi hắn nhưng hắn chạy nhanh quá!”

Bên trong món quà này kêu những tiếng lục đục, lục đục!

Nam Hải Nghi suy tính một chút thì nàng quyết định mở hộp ra. Thế rồi một cảnh tượng vô cùng kinh hãi ập vào mắt nàng.

Một con rắn đen xì đang giãy giụa với một dao cắm ngang đầu.

“Áaaaaa!” Linh Sang hét toáng lên.

Bọn thái giám cung nữ bên ngoài ập vào: “có chuyện gì?”

Nam Hải Nghi nhanh chóng đóng hộp lại và giữ nguyên vẻ điềm tĩnh: “không có gì! Ra ngoài đi!”

Linh Sang lúc này mới trấn định lại, khều tay Nam Hải Nghi: “Tiểu chủ, th... thứ trong này!”

Nam Hải Nghi nhìn Linh Sang: “muội có nhìn rõ mặt tên thái giám đó không?”

Linh Sang khẽ đáp: “lúc đó hắn cúi mặt, nô tỳ nhìn không rõ! Hay là người đưa thứ này lên cho Vạn Thành Đế đi?”

“Không được!” Nam Hải Nghi dứt khoát nói: “chúng ta vào cung tứ cố vô thân, hắn ta lại đang đề phòng chúng ta! Bẩm lên rồi cũng chưa chắc gì hắn đã chịu giúp, cũng chưa biết chừng hắn ta mượn tay đám phi tần kia hại chúng ta!”

Sau đó Nam Hải Nghi nắm tay Linh Sang, thấp giọng: “Sang Nhi! Trong cung này bốn phía đều là kẻ thù, gia tộc của chúng ta thì đang bị hãm hại. Chỉ có 2 chúng ta ở trong cung này nương tựa lẫn nhau, chỉ cần chúng ta đồng lòng thì không có chuyện gì là không thắng được!”

Linh Sang gật đầu: “nô tỳ đã hiểu.”

Võ Tương Minh vừa thượng triều xong thì đã cùng Chung Quý Phi và Hà Đức Phi đi dạo bên hồ sen.

Chung Quý Phi đáng ra rất hí hửng, trang điểm thật đẹp vào, cuối cùng khi ra đến hồ sen thì phát hiện Võ Tương Minh mời cả Hà Đức Phi!

Điều này khiến nàng ta vô cùng bẽ bàng và tức giận!

“Vậy là toàn bộ các tần phi mới đã được lập vào Thái Cực Điện rồi à? Đúng là cục thân nàng quá!”

Võ Tương Minh từ này giờ cứ luôn bàn bạc về những chuyện tuyền tú này khiến Chung Phi phát giận.

Còn Hà Phi thì vẫn chăm chú nghe: “bệ hạ đích thân giao nhiệm vụ này cho thần thiếp thì tất nhiên thần thiếp phải làm tròn bổn phận!”

Võ Tương Minh hài lòng mỉm cười: “Hoàng Hậu tính khí có một chút hơi nóng nảy, khó mà quản hết cái hậu cung to lớn này. Vì vậy trăm ban cho hai người Quý Phi, Đức Phi các nàng phò trợ quản lý.”

Chung Phi và Hà Phi đồng loạt nhún gối: “thần thiếp tuân mệnh!”

Bỗng Chung Quý Phi tiến đến nắm tay Võ Tương Minh, cất giọng hỏi: “bệ hạ! Lâu rồi Châu Cầm không được đi dạo riêng để tâm tình cùng người, hay là hôm nay bệ hạ hãy đi dạo riêng với Châu Cầm đi!”

Hà Đức Phi biết nàng ta nói thế là đang muốn đố kỵ nàng, nàng chỉ biết đứng đó mà quan sát.

Võ Tương Minh lúc này mới bật cười: “trăm biết rồi, hôm nay trăm sẽ thỏa mãn tâm nguyện của nàng!”

Nhìn bọn họ tính cảm như thế, Đức Phi Giai An nàng ở đây cứ như là người ngoài cuộc vậy. Về mặt nàng thoáng buồn sau đó tiến lên mở lời: “bệ hạ, hay là thần thiếp cáo lui trước đây.”

“CÔ DÁM NÓI TÔI NHƯ THỂ SAO?”

“CÔ LÀ GÌ MÀ TA KHÔNG DÁM?”

Tiếng cãi và phát ra ở phía trước khiến người nghe phải điếc tai. Chung Phi ngấm một lát thì mới biết đây là giọng của Phương Chi Lôi. Xem ra a đầu này lại gây chuyện rồi!

Cả ba người bèn tiến đến xem thử.

Hết chương 10.

3/10/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 11

Vài ngày nữa là phải đi diện kiến Lý Hoàng Hậu và các phi tần khác. Tuy đã hiểu được toàn bộ các lễ nghi ở trong cung nhưng Anh Thiện Lâm vẫn phải tập lại cách đi đứng.

Nghe nói Hoàng Hậu rất hung dữ, lại là con gái danh gia vọng tộc, hoàng đế cũng phải coi trọng. Tốt nhất là nên thủ đúng lễ, không nên động vào!

Nàng liền cùng Tô Mộc Lan đi đến Hoa Viên.

Cả hai người cứ tập đi tập lại như thế, bỗng một giọng nói đầy kiêu ngạo cất lên: “đi đứng thì cứ như con vịt đẹt mà cứ thích tập với tành.”

Lời nói chua ngoa đầy ý mỉa mai này thì ngoài kẻ thù không đội trời chung hiện tại của nàng là Phương Chi Lôi ra thì còn là ai chứ?

“Thì ra là cô à?” Anh Thiện Lâm nhăn mặt nhìn nàng ta.

Phương Chi Lôi ngáp dài rồi nói: “sao lại không phải là ta?”

Anh Thiện Lâm ngẩng cao đầu, nói lớn: “chúng tôi ở đây để tập lại những lễ nghi trong cung, có gì cô lại ở đây gây chuyện?”

Phương Chi Lôi tỏ vẻ đầy khinh bỉ nhìn Thiện Lâm: “bây giờ ta ghét người nên cố tình đến đây gây chuyện đây. Làm gì ta nào?” Sau đó nàng ta đẩy mạnh vai của Thiện Lâm “không được à? Vả lại ta thấy tướng đi của cô cũng giống con vịt lắm cơ mà?”

“Cô!” Tô Mộc Lan liền nổi giận.

Anh Thiện Lâm ngăn cơn giận của Mộc Lan lại rồi điềm tĩnh đáp: “phải! Chúng tôi đi rất giống vịt, làm sao bằng được đương kim tiểu thư của Phương gia? Là con nhà tướng nên lúc nào cũng hiền ngang hùng dũng!”

“CÔ DÁM NÓI VỚI TÔI NHƯ THẾ SAO?” Phương Chi Lôi hét lớn.

Anh Thiện Lâm trả lời: “cô là gì mà ta không dám?”

Loại người ỷ mạnh hiếp yếu như Phương Chi Lôi này quả thật Thiện Lâm không thể chịu được. Nàng thì lại ghét nhất là những kẻ như thế!

Lúc này khi Võ Tương Minh cùng Chung Phi, Hà Phi đều tiến đến gần quan sát thì đã thấy họ cãi nhau.

“... Cô đừng cho rằng có Quý Phi chống lưng thì sẽ có thể làm mưa làm gió ở Thái Cực Điện này!” Anh Thiện Lâm nói tiếp.

Chung Quý Phi nghe có kẻ nhắc tới mình liền nổi giận, quát lớn: “hỗn láo!”

Cả ba người Thiện Lâm, Chi Lôi và Mộc Lan quay lại thì thấy một nam nhân trẻ tuổi đi cùng Quý Phi và Đức Phi. Nhìn hấn mặc long bào thì có lẽ cũng đã biết ngay hấn là Đương Kim Hoàng Đế!

“Bệ hạ thánh an, Quý Phi nương nung, Đức Phi nương nung kim an!”

Võ Tương Minh từ từ chậm rãi bước quanh, dùng ánh mắt sắc nhọn như điều hâu của mình quét nhìn dò xét một lúc rồi nói:

“Nhìn phục sắc của các người thì chắc chỉ là Tài Nữ mới tiến cung, sao lại ở đây cãi vã?”

Hà Đức Phi quan sát cả ba người họ rồi cất tiếng: “hình như người kia chính là biểu muội của Quý Phi, là Phương Chi Lôi.” Võ Tương Minh “ồ” nhẹ rồi

cười bảo: “thì ra là họ hàng của ái phi, nếu như thế thì là người nhà. Thôi được rồi, có chuyện gì thì mau nói đi!”

Nghe hán nói như thế làm cho Thiện Lâm cảm thấy bất an mà muốn đồ mỗ hỏi hột. Là người nhà? Nói như thế ý là sẽ hậu đãi cô ta ư?

Phương Chi Lôi biết được mình đang được thế, bèn bật dậy, rành mạch nói: “bẩm bệ hạ, Tiểu nữ đang tập lễ nghi thì cô ta từ đâu bước vào nói tiểu nữ đi như con vịt, ý mình là nhà quyền thế kiêu căng này nọ. Vì tức giận nên mới quát lên như thế! Xin bệ hạ giáng tội!”

Thiện Lâm nhìn nghe nàng ta nói mà ngẩn ra, gì cơ chứ? Là nàng ta sinh chuyện trước cơ mà? Sao lại có thể đổi trắng thay đen như thế?

“Bệ hạ! Phương Tài Nữ nói sai sự thật! Rõ ràng là...”

“Ngươi còn dám cãi?” Chung Phi chặn miệng Thiện Lâm lại rồi bầm: “bệ hạ! Lúc này khi vừa đến gần là đã nghe cô ta nhắc đến thần thiếp, điều này chứng tỏ lời của muội ấy nói không sai?”

Quả nhiên là Chung Quý Phi sẽ bênh vực cho biểu muội Phương Chi Lôi của mình. Tuy nàng ta cũng thừa biết với tính khí của Phương Chi Lôi thì làm gì có ai dám gây chuyện nhưng vì bảo vệ địa vị nên đành làm vậy.

Hà Đức Phi cảm thấy bất mãn, liền nói: “Chẳng phải ở đây cũng còn người thứ ba là Tài Nữ ở phía bên kia sao?”

Tô Mộc Lan nghe nhắc đến mình liền giật bắn người, ngước mắt lên, đáp ứng: “Tiểu... tiểu nữ...”

Chung Quý Phi bước đến gần Tô Mộc Lan, nói: “ngươi ở đây có lẽ là cũng quan sát hết mọi chuyện, bây giờ ngươi nói cho bản cung biết, là ai gây chuyện trước?”

Giọng nói đanh thép của Chung Quý Phi khiến Tô Mộc Lan giật bắn người, chỉ biết run rẩy, ngập ngừng: “tiểu nữ... tiểu nữ chỉ đi ngang qua đây! Tiểu nữ không biết gì cả!”

“Mộc Lan!” Thiện Lâm trừng mắt.

Chung Quý Phi hất nhẹ hai tay áo, đắc ý nói: “bệ hạ, mọi chuyện rõ ràng rồi đây!”

Vô Tương Minh lại nhìn Thiện Lâm bằng con mắt dò xét như ban nãy, cuối cùng bảo: “chuyện này nàng tự giải quyết, trăm mệt rồi, chuyện đi dạo hãy dời lại chiều nay.”

Khỏi phải nói hán cũng biết sự tình ở đây thế nào, chẳng qua là Chung Phi đang ở đây, hán đành nể mặt nàng ta mà bênh vực cho Phương Chi Lôi. Nhìn Thiện Lâm bằng ánh mắt lưu luyến rồi bước đi.

“Cung tiền hoàng thượng!”

Mắt phượng đầy kiêu ngạo của Chung Phi hướng về phía Thiện Lâm, Phương Chi Lôi cũng tiến đến nắm tay Chung Phi: “tỷ tỷ! Tỷ phải đòi lại công bằng cho Chi Lôi!”

Thiện Lâm lúc này chỉ biết im lặng mà chịu tội. Bởi nàng biết cho dù có phản ứng lại thì cũng chưa chắc gì nàng ta sẽ tha.

Hà Đức Phi thấy tình cảnh của người này thật đáng thương, bèn lên tiếng:

“Tỷ tỷ.”

Chung Quý Phi quay sang nhìn nàng ta: “sao vậy? Muội muội có cao kiến gì à?”

Hà Đức Phi cười nhẹ: “muội làm gì có cao kiến gì chứ? Chỉ là muội cảm thấy Tài Nữ này chỉ mới vào cung, không hiểu chuyện. Mong tỷ tỷ rộng lòng bỏ qua.”

Chung Quý Phi nghe xong liền bật cười: “ha! Quả nhiên Đức Phi nương nương của chúng ta sẽ lên tiếng có tấm lòng bồ tát, dù là một Tài Nữ mới nhập cung cũng cảm thấy xót thương. Bản cung tự cảm thấy không có tấm lòng bao dung như muội muội. Nhưng Bệ hạ trao quyền quản lý hậu cung, mọi chuyện phải thật quyết đoán. Nếu cái gì cũng tha thứ như vậy thì phép tắc để đó làm gì chứ? Sao này phải quản đám người bên dưới như thế nào đây?”

Hà Đức Phi đáp: “muội biết chứ! Chẳng qua là nàng ta tuổi còn trẻ khó tránh hiếu thắng, không chừng lễ nghi còn chưa học hết. Sao tỷ lại chấp chứ? Chỉ mong là tỷ giờ cao đánh khẽ.”

Sau đó Hà Đức Phi tiến đến gần bên tai Chung Quý Phi, thầm giọng: “tỷ cảm thấy sao khi bệ hạ biết được có phi tần dám cấu kết với tham ô quan lại ngoài triều? Không biết vị phi tử này sẽ bị bệ hạ xử phạt sao đây?”

Hai mặt Chung Quý Phi hơi giật một chút, mày liễu cũng cong lên. Dám uy hiếp nàng ư? Từ xưa tới nay trong hậu cung này nàng chưa sợ bất kỳ ai, kể cả Lý Hoàng Hậu! Vậy mà bây giờ Hà Phi này lại dám...

“Tiên nhân! Ngươi hăm dọa ta?” Chung Phi mắng lại. Tuy nhiên thanh âm lại rất nhỏ, ngoài Đức Phi đang đứng bên cạnh ra thì những người còn lại đều không biết họ nói gì.

Một lát sau về mặt của Chung Phi mới điềm tỉnh trở lại, nàng ta nhìn Anh Thiện Lâm, cất giọng: “Tài nữ kia! Ngươi thất thổ trong cung, nói xấu người khác, không biết lễ tiết, tội không thể tha...” Bỗng nàng ta ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “... nhưng bản cung hôm nay nể mặt Hà Đức Phi mà tha cho ngươi lần này, chỉ phạt ngươi phải làm lao dịch 7 ngày!”

Nói xong, mắt phượng của nàng đảo quanh cuối cùng liếc sang Đức Phi, làm vẻ căm hờn sau đó bỏ đi. Phương Chi Lôi cũng chạy theo sau nàng ta.

Anh Thiện Lâm đứng dậy, sau đó bước đến gần Hà Đức Phi, nhún gối: “Tiểu nữ tạ ơn Đức Phi nương nương giúp đỡ, sau này nhất định sẽ báo đáp.”

Hà Đức Phi khẽ cười: “on nghĩa thì cứ giữ đó! Sau này ngươi nhất định phải ghi nhớ ơn này của bản cung đó. Vả lại ta biết ngươi vô tội.”

Đức Phi cũng hồi cung, Thiện Lâm quay lại nói với Tô Mộc Lan: “lúc này tại sao muội lại giúp cô ta chứ?”

Tô Mộc Lan run run, òa khóc: “tỷ tỷ! Xin tỷ hãy tha lỗi cho muội! Tô gia của muội trong triều không có chỗ đứng, nếu bây giờ muội giúp tỷ thì đồng nghĩa với việc chống lại với Chung Quý Phi. Cha của Chung thị là tướng lớn, là công thần lập quốc, cha của muội nhất định sẽ bị ông ta bức chết.”

Nhìn Tô Mộc Lan như thế khiến Thiện Lâm phải xuôi lòng. Cũng không trách được muội ấy.

Có trách thì phải trách những kẻ ngồi trên cao kia! Ý thế hiếp người, đến cuối cùng những người thấp kém lại phải chịu cảnh bất công.

Ngay cả đương kim hoàng đế kia cũng thế! Cũng chỉ biết đứng về phía cái xấu mà không chịu suy xét kỹ lưỡng.

Thế gian này thật bất công!

Nhìn vị Hà Đức Phi kia thì nàng lại ao ước trên đời ai cũng như vậy, có lẽ sẽ tốt hơn.

Hết chương 11.

7/10/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 12

Dò hôm trước Chung Quý Phi phạt Thiện Lâm phải làm lao dịch 7 ngày cho nên bây giờ phải còng lưng ra mà lau dọn nội cung cùng các tiểu cung nữ khác.

Nàng hăng say lau dọn như thế, một cung nữ đang quét cỏ bên cạnh nhìn nàng rồi nói: “người là Tài Nữ cơ mà? Sao lại phải ở đây quét dọn?”

Thiện Lâm gãi gãi đầu sau đó cười thân thiện: “là ta phạm lỗi nên bị Quý Phi nương nương trừng phạt.”

Cung nữ nọ trầm trồ bảo: “thật vậy ư? Xem ra tiểu chủ còn may mắn chán. Nếu đổi lại là những người khác, vào tay của Quý Phi nương nương là sẽ không có đường sống đâu.”

Nữ Quan khác cũng nói:

“Đúng vậy đó, tiểu chủ đúng là may mắn!”

Thiện Lâm cũng chỉ cười trừ với họ rồi tiếp tục làm việc, nàng xách xô nước đi đến giếng rồi bỏ nước vào. Cái xô này nặng vô cùng, bỗng một bàn tay từ phía sau gọi nàng: “Tiểu chủ”

Thanh âm nhẹ nhàng êm tai này chắc chỉ có An Ly, Thiện Lâm quay lại, nói: “là muội?”

An Ly bước đến xách giúp Thiện Lâm cái xô nước rồi bảo: “đề nô tỳ làm giúp người!”

Thiện Lâm cười nói: “cứ để ta làm là được rồi. Sao muội lại phải nhọc công giúp ta chứ?”

Trần An Ly hí hửng đáp: “Tiểu chủ là người đã từng giúp nô tỳ, vậy hôm nay nô tỳ sẽ giúp lại người, xem như báo đáp! Vả lại nô tỳ cũng đã làm xong mọi việc rồi.”

“Vây thì đành phải làm phiền An Ly muội muội của ta vậy!”

Cả hai người họ hăng say lau dọn sạch cả khuôn viên này, tới tận xế chiều mới xong, cả người Anh Thiện Lâm mệt rũ rỏi. Lúc này chỉ muốn nằm yên một chỗ mà thôi.

Khi nàng bước ra hoa viên thì nghe thấy một tiếng đàn vang lên ở gần đây.

“*Phận thuyền duyên ước mơ se tình.

Kết duyên trao với trang hùng anh.

Nào ngờ đâu trái ngang đời hoa!

Phụng Tiên ơi thiếp cam phụ chàng!”

(*): trích Phụng Nghi Đình

Tiếng đàn vô cùng êm tai, hòa hợp với tiếng gió tạo ra một âm thanh dễ chịu, có cảm giác như đang gần với thiên nhiên.

Bước đến gần thì thấy trong một chiếc thủy đình nhỏ ở gần hồ sen có một nữ nhân đang đánh đàn.

Nữ nhân này vô cùng xinh đẹp, dáng vẻ yêu kiều, gương mặt như hoa, nàng ta bận một bộ cung y màu hồng nhạt, mái tóc xả dài.

Chỉ cần một làn gió thổi qua liền khiến tóc nàng ta tung bay lên hóa hợp theo theo gió, những cánh hoa anh đào bị gió cuốn đi kia giống như đang góp phần tô lên khung cảnh thần tiên này. Anh Thiện Lâm là nữ nhân mà nhìn nàng ta còn muốn động lòng, nam nhân nhìn thấy không biết sẽ ra sao đây?

Cuối cùng tiếng đàn cũng dừng lại, Nam Hải Nghi có cảm giác như ai đó đang nhìn mình, liền ngước lên thì thấy Thiện Lâm đang đứng đó.

Thiện Lâm đang ngẩn ra, một lát sau mới bình tĩnh lại, bước đến rần vỗ tay tán dương: “vị tỷ tỷ đây đúng là đàn hay thật!”

Nam Hải Nghi nhìn Thiện Lâm bằng ánh mắt dò xét, thấy y phục của Thiện Lâm chắc chỉ là Tài Nữ, nên yên tâm trả lời: “quá khen rồi!”

Thiện Lâm hỏi: “khúc đàn mà tỷ vừa đàn là...?”

“Phận thuyền duyên!”

Sau đó Nam Hải Nghi đứng dậy, nói tiếp: “khúc nhạc này là của Điêu Thuyền, là một đại mỹ nhân của kinh thành nhưng lại phải gả vào cưới Đồng Trác, người mà mình vốn chẳng hề yêu thương để làm hôn nhân chính trị!”

Nam Hải Nghi cup mắt xuống, nàng cảm thấy thương cảm cho Điêu Thuyền, bởi vì tình cảnh của nàng bây giờ chẳng khác gì Điêu Thuyền cả.

Thiện Lâm suy nghĩ một lúc mới bảo: “vị tỷ tỷ đây có thể cho muội biết tên không? Lỡ như sau này tỷ có đến đây đánh đàn nữa thì muội nhất định sẽ tới.”

Nam Hải Nghi mỉm cười, quay lại nhìn Thiện Lâm: “ta tên là Nam Hải Nghi, là Tiệp Dư của Hợp Hoan Điện.”

Hóa ra là vị Nam Tiệp Dư hôm nọ mới vào cung, Thiện Lâm liền nhún gót: “thì ra là Nam Tiệp Dư, muội là Anh Thiện Lâm, Tài Nữ của Thái Cực Điện.”

“vậy muội mới nhập cung à?” Hải Nghi hỏi.

“Đúng vậy!”

Ban đầu Hải Nghi cũng đang rất đề phòng Thiện Lâm, nhưng khi biết Thiện Lâm mới vào cung thì nàng cũng yên tâm hơn.

“Tiểu chủ! Tiểu chủ!”

Linh Sang phía sau chạy đến: “thì ra người ở đây, trời sắp tới rồi!”

Nam Hải Nghi cũng gật đầu, cười với Thiện Lâm một cái rồi cùng Linh Sang quay về Điện Hợp Hoan.

“Tiểu chủ!”

Thiện Lâm giật mình quay lại thì thấy An Ly đang ở phía sau mình, muội ấy nói: “sao tiểu chủ còn chưa về?”

Thiện Lâm: “tỷ đi ngay!”

Sáng hôm sau.

“Các vị muội muội hôm nay đến sớm nhỉ, bản cung còn chưa ngủ dậy là đã đến rồi.” Lý Hoàng Hậu vừa uống trà vừa nói.

Chung Quý Phi cười nhẹ: “thỉnh an đúng giờ đương nhiên là việc mà chúng muội cần phải làm rồi.”

Đương nhiên là việc phải làm? Lý Hoàng Hậu chỉ cười khinh. Vốn cũng không muốn nói chuyện với Chung Quý Phi, chỉ liếc mắt sang hướng khác rồi tiếp tục hưởng trà. Hà Đức Phi hôm nay cũng đến, vì không khí buồn chán nên nàng dành hướng về phía Diêu Thục Phi rồi mở lời: “muội nghe nói hôm qua Điện Thanh công chúa lại phát bệnh, bây giờ đã ổn hơn chưa?”

Diêu Thục Phi chỉ nhẹ nhàng đáp: “đã đỡ hơn nhiều rồi, đa tạ Hà Đức Phi quan tâm.”

Chung Quý Phi bảo: “không biết muội muội chăm ra sao mà lại khiến công chúa điện hạ bệnh quanh năm suốt tháng như thế thì làm sao bệ hạ chịu được? Hãy học tập Đức Phi kìa. Đại Hoàng Tử Nhất Huy mới 2 tuổi mà đã khỏe mạnh như vậy rồi.”

Diêu Thục Phi gương gao trả lời: “là muội vô dụng không biết chăm sóc cho công chúa!”

“Nếu thấy bản thân không chăm sóc được cho con mình thì cứ cho Điện Thanh đến Bách Tử điện để cho các ma ma chăm sóc đi!” Lý Hoàng Hậu nói.

Chung Quý Phi bật cười: “nuơng nuơng nghĩ muốn đưa vào đó để làm à? Đâu biết được có kẻ gian nào đó ngấm ngầm mua chuộc nữ nuơng đầu độc công chúa hoàng tử thì sao?”

Lý Hoàng Hậu liền đặt ly trà xuống, đánh giọng: “trước mặt bản cung kẻ nào dám hại người?”

Chung Quý Phi uống một ngụm nước sau đó lấy chiếc khăn tay ra chấm miệng: “đương nhiên sẽ không có ai dám hại người trước mặt hoàng hậu, vì vậy nên bọn họ mới dám hại sau lưng đây.”

Thấy không khí bắt đầu căng thẳng, Diêu Thục Phi liền xua dịu Hoàng Hậu lại: “nuơng nuơng nói chuyện này giờ cũng khan giọng rồi, hay là uống chút nước đi.”

Lý Hoàng Hậu dường như cũng nhận ra đây là lời nhắc nhở của Diêu Phi, liền nguôi lại.

Chung Quý Phi thấy hoàng hậu đã im lặng, liền chuyển sang đối tượng khác là Hà Đức Phi: “phải rồi, các Tài Nữ học lễ nghi như thế nào rồi?”

Hà Đức Phi khẽ nói: “rất ổn. Dường như ai cũng đã học được hết.”

Chung Quý Phi cười gian xảo: “biểu muội của bản cung tính tình ngang ngạnh khó bảo, chỉ mong muội muội quản giáo thật tốt. Vả lại không phải thấy bản thân mình giỏi là có thể dạy cho người khác giỏi theo, bản cung chỉ mong là tới lúc đó sẽ không có ai tiếp tục thất thủ giống lần trước nữa.”

Như một lời cảnh báo, Hà Đức Phi chỉ gạt đầu nhẹ: “người quản lý các muội ấy chính là những vị ma ma lớn tuổi trong cung, muội tin là họ sẽ dạy bảo được cho các muội ấy.”

“Vẫn mong là vậy.”

Chung Quý Phi đứng dậy cáo lui sau đó quay về cung Càn Tường.

Phương Chi Lôi đã ở đây chờ nàng từ nãy đến giờ, nàng ta đứng dậy chạy đến chỗ nàng: “biểu tỷ! Đến bây giờ muội vẫn không hiểu là tại sao tỷ lại phạt nhẹ ả Anh Thiện Lâm kia như vậy?”

Chung Quý Phi ngồi xuống, rót trà vào ly rồi uống. Phương Chi Lôi cảm thấy bức: “biểu tỷ à! Tỷ mau trả lời muội đi!”

“Lôi nhi à! Muội nghĩ tỷ không muốn sao? Nhưng lúc đó có Hà Phi ở đó, tỷ chỉ đành làm theo luật lệ.”

Phương Chi Lôi hậm hực: “điều muội không hiểu nhất chính là tại sao tỷ phải sợ nàng ta chứ?”

Chung Quý Phi lắc đầu: “ở trong cung này chúng ta không nên khinh thường ai. Dù chỉ là một tiểu tiện nô. Bây giờ thấp kém nhưng không chừng chỉ sau một đêm mà có thể trở thành phượng hoàng. Hà Đức Phi cũng vậy! Cô ta sinh ra trưởng hoàng tử, có thể lấy đó làm vật chống lưng, nếu sau này trở thành Hoàng đế thì ả sẽ là Tây cung Thánh Mẫu hoàng thái hậu, vì vậy bản cung vẫn phải kiêng dè.”

Phương Chi Lôi giậm chân: “nhưng như vậy thì nhẹ cho ả Thiện Lâm kia quá.”

“Chỉ Lôi à! Trong cung này bất kể chúng ta làm việc gì cũng sẽ có người quan sát, vì vậy nên phải giữ một vẻ mặt điềm tĩnh, hỉ nộ không được lộ sắc! Muội cứ như vậy thì làm sao có thể làm chuyện lớn rồi gánh vác cả gia tộc chứ?”

Về mặt giận dữ của Phương Chi Lôi cũng thu lại, Chung Quý Phi bèn đứng dậy: “nếu muốn hại người thì trước hết đừng để kẻ bị hại chú ý tới mình, mà phải làm gì đó thật xa cách với cô ta, đến khi mọi chuyện nổ ra thì chúng ta sẽ không bị nghi ngờ.”

“Vậy tỷ định làm gì?”

Chung Quý Phi liếc cung nữ Lan Châu một cái. Lan Châu cũng hiểu mà dâng lên một bộ lễ phục màu đỏ thắm. Phương Chi Lôi nói: “đây là...”

“Là lễ phục dành cho Hoàng Hậu, chỉ khác một điểm là bộ y phục này hoa văn và họa tiết ít hơn bộ của Hoàng Hậu nhiều.”

“Vậy tỷ định làm gì với nó?”

Chung Quý Phi vuốt nhẹ bộ lễ phục: “chỉ cần trước ngày diện kiến hoàng hậu, muội đánh tráo bộ này với bộ của Anh Thiện Lâm, vào hôm diện kiến, hoàng hậu thấy được thì cho dù là thần tiên giáng trần cũng chưa chắc cứu được.”

Phương Chi Lôi “ồ” một cái rồi giựt lấy bộ lễ phục đó rồi bỏ đi ngay lập tức.

Lan Châu đứng bên cạnh Chung Quý Phi, ả ta nói: “thật ra nương nương cũng cần gì phải hao tâm tốn sức vì một ả Tài Nữ chứ?”

Chung Quý Phi ngồi lên bảo tọa rồi cười đắc ý: “người mà bản cung đang muốn hại đâu phải là ả Tài Nữ đó, mà là Đức Phi!”

“Hại Đức Phi?”

Chung Quý Phi nói: “Hà Đức Phi là người chọn lễ phục cho bọn Tài Nữ, vậy mà bây giờ có kẻ mặc một bộ y phục giống hệt hoàng hậu xuất hiện, đây là tội khi quân! Hà Phi cũng không tránh liên quan. Nếu hoàng thượng biết được nhất định sẽ trách tội, sự tin tưởng của Hoàng Thượng dành cho Hà Phi chắc chắn cũng sẽ giảm đi đáng kể.”

Lan Châu: “thì ra là vậy.”

Chung Quý Phi đứng thẳng người dậy, hất nhẹ hai tay áo, ánh mắt nàng đầy kiêu ngạo.

“Kịch hay đang ở phía trước!”

Hết chương 12.

10/10/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 13

Lại thêm một ngày lao dịch khổ nhọc, Anh Thiện Lâm quay lại Thái Cực Điện thì trời cũng đã tối, Mộc Lan chạy ra, vui vẻ nói: “tỷ về rồi à? Muội chờ tỷ mãi!”

“Có chuyện gì à?”

Tô Mộc Lan lấy từ trong tủ ra 2 bộ cung phục: “lúc này người của Đức Phi nương nương gửi những bộ cung y đến đây cho toàn bộ các Tài nữ mặc vào ngày diện kiến hoàng hậu, đây là của chúng ta.”

Trong chiếc khay mà Mộc Lan đang cầm có 2 bộ, một màu xanh và một màu hồng.

Hình dáng và kiểu áo của cả 2 bộ rất giống nhau nhưng họa tiết thì khác. Tô Mộc Lan chụp lấy bộ màu hồng rồi bảo: “muội sẽ mặc cái này. Có được không?”

Thiện Lâm cầm lấy bộ màu xanh, khẽ nói: “tùy muội, dầu sao ta vẫn thích màu xanh hơn.”

Thiện Lâm cất bộ xiêm y vào, mệt nhọc ngồi xuống. Tô Mộc Lan chạy đến ngồi bên cạnh: “Anh tỷ tỷ à, trong cung này chán quá, hay chúng ta chơi trò gì đó đi.”

Anh Thiện Lâm xoa xoa vai mình, than thở: “Mộc Lan à, muội tha cho tỷ đi. Lau dọn từ sáng tới giờ tỷ mệt lắm rồi. Không có sức để làm đâu. Chỉ muốn ngủ mà thôi.”

Mộc Lan bĩu môi: “mới sớm như vậy mà tỷ đòi ngủ ư?”

Anh Thiện Lâm cũng mặc kệ tiếng kêu réo của Tô Mộc Lan, nàng kê đầu xuống gối, suy nghĩ miên man về vị Nam Tiệp Dư kia.

Nàng ta đúng thật là xinh đẹp như tiên, vậy mà tên hoàng đế kia chẳng quan tâm đến, bọn nam nhân khác trên đời này ai cũng háo sắc, còn hán thì không.

Không lẽ hán không thích nữ nhân xinh đẹp? Đúng là khó nghĩ thật!

Mộc Lan cứ kêu gọi như thế, mở mắt ra thì đã thấy Thiện Lâm ngủ mê mải, nàng chỉ biết lắc đầu:“tỷ thật là!”

Hôm nay vừa Võ Tương Minh thượng triều khá sớm, mới giờ mao là đã triệu tập các đại thần tới.

“Các vị khanh gia! Hôm nay các khanh có gì muốn bẩm tấu hay không?” Hán ngồi trên ghế cao, uy nghiêm nói.

Hà Khắc Bảo/ Hà Tri Phủ (huynh trưởng của Hà Đức Phi) bước ra, cầm theo một bản tấu sớ, dâng lên cho Võ Tương Minh:“hồi bẩm bệ hạ! Thần muốn tố cáo Chung Thái Úy tham ô quân hưởng, nhét tiền bỏ túi riêng. Tội này thật sự không thể tha! Đây là tấu sớ của thần.”

Chung Tuấn chính là Nhất Đẳng Thái Úy trong triều, là công thần khai quốc, ai cũng kiêng dè. Không những vậy ông ta còn là cha của Chung Quý Phi Chung Châu Cầm trong hậu cung. Khí thế càng cao hơn. Vậy mà trong triều tên Hà Tri Phủ này lại dám bước ra đối đầu với ông, rõ là đang tìm đường chết.

Võ Tương Minh cầm lấy quyển tấu sớ rồi quay sang nhìn Chung Thái Úy, giờ quyển tấu lên:“ Chung khanh. Có thật là như vậy không?”

Chung Thái Úy tiến ra phía trước, thưa:“ Hoàng thượng, Thần không có! Là Hà Tri Phủ vu oan cho thần!”

Lý Lâm/Lý Thái Sư (cha của Lý Hoàng Hậu) nói mỉa:“ chuyện này quả thật rất khó nói. Nhưng tính tình của Chung Đại nhân ai mà không biết chứ?”“Ngài?” Chung Thái Úy giận dữ quát.

“Thôi được rồi, các khanh đừng cãi nhau nữa!” Võ Tương Minh cắt ngang:“ dù sao đây chỉ mới là một bản tấu sớ, chưa có bằng chứng cụ thể!”

“Bệ hạ” Hà Tri Phủ nhìn hán bằng ánh mắt hi vọng n

“Khanh yên tâm, trăm nhất định sẽ cho người điều tra rõ ràng. Bây giờ nếu không có chuyện gì nữa thì bãi triều!”

Thấy Võ Tương Minh nói vậy Chung Thái Úy và Hà Tri Phủ chỉ đành hậm hực mà quay về.

“Ngươi nói sau? Hà Khắc Bảo tố cáo Phụ thân của bản cung vợ vét tiền của công?” Chung Quý Phi hỏi.

Lan Châu gật gù rồi đáp:“ đúng vậy nương nương, hiện giờ bệ hạ đang điều tra, Lỡ như hoàng thượng nghe theo lời tên Hà Khắc Bảo thì...”

“Cha của bản cung là công thần khai quốc, chắc chắn bệ hạ sẽ nghiêng về phía ta! Khỏi giả!”

Võ Tương Minh ngồi trong điện trầm tư suy nghĩ.

Hán đã hứa là sẽ điều tra, mặc dù hán đã biết rõ tên Chung Tuấn thật sự đã ham ô quân hưởng, nhưng ngặt nỗi ông ta là đại thần khai quốc, có công lớn với tiên đế, lại nắm nhiều binh lực. Trị tội hán không được!

Còn Hà Khắc Bảo dẫu sao vẫn là trung thần thật sự, nếu mất lòng hán ta sẽ không tốt! Từ khi Võ Tương Minh lên ngôi đến bây giờ, trung thần thì ít nhưng gian thần thì nhiều vô số, không thể để mất thêm một công thần nào nữa được!

Biết bao nhiêu chuyện xảy ra, từ chiến tranh ở vùng Quân Lâm tới việc đối phó Nam Tộc. Giờ lại thêm việc này, đúng là đau đầu!

Mạc Thanh Mục tiến vào, quỳ xuống thỉnh an sau đó nói:“Bệ hạ, Đức Phi nương nương cầu kiến!”

Quả đúng như hán dự đoán, thế nào Hà Đức Phi cũng sẽ tới đây.

“Cho vào đi!”

Hà Đức Phi nhẹ nhàng bước vào hành lễ, Võ Tương Minh cười nói:“nàng tới đây ắt hẳn là vì chuyện sáng nay à?”

Hà Đức Phi ngồi xuống, nhìn Võ Tương Minh:“ bệ hạ, Ca ca của thần thiếp bao lâu nay làm việc vô cùng cẩn thận, chắc chắn là đã quan sát từ trước nên mới dám dâng tấu sớ lên như vậy.”

Võ Tương Minh e dè rồi gật đầu:“ đương nhiên trăm biết Hà khanh phải quan sát trước mới dám bẩm chứ? Chỉ là vật chứng mà Hà khanh dâng lên chưa

đáng tin, hãy đợi trăm điều tra.”

“Bệ hạ!”

Vô Tương Minh thấp giọng: “hậu cung không được can chính.”

“bẩm bệ hạ, Quý Phi nương nương cầu kiến!” Mạc Thanh Mục bẩm.

Vô Tương Minh bắt đầu thấy mệt, nàng ta tới đây chắc hẳn là vì chuyện Hà Khắc Bảo tố cáo Chung Tuấn. Hắn suy nghĩ rồi nói: “cho nàng ấy vào đi!”

Chung Quý Phi đứng đỉnh tiền vào, nhanh chóng quỳ xuống thỉnh tội cho bản thân: “xin hoàng thượng giáng tội Châu Cầm!”

Vô Tương Minh hơi nhíu mày rồi bảo: “có chuyện gì vậy? Sao lại đòi giáng tội?”

Chung Quý Phi rung rung giọt nước mắt: “Lúc này Châu Cầm đứng bên ngoài đã nghe hết rồi. Quả thật đúng như lời Hà muội muội nói. Hà đại nhân làm việc vô cùng cẩn thận, luôn quan sát kỹ lưỡng trước khi hành động. Nếu như thế thì đúng thật là phụ thân của thiếp có tội. Xin bệ hạ giáng tội, đồng thời tước bỏ danh hiệu Quý Phi này của thiếp, giáng xuống làm Tàn!”

Vô Tương Minh bật cười sau đó bước xuống đỡ Chung Quý Phi ngồi xuống chiếc ghế phía sau Hà Đức Phi, nói: “nàng đúng thật là ngọc, sao lại nghĩ thế?”

Sau đó hắn quay lại long tọa, nghiêm giọng: “trẫm nghĩ đây chỉ là hiểu lầm nhỏ nên mọi chuyện bỏ qua từ đây.”

Hà Đức Phi vội bật dậy: “bệ hạ! Tấu sớ đã dâng lên, bằng chứng rõ ràng như thế, sao lại bỏ qua?”

Vô Tương Minh ngã người vào ghế, nhắm từ từ đôi mắt lại: “hậu cung không được can chính!”

“Hoàng thượng.” Đức Phi Hà Tô An vẫn kiên quyết nói.

“TRẦM ĐÃ NÓI HẬU CUNG KHÔNG ĐƯỢC CAN CHÍNH!” Vô Tương Minh nói lớn.

Lời này dường như xé nát tim Hà Đức Phi ra, tay nàng hơi run run, cuối cùng chỉ biết cuối đầu, tuy không phục nhưng chỉ đành nghe theo và cáo lui.

Chung Phi thì ngồi một bên cười châm chọc.

Nhìn Hà Đức Phi và Chung Quý Phi dần dần khuất bóng, Vô Tương Minh mới thờ dãi, nói: “Giai An! Không phải trẫm không muốn làm gì mà là trẫm không thể làm, nàng hãy hiểu cho trẫm.”

“Lúc này quả thật tội nghiệp cho muội muội thật, thấy bệ hạ mắng muội như vậy mà bản cung cũng chẳng thể nói giúp được gì, mong muội đừng giận bản cung.”

Trên đường về, Chung Quý Phi cứ liên tục huyền thuyên miệng nói, dùng những lời lẽ mang ý nghĩa châm chọc và mỉa mai Hà Phi.

Tuy nhiên Hà Đức Phi lại cố nhịn lại: “là muội không tốt, biết rõ hoàng thượng không thích hậu cung xen vào chuyện của triều chính mà lại cứ xen vào.”

Chung Quý Phi tỏ ra đáng vẻ cao ngạo: “muội quên là bản cung cũng đến sao? Đối với bản cung thì hoàng thượng ôn nhu nhẹ nhàng, còn đối với muội thì... Nhìn tình cảnh lúc này thì chắc ai cũng hiểu rồi nhỉ?”

Chung Châu Cầm vuốt nhẹ mái tóc óng mượt của mình ra phía sau, phất tay áo một cái rồi dịu dàng nói: “trời nắng như vậy đối với người khác thì đúng là rất khó chịu. Nhưng trong lòng bản cung thì dễ chịu vô cùng.”

Nói rồi nàng ta cũng bỏ đi.

Hết chương 13.

10/10/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 14

Bình thường nếu bắt Thiện Lâm lau dọn ở hoa viên thì không nói, vậy mà hôm nay tên Tôn công công lại bắt nàng dọn ở Thái Cực Điện này.

Là chỗ ở của các Tài nữ, nàng cũng ở danh phận Tài Nữ mà phải ở đây lau dọn, đám Tài Nữ khác nhìn vào chắc chắn sẽ bàn tán. Như vậy xấu hổ chết!

Nhưng mặc kệ!

Chỉ cần đừng để bọn họ chú ý tới là được! Và lại còn có An Ly ở bên cạnh giúp đỡ nàng nên công việc chắc sẽ xong nhanh hơn.

Mộc Lan ngồi bên cạnh quan sát Thiện Lâm, nói: “tỷ đã phải làm lao dịch 5 ngày, vậy là chỉ còn mỗi 2 ngày nữa là không cần phải làm nữa rồi!”

Thiện Lâm ngồi xuống, than thở: “lưng của tỷ không chịu được nữa rồi! Tuy cha tỷ không phải là quan lớn gì nhưng chưa từng bắt tỷ phải làm mấy việc nặng nhọc này khi nào cả!”

An Ly cười: “nô tỷ thấy Mộc Lan tiểu chủ nói rất đúng! Tiểu chủ cố lên đi! Cứ coi như là đang vận động cơ thể là được rồi!”

Thái Cực Điện có một hồ sen nhỏ, nàng phải bung xô nước đến đó tưới cho mấy loại hoa rần đó. Đang chăm chú thì một nữ nhân bước tới đá chậu cây vỡ ra.

Thiện Lâm giật mình quay lại, hóa ra là Phương Chi Lôi!

“Này! Cô làm gì vậy?”

Phương Chi Lôi khoanh tay lại, cao ngạo nói: “ta đi ngang qua đây, sợ đá trúng chậu cây này, không trị cô tội để đồ lung tung là may rồi còn ở đó mà chấp vẩn tôi ư?”

Thiện Lâm nhăn mặt, biết ngay thế nào khi nàng tiếp xúc với cô ta là sẽ có chuyện, liền đáp: “sợ ý? Cô đá mạnh như vậy mà gọi là sợ ư? Ta chưa nói đến việc lần trước cô đổi trắng thành đen là may lắm rồi!”

Phương Chi Lôi cười khinh: “vậy thì sao? Cô định phạt ta à? Là do cô có một hảo tỷ muội quá nên mới bị kết cục này, nhưng mà tôi thấy cô đáng bị như vậy!”

Thiện Lâm bật cười: “do thể lực nhà cô quá lớn mạnh nên không ai dám nói mà thôi! Ý thế hiếp người! Cô có giỏi thì đừng nên dựa dẫm vào Chung Quý Phi nữa đi! Chẳng qua chỉ là kẻ bám váy người khác thôi đâu có gì to tát?”

Phương Chi Lôi giận lên: “cô... cô dám nói với tôi như vậy sao? Cô đừng quên mình chỉ là một Tài Nữ bị phạt mà thôi!”

Tất cả Tài Nữ của Thái Cực Điện này đều tụ tập lại xem nữ nhân nào có gan lớn mà dám cãi lại Phương Chi Lôi.

Tô Mộc Lan và Trần An Ly cũng hốt hoảng chạy đến can thiệp nhưng hai người bọn chẳng ai chịu nhường ai cả!

“Đúng là bây giờ ta đang bị phạt nhưng ta vẫn là Tài Nữ, chúng ta địa vị ngang nhau, dù sao ta cũng tốt hơn cô! Kẻ chỉ biết đi bám lấy chân của tỷ tỷ mình!” Thiện Lâm nói.

Phương Chi Lôi giận quá đánh lao tới túm lấy tóc của Anh Thiện Lâm. Còn Thiện Lâm cũng không hề nhượng nhịn cô ta, nàng cũng nắm tóc của cô ta lại. Những người xung quanh cố kéo ra nhưng không được, họ túm đầu túm tóc, vật qua vật lại cuối cùng cả hai người họ ngã thẳng xuống hồ. Phương Chi Lôi bước lên bờ, toàn thân nàng ta ướt sũng, mũ mào trâm cài đều bung ra hết, liếc sang Thiện Lâm, quát: “cô! Cô dám làm bản Tài Nữ bị ưt như vậy ư?”

Thiện Lâm bây giờ bị ướt cũng không kém cạnh gì nàng ta, nàng run người vì lạnh, cũng chẳng thèm quan tâm đến lời của nàng ta nữa!

Trương công công, chương quản của Thái Cực Điện chạy tới, nói: “ôi thần linh ơi ngó xuống mà xem! Đường đường là Tài Nữ mà các người lại đánh nhau như bọn dân đen ngoài chợ vậy!”

Phương Chi Lôi hừ to: “là cô ta không biết tự lượng sức, dám cãi lại ta! Ta nói cho ông biết! Ta nhất định sẽ nói cho biểu tỷ của ta biết để tỷ ấy cho trên dưới Thái Cực Điện này của các người cùng nhau xuống mồ!”

Trương công công tái xanh mặt, quay sang Thiện Lâm, gằn giọng: “Tài nữ kia! Còn không mau thỉnh tội với Phương tiểu chủ?”

Thiện Lâm há hốc mồm: “ông nói gì chứ? Rõ ràng là ả gây chuyện trước...”

“Ta bắt phải xin lỗi là xin lỗi! Cô còn muốn ở Thái Cực Điện này hay không?”

Anh Thiện Lâm nắm chặt tay lại, cố nhịn rồi cúi đầu: “là ta không tốt, xin Phương Tài Nữ thứ lỗi!”

Phương Chi Lôi cười đắc thắng rồi đến rần Thiện Lâm: “cô tức lắm có phải hay không chứ? Nói cho cô biết! Trong hậu cung này chỉ có thắng thua chứ

không có đúng sai, đừng nghĩ rằng công lý sẽ thắng!”

Sau đó cô ta cũng bỏ đi.

Lúc này Trương công công mới thở phào sau đó nhìn Thiện Lâm, nhẹ nhàng khuyên bảo: “tiểu chủ đừng giận nô tài, nếu nô tài cãi lại thì Phương tiểu chủ sẽ nói với Quý Phi nương nương đánh chết nô tài mất! Tiểu chủ đi nghỉ đi! Ở đây nô tài sẽ cho người dọn dẹp!”

Anh Thiện Lâm chỉ gật đầu, nàng cũng không chấp hấn, chỉ tại Phương Chi là kia ý thể hiếp người! Nhìn lại y phục bị ướt trên người mình, nàng đành cùng An Ly về lại điện rồi thay lại y phục mới.

Từ này đến giờ đã qua nửa canh mà mặt Thiện Lâm cứ hầm hầm ra đó, Mộc Lan và An Ly ngồi đó mà cũng thấy sợ, bèn nói: “tỷ tỷ à! Hay là chúng ta đi dạo ở Ngự Hoa Viên để khoay khóa một chút đi!”

Giờ phút này mà còn đi dạo, trong lòng Thiện Lâm bây giờ chỉ có hai chữ “bực tức” vô cùng lớn. Nàng chỉ gật đầu rồi mặc cho Mộc Lan lôi mình đi cùng.

Như mọi khi, Nam Hải Nghi vẫn ngồi ở chiếc đình nhỏ ở Hồ Sen.

Nàng nhẹ nhàng nhắc tay vào những sợi dây đàn, đánh lên những âm điệu ngân nga, đi vào lòng người.

Thiện Lâm và Mộc Lan ở cách đó không xa, nàng quay lại đẩy tay Mộc Lan: “muội có nghe thấy gì không?”

Mộc Lan nói: “có, hình như là tiếng đàn!”

Thiện Lâm vừa nghe đã nghĩ ngay đến Nam Hải Nghi, vội nắm lấy tay Mộc Lan chạy đến Hồ Sen.

“Là người đó!”-----

Nam Hải Nghi hôm nay đàn khúc Thiên Địa Hữu Tình, tiếng đàn ôn nhu như tiếng nước chảy, trong lành như gió thoảng qua. Khiến người nghe vô cùng dễ chịu.

“Hay quá! Hay quá!” Tiếng vỗ tay vang lên, Hải Nghi ngước mắt lên thì thấy Anh Thiện Lâm và Tô Mộc Lan.

Nam Hải Nghi dừng động tác đánh đàn, gương mặt lạnh như băng của nàng nở ra một nụ cười: “là muội à?”

Thiện Lâm cúi người thi lễ sau đó nói: “đây là Mộc Lan, muội muội thân thiết nhất của ta.”

Mộc Lan liền thỉnh an: “bái kiến Nam Tiệp Dur!”

Nam Hải Nghi gật nhẹ: “ta chỉ là Tiệp Dur, không cần phải lễ như thế đâu. Cứ gọi ta là Nam tỷ tỷ được rồi.”

Vì còn xa lạ nên Mộc Lan vẫn hơi ngại, còn Thiện Lâm tuy chỉ mới tiếp xúc với Nam Hải Nghi một lần là hôm trước nhưng nàng vẫn xem là người quen, tính tình nàng hòa đồng nên chỉ muốn kết thân với toàn bộ người trong cung.

Anh Thiện Lâm nhìn vẻ suy tư của Nam Hải Nghi rồi hỏi: “tỷ có chuyện buồn à?”

Buồn?

Anh Thiện Lâm cảm thấy mình đúng thật là ngớ ngẩn, nàng biết thừa là nàng ta vì cái hôn nhân chính trị này mà sầu lo, vậy mà bây giờ còn hỏi.

Nam Hải Nghi chỉ cười nhẹ. Từ khi đến đây ngày nào mà nàng không buồn chứ? Chỉ có những lúc ở nơi vắng người này, một mình ngồi gảy đàn thì nàng mới có cảm giác thanh tịnh.

“Ta không buồn!” Được một lúc thì Nam Hải Nghi mới chịu lên tiếng tiếp: “chẳng qua là trong cung này nhàn rồi vô sự quá nên mới ra đây đánh đàn mà thôi.”

Hiện giờ Anh Thiện Lâm và Tô Mộc Lan đã đi ra Hoa Viên, Phương Chi Lôi lợi dụng cơ hội này mà lẻn vào điện. Nàng ta còn đem theo bộ xiêm y mà hôm trước Chung Phi đưa cho.

Mở chiếc tủ đựng y phục ra, nàng đánh tráo cung y của Thiện Lâm với bộ này. Mọi chuyện xong xuôi, nàng phủ tay sau đó cười gian.

“Anh Thiện Lâm! Lần này ta sẽ cho ngươi chết!”

Từ sau việc Võ Tương Minh phán vô tội cho Chung Thái Úy, Hà Đức Phi gầu lo suốt ngày.

Cuối cùng nàng quyết định xuất cung quay về Hà phủ để thăm Hà Khắc Bảo.

Gầm!

Hà Khắc Bảo đập mạnh bản, hấn bức vô cùng! Đã dâng tấu sớ lên tố cáo Chung Tuấn, bằng chứng rõ ràng như thế vậy mà Võ Tương Minh lại... thật khiến hấn không thể nhịn được.

Hà Đức Phi vẫn an:“huynh đừng giận, muội sẽ tìm thật nhiều cách nói với Hoàng Thượng.”

Hà Khắc Bảo nhủ mảy:“không được! Hậu Cung không thể can chính! Muội làm vậy chẳng khác nào làm mất lòng Hoàng Thượng cả!”

Hà Đức Phi khẽ giọng:“muội nghĩ rằng hoàng thượng chỉ đang e dè địa vị của Chung Tuấn mà thôi.”

Hà Khắc Bảo hóp một ngụm trà rồi đặt mạnh xuống:“điều này huynh đương nhiên biết! Nhưng quốc có quốc pháp, không lẽ cứ để ông ta lộng hành sao?”

Đức Phi vội bùm miệng hấn lại:“những lời này huynh ngàn vạn không được nói ra! Nếu không sẽ bị mắc vào tội khi quân!”

“Ta biết rồi! Giai An! Muội là niềm hi vọng duy nhất của Hà gia, nhất định muội phải làm cho Hà gia chúng ta nở mày nở mặt! Tuy muội sinh ra hoàng trưởng tử nhưng chưa biết được có kẻ nào khác đang âm mưu âm hại.”

Thấy Hà Khắc Bảo quan tâm mình như vậy, Hà Đức Phi cũng thấy nhẹ lòng, nàng chỉ kiêng định gật đầu.

Hết chương 14.

14/10/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 15

“Mời!” Nam Hải Nghi gót trà vào ly rồi đưa về phía Mộc Lan và Thiện Lâm.

Nam Hải Nghi mời cả Thiện Lâm và Mộc Lan đến Hợp Hoan điện, Mộc Lan cứ liên tục ngắm nghía, gương mặt đầy phấn khích:“Thiện Lâm tỷ tỷ nhìn kia! Nơi này đẹp quá! Khác xa so với Thái Cực Điện xa xôi kia!”

Thiện Lâm đẩy tay Mộc Lan, ra hiệu đừng nên làm ồn. Mộc Lan cùng hiểu ý của nàng, im lặng lại.

Nam Hải Nghi mỉm cười:“không sao đâu, chúng ta là chỗ quen biết, cứ tự nhiên như ở nhà.”

Thiện Lâm hơi ngại ngùng:“được Tiệp Dư tỷ tỷ mời đến đây, bọn muội có hơi...”

“Không sao, đừng khách sáo. “ Hải Nghi kiên quyết nói.

Thiện Lâm cũng gật đầu yên tâm. Lần đầu tiên được đến điện của các phi tần nên nàng hơi lo. Tuy vào cung chưa được bao lâu nhưng nàng cũng biết rõ nơi này đáng sợ như thế nào cơ mà! Đầu biết được Nam Tiệp Dư này có hại nàng hay không?

Linh Sang bưng một chiếc khay nhỏ đựng bánh rồi đặt xuống bàn, Thiện Lâm hơi nhướn mày. Nãy giờ mới để ý. Ngoài cung nữ Linh Sang này và 1 cung nữ, 1 thái giám khác ra thì nơi này chẳng còn cung nhân nào cả! Liền quay sang hỏi Hải Nghi.

Nam Hải Nghi chỉ bật cười rồi nhàn nhã trả lời:“cung nhân ở đây đa phần đều bị ta lấy cớ đuổi đi hết rồi.”

Sau đó Nam Hải Nghi uống một ngụm trà, thanh thần nói tiếp:“ta vào cung với thân phận là người của Nam Tộc, mà Nam tộc lại đang bị triều đình đề phòng. Làm sao ta biết được là có kẻ gài người vào hãm hại hay không chứ?”

Thiện Lâm cũng “ừ” với nàng ta. Lời của nàng ta nói cũng có lý lẽ, ở trong hậu cung này mà không đề phòng cẩn thận thì sớm muộn gì cũng chết toi mạng.

Một ngày nữa là Tài Nữ Thái Cực Điện sẽ đến diện kiến hoàng hậu và các phi tần, Chung Quý Phi vì vậy mà sửa soạn vô cùng tất bật.

Nàng muốn mình là người lọt lẫy nhất hôm đó, thứ nhất là để chứng tỏ quyền lực, thứ hai là muốn áp chế Lý Hoàng Hậu.

Nàng ta cũng cho cả Điều Thực Phi và Hà Đức Phi đến, cốt là để khoe khoang xem mình được Hoàng đế xem trọng tới mức nào.

Chung Quý Phi được cung nữ cài một chiếc mào to hình đoá hoa mẫu đơn ngũ sắc lên, mặc một bộ lễ phục màu tím, phần eo bó chặt lộ ra một đường cong gợi cảm. Nhìn nàng ta vô cùng uy nghiêm và quý phái.

Hà Đức Phi và Điều Thực Phi ngồi trên chiếc trường kỷ dài ở bên ngoài, nhìn thấy Chung Quý Phi lọt lẫy như thế bước ra khiến họ phải chối mắt.

Nàng ta ngồi xuống giữa hai người họ rồi nói: “Các muội đã chuẩn bị y phục của mình vào ngày các Tài nữ diện kiến chưa?”

Điều Thực Phi e ngại mà gật đầu: “rồi.”

Chung Quý Phi cười mỉm sau đó vuốt tóc của mình: “bản cung nghĩ các muội nên chuẩn bị thật lọt lẫy. Là người ở trên mà ăn mặc đơn giản quá thì rất dễ bị chúng coi thường, phải không Hà Phi?” Xưa nay cách ăn nói của Chung Phi luôn theo kiểu 2 nghĩa, bề ngoài là quan tâm chăm sóc nhưng hàm ý lại là trêu chọc nhạo báng, nàng ta nói thế là đang muốn đâm chọc Hà Đức Phi, là do bao lâu nay nàng ăn mặc hơi giản dị so với các phục của Đức Phi nên khó tránh bị khinh thường.

Hà Đức Phi dùng gương mặt điềm tĩnh, ôn hòa của mình ra để đáp lại lời nói móc của Chung Phi: “tỷ tỷ chí phải, nhưng ngân khố trong cung không có nhiều, tất cả phi tần cũng phải nên vì hoàng thượng mà tiết kiệm nên muội mới ăn mặc như vậy, đúng là thất lễ trước mặt tỷ tỷ rồi.”

Hai mắt Chung Quý Phi hơi cong lên, nàng ta nói như vậy khác nào đang nói nàng tiêu xài hoang phí, tự đề cao bản thân là người biết tiết kiệm chứ? Xem ra miệng lưỡi của Hà Giai An này cũng càng lợi hại không kém!

Về việc Hà Tri Phủ tố giác Chung Thái Úy, quan hệ của Chung Phi và Hà Phi đã không tốt bây giờ càng không tốt hơn.

Điều Thực Phi ngồi cạnh bọn họ đương nhiên cũng cảm thấy được khí lạnh ở nơi này, chỉ biết ngồi đó im lặng.

Chung Quý Phi cũng chẳng thèm trả lời lại Hà Đức Phi, bắt sang chuyện khác: “phải rồi, Ngô Hiền Phi bây giờ bệnh tình thế nào rồi?”

Điều Thực Phi nhìn Chung Phi rồi dùng ánh mắt ái ngại lắc đầu: “vẫn bệnh nặng như cũ, không có gì thay đổi.”

Chung Quý Phi nói: “bảo nàng ta rằng hôm sao dù giá nào thì nhất định phải phải đến!”

“Muội biết rồi!”

Chung quý phi giờ cánh tay áo lên, ngắm nhìn bộ y phục màu tím mà mình đang mặc: “đây chính là gấm Thục. Do bệ hạ đích thân đem từ đất Thục về đây, mỗi ngày bệ hạ đem đến đây một bộ, nếu hai vị muội muội cảm thấy thiếu xiêm y mũ mào đẹp hoặc cảm thấy y phục của mình quá cũ kỹ thô kệch thì cứ việc nói với bản cung. Bản cung nhất định sẽ lựa 2 bộ đẹp nhất cho các muội.”

Hà Đức Phi khẽ nói: “đây là quà mà bệ hạ tặng cho tỷ, sao bọn muội có thể lấy được?”

Chung Quý Phi bật cười: “đều là tỷ muội với nhau có gì phải ngại chứ? Hằng ngày bệ hạ tặng bản cung nhiều thứ như vậy. Mặc cũng không mặc hết, phải đem tặng bớt thôi.”

Điều Thực Phi trầm trồ: “tỷ tỷ quả nhiên hào phóng! Chúng muội tự thấy không bằng!”

Chung Quý Phi liền cười ngạo nghễ: “bệ hạ thương yêu bản cung ai cũng biết! Chẳng qua là bản cung chỉ muốn chia sẻ với các muội thôi. Vả lại chúng ta đều là phi tần, bệ hạ đều coi trọng toàn bộ chúng ta, muội đừng nghĩ nhiều quá. Phải học theo Đức Phi, ngày ngày tụng kinh niệm phật, nếu bản cung mà là bệ hạ thì sẽ không đến làm gì. Mất công lại làm phiền.”

Đều coi trọng tất cả?

Hà Đức Phi chỉ thấy nực cười, nếu ai cũng được Vô Tương Minh xem trọng thì sẽ không có nhiều người vì thất sủng mà phải vào lãnh cung chờ chết, sẽ không có người phải chịu cảnh cực khổ, làm phi tần mà lại để nô tài ở dưới ức hiếp! Còn đối với nàng, bề ngoài thì coi trọng, đối tốt với nàng, nàng sinh ra hoàng tử, uy thế lớn mạnh. Nhưng bên trong lớp vỏ phong quang đó là một đám mây đen to lớn đang phủ lấy.

Hằng đêm nàng đều ngồi trước cửa cung chờ đợi hán, nếu hán coi trọng nàng thì hán có hiểu được điều này không?

Trong khi Chung Quý Phi bận rộn tìm lễ phục thật đẹp thì Lý Hoàng Hậu lại nhàn rỗi vô sự.

Nàng ta vốn tính tình bực tức nhưng cũng chẳng quan tâm đến Chung Phi, lễ phục hôm đó chỉ cần mặc một bộ màu đỏ như bình thường là được! Chỉ là gặp một đám tân phi, đâu phải gặp Hoàng đế nên đâu nhất thiết phải chỉnh trang thật đẹp?

Điều Thực Phi vừa từ Càn Tường Cung của Chung Phi về thì liền chạy ngay đến Thượng Dương Cung của Hoàng Hậu.

Lý Hoàng Hậu hỏi: “ngươi vừa từ Càn Tường Cung về, thấy cô ta có biểu hiện gì lạ không?”

Điều Thực Phi cúi người: “bẩm nương nương! Cô ta vẫn như bình thường, khỏe khoắn như thế, nếu ả có ý định bày trò thì thần thiếp sẽ nhận ra ngay, nhưng tính tình ả quá thẳng thắn trực tiếp, thần thiếp cũng không đoán được. “

Lý Hoàng Hậu nhíu mày: “vậy ngươi cảm thấy sao?”

Điều Thực Phi ôn tồn nói: “thần thiếp nghĩ rằng nương nương cứ giữ nguyên vẻ điềm tĩnh, tùy cơ mà ứng biến. Hôm đó cứ việc nghe theo sắp đặt của thần thiếp.”

Lý Hoàng Hậu hóp một ly rượu sau đó nắm chồng tay trên trường kỷ: “Thực Phi! Ngươi đi theo bản cung đã bao lâu rồi?”

“1 năm!”

Lý Hoàng Hậu khẽ cười: “phải, ột năm này ngươi bày ra cho ta không biết bao nhiêu là mưu kế hại người chắc cũng hiểu quy tắc ở trong cung chứ?”

Điều Thực Phi cúi đầu: “muội đương nhiên hiểu!”

“Vậy ngươi nghĩ tội tâu dấy chuyện thị phi, lừa dối Hoàng Hậu sẽ bị tội gì?”

Điều Thực Phi hơi run rẩy: “nương nương... người nói vậy là sao?”

“NGƯỜI CÒN DÁM HỎI HỎI U?” Lý Hoàng Hậu đập bàn.” Vậy ngươi cho bản cung biết là kẻ nào bỏ rắn độc vào bộ Phụng y của bản cung rồi vu họa cho Chung Quý Phi?”

Điều Thực Phi liền quỳ xuống: “nương nương...”

Lý Hoàng Hậu đứng dậy: “nếu hôm đó bản cung mà không cảm thấy khúc mắc, đi điều tra rõ ràng thì có lẽ đã bị ngươi lừa gạt rồi! Ngươi đừng nghĩ mình là biểu muội của bệ hạ là có thể tác oai tác quái! Nói cho ngươi biết! Việc muốn giết chết ngươi đối với bản cung không phải chuyện khó đâu!”

“Thần thiếp làm như vậy là muốn tốt cho nương nương thôi!”

“Cái gì?” Lý Hoàng Hậu bật cười.” Được! Vậy ngươi nói thử xem!”

Điều Thực Phi ngược lên nhìn thẳng vào mắt nàng ta: “thần thiếp bỏ rắn độc vào trong bộ y phục đó rồi vu cho Chung Phi chẳng qua là muốn thức tỉnh người. Trong cung người cứ ôm mộng sẽ được bệ hạ yêu thương, ôm mộng sẽ được đặt độc sủng. Như vậy là người đang tự làm mờ mắt mình. Hậu Cung ba nghìn giai lệ, làm gì có ai thật sự độc sủng chứ? Đát Kỷ cũng vậy mà Dương Quý Phi cũng thế! Chẳng qua là họ còn trẻ trung xinh đẹp, nếu họ già xấu xí rồi thì người nghĩ Trụ Vương và Đường Huyền Tông sẽ còn sủng ái họ không?”

Điều Thực Phi quả thật nói rất có lý. Hoàng Hậu dù có muốn cãi cũng cãi không được.

“Nếu thần thiếp không làm thế thì e rằng nương nương sẽ tiếp tục ôm mộng, sẽ không nhận ra đối thủ trực diện của mình là Chung Quý Phi.”

Lý Hoàng Hậu tuy giận nhưng cũng thấy xiêu lòng, ngồi xuống suy nghĩ rồi xua tay: “ngươi ra ngoài đi!”

Bước khỏi Thượng Dương Cung, Điều Phi Điều Anh Kiều thở dài, tâm trạng nàng vậy giờ vô cùng sầu não!

Tuy nàng được ở phe Hoàng Hậu, trở thành người hùng, kẻ hiền mưu cho cô ta! Nhìn thì vẻ vang nhưng đâu ai biết được nàng chịu ủy khuất như thế nào chứ?

Là biểu muội của Hoàng Đế Võ Tương Minh, là con gái nuôi của Nghĩa Thân Vương. Nhưng nàng chẳng có tiếng nói nào trong hậu cung cả! Phải sống dựa dẫm vào Hoàng Hậu.

Bởi nàng sinh ra Điện Thanh công chúa nên mới có một chỗ đứng trong hậu cung, một phong hiệu trong tứ phi. Nếu không nàng chỉ là một ả phi tàn thất thế mà thôi!

Ngày 15 tháng 8, mùa thu đến, hoa lá trong cung đều rụng xuống báo hiệu mùa đông sắp đến.

Nếu nhìn lên chỉ thấy Tử Cẩm Thành bị bao phủ bởi màu nâu của lá cây, cung nữ thái giám trong cung vì những chiếc lá này mà phải bận rộn hơn nhiều, vừa phải may quần áo đông, vừa phải chuẩn bị cho mùa xuân tới.

Trong khi đó, những phi tần trong cung thì tất bật bận rộn cho việc sắm sửa y phục.

Chẳng hạn như bây giờ, là ngày phải đi thỉnh an Hoàng Hậu và các phi tần, các Tài nữ ở Thái Cực Điện chuẩn bị rất nhiều.

Cung y thì Hà Đức Phi đã đưa đến, bây giờ thứ duy nhất đáng lo là lễ nghi, Lý Hoàng Hậu hung dữ như thế. Ai mà dám thất lễ trước mặt nàng ta chứ?

Anh Thiện Lâm được An Ly chải lại đầu tóc chỉnh chu, sau đó nàng nằng nặc bước đến tủ lấy cung phục của mình ra.

Vừa mở ra đã thấy một bộ y phục màu đỏ thắm, liền hỏi: “sao lạ vậy? Ta nhớ là bộ lễ phục mà Đức Phi nương nương mang tới là màu xanh cơ mà? Sao bây giờ lại là màu đỏ?”

An Ly lấy ra xem thử, nhìn một hồi rồi ngẩn ra: “hình như kiểu dáng này nô tỳ đã từng thấy ở đâu rồi thì phải?”

Thiện Lâm hơi chần chừ, cuối cùng cầm lấy, nói: “mặc kệ! Lấy mặc tạm vậy!”

Hết chương 15.

14/10/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 16

40 Tài Nữ của Thái Cực Điện xếp hai hàng tiến đến Thượng Dương Cung rồi tập trung trước cửa điện, khi nào có lệnh của Hoàng Hậu mới có thể đi vào.

Vì sợ trễ giờ nên Thiện Lâm đành phải bận bộ lễ phục màu đỏ đó, trong lòng nàng bất an vô cùng.

Tô Mộc Lan đứng bên cạnh Thiện Lâm, thấy y phục của nàng hơi lạ nên hỏi. Thiện Lâm chỉ uể oải trả lời: “tỷ cũng không biết. Khi lấy ra thì tỷ không thấy bộ lễ phục của mình đâu nữa. Thay vào đó là bộ này, không hiểu vì sao tỷ cứ thấy bất an.”

Mộc Lan xua tay: “muội nghĩ là không ai để ý đâu. Và lại ở đây đâu phải chỉ có mỗi một mình tỷ mặc màu đỏ?”

Thiện Lâm lắc đầu: “nhưng của họ là đỏ nhạt còn của tỷ là đỏ thắm.”

“Thì ra là Thiện Lâm muội muội.” Phương Chi Lôi từ phía sau bước đến.

Phương Chi Lôi này hôm nay chắc bị ma nhập rồi, lại tự động đến đây gọi nàng là muội muội cơ đấy.

Thiện Lâm bĩu môi: “ta nhớ rằng ta và Phương Tài Nữ đâu có thân thiết lắm, sao hôm nay lại gọi ta là muội muội?”

Phương Chi Lôi liền nắm tay Thiện Lâm: “ta thấy rằng chuyện đã qua thì nên cho qua, cứ căm ghét nhau nhiều như thế sẽ không tốt. Thù cũ cứ bỏ đi. Chúng ta có thể trở thành tỷ muội không?”

Thiện Lâm cảm thấy lạnh người, nàng đẩy tay nàng ta ra rồi bảo: “ta là một kẻ xuất thân thấp kém, thật sự không dám kết thân với Phương Tài Nữ đâu.”

Thiện Lâm cũng chẳng muốn nói nhiều, quay lại nắm tay Mộc Lan rồi đi chỗ khác. Phương Chi Lôi cũng chỉ cười nhẹ, cô ta nhìn thấy Thiện Lâm mặc bộ y phục đỏ thì đã nắm chắc phần thắng trong tay.

“Anh Thiện Lâm. Ta muốn cho cô biết ai mới là kẻ phải cười đến cuối cùng.”

Các phi tần trong tứ phi như Chung Quý Phi, Diêu Thục Phi và Hà Đức Phi đều đã tới. Bây giờ chỉ cần hoàng hậu và Ngô Hiền Phi nữa là có thể cho các Tài nữ vào! Ghế của Hoàng Hậu là cao nhất, kế đó mới tới ghế của Tứ Phi, cả ba vị Quý, Thục, Đức đều đã tụ họp. Các phi tần khác sẽ được ngồi dài xuống ở hai bên điện.

Chung Quý Phi quan sát những Tài Nữ trước cửa điện, khẽ cười: “nhìn các Tài nữ ở ngoài đó thì không hiểu vì sao bản cung lại nhớ tới tới chúng ta năm đó khi vào Đông Cung. Chúng ta vào cung cùng nhau, bây giờ cả ba chúng ta đều ngồi lên chức chính phẩm này.”

Điều Thục Phi cười nói: “tỷ tỷ nhớ kỹ quá! Tính tới nay hầu hạ hoàng thượng cũng đã 7 năm”

Nam Hải Nghi cũng phải đến đây, không hiểu vì sao mà những phi tần khác vừa thấy nàng là đã bàn tán xôn xao, đúng là một thật. Chỉ đành tập trung mà ăn uống để tránh ánh mắt của họ.

“(1)HIỀN PHI NUỜNG NUỜNG GIÁ ĐÁO!”

(1): mọi người vào chương “nhân vật” để xem mặt nhân vật này nha!Thiện Lâm đứng bên ngoài quan sát, vị Ngô Hiền Phi này nhìn qua chắc cũng khoảng 20 tuổi, gương mặt tuy không xinh đẹp bằng Chung Quý Phi nhưng cũng có thể gọi là một mỹ nhân. Nàng vận một bộ y phục màu tím nhạt, từ phần eo xuống chân áo của nàng ta được in một đóa hoa sen, không hoa lệ nhưng lại thanh nhã.

Ngô Hiền Phi- Ngô Huệ được cung nữ đỡ vào điện, nàng ta tiến từng bước chậm rãi đến chào Chung Quý Phi, Điều Phi và Hà Phi sau đó ngồi vào ghế.

“Vào cung một tháng nay sao tỷ chưa từng nghe đến Ngô Hiền Phi nhỉ?” Thiện Lâm hỏi.

Mộc Lan trả lời: “muội đã nghe nói rồi. Các thị nữ trong cung bảo rằng Ngô Hiền Phi vốn là một cung nữ của Hoán Y Cục, khi bệ hạ còn là thái tử, người thấy Ngô Hiền Phi xinh đẹp liền nạp vào Đông cung làm tiểu thiếp. Mang thai đến tận 4 lần nhưng đều bị sảy. Sức khỏe cũng bị suy nhược mà bệnh nặng, sống ẩn mình trong Cẩm Lạc Cung. Trong cung ít khi nhắc tới nên tỷ không biết là phải.”

“HOÀNG HẬU NUỜNG NUỜNG TỚI!”

Hoàng Hậu Lý Linh Hoa được cung nữ dìu lên ghế, Chung Quý Phi cười thầm. Quả nhiên nàng ta sẽ mặc lễ phục màu đỏ.

Các phi tần đều đứng dậy thỉnh an nàng ta: “Hoàng Hậu nương cát tường!”

Lý Hoàng Hậu giữ vẻ uy nghiêm, điềm đạm nói: “miễn lễ.”

“Tạ hoàng hậu nương nương!”

Chung Quý Phi thấy hoàng hậu đã yên vị trên phụng tọa mới dám ngồi xuống theo, hỏi hoàng hậu: “không biết tỷ có định cho các Tài nữ vào chưa?”

Lý Hoàng Hậu lắc nhẹ đầu: “đâu cần vội!”

Không khí vẫn im lặng như thế, được một lúc thì Điều Phi mới mở lời: “Hoàng Hậu nương nương. Lúc này thần thiếp đi ngang hoa viên thì mới thấy hoa cúc đã nở, đẹp vô cùng. Vừa nhìn thấy thần thiếp đã muốn ngâm một bài thơ.”

Lý Hoàng Hậu nói: “bản cung nghe nói tài thơ văn của Thục Phi vô cùng xuất chúng, hay là viết một bài cho bản cung xem đi!”

Điều Thục Phi đứng dậy: “vâng!”

Cung nữ của Hoàng Hậu liền lấy giấy bút đưa cho Thục Phi.

Lý Hoàng Hậu lúc này mới để mắt tới các Tài nữ, hô to: “cho bọn họ vào!”

40 Tài Nữ bên ngoài nghe được câu của Lý Hoàng Hậu, liền xếp thành 4 hàng, chỉnh lại y phục rồi đi vào.

Chung Quý Phi ngã lưng vào ghế, mặt trầm ngâm nhìn từng người, nàng muốn xem thử Thiện Lâm là kẻ sắp phải gặp tai họa đang ở đâu đang ở đâu?

Từ khi mặc bộ lễ phục này, lòng của Anh Thiện Lâm luôn dâng lên một cảm giác lo sợ. Giống như sắp có chuyện gì đó xảy ra vậy. Nhưng nàng vẫn cố tỏ ra không có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh mà lẫn trong các Tài nữ khác mà đi vào.

“Thần thiếp bái kiến hoàng hậu nương nương! Hoàng Hậu nương nương trường lạc vô cơ!”

Lý Hoàng Hậu quét nhìn cả 40 Tài Nữ, cuối cùng gật đầu: “đứng lên hết đi.”

“Thần thiếp tạ ơn hoàng hậu nương nương!”

Sau đó các Tài nữ quay sang Quý Phi, Thục Phi, Đức Phi, Hiền Phi rồi quỳ xuống hành lễ: “chúng thần thiếp bái kiến các vị nương nương!”

Chung Quý Phi ăn một miếng bánh trong đĩa, cũng không quan tâm mấy đến các Tài nữ kia, Điều Thục Phi và Ngô Hiền Phi cũng chẳng tiện lên tiếng. Hà Đức Phi bèn nói: “đứng lên đi”

“Tạ các vị nương nương!”

Lý Hoàng Hậu bước xuống, đi ngang qua từng Tài Nữ, cất giọng đanh thép: “bắt đầu từ sau hôm diện kiến này, tất cả các người đều sẽ không còn là Tài Nữ nữa mà chính thức trở thành Chính Cửu Phẩm, làm phi tần chính thức của bệ hạ. Có thể sau hôm nay các người sẽ được thị tẩm. Một bước sẽ hóa thành phượng hoàng, nhưng cũng có người tới già cũng chỉ là một Tài Nữ, từng bước tiến lui của các người như thế nào còn phải xem vận khí ở trước mắt ra sao...”

Trong khi Lý Hoàng Hậu đang say sưa nói, Chung Quý Phi lại ngồi trên ghế ngáp dài.

Điền Thục Phi nói:“ Tú nữ năm nay ai cũng xinh đẹp động lòng người cả. Xem ra sắp tới sẽ có nhiều tân sủng đây.”

Ngô Hiền Phi phì cười:“ đẹp thì được gì chứ? Bọn họ dù có được sủng ái nhưng có ai có thể sánh bằng được Chung tỷ tử chứ? Tỷ nói có đúng không?”
Bỗng Ngô Hiền Phi lấy tay bịt miệng lại, ho thành tiếng:“Khụ khụ!”

Hà Đức Phi vội nói:“ muội muội cẩn thận sức khỏe.”

Chung Quý Phi chẳng quan tâm tới bệnh của Ngô Hiền Phi mà chỉ nhếch môi:“ Hiền Phi muội muội nói quá rồi. Trong hậu cung ai có thể giữ mãi sự sủng ái chứ? Cũng phải có lúc phải xuống để người nhỏ hơn đi lên chứ?”

Tuy ngoài miệng thì Chung Quý Phi nói như thế nhưng trong lòng nàng lại dâng lên một nỗi buồn khó nói, có nhiều người mới như vậy, liệu hẳn có bỏ bê nàng hay không?

Tại hàng ghế của các phi tần khác:

“ các muội xem kìa! Ai cũng xinh đẹp rạng ngời cả.” Dụ Giai Phi nói.

Nguyễn Sung Dung bật cười:“phải đó, nhưng còn phải xem ai có thể sống lâu?”

Nam Hải Nghi vẫn giữ im lặng, nàng nhìn bộ y phục mà Thiện Lâm đang mặc sau đó nhìn bộ mà Hoàng Hậu đang mặc. Hình như có hơi... Giống nhau!

“... là thần tử trong hậu cung, các người nhất định phải giữ đúng lễ nghi, kính trên nhường dưới. Từ lời ăn tiếng nói của các người rất dễ gây ra tai họa nên phải biết giữ mồm miệng. Trong hậu cung có người một đêm mà trở thành người đứng đầu hậu cung, có người từ cao nhất mà bị phế xuống thấp nhất. Tốt hơn là nên an phận.”

Lý Hoàng Hậu liếc từng người từng người một, cuối cùng dừng ở Thiện Lâm.

“Bộ y phục người đang mặc...” Lý Hoàng Hậu chắt giọng lạnh như băng, nàng ta chớp chớp mắt hai cái rồi nhìn kỹ lại.

Từ khi vào điện, Anh Thiện Lâm luôn cúi đầu, bây giờ nàng ngược lên thì thấy hoàng hậu đang đứng trước mặt mình, gương mặt dữ tợn.

“Người đâu! Bắt ả ta lại!”

Hết chương 16

17/10/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 17

Thiện Lâm chẳng biết chuyện gì xảy ra cả, một lúc mới biết mình đang bị một đám thái giám kẹp tay lại.

Lý Hoàng Hậu quay trở lại bảo tọa, nghiêm giọng:“ người có biết mình đã phạm phải tội gì hay không?”

Thiện Lâm vẫn ngơ ngác như con nai vàng không biết chuyện gì:“ thần thiếp...Thần thiếp đã phạm phải tội gì?”

Lý Hoàng Hậu đập bàn:

“người hãy xem lại bộ xiêm y người đang mặc và của bản cung thử xem!”

Thiện Lâm làm theo lời nàng ta, nhìn qua nhìn lại liền hoảng hốt, cả hai bộ của nàng và Hoàng hậu... giống hệt!

Từ đầu nàng đã thấy bất an, hóa ra điềm xui xẻo tới thật.

“Hoàng hậu nương nương minh xét! Bộ lễ phục này không phải của thần thiếp! Ai đó đã đánh tráo...”

“NGƯỜI CÒN NGUY BIỆN?” Lý Hoàng Hậu quát lớn.

“Phản rồi! Phản rồi! Trong cung xem ra có nhiều kẻ không để quy tắc vào mắt mình!” Ngô Hiền Phi nói.

Chung Quý Phi đắc ý liếc nhìn Thiện Lâm rồi bảo:“ Châu Cầm nghe nói người chuẩn bị lễ phục cho Tài Nữ chính là Đức Phi. Không lẽ Đức Phi đang muốn hại người sao?”

Hà Đức Phi khựng người lại, quay sang Hoàng Hậu:“nương nương, Thần thiếp không hề biết gì về chuyện này. Trong số các lễ phục mà thần thiếp đưa đến đâu có thứ này?”

Nam Hải Nghi cứ bồi hồi không yên, nàng thật sự rất muốn bước ra giúp Anh Thiện Lâm, tuy nhiên thân phận của nàng lại là người của Nam Tộc, nếu giúp thì người khác chắc chắn sẽ nghĩ Thiện Lâm là đồng đảng của nàng, vào cung để làm nội gián. Như thế thì đám người này chắc chắn sẽ mạnh tay hơn.

Chung Quý Phi phe phẩy chiếc quạt trên tay:“ vậy nương nương sẽ định phạt ra sao với Tài Nữ này?”

Trong khi Lý Hoàng Hậu đang do dự thì Diêu Thục Phi ho lên một tiếng:“ e hèm!”

Sau đó nàng đứng dậy, cầm hai tờ giấy đưa đến cho Lý Hoàng Hậu:“ nương nương, Bài thơ mà nương nương bảo thần thiếp làm đã xong rồi.”

Lý Hoàng Hậu nhận lấy rồi đọc, tờ giấy thứ nhất thì đúng thật là có viết một bài thơ về hoa cúc nhưng tờ thứ hai thì lại viết một hàng chữ: Thù ít còn hơn bạn nhiều! Trừ đi kẻ có thể trừ!

Lý Hậu ngược mắt lên thì thấy Diêu Thục Phi đang gật đầu với mình, liền cười to:“hay lắm! Thơ rất hay!”

Sau đó Lý Hoàng Hậu mới quay lại chuyện chính:“ người đâu! Phê bỏ danh phận Tài Nữ của cô ta, giáng làm cung nữ của Hoán Y Cục!”

Tay chân Anh Thiện Lâm bắt đầu bủn rủn ra, Hoán Y Cục chẳng phải là nơi giặt y phục sao?

Trước khi vào cung, nàng được phụ thân và mẫu thân của nàng kỳ vọng rất nhiều, mong nàng có được địa vị nào đó trong cung để giúp gia Tộc Anh thị thoát khỏi cảnh bần hàn. Vậy mà bây giờ lại...Nàng bây giờ cứ như một bức tượng, không khóc lóc, không kêu gào. Để mặc cho họ kéo mình đi.

“ĐỨC PHI!” Lý Hoàng Hậu quát to.

Hà Đức Phi không hề sợ hãi, bình tĩnh mà bước ra quỳ giữa điện, nàng đã bị kẻ khác đánh lén, dù cho có van xin như thế nào cũng chưa chắc được miễn tội.

Lý Hoàng Hậu hậm hực:“ bản cung không cần biết ngươi có thật sự vô tội hay không? Tội chúng đã rõ ràng như thế, ngươi phải bị phạt quỳ trước cửa cung Thượng Dương 3 canh giờ! Cấm túc 7 ngày!”

Sau đó Hoàng Hậu cũng đứng dậy cùng Thục Phi bỏ về, các Quý Nhân trong điện cũng lui ra hết, trước cửa điện hiện tại chỉ có Hà Phi đang quỳ.

Chung Quý Phi bước đến, nhìn nàng rồi cao giọng:“ bản cung không ngờ hoàng hậu nương nương lại làm vậy với muội.”

Nàng ta ngồi xuống nắm lấy tay Đức Phi:“ còn chưa suy xét kỹ lưỡng đã phạt, đúng là tội nghiệp cho muội mà!”

Hà Đức Phi giựt tay ra, nhẹ nhàng đáp:“ là muội làm sai. Tỷ tỷ không cần phải bận tâm như thế.”

Thật chất thì nàng thừa biết Chung Quý Phi là kẻ đứng sau lưng việc này, ngoài nàng ta ra thì còn ai dám giữ thủ đoạn hèn hạ này chứ?

Chung Quý Phi cười mỉm rồi đứng lên, vuốt nhẹ mái tóc của mình rồi nói:“ bản cung cũng không tiện ở lại đây nữa, ta đi đây.”

Thiện Lâm ngồi trong điện thu xếp lại đồ đạc rồi chuẩn bị đến Hoán Y Cục. Đám Tài Nữ khác bên ngoài bàn tán xôn xao, nàng cũng chẳng quan tâm tới họ, mau chóng dọn thật nhanh rồi phải đến Hoán Y Cục.

Đương nhiên nàng cũng biết là bản thân mình bị người khác hại, mà người muốn hại nàng còn ai khác ngoài Phương Chi Lôi chứ?

Nhớ tới lúc trước khi vào điện, cô ta tỏ vẻ thần thiết thì nàng đã nghĩ là sắp có gì đó xảy ra rồi. Vì việc này mà Hà Đức Phi nương nương cũng bị liên lụy, mọi chuyện xem ra ngày càng căng.

“Anh Tỷ tỷ!”

Giọng nói của Tô Mộc Lan truyền vào, nàng ta đóng cửa lại rồi chạy đến ôm lấy Thiện Lâm:“tỷ tỷ à, Tỷ có thể không đi được không?”

Thiện Lâm cười nhẹ:“Hoàng hậu nương nương đã đưa ra kim khâu, muội nghĩ chúng ta chống lại được sao? Mộc Lan, từ nay không có ta, muội phải cố gắng sống tốt ở đây. Rõ chưa?”

Tô Mộc Lan bắt đầu mếu máo: “tỷ tỷ!”

Thiện Lâm quay sang An Ly: “muội hãy giúp ta chăm sóc cho Mộc Lan giúp ta.”

An Ly rung rung, dụi mắt rồi trả lời:

“Nô... nô tỷ tuân mệnh!”

Tuy chỉ mới ở cùng Mộc Lan vài tháng nhưng tình cảm tỷ muội của hai người sâu đậm vô cùng. Bỗng dưng bắt phải xa nhau nên nàng cảm thấy buồn vô cùng.

Hoán Y Cục cách Thái Cực Điện rất xa, ở đó lại hẻo lánh. Mộc Lan bây giờ lại chỉ là một Cửu Phẩm Mỹ Nhân nên việc gặp nhau rất khó khăn.

Nam Hải Nghi quay về Hợp Hoan điện, nghĩ đến Anh Thiện Lâm thì lại cảm thấy lo lắng. Tuy chưa thật sự thân thiết nhưng đầu sao vẫn là người quen, trong cung này ngoài Linh Sang ra thì bốn bề đều là kẻ thù, kết thân được với người nào thì cũng tốt.

“Linh Sang, Muội hãy chuẩn bị một số xiêm y rồi đưa đến Hoán Y Cục cho vị Thiện Lâm muội muội hôm trước đi.”

Linh Sang liền đáp: “nàng ta và tiểu chủ chỉ gặp nhau vài lần mà người lại đối tốt với nàng ta như thế ư?”

Nam Hải Nghi khẽ nói: “Thanh Nhật Đế đang dè chừng ta, phi tần thì ghen ghét ám hại nhau. Thêm một người bằng hữu còn hơn thêm một kẻ thù.”

Linh Sang gật đầu: “nô tỷ hiểu rồi.”

Một tên thái giám tiến vào thỉnh an Nam Hải Nghi rồi bẩm: “tiểu chủ. Nô tài là Tiểu Cát Tử của Ti Thiện Phòng. Hôm nay nô tài đến đưa điểm tâm cho người.”

Linh Sang đón lấy giỏ điểm tâm của hắn sau đó nói: “người đi đi!”

Tiểu Cát Tử liền cáo lui sau đó để lại câu cuối: “trong đó có một mảnh giấy, tiểu chủ hãy đọc.”

Nam Hải Nghi giờ hộp điểm tâm ra thì quả thật trong đó có một mảnh giấy nhỏ, nàng giờ ra thì thấy có dòng chữ:

“Giờ Sứ Tại Ngự Hoa Viên!”

Nam Hải Nghi hơi ngạc nhiên, không biết đã nhờ tên thái giám đó đưa cho nàng?

Linh Sang thấp thỏm: “tiểu chủ! Người có định đi không?”

Nam Hải Nghi bỏ tờ giấy vào lò than, vẻ mặt nàng phút chốc trở nên băng lãnh: “người ta đã mời rồi, không lẽ ta không đi?”

Có lẽ vì diệt được một Tài Nữ nên Lý Hoàng Hậu từ khi trở về gương mặt luôn tỏ ra hí hửng. Nàng ta im lặng ngồi trên trường kỷ, một lúc mới lên tiếng.

“Người nghĩ xem kẻ đã hại ả Tài Nữ đó là ai?”

Điều Thực Phi nói: “nuong nuong tin ả Tài Nữ đó vô tội ả?”

Lý Hoàng Hậu mỉm cười: “tất nhiên là vậy! Trong hậu cung này ngoài Chung Phi ra thì làm gì có ai dám đối đầu với bản cung, Đức Phi lại càng không. Nhưng bản cung chỉ đang suy nghĩ rằng tại sao Chung Phi lại phải cất công đi hại một con ả đầu mà thôi.”

Điều Thực Phi lắc đầu rồi cười: “nuong nuong, người thử suy nghĩ kỹ xem! ả Tài Nữ đó mặc bộ lễ phục màu đỏ giống nuong nuong, mà người chuẩn bị lễ phục lại là...”

“Hà Phi?”

“Đúng vậy, Chung Phi vốn không thích Hà Phi, cô ta làm vậy thứ nhất là để Hà Phi bị trách phạt, thứ hai là để sự tin tưởng của Hoàng Thượng dành cho Hà Phi bị phai mòn.”

Lý Hoàng Hậu xuyt xoa chiếc vòng tay của mình: “không hiểu vì sao khi nhìn thấy bọn chúng đầu đá với nhau thì bản cung lại cảm thấy vô cùng thoải mái. Còn ả Tài Nữ kia quả thật đáng thương, ai bảo cô ta chen chân vào chốn hậu cung này làm gì?”

Điều Thực Phi gật gù: “p... phải!”

Đúng thật rằng ta rất đáng thương, mới vào cung chưa nếm được cảm giác chiến thắng mà đã phải bại trận từ đầu.

Hết chương 17.

17/10/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 18

“Công việc ở Hoán Y Cục này rất đơn giản, mỗi ngày dậy thật sớm rồi cùng các thị nữ khác giặt lại toàn bộ y phục trong cung. Nếu làm tốt và siêng năng thì cô có thể ra khỏi nơi này và hầu hạ các tiểu chủ khác, còn không thì người sẽ mãi mãi ở nơi này.” Điền ma ma, chủ trì sự Tân Giả Khổ đưa Thiện Lâm vào.

Thiện Lâm vẫn im lặng đi theo bà ta và quan sát nơi này. Các thị nữ ở đây tất bật làm việc, dường như họ không có thời gian để nghỉ. Xiêm y quần áo nơi này nhiều vô cùng, không lẽ một ngày họ mặc nhiều như thế ư?

Nàng nghe nói có người vì làm việc quá nhiều mà chết vì kiệt sức. Tuy vậy nhưng nơi này vẫn không phải là nơi mà các nữ nhân ghen ghét tranh giành nên cũng yên tâm!

Nàng được đưa đến một căn phòng nhỏ, nơi này khá tối và cũ. Từ những góc tường, nàng có thể nhìn rêu xanh mọc ở đó, không những thế mà còn có mạng nhện, bụi bặm bám lung tung ở bàn ghế và giường ngủ.

Nhưng không sao!

Nơi này cũng khá ổn, chỉ cần quét dọn lại sạch sẽ là ở được! Không chừng lại là một nơi tốt nhất Hoán Y Cục này.

Đúng giờ sủu, Nam Hải Nghi một mình đến hồ sen của Ngự Hoa Viên như trong mảnh giấy viết. Nàng đứng thấp thỏm một hồi mới cất tiếng:

“Mau ra đi!”

Một nam nhân mặc hắc y từ đâu phóng ra khiến Nam Hải Nghi giật mình suýt chút ngã xuống.

Nam Hải Nghi nhìn chăm chăm hắn, bình tĩnh hỏi: “người là... ai?”

Nam nhân đó nói: “Nghi nhi!”

Giọng nói này hình như có chút quen thuộc, giống như đã nghe ở đâu rồi! Hắn bịt mắt nên nàng không thể thấy rõ mặt được!

Cuối cùng hắn đành giờ khăn bịt mắt ra, Nam Hải Nghi ngạc nhiên nhìn hắn: “ca ca?”

Hắn tên là Nam Sơn Dương, là trưởng nhi trong gia tộc Nam Thị! Tuy cả hai chỉ là huynh muội cùng cha khác mẹ nhưng lại vô cùng thân thiết và gắn bó với nhau!

Từ nhỏ nàng luôn bị các huynh đệ tỷ muội khác chọc ghẹo, là Nam Sơn Dương luôn an ủi nàng. Khi nàng bị người ngoài ức hiếp cũng là Nam Sơn Dương đứng ra bảo vệ! Phải nói tình cảm của họ vô cùng sâu đậm!

Bây giờ gặp lại khiến Nam Hải Nghi không khỏi xúc động: “ca ca!”

Nam Sơn Dương gạt đi giọt nước mắt trên khóe mắt Nam Hải Nghi: “muội muội ngốc của ta đừng khóc nữa.”

Nam Hải Nghi cố kiềm chế cảm xúc lại: “ngày muội phải phải lên kiệu đến đây, sao huynh lại không xuất hiện?”

Nam Sơn Dương khẽ nói: “vì ta không muốn nhìn thấy muội buồn.”

Tất nhiên là thế! Nhìn thấy muội muội mà mình thương yêu nhất trong các huynh đệ tỷ muội khác phải đi vào hang cọp đương nhiên hắn phải buồn. Chỉ muốn một mình ở nơi nào đó. Nam Sơn Dương nhìn Nam Hải Nghi từ trên xuống dưới: “xem ra muội sống vẫn rất bình an.”

Nam Hải Nghi thở dài rồi buồn bã nói: “là do mỗi ngày muội luôn đề phòng trước sau mọi thứ cẩn thận. Nếu không đã bỏ mạng từ lâu.”

Nam Sơn Dương cười thầm: “xem món quà hôm trước ta gửi đến rất có ích!”

Nam Hải Nghi hơi ngơ ngác rồi chợt nhớ ra một điều: “không lẽ hộp quà đựng một con rắn hôm đó là huynh đưa tới?”

Nam Sơn Dương gật đầu: “ta tặng nó cho muội là muốn nhắc nhở muội phải thật sự đề phòng trước sau, những kẻ tâm độc như rắn đó dù muốn hại muội cũng không hại được.”

“Thì ra là huynh đã có dụng ý riêng. Ban đầu muội cứ nghĩ phi tần nào đó gửi đến để cảnh cáo.”

Nam Hải Nghi quan sát trước sau rồi bảo: “huynh mạo hiểm vào đây như thế thị vệ không phát hiện ư?”

Nam Sơn Dương cũng nhìn quanh: “không sao, muội cứ yên tâm. huynh đã cử người vào cung để tương trợ cho muội, chính là tên Tiểu Cát Tử sáng nay. Hắn đã giúp huynh chuốc say đám thị vệ nên huynh mới vào đây được. Muội nên nhớ kỹ cứ cách 1 tháng huynh sẽ vào cung một lần. Còn muội ở trong cung hãy quan sát hành động của Thanh Nhật Đệ.”

Nam Hải Nghi lắc đầu: “vào cung đã mấy tháng rồi mà muội còn chưa biết mặt của Hoàng đế, làm sao có thể quan sát?”

Nam Sơn Dương nắm lấy tay Nam Hải Nghi: “cứ làm hết sức mình, vì gia tộc mà giành lại giang sơn.”

Sau đó Nam Sơn Dương nhanh chóng phóng đi bỏ lại một mình Nam Hải Nghi đang ngơ ngác ở đó...

Trong một căn phòng to và tráng lệ của Càn Tường Cung, một nữ xinh đẹp như hoa ngồi trước tấm gương đồng lớn. Nàng ta luôn có một cảm giác bồi hồi không yên, dường như sắp có chuyện gì đó xảy ra!

“Chỉ Lôi!”

Giọng nói thánh thót của Chung Quý Phi truyền vào, Phương Chỉ Lôi liền nói: “biểu tỳ. Muội cảm thấy hơi lo.”

Chung Quý Phi ngồi xuống cạnh nàng ta, vẫn an: “được thị tẩm lần đầu đúng là có hơi lo sợ, lúc trước tỳ cũng từng có cảm giác giống muội rồi! Cứ bình tĩnh.”

Chung Quý Phi phải làm mọi cách, gỡ thật nhiều thủ đoạn mới khiến cho Vô Tương Minh lật thế của Phương Chỉ Lôi, vậy mà Phương Chỉ Lôi lại sợ sệt như thế, nhất định không thể để làm hỏng việc.

Chung Quý Phi để tay lên gương mặt của Phương Chỉ Lôi, thì thào: “muội hãy xem mình trong gương. Xinh đẹp như vậy, động lòng người như thế. Bệ hạ chắc chắn sẽ thích muội nhất.”

Đúng thật là Phương Chỉ Lôi rất xinh, nhưng nàng tự thấy có một cảm giác bất an, lo lắng nói: “nhưng hậu cung tranh đấu, tỳ nghĩ muội có bị kẻ nào đó chen vào khiến muội không được thị tẩm không?”

Mắt phượng của Chung Quý Phi hơi trợn lên một chút rồi trở lại vẻ ôn nhu như ban đầu: “muội cứ yên tâm đi mà thị tẩm. Còn chuyện có kẻ xen vào, tỳ nghĩ dù có kẻ nào muốn cũng không có bản lĩnh đó.”

Chung Quý Phi xoay người của Phương Chỉ Lôi về hướng đối diện mình: “muội không cần phải sợ, Bệ hạ không đáng sợ đâu.”

“Lỡ như muội không được người đề ý tới thì sao?” Phương Chỉ Lôi hỏi.

Chung Quý Phi liền cười: “chắc chắn là không rồi, Chỉ Lôi à, Hậu Cung có tới tận 3000 giai lệ, muốn hoàng thượng nhớ đến gương mặt của mình thật sự không phải dễ, muốn được thị tẩm càng không đơn giản, muốn được sủng ái thì khó đến vạn lần! Vì vậy muội phải trân trọng và để lại ấn tượng gì đó trong lòng bệ hạ, người nhớ đến muội rồi thì nhất định muội sẽ được sủng ái.”

Ở trong cung bao năm, có việc gì mà nàng không biết chứ? Đề vương xưa nay bạc bẽo, muốn lấy lòng thật sự khó. Đã nhìn thấy rất nhiều thủ đoạn tranh sủng thì thế nào hẳn cũng chán, phải có cái gì mới mẻ thì hẳn mới lưu tâm.

“Nương nương, đã đến giờ đưa Phương Tài Nhân đi!” Lan Châu bước vào nói.

Chung Quý Phi khẽ gật đầu rồi cho Phương Chỉ Lôi lên Phụng Loan Xuân Ân đi đến Bảo Long Điện.

Ai cũng nói ở Hoán Y Cục chỉ cần giặt giũ y phục nhưng sự thật không phải thế! Còn phải làm vô số việc khác như ủi ấm lại quần áo, rửa chén đĩa,...Cục vô cùng!

Cung nữ làm việc ở đây bổng lộc cũng không có, quanh năm suốt tháng chỉ có làm vói làm, thức ăn cũng chỉ là cơm thừa canh cặn, Thiện Lâm sống sung

sướng đã lâu bây giờ làm việc như vậy, không biết cha mẹ nàng có buồn hay không?

Bây giờ nàng phải rửa lại chén đĩa sau đó còn có một núi y phục của Thiên Linh Cung gửi đến để giặt, công việc nhiều như thế, đến tận tối mới nghỉ được.

“Tiểu chủ!”

Thiện Lâm quay lại thì thấy một nữ tử có thân hình nhỏ nhắn quen thuộc: “An Ly? Sao muội lại ở đây?”

An Ly cười, đáp: “muội... Thật ra...”

“Mau nói!” Thiện Lâm có vẻ hơi khẩn trương. An Ly liền nói:

“Muội xin các cô... cho muội đến đây.”

Anh Thiện Lâm đánh nhẹ vào vai của An Ly một cái: “a đầu gối này! Sao lại đi vào nơi này chứ?”

An Ly thàn đáp: “nô... nô tỳ muốn đi theo tiểu chủ. Nô tỳ mang ơn tiểu chủ, nên muốn đến đây hầu hạ người.”

“Muội thật là! Nơi này làm việc cực khổ như vậy, thân mình lo còn chưa xong sao có thể lo cho người khác chứ?” Thiện Lâm không kiềm được khóc.

An Ly hi cười: “không sao, Nô tỳ rất khỏe, có thể làm việc cho cả 2 người.”

Nghe xong câu này của An Ly thì lòng Thiện Lâm dịu lại, từ trước đến giờ ngoài cha mẹ nàng thì chưa ai làm nàng xúc động như vậy! Thiện Lâm ôm trầm lấy An Ly.

An Ly ngại ngùng đẩy Thiện Lâm ra: “được rồi chúng ta mau vào trong, đừng để người khác chú ý.”

Hết chương 18

17/10/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 19

Ngay sau hôm Phương Chi Lôi được thị tẩm, Võ Tương Minh gửi rất nhiều vàng bạc châu. Vì điều này mà khiến nàng ta ngạo mạn lên rất nhiều, cứ nghĩ mình đã được sủng ái!

Gây chuyện đến hết người này tới người kia, Chung Quý Phi nghe đám cô cô phàn nàn nên cũng thấy bức, liền hạ lệnh cho Phương Chi Lôi chuyển đến Càn Tường Cung ở để dễ dàng kiểm chế.

Chung Quý Phi nắm chống đầu trên trường kỷ, than thở: “con nhỏ Phương Chi Lôi này đúng là khó bảo! Cứ như thế sau này lỡ như bản cung bị mất thế, làm sao mà nó có thể cầm cự cho gia tộc Chung thị được?”

Lan Châu rót rượu ra rồi dâng lên cho Chung Quý Phi: “nuong nuong đừng bận tâm quá, Phương tiểu chủ trẻ tuổi chưa hiểu chuyện, nhất định sẽ giúp người vinh danh gia tộc.”

Chung Quý Phi ngồi nghiêm chỉnh trở lại sau đó đón lấy ly rượu từ tay Lan Châu: “nó đã 16 tuổi rồi, cũng phải biết nhận thức chứ?” Sau đó nàng hớp một ngụm rượu.

“Có chuyện gì mà nàng sầu não vậy?”

Võ Tương Minh bước vào, Chung Quý Phi liền bước ra nghênh đón, hân hoan đỡ nàng dậy, vẻ mặt ôn nhu: “nàng đứng lên đi.”

Hắn ngồi lên ghế bảo tọa, nhìn Chung Quý Phi: “hôm nay trẫm đến thăm nàng, vào đến cửa đã thấy vẻ mặt nàng u buồn như thế! Có chuyện gì sao?”

Chung Quý Phi hờn giận: “là do bề hạ lâu rồi không đến Càn Tường Cung.”

Võ Tương Minh bật cười, chìa tay về phía nàng ta: “đến đây!”

Chung Quý Phi gật gù nghe theo, ngồi bên cạnh hắn. Võ Tưng Minh để tay lên một bên má của Quý Phi: “chẳng phải bây giờ trẩm đã đến rồi hay sao? Nàng đừng buồn nữa.”

Chung Quý Phi nũng nịu: “bệ hạ đến thì Châu Cầm đã vui lắm rồi.”

Võ Tưng Minh cười: “đạo này chuyện trong hậu cung vẫn tốt chứ?”

Chung Quý Phi liền trả lời: “Nhờ có Đức Phi muội muội nên chuyện vẫn ổn. Chỉ là bây giờ không có muội ấy, Châu Cầm có một số chuyện không biết nên giải quyết ra sao đây?”

Võ Tưng Minh hơi trở mặt: “Đức Phi xảy ra chuyện gì à?”

Chung Quý Phi nói: “Hoàng thượng còn chưa biết sao? Vào hôm các Tân phi tần đi diện kiến hoàng hậu, có một Tài Nữ ăn mặc giống hệt hoàng hậu nên hoàng hậu nổi giận phê đi Tài Nữ đó! Đức Phi là người đích thân chuẩn bị lễ phục cho các Tài nữ nên cũng bị liên lụy.”

Chung Quý Phi bây giờ đến phục vì miệng lưỡi của mình, vừa tố giác được tội của Hà Đức Phi, vừa ám chỉ Lý Hoàng Hậu không biết suy xét. Võ Tưng Minh tất nhiên cũng nhận ra hàm ý của Chung Quý Phi, hắn chỉ thờ dục rồi dựa lưng vào ghế.

Chung Quý Phi để tay lên ngực hắn, thì thầm vào tai hắn: “hay là đêm nay hoàng thượng nghỉ ở đây có được không?”

Hắn không trả lời, nàng đành nắm lấy cổ áo của hắn rồi lôi vào trong. Võ Tưng Minh cũng chỉ cười, rồi mặc cho nữ nhân này muốn làm gì thì làm-----

Nhân lúc trời tối, Nam Hải Nghi cùng Tô Mộc Lan đi vào Hoán Y Cục, Điền ma ma là người quản lý khu vực này, nhìn thấy họ liền chạy đến: “hai người là ai? Sao lại dám tự tiện vào nơi này?”

Linh Sang liền nói: “đây là chủ tử của ta Nam Tiệp Dur, còn người kia là Tô mỹ nhân!”

Điền ma ma vội hành lễ: “tham kiến Nam Tiệp Dur, Tô Mỹ Nhân! Không biết 2 vị đến đây có chuyện gì?”

Nam Hải Nghi nói: “ta muốn tìm một người tên là Anh Thiện Lâm! Bà có thể giúp ta không?”

Điền ma ma ngẫm một chút rồi nói: “người này có! Vừa vào đây được gần 4 ngày. Nhưng mà việc đưa hai vị đến đó thì...”

Nam Hải Nghi cũng hiểu ý của bà ta, ra hiệu cho Mộc Lan, Tô Mộc Lan để vào tay Điền ma ma một nén bạc: “bà mau đưa bọn tôi tới gấp cô ta mau lên.”

Điền ma ma vui vẻ nhận lấy, nhún gối: “tuân lệnh!”

Trời tối, Thiện Lâm và An Ly ở cùng một phòng, không những thế mà cùng một giường.

Biết sao được bây giờ?

An Ly bị điều đến đây quá bất ngờ, cũng không chuẩn bị trước nên cho cả hai nàng ngủ chung một giường.

Cả hai nói chuyện lung tung đủ thứ, bỗng một tiếng gõ cửa vang lên: cóc! Cóc!

“Ai vậy?”

“Thiện Lâm, mau mở cửa ra!”

Giọng nói trong trẻo, thánh thót này hình như Anh Thiện Lâm đã từng nghe ở đâu đó rồi. Tò mò mở cửa ra thì thấy một nữ nhân vô cùng xinh đẹp.

“Nam Tiệp Dur?”

Tô Mộc Lan cũng bước vào ôm lấy Thiện Lâm: “Anh tỷ tỷ!”

Thiện Lâm nhìn hai người họ rồi ngơ ngác: “s... sao 2 người lại đến đây?”

Tô Mộc Lan nói: “vừa nãy Nam tỷ tỷ đến điện của muội rồi rủ muội đến đây tìm tỷ, vốn phân vị thấp nên muội không muốn phạm luật nhưng khi thấy có Nam tỷ tỷ muội mới dám đi cùng.”

An Ly hỏi: “nửa đêm như vậy hai người đến đây có bị ai phát hiện không?”

Tô Mộc Lan lắc đầu: “không sao, Chương quản Tân Giả Khố đã bị muội cho ngậm miệng lại rồi.”

Nam Hải Nghi và Linh Sang xách theo mỗi người một chiếc túi, để lên bàn, bên trong đó là vài vốc, ngân lượng. Thiện Lâm liền từ chối nhưng Nam Hải Nghi kiên quyết bắt nàng phải nhận lấy.

“Muội thật sự cảm tạ Nam tỷ tỷ. Mới quen biết nhau không bao lâu mà tỷ lại tốt với muội như vậy.”

Nam Hải Nghi khẽ cười: “có gì đâu? Là tỷ muội với nhau có gì phải câu nệ?”

Tô Mộc Lan nắm chặt tay Thiện Lâm: “tỷ tỷ, từ ngày tỷ phải đến Hoán Y Cục này, ở Thái Cực Điện vô cùng buồn tẻ, Phương Chi Lôi và các Quý Nhân được thị tâm cũng đã rời đi hết. Thái Cực Điện bây giờ chỉ còn những người muội không quen biết.”

Thiện Lâm xoa đầu Mộc Lan: “vậy muội đến đây thật nhiều là được rồi!”

Nam Hải Nghi ngồi xuống cạnh bọn họ, nói: “ta đã mua chuộc được Diên ma ma, sau này nếu như ta có gửi đồ tới thì cứ tới chỗ bà ta mà lấy.”

Thiện Lâm nhìn Nam Hải Nghi rồi hi cười: “nếu ai được làm muội muội của Nam tỷ tỷ chắc chắn sẽ rất hạnh phúc nhỉ?”

Nam Hải Nghi cười: “ta là muội muội nhỏ nhất! Chỉ có tiểu đệ chứ không có muội muội nào.”

Tô Mộc Lan vừa ăn bánh vừa nói: “thật vậy ư? Nếu như vậy thì muội và Thiện Lâm tỷ tỷ từ nay sẽ là muội muội của tỷ. Có được không?”

Tô Mộc Lan còn nắm tay An Ly và Linh Sang đến: “Có 2 muội ở đây quả là tốt. Các muội hãy làm chứng.” Sau đó muội ấy để 3 ngón tay chĩa lên trời: “Ta là Tô Mộc Lan, từ nay sẽ là tỷ muội của Nam Hải Nghi và Anh Thiện Lâm, nguyện sẽ đồng cam cộng khổ, sống chết có nhau Còn các tỷ sao không mau thề đi!”

Hải Nghi và Thiện Lâm sắp chết cười vì muội muội ngốc này. Liền để tay lên trời theo và cùng đọc lại câu giống như Mộc Lan vừa đọc.

Mộc Lan ngồi xuống, chia ba cái bánh nhân thịt trong túi ra: “bởi vì đến đây đột ngột quá nên muội cũng không có gì làm lễ vật. Xin dùng những cái bánh này. Ăn vào rồi xem như chúng ta đã nuốt lời thề vào bụng, nhất định không được làm trái, nếu không thì mỗi kẻ trong chúng ta sẽ phải chịu một trong 3 kết cục. Thứ nhất là cô đơn lẻ loi một mình cả đời và mất đi toàn bộ người mình yêu thương, thứ hai là mất đi con cái và hối hận suốt đời, thứ ba chịu sự hắt hủi trong cung và đau khổ suốt kiếp!”

Thiện Lâm gõ nhẹ vào đầu Tô Mộc Lan: “thề độc đâu cần phải dùng những từ độc ác như vậy chứ?”

Nam Hải Nghi liền bảo: “ta thấy như vậy cũng không sao. Phải dùng những câu cay độc như vậy thì các muội mới giữ đúng lời thề chứ?”

Mộc Lan gõ lại vào đầu Thiện Lâm: “tỷ thấy chưa? Ngay cả Hải Nghi tỷ tỷ cũng nói như vậy cơ mà.”

“Muội dám đánh cả tỷ ư?”

Nam Hải Nghi liền can: “Được rồi chúng ta mau ăn đi, để nguội thì lời thề sẽ không ứng nghiệm đâu.”

Hết chương 19

18/10/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 20

“Áááá!” Phương Chi Lôi bật dậy, thở thốn thển, nét mặt nàng ta lộ rõ vẻ sợ hãi và kinh hoàng giống như vừa gặp phải một thứ gì đó rất khủng khiếp.

Cung nữ liền chạy vào hỏi: “tiểu chủ, người sao vậy?”

Phương Chi Lôi không trả lời mà vẫn cứ thở mạnh như thế, đem qua nàng ta thấy một giấc mơ vô cùng kinh hoàng. Sợ hãi quay sang ả nữ tỷ, khăn trương nói: “mau trang điểm lại để ta rồi đến gặp biểu tỷ tỷ!”

Phương Chi Lôi quỳ xuống chân Chung Quý Phi, khóc lóc nỉ non: “tỷ tỷ, tỷ hãy giúp muội!”

Chung Quý Phi thở dài: “lại chuyện gì nữa đây?”

Đêm qua Võ Tưng Minh và nàng trắng hoa với nhau tới tận khuya mới ngủ nên nàng dậy khá trễ, thế mà sáng sớm mà Phương Chi Lôi đã chạy ào đến đây, cũng may mà Võ Tưng Minh đã lên triều từ lâu nếu không thì gay go to. Chung Quý Phi đành phải chiều lòng mà nhanh chóng thay xiêm y ra gặp nàng ta.

Phương Chi Lôi khóc nức nở: “tỷ phải giết chết ả Anh Thiện Lâm kia cho muội!”

“Anh Thiện Lâm? Chẳng phải đã vào Hoán Y Cục rồi sao? Mau kể rõ cho ta nghe!”

Phương Chi Lôi lau nước mắt: “đêm qua muội nằm mơ thấy cô ta một bước trở thành nữ chủ hậu cung, mầu nghi thiên hạ! Cô ta bắt muội ra hạch tội, chặt tay chân muội rồi ngâm vào bình rượu giống như Vương Hoàng Hậu và Tiêu Thục Phi (1).”

(1): vào đời Đường Cao Tông, Vương Hoàng Hậu và Tiêu Thục Phi bị Chiêu Nghi Võ Mỹ Nương tức Võ Tắc Thiên hại phải vào lãnh cung sau đó chặt tay chân của họ ra rồi bỏ vào bình rượu, đó gọi là nhân trệ/người heo!

Chung Quý Phi vì câu chuyện này mà bật cười: “chỉ là giấc mơ, muội cần gì phải lo lắng?”

Phương Chi Lôi thần sắc thất thần, lắc đầu: “không đâu! Giấc mơ đó rất thật, chắc chắn... chắc chắn là...”

“Người đâu! Phương Tài Nhân không khỏe, mau đưa về điện nghỉ ngơi.”

Sau đó Chung Quý Phi ngả người vào trường kỷ, Lan Châu ở bên cạnh nói: “nuong nuong, người có ý định gì không?”

Chung Quý Phi thở dốc: “Lôi nhi mới sáng ra tinh thần đã bán loạn, có lẽ giấc mơ rất đáng sợ. Mau cho thái y đến chữa trị.”

“Vâng.”

Chung Quý Phi trầm lặng uống trà, suy nghĩ lại giấc lúc nãy mà Phương Chi Lôi nói liền có chút không yên tâm, nàng nhất định phải đề phòng trước, diệt đi mầm mống tai họa. Dù cho đó chỉ là một giấc mơ.

Lan Châu vừa quay đầu đi thì giọng Chung Quý Phi lại truyền đến. “Còn nữa!”

“Nuong nuong còn gì cần dặn?”

Đôi mắt phượng của Chung Quý Phi cong lên một chút, từ sâu trong ánh mắt của nàng chứa một tia tà ác: “gọi Diên ma ma của Hoán Y Cục đến đây!” -

Võ Tưng Minh ở thư phòng phê duyệt tấu chương, tấu chương hôm nay rất nhiều. Nào là hạn hán ở Tây Hoàng, lụt lội ở Bảo Nghi, Nam Tộc sắp vùng lên cần phải khởi chiến, đề phòng Đại Tuyền Quốc bên cạnh,...

“Nhị ca hôm nay bận rộn thật nhỉ?”

Một nam tử khôi ngô tuấn tú khoảng 16 tuổi bước vào, chàng ta chính là Tề Nguyên Vương - Võ Tưng Thuận. Là hoàng đệ của Võ Tưng Minh!

Võ Tưng Minh vuốt giọt mồ hôi trên trán: “bao nhiêu công việc trăm cần phải lo, đám người trong hậu cung kia còn không biết suy nghĩ cho trăm, cứ suốt ngày đầu vùi đá.”

Tề Nguyên Vương Võ Tưng Thuận ngồi xuống lấy một quả táo trên đĩa rồi cắn một cái: “hóa ra là huynh đang buồn vì các vị hoàng tẩu.”

Võ Tưng Minh nhìn Võ Tưng Thuận: “trăm thì lại thấy ranh ty với người đầy ngũ đệ à. Chưa thành gia lập thất, sống an nhàn tự tại.”

Võ Tưng Thuận cười: “hóa ra Nhị ca cũng có lúc ranh ty với ta ư? Đệ thấy sống như huynh cũng rất tốt cơ mà?”

Võ Tưng Minh ngồi dựa lưng vào ghế: “đệ nói thì hay lắm! Hôm nào đó ta nhất định sẽ tuyền vài Tài Nữ vào Vương phủ của đệ, để xem lúc đó đệ còn mạnh mẽ nữa hay không?”

Võ Tưng Thuận vội từ chối: “tâm lòng này đệ thật sự không dám nhận đâu a.”

Võ Tưng Minh ngập ngừng: “tiền triều thì đại thần ầu ả, hậu cung thì phi tần tranh đấu. Gian thần, nịnh thần thì nhiều vô số kể mà trung thần chỉ có Nghĩa hoàng thúc, còn lại cũng chẳng có bấy nhiêu người. Cũng không có nhiếp chính quan nào phò trợ trăm. Thế lực của Lý thị và Chung thị thì ngày một đi lên. Đệ và Cửu đệ thì còn chưa đủ tuổi lên triều.”

Võ Tưng Thuận bảo: “mấy chuyện triều chính này đệ không rành đâu.”

Võ Tưng Minh nói: “không rành thì vẫn phải học. Sau này đệ đủ 20 tuổi, là lúc phải học chuyện chính sự, khi đó nhất định phải phò trợ trăm trong triều.”

Võ Tưng Thuận tuy ngán ngẫm mấy việc này nhưng vẫn đứng lên chấp tay hoàn lễ sau đó bỏ đi.

Điền ma ma rụt rè bước vào Càn Tường Cung, quỳ xuống gập đầu hành lễ: “nô tỳ Ngô Điền thị bái kiến Quý Phi nương nương.”

Chung Quý Phi nhướng người ngồi dậy, dùng ngón tay kiêu sa vuốt nhẹ mái tóc của mình, nhìn Điền ma ma rồi cười nói: “đứng lên đi!”

“Tạ quý phi nương nương.”

Chung Quý Phi mời Điền ma ma ngồi xuống rồi nói: “hôm nay bản cung triệu bà đến đây như vậy có khiến bà bất ngờ không?”

Điền ma ma điềm đạm trả lời: “vào cung nhiều năm như vậy rồi, không có việc gì mà phải bất ngờ cả. Vả lại việc mà nương nương triệu nô tỳ đến đây đâu phải chỉ có một lần? Không những vậy, cứ mỗi khi nương nương gọi nô tỳ đến đây là ngay sau đó sẽ có kẻ nhất định phải chết.”

Chung Quý Phi đang uống trà, nghe bà ta nói xong câu đó liền đặt chén trà xuống rồi tán thưởng: “bà quả thật rất thông minh. Xem ra bản cung chọn rất đúng người.”

Điền ma ma nhìn Chung Quý Phi, nghiêm giọng: “nương nương muốn nô tỳ muốn nô tỳ làm gì thì cứ việc nói. Nô tỳ sẽ vì nương nương mà tận tâm tận lực.”

“Vì bản cung mà tận tâm tận lực? Chẳng phải bà chịu nghe lệnh bản cung là vì bản cung nắm giữ con gái bà trong tay suốt 4 năm liền sao?”

Mặt Điền ma ma hơi lạnh lại: “nương nương muốn nghĩ sao cũng được.”

Chung Quý Phi nhón tay lấy một quả nho bỏ vào miệng, âm giọng nhẹ nhàng của nàng ta cất lên: “bản cung muốn bà giúp ta trừ đi một người ở Hoán Y Cục.”

Điền ma ma đứng dậy: “nương nương, người đã hứa rằng nô tỳ sẽ không cần phải hại người nữa cơ mà? Đầu độc vào xiêm y của Mân Uyển Nghi, tung tin đồn Lưu Tu Dung có con với người ngoài để bệ hạ ban tử cho nàng ta, giết Chân Tài Nữ và làm nhiều việc và hại vô số người khác, bây giờ người còn bảo nô tỳ tiếp tục hại người ư?”

“Nói như vậy là bà không muốn gặp con gái của mình nữa rồi phải không?”

Điền ma ma tái xanh, không dám trả lời lại, Chung Quý Phi bèn tiếp lời: “con gái bà bây giờ ăn sung mặc sướng, lụa là gấm vóc đủ thứ, chỉ là không thể sinh con được nữa nhưng đầu sao vẫn là cuộc sống tốt. Không lẽ bà không muốn vì tương lai của con mình mà đánh đổi?”

“Nô tỳ...”

Chung Quý Phi tặc lưỡi hai cái rồi nói tiếp: “bà không cần phải nói dài dòng, bản cung chỉ muốn nghe một chữ có hoặc không từ miệng bà thôi!”

Điền ma ma rung rung giọt nước mắt, tự trách phận mình tại sao lại khổ như vậy?

Năm 15 tuổi bà được gả vào Ngô phủ, sinh cho Ngô lão gia một người con gái nhưng lại bị mất tích, sau này khi Ngô lão gia mất bà liền bị đại phu nhân đuổi khỏi phủ. Phải vào cung làm nô tỳ.

Ở trong cung suốt 15 năm mới nhận lại được con gái ruột nhờ miếng ngọc bội uyên ương mà bà đã để bên cạnh nó lúc nhỏ, nào ngờ Chung Quý Phi biết được liền tìm cách chia cắt hai người ra sau đó ép bà phải làm việc cho mình.

“Bà có bằng lòng hay không?”

Điền ma ma lau nước mắt, nhìn Chung Quý Phi: “nương nương cứ nói ra! Kẻ đó là ai?”

“Là một nữ nhân tên là Anh Thiện Lâm, hiện đang làm việc ở Hoán Y Cục của bà!” Rồi Chung Quý Phi bước xuống đưa cho Điền ma ma một túi giấy nhỏ, “nên nhớ! Phải trừ cô ta thật nhanh, gọn và mau.”

Cầm Lạc Cung

Hiền Phi Ngô Huệ ngồi thất thần trong điện, cầm trên tay một miếng ngọc rồi mong lung nhìn ngắm, đôi mắt nàng sâu như vô hồn, như đang có ý định sẽ nhìn mãi.

Miếng ngọc này màu xanh lục, có khắc trên đó hình một đôi uyên ương, rất tinh tế, nhìn qua là biết chỉ có con nhà quý tộc mới xử dụng.

Nàng thất lạc mẫu thân từ nhỏ, nhờ có nó mà nàng mới tìm lại được người. Chỉ tiếc là vui vẻ không được bao lâu thì lại phải xa rời.

“Nương nương, nô tỳ nghe nói Quý Phi nương nương đã triệu Điền ma ma tới Càn Tường Cung.”

Miếng ngọc mà Ngô Hiền Phi cầm rơi xuống bàn, nàng ta quay sang cung nữ rồi lo lắng hỏi: “thật ư? Rồi sao nữa?”

Ả tỳ nữ đáp: “Điền ma ma bình an trở về nhưng tâm trạng vô cùng phiền não.”

Ngô Hiền Phi thở dài, liếc sang miếng ngọc, khóe mắt thoáng hiện một nỗi buồn: “mẫu thân!”

Hết chương 20.

19/19/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 21

Điền ma ma đi rồi, Lan Châu thấy thắc mắc, liền nói: “nuong nuong, người thật sự tin vào giấc mơ của Phương tiểu chủ?”

Chung Quý Phi thả người xuống trường kỷ: “bán tín bán nghi, quá mơ hồ. Tuy vậy nhưng bản cung lại thấy lo sợ, giấc mơ cũng có thể thành hiện thực cơ mà. Châm ngôn của bản cung trong hậu đình này là sao người quên rồi à? Phải trừ đi toàn bộ những kẻ chạm vào địa vị của mình và những kẻ có khả năng sẽ chạm vào. Diệt trước từ khi còn là mầm mống nhỏ.”

Điền ma ma ngồi trong phòng, nhìn túi thuốc độc mà Chung Quý Phi đưa cho mình thì liền cảm thấy lo lắng.

Mà điều đáng lo nhất bây giờ là phải làm sao để hạ độc giết chết Anh Thiện Lâm mà không bị nghi ngờ là mình làm?

Bởi vì bà là người làm thức ăn ở đây, nếu tùy tiện tẩm độc vào thức ăn thì quá lộ liễu. Sực nhớ rằng Nam Hải Nghi có gửi một giỏ thức ăn tới cho Thiện Lâm, hay là...

“Nam Tiệp Dư, là cô xui xẻo quen lắm kẻ mà Quý Phi nuong nuong đang muốn sát hại, không phải do ta đâu.” Bà ta vừa rải độc vào vừa nói.

An Ly xách giỏ thức ăn mà Điền ma ma phát rồi quay về, hí hửng nói: “tỷ tỷ à, Nam Tiệp Dư gửi rất nhiều thức ăn tới cho chúng ta.”

Anh Thiện Lâm ngồi trong phòng vừa may xiêm y vừa nói: “muội ăn trước đi.”

Thấy Thiện Lâm làm vẻ hồ hững như thế, An Ly bĩu môi: “sao suốt ngày tỷ cứ may vá như vậy thế?”

Anh Thiện Lâm chỉ cười: “muội quên chúng ta bây giờ là tỳ nữ hay sao? Hơn nữa lại là tỳ nữ của Hoán Y Cục này, thứ gì cũng thiếu thốn. Mùa đông lại sắp tới, chúng ta phải chuẩn bị trước.”

An Ly lấy một cái bánh trong giỏ ra cắn một cái: “chẳng phải Nam Tiệp Dư đã nói rằng sẽ gửi y phục đến cho chúng ta sao?”

Anh Thiện Lâm lắc đầu cười: “Nam tỷ tỷ tốt với chúng ta như vậy thì chúng ta cũng không thể nhờ vả vào tỷ ấy mãi được. Tỷ không thích phải như thế.”

Rầm!

Thiện Lâm giật mình, quay xuống thì thấy An Ly đang nằm dưới đất, miệng liên tục học máu ra.

“Tỷ... tỷ tỷ... trong bánh... có... có... độc!” An Ly cố gắng từng chữ mà nói, Thiện Lâm đỡ An Ly dậy. Quay sang nhìn chiếc bánh đang bị cắn dở kia.

“Thức ăn này là do Nam tỷ tỷ gửi đến cơ mà? Sao lại có độc?”

Anh Thiện Lâm khá bất loạn, không biết phải làm gì? Chỉ biết đỡ An Ly lên giường rồi bảo muội ấy ráng chịu đựng, gấp gút phóng ngay đến Thái Y Viện trong Thượng Dược Cục.

May mắn là Hoán Y Cục này là chỉ là nơi giặt giũ y phục nên cung nữ có thể ra vào thoải mái, nơi này cũng khá gần với Thái Y Viện, đi qua vài điện là tới.

Bước đến cửa, nàng thở hồng hộc, gắng sức mà đi vào, chỉ thấy một tên thái y trẻ tuổi đang ngồi sắc thuốc, nàng vội vã nói: “cứu người! Cứu người!” Tên thái y đó ngước lên nhìn nàng, hần ngừng lại: “có chuyện gì?”

Thiện Lâm trả lời: “muội muội của ta ở Hoán Y Cục, ăn phải thức ăn có độc, huynh hãy mau đến đó cứu muội ấy!”

Tên thái y nhếch môi: “Hoán Y Cục? Xin lỗi, đi tìm người khác đi. Ta không rảnh, bây giờ ta còn phải sắc thuốc cho Cử Cơ nương nương.”

“Tại sao lại không đi cứu?”

Hắn đáp: “cô ta đâu sao chỉ là một tỷ nữ, hơn nữa lại là tỷ nữ của Hoán Y Cục, địa vị vô cùng thấp, không phải ta không muốn cứu mà là do bận, hay là đề lúc khác đi.”

Anh Thiện Lâm tức giận, sao có người lại vô tình như vậy chứ? Kẻ tôn quý, ăn không ở rồi thì họ quan tâm chú trọng, còn những người ngày đêm phải làm việc cực khổ thì bị coi như cỏ rác.

Nàng liền bước đến hắt bát thuốc của hắn đi, hắn liền tức giận: “cô làm gì vậy? Có tin ta sẽ cho người đưa cô đến Tông Nhân Phủ không?”

“NEU MUON THI CU TU NHIEN!” Anh Thiện Lâm quát lên. “Huynh dựa vào gì mà dám nói tỷ nữ Hoán Y Cục chúng tôi thấp kém? Dù chúng tôi có thấp kém đến mức nào đi chăng nữa thì vẫn là một sinh mạng.”

Nàng chỉ tay vào mặt hắn: “còn huynh! Thân là một thái y, là người chữa bệnh, sinh mạng của rất nhiều người đang nằm trong tay huynh vậy mà thấy người không cứu, lương y như từ mẫu, huynh có thấy mình giống một kẻ nực cười hay?”

“Cô!”

Hắn cũng chẳng quan tâm tới nữa, ngồi xuống tiếp tục sắc thuốc, trong lòng lại có cảm giác là mình đã sai. Dù gì thuốc sắc này đến chiều Cử Cơ mới uống. Nhìn nàng ta khấn trương như thế chắc có lẽ là nghiêm trọng lắm.

Nhưng mà... ngừng đi ngừng lại, dù sao lời nàng ta nói cũng đúng! Hơn nữa tr bộ dáng của nàng ta khẩn cấp như vậy xem ra là chuyện rất quan trọng, nhưng còn Cử Cơ thì sao?

Muôn vàn ý nghĩ ập vào đầu hắn, suy nghĩ cuối cùng hắn nghĩ chính là: Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp. Cứ để ở đây, đến cứu người rồi tiếp tục làm việc kíp cơ mà?

Anh Thiện Lâm đứng đây mãi cũng chịu không nổi, lo rằng An Ly sẽ không chịu được lâu, đành quay rút bỏ đi.

“Khoan đã!”

Giọng của hắn cất lên, nàng quay lại: “có chuyện gì?”

“Ta sẽ tới đó!” Hắn ngập ngừng: “ta tên Tàn Lập, gọi ta là Tàn Thái Y là được rồi.”

Thiện Lâm hơi ngạc nhiên, sau đó cười tươi rồi cùng Tàn Lập chạy thật nhanh về Hoán Y Cục.

An Ly đã chịu không nổi nữa, cơ thể nàng nóng bừng bừng, nàng lết xuống giường, bò được vài bước liền yếu ớt cất giọng:

“Thiện Lâm tỷ tỷ, muội không sống được nữa rồi.”

Đôi mắt nàng từ từ sụp xuống, trong vô thức, nàng còn nghe thấy tiếng của Thiện Lâm và một nam nhân:

“An Ly! An Ly!”

“Mau đỡ nàng ta lên!”

An Ly bây giờ đã đỡ lại, tuy nhiên vẫn còn trong tình trạng hôn mê. Tàn Lập mớm thuốc cho nàng ta xong liền bảo: “may mắn là loại độc này chỉ là độc nhẹ, nếu không là toi mạng rồi.”

Thiện Lâm thở phào: “may quá, cảm tạ huynh đã giúp.”

“Không cần phải cảm tạ, thật ra là ta phải xin lỗi cô mới đúng.”

“xin lỗi ta?”

Tàn Lập gật đầu rồi cùng Thiện Lâm bước khỏi phòng.

“Lúc này ta đã nói một vài lời không phải, thành thật cáo lỗi nhiều.””

Thiện Lâm phì cười:“ có gì phải tạ ơn? Vả lại lúc này ta có hơi nóng giận nên mới lỡ lời mắng huynh, thật sự xin lỗi.”

“Không sao, không sao.”

Thiện Lâm ngắm nhìn những bộ vải lụa trắng xóa được phơi trên những chiếc sào, gió thổi qua khiến những tấm vải tung lên, nàng cười nói:“ ở đây cũng đã được một thời gian như vậy chỉ biết làm và làm, thế mà lại không cảm nhận được không gian yên bình ở đây. Đúng là tiếc thật.”

Tần Lập cũng cười:“ phải.”

Thiện Lâm thắc mắc:“ ta đang tự hỏi nếu như có một tỷ nữ nào khác mắc bệnh nặng cần chữa trị đến Thái Y Viện cầu xin thì liệu họ có tới đây như huynh hay không?”

“Đương nhiên là không!” Hần nói tiếp:“ nếu có tiền thì nhất định sẽ tới.”

“Ừ”

Nét mặt Thiện Lâm thoáng chốc hơi buồn, làm cung nữ ở đây bông lộc ít vô cùng, còn phải tiết kiệm để gửi về quê nhà cho gia đình, tiền chữa trị lấy ở đâu chứ? Nếu như vậy chắc hẳn là đã có rất nhiều người chết ở đây vì bệnh.

Tần Lập quan sát Thiện Lâm, gương mặt nàng khá thanh tú, làn da tươi sáng, dung mạo cũng khá xinh đẹp. Thiện Lâm hỏi:“ sao lại nhìn ta như vậy?”

“À không, Chỉ là nhìn đáng vẻ của cô không giống cung nữ bình thường.”

Thiện Lâm thở dài:“ thật ra ta vốn là một Tài Nữ của Thái Cực Điện, là Tân phi tần của bệ hạ, do hôm diện kiến hoàng hậu ta đã phạm lỗi lớn nên Hoàng Hậu nương nương mới phạt ta đến đây.”

Tần Lập “ồ” một tiếng:“ thì ra là vậy “

Trong lòng hần bây giờ hơi ngại ngùng, nữ nhân này tính tình cương liệt, chính chắn. Có lẽ hẳn đã phải lòng nàng.

Bước ra đứng đối diện Thiện Lâm, nghiêm túc nói:“ từ nay ở Hoán Y Cục này nếu có ai bệnh nặng thì cứ việc nói, ta sẵn sàng tới giúp “

Có lẽ hẳn hơi bạo ran khi nói ra lời này nhưng hần vẫn gượng gạo mà nói ra.

Thiện Lâm gật đầu:“ có lẽ sẽ có rất nhiều người biết ơn huynh lắng. Thôi được rồi. Tội phải vào trong chăm sóc An Ly.”

Anh Thiện Lâm vừa bước được một bước thì Tần Lập đã nói:“ ta... vẫn chưa biết tên cô là gì?”

“Anh Thiện Lâm, gọi ta là Thiện Lâm được rồi. Nhìn huynh có vẻ lớn tuổi hơn ta Cứ gọi ta là Thiện Lâm muội muội.”

Tần Lập liền cười:“ Thiện Lâm... Muội muội!”

Hần vẫn đứng ở đó nhìn bóng dáng của Thiện Lâm.

Tại một góc tường cách đó không xa, Điền ma ma dùng con mắt sắc lạnh quan sát hai người họ. Hóa ra cô ta chưa chết!

Hết chương 21.

19/10/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 22

“Tiểu chủ, Tiểu Cát Tử gửi thứ này cho người.” Linh Sang đưa một mảnh giấy cho Nam Hải Nghi.

Nam Hải Nghi cũng đoán được là Nam Sơn Dương nhờ hần gửi đến cho mình, nàng giờ ra xem, bên trong là vài hàng chữ:

“Nam Tộc của chúng ta đã điều động được quân lực, có thể sẵn sàng chiến tranh với Vạn Thành Quốc, lỡ như xảy ra chiến tranh thì rất có thể chúng sẽ đưa muội ra giữa chiến trường để uy hiếp, muội nên cẩn thận!”

Nam Hải Nghi kẹp mảnh giấy lại, trong lòng cảm thấy bất an, thầm nói: “nếu thật sự khi chiến tranh ta sẽ bị đưa ra giữa chiến trường thì rất có thể phụ vương và ca ca sẽ nương tay.”

Đập mạnh tờ giấy xuống bàn, giọng cương quyết: “ta nhất định sẽ không để chuyện đó xảy ra!”

Nhưng ngặt nỗi không biết nên làm cách gì đây?

Tô Mộc Lan từ bên ngoài chạy vào, hồi hã nói: “tỷ tỷ, có người đầu độc Thiện Lâm và An Ly!”

Nghe xong câu đó, Nam Hải Nghi khá hoảng hốt, tuy nhiên vẫn giữ nguyên vẻ điềm tĩnh, tao nhã. Về mặt cũng không có gì gọi là gấp gáp, chỉ lo lắng hỏi: “thật ư?”

Tô Mộc Lan nắm tay Hải Nghi rồi lời đến Hoán Y Cục: “tỷ đến đó là biết!”

An Ly bây giờ đã khỏi hẳn, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian sẽ khỏi.

Nàng ngồi bên giường, nhìn An Ly mà nàng muốn bật khóc. An Ly đúng thật là đáng thương, nàng đã từng nghe kể cha mẹ của muội ấy mất sớm, phải vào cung để làm cung nữ.

Bồng lộc hằng tháng không có bao nhiêu nhưng vẫn phải cố gắng mà làm, bây giờ phải chịu cảnh như thế này!

“Thiện Lâm!”

Nam Hải Nghi và Mộc Lan chạy vào, hỏi: “có chuyện gì đã xảy ra? An Ly không sao chứ?”

Thiện Lâm cầm giỏ thức ăn hôm trước ra: “tỷ xem đi, tại sao thức ăn mà tỷ gửi đến lại có độc?”

Nam Hải Nghi hơi kinh ngạc: “sao lại như vậy? Thiện Lâm!, muội hãy tin ta. Ta chẳng có lý do nào phải hại muội cả.”

“Muội đương nhiên biết, người muội nghi ngờ chính là Điền...”

“Là ta ư?” Điền ma ma bước vào, khom người chào Hải Nghi và Mộc Lan rồi nhìn Thiện Lâm

“Nói cho cô biết, tuy ta được Nam Tiệp Dư gửi thức ăn đến nhưng ta không hề làm chuyện sai trái này! Và lại người làm thức ăn này là Ti Thiện Phòng, đưa cho một tỷ nữ rồi mang đến chỗ Nam Tiệp Dư kể đó mới tới lượt ta. Qua tay nhiều người như vậy sao lại đổ lỗi cho một mình ta chứ?”

Thiện Lâm bật cười: “ta đã nói gì đến bà đâu? Có sao bà lại lớn tiếng như thế? Không lẽ có tật giật mình à?”

“Cô nói gì?”

Nam Hải Nghi liền khuyên can: “Điền ma ma bớt giận. Bọn ta không có ý đó đâu.” Điền ma ma chỉ hừ nhẹ rồi bỏ đi.

Nam Hải Nghi liền hỏi: “muội thử đoán xem từ khi nhập cung đến bây giờ, kẻ nào căm ghét muội nhất?”

Thiện Lâm lầm bầm: “nếu tính đi tính lại thì chỉ có mỗi một mình Phương Chi Lôi. Phải, chính là cô ta! Á và biểu tỷ của mình là Chung I Phi liên kết với nhau hết lần này đến lần khác hại muội...”

Tô Mộc Lan nói: “bây giờ tỷ đã bị giáng làm cung nữ mà cô ta cũng không chịu để yên.”

Nam Hải Nghi lấy một chiếc hộp nhỏ đưa cho Thiện Lâm, trong đó là những cây kim bạc dùng để thử độc.

“Mỗi ngày trước khi ăn muội hãy dùng cây kim này để vào thức ăn, nếu ngả sang màu đen đồng nghĩa với việc trong thức ăn có độc.”

Thiện Lâm đón lấy, tay nàng hơi run rẩy.

Chốn hậu cung này đúng thật là đáng sợ! Chỉ vì ranh đua tranh đấu mà sẵn sàng bán đi sự lương thiện của mình mà trở nên độc ác.

Nghe nói trong cung có quy định cung nữ đến năm 25 tuổi sẽ được xuất cung về quê, chỉ mong rằng đến lúc đó thật nhanh để thoát khỏi cái nơi quỷ quái này!

“Người đã bỏ độc vào thức ăn của cô ta nhưng tỳ nữ khác lại không may ăn vào?” Chung Quý Phi nhướn mày hỏi.”Nói thế thì Anh Thiện Lâm không chết?”

Điền ma ma liền cúi gập đầu:“nô tỳ đã bỏ thuốc độc vào rồi, là do ả ta quá may mắn!”

“May mắn? Hay là do bà làm việc sơ xuất, bất cẩn?” Giọng nói băng lãnh của Chung Quý Phi khiến người nghe phải rùng mình vì sợ hãi.

“Bản cung đối tốt với bà và con gái của bà, cho con bà được sung ái, mang thai tới tận 4 lần, tuy cả 4 lần đều bị sảy nhưng dầu sao vẫn là Hiền Phi. Bà còn có gì chưa vừa ý à?”

“Nô tỳ không có ý đó!”

“Vậy bà có ý gì?”

“Nô tỳ...”

Lan Châu liền quát:“ nói chuyện với nương nương mà bà lại ấp úng như vậy à?”

Tiêu Tín Tử chạy vào báo:“nương nương, Ngô Phi nương nương cầu kiến!”

Chung Phi liền cười:“ vừa nhắc tào tháo thì tào tháo đến, Cho vào!”

Nghe đến đây, trong lòng Điền ma ma liền có một cảm giác thấp thỏm, chỉ biết cúi sát đầu xuống nhìn nữ nhân đang điềm tỉnh bước vào điện.

“Khụ khụ khụ!” Ngô Hiền Phi ho vài tiếng rồi yếu ớt cúi nhẹ người:“ tỳ tỳ.”

Chung Quý Phi cười nhẹ:“con gió nào thổi vậy? Bình thường Hiền Phi và bản cung ít tiếp xúc, sao hôm nay lại đến đây?”

Ngô Hiền Phi nhìn Điền ma ma băng đôi mắt trù mấn sau đó đáp:“ muội có một số y phục muốn nhờ riêng Điền ma ma giặt giúp, biết được tỳ đang truyền triệu Điền ma ma đến nên sẵn tiện muội mới đây.”

Chung Quý Phi dựa người vào bảo tọa:“ vậy sao? Bản cung còn tưởng là vì Hiền Phi đang lo lắng cho người nhà, gấp gáp đến đây để xem bản cung có làm gì bà ta không đó chứ? Yên tâm, Bản cung chưa làm gì đâu!”

Ngô Hiền Phi thở phào nhẹ nhõm, Chung Quý Phi nói tiếp:“ mà muội muội cũng vì chuyện này mà bận tâm quá nhiều rồi. Muội không sợ bị người ngoài biết được à?”

Ngô Hiền Phi cười:“ có tỳ tỳ ở đây, muội lo gì chứ?”

Sau đó Ngô Hiền Phi quay lại nói với cung nữ:“ đỡ Điền ma ma dậy!”

“Vâng!”

Ngô Hiền Phi khom gối:“muội muội xin phép cáo lui!”

Ra khỏi Càn Tường Cung, Ngô Hiền Phi bảo cung nữ đưa cho Điền ma ma một túi y phục, bảo:“ đây là y phục của Cẩm Lạc Cung, nhờ ma ma giặt lại hết giúp bản cung.”

Điền ma ma hơi im lặng cuối cúi ngậm ngùi cúi đầu:“ vâng, Nô tỳ nhất định sẽ giặt sạch sẽ hết.”

Trong đáy lòng hai người thoáng lên một nỗi buồn khó nói. Có mẹ con nào trên đời này gặp được nhau mà không thể nhận lại nhau hay không?

Thậm trí là những lúc thế này,Ngô Hiền Phi và Điền ma ma tuy rất muốn gọi nhau một tiếng:“ mẫu thân/Huê nhi” cũng không được!

Ở đây mãi cũng không được, Ngô Hiền Phi đành phải cùng cung nữ quay về Cẩm Lạc Cung.

Lộp cộp! Lộp cộp! Lộp cộp!

Tiếng bước chân liên hồi cất lên, Đức Phi Hà Tổ An bước khỏi Tẩm cung của mình trong Thanh Ninh Cung. Nàng nhìn bầu trời, mỉm cười:

“Bị cấm túc 7 ngày nay, bây giờ mới được nhìn lại ánh nắng mặt trời, thật là sang khoái.”

Diệu Nhi nói:“ nương nương, người có cần nô tỳ đưa người đi dạo vài vòng không?”

Hà Đức Phi lắc đầu:“ không cần đâu, bản cung vừa bị cấm túc, nếu ra ngoài bây giờ rất dễ bị đám người kia bàn tán sau lưng. Ở đây là tốt nhất!”

Tần Lập bây giờ ngày nào cũng đến Hoán Y Cục để đưa thuốc cho An Ly, An Ly cũng đã khỏi hẳn, đã có thể đi lại được bình thường.

Nói là đến chữa trị cho An Ly nhưng thật chất hẳn đến là vì Thiện Lâm. Nữ nhân này không phải là kẻ mềm yếu như những nữ nhân mà hẳn đã gặp, nàng vừa cương liệt, đôi lúc lại ôn nhu khiến hẳn không thể rời mắt được.

“Mấy ngày này cũng may là có huynh nên An Ly mới khỏe lại được.” Thiện Lâm nói.

Nàng lấy trong túi ra vài nén bạc rồi đưa cho hẳn:“ tiền này coi như ta trả cho huynh.”

Tần Lập vội xua tay:“ không cần đâu, muội cứ giữ lấy!”

“Huynh cảm thấy tiền này ít nên không lấy à?”

“Không phải như vậy, chỉ là...”

Không đợi hẳn trả lời, Thiện Lâm đã bỏ nén bạc vào tay Tần Lập:“ không cần phải ngại Huynh cứ giữ lấy, dù sao ta cũng không tiêu tiền.”

Tần Lập đành miễn cưỡng nhận lấy, không phải hẳn khinh thường những tiền này mà là do trong cung này thứ quan trọng nhất chính là tiền bạc.

Nếu muốn làm chuyện gì đó mà không có bạc nào thì nhất định sẽ bị khinh thường, nàng ta cũng vậy!

Tuy hẳn chỉ là thái y nhưng cũng hiểu được đạo lý đó, cứ mỗi lần đến là nàng ta lại cho hẳn một nén bạc, khiến hẳn khó xử vô cùng.

Hết chương 22.

21/10/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 23

“Không ngờ Hiền Phi này hôm nay lại dám tới đây ra mặt bảo vệ cho Điện thị đó.” Lan Châu vừa quạt cho Chung Quý Phi vừa nói.

Chung Quý Phi đang uống rượu, nàng đặt xuống, nhìn Lan Châu:“ mặc kệ, bọn họ đầu sao vẫn là mẹ con ruột thịt, bản cung không cho họ nhận nhau thì đã khiến họ hận bản cung đến tận xương tủy rồi.”

“Bọn chúng đến nghĩ còn không dám nói gì đến việc hận nương nương chứ?” Lan Châu nói.

Chung Quý Phi chỉ cười trừ với Lan Châu, nhìn bình thuốc độc ở trên bàn trà của mình, ánh mắt đăm chiêu.

Bình rượu độc này là nàng sử dụng để đề phòng lỡ như có tên nô tài nào trong cung dám bán đứng nàng hoặc có hành động khả nghi, nàng sẽ dùng nó giết chết kẻ đó!

Nhắc đến nô tài thì nàng lại nhớ tới Anh Thiện Lâm!

“Còn Anh Thiện Lâm, hôm trước bản cung chẳng qua chỉ mơ hồ bán tín bán nghi với giấc mơ của Chỉ Lôi, nhưng bây giờ... giết chết ả mà ả lại may mắn sống sót như thế, không lẽ cô ta thật sự có vận số?”

Lan Châu phì cười:“ nô tỳ thấy có thể chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, điều này cũng đâu chứng minh là ả sau này sẽ được trở thành Hoàng Hậu?”

Chung Quý Phi nhấp một ngụm rượu,“ đề phòng vẫn tốt hơn. Bảo với Điện ma ma rằng: bản cung không cần biết bà ta làm cách gì, nhất định phải làm cho Anh Thiện Lâm biến mất khỏi Tử Cấm Thành này!”

Lan Châu nói:“ dù nương nương không nói thì bà ta cũng sẽ biết mình nên làm gì.”

Chung Quý Phi chỉ “ừ” nhẹ ngoài ra cũng không nói gì khác.

Nàng chỉ suy nghĩ đến ngôi vị Hoàng Hậu. Là ngôi vị mà bất kỳ nữ nhân nào mới vào cung cũng mong muốn trèo lên được, tất nhiên Anh thị kia cũng sẽ

như thế!

Cá nhân nàng cảm thấy rằng giấc mơ đó giống như đang ám chỉ tất cả các tân phi tần khác chứ cũng không riêng vì Anh Thiện Lâm.

Ngôi vị Hoàng Hậu, nàng đã không có được nó thì người khác cũng đừng hòng nghĩ tới!

“Vi thần tham kiến hoàng thượng!” Nghĩa Thân Vương hành lễ với Võ Tương Minh.

Võ Tương Minh vội nói: “Hoàng thúc miễn lễ!”

“Tạ hoàng thượng.”

Võ Tương Minh nói: “hôm nay Hoàng thúc nhất định đòi gặp riêng trẫm không biết là vì việc gì?”

Nghĩa Thân Vương tuy là hoàng thúc của Võ Tương Minh nhưng ông ta luôn giữ đúng quy củ.

“Bệ hạ, theo thông tin nhận được từ thám tử thì hiện tại thì Nam Tộc đã điều động binh lực, tuy không lớn mạnh như Vạn Thành Quốc chúng ta nhưng bọn họ vẫn có thể phản công bất cứ lúc nào.”

Võ Tương Minh trầm mặt: “Ừm!”

Nghĩa Thân Vương bẩm: “Vi thần nghĩ bệ hạ cũng nên chuẩn bị binh lực, nếu đàm phán với họ không được thì hãy đánh bất cứ lúc nào người muốn.” Võ Tương Minh gật đầu: “điều này trẫm cũng đã từng nghĩ đến. Thậm chí còn có con gái chúng vào cung để kiềm chế chúng lại cơ mà.”

Nghĩa Thân Vương đáp: “tuy vậy nhưng người vẫn nên đề phòng. Không chừng khi xảy ra chiến tranh, bọn họ sẽ bỏ mặc luôn cả con gái mình mà tiếp tục đánh.”

“Điều này vẫn có thể xảy ra, Hoàng thúc cứ yên tâm, Trẫm biết cách đối phó!”

Nghĩa Thân Vương cúi người: “vậy vi thần xin phép cáo lui!”

“Trẫm có gọi cả Thục Phi đến đây, hay là hoàng thúc hãy ở lại một lát.”

“Anh Kiêu?” Nghĩa Thân Vương nhìn Võ Tương Minh.

Từ ngày Diêu Thục Phi vào cung, Nghĩa Thân Vương và nàng ta chưa hề gặp nhau thêm một lần nào, điều này khiến Nghĩa Thân Vương vô cùng buồn bã.

Đã 7 năm rồi!

Tuy ngài không phải là cha ruột của nàng nhưng ngài coi nàng như nữ nhi thân sinh, hết lòng yêu thương, bởi vì cái quy định người của hậu cung không được phép gặp người của Tiền triều nên họ không được phép gặp mặt dù họ là cha con.

Bây giờ nghe Võ Tương Minh nói thế khiến lòng ngài thấp thỏm không yên.

“Bệ hạ nói vậy nghĩa là...”

“Trẫm biết hai người thương nhớ nhau nên mới đặt cách cho người và Thục Phi gặp nhau lần này.”

Nghĩa Thân Vương vội chấp tay: “Vi thần tạ ơn bệ hạ!”

Tôn Thanh Mục bước vào, cung kính nói: “Hoàng thượng, Thục Phi nương nương đã tới!”

Diêu Thục Phi hồi hả bước vào, nàng đưa cả Điện Thanh công chúa chỉ mới gần 1 tuổi đến, hành lễ với Võ Tương Minh xong liền quay sang Nghĩa Thân Vương rồi cất giọng: “phụ vương!”

“Kiêu nhi!”

Võ Tương Minh thấy bọn họ tình cảm thấm thiết như vậy cũng vui thay, bèn nói: “trẫm mệt rồi, hai người lui đi.”

Hai người họ cáo lui sau đó đến một chiếc thủy đình nhỏ ở Ngự Hoa Viên để nói chuyện.

Nghĩa Thân Vương bỗng lấy Điện Thanh công chúa, cười tươi: “ngoại tôn của ta đúng là vô cùng đáng yêu, giống hệt như con còn lúc nhỏ vậy.”

Điện Thanh nhìn Nghĩa Thân Vương, nở ra một nụ cười tươi, ngài liền bật cười: “Con xem kia, nó còn cười với ta nữa!”

Điều Thực Phi nói:“ có lẽ nó biết người là ngoại tổ phụ nên mới cười với người đấy!”

Nghĩa Thân Vương nhìn ngắm Điền Thanh:“ nhìn nó đáng yêu như thế này sao này nhất định sẽ trở thành một đại mỹ nhân cho xem. Không chừng còn đẹp hơn cả con.”

“Người cứ thích chọc ghẹo con!”

“Ta chỉ đùa với con một chút thôi mà.”

Ngài đưa Điền Thanh cho nhũ nương bế sau đó nói:“ ta nghe nói đã gần hai năm nay bệ hạ không đến chỗ con.”Nghe xong câu này của Nghĩa Thân Vương thì đôi mắt của Điều Phi sụp xuống, khỏe mắt rung rung, ngài hỏi:“sao vậy? Có chuyện gì à?”

Điều Thực Phi lau nước mắt, thấp:“ không có gì, là nhờ người nói con mới nhận ra rằng đã 2 năm rưỡi Bệ hạ không đến Thiên Linh cung mà thôi.”

Nghĩa Thân Vương kinh ngạc:“sao lại như thế? Con là biểu muội của Hoàng đế, ít nhiều gì người cũng phải hậu đãi con chứ?”

“Hậu đãi? Người hậu đãi con rất nhiều, chẳng qua là người vẫn xem con là biểu muội, chưa hề xem con là phi tử của người. Nếu không nhờ chén rượu chứa xuân được đó...”

Nói đến đây, Điều Thực Phi liền khựng người lại, quay sang liếc ả cung nữ, tiểu cung nữ đó cũng hiểu ý, nhìn bọn cung nhân phía sau, nghiêm giọng:“ mau lui hết đi!”

Cảm thấy không còn ai, Điều Thực Phi mới nói tiếp:“ nếu không nhờ chén rượu chứa xuân được năm đó thì chắc bây giờ con vẫn là trinh nữ và sẽ không sinh được Điền Thanh, nhưng cũng kể từ lúc đó bệ hạ cũng bắt đầu lạnh nhạt và không thêm tới chỗ con nữa.”

Nghĩa Thân Vương bảo:“nếu như vậy sao con không dùng Điền Thanh ra mà tiếp cận hoàng thượng?”

Điều Thực Phi thở dài:“ con đã thử rồi nhưng người đôi khi cũng chỉ hỏi vài ba câu, còn lại người không thêm quan tâm tới. Tuy là Thực Phi nhưng địa vị con chẳng cao, ngay cả Đức Phi bên dưới mà có thể vượt mặt.”

Nghĩa Thân Vương nắm tay Điều Phi:“ ta biết con ở trong cung luôn phải chịu ủy khuất. Cứ yên tâm! Ta sẽ không để ai ức hiếp được con.”

“Aaaaaaa!”

Tiếng là thất thanh vang lên giữa đêm khuya khiến cả hậu cung bừng tỉnh.

Tô Mộc Lan cùng Tần Như Huệ cùng một số Tài Nhân khác chạy khỏi Thái Cực Điện. Những tên thị vệ quanh đó ồ ạt chạy đến.

“Có chuyện gì?”

Các Tài Nhân kia ấp a ấp úng không nói được lời nào, Tần Như Huệ bèn nói:“ tất cả những người ở trong đó... họ bị... họ... ăn phải điểm tâm của Ti Thiên Phòng thì... thì...”

Cô ta run run, cũng không nói được lời nào, tên thị vệ cầm đầu không nhẫn nại được, bảo:“ mau vào đó xem thử!”

Những tên thị vệ xông thẳng vào thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Hàng loạt những người trong này đều bị trúng độc mà chết!

Họ nằm rải rác trong điện, mắt, mũi và miệng của họ trào ra máu đen, khiến người nhìn hoảng kinh.

Hôm sau.

“Bẩm hoàng thượng, tổng cộng số người chết trong Thái Cực Điện là 60 người! Gồm 27 Tài Nữ, 33 nô tài gồm cung nữ, ma ma và thái giám, theo như Bộ Hình và Nội Vụ Phủ kê lại thì độc là từ những món điểm tâm mà các tiểu chủ ăn phải và trong lư hương” Tôn Thanh Mộc trôi chảy kê lại toàn bộ mọi chuyện cho Vô Tương Minh nghe.

Ngoài Ngô Hiền Phi đang bệnh nặng ra thì tất cả những phi tần Nhất Phẩm Tứ Phi đều đã đến

Lý Hoàng Hậu nghe Tôn Thanh Mộc kể mà rung mình, không ngờ trong cung lại có kẻ ran lớn đến mức đầu độc nhiều người như vậy trong hậu cung.

Vô Tương Minh đập bàn:“ gọi lắm! Điều tra, điều tra ngay cho trẫm!”

Vô Tương Minh lớn lên trong hậu cung, nhìn thấy biết bao nhiêu người bị hại chết nhưng thật sự chưa lần nào một lần chết nhiều người như thế này cả.

Hoàng cung này là của hân, hân quyết không để đám người này lộng hành.

Hà Đức Phi từ khi vào đây thì vẫn luôn quan sát Chung Quý Phi, điều bộ nàng ta thanh thản, an nhàn như không có chuyện gì xảy ra khiến cho nàng cảm thấy nàng ta đáng nghi ngờ nhất. Liền đứng lên nói:

“Bệ hạ, Thần thiếp cảm thấy người này đang muốn nhắm vào các Tài nữ, nói như thế thì chuyện này rất có khả năng sẽ xảy ra tiếp. Vì vậy thần thiếp mạo muội xin phép hoàng thượng cho các Tài nữ còn lại đến một cung điện nào thật an toàn sau đó ở tạm rồi cho người canh giữ nghiêm ngặt.”

Võ Tương Minh ừ nhẹ: “cũng được, còn chuyện điều tra, trẫm muốn có thêm vài người giúp sức cho hoàng hậu.”

Chung Quý Phi nói: “thần thiếp và Thục Phi thì không thành vấn đề. Nhưng còn Hà Phi, muội ấy hơi bất cẩn, ví dụ như chuyện lần trước...”

Chung Quý Phi là đang muốn nhắc đến chuyện lúc trước để Võ Tương Minh không tin tưởng Hà Đức Phi nữa, Võ Tương Minh chỉ nhẹ nhàng nói: “việc này nghiêm trọng. Giao cho Hoàng Hậu, Chung Quý Phi và Thục Phi điều tra là được rồi. Giai An, nàng nghỉ ngơi đi!”

“Vâng!” Hà Phi khẽ đáp.

Chung Quý Phi thầm cười, việc hôm trước nàng bày ra quả nhiên hữu ích. Hà Phi bị mất như mọi quyền, nhìn vẻ mặt điềm tĩnh kia của Hà Phi mà không hiểu vì sao nàng lại muốn bước tới xé rách gương mặt đó ra.

Cả bốn người là Lý Hoàng Hậu, Chung Phi, Hà Phi và Diêu Phi cùng nhau ra khỏi Bộ Hình.

“Nghe họ nói rằng các Tài nữ đêm qua ăn phải điểm tâm, mới trúng độc, trong trong lư hương cũng có chứa hương độc. Vì vậy việc này có liên quan đến Tỉ Thiện Phòng của Thượng Cung Cục và Tỉ Dược Phòng của Thượng Dược Cục, truyền chỉ của bản cung, trên dưới của hai Tỉ này đều phải thẩm tra!”

Lý Hoàng Hậu tuy không thích bọn họ đến đi chẳng nữa nhưng vẫn phải làm tròn bổn phận của mình, tìm cho bằng được kẻ hại người.

“Việc thẩm tra sẽ do bản cung và Thục Phi lo liệu, còn Chung Phi! Ngươi không cần phải lo gì cả.”

Chung Quý Phi chỉ cười khinh, cứ thẩm tra thoải mái, để xem bọn họ điều tra ra được gì?

Hết chương 23.

24/10/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 24

Anh Thiện Lâm lên lút đi vào Bộ Hình Sự, nàng lo lắng cho Tô Mộc Lan nên mới tới đây.

Tô Mộc Lan đang cùng 9 Tài Nhân khác chuyển đến Đông Mai Các, nơi ở cũ đã quá nguy hiểm. Thiện Lâm bước đến gần, thì thào:

“Mộc Lan, Mộc Lan!”

Tô Mộc Lan nhìn thấy Thiện Lâm, vội chạy đến, khóc nức nở: “tỷ tỷ, muội sợ quá! Cứ tưởng rằng sẽ bị mất mạng ở đó!”

Thiện Lâm xoa vai muội ấy, trấn an: “được rồi đừng sợ nữa! Muội bây giờ đã bình an vô sự rồi cơ mà?”

Tô Mộc Lan dụi mắt: “cũng may lúc đó muội chưa ăn số thức ăn đó, nếu không thì đã chết rồi!”

“Được rồi, thấy muội bình an thì tỷ cũng yên tâm, mau cùng các ma ma đến Đông Mai Viện đi.”

Thiện Lâm nhìn thấy Mộc Lan bình khóc nức mà thở dài, tuổi trẻ như thế đã phải nhìn thấy mấy cảnh giết người này rồi, không còn thời gian, nàng phải quay về Hoán Y Cục.

Nhưng không hiểu vì sao toàn bộ những người ở đây đều nhìn bằng ánh mắt rất lạ.

Về phòng thì thấy An Ly đang bị hai tên thái giám còng tay lại, “tỷ tỷ!”

Điền ma ma nhìn thấy Thiện Lâm liền quát:“bắt luôn cả à về đây!”

Thiện Lâm ngờ ra:“ có chuyện gì vậy? Sao lại bắt ta!”

Điền ma ma bước đến:“ngươi còn dám hỏi? Dám ăn cắp vải lụa của lão nương, xem ra ngươi không muốn sống rồi.”

“Ăn cắp vải lụa? Là sao? Ta không hiểu?”

“Ngươi còn dám hỏi? Mau đem ra đây!”

Hai tên thái giám bung ra một xấp vải từ phòng của Thiện Lâm. Loại lụa đó màu đỏ thắm, đẹp như vậy ắt hẳn chỉ có người trong hoàng gia mới sử dụng được.

“Bằng chứng rành rành, ngươi còn dám chối? Người đâu! Đánh cô ta 30 roi!”

Ba mươi roi liên tiếp giáng vào Thiện Lâm,đánh xong, thân hình nàng mềm nhũn ra như không còn sức sống.

“Cung nữ mà dám ăn trộm, đáng phải vào Dịch Đình!” Bà ta quát lớn hơn nữa.

Không nhận được, Thiện Lâm cố sức ngồi dậy, phản bác lại bà ta:“ chẳng có lý do gì mà ta phải ăn trộm của bà cả! Vả lại loại vải này là đồ dùng thượng hạng, phải hỏi là tại sao bà lại có được nó mới đúng?”

Mọi ánh mắt bấy giờ đổ dồn về Điền ma ma, bà ta tái mặt không nói nên lời, Thiện Lâm được thể, tiếp tục lần át bà ta:“hơn nữa lúc này chính miệng bà nói số lụa này của bà, cho hỏi là tại sao Điền ma ma lại có? Dù ta có ăn cắp thì người ăn cắp đâu phải chỉ mình ta?”

Điền ma ma ngập ngừng:“là do ta được...”

“Bà đừng nói rằng là vị nương nương nào tặng nhé? Nói như thế thì bà làm việc cho người của hậu cung à?”Anh Thiện Lâm ăn nói trơn tru và đầy hàm ý như thế, Điền ma ma không còn lời lẽ nào để cãi lại.

Bây giờ nếu trả lời là một vị nương nương nào đó ban cho thì không được, bởi vì họ sẽ biết bà là tay mắt của người khác, nhất định sẽ bị kẻ khác chường mắt diệt đi. Mà nếu không trả lời như thế thì sẽ bị bảo là ăn cắp, tội càng nặng hơn.

Bà ta quay lại nhìn về đặc ý của Thiện Lâm, trong lòng thầm trách than. Xem ra nữ nhân này thật sự không tầm thường, bày mưu tính kế như thế mà vẫn thoát được. Bây giờ thật sự bà đã động làm người.

“Có chuyện gì mà ồn ào vậy?”

Một nữ nhân vận một bộ y phục màu xanh lam bước đến, đầu đội kỳ mào phượng, nhìn qua ắt hẳn cũng là phi tần trong Tứ phi.

“Tham kiến Đức Phi nương nương!” Toàn bộ mọi người trong quỳ xuống.

Hà Đức Phi cười nhẹ:“ trong cung án mạng xảy ra, bệ hạ và Hoàng Hậu lao tâm khổ tứ điều tra. Các người đã không giúp được gì mà còn ngồi đây cãi nhau ư?”

Điền ma ma vội khom sát người xuống đất:“ nương nương! Thật ra... thật ra...”

Thiện Lâm liền chen vào:“nương nương, thật ra mọi chuyện là như thế này...”

Nàng kể lại toàn bộ chuyện cho Hà Phi nghe, Hà Phi gật đầu sau đó nhìn Thiện Lâm rồi nhướn mày:“ là ngươi? Tài Nữ hôm trước bị phế?”

Thiện Lâm cười:“ nương nương còn nhận ra nô tỳ à?”

Hà Đức Phi mỉm môi:“ nhờ ngươi mà bản cung mới bị mất mọi quyền quản lý hậu cung, sao bản cung lại quên được?”

Quay lại chuyện chính, Hà Phi cho Diệu Nhi cầm lấy xấp lụa rồi đưa cho Điền ma ma:“đồ đã kiểm được rồi thì nên mở lòng tha thứ, tàn nhẫn quá cũng chưa chắc gì người dưới đã chịu nghe? Hôm nay coi như không có chuyện gì xảy ra cả. Không ai bị mất đồ, không ai trộm đồ, đã rõ chưa?”

“Dạ!”

“Lui hết đi! “

Sau khi bọn họ đi hết, Hà Phi cũng định quay đi, Thiện Lâm nhìn nàng ta, khí chất quả nhiên không phải người tầm thường. Trong hậu cung ai cũng sợ Chung Phi, Hà Phi lại là người duy nhất không sợ.

Nghĩ đến tình cảnh của mình hiện tại, lần trước thì bị tráo lễ phục, kế đó thì bị đầu độc, bây giờ lại bị vu oan trộm đồ. Ngoài hai biểu tỳ muội của Chung Phi ra thì còn là ai ban cho nàng? Có lẽ Hà Đức Phi là người duy nhất cứu được nàng thoát khỏi tình cảnh này.

Nàng liền bảo An Ly quay về trước sau đó chạy theo Hà Phi: “nương nương, đợi nô tỳ với!”

Hà Phi dừng chân, bật cười, biết ngay là thế nào cô ta cũng chạy theo nàng, liền trả lời:

“Có chuyện gì?”

Thiện Lâm quỳ xuống: “nương nương! Cứu nô tỳ! Chung Phi nương nương muốn giết nô tỳ!” Diệu Nhi quát: “cung quy thanh nghiêm, không được ăn nói xằng bậy trước mặt nương nương, còn dám nói xấu Quý Phi nương nương, ngươi không muốn sống nữa ư?”

“Nô tỳ không nói ra sớm muộn gì cũng sẽ chết!”

Hà Phi chất giọng nhẹ nhàng: “thôi được rồi, ngươi mau nói, bản cung sẽ giúp ngươi.”

Thiện Lâm nhìn ngang dọc xem có không rồi nói: “nương nương, Chung Phi nương nương không hiểu lý do gì mà 5 lần 7 hại nô tỳ, lúc trước thì tráo đổi lễ phục, vào tới đây rồi còn nhiều lần hãm hại khiến nô tỳ suýt chết.”

Hà Phi ôn tồn bảo: “sao ngươi lại cho rằng Chung Phi là kẻ hại ngươi?”

Thiện Lâm ngược lên nhìn nàng ta: “nô tỳ biết người và Chung Phi nương nương có chút bất hòa với nhau, biểu muội của Chung Phi thì căm ghét nô tỳ! Ngoài ả ra nô tỳ không nghĩ ra ai khác. Nếu không có biểu tỷ của mình là Chung Phi thì làm sao cô ta có cái ran đó? Chung Phi tiếp tay là muốn gián tiếp khiến người bị liên lụy. Sau khi nô tỳ bị giam vào đây thì liền tìm cách để nô tỳ chết. Nương nương thử suy nghĩ một chút là sẽ đoán ra chuyện này thôi!”

Hà Đức Phi thăm thán phục Thiện Lâm, các Tài nữ kia kẻ nào kẻ nấy đều đầu óc bã đậu, hiếm lắm mới có được một kẻ hiểu chuyện như thế này! Nếu không chiếm về làm của riêng thì thật tiếc!

“Bản cung biết được nỗi khổ của ngươi. Tuy nhiên Chung Phi là đương kim Quý Phi, là người đứng đầu trong Tứ đại Đế phi, xuất thân quan lớn, địa vị vững chắc. Bản cung chỉ là một Đức Phi tầm thường, sinh được một tiểu hoàng tử thì liền không thể sinh được nữa, chẳng thể giúp được gì cho ngươi rồi.”

“Có! Chắc chắn nương nương có thể giúp được!”

Hà Phi hơi lưỡng lự: “hay là bản cung sẽ cho ngươi đến làm cung nữ ở Thanh Ninh Cung của bản cung, ngươi thấy có được không?”

Thiện Lâm vội khấn đầu: “tạ ơn Đức Phi nương nương! Tạ ơn Đức Phi nương nương!”

Phải nói là nàng đã được Hà Đức Phi giúp đến tận 2 lần, cũng chẳng biết dùng gì để báo đáp. Bây giờ thoát khỏi Hoán Y Cục này rồi, chỉ còn lo lắng cho An Ly ở lại một mình mà thôi.

Điện ma ma quỳ ở giữa Thiên Điện của Càn Trường Cung, tay chân bà không biết vì thứ lực gì mà run lẩy bẩy.

Vị nữ chủ nhân ngồi trên ghế cao kia thì an nhàn uống trà:

“Nói như vậy thì cô ta không chết? Thậm trí còn được ra khỏi Hoán Y Cục rồi đến Thanh Ninh Cung của Đức Phi?”

“Phải!”

Chung Quý Phi ngồi nghiêm chỉnh lại, đặt ly trà xuống bàn, nói: “vậy còn việc mà bản cung bảo bà làm?” Nàng đập mạnh bàn: “BÀ COI NHỮNG GÌ BẢN CUNG NÓI NHƯ LỜI BỎ NGOÀI TÀI Ừ?”

Điện ma ma gấp đầu liền hỏi: “nương nương bớt giận! Nô tỳ đã làm hết sức lực của mình nhưng nào ngờ Đức Phi lại đến đó nên ả thoát nạn.”

Nếu ở Hoán Y Cục thì muốn giết Anh Thiện Lâm rất dễ dàng, thế mà bây giờ cô ta lại được đến Thanh Ninh Cung, vậy thì khả năng muốn diệt trừ càng ít lại.

Hà Phi đó thông minh như thế, hại cô ta thân bại danh liệt đã khó, muốn hại người bên cạnh cô ta càng khó hơn.

Điện ma ma này là mẫu thân ruột của Ngô Hiền Phi, lâu nay nàng dùng Ngô Hiền Phi để uy hiếp khiến bà ta làm việc cho mình. Nhưng bây giờ Hiền Phi đã vô sinh, Điện ma ma này thì đã hết giá trị lợi dụng, hơn nữa bà ta biết được nhiều chuyện của nàng như vậy, giữ bà ta lại ngày nào thì nhất định sẽ là một mối họa lớn.

“Lan Châu, Bản cung muốn biết nếu trong cung này chủ nhân nhờ việc mà nô tài làm không xong thì sẽ phải bị ra sao?” Chung Quý Phi hỏi.

“Đánh chết!” Lan Châu thẳng thắn trả lời.

Điện ma ma hoảng sợ, bà bò đến nắm lấy chân Chung Quý Phi, van xin: “nương nương! Nô tỳ xin người! Xin hãy tha cho nô tỳ!”

Chung Quý Phi cười nhẹ, cầm lấy bàn tay đang bám váy mình, đẩy mạnh ra: “bà cứ an tâm mà lên đường, Bản cung sẽ chăm sóc tốt cho con gái bà là Ngô Phi.”

Điền ma ma thất thần ngã xuống, Lan Châu nói lớn: “người đâu! Đưa bà ta về Hoán Y Cục, ban trọng hình!”

Bà ta bị một đám thái giám lôi đi, Điền ma ma kêu gào thảm thiết: “nuơng nuơng! Nuơng nuơng...”

Lan Châu hỏi: “nuơng nuơng, người định giết Điền ma ma thật ư?”

Chung Quý Phi chỉ cười: “bà ta biết nhiều chuyện của ta như vậy, không giết bà ta thì có ngày cũng phản chủ. Ngươi cũng mau đi đến đó canh chừng, nếu Ngô Hiền Phi mà coi tới thì nhất định không được cho ả đến gần!”

“Dạ!”

Hết chương 24.

28/10/1016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 25

“Nuơng nuơng, Nuơng nuơng không may rồi! Điền ma ma vừa bị Quý Phi nuơng nuơng ban tử.”

Ngô Hiền Phi đang ngắm nghía chiếc ngọc bội, nghe xong liền bật lên, miếng ngọc bị rơi xuống bàn. Nàng hỏi:

“Thật ư, từ khi nào?”

Tiểu cung nữ trả lời: “vừa mới đây thôi!”

Mặc cho bọn họ khuyên can, nàng nhanh chân chạy ngay đến đó!

“Mẫu thân!”

Sau khi biết nàng phải chuyển đến Thanh Ninh Cung, Tần Lập và An Ly khá buồn. An Ly là thị nữ của Hoán Y Cục này, Tần Lập lại là thái y, việc muốn gặp Thiện Lâm cũng rất khó!

Nàng bây giờ phải thu xếp đồ đạc, Tần Lập không tới gặp nàng nên nàng cũng chẳng muốn phải chạy đến đó gặp hắn. Trước khi đi, nàng dặn dò vài điều với An Ly, muội ấy chỉ gật gật có lệ, rồi u buồn nói câu tạm biệt.

“Muội đừng buồn nữa, đâu phải tỷ đi luôn? Tỷ vẫn ở Tử Cấm Thành này nhưng lại là một cung điện khác thôi.”

“Vây nhất định tỷ phải đến đây thăm muội thường xuyên, nghe nói Đức Phi nuơng nuơng hiền từ nhân hậu, tâm lòng bồ tát, tỷ ở đó chắc chắn sẽ được hưởng phúc.”

“Còn chưa đến làm sao biết được chứ? Lúc mới vào Tử Cấm Thành tỷ cũng nghĩ sẽ được sống hạnh phúc, chẳng phải bây giờ phải làm cung nữ làm việc cực khổ như vậy hay sao? Tỷ không dám mơ mộng hão huyền đâu.”

“Aaaaaa!”

Tiếng hét cất lên, Thiện Lâm xoay người thì thấy ở bên chiếc giềng nhỏ của Tân Giả Khố có một đám người lôi Điền ma ma ra trọng hình.

Thiện Lâm liền hỏi: “có chuyện gì vậy? Sao họ lại đánh bà ta?”

An Ly nói: “muội nghe Tiểu Mai của phòng bên cạnh bảo rằng Điền ma ma làm việc không chăm chỉ nên bị Quý Phi nuơng nuơng ban trọng hình.”

Điền ma ma bị đánh đến mặt mày tái lại, phía bên đó còn có tỷ nữ Lan Châu, là nô tỳ thân tín của Chung Quý Phi, cô ta liền tục hét lớn: “đánh đi! Đánh mạnh vào!”

“Họ đánh như vậy Diên ma ma sẽ chết mất.” Thiện Lâm nói.

An Ly bảo: “thì mệnh lệnh của Quý Phi nương nương là trượng hình đến chết cơ mà!”

Thiện Lâm trừng mắt nhìn An Ly, sao có thể tàn nhẫn như thế chứ? Dù Diên ma ma có đáng ghét thế nào đi nữa thì cũng không thể làm như vậy được

“Tránh ra!”

Một nữ tử bận một bộ xiêm y màu tím nhạt xộc tới đẩy Thiện Lâm ra, An Ly ngờ ra rồi nói: “người đó là Ngô Hiền Phi nương nương?”

“Ngô Hiền Phi?”

Hiền Phi Ngô Huệ chạy tới, chỉ tay về phía mà Diên ma ma đang bị hành hình: “dừng lại! Dừng lại cho ta!” Đám người đó ngưng lại, Diên ma ma yếu ớt nhìn Ngô Hiền Phi: “Huệ nhi!”

“Mẫu thân!”

Câu này của Ngô Hiền Phi vừa nói ra thì đám nô tài quanh đó xì xào bàn tán. Kể cả An Ly:

“Diên ma ma là mẹ của Ngô Hiền Phi ư?”

Thiện Lâm im lặng, đứng yên đó quan sát.

Ngô Hiền Phi định chạy đến gần Diên ma thì bị hai tên thái giám to cao chặn lại.

“Tránh ra!” Ngô Hiền Phi cố sức chạy đến nhưng lại bị họ giữ lại. “Ta là đương kim Hiền Phi nương nương, các người dám mạo phạm ta ư?”

Lan Châu ôn tồn nói: “nương nương bớt giận, Chủ tử của nô tỳ là Quý Phi nương nương, tin tưởng bà ta nên mới nhờ bà ta giặt riêng y phục, nào ngờ bà ta lại làm rách, thử hỏi có đáng chết không?”

Ngô Hiền Phi đương nhiên hiểu hàm ý trong câu nói của Lan Châu, còn Lan Châu thì vẫn giữ trên môi nụ cười cao ngạo: “nô tỳ xin nương nương đừng vì tình chuyện riêng tư mà đối đầu lại với Quý Phi nương nương, người đâu không lại đâu.”

Ngô Hiền Phi lại vùng vẫy liên tục: “thả ta ra! Mẫu thân! Mẫu thân!”

Lan Châu nghiêm giọng: “giữ ả lại, không được để ả đến gần! Còn các người, sao không mau đánh tiếp đi?”

“Dạ” họ đáp rồi vùng cây đánh liên hồi vào người Diên ma ma.

Lan Châu thỏa mãn cười lớn, ngồi xuống bên cạnh Diên ma ma, nói: “bà thấy thế nào?”

Diên ma ma phun nước bọt tỏ thái độ khinh thường, khàn giọng: “Cần Tuồng Cung các người... ta làm ma cũng không tha cho Chung Quý Phi! Các người sẽ chết không có chỗ chôn thân! Ta sẽ hóa thành quỷ dữ, hằng đêm ta sẽ ở bên cạnh rạch nát khuôn mặt của các người”

Bà ta làm việc cho Chung Quý Phi 4 năm nay, hại chết biết bao nhiêu mạng người, vậy mà bây giờ bị ép phải chết, không hận cũng không được.

“Hahahaha” Lan Châu cười lớn: “sắp chết rồi mà còn già mồm, đánh mạnh lên cho ta! Đánh đến khi nào thịt nát xương tan mới được ngừng!”

Diên ma ma nắm chặt tay lại mà chịu đựng, ngược lên nhìn nhi nữ của mình đang khóc nức nở ở đó, bà nở một nụ cười âm áp.

Bao nhiêu lâu nay bà vì nhi nữ này mà chấp nhận hi sinh mọi thứ, chấp nhận làm việc cho Chung Quý Phi, bà không hận Chung Quý Phi vì đã ban chết, bà chỉ hận vì đã ép bà không được nhận con gái ruột của mình.

Cuối cùng khi phát đánh cuối năm giáng xuống, bà giật người một cái, tắt thở rồi chết ngay tại chỗ.

“Mẫu thân!” Ngô Hiền Phi gào lớn.

Anh Thiện Lâm cảm thấy không chịu nổi, định bước thì An Ly ngăn lại: “tỷ đừng dại dột như thế! Đừng quên chúng ta chỉ là tỷ nữ, lần trước tỷ có thể vì muội mà đối đầu với một Phương Chi Lô, nhưng lần này tỷ không thể đối đầu ra mặt với Chung Phi được.” An Ly nói cũng có phần đúng, Thiện Lâm đành nhìn lại.

Ngô Hiền Phi tức giận, chạy đến tóm lấy cổ của Lan Châu: “ta giết chết người!”

Lan Châu liền đẩy Ngô Hiền Phi ngã xuống đất, Anh Thiện Lâm dường như đã không kiềm được nữa, giật tay An ra rồi chạy đến quát: “to ran! Người dám xô cả Hiền Phi nương nương?”

“Là cô à?” Lan Châu nhún mày.

Thiện Lâm đỡ Hiền Phi dậy, nói: “cô dám xô ngã cả Hiền Phi nương nương ư? Không muốn sống à?”

Lan Châu bật cười: “ở đâu ra cái thứ như cô lên tiếng? Quý Phi nương nương đã hạ lệnh là không cho bất kỳ ai đến gần, vì vậy ta đang làm tròn nghĩa vụ của mình đó thôi? Còn cô! Đừng tưởng trở thành người của Đức Phi rồi thì có thể lên mặt ta đây.”

“Đức Phi nương nương đang đến đây, cô đánh chết người như vậy, lỡ động đến quý thể của Đức Phi nương nương thì cô gánh được không?”

Lan Châu nhếch môi: “tưởng gì? Chuyện này dễ thôi, chỉ cần ném xác bà ta xuống giếng là xong chứ gì? Người đầu mau ném xuống!”

Vừa dứt lời thì đám người kia đã khiêng Diên ma ma lên rồi quăng xuống giếng sâu, Ngô Hiền Phi cứng người, ngồi thẩn ra.

Lan Châu phui tay hai cái rồi nhìn Thiện Lâm “vậy là xong rồi.”

Sau chuyện ở Hoán Y Cục, đám nô tài trong cung đồn khắp nơi về việc Ngô Hiền Phi là con gái của Diên ma ma.

Đến cả Võ Tương Minh cũng đã biết.

Hắn ngồi trong điện, nhớ lại khoảng thời gian lúc trước khi còn là Thái tử ở Đông Cung, hắn bắt gặp Ngô Hiền Phi trong Hoán Y Cục.

Khi đó nàng còn là thị nữ, nàng ấy múa một điệu “Lạc Hoa Vũ” vô cùng đẹp và uyển chuyển khiến hắn mê mẩn. Lúc đó tuổi vẫn còn trẻ nên ham mới lạ, quyết định xin với Thái Hậu phong nàng ta làm Phụng Nghi, rồi liên tiếp mang thai nên phong dần dần lên thành Chiêu Huân, Thừa Huy, Lương Viên, Lương Đệ. Đến khi đăng cơ mới được phong thành Hiền Phi.

Vốn cũng rất được hắn sủng ái nhưng từ khi sảy thai đến tận 4 lần, thân thể nàng ấy suy nhược nên không thể thị tẩm được nữa.

Cho đến khi hắn suýt chút quên mất nàng ta thì lại nhảy ra chuyện Diên ma ma là mẹ ruột của nàng ấy, hắn chỉ tự cười:

“Không ngờ trong hậu cung của trẫm có bao nhiêu chuyện mà trẫm không biết!”

Hắn nhìn ra cửa sổ, thấy tuyết đã rơi báo hiệu cho một mùa đông lạnh giá đã tới.

Màu trắng của tuyết đã phủ kín cả bầu trời đêm lạnh buốt, Ngô Hiền Phi mặc kệ bọn nô tài bàn tán như thế nào, nàng vẫn thất thần ngồi bên chiếc giếng nọ.

“Nương nương, trời đã khuya lại đang nổi tuyết, người ở lại đây nhất định sẽ cảm lạnh!”

Cung nữ ở phía sau khuyên nhủ như thế nhưng nàng vẫn phớt lờ: “tâm ta đã lạnh như vậy rồi, không lẽ ta còn sợ lạnh ư? Các người về cung trước đi!”

Ả tỳ nữ thấy mình cũng chẳng thể khuyên được, đành lui bước quay về.

Thiện Lâm từ xa bước tới, nhìn vị nữ tử đang u uất ngồi bên giếng, cất giọng: “người đã chết rồi cho dù có đến đây hoài niệm bao nhiêu lần cũng chưa chắc gì họ đã sống lại được. Thay vào đó nếu trong lòng chúng ta luôn nghĩ đến họ thì tự khắc ở dưới suối vàng họ sẽ vui lòng.”

Ngô Hiền Phi biết Thiện Lâm ở phía sau mình, về mặt nàng vẫn lãnh đạm “ta không cần người dạy đời.”

Nàng ta đứng dậy, để tay lên miệng giếng: “ta thất lạc mẫu thân từ khi còn nhỏ, thời gian đó ta được một ma ma trong cung tìm được ở Hành Cung Nhiệt Hà, quyết định cho ta vào cung, thứ duy nhất ta có thể nhận lại được cha mẹ ruột chính là miếng ngọc bội ta thường đeo. Và đến khi ta 15 tuổi thì mới nhận lại được mẫu thân ruột của mình là Diên ma ma...”

Giọng Ngô Hiền Phi bắt đầu rung rung, nghẹn ngào nói tiếp: “nào ngờ Chung Quý Phi biết được liền bắt ta làm việc cho cô ta nếu không sẽ giết chết mẫu thân. Ta mang thai 4 lần, ả liền bắt ta tự hủy thai của mình ngấm hãm hại người khác, Chung Phi cũng ép mẫu thân ta phải làm việc cho mình, cũng bắt mẫu thân hại nhiều mạng người khác. Theo ta biết thì cô cũng nằm trong số đó!”

“Vậy sao người không chống lại cô ta? Người cũng là Hiền Phi cơ mà?”

“Chống lại?” Ngô Hiền Phi quay lại nhìn Thiện Lâm

“Cô nghĩ ta nên chống lại bằng cách nào? Đầu mưu với cô ta à? Ồ quý kẻ đa đoan như thế, xuất thân lại cao quý, cha cô ta thì hoàng hành triều chính, còn ả thì bá đạo hậu cung. Địa vị của cô ta ngày càng đi lên và vững chắc. Huống hồ ban đầu ta chỉ là một tỳ nữ của Hoán Y Cục, dù lúc trước ta cũng là tiêu thư của Ngô phủ nhưng từ lúc phụ thân mất thì mẫu thân ta cũng bị Đại phu nhân đuổi đi, nói như vậy ta không còn dính dáng tới Ngô thị nữa, thử hỏi làm sao ta có thể đầu trực diện với Chung Phi được?”

Lời nàng ta nói cũng rất đúng, trong cung này đối với một phi tần muốn địa vị của mình vững chắc thì phải có 3 thứ: danh phận cao, vinh sủng, nhà

ngoại thích phải thật lớn mạnh.

Nàng nhất định phải ghi nhớ việc này trong lòng.

Ngô Hiền Phi ngồi xuống, xoa xoa thành giếng: “nhưng không sao, Mẫu thân đã vì ta mà hi sinh mọi thứ, người chết rồi thì sẽ không phải vì ta mà mưu tính hại người nữa. Ta cũng không phải chịu sự khồng chế của Chung Phi.”

Nàng tự trách mình sao lại có thể bất hiếu như thế này? Nhận ra người đó là mẫu thân ruột của mình mà lại không có bản lĩnh gọi một tiếng “mẹ”, đến khi chết rồi mới chịu đến hồi niệm, dù có muốn gọi cũng không thể gọi được nữa.

Thiện Lâm chỉ thờ dài, lắc đầu bỏ đi. Nàng tự cảm thấy Ngô Hiền Phi và Điền ma ma quá đáng thương, thảo nào Điền ma ma lại canh cánh tìm cách giết nàng như thế hóa ra là vì con của mình, đúng là trên đời này người mẹ nào cũng tốt cả!

Đi đến cửa thì có một nam nhân đứng ở đó, dường như đang quan sát nàng và Ngô Hiền Phi này giờ.

Người này là một nam nhân, đứng chỉ có một mình. Gương mặt tuấn tú, anh dũng. Mặc một bộ long bào màu đen khoác thêm một bộ áo lông thú.

Nhìn bộ y đó thì nàng cũng đoán ra người này là ai, liền quỳ xuống: “bệ hạ vạn phúc kim an!”

Hết chương 25.

4/11/2016.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 26

“Người đứng lên đi!” Vô Tương Minh khẽ nói.

Anh Thiện Lâm đứng lên, quay sang nhìn Ngô Hiền Phi ở phía chiếc giếng cũ, trong lòng cảm thấy sợ hãi. Lúc này nàng và Ngô Phi nhắc tới việc Chung Phi ép Ngô Phi hại người, nếu để hắn biết được thì nhất định sẽ toi mạng vì tội nói xấu sau lưng chủ nhân.

“Nô tỳ xin phép mạo muội hỏi một câu, Hoàng thượng đứng đây có nghe thấy nô tỳ và Hiền Phi nương nương nói gì với nhau không?”

Vô Tương Minh hơi nhíu mày, cung nữ này cũng ran lớn thật, còn dám hỏi chuyện hắn, không những thế mà còn đứng thẳng người nói chuyện lưu loát như thế, xem ra cũng có rất nhiều kẻ ran lớn. Hắn điềm đạm trả lời: “trẫm chỉ mới đến, vừa vào đã gặp người. Mà người và Hiền Phi của trẫm nói chuyện gì mờ ám à?”

Bản thân Thiện Lâm cũng thấy mình ăn nói hơi thấp tấp, vội cuối đầu: “không có, không có!”

Hắn cũng chỉ gật đầu rồi nhìn về hướng Ngô Phi: “thì ra Điền ma ma lại là mẹ ruột của Hiền Phi, đám nô tài trong cung vì việc này mà liên tục mang ra bàn tán, trẫm thật sự muốn biết họ nói gì về Hiền Phi?”

“Họ nói Hiền Phi nương nương rất đáng thương!”

“Đáng thương?” Hắn trở mắt nhìn Thiện Lâm.

Thiện Lâm cúi gồi: “nương nương tuy là Hiền Phi nhưng lại thất lạc mẫu thân từ nhỏ, phải lưu lạc vào cung làm tỳ nữ nhưng nào ngờ vừa gặp không bao lâu đã mất. Thân là Hiền Phi, đã có phu quân, nhưng lại bị lạnh nhạt bấy lâu nay, sảy thai nhiều lần khiến bị vô sinh. Như vậy không gọi là đáng thương thì là gì?”

Hắn nghe xong thì cười thầm trong lòng, nàng ta tuy đang nói Hiền Phi đáng thương nhưng nếu nghe thật kỹ sẽ biết thật chất nàng ta đang trách hắn.

“Người là đang trách trẫm lạnh nhạt với Hiền Phi?”

“Nô tỳ không có ý đó!”

Hắn thờ dài, hướng ánh mắt về phía Ngô Hiền Phi, thật chất hắn ở cách đó không xa nên đã nghe hết toàn bộ việc mà Thiện Lâm và Ngô Hiền Phi nói chuyện.

Hắn cũng nghe được chuyện Chung Phi ép Điền ma ma và Ngô Hiền Phi, nhưng hắn lại xem như chẳng có gì chuyện gì xảy ra. Việc Chung Phi hoành hành hậu cung đâu phải hắn chỉ nghe lần một lần hai?

Hắn nghe đến nỗi đã nhàm, không phải là hắn không muốn làm gì mà là do không thể làm! Thế lực của Lý gia và Chung gia vô cùng lớn, tạm thời bây giờ hắn khó có thể trấn áp được.

Vì vậy đành nhìn các phi tần của mình bị Chung thị hại dần.

Ngược lên nhìn nữ nhân trước mặt, hình như quen quen, có cảm giác như đã từng gặp ở đâu.

“Người là... Tài Nữ lần trước gây chuyện với Phương Tài Nhân và nói xấu Chung Quý Phi?”

Thiện Lâm liền khom người: “Bệ hạ nhận ra nô tỳ?” Vô Tương Minh bật cười: “cung nữ trong cung nhiều như vậy, gặp vài lần còn chưa chắc trăm đã nhớ mặt, lần này đầu tiên trăm lại nhớ rõ gương mặt của một cung nữ mặc dù chỉ gặp một lần.”

“Bệ hạ trí nhớ vô cùng tốt!” Thiện Lâm làm vẻ tán dương.

Gió bắt đầu thổi mạnh, tuyết cũng bắt đầu rơi nhiều hơn, Thiện Lâm khẽ nói: “trời lạnh như vậy, bệ hạ lại đi một mình, hay là người mau về cung kéo bị nhiễm phong hàn!”

Sau đó Thiện Lâm quay sang Ngô Hiền Phi ngẫm ám chỉ cho hắn biết, thế nhưng hắn chỉ lắc đầu: “nàng ấy đã muốn quỳ ở đó thì cứ để nàng ấy quỳ.”

Lưu luyến nhìn nàng một chút thì bỏ đi, Thiện Lâm cũng hành lễ quy an: “cung tiễn bệ hạ!”

Ngô Hiền Phi vẫn mãi quỳ ở đây, mặc cho gió tuyết dày đặc.

Từ xa, một nữ nhân xinh đẹp như hoa ngọc, xiêm y màu tím, trang sức long lẫy, khoát áo bông dày. Nàng ta với dáng vẻ yêu kiều của mình từ từ bước tới gần Ngô Hiền Phi.

“Người quỳ ở đây mãi như vậy là đang muốn cho người ta biết người đang thương yêu mẫu thân của mình hay là đang tỏ vẻ đáng thương trước mặt bệ hạ?”

Ngô Hiền Phi cười khinh, đứng dậy trợn mắt nhìn nữ nhân đó: “người còn đến đây châm biếm ta? Là người đã hại ta và mẫu thân thế thảm như vậy chẳng phải là người đã ban cho sao?”

Chung Quý Phi vuốt nhẹ tóc ra sau, cười nói: “bản cung ban cho cô? Là do mẫu thân của cô ngu ngốc không làm tròn mệnh lệnh của bản cung, chịu như vậy là đáng lắm rồi!”

“Suốt 4 năm nay phải nghe theo mệnh lệnh của người, bắt ta hại biết bao nhiêu người, đến mức độ hại chính những đứa con của mình, không phải người ban cho ta thì là ai chứ?” Ngô Hiền Phi vừa khóc vừa nói.

Mày liễu của Chung Quý Phi nhú lại, nàng ta đi một vòng quanh Ngô Phi: “người đừng quên ngày hôm đó là do chính người chạy đến quỳ dưới chân ta và bảo rằng sẽ tự hủy hoại thai của mình để vu oan cho người khác để bảo toàn mạng sống cho mẫu thân người! Còn mẫu thân của người thì hứa là sẽ làm việc cho ta để bảo toàn mạng sống cho người, mọi chuyện đến mức này là do các người tự chuốc lấy thôi sao lại trách ta?”

Mắt Ngô Hiền Phi sặc lên những tia đỏ, nhìn Chung Quý Phi rồi gằn giọng: “ta nhất định sẽ đem hết chuyện hại người thương thiên hại lý của người nói cho bệ hạ biết!”

“Hahahaha!” Chung Phi cười lớn: “người cho rằng bệ hạ sẽ tin vào một lời phiến diện của người mà trách phạt bản cung ư? Người vốn dĩ không thể làm gì được bản cung.” Nói rồi Chung Phi đẩy mạnh nàng ta xuống đất.

“Người độc ác lắm!” Ngô Hiền Phi trừng ánh mắt đỏ ngầu dữ tợn của mình nhìn Chung Quý Phi.

Còn Chung Quý Phi thì bình thản ngồi xuống, mắt phượng hơi cong lên, đón nhận ánh mắt đỏ của Ngô Phi: “người đừng nghĩ rằng Điền ma ma chết rồi thì sẽ không phải làm việc cho bản cung nữa, người mãi mãi cũng chỉ là quân cờ trong tay bản cung mà thôi!” “Quân cờ trong tay cô...”

Chung Quý Phi đứng dậy, kiêu sa phất tay áo, ngược mắt phượng xuống nhìn nữ nhân đang nhún kia: “bản cung nghĩ người đừng nên quỳ ở đây nữa, ở đây mãi như vậy cũng chỉ khiến cho kẻ dưới nghĩ rằng người bất hiếu với mẫu thân ruột, đợi đến chết mới chịu đến, điều này sẽ làm người bị mất thanh danh hơn thôi, dầu sao thì người vẫn là Hiền Phi.”

“Hiền Phi?” Ngô Phi ngược lên nhìn Chung Quý Phi: “trên đời này có Hiền Phi nào nhìn thấy mẫu thân của mình bị người ta đánh chết cũng không bảo vệ được hay không? Trên đời này có Hiền Phi nào bị một cung nữ xô ngã mà cũng không thể làm lại được gì hay không?”

Nàng ta cụp mắt xuống, nước mắt rơi là tả:

“Trên đời này có Hiền Phi nào để người ta hại con của mình mà vẫn tro mắt ra hay không?”

Chung Quý Phi cũng chẳng thèm quan tâm tới nàng ta nữa, quay người bỏ đi vào con gió tuyết đang thổi mạnh kia.

Ngô Hiền Phi đứng lên, mắt hướng về phía nữ nhân đang khuất dần trong con gió kia, thầm nói:

“Ta sẽ trả thù!”

Thiện Lâm bây giờ là cung nữ ở Thanh Ninh Cung này, nàng được giao nhiệm vụ hầu ở tâm cung. Nàng cứ suy nghĩ đêm chiều mãi, chôn thâm cung này đến bao giờ mới chấm dứt được sóng gió này đây?

Nghĩ đến đây nàng cũng không khỏi cảm thấy số phận của các vị nữ chủ nhân kia còn tội nghiệp hơn cung nữ. Nếu đắc sủng thì có địa vị, nếu thất sủng thì bị vô số người khinh thường kể cả một cung nữ. Đến khi hoàng đế băng hà thì những phi tần không có con phải đi tuấn táng theo.

Còn cung nữ thì chỉ cần giữ đúng bản phận, không mắc lỗi lầm gì thì đến năm 25 tuổi sẽ có thể xuất cung.

Hà Đức Phi đi ngang thấy Thiện Lâm cứ ngơ ra, liền hỏi: “ngươi suy nghĩ gì mà thần thờ vậy?”

“Nương nương” Thiện Lâm hoàn hồn lại, cúi người:

“Nô tỳ chỉ suy nghĩ một vài chuyện trong cung.”

Hà Đức Phi ngồi xuống ghé quý phi, nói: “ngươi suy nghĩ điều gì? Hay là còn lo sợ Chung Quý Phi sẽ hại ngươi?”

Thiện Lâm đáp: “không phải vậy, chỉ là nô tỳ cảm thấy lo cho Ngô Hiền Phi.”

Hà Đức Phi lắc nhẹ đầu: “trong cung này là nơi thân ai nấy lo, ngươi có thấy thương hại người khác thì hãy thử nghĩ nếu mình cũng bị như vậy thì có ai thương hại ngươi không? Điều này mới là điều cần nói tới, ngươi bị người ta hại nhiều lần như thế, tốt nhất cũng nên biết tìm kẻ mà thoát thân, có thể tự bảo vệ cho mình thì mới bảo vệ người khác được, ngươi hiểu chưa?”

“Nô tỳ đã hiểu rồi!”

“Lui đi!” Hà Đức Phi phát nhẹ tay.

Sau khi Thiện Lâm vừa đi, Diệu Nhi liền nói: “nương nương, nô tỳ thật sự không hiểu, người thừa biết Chung Quý Phi muốn giết Anh Thiện Lâm nhưng tại sao người lại giữ ả lại?”

Hà Phi chỉ nhếch môi, nàng nhấp một chén trà, điềm đạm trả lời: “ngươi không cảm thấy lạ là tại sao Chung Phi lại muốn giết nàng ta hay sao? Trước nay Chung Phi muốn giết một phi tần nào đó đều có hai lý do, thứ nhất là kẻ đó chạm đến địa vị của nàng ta, thứ hai là kẻ đó chạm đến vinh sủng của mình. Thế nhưng bây giờ lại muốn giết một tỳ nữ bình thường ắt hẳn là phải có chuyện gì đó phía sau, cho nên...”

“..., cho nên nếu Chung Phi muốn diệt người nào thì nương nương người sẽ bảo vệ người đó!” Diệu Nhi tiếp lời cho nàng ta.

Hà Đức Phi nghe xong chỉ khẽ gật đầu rồi cười.

Hết chương 26.

4/1/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 27

Hôm nay Thiện Lâm được nghỉ trực nên không phải theo hầu Hà Đức Phi, vừa được chút thời gian rảnh rồi đã đi gặp Tô Mộc Lan và Nam Hải Nghi.

“Mấy ngày nay không gặp tỷ muội lo cho tỷ vô cùng, ở Thanh Ninh Cung tỷ sống có tốt không?” Tô Mộc Lan nắm tay Thiện Lâm nói.

Thiện Lâm chỉ cười: “Đức Phi nương nương đối đãi người dưới rất tốt, ở đó tỷ cảm thấy tốt hơn Hoán Y Cục nhiều!”

Nam Hải Nghi bảo: “vậy thì từ nay muội chỉ cần đề phòng một chút là sẽ không sao, Chung Phi chắc cũng không thể gây chuyện với muội được.”

Cả 3 người họ bây giờ đang ở trong một chiếc đình nhỏ ở Ngự Hoa Viên, Tô Mộc Lan ngồi xuống ghế, than thở: “tỷ còn có thể ra ngoài thoải mái, chả bù với muội, từ sau việc ở Thái Cực Điện, chuyển đến Đông Mai Các thì bị các cô cô quản lý nghiêm ngặt, ra ngoài hít thở một chút cũng bị nhắc nhở.”

Thiện Lâm nói: “nói đi cũng phải nói lại, An Ly bây giờ mới là người khổ nhất một mình ở Hoán Y Cục đúng là đáng thương, tỷ cũng định xin Đức Phi nương nương cho muội ấy đến Thanh Ninh Cung nhưng lại sợ nương nương không đồng ý. Tỷ đang định đến Hoán Y Cục để đưa chút đồ cho muội ấy đây.”

Tinh thần Phương Chi Lôi bây giờ đã ổn định hơn trước rất nhiều, vừa khỏe đã cùng cung nữ ra Ngự Hoa Viên.

“Mấy hôm trước khi tiểu chủ vừa bị bệnh, bệ hạ biết được nên rất lo lắng, liền cho người đưa rất nhiều thuốc đến cho tiểu chủ, điều này đủ để thấy bệ hạ quan tâm người như thế nào.”

À cung nữ bên cạnh liên tục dùng những lời đường mật xoa dịu Phương Chi Lôi, nàng ta thì khoái trí, cảm quát phe phẩy: “đương nhiên là ta biết chứ? Đây chính là bàn đạp đầu tiên giúp ta trở thành sủng phi của Hoàng Thượng.”

Cung nữ đáp: “phải, phải”

Phương Chi Lôi đi đến Thủy đình thì thấy 3 bóng nữ nhân đang ở đó, nhìn kỹ lại thì mới phát hiện cũng có Thiện Lâm.

Anh Thiện Lâm! Hóa ra ả ta chưa chết... Phương Chi Lôi nghĩ thầm.

Chân chừ một lúc thì bước tới, quát: “hóa ra cô vẫn còn sống!”

Thiện Lâm giật bắn người, nhìn thấy Phương Chi Lôi liền hạ mình cúi người: “Bái kiến Phương Tài Nhân.”

Phương Chi Lôi cười ngao nghê: “kể ra cô cũng rất may mắn, 5 lần 7 lượt bị hại mà vẫn còn sống, xem ra cô rất được trời phù hộ.”

Anh Thiện Lâm chỉ cười nhẹ, hóa ra nàng ta căm ghét nàng tới mức muốn giết chết nàng. Tính cách cô ta đúng thật là ngang ngược, nàng liền cúi gồi:

“Phương tiểu chủ quá lời rồi, ta chỉ là một nô tài trong cung, sinh mạng thấp hèn, sao dám dùng từ được ông trời phù hộ chứ? Chả bù với Tài Nhân, là người xinh đẹp, phúc trạch lại lớn, nô tỳ sao sánh bằng được?” “Bị phế trừ lâu như vậy rồi mà miệng lưỡi của cô vẫn ngọt như ngày nào, xem ra Hoán Y Cục vẫn chưa đủ để rèn cái miệng đo của cô.”

“Nô tỳ bây giờ là người của Đức Phi nương nương, xin tiểu chủ ăn nói cẩn trọng!”

“Nói chuyện với người như vậy là quá cẩn trọng rồi, và lại Đức Phi đó là gì chứ? Chẳng qua chỉ là một phi tử thất sủng, vào cung sinh được một hoàng tử thì hên hoạn ra về ta đây thôi, có gì ghê gớm?”

Nam Hải Nghi liền chen vào: “vị muội muội đây có gì thì cứ từ từ nói, sao lại phải dùng những lời bất kính kia?”

“CÔ IM MIỆNG ĐI!” Phương Chi Lôi quát to: “bản thân cũng chỉ là một nữ nhi của địch quốc, không biết yên phận mà còn dám ở đây lên tiếng ư?”

Thiện Lâm lớn tiếng quát lại: “Phương Tài Nhân, dẫu sao tỷ ấy vẫn là Tiệp Dur Lục Phẩm, sao cô có thể ăn nói bất kính như vậy?”

“Lục Phẩm Tiệp Dur? Cũng chỉ là cái hư danh thôi! Ai mà không biết Nam thị bị bệ hạ ghê lạnh cơ chứ?” À cười khinh.

Vừa đi thỉnh an Hoàng Hậu về, Chung Quý Phi và Hà Đức Phi đã cùng nhau ngồi kiệu dạo quanh Ngự Hoa Viên.

“Bản cung nghe nói muội muội vừa nhận một cung nữ của Hoán Y Cục về, đang dự định gì à?” Chung Phi hỏi.

Hà Đức Phi liền trả lời: “muội làm gì có dự định gì. Chẳng qua là muội thấy cung nữ đó được việc lại chăm chỉ nên mới đưa về mà thôi.”

Chung Quý Phi cười nhẹ: “nghe đầu cung nữ đó là Tài Nữ mà lần trước Hoàng Hậu phế truất, nhan sắc tương mạo cũng rất được, bệ hạ đến thăm Đại Điện Hạ mà bất gặp nàng ta nhất định sẽ vừa mắt.”

Đáy mắt Hà Phi sâu lắng lại, rõ ràng là nàng ta đang chia cắt nàng và Thiện Lâm. Hà Đức Phi không khỏi cười thầm. Bản thân nàng giữ Anh Thiện Lâm đó lại là đang muốn có dụng ý riêng, làm sao có thể để Chung Phi biết được?

“Tỷ tỷ đúng thật là hiểu biết hơn người, từ chuyện lớn nhỏ trong Thanh Ninh Cung của muội mà tỷ tỷ cũng nắm được, ngay cả những việc vặt vãnh này mà cũng để tâm tới, xem ra Thanh Ninh Cung của muội có cao nhân nào đó rồi.”

Chung Quý Phi ngả người vào chiếc ghế bành phía sau, cười nhẹ: “chẳng qua là nghe đám nô tài trong cung đồn qua đồn lại nên mới biết mà thôi, muội

muội đừng để tâm quá.”

Hà Đức Phi khẽ lắc đầu rồi đáp: “trong cung người nhiều, thị phi càng nhiều hơn. Từ những chuyện nhỏ cũng có thể thêu dệt thành chuyện lớn, đôi trắng sang đen. Nhưng muội thật sự không nghĩ ngay cả chuyện nạp một cung nữ ở Hoán Y Cục cũng bị bàn tán.”

Trong khi Chung Quý Phi đang bí ý để trả lời lại thì nghe tiếng quát mắng ở phía trước.

“Có chuyện gì vậy? Là người trong hậu cung mà lại đứng giữa thanh thiên bạch nhật thế này mà cãi nhau? Các người còn xem quy tắc trong mắt không?” Chung Quý Phi và Hà Đức Phi bước xuống kiệu.

Thiện Lâm và những người còn lại vội quỳ xuống: “Quý Phi nương nương thánh an, Đức Phi nương nương kim an.”

Phuong Chỉ Lôi chạy lên nắm tay Chung Phi, giận dữ liếc ánh mắt đánh đá của mình về phía Thiện Lâm: “tỷ tỷ, ả ta buông lời bắt kình, dĩ hạ phạm thượng với muội.”

Chung Quý Phi nhìn ba nữ nhân đang quỳ đằng kia, cất giọng: “ta cứ tưởng là ai, hóa ra là Anh muội muội.”

Chung Quý Phi mở một câu ‘Anh muội muội’, ngọt xót khiến Thiện Lâm không khỏi rung mình. Đây là lần thứ hai mà nàng phải đối diện với Chung Phi, cũng là cái tội bắt kình người trên này. Tại sao trong đời nàng lại khổ như vậy chứ?

“Đã là cung nữ mà còn không biết an phận thủ thường, gây rối hậu cung, bắt kình người trên, xem thường pháp kỷ, tội không thể tha. Đức Phi, muội dạy dỗ người dưới đúng là giỏi.” Chất giọng của Chung Quý Phi đánh lại, nhìn sang Hà Phi.

Còn Hà Phi thì chỉ biết lặng thầm, Thiện Lâm cũng không nhìn được, liền rút hết can đảm ra mà nói: “Quý Phi nương nương xin hãy suy xét kỹ lưỡng. Người bắt kình ở đây không phải chỉ có Thiện Lâm, Phuong Tải Nhân cũng là kẻ buông lời bắt kình với Nam Tiệp Dư, đơm pha sau lưng Đức Phi nương nương. Không tin thì cứ hỏi Nam Tiệp Dư và Tô Mỹ Nhân!”

Nam Tiệp Dư lãnh đạm trả lời: “bẩm nương nương, đúng thật là vậy.”

Tô Mộc Lan run rẩy, ngược gương mặt nhỏ bé đầy nỗi sợ hãi lên nhìn Thiện Lâm, do dự một chút rồi ngập ngừng: “phải.”

Hà Đức Phi mỉm cười: “Quý Phi nương nương, tỷ xem xem ai mới là kẻ phải dạy dỗ lại người dưới đây?”

Phuong Chỉ Lôi hậm hực nhìn Chung Phi: “biểu tỷ!”

Quả thật bây giờ Chung Phi không thể chịu đựng được với biểu muội này, tại sao lại đi gây chuyện đến hết người này tới người này tới người khác? Còn tưởng đầu nàng ta bị oan.

Hà Đức Phi thấy Chung Phi lưỡng lự, bèn lên tiếng: “tỷ tỷ định quyết định thế nào đây? Nếu trừng phạt cung nữ của muội vì tội bắt kình thì cũng phải phạt luôn biểu muội của tỷ vì tội không xem ai ra gì. Bây giờ nếu tỷ không ra quyết định thì hãy để muội quyết định thay, dấu sao muội cũng là Đức Phi.”

Giật tay Phuong Chỉ Lôi ra, Chung Phi nghiêm mặt, đánh thếp nói: “phạt cả hai lãnh 30 trượng, riêng Phuong Tải Nhân phải bị cầm túc 3 ngày!”

Hết chương 27

7/11/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chương 28

Sau khi bị cho 30 trượng vào mông, Thiện Lâm đau ê ẩm. Chỉ có thể nằm một chỗ mà không thể đứng nổi, cũng may là đám thị vệ đó thấy nàng là nữ nhân nên cố tình đánh nhẹ một chút, nếu không cái thân này đến một tháng sau cũng không đứng dậy nổi.

Hà Đức Phi hạ lệnh cho nàng nghỉ ngơi vài hôm sau đó cho Tần Lập chữa cho nàng, lại cảm thấy tiếc vì không thể đi thăm An Ly được.

“Ta đã sắc thuốc cho muội rồi, trong thời gian này, mỗi ngày muội uống hai lần, một thời gian là sẽ khỏi thôi!”

Thiện Lâm ê ẩm ngồi dậy, nhận lấy gói thuốc: “phiền huynh quá!”

Tần Lập phì cười:“ là Đức Phi nương nương bảo ta đến đây chữa cho muội, có gì gọi là phiền đâu chứ?”

“Phải rồi! Đạo này An Ly thế nào rồi?”

“Muội ấy vẫn khỏe, đôi khi lại than vãn vài câu, nói chung là ổn.”

Thiện Lâm yên lòng rồi gật đầu:“ phiền huynh nói với muội ấy rằng bây giờ ta không đến được, khi khác sẽ đến.”

Tần Lập “ừ” một cái rồi quay đi.

Xoảng!

Phuong Chỉ Lôi đập vỡ cả một chiếc bình quý, sau đó đập hết toàn bộ những vật dụng khác trong điện như bàn, ghế,...

Đám cung nhân thì chả ai dám vào trong cả, lỗ như nàng ta nổi máu lên đem ra đánh là toi mạng.

Chung Quý Phi khẽ bước vào, Phuong Chỉ Lôi nhìn thấy liền dừng động tác lại, Chung Quý Phi liền nói:

“Sao thế? Tại sao không đập nữa?”

Phuong Chỉ Lôi hậm hực trả lời:“ tại sao tỷ lại phạt nhẹ ả Thiện Lâm đó, còn muội thì lại phải bị cấm túc chứ?”

Chung Quý Phi nhẹ nhàng bước đến gần Phuong Chỉ Lôi, ngắm nhìn gương mặt của nàng ta sau đó vung tay tát một cái.

Phuong Chỉ Lôi ôm mặt không hiểu chuyện gì xảy ra, Chung Phi đã giờ tay tát thêm hai cái nữa.

“Biểu tỷ!”

“NGƯỜI ĐỪNG GỌI TA LÀ BIỂU TỶ NỮA!” Chung Phi quát lớn:“ ta trăm phương ngàn cách giúp ngươi lên được long sán, dung chấp đủ thứ mà lại không biết điều, gây chuyện từ ngày này tới người khác, rốt cuộc ngươi muốn sao mới hả dạ?”

Phuong Chỉ Lôi cũng nhận biết là mình đã sai, liền cúi đầu nhận lỗi.

“Là muội sai, xin tỷ tỷ thứ lỗi!”

Chung Phi nhắm mắt, ngược lên trần trầm tư suy nghĩ. Xem ra đúng thật là nàng đã lựa lầm người vào cung, bản thân nàng không sợ trời không sợ đất, cũng không đối thủ mạnh như hổ. Mưu mưu tính tính rút cục lại để một con heo bên cạnh mình, xem ra Phuong Chỉ Lôi này không thể giữ lại được nữa, nếu nàng ta đã là quân cờ của nàng thì nhất định nàng phải tận dụng quân cờ này thật tốt. Chung Phi quay lại về dịu dàng, nắm tay Phuong Chỉ Lôi:“ Lôi nhi! Muội có biết ta vì muội mà vất vả thế nào không? Ta xin muội từ nay đừng làm chuyện lỗ mãng nữa, chuyện gì cũng phải biết kiềm chế. Vả lại đáng lý ta có thể vì muội mà đánh chết Anh Thiện Lâm, chẳng qua là do...”

“Hà Đức Phi” Phuong Chỉ Lôi cắt ngang:“ chính ả là người đã hại muội bị như vậy!”

“Phải!” Chung Phi gật đầu tán dương:“ muội hãy gạt Anh Thiện Lâm qua một bên, đối thủ lớn nhất của chúng ta chính là Hà Đức Phi!”

Phuong Chỉ Lôi bĩu môi:“ nhưng nàng ta đâu sao vẫn là Đức Phi, nằm trong tứ đại phi đương triều, còn muội chỉ là Tài Nhân nhỏ bé, làm sao có thể đối kháng?”

“Muội quên là vẫn còn ta sao?” Chung Phi ôn tồn bảo:“muội nghe ta nói đây! Từ nay về sau nếu có làm chuyện gì thì cũng phải suy nghĩ trước khi làm, nếu không lỗ như gặp chuyện gì thì ta cũng không giúp được gì cho muội!”

“Muội hiểu rồi!” Phuong Chỉ Lôi gật đầu.

Chung Quý Phi cũng cảm thấy an lòng, nắm tay Phuong Chỉ Lôi:“ Lôi nhi! Ta làm mọi chuyện tất cả cũng là vì muội, vì hai gia tộc Chung thị và Phuong thị của chúng ta, muội đừng giận ta!”

“Tỷ tỷ không cần bận tâm, muội sẽ không để tỷ thất vọng!”

Sau khi Chung Quý Phi vừa đi, Phuong Chỉ Lôi đã đập mạnh bàn.

“Tất cả cũng là do con tiện tỳ Hà Phi nên ta mới bị biểu tỷ trách mắng, ngươi cứ đợi đó!”

Ngô Hiền Phi bây giờ cũng không còn quỳ ở bên miệng giếng kia nữa, thay vào đó thì khi vừa về cung đã ngã bệnh phong hàn nặng, phải chữa một thời gian may ra mới khỏi.

Võ Trương Minh cung cho người gửi đến thật nhiều đồ tốt xem như an ủi, bản thân hắn cũng thấy mình có lỗi với nàng ấy, bây giờ cũng không có mặt mũi nào để gặp, chỉ còn các ban thưởng bạc.

Còn về phần Điền ma ma, xác của bà ta vẫn còn nằm dưới giếng mấy ngày nay, cũng chẳng có ai đưa lên vì chưa có mệnh lệnh. Cũng may chiếc giếng này đã cũ, không ai dùng tới nên cũng chẳng sao.

Cạch!

Tề Nguyên Vương Võ Trương Minh đặt cờ xuống, mắt hướng nhìn Võ Trương Minh:

“Hoàng huynh đang suy nghĩ gì mà sầu não thế? Hay là đang vì việc của Ngô tẩu mà buồn à?”

Võ Trương Minh cười trừ, một lúc mới đáp trả lại thế cờ của Võ Trương Thuần.

“Trẫm cảm thấy thật sự mệt mỏi, triều chính đã xảy ra bao nhiêu việc, Hà Tri Phủ liên tục gửi tấu sớ tố Chung Thái Úy đã khiến trẫm thấy nhức đầu, bây giờ trong hậu cung lại xảy ra chuyện. Việc các Tài nữ chết ở Thái Cực Điện cũng chưa giải quyết xong, đành phải khép lại.”

“Nói tóm lại là huynh đang buồn gẫu vì các phi tần trong hậu cung của mình chứ gì? Lần nào gặp thần đệ mà huynh không nói như thế?”

Võ Trương Minh ngồi dựa lưng, băng quơ suy nghĩ bỗng lại nhớ đến tiểu cung nữ lần đó gặp mặt ở Tân Giả Khố. Cũng không biết tại sao lại cứ luôn suy nghĩ tới nàng và những điều nàng ta nói.

Võ Trương Thuần hí hửng đặt quân cờ của mình xuống giữa bàn cờ, gương mặt hoan hỉ: “đệ thắng rồi!”

Võ Trương Minh bừng tỉnh lại, gật gù: “ừ!”

“Bình thường mỗi khi chơi cờ với hoàng huynh thì đệ luôn là người thua, không ngờ hôm nay lại có ngày thắng, huynh đang suy tư chuyện gì sao?”

Võ Trương Minh giữ im lặng, vẫn tiếp tục suy nghĩ một hồi mới ngược nhìn Võ Trương Thuần: “không hiểu vì sao trẫm lại cứ luôn suy nghĩ tới một cung nữ chỉ gặp vài lần, đệ nói xem không biết huynh đang bị gì?”

Trương Thuần cười to: “huynh đó, mở miệng thì cứ luôn than phiền phi tử của mình, trong khi đó huynh lại là người liên tục nạp vào. Mau nói cho đệ biết vị tần tâu này hiện giờ đang ở đâu để đệ đi yết kiến.”

“Thôi được rồi đừng đùa nữa, mau cùng trẫm đánh cờ tiếp!” Võ Trương Minh lấp liếm cho qua chuyện.

Lý Hoàng Hậu bảo cung nữ đưa cho Ngô Phi một hộp trang sức, Ngô Phi ho vài tiếng sau đó nhận lấy.

“Tạ hoàng hậu nương nương!”

Lý Hoàng Hậu mỉm cười: “về cung đi!”

“Vâng”

Ngô Hiền Phi cầm hộp trang sức rồi vui vẻ ra khỏi Thượng Dương Cung, cực khổ lâu ngày lấy lòng Hoàng Hậu, bây giờ Hoàng Hậu ban cho một hộp trang sức đồng nghĩa với việc đã đồng ý với việc đầu quân sang nàng ta.

Ngô Hiền Phi ngẩng cao đầu, cười tự đắc.

“Chung thị, ta nhất định sẽ cho người biết Ngô Huệ này lợi hại như thế nào?”

“Thục Phi, người nghĩ Hiền Phi này có đáng tin không?” Lý Hoàng Hậu không yên tâm hỏi.

Diêu Thục Phi cúi đầu: “nương nương yên tâm, nàng ta tuy cũng thông minh nhưng nhất định sẽ không lọt khỏi mắt thần thiếp, vả lại Chung Phi hại chết mẫu thân của nàng ta khiến nàng ta hận đến tận xương tủy, điều này cho thấy việc nàng ta hướng sang chúng ta để đối phó Chung Phi là điều có thể xảy ra!”

Lý Hoàng Hậu gật đầu: “tuy là vậy nhưng vẫn phải đề phòng, người hãy đến thăm cô ta, rồi tìm cách nào đó gợi ý cho cô ta biết một khi đã hướng về bản cung thì nhất định chung thành, nếu dám 2 lòng bản cung sẽ cho ả và mẫu thân của mình cùng đoàn tụ dưới giếng.”

“Thần thiếp hiểu rồi!”

Lý Hoàng Hậu cười ngạo nghễ: “bản cung muốn ả tự thấy người có thể hô mưa gọi gió trong hậu cung này không phải Quý Phi, mà là Hoàng Hậu này!”

Hết chương 28.

11/11/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 29

Nam Hải Nghi âm thầm đến Hồ Sen, nhìn quanh rồi khẽ nói: “huynh ra đi!”

Nam Sơn Dương cảm thấy an toàn liền lộ diện.

“Sao rồi? Chuyện như thế nào?”

Nam Hải Nghi đưa cho Nam Sơn Dương một mảnh giấy rồi bảo: “Thanh Nhật Đế giấu chuyện cẩn thận, muội và Tiểu Cát Tử phải điều tra một thời gian mới biết được bây giờ hần đã cùng Nghĩa Thân Vương cho quân sỹ tập trận, có thể khởi đánh lại chúng ta bất cứ lúc nào, huynh hãy cẩn thận đề phòng!”

Nam Sơn Dương gật đầu. “ta biết rồi, muội cũng vậy!”

Vì tin tức chỉ bấy nhiêu đây nên cả hai cũng không nói chuyện nhiều, cốt là muốn nhanh chóng khỏi đây và không muốn bị ai phát hiện.

Nhìn hần phóng đi, trong lòng Nam Hải Nghi gọi lên cảm giác bất an, không phải cho bản thân mà là cả gia tộc.

Xem ra chỉ trong vài năm nữa chiến tranh sẽ nổ ra!

“Xong rồi!”

Hà Đức Phi nhàn nhã đặt tấm hình thêu Cửu Ngu Quân Hội xuống, Diệu Nhi khen ngợi:

“Bức thêu trang của nương nương đúng là đẹp thật!”

Hà Đức Phi gật đầu cười: “phải, không uổng công bản cung cực khổ làm bấy lâu nay, sắp tới là sinh thần của Thái Hậu, không biết Thái Hậu nhìn thấy có thích không?”

Diệu Nhi nhẹ nhàng đáp: “Thái Hậu nương nương bao năm nay luôn hành tâm hướng phật, không thích trang sức quý giá, đây là vật mà nương nương tận tâm mà làm, Thái Hậu chắc chắn sẽ thích.”

Anh Thiện Lâm đứng một bên hầu, nhìn thì quả thật là hình thêu này rất đẹp, chín con cá đó vây vòng nhìn sống động như thật, nhiều họa tiết như thế có lẽ nàng ta đã làm từ rất lâu.

“Nương nương, Giang Viện Phán đại nhân cầu kiến!” Một tiểu cung nữ bẩm.

Mặt Hà Phi hơi tối lại, gió tuyết thổi vào khiến nàng không khỏi rung mình một cái, nhìn Thiện Lâm: “ngươi mau đi lấy lò sưởi đến đây, bản cung hơi lạnh.”

“Vâng!” Thiện Lâm đáp lại rồi ra khỏi điện, nhìn Hà Phi khi nghe nói tới Giang Viện Phán thì sắc mặt rất lạ, cứ như là gặp tà.

Từ khi đến đây nàng luôn thấy Hà Phi tụng kinh cầu phật, không thì lại mời vị Giang Viện Phán đứng đầu Thái Y Viện kia đến. Cuộc sống của nàng ta xem ra khá vô vị.

Nàng với bếp, lấy vài viên than đang nóng sau đó gấp vào một cái túi lớn, vừa bước ra đã thấy đám cung nữ bàn tán với nhau.

“Cô có biết gì không? Nghe nói ngày 1 tháng 1 này sẽ là sinh thần của Thái Hậu, lại trùng vào ngày đầu năm là lúc mở yến tiệc.”

“Nghe nói bệ hạ làm rất long trọng, còn định làm thật lớn, xem ra đến lúc đó nếu có nhiều thức ăn thừa thì chúng ta có lộc ăn rồi.” Nàng cũng không muốn ở lại nghe bọn họ nói, đi vào điện rồi bỏ than vào lò sưởi, đứng trước cửa tấm cung chờ lệnh Hà Phi.

“Chuyện Ngô Phi xảy ra lần thứ ba đã qua lâu lắm rồi, sao đại nhân lại nhắc lại như thế?”

Nàng bên ngoài nghe tiếng của Hà Phi vọng ra, vốn tính tò mò, ré mắt vào xem thử thì thấy Hà Phi đang uy nghiêm vừa ngồi vừa nói chuyện với Giang Viện Phán.

“Nhưng đó lại là long nhi của Hoàng thất,...” Giang Viện Phán hơi ngập ngừng.

“Tuy lúc đó nương nương và cả thần sắp xếp bồi cảnh cho Ngô Hiền Phi nương nương gặp tai nạn xảy thai y như thật nhưng...”

Hà Phi mỉm cười:

“Chuyện đó bản cung và đại nhân tính toán tỉ mỉ từng chút, ngay cả khi cái thai đó đã đến tháng thứ 6, bản cung mới nhờ ông làm một chén thuốc bỏ đưa đến cho Ngô Phi uống, Ngô Phi uống xong thì xảy thai, nếu là nàng ta thì chắc chắn sẽ nghĩ là Chung Phi làm mà thôi. Hơn nữa Giang đại nhân đứng đầu thái y viện, ngài tính toán từng bước, người khác làm sao mà biết được? Mà nếu có thì bây giờ người đó cũng không còn trong cung mà thay vào đó là đã được bản cung cho xuất cung về quê đoàn tụ ông bà cha mẹ rồi.”

Anh Thiện Lâm bên ngoài nghe mọi chuyện mà đơ ra, Hà Phi nương nương mà nàng xem là một người có tấm lòng bỏ tất, khoan dung độ lượng lại đi ném đá giấu tay như thế ư? Nàng khom người, tiếp tục nghe.

“Đại nhân nhắc đến chuyện liên quan đến long thai này không lẽ còn trách bản cung về việc của con gái ông là Giang Tần?”

Giang Viện Phán vội đứng lên, cúi đầu: “hạ thần không dám!”

Về mặt Hà Phi khá ôn nhu và dịu dàng, từng câu từng chữ nói ra nghe thì sẽ có cảm giác như là một người thánh thiện nhưng thật chất đầy những ẩn ý trong đó.

“Tất cả cũng là do khi đó bản cung trẻ tuổi bột bột, còn con gái ông Giang Tần thì nghề ngang cao ngạo, không xem ai trong mắt nên mới có kết cục này.”

“Hạ thần hiểu!” Ông ta nói.

“Cũng không thể trách bản cung, năm đó khi bệ hạ chưa được sắc phong Thái Tử mà còn là Văn Lương Vương, trong vương phủ lúc đó có Triệu Vương Phi đắc sủng, nàng ta hoành hành còn hơn Chung Phi bây giờ, xem mạng người như cỏ dại, ai cũng căm ghét. Đúng lúc con gái ông mang thai nên bản cung chỉ làm việc mà bản thân nên làm, con gái ông nên làm, lục cung cũng nên làm...”

Hà Phi ngừng nói lại, quay sang về mặt đang chăm chú lắng nghe Giang Viện Phán, nói tiếp: “... cuối cùng thì sao chứ? Triệu Vương Phi bị gán cho tội hãm hại long thai nên bị ban tử, còn Giang Tần thì băng huyết khó sinh mà chết, chẳng phải nàng ta chết rất có ích hay sao?”

Giang Viện Phán đáp: “Thần và nữ nhi của hạ thần được làm việc cho Đức Phi nương nương là phúc của chúng hạ thần. Hơn nữa trong đời ai mà chưa từng hại người? Thần chưa bao giờ có ý nghĩ đó!”

Hà Phi gật đầu: “tốt! Trong cung 4 phía đều là kẻ thù, nếu không có đại nhân ở trong cung bao năm qua bầu bạn với bản cung thì có lẽ sẽ buồn lắm, có 1 người tri kỷ như ông thật không uống kiết này.”

“Nương nương quá lời!”

Nhìn mặt Giang Viện Phán như có vẻ đang tươi cười nhưng thật chất là vẫn còn đang buồn vì chuyện của con gái mình, Hà Đức Phi cũng hiểu nỗi lòng của ông ta, liền tìm cách an ủi:

“Khoảng thời gian con ông mang thai có nhiều người như thế! Triệu Vương Phi, Lý Hoàng Hậu, Chung Quý Phi... cho dù bản cung không đem thai của nữ nhi của ông ra dạy cho Triệu Vương Phi một bài học thì cái thai đó vốn dĩ cũng không giữ được, chỉ bằng nếu biết sớm muộn gì cũng chết thì cũng nên chết một cách có ích chứ? Đây là nhất cử lưỡng tiện, ngài hiểu chưa?”

“Vâng!” Giang Viện Phán ậm ừ.

Hà Phi hay tụng kinh sám hối về những việc mình đã làm nên làm hẳn một tượng Phật nhỏ trong cung và luôn cầm theo xâu chuỗi để cầu nguyện. Nàng chấp tay lại, ôn tồn nói: “a di đà phật! Bản cung khi đó bất đắc dĩ mới làm như thế, thật sự không hề cố ý.”

“Nương nương không cần tự trách bản thân, hạ thần biết nương nương không muốn làm như vậy.”

Hà Phi thở dài: “từ sau khi Triệu Vương Phi qua đời, à không! Phải nói là từ sau khi Triệu Vương Phi bị ban tử, người được bệ hạ xem trọng nhất là Lý Hoàng Hậu và Chung Phi, Lý Hoàng Hậu thì không nói nhưng còn Chung Phi, nàng ta hầu hạ bệ hạ đã 7 năm nay, chịu đựng bao nhiêu cực khổ, chỉ tiếc là bây giờ chưa có con.”

Hà Phi đặt xâu chuỗi lên bàn rồi tiếp tục: “Nhân lúc vừa tuyển tú nữ, bản cung phải tìm cho bệ hạ một tân sủng mới để 2 vị tỷ tỷ của bản cung được thoái lui để khỏi vất vả nữa mới được!”

Giang Viện Phán cũng hiểu hàm ý trong lời nói của Hà Phi đang muốn nói tới điều gì, chỉ biết cúi đầu không dám nhìn thẳng mặt nàng ta.

“Nói này giờ bản cung cũng mệt rồi, đại nhân cũng quy an đi!”

“Thần cáo lui!”

Anh Thiện Lâm đứng sát qua một bên cửa để tránh sự chú ý, nàng gõ cửa rồi bước vào đặt lò than.

Hà Phi bây giờ vẫn tiếp tục tụng kinh niệm phật, Thiện Lâm cũng không muốn làm phiền, liền cáo lui rồi xin phép ra ngoài.

Trong đầu nàng miên man suy nghĩ, không ngờ Hà Phi nương nương mà nàng cho rằng là một hình mẫu sáng chói cũng đi hại người, hại long thai.

Nhưng cũng không thể trách, trong cung nhiều chuyện thân bất do kỷ, nàng ta đâu sao vẫn biết hối lỗi cho việc mình đã làm!

Con ong độc nhất ở đuôi, đàn bà độc nhất ở nơi tâm lòng!

Chôn thâm cung nội uyển đầy thị phi này không phải không phải ai cũng là người tốt, chỉ cần sa cơ một bước thì sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục, làm chuyện gì cũng phải đề phòng kẻ tiểu nhân.

Hết chương 29.

11/11/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 30

Sắp tới là sinh thần của Cao Thái Hậu, Hoàng Đế Võ Tương Minh cũng khá bận rộn vì việc này. Nghe nói hán đích thân sai người làm lễ để tặng, mỗi ngày đều tới Nội Vụ Phủ để đốc thúc họ làm thật mau.

Quả cáp và lễ vật đầy đủ nên Thanh Ninh Cung này không phải làm nhiều việc, Thiện Lâm cũng không đến nỗi bận rộn.

Hôm nay đi thăm An Ly, nhìn muội ấy sắc mặt khá tốt, có lẽ không bị ai bắt nạt, nàng cũng tự cảm thấy yên tâm.

“Vốn ta cũng muốn xin Đức Phi nương nương cho muội chuyển đến làm việc ở Thanh Ninh Cung nhưng nghĩ lại thấy bản thân nợ người quá nhiều nên ta không tiện mở miệng...”

An Ly nắm tay Thiện Lâm, vẫn an: “không sao đâu, đâu sao ở đây cũng không ai làm khó dễ gì với muội cả.”

“Muội yên tâm! Đợi một thời gian nữa tỷ nhất định sẽ nhờ Đức Phi nương nương cho muội ra khỏi nơi này.”

“Ừm!” An Ly vui vẻ gật gật.

Tần Lập cũng có ở đây, Thiện Lâm quay sang nhìn hắn, cười nói: “khoảng thời gian này chỉ nhờ huynh chăm sóc cho muội ấy, nếu muội ấy có bệnh tình gì thì cứ nói cho ta biết, ta làm việc ở Thanh Ninh Cung cũng có bổng lộc, nhất định sẽ trả cho huynh.”

Tần Lập vội xua tay: “lúc trước ta đã bảo không cần trả tiền cơ mà, và lại... việc hành y bắt mạch trong cung không cần trả tiền. Cũng là do lúc trước ta tham lam cho nên mới nói nhưng câu không nên nói mà thôi.”

“Muội biết chứ? Nhưng lúc đó là lúc đó, bây giờ là bây giờ. Và lại chúng ta đã là bằng hữu, những chuyện trước cứ cho qua.”

Tần Lập hơi đỏ mặt rồi nói: “muội yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho nàng ta!”

Nàng cũng cười lại với hắn sau đó Thiện Lâm đưa túi vải cho An Ly:

“Tỷ biết muội đang thiếu áo ấm nên tỷ đem bao tay bông và xiêm y đến cho muội, bây giờ là mùa đông, lạnh cũng có thể gây chết người, muội nên cố gắng giữ sức khỏe thật tốt. Bây giờ cũng không còn sớm nữa, tỷ đi đây!”

Thời hạn cảm xúc của Phương Chỉ Lôi đã hết, vừa ra ngoài nàng ta hí hửng vui mừng, nhưng không lâu sau đó thì vẻ mặt lại trở nên căm tức.

Tất nhiên là vì chuyện lần trước, nàng hận Hà Đức Phi đến tận xương tủy, vì Hà Đức Phi mà nàng mới bị cấm túc, không hận sao được?

Bước đến Dược Phòng của Thái Y Viện, nàng ta nhìn thấy nơi này chỉ có một mình Giang Viện Phán nên bước vào.

“Phương Tài Nhân vạn an!”

Tuy nàng ta chỉ là Tài Nhân nhưng Giang Viện Phán vẫn phải giữ đúng lễ tiết, đầu sao đi nữa nàng ta vẫn là biểu muội của Chung Quý Phi, không thể xem nhẹ được!

“Không biết Phương Tài Nhân đến đây là vì chuyện gì?”

Phương Chi Lôi thở nhẹ: “đương nhiên phải có chuyện nên ta mới tới chứ?” Nàng ta đi vài vòng rồi cất giọng chanh chua: “nghe nói lúc trước Hà Phi từng sinh song thai, là hai nam thai. Nhưng là do tai nạn nên chỉ sinh được một người là Đại Hoàng Tử hiện tại, vì vậy nàng ta từ đó bị khó sinh nên không thể mang thai được nữa. Vì muốn bảo toàn địa vị nên nàng ta đã uống thật nhiều thuốc để mang thai thêm một lần nữa.”

Giang Viện Phán tất nhiên cũng biết điều này, thậm trí còn biết rõ hơn nàng ta. Ông ta chỉ chăm vờ như chăm chú lắng nghe.

“Vì vậy ta muốn ông bỏ một vài thứ vào canh thuốc của Hà Đức Phi!” Phương Chi Lôi đưa cho Giang Viện Phán một túi thuốc.

“Ý của tiểu chủ là...”

“Vài tháng nữa là ngày 1 tháng giêng, cũng có nghĩa là sắp tới đại thọ 45 tuổi của Thái Hậu nương nương, mà bình thường trong thức ăn của Hà Phi các buổi yến tiệc thường có thuốc dưỡng thai, ta muốn ông bỏ độc vào đó!”

Giang Viện Phán liền nghiêm giọng: “hậu cung có cung quy, xin Phương Tài Nhân ăn nói cẩn thận một chút, người ngoại nghe được nhất định đàm tiếu, nay hạ quan xem như tiểu chủ bệnh nặng ăn nói lung tung nên bỏ qua, xin tiểu chủ về cung nghỉ ngơi!”

Ông là người của Hà Đức Phi, tự dưng chạy đến rồi bảo ông hạ độc chính chủ nhân của mình, làm gì có chuyện đó! Còn Phương Tài Nhân này quả thật không biết kiêng kỵ lời nên nói và lời không nên nói, dám nói ra những lời như vậy!

“TO RAN! Ông nói như vậy là có ý bảo ta làm sai, còn ông thì là tốt bụng rộng lòng bỏ qua cho ta à?”

Giang Viện Phán khom người: “hạ quan không dám!”

Phương Chi Lôi khoanh hai tay lại, ngẩng cao đầu, thần thái cao ngạo: “ta nói cho biết, biểu tỷ của bản Tài Nhân là Quý Phi nương nương, ông đắc tội với ta thì không khác gì là đang đối đầu với biểu tỷ, tỷ ấy nhất định sẽ cho cả Thái Y Viện các người chết hết!”

Giang Viện Phán rung mình, im lặng, Phương Chi Lôi được thể liền tiếp tục lấn át: “khôn hồn thì mau làm theo lời bản Tài Nhân, đợi đến hôm yến tiệc rồi bỏ độc vào thức ăn của à!”

“Phương Tài Nhân đó đích thân tới Thái Y Viện rồi sai ông bỏ độc vào thuốc bổ của bản cung trong thọ yến của Thái Hậu nương nương?” Hà Đức Phi hơi nhuróng mắt lên, nhìn Giang Viện Phán bằng con mắt ngạc nhiên.

“Phải!”

Gương mặt Hà Đức Phi vẫn không có chút biểu cảm nào, y nguyên vẻ điềm tĩnh, một lúc mới nở một nụ cười:

“Tốt! Hay lắm! Xem ra bản cung chẳng cần phải mất công với Chung Phi nữa. Chung Phi đã tạo một con đường bằng phẳng cho đi mà Phương thị đó không chịu, lại tự đào ra một cái hố to làm mờ chôn thân, không những vậy còn kéo cả Chung Phi theo. Chung Phi nương nương có một biểu muội như vậy quả là có phúc a!”

“Nương nương, hay là hạ quan sẽ bẩm lên hoàng hậu để trị tội Phương Tài Nhân...”

“Không cần!” Hà Đức Phi lắc đầu. “Nàng ta còn chưa ra tay, bản cung cũng chưa bị gì, tội trạng chắc cũng sẽ rất nhẹ, vậy chi bằng cứ để nàng ta đầu độc được bản cung, ngại nghĩ như vậy có đáng tội chết chưa?”

“Nương nương...”

“Thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại nhảy vào. Nếu nàng ta đã muốn chết thì bản cung nhất định sẽ thành toàn. Còn nếu có liên quan tới Quý Phi nương nương hay không thì việc này rất khó nói.”

Nàng đứng dậy, bước đến tượng phật Quan Thế Âm Bồ Tát, đặt ba nén nhang lên rồi khấu đầu vài cái. Nhìn sang chiếc giường nhỏ bên cạnh, Đại Hoàng Tử Vô Nhất Huy đang nằm ngủ say sưa, cuộn tròn người trong tấm trắng bông dày vì lạnh. Nàng bắt gặp mỉm cười sau đó nhỏ giọng.

“Tuy bản cung và Đại diện hạ bây giờ đã tránh xa quyền vị, không thích tranh đấu, nhưng không vì vậy mà bản cung sẽ để kẻ khác muốn làm gì thì làm!”

Anh Thiện Lâm quay về Thanh Ninh Cung, nhìn thấy Giang Viện Phán đi ra từ Thanh Ninh Cung liền nhớ tới chuyện mấy hôm trước nghe lén, không hiểu vì sao từ lúc đó nàng luôn có cảm giác sợ sệt khi đối mặt với Hà Đức Phi này.

Tuy nàng ta đôi nhân xử thế rất tốt, không những thế mà còn thấu tình đạt lý nhưng đến bây giờ nàng còn chút run sợ.

Hà Đức Phi đang niệm phật, quay sang thấy vẻ mặt của Thiện Lâm có phần hơi tái nhợt, liền hỏi:

“Sao vậy? Sảy ra chuyện gì à? Sao mặt ngươi lại ra vẻ sợ sệt, mồ hôi nhễ nhãi, bệnh à?”

Thiện Lâm giật mình, lắp bắp trả lời: “k... không có, là do nô tỳ cảm thấy hơi mệt mỏi nên mới như vậy.”

Hà Đức Phi gật đầu rồi chấp tay lại tiếp tục tụng kinh: “vậy mà bản cung còn tưởng ngươi vừa biết được một bí mật động trời của ai đó nên dẫn đến sợ hãi cơ chứ?”

Thiện Lâm bây giờ sợ tới hồn tiêu phách tán, chân tay bủn rủn, cũng may là Hà Đức Phi lúc này đang ngồi tụng kinh nên không để ý tới hành động hiện tại của Thiện Lâm, chỉ nói:

“Nếu bệnh thì gọi thái y, lui ra đi, bảo Diệu Nhi vào hầu hạ ta là được, không cần nhiều người quá!”

“D... dạ, nô tỳ đi ngay!”

Thiện Lâm nhanh chóng ra khỏi điện, mồ hôi trên trán liên tục chảy xuống, nàng thở phào, xem ra nàng bệnh thật rồi!

Hết chương 30.

14/11/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chương 31

Ngày 1 tháng 1 năm xxx, bước sang năm Thanh Nhật Đế thứ hai của Vạn Thành.

Trong cung đèn hoa tung bùng đón mừng năm mới, đồng thời chúc mừng cho Đại Thọ thứ 45 của Dương Kim Thái Hậu.

Tuy buổi tối mới chính thức làm nhưng từ sáng mọi người đã chuẩn bị. Nghe đầu Võ Tương Minh đã đích thân chuẩn bị cho thọ yến lần này.

Ngoài trừ Ngô Hiền Phi bệnh nhiều phải nghỉ ngơi lấy sức ra thì những phi tần còn lại trong tứ phi nhất phẩm đều phải tới Vị Ương cung thật sớm để chuẩn bị.

.....

Đến bây giờ Giang Viện Phán vẫn còn lưỡng lự trong việc bỏ độc báo canh thuốc của Hà Đức Phi, nhưng nàng ta đã bảo làm vậy thì lão đành phải làm theo.

Ông ta để bát thuốc bỏ của Hà Đức Phi trước mặt, cầm túi thuốc độc trên tay, động tác ngập ngừng, do dự một lúc mới bỏ vào.

Vừa lúc Tần Lập đi vào, liền hỏi:

“Giang đại nhân, ông làm gì vậy? Đây chẳng phải là thuốc bỏ của Hà Phi nương nương trong yến tiệc sao? Sao ngài chưa đưa tới Thiện Phòng để làm canh?”

Giang Viện Phán giấu túi thuốc vào, ấp úng: “tôi... tôi cũng định đi đây!” Lập tức ông ta nhanh chóng bỏ đi trước ánh mắt xem xét của Tần Lập.

Giang Viện Phán rời đi chưa bao lâu thì Thiện Lâm đã bước vào.

“Muội đến tìm ta có chuyện gì à?”

Thiện Lâm một nhọc gât gât đầu: “lúc nãy Đức Phi nương nương bảo muội khiêng rất nhiều lễ vật, riết mà chân của không đi nổi nữa. Vết thương cũ do lần trước bị đánh cũng ê ẩm lên, bây giờ ngồi không được mà đứng cũng không xong, thừa lúc nương nương không để ý nên muội trốn việc đến đây xin huynh vài than thuốc dư.”

Tần Lập hi cười đáp trả rồi lấy một bao nhỏ thuốc trong tủ ra rồi đưa cho nàng.

“Muội đang định đến Hoán Y Cục thăm An Ly, thấy huynh cũng rảnh rồi, hay là đi cùng.”

“Lén việc mà đi như vậy muội không sợ bị trách mắng ư?”

“Đương nhiên muội không sợ nên mới dám đi rồi, và lại hôm nay đâu phải chỉ có một mình muội chốn việc? Ngay cả tỳ nữ thái giám trong Càn Tuồng Cung của Chung Quý Phi cũng trốn việc cơ mà, muội lo gì.”

Đi một lúc thì tình cờ gặp Phương Chi Lô, vì không muốn gây chuyện với nàng ta nên Thiện Lâm đành nấp sang một bên để tránh.

“Tiểu chủ, người nghĩ lão già kia có nghe theo lời người mà bỏ độc vào canh của Đức Phi không?”

“Người yên tâm, ông ta không dám trái lại lời ta đâu, dù lão có trăm lá gan cũng không dám.” Phương Chi Lô trả lời, nàng ta ngược mặt lên trời, tự tin bảo: “à Hà Phi đó nhất định sẽ chết dưới tay ta mà thôi.”

Thiện Lâm nghe xong thì ngẩn ra, quay sang hỏi Tần Lập: “nàng ta nói như vậy là ý gì? Không lẽ...”

“Phải rồi, lúc nãy khi ta đến Ngự Dược Phòng thì nhìn thấy Giang Viện Phán đại nhân đang làm gì đó với canh thuốc của Đức Phi nương nương.” Thiện Lâm suy nghĩ một lúc, cuối cùng nói: “không hay rồi!” Sau đó nàng lập tức phóng đi.

Trời vừa sụp tối thì Thọ Yến của Cao Thái Hậu cũng bắt đầu.

Vị Ương Cung.

Từ phía ghế cao nhất của điện, một người phụ nữ trung niên khoảng 45 tuổi ngồi trên bảo tọa.

Giương mặt của bà tuy đầm ấm, thanh tĩnh nhưng lại mang lại cho người nhìn một cảm giác rất uy nghiêm và kính nể. Đôi mắt sâu tựa như vô hồn, thần thái ngút trời.

Bà vận một bộ cẩm bào màu đen, thêu hình phượng hoàng, tóc búi cao kiểu Mẫu Đan Đầu (2), quanh mào được cài trâm rồng vào.

(2) Mẫu Đan Đầu:

Hoàng đế, và toàn bộ các phi tần đều đã có mặt.

“Tham kiến Thái Hậu nương nương!”

Cao Thái Hậu dùng cặp mắt nhân ái nhìn quanh những người trong điện rồi mỉm cười: “đứng lên đi.”

“Tạ Thái Hậu”

Thái Hậu ngồi ghế cao nhất, đế hậu thì trấn giữ hai bên, phi tần thì được chia ra hai bên điện mà trải dài xuống.

Các ca nữ bắt đầu lên nhạc, những vũ nữ khác cũng tiến ra giữa điện để múa.

“Mẫu Hậu à, tiệc đại thọ này là do bệ hạ đích thân chuẩn bị từ cả một tháng trước mới xong, điều này cho thấy bệ hạ kính trọng người như thế nào rồi.” Lý Hoàng Hậu thao thao bất tuyệt bên cạnh Cao Thái Hậu.

Cao Thái Hậu nghe xong liền quay sang hoàng đế: “cực cho con quá rồi, triều đình trăm công ngàn việc, vậy mà phải lo cho đại thọ của một lão bà như ai gia.”

Vô Tương Minh cười: “người là mẫu hậu của nhi thần, nhi thần tất nhiên phải làm tròn hiếu đạo đối với người chứ?”

Cao Thái Hậu bật cười: “muốn làm tròn hiếu đạo với ai gia thì trước hết phải biết, khai chi tán diệp cho Vạn Thành Quốc, để cho ai gia có thật nhiều con cháu đẻ bông, đó mới là điều khiến ai gia vui lòng nhất.”

Vô Tương Minh hơi đỏ mặt, cúi sát xuống như một đứa trẻ mới biết ngại ngùng. “Nhi thần đã hiểu.”

“Bây giờ Hoàng đế chỉ có một hoàng tử và một công chúa, phải nói quá ít, đừng nên vì chuyện triều chính mà bỏ bê hậu cung.”

“Kìa mẫu hậu, hôm nay là sinh thần của người cơ mà, sao lại làm xấu mặt nhi thần trước mặt mọi người như vậy chứ?”

“Ồ, ai gia quên mất. Phải rồi! Đại Hoàng Tử và Đại Công Chúa đâu rồi?”

Nhất Huy và Điền Thanh ngồi bên cạnh Hà Đức Phi và Diêu Thục Phi. Điền Thanh mới mấy tháng tuổi nên chưa nói được gì mà chỉ biết cười và cười. Còn Nhất Huy thì đã gần 3 tuổi, tuy đã biết lập bắp nói chuyện nhưng khá ngọng và nghe không rõ lắm.

“Mau, đưa cả hai hoàng tôn của ai gia lên đây.”

Cao Thái Hậu âm lấy Nhất Huy trước rồi mới tới Điền Thanh, sau đó bà đưa cả hai cho nhũ nương rồi bảo:

“Nhất Huy và Điền Thanh xem ra đã nặng hơn trước rất nhiều, Thục Phi và Đức Phi quả là biết cách nuôi con, còn tốt hơn cả đám nhũ nương ở Bách Tử điện nhiều. Ai gia nhất định sẽ ban thưởng cho các người.”

Hà Đức Phi vội nói: “Vạn Thành Quốc vốn có quy định hậu phi sinh con vốn phải giao cho Bách Tử điện nuôi dưỡng, nay Mẫu hậu phá lệ cho thân thiếp và Thục Phi được phép nuôi riêng thì đây đã là ơn điển lớn nhất rồi, thật sự không dám xin thưởng thêm.”

“Đúng vậy.” Diêu Phi cũng nói.

Lý Hoàng Hậu và Chung Quý Phi nhìn cảnh này mà không khỏi u buồn, cả hai nàng đều được sủng hạnh mà lại không có con, bọn họ lâu lâu một lần thì lại có.

Quả là quá bất công!

Cả hai nàng đã ao ước có con từ lâu, thứ nhất là để được yêu thương hơn, thứ hai là muốn có được cảm giác được bằng trẻ con, được chăm sóc chúng.

Lý Hoàng Hậu và Chung Quý Phi luôn tranh nhau xem ai là người có con trước, tuy vậy nhưng bọn họ cũng rất ganh tị lẫn nhau.

Chung Quý Phi nghĩ:

‘Hoàng Hậu thì có phúc rồi, hoàng tử công chúa của các phi tần khác trong hậu cung dù là ai thì cũng là con của nàng ta, vẫn phải gọi nàng ta là mẫu hậu, chả bù với mình...’

Lý Hoàng Hậu nghĩ:

‘Chung Phi được sủng ái như thế sớm muộn gì cũng có con, còn mình thì phải sống cuộc sống cô đơn.’

Cao Thái Hậu nhìn quanh điện bỗng thấy trống vắng chỗ:

“Hiền Phi không đến à?”

Một cung nữ chạy vào rồi bẩm: “Bẩm Thái Hậu nương nương, Hiền Phi nương, nương bảo rằng hôm nay không khỏe nên không đến được, sợ sẽ mạo phạm đề phụng thể của Thái Hậu nương nương, nay xin tặng Thái Hậu một chiếc gối làm bằng ngọc, kính chúc Thái Hậu khang trẫm vô ưu.”

Chiếc gối nhỏ này được làm bằng ngọc màu xanh như cẩm thạch, bên ngoài có bao thêm một lớp vải để kê đầu nằm. Nhìn rất bắt mắt.

“Hiền Phi có lòng rồi, bảo chủ tử của người giữ gìn sức khỏe cho tốt.”

“Dạ”

Hôm nay không phải chỉ có mỗi Ngô Hiền Phi không đến mà con có cả Nam Hải Nghi, nàng diện cơ bệnh nên không tới, một phần là không muốn chạm mặt với bất kỳ phi tần nào. Hơn nữa cho dù có đi đến đây thì chưa chắc gì vị Thái Hậu kia đã vừa mắt.

Trong khi từng dòng phi tần lên tặng quà và biểu diễn vài tiết mục góp vui thì Hà Đức Phi lại trầm ngâm nhìn chén canh thuốc trước mặt.

Trong đó có độc!

Nàng ngáp ngừng do dự sau đó quay sang Chung Quý Phi, vẻ kiêu ngạo của nàng ta vẫn như thể trên gương mặt. Cuối cùng nàng mới định nhắc bát canh lên uống thì...

“Nương nương! Đừng uống!”

Hết chương 31.

25/11/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 32

Thiện Lâm vừa định chạy vào thì đã bị một đám thái giám ngăn lại. Nàng tìm cách gạt họ ra nhưng không đủ sức, đành cố nói:

“Đức Phi nương nương! Trong thuốc có độc, người đừng uống!”

Thiện Lâm tự biết bản thân hôm nay quá là gan lớn, dám xông vào thọ yến. Nhưng lần này là vì tính mạng của Hà Đức Phi. Nàng ta là người duy nhất giúp nàng thoát khỏi tay Chung Phi, nếu nàng ta chết thì nguy to. Vì vậy nàng đành phải liều một phen!

“TO RAN! Ai cho phép ngươi ở đây làm càn quấy?” Tên thị vệ quát lớn.

Cao Thái Hậu bên trong cũng nghe thấy, khẽ nói: “có chuyện gì ngoài đó vậy?”

“Thái Hậu, có một cung nữ ở bên ngoài khẳng khăng bảo đòi gặp Đức Phi nương nương.”

“Đưa vào đây” Bà trầm giọng.

Thiện Lâm được đưa vào, Hà Đức Phi nhìn nàng, trố mắt: “Thiện Lâm?”

“Nô tỳ tham kiến Thái Hậu, Hoàng thượng và các vị nương nương.” Nàng quỳ giữa điện hành lễ.

Chung Quý Phi nhận ra nàng, liền cất giọng chanh chua như đang muốn nhai tươi nuốt sống Thiện Lâm: “không biết phép tắc, tự tiện la lối om sòm ngoài đó, mạo phạm tới long nhan của Hoàng thượng và Thái Hậu, đáng tội gì đây?”

Chung Phi không khỏi cười tự đắc, mắt công bày mưu bày lâu vẫn không giết chết được Anh Thiện Lâm này, bây giờ lại có cớ trừ khử. Xem ra ông trời đang giúp nàng!

Vô Tương Minh này giờ vẫn tỉnh lặng quan sát, đương nhiên hẳn cũng nhận ra, chỉ biết quay lại nhìn xem Cao Thái Hậu xử như thế nào?

“Còn không mau lòi ra đánh chết?” Chung Quý Phi nạt một cái khiến đám thị vệ giật mình, định bước tới thì Thiện Lâm liền tìm cách gạt ra, nhưng không đủ sức, đành mặc cho họ kéo lê đi, chỉ biết nhìn về phía Cao Thái Hậu:

“Thái Hậu nương nương, xin hãy nghe nô tỳ nói! Có kẻ bỏ độc vào trong canh thuốc của Đức Phi nương nương, có kẻ hạ độc!”

“Khoan đã!” Hoàng đế cuối cùng mới lên tiếng. “Ngươi liên tục bảo trong canh thuốc của Hà Đức Phi có độc, rốt cuộc là sao?”

Thiện Lâm biết bây giờ mình đã an toàn, giựt tay đám thị vệ ra, cố gắng bình tĩnh lại rồi thưa: “nô tỳ biết hôm nay là ngày mừng thọ của Thái Hậu nương nương, chạy đến đây làm loạn như vậy là mạo phạm long nhan nhưng liên quan tới mạng người, nô tỳ không thể không vào!”

Vô Tương Minh nhìn Cao Thái Hậu, ý muốn hỏi ý của bà ấy. Cao Thái Hậu chỉ gật gù đầu, nhìn một hồi mới nói: “được, mau nói cho trẫm biết!”

Thiện Lâm lau giọt mồ hôi đang lăn trên trán, rành mạch đáp: “bẩm Thái Hậu, Bệ hạ. Phụng Tái Nhân muốn ám sát Đức Phi nương nương, bỏ độc vào canh thuốc nhằm giết chết người.”

Tâm Hà Đức Phi hơi động lại, chuyện này là hoàn toàn bí mật, sao Thiện Lâm lại biết?

“ĂN NÓI HÀM HỒ! Ngươi dám vu khống biểu muội của bản cung?” Chung Phi đập mạnh bàn. Bởi vì đây là yến tiệc lớn, chỉ có những phi tần từ Bát phẩm trở lên mới có tư cách đến dự, vì vậy cho nên những Tái Nhân như Phụng Chỉ Lôi hay Tô Mộc Lan đều không thể đến. Mà nếu có thì bây giờ có lẽ Phụng Chỉ Lôi đã bật lên cãi lại rồi mắng chửi đủ thứ mặc dù nàng ta quả thật có tâm độc.

Hà Đức Phi bèn nói: “Thiện Lâm, không được nói bậy!”

“Thì ra ngươi là cung nữ của Hà Đức Phi à?” Cao Thái Hậu cất giọng.

Hà Đức Phi vội đứng lên: “Thần thiếp không biết giáo huấn người dưới, xin Thái Hậu trách tội. Chắc là có hiểu lầm gì đó ở đây, Thiện Lâm, mau ra ngoài.”

Thiện Lâm nghiêm giọng: “Thái Hậu, nếu người không tin thì có thể lấy bát canh thuốc đó ra thử độc, nếu không có, nô tỳ nhất định chịu tội!”

Vô Tương Minh liền bảo: “mẫu hậu, hay là...”

“Được!” Cao Thái Hậu cắt ngang.

Hà Đức Phi bắt đầu nhăn mặt, sắp lật đổ được Chung Phi kia thì Anh Thiện Lâm này lại nhảy vào, nàng không khỏi thấy tiếc.

Còn Chung Phi thì lại thấy bất an, nếu như Anh Thiện Lâm có gan xông vào đây thì chắc chắn là Phương Chi Lôi đã thật sự bỏ độc. Không được! Phương Chi Lôi là niềm hi vọng mà nàng ấp ủ, sau này còn phải thay thế địa vị của nàng, nhất định không thể xảy ra sai sót gì.

Liếc nhìn Anh Thiện Lâm, nữ nhân này đúng là lớn mật. Nếu thật sự trong thuốc có độc, ả lại là nhân chứng thì Phương Chi Lôi sẽ gặp rắc rối.

Nhưng mà... nếu như ả biến mất thì mọi chuyện sẽ khác!

Chung Phi nói: “Bệ hạ, thần thiếp nghĩ muốn biết trong bát canh thuốc của Đức Phi có độc hay không thì hãy cho cho ả tỷ nữ này uống.”

“Không được!” Hà Đức Phi bật lên. “Nếu như trong đây thật sự có độc thì nàng ta sẽ chết thì sao? Hơn nữa cách thử độc nhiều vô số, sao lại phải ép nàng ta uống?”

Chung Phi mỉm cười: “Ta tự tiện xông vào la hét ồn ào, cho dù có công về việc giúp Đức Phi thoát chết nhưng ả mạo phạm long nhan của Bệ hạ và Thái Hậu, vì vậy đây là tội! Nếu trúng độc thì bảo thái y trị, coi như là hình phạt thể xác, còn nếu không có thì ả vẫn phải chịu tội. Thái Hậu nương nung, người thấy thế nào?”

Cao Thái Hậu chỉ gật gù đầu mà không nói gì khác, Chung Quý Phi cầm bát canh bước đến gần rồi chia ra trước mặt Thiện Lâm, nói: “Mau uống đi!”

Đôi tay của Thiện Lâm bắt đầu run bần bật, nhận lấy bát canh, nàng nhìn sang Hà Đức Phi, sau đó quay lại do dự nhìn bát canh trước mặt mình.

Vô Tương Minh nhìn cảnh này mà cảm thấy hơi tò mò, không chỉ hấn mà mọi người trong điện ai nấy đều hướng ánh mắt của mình về phía nữ nhân đó.

Thấy nàng chần chừ, Chung Phi liền đẩy nhẹ tay nàng: “Uống mau lên!”

Thiện Lâm ực cả chén cả vào miệng, tay nàng giật giật, từ khi mới uống vào xong thì bụng nàng đã bắt đầu cồn cào. Đến khi đặt bát canh xuống nàng đã thấy trong cơ thể mình bắt đầu nóng bừng lên như muốn xé nát hết lục phủ ngũ tạng. Miệng nào trào máu ra, nằm bất động tại chỗ. “Mau gọi Thái Y!” Hà Đức Phi nói lớn.

Lập tức đám thị vệ chạy vào vác nàng vào trong. Cao Thái Hậu đứng dậy đập mạnh vào bàn: “To ran lắm! Ngay trong ngày đại thọ của ai gia mà lại có kẻ dám đầu độc hại người!”

Hoàng Hậu và các phi tần khác vội quỳ xuống, tuy Thái Hậu bình thường ăn chay niệm Phật nhưng một khi bà nổi cơn thịnh nộ thì vô cùng đáng sợ, dù là ai cũng không xua dịu nổi.

Giữa đám đám người đang hoang mang lo sợ này, Hà Đức Phi nhìn thấy vẻ mặt tự tin đắc ý của Chung Quý Phi đang nhìn mình thì không khỏi nóng lòng.

“Chuyện này ai gia nhất định phải điều tra đến cùng!”

Quả nhiên sau lúc này thì Phương Chi Lôi cũng đã bị cấm túc lại, Giang Viện Phán thì bị đưa đến Bộ Hình để thẩm tra.

Tuy vậy nhưng ông ta không hề có chút lo sợ nào, vẫn thản nhiên mà đi vào. Đây có lẽ là lần thứ 5 ông ta bước vào đây, nhưng những lần đó ông ta đều bình an mà ra trở lại và vẫn giữ được chức Viện Phán này. Cho nên ông ta không hề sợ.

“Khi vào Bộ Hình, bọn họ mà có dùng hình để ép cung thì ông cũng đừng nên khai ngay, phải đợi đến khi chúng đánh ông khoảng 10 hoặc 20 roi thì mới được khai Phương Chi Lôi ra.”

Đây là câu nói cuối cùng của Hà Đức Phi nói với ông khi mới bắt đầu vào Bộ Hình này.

Lý Hoàng Hậu ngồi trên ghế cao, nhìn lão ta rồi đánh giọng:

“Giang Mục, ông là viện phán đứng đầu Thái Y Viện của Thượng Y Cục, trước khi bắt đầu làm canh đều đưa đến cho ông kiểm tra, tại sao lại có độc trong đó?”

“H... hạ quan không biết.”

“Còn dám trối ư? Người đâu! Hành hình!”

Giang Viện Phán một tên thái giám ẩn xuống, hai tên ở phía sau cầm gậy đánh liên tiếp vào ông.

Một, hai, ba... chín, mười.

Nghe theo lời Hà Đức Phi, ông ta liền khai nhận: “Hoàng Hậu nương nung tha mạng, hạ quan xin khai thật, là Phương Tài Nhân đã ép hạ quan!”

Hà Đức Phi ngồi trong điện nhâm nhi uống trà, nhìn ra ngoài trời thì thấy tuyết đã ngừng rơi. Đặt chén trà xuống, nàng lật thi thư ra đọc. Được một lúc thì hỏi:

“Thiện Lâm như thế nào rồi?”

Diệu Nhi trả lời: “hiện giờ nàng ta đang được thái y chữa trị, có lẽ sẽ khỏi nhanh thôi.”

Hà Đức Phi gật đầu rồi tiếp tục đọc, Diệu Nhi nói: “nuong nuong, nô tỳ có một chuyện cứ thắc mắc mãi, tại sao nuong nuong lại bảo Giang Viện Phán bị phạt đến rồi thử mười mới khai mà sao lại không khai ra ngay?”

Hà Đức Phi cười nhẹ, nhìn Diệu Nhi: “ngươi ngốc thật, thử nghĩ xem bấy lâu nay những phạm nhân bước vào Bộ Hình đều không chịu nhận là người khác sai khiến, cho đến khi bị đánh đập tàn bạo rồi mới chịu nhận tội. Bản cung chỉ học theo cách này. Nếu bảo hần khai ra ngay thì người khác sẽ nghi ngờ.”

“Thì ra là vậy!”

“Và lại nếu người khác sẽ nghĩ rằng kẻ đứng sau lưng hạ độc địa vị quá lớn nên ông ta không chịu nhận tội, nhưng sau khi bị hình phạt làm đau đớn nên không chịu được đành khai báo. Phương Chi Lôi là người đầu độc, mà nàng ta lại là biểu muội của Chung Phi, vì vậy Chung Phi cũng không tránh khỏi liên quan. Hơn nữa cho dù lúc ở yến tiệc ta có uống bát canh đó hay không thì ta vẫn thắng.”

Diệu Nhi tán dương: “nuong nuong quả nhiên lanh trí, Chung Phi đó vốn không phải đối thủ của người.”

Hà Đức Phi lắc đầu: “thắng một lần không có nghĩa là thắng cả đời, thua một lần cũng chưa chắc là thua mãi. Đừng vội mừng.”

Hết chương 32

28/11/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 33

Thiện Lâm lơ mơ mở mắt, ngóc đầu lên nhìn thì nhìn thấy Tàn Lập đang sắc thuốc. Tô Mộc Lan và An Ly thì ngồi một bên nhìn nàng khóc nức nở.

“Muội tỉnh lại rồi à?” Nam Hải Nghi cũng có ở đây.

Thiện Lâm cố sức ngồi dậy, nhìn quanh: “nơi này là...”

“Tây điện của Đông Mai Viện, là chỗ ở của muội.” Tô Mộc Lan nói.

An Ly khóc nức lên: “híc, muội cứ tưởng là tỳ đã chết rồi.”

Thiện Lâm cười nói: “ta sinh năm mao, mà mèo thì có đến chín mạng, chỉ một chút độc không lấy được mạng của ta đâu!”

Tàn Lập cầm bát thuốc đưa đến cho nàng: “ta đã làm thuốc xong rồi, muội uống đi.”

“Đề ta!” Nam Hải Nghi nhận lấy bát thuốc rồi dùng thìa đút cho Thiện Lâm.

Vị đắng của thuốc hòa vào cổ họng nàng khiến nàng không khỏi kêu lên: “đắng quá, muội không uống nổi đâu.”

“Thuốc đắng dã tật, tỳ cố đi.” Mộc Lan động viên.

Thiện Lâm gật đầu rồi cố gắng hợp hết cả chén thuốc. An Ly bụng đến một đĩa mật ong cho nàng ăn để bớt vị đắng lại.

An Ly đặt đĩa mật xuống, thở dài: “lúc vừa nghe tin tỳ bị trúng độc thì muội đã phải ba chân bốn cẳng chạy thẳng đến đây tìm tỳ, cũng may là tỳ không sao.”

“Muội cũng vậy!” Mộc Lan chen vào.

Thiện Lâm nhìn bọn họ, bất giác cười tươi: “đã khuya như vậy rồi mà mọi người còn đến đây, ta quá may mắn vì quen biết được những bằng hữu tốt như thế này ở trong cung.”

Phương Chi Lôi buồn rầu đi lòng vòng trong điện, bây giờ chuyện này đã được gác lại, ngày mai mới tính tiếp, vì vậy cho nên tạm thời nàng ta chưa bị xử phạt.

Chung Quý Phi bước vào, Phương Chi Lôi chạy đến quỳ xuống dưới chân nàng ta, van xin: “biểu tỳ, xin tỳ hãy cứu muội, ngày mai là đưa ra phán quyết, Hoàng Hậu nhất định sẽ lợi dụng cơ hội giết chết muội.”

Chung Phi đẩy Phương Chi Lôi ra: “là do ngươi tự làm tự chịu, ta đã bảo ngươi đừng nên hành động lỗ mãng mà ngươi lại không nghe, bây giờ xảy ra chuyện này, ngươi tự gánh lấy.”

“K... không đâu... Muội là biểu muội mà tỳ thương yêu nhất trong các biểu muội khác, lúc nào tỳ cũng tìm cách giúp muội. Muội xin tỳ, tỳ hãy cứu muội, từ nay muội sẽ biết thân biết phận, không làm càn nữa.”

Phương Chi Lôi nói đúng, ngoài muội muội ruột ở nhà, nàng ta là biểu muội mà nàng thương yêu nhất, thấy Chi Lôi lâm cảnh này cũng thấy không đành lòng. Chung Phi đỡ Phương Chi Lôi dậy: “được rồi, ta nhất định sẽ xin bệ hạ giảm nhẹ hình phạt lại, dẫu sao Hà Đức Phi vẫn chưa bị trúng độc, tội của muội chưa được tính là nặng đâu.”

Phương Chi Lôi như tìm được luồng sáng của hi vọng, cười tươi: “cảm tạ tỳ tỳ.”

“Nhưng tạm thời ta sẽ cảm tức muội lại. Lôi nhi à, muội chịu khó ở lại đây, không ai làm gì được muội đâu.” Chung Phi mệt mỏi bước ra khỏi điện, Lan Châu hỏi: “nuông nuông, người có dự tính gì chưa?”

Chung Phi lắc đầu: “chuyện này xảy ra quá đột ngột, ta còn chưa biết là sẽ làm gì, cứ tạm thời nhốt nó lại và không cho ra ngoài.” Ánh mắt nàng bắt đầu sâu lại, chứa đầy tia giận dữ: “bản cung lo sợ nhất là đám tiện nhân kia sẽ giở trò mượn gió bẻ măng!”

“Tỳ tỳ vào cung bao năm như thế, bây giờ cũng ném thử cảm giác phải sợ à?” Hà Phi bước vào, dùng những lời lẽ khiêu khích này để chọc tức Chung Phi.

Chung Phi liếc nhìn Hà Phi: “Hà Phi cũng là người vào cung bao năm, tại sao phép tắc cũng không biết, tự tiện vào cung của người khác vậy?”

Hà Phi hơi cúi đầu: “Là muội không tốt, để tỳ tỳ phải giận rồi, nhưng mà người thật sự giận hiện tại chưa tới lượt tỳ mà là Thái hậu đó. Cũng phải thôi, có kẻ dám tự tiện đầu độc người khác ngay trong thọ yến cơ mà, không giận cũng được.”

Chân Chung Phi bắt đầu giật lên, phải, hiện tại đúng là nàng có hơi lo sợ, thế nhưng nét mặt vẫn bình thản: “Chi Lôi trước nay hành động cẩn thận, tính tình rất biết kiềm chế, tuyệt đối không làm mấy chuyện ngu xuẩn này.”

Hà Phi lắc đầu thờ dãi: “hành động cẩn thận, rất biết kiềm chế chẳng qua chỉ là nói cho sưng thối, ai mà không biết ai kia ngu xuẩn như bò chứ? Tỳ có sao phải nói mấy lời này?”

“Muội muội qua đây nói những lời bóng gió như vậy thật khiến người ta phải đau đầu, có gì thì nói thẳng đi.”

Hà Phi phì cười: “muội chỉ tới đây thăm tỳ mà thôi, đâu có ý gì, tỳ hà tất phải nghĩ xa như thế chứ? Hơn nữa bấy lâu nay muội luôn phải cúi đầu, có lẽ sau hôm nay muội có thể thanh thản mà ngẩng cao đầu rồi.”

Chung Phi nghe vậy liền cười miệt thị: “phải rồi, có cơ hội ngẩng đầu thì nên ngẩng đầu cao một chút, tiện thể có thể nhìn thấy được trời đánh vào hướng nào và đánh vào ai?”

Nói xong câu này, Chung Phi chỉ phất tay áo, cao ngạo nói: “bản cung có chuyện, không thể giữ muội muội ở lại nói chuyện hàn huyên, không tiễn.”

Chung Phi cũng bỏ đi, Hà Phi thì vẫn cứ thế, đứng yên mà nhìn nàng ta, nhìn một lúc mới lên tiếng:

“Cũng chỉ có cái miệng hai lưỡi này là giỏi, ta thật sự phải xem thử cái miệng nhỏ này của tỳ tỳ còn đắc ý tới bao giờ.”

Nàng quay lại nói với Diệu Nhi: “đến ta đi thăm Thiện Lâm!”

“Đức Phi nương nương tới!” Giọng tên thái giám bên ngoài truyền vào.

“Đức Phi nương nương cát tường.”

Thiện Lâm định gượng người ngồi dậy để hành lễ nhưng Hà Đức Phi lại ngăn lại: “sức khỏe ngươi không tốt, cứ nằm yên ở đây.”

Hà Đức Phi quay lại nói: “ta có chuyện riêng muốn nói với Thiện Lâm, các ngươi về đi!”

Không còn ai ngoài hai người họ, Hà Đức Phi mới lên tiếng: “túc này ngươi liều mạng thật, lỗ như Thái Hậu mà nổi giận lên với người thì người không có đường sống đâu.” Thiện Lâm cười trừ, gạt đầu ái ngại, Hà Đức Phi nhìn nàng rồi đâm chiêu. Anh Thiện Lâm này dám vì nàng mà xộc thẳng vào thọ yến để cứu thì xem ra nàng ta thật sự trung thành với nàng. Trong cung những kẻ như vậy không nhiều, nhất định phải tận dụng.

“Mà Phương Chi Lôi kia mới là kẻ to ran nhất, dám đầu độc nương nương trong thọ yến, bây giờ không biết nàng ta ra sao rồi?”

Hà Đức Phi khẽ nói: “nàng ta tạm thời đã bị cấm túc lại, chờ đến ngày mai mới xét xử.”

“Mong là nàng ta sẽ không sao.”

Hà Phi trở mặt: “à nhiều lần gây chuyện với người như vậy mà người vẫn mong ả bình an?”

Thiện Lâm cười nói: “nàng ta đáng ghét nhưng không đáng chết, hơn nữa nàng ta ăn sung mặc sướng từ nhỏ nên khó tránh kiêu ngạo, không thể trách được. Tha được thì cứ tha.”

“Người đúng là nhân từ.” Hà Phi cười bảo.

“Nô tỳ chỉ là đang học tập theo tấm lòng bồ tát này của nương nương.”

Hà Phi cười tươi nhìn Thiện Lâm, dịu dàng nói: “nói tóm lại người không sao là tốt rồi lần này Chung Phi quả thật quá là to ran.”

“Nương nương nghĩ là Chung phi sai Phương Chi Lôi hạ độc?”

“Cũng có thể. Nếu ngay trong đêm nay Phương Chi Lôi mà xảy ra chuyện gì thì chắc chắn là Chung Phi làm rồi.” Hà Phi có cảm theo một giò thức ăn, nàng ta lấy một bát cơm ra đưa cho Thiện Lâm:

“Giờ này có lẽ là người cũng đói rồi, mau ăn đi.”

Thiện Lâm cảm lấy, cảm động muốn rơi lệ: “đa tạ nương nương.”

Hà Phi cười nhẹ, quay sang Diệu Nhi: “Phương Chi Lôi có lẽ đã bị Chung Phi cấm túc, không biết bây giờ ra ra sao rồi, đều là người nhà thì nên quan tâm nhau một chút. Diệu Nhi à, người lấy một chút điểm tâm đem qua Càn Tường Cung cha Phương Tài Nhân đi.”

Diệu Nhi hiểu ý liền đáp: “vâng.”

Phương Chi Lôi đến bây giờ cũng chưa ngủ, nàng ta cứ thấp thỏm mãi. Muốn ra ngoài mà đám thái giám lại ngăn lại. Chỉ biết ngồi yên đó mà bực dọc.

Từ cửa bên của Càn Tường Cung, Diệu Nhi cung nữ của Hà Đức Phi bước vào.

“Nô tỳ xin thỉnh an Phương Tài Nhân!”

Phương Chi Lôi làm ra vẻ mặt cao ngạo, nghênh mặt: “nửa đêm như vậy rồi mà sao cung nữ dưới chướng của Đức Phi lại tới đây?”

Diệu Nhi cúi đầu: “bẩm Tài Nhân, Đức Phi nương nương thấy người bị cấm túc cực khổ quá, khuya như vậy chắc là không ăn gì nên cố tình nhờ ti thiếp phòng làm vài món điểm tâm đưa đến.”

“Ta nhớ rằng ta đâu có thân thiết với Đức Phi nương nương, sao Đức Phi lại có lòng tốt vậy?”

Diệu Nhi trả lời: “đây là tấm lòng của Đức Phi nương nương, nếu tiểu chủ không nhận thì thất lễ rồi. Hơn nữa trong... thức ăn này không có độc đâu. Nếu không tin nô tỳ sẽ ăn thử...”

“Thôi được rồi, ta nghĩ Đức Phi nương nương cũng có lòng tốt nên sẽ nhận. Nhưng mà...” nói đến đây, nàng ta ngập ngừng, nhìn đám nô tài xung quanh rồi nói tiếp: “ta không đói, hay là để đám nô tài trong cung của ta ăn đi, ta thấy bọn họ hình như cũng đang rất đói.”

Phương Chi Lôi hận Hà Phi như thế, Hà Phi lại đem thức ăn tới đây tặng, khác nào đang chọc tức nàng chứ? Bây giờ Phương thị lại đem số thức ăn này cho đám cung nhân ăn là đang muốn sỉ nhục Hà Phi.

“Nô tỳ đi đây.” Diệu Nhi vẫn bình tĩnh mà quay đi.

Phương Chi Lôi phát thức ăn cho bọn nô tài canh cửa rồi nói lớn lên để cố tình cho Diệu Nhi nghe thấy:

“Đây là thức ăn của Đức Phi nương nương ban tặng, đám nô tài các ngươi phải ăn cho hết, biết chưa?”

“Nương nương, đúng như người dự tính, Phương Chi Lôi đã số thức ăn đó cho đám nô tài ăn hết.” Diệu Nhi tường tận kể lại mọi chuyện cho Hà Đức Phi nghe.

“Tốt” Hà Đức Phi khẽ giọng.

Nàng khá đặc ý, vẻ mặt nàng lộ rõ nụ cười lạnh lẽo như hoa tuyết. Mọi thứ đều đúng như trong tính toán của nàng, trong số thức ăn đó có chứa thuốc an thần số lượng lớn, ăn vào sẽ ngủ ngay. Chuyện hay còn ở phía trước.

Trong khi Phương Chi Lôi đang chán nản thì thấy ở ngoài hơi yên lặng, bước ra thì thấy đám người này đều đã ngủ say như chết.

Nàng phì cười, phải nhân cơ hội này dạo chơi một lát mới được!

Rón rén ra khỏi Càn Tường Cung bằng cửa nép, thông thả đi ra Ngự Hoa Viên.

Giờ đã là giờ sủu (1) nên không còn ai qua lại quanh đây, thị vệ có lẽ đã trốn việc. Không khí lạnh như vậy dù hoàng đế có quỳ dưới chân họ năn nỉ thì họ cũng chẳng dám ra ngoài.

(1) giờ sủu: 1 giờ sáng.

Các hồ nước đa phần đều đóng băng, chỉ có một vài hồ nhỏ là đang dần dần tan đi.

Nàng nhìn mà thở dài, ngày mai là ngày đưa ra phán quyết, còn không biết chừng sẽ ban chết hoặc bị cầm tù vĩnh viễn hay là đuổi ra khỏi cung. Khung cảnh nơi đây e là sau này khó có thể nhìn thấy lại, phải biết tận hưởng những gì mà mình đang có.

Không phải là nàng sợ tội, những chuyện này nàng đã làm ra thì bản thân nàng tự biết sẽ có kết cục này, nàng liệu mình là muốn giúp Chung Phi loại trừ đi cái gai trong mắt là Hà Đức Phi.

Chẳng qua là nàng đang nuôi tiếc, nuôi tiếc là bởi vì tại sao lúc trước lại bỏ lỡ những khoảnh khắc an nhàn và tự tại này chứ?

Gió lạnh liên tục thổi vào mặt nàng, nàng mỉm cười. Cảm giác này thật thoải mái, không hiểu vì sao nàng lại không thấy lạnh?

Đứng đây một lát thì cũng cảm thấy bây giờ không còn sớm nữa, phải quay về.

Bỗng nàng cảm thấy có bước chân ở phía sau, liền quay lại:

“Ai đó?”

Còn chưa kịp nhìn kỹ xem kẻ đó là ai thì nàng đã bị đẩy ngã xuống hồ nước đang đóng băng, vì băng mỏng nàng thân xác nàng làm bẽ băng và chìm sâu xuống hồ.

Quay lại với kẻ đang đứng phía trên, kẻ này là một người phụ nữ khoảng 21 tuổi, khoác trên người một bộ áo choàng đen.

Nhìn kẻ đang chìm ngهم dưới đó mà nàng bất giác mỉm cười, một nụ cười lạnh giá.

Hết chương 33.

28/11/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 34

Ngay hôm sau, cả Càn Tường Cung rối loạn cả lên, mọi người đều tất bật chạy đi tìm kiếm Phương Chi Lôi nhưng vẫn không thấy.

Đám nô tài được phân canh chừng Phương Chi Lôi sợ tới mức đóng băng, đồng loạt quỳ xuống trước mặt Chung Phi.

Chung Phi nhìn chúng bằng ánh mắt căm hờn:“ các người canh gác kiểu gì mà lại để Chi Lôi mất tích?”

“Nurong nurong tha tội, chúng nô tài đã canh gác cẩn trọng, nhưng không hiểu vì sao đang tỉnh táo mà lại ngủ quên, cho nên... cho nên...”

“Ngủ?” Chung Phi nghiêng răng nghiêng lợi:“ bản cung tin tưởng nên mới giao cho các người việc này, vậy mà bây giờ các người lại ngủ quên. Thôi được! Nếu các người muốn ngủ thì bản cung sẽ cho các người ngủ... Một giấc ngủ ngàn thu!”

Lan Châu quát:“ mau lôi chúng vào Dịch Đình đánh chết!”

“Nurong nurong tha mạng! Nurong nurong tha mạng!”

Tiểu Tín Tử gấp gút chạy vào, đưa cho Chung Phi một mảnh vải nhỏ:“ nurong nurong, chúng nô tài tìm thấy mảnh vải này vương ở hành lang của Hồ Sen.”

Lan Châu cầm lấy hương về phía Chung phi:“ nurong nurong, đây là một phần vải trong bộ của Phương tiểu chủ đêm qua!”

Chung Phi sực chút đã đứng không nổi, không lẽ... không lẽ... Nàng ra lệnh:“ mau đến Hồ Sen tìm thử!”

Nàng ta quát lên thì toàn bộ đám cung nhân đã kéo nhau đến Hồ Sen để tìm, họ lục soát mọi góc ngách, thậm chí là đục băng ra.

Kết quả là đã tìm thấy xác chết của Phương Chi Lôi ở góc hồ.

Xác chết này dường như đã đông cứng, mặt mũi tái mét, da mặt trắng bệch như không một giọt máu.

Gầm!

Võ Tương Minh đập bàn:“ gót cục chuyện này là sao? Có gì mà Phương Tài Nhân lại bị rơi xuống hồ?”

Chung Phi quỳ giữa điện, ngập ngừng đáp:“ đêm qua thần thiếp đã hạ lệnh cấm túc muội ấy lại, nhưng vì đám nô tài ngủ quên nên muội ấy mới chuồn ra được. Có lẽ là lúc đi ngang qua hồ sen, muội ấy sợ ý nên trượt chân ngã xuống hồ cũng không chừng?”

“Trượt chân ngã xuống hồ? Sự việc này của nàng đơn giản quá nhỉ?” Võ Tương Minh hỏi, ánh mắt lộ rõ vẻ nghi ngờ.

“Chuyện này cũng lạ thật!” Lý Hoàng Hậu nói:

“Ban đầu Phương Tài Nhân bị dính vào việc hạ độc Đức Phi. Giang Viện Phán cũng bị liên lụy, ông ta cũng đã khai ra việc bị Phương Tài Nhân sai khiến. Bệ hạ vừa hạ lệnh cho hôm sau xử tiếp, còn chưa biết nội tình thế nào thì lại lộ ra tin Phương Tài Nhân chết đuối, xem ra chuyện gì cũng trùng hợp cả.”

Ý tứ của Hoàng Hậu lộ rõ ra đó, ai nghe mà không hiểu? Không những vậy càng khiến sự nghi ngờ của Võ Tương Minh đối với Chung Phi càng lớn hơn. Chung Phi cố nén giận, gật gù trả lời:“ chuyện thần thiếp biết cũng đã nói hết rồi, tin hay không tin là chuyện của Hoàng Hậu.”

Hà Đức Phi ngồi một bên, nhìn thấy tình cảnh như vậy liền nhẹ nhàng nói:“ bệ hạ, thần thiếp nghĩ chuyện này có lẽ không liên quan tới tỷ tỷ, hơn nữa tỷ tỷ hầu hạ người bao lâu nay, đối nhân xử thế công bằng. Sao có thể làm ra mấy chuyện như vậy, đúng không tỷ tỷ?”

Võ Tương Minh nhìn Hà Đức Phi, nghĩ ngợi một chút rồi phán:“ thôi được rồi, Phương Tài Nhân dù sao cũng đã chết, không thể điều tra được điều gì nữa, mọi chuyện nên lắng lại từ đây.”

“Bệ hạ!” Chung Phi bật lên, hần nói như thể khác nào đang nghi ngờ nàng?

Phương Chi Lôi chỉ là một Tài Nhân cử phẩm, lại không được sủng ái lắm. Làm gì có ai nghĩ Phương Chi Lôi dám làm chuyện này?

Đương nhiên mọi người đều sẽ hướng ánh mắt của mình về phía Chung Phi. Cũng sẽ nghĩ Chung Phi vì muốn thoát tội mà giết Phương Chi Lôi để diệt khẩu.

“Chung Phi, nàng không biết quản lý người dưới, dẫn đến chuyện có người dám hạ độc. Vì vậy trăm phạt nàng tự cấm túc 2 tháng xem như hình phạt.”

Tô Mộc Lan cầm thìa đưa thức ăn đến miệng của Thiện Lâm:“ mau há miệng ra.”

Thiện Lâm cố từ chối:“ tỷ chỉ bị trúng độc một chút, đâu phải bị liệt tại chỗ, sao muội lại đích thân làm mấy việc này? Hơn nữa ta chỉ là nô tỳ, muội mới là chủ nhân!”

Tô Mộc Lan kiên quyết nói:“ vậy thì sao chứ? Tuy tỷ là ai đi nữa thì trong mắt muội, tỷ vẫn là tỷ tỷ của muội. Đám người ức hiếp tỷ bây giờ đã chịu kết cục thích đáng. Phương Chi Lôi bị chết đuối, Chung Quý Phi thì bị cấm túc 2 tháng.”

Thiện Lâm bật dậy:“ cái gì chứ? Phương Chi Lôi bị...”

“Đúng vậy, tỳ còn chưa biết ư? Có lẽ Phương Chi Lôi bị Chung Phi sai khiến, đến cuối cùng mọi chuyện bị bại lộ nên giết Phương Chi Lôi để diệt khẩu. Bệ hạ anh minh, Chung Phi đã bị trừng phạt.”

Tuy ai cũng cho là như vậy nhưng Thiện Lâm thì thật khác, Chung Phi tâm kế không tầm thường, người như nàng ta sao có thể bày ra trò hạ độc lộ liễu này?

Nàng nghe nói Phương Chi Lôi là người xinh đẹp nhất trong các nữ nhân còn lại của Chung gia và Phương gia. Với sắc đẹp của nàng ta thì việc mê hoặc Hoàng Đế sẽ thuận lợi hơn.

Hơn nữa Phương Chi Lôi là biểu muội của Chung Phi, lại ngày ngày ở Càn Tường Cung. Nếu Chung Phi muốn hạ độc Hà Phi thì phải hạ độc âm thầm, lại bảo Giang Viện Phán bỏ độc.

Giang Viện Phán?

Nghĩ đến đây thì lòng nàng ngày càng rối, lại nhớ tới cuộc nói chuyện của ông và Hà Phi.

Ông ta dám vì Hà Phi mà hại người thì chứng tỏ ông ta là người dưới chướng Hà Phi. Có gì lại quay sang hại ngược lại Hà Phi? Chuyện làm việc cho hai bên thì không có khả năng. Bỗng hình ảnh của Hà Phi lại lóe lên trong tâm trí của nàng, không lẽ... là nàng ta...

Nàng ngồi dậy, Tô Mộc Lan liền ngăn lại: “sức khỏe của tỳ còn yếu, đi đâu vậy?”

“Ta đã khỏe lại nhiều rồi, muội không cần lo!”

Anh Thiện Lâm chạy đến Thanh Ninh Cung thì bọn thái giám liền báo Hà Phi đã đi đến Phật đường.

Nàng cũng nghe theo mà chạy tới đó, đi tới cửa nhìn vào thì thấy nàng ta đang thắp hương niệm Phật, bên cạnh còn có cung nữ Diệu Nhi.

“Đức Phi nương nương” Thiện Lâm gọi.

Hà Đức Phi mở mắt, quay lại, nói: “ngươi đã khỏe lại rồi à?”

“Chuyện nô tỳ có khỏe hay không giờ đây không quan trọng, nô tỳ chỉ muốn hỏi người một chuyện.”

Hà Đức Phi nhướng mày, nhìn Thiện Lâm, tỏ ra khó hiểu, cuối cùng mới mỉm cười: “có gì thì cứ nói!”

“Cái chết của Phương Chi Lôi...” Thiện Lâm ngập ngừng.

Hà Đức Phi nghe đến đây liền bảo Diệu Nhi ra ngoài, nàng nhìn Thiện Lâm, cất giọng băng lãnh: “ngươi đã biết?”

Thiện Lâm gật đầu nhẹ, Hà Đức Phi chỉ nói: “đúng, là bản cung đã giết chết ả ta, rồi sao nào?”

“Đức Phi nương nương, tại sao... tại sao người có thể độc ác như vậy cơ chứ?”

Hà Đức Phi cười khinh: “ta độc ác? Trước khi nói ta câu này thì phải xem bọn họ như thế nào đã! ả muốn đầu độc ta và Huy nhi, ta chỉ bảo vệ bản thân, vậy cũng gọi là độc ác ư?”

“Nhưng chẳng phải hoàng thượng đã nói rằng sẽ trừng phạt phạt nàng ta thích đáng hay sao? Có gì người lại...”

“HOÀNG THƯỢNG TRỪNG PHẠT Ả CHƯỖ ĐÂU PHẢI TRỪNG PHẠT CHUNG PHI!” Nàng ta hét lên, nước mắt bắt đầu chảy.

Thiện Lâm im lặng nhìn, còn Hà Phi thì vẫn khóc, nàng ta để tay lên bụng mình, vừa khóc vừa nói: “năm xưa khi ta lần đầu mang long chủng, đó là song nam. Một đứa là Nhất Huy hiện tại, còn một đứa là Nhất Hoàng. Hoàng thượng từ đó rất yêu thương ta, ta muốn cái gì thì người đều cho ta cái đó.”

Nàng ta ngước mặt lên nhìn tượng Phật tổ, cố kiềm nước mắt lại: “Nhưng điều mà ta mong muốn nhất chính là tình yêu của người, ngoài ra ta chẳng cần thứ gì cả...”

Nàng ta ngừng nói, nước mắt bây giờ dường như đã đầm đìa: “khoảng thời gian đó ta rất hạnh phúc, hạnh phúc lắm! Nhưng mà...” Ánh mắt nàng lộ vẻ căm hờn: “Chung Phi từ đó căm ghét, hại Hoàng nhi vừa chào đời đã chết, đến khi ta tìm được bằng chứng kết tội Chung Phi thì hoàng thượng lại bỏ qua, không để tâm tới. Còn nói ta không chịu an phận!”

Hà Phi quay lại nhìn Thiện Lâm: “ngươi có biết nỗi đau khi mất con như thế nào không? Ngươi có biết nỗi đau khi biết được kẻ hại chết con mình là ai mà cũng thể làm gì được không?”

Thiện Lâm im lặng, Hà Phi cười khổ: “đĩ nhiên là ngươi không biết, sao này ngươi có con rồi bị hại là ngươi sẽ hiểu thôi.”

Hà Phi lau nước mắt: “Ta hận!!! Ta hận vì ả ta vẫn ung dung mà sống như vậy, ta hận vì Hoàng Thượng bỏ mặc đứa con bị chết yểu của ta!!! Người bỏ mặc ta cũng không sao, nhưng có sao lại bỏ mặc chính con ruột của mình chứ???” Nàng ta tự ngã xuống, để tay lên ngực mình, giọng yếu ớt:

“Khi đó toàn thân nó lạnh ngắt, một chút ấm áp cũng không có, thái y lúc đó ai nấy đều bỏ mặc. Chỉ còn một mình ta và Hoàng nhi. Ta ôm nó vào lòng, cố gắng vỗ về, tiếng khóc của nó rất nhỏ, rất yếu ớt, nó cứ khóc mãi, khóc mãi. Ta xoa xoa vai nó, cố gắng an ủi đừng sợ, đừng sợ. Có mẫu thân ở đây, con đừng lo! Đừng khóc nữa!”

“Nương nương...”

“Cứ như thế cho đến khi tiếng khóc đó tắt đi, nó tắt thở ngay trong vòng tay của ta!!!”

Hà Phi tuy không muốn khóc nhưng lại ngày càng khóc nhiều hơn, Thiện Lâm muốn an ủi cũng an ủi không được.

“Nó chỉ mới vài ngày tuổi, còn chưa hiểu chuyện, chưa gọi ta một tiếng mẫu thân là đã quy tiên. Ta chỉ biết nhìn nó lực bất tòng tâm!”

Nàng đứng lên, bước rần về phía Thiện Lâm, nói: “để bảo vệ được địa vị và con cái của ta, Hà Giai An ta không phải chỉ nhờ vào mối việc tụng kinh niệm phật này. Ta sẽ bắt chấp tất cả, bắt những kẻ đã hại ta và các con phải trả giá, đem ra báo thù và trừng trị!”

Không ngờ Hà Phi cũng có nhiều nỗi đau khó quên như vậy, Thiện Lâm nghe mà cũng muốn khóc theo.

Nàng ta vẫn ngồi đó mà khóc, khóc mãi như thế. Nàng cũng không biết phải nói gì, lẳng lặng bước khỏi phật đường.

Hết chương 34.

2/12/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 35

Tâm trạng Thiện Lâm bây giờ phải nói là rối bời, cũng không rõ là mình đang buồn hay hay giận, vì Hà Phi này đúng là phức tạp. Rốt cuộc nàng ta là người như thế nào? Còn bao nhiêu chuyện mà nàng chưa biết đây?

Đang mông lung suy nghĩ thì bỗng nàng vào một người, thân thể người đó cứng rắn nên không hề hấn gì, còn nàng thì ngã chổng gọng xuống đất.

“Nô tỳ kia! Đi đứng kiêu gì mà dám đụng vào Tề Nguyên Vương điện hạ!”

Tề Nguyên Vương? Nàng nghe đâu người này chính là đệ đệ hoàng đế Võ Tương Minh, tên là Võ Tương Thuận.

Nàng nhanh chóng đứng dậy rồi cúi đầu: “bái kiến vương gia!”

Võ Tương Thuận vốn cũng chẳng quan tâm tới một cung nữ, định đi ngay, nào ngờ vừa quay lại nhìn kỹ gương mặt nàng ta thì..

“Là người!” Võ Tương Thuận nhăn mặt, đưa tay lên chỉ vào mặt Thiện Lâm.

Thiện Lâm ngỡ ngác không hiểu gì, Võ Tương Thuận liền cười: “hóa ra là người, con a đầu dám tự tiện xông vào thọ yến hôm trước.”

Thiện Lâm làm vẻ nhún nhường: “là do có kẻ hạ độc Đức Phi nương nương nên nô tỳ mới bạo ran chạy vào, nếu có chỗ nào mạo phạm thì mong vương gia tha tội.”

Võ Tương Thuận nghe ngang nói: “người đứng là một nô tài trung thành với chủ nhân, dám vì chủ nhân mà liều mạng, những nô tài như người trong cung thật sự rất ít đấy.”

Tuy ngữ điệu của hắn chứa đầy sự thán phục nhưng hắn lại gọi nàng một tiếng 'nô tài' hai tiếng 'nô tài' như vậy, không biết là hắn đang khen ngợi hay giễu cợt nàng, cũng chả biết là hắn đang có ý gì!

“Vương gia quá khen rồi, Hà Đức Phi là chủ tử của nô tỳ, đương nhiên nô tỳ phải cứu người.”

Võ Tương Thuận nhún mày: “người đứng tưởng được bản vương khen thì có công lớn gì, người có biết vì người mà hôm đó ta không được dự yến tiệc hay không? Ta vừa tới là tiệc đã tàn!”

Chỉ vì một chuyện nhỏ này mà bắt bẻ nàng ư? Vốn đã từng nghe nói tới Tề Nguyên Vương tính tình trẻ con, quả là trăm đòn không bằng một gắp.

“Vương gia bớt giận, chẳng qua là tình thế khi đó cấp bách quá nên...”

“Một câu cấp bách của người liền làm lỡ giờ đi gặp mẫu hậu của ta.” Hấn xắn tay áo lên rồi nói: “hôm nay bản vương nhất định phải trị tội người!”

Tên này đúng là phiền phức, lớn hơn nàng 1 tuổi mà hành xử cứ như một đứa trẻ, cũng chẳng muốn mất thời gian với hắn, nàng cúi người một cái rồi bỏ đi.

“Nếu vương gia không có gì dặn dò thì nô tỳ cáo lui!”

Nàng quay ngoắt người, Vô Tương Thuận nhìn bóng lưng của nàng rồi chỉ trỏ:

“Bản vương còn chưa kịp làm gì mà đã đi, trên đời này sao lại có kẻ hỗn láo như vậy cơ chứ?”

-----Đêm nay Hoàng Đế nghỉ ở Thanh Ninh Cung, Hà Đức Phi vui như lên trời, chuẩn bị tất cả mọi thứ.

Vô Tương Minh đã thay xong tấm y nhưng vẫn chưa chịu ngủ, chỉ ngồi yên một chỗ mà suy nghĩ. Hà Đức Phi vì vậy mà cũng thức theo.

Thấy mặt hắn lộ ra vẻ ưu tư phiền muộn, nàng liền hỏi: “bệ hạ, người vẫn còn vì chuyện của Quý Phi mà buồn à?”

Vô Tương Minh khàn giọng: “cũng không hẳn là như vậy, chẳng qua là do quốc sự bận rộn.”

Hà Đức Phi cười nhẹ, nói: “lần này cũng may là có Thiện Lâm cứu giúp, đồng thời có bệ hạ anh minh. Nếu không thần thiếp đã mất mạng vì số thuốc độc đó.”

“Thiện Lâm? Là người lần trước dám xộc vào Vị Ương cung để cứu nàng ư?” hắn hỏi.

“Phải.”

Vô Tương Minh gật đầu, ánh mắt nhìn xa xăm, trầm tĩnh một lát rồi bảo: “không biết có phải là trẫm có duyên với nàng ta hay không, tới nay đã gặp mặt nhau 3 lần.”

Hà Đức Phi nhướn mày, cười: “không phải là có duyên với người mà phải nói là may mắn vì được bệ hạ nhớ tới.”

Hà Đức Phi nói ra câu này xong thì cũng thấy ngượng, quyết định im lặng.

Không gian giờ đây vô cùng tĩnh lặng, thậm chí còn có thể nghe được tiếng băng tan nước chảy. Không gian yên tĩnh được một lúc thì Vô Tương Minh mới cất tiếng:

“Cung nữ tên Thiện Lâm đó thế nào rồi?”

Hà Đức Phi cúi nhẹ người rồi trả lời: “đã khỏe lại nhiều, còn có thể đi lại.”

“Nàng ta có đại công với nàng, nên ban thưởng nhiều một chút.”

Hà Đức Phi nghe xong thì liền cảm thấy không vui, chỉ ậm ừ đáp ‘vâng’ một tiếng.

Có công gì chứ? Nếu như nàng ta không chạy và ngăn cản thì nàng sẽ bị trúng độc, hoàng đế nhất định sẽ nổi cơn thịnh nộ mà điều tra tới cùng. Chung Phi có lẽ cũng sẽ không bị phạt nhẹ nhàng như thế này.

Hơn nữa Anh Thiện Lâm cũng đã biết được chuyện của nàng, tâm ý cũng đã thay đổi, e là sẽ không trung thành với nàng nữa, giữ lại cũng chẳng thể làm được gì, chi bằng... chi bằng...

Trong đầu nàng lóe ra một ý hay, liền bước ra quỳ trước mặt Vô Tương Minh, hấn ngơ ngác:

“Sao khi không lại quỳ?”

“Bệ hạ, thần thiếp hầu hạ người đến nay đã tròn 8 năm, chưa bao giờ yêu cầu người bất cứ chuyện gì, nay thần thiếp mạo muội xin bệ hạ hai điều.”

“Cứ nói, trẫm sẽ đồng ý ngay.” Mặt hắn vẫn trầm ngâm.

“Thiện Lâm mạo hiểm xông vào chính điện cứu thần thiếp, vạch mặt Phương Chi Lôi, phải nói là có công lớn. Nhưng hiện tại Phương Chi Lôi đã chết, thần thiếp thì lại nghi ngờ có một thế lực lớn ở phía sau sai khiến nếu không muội ấy sẽ không dám mạo hiểm làm chuyện này. Bây giờ mọi chuyện phanh phui, Phương Chi Lôi bị diệt khẩu, thần thiếp sợ có kẻ chường mắt giết luôn Thiện Lâm...”

Trán của Vô Tương Minh bắt đầu nhăn lại, nhìn nữ nhân đang quỳ trước mặt mình, khẽ giọng: “nàng cũng cảm thấy có kẻ đứng phía sau như trẫm?”

Hà Đức Phi e ngại nói: “Thần thiếp chỉ suy tưởng, thật sự không dám đoán thánh ý.”

“Vậy nàng muốn trăm phải làm thế nào?”

Hà Đức Phi ôn tồn trả lời: “hay là cho Thiện Lâm đến Ngự Tiền hầu hạ cho bệ hạ, chắc chắn sẽ không ai dám làm hại.”

Võ Tương Minh suy nghĩ một chút rồi mới tán thành: “cũng được. Còn điều thứ hai?”

“Là vì Giang Viện Phán, thần thiếp muốn xin bệ hạ xá tội cho ông ấy.”

Võ Tương Minh đang uống trà, nghe xong liền đặt mạnh xuống: “không được, lão ta cấu kết với Phương Tài Nhân, tội không thể tha.”

Hà Đức Phi chất giọng du dương như nước: “ông ta dù sao cũng vào cung lâu năm, đương nhiên cũng là một người hiểu chuyện, có lẽ ông ta bị thế lực phía sau của Phương Chi Lôi mà bệ hạ nghi ngờ không chế nên mới làm thế.”

“Vậy thì tại sao lại không báo cho trăm biết? Chẳng lẽ có kẻ địa vị còn hơn trăm sao?”

“Ông ấy lúc trước từng hầu trong phủ thần thiếp từ nhỏ, thần thiếp luôn xem ông ấy là người cha thứ 2 bởi vì ông ấy luôn quan tâm chăm sóc thần thiếp. Thần thiếp không thể không cứu, hơn nữa bệ hạ lúc này đã hứa là sẽ đồng ý cơ mà?”

Võ Tương Minh cứng họng, không nói nên lời. Hắn trở mặt nhìn nàng một hồi rồi nói: “thôi được, nhưng với điều kiện là ông ta sẽ bị trừ bổng lộc một năm.”

Hà Đức Phi cười tươi như đóa hoa mới nở: “tạ bệ hạ khai ân!”

Cả hai ngồi đó tán gẫu một lát, cuối cùng Võ Tương Minh mới bật lên ngáp dài: “trăm buồn ngủ rồi.”

“Để thần thiếp vào trong lấy tẩm y.”

Một tên thái giám từ bên ngoài tiến vào:

“Nô tài tham kiến bệ hạ!”

Hà Đức Phi đã vào trong, vì vậy Võ Tương Minh tự coi long bào của mình. Hắn nhìn tên thái giám đó thì mới biết đó là Tiểu Tín Tử nô tài bên cạnh Chung Phi, Võ Tương Minh nói: “khuya như vậy rồi sao người lại vào đây, lại không cho người thông báo một tiếng, mất công lắm à?”

Tiểu Tín Tử đáp: “bẩm bệ hạ, Quý Phi nương nương đột nhiên phát bệnh nặng, muốn bệ hạ sang đó xem thử.”

“Bệnh thì sao không gọi thái y? Kêu trăm đến làm gì?”

Hà Đức Phi cầm bộ tẩm y bước ra, nhìn thấy cảnh này thì cười. Chung Phi lại bắt đầu dùng chiêu cũ rồi.

Nàng từ tốn bước lại: “hay là để thần thiếp đến đó thăm tỷ ấy, bệ hạ thấy có được không?”

“Đêm khuya sương gió, sao nàng lại phải vất vả đến đó?”

Hà Đức Phi cười hiền hòa: “chúng thần thiếp là tỷ muội trong cung, thần thiếp phải tốt với tỷ ấy chứ?”

“Vậy phiền nàng rồi.”

Hà Đức Phi khom gối, l một mạch bước ra ngoài, trong lòng thoáng cảm thấy sáng khoái.

Hoàng thượng là vì chuyện đầu độc kia của Phương Chi Lôi nên còn để trong lòng, không đến gặp Chung Phi cũng phải. Nhưng cũng không sao, đích thân nàng sẽ đến đó để xem xem vị Quý Phi nương nương ở Càn Tường Cung kia định giữ trò gì

Hết chương 35.

5/12/2016.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chương 36

Càn Tường Cung.

Chung Phi ngồi trước lò than, nhìn mãi... nhìn mãi về phía cửa như một người phụ nữ đang mong ngóng phu quân của mình.

Lan Châu thấy chủ tử như vậy, bèn nói: “nuong nuong, thái y nói người đã nhiễm phong hàn, phải nghỉ ngơi nhiều, và lại bây giờ đã khuya, bệ hạ lại ở chỗ Đức Phi, e là sẽ không tới.”

“Không đâu, bản cung tin là bệ hạ nhất định sẽ tới, mọi lần bản cung ngã bệnh hoặc giả vờ ngã bệnh, bệ hạ đều đến...” Chung Phi hờ hững trả lời, ánh mắt vẫn hướng về nơi hư không.

“ĐỨC PHI NUÔNG NUÔNG GIÁ ĐÁO!” Giọng tên thái giám bên ngoài vang vào.

Lan Châu nhăn mặt: “nửa khuya như vậy còn đến e là ả chắc cũng không có ý tốt gì, hay là nô tỳ đuổi ả đi.”

“Không cần đâu, dù sao người ta cũng đã đi đến cửa, khí thế lại hùng hồ như thế, không cho vào thì ả sẽ mất mặt lắm. Không kể là bệ hạ đêm nay ở Thanh Ninh Cung của ả, chắc chắn là bệ hạ bảo ả tới.”

Hà Đức Phi đặt chân vào Thiên Điện, liền cảm thấy cảm giác lạnh lẽo của nơi này mặc dù khắp nơi đều có lò sưởi. Nơi ở của phi tần thất thế có khác, lúc đắc sủng thì ấm áp, lúc thất sủng thì lạnh lẽo. Xem ra Càn Tường Cung này cũng có lúc phải nếm mùi này như Thanh Ninh Cung.

Chung Phi vừa thấy Hà Phi thì đã ngồi thẳng người, lấy lại dáng vẻ uy nghiêm và quyền lực của mình: “đang đêm sương lạnh, sao muội muội lại lặn lội tới đây?”

Hà Phi mỉm cười: “là do tỷ tỷ quá lợi hại cho nên muội phải tới đây rồi.”

Trong mỗi cung điện lớn của Hoàng Hậu và phi tần có địa vị đều có một Thiên Điện lớn. Nơi này là nơi tiếp kiến các phi tần có phẩm vị nhỏ hơn mình. Gồm một bảo tọa ngồi trên cao, phía dưới là hai hàng ghế nhỏ đặt dài tới cửa điện.

Hà Phi tiến đến ghế rồi ngồi xuống nhìn lên bảo tọa của Chung Phi:

“Tỷ tỷ không hoan nghênh sao?”

Chung Phi ngồi dậy, bước xuống chiếc ghế đối diện Hà Phi, gương mặt tuy là cười nhưng lại lộ vẻ tức giận và căm hờn: “sao bản cung lại không hoan nghênh, chỉ là bản cung thấy muội muội sống ở nơi lạnh lẽo thiếu hơi bệ hạ như Thanh Ninh Cung sẽ không quen với một nơi xa hoa được bệ hạ tới nhiều lần như Càn Tường Cung thôi.”

Hà Phi chỉ cười: “lạnh thì có thể bật lò sưởi, tối thì có thể thắp đèn. Quả thật muội không quen ở nơi như vậy, nhưng mà... muội chỉ e rằng trong hai tháng này không khí nơi này sẽ mau chóng được như Thanh Ninh Cung thôi, vì vậy tỷ tỷ cứ yên tâm mà tận hưởng.”

Gió lạnh từ cửa sổ thổi vào khiến Hà Phi lạnh cóng người, nàng nói: “Diệu Nhi, đem vài lò than vào đây, khí lạnh như vậy chắc là Quý Phi nuong nuong không quen đâu.”

“Không cần đâu.” Chung Phi nói: “ở Càn Tường Cung này đâu thiếu gì lò than mà đợi đến muội muội cho, hơn nữa một chút gió qua đường như vậy mà cũng thế khiến cho bản cung bị lật đổ ư? Tức cười!” Hà Phi lắc đầu, môi vẫn mỉm lên: “tỷ tỷ nói đúng lắm, ban đầu tỷ vì cái chết của Phương Chỉ Lôi mà đã mất ăn mất ngủ, sau đó thì bị cấm túc hai tháng. Tỷ tỷ liền đổ bệnh, chạy sang Thanh Ninh Cung tự nhận bản thân bị bệnh mà muốn bệ hạ tới, cứ tưởng là tỷ bệnh thật nên muội mới tới đây thăm, nào ngờ vừa đến đã nghe mấy lời này từ miệng của tỷ, xem ra là muội đã quá xem thường khả năng của tỷ tỷ thì đúng hơn.”

Chung Phi nhìn đám cung nhân trong điện, nói: “tất cả các người lui ra hết đi!”

Sau khi không còn ai ngoài hai người, Chung Phi mới đánh giọng: “bây giờ cô muốn gì thì cứ nói thẳng, đừng có ở đây giả tạo rồi ăn nói bóng gió, ta ghét nhất là những kẻ như vậy.”

Hà Phi cũng chẳng cần phải làm vẻ tốt bụng nữa, nàng làm ra bộ dáng giễu cợt: “cô không thích kẻ giả tạo sao? Nhưng mà ta thích. Nếu không ta cũng chẳng cần phải rảnh rỗi đến mức đến đây thăm cô, chủ yếu là để bệ hạ thấy ta tốt thế nào mà thôi.”

Chung Phi quay mặt về hướng khác, mặc kệ nàng ta, Hà Phi nói tiếp: “cô biết không, lúc này bệ hạ ở Thanh Ninh Cung nói với ta rằng người đang rất nghi ngờ cô, người còn nói rằng cô chính là kẻ đã xúi giục Phương thị.”

“Bệ hạ thật sự đã nói như thế? Ta không tin!”

“Tin hay không là tùy cô, ta chỉ biết một điều rằng bệ hạ lúc này mỗi lần nhìn thấy mặt hoặc nghĩ tới cô là ăn không nổi rồi. Mong rằng Quý Phi đừng nên tới đó làm phiền nữa.”

Chung Phi gằn giọng: “ta không hề giết Lôi nhi, ta cũng chưa bao giờ bảo Lôi nhi đầu độc cô, có sao bệ hạ lại nghi ngờ ta?”

“Làm hay không làm thì rốt cuộc mọi chuyện vẫn sẽ hướng thẳng về phía cô mà thôi. Thật ra nếu có trách thì phải trách ả biểu muội của cô ngu ngốc quá mới đúng.”

“Ý cô là gì? Lôi nhì chết chưa được bao lâu mà ngươi lại đến đây nói mấy lời này ư? Ngươi không sợ muội ấy tới tìm ngươi à?”

Hà Phi bật cười: “sợ? Tại sao ta phải sợ chứ? Lòng người mới là thứ khiến ta sợ nhất chứ không phải là mấy thứ quỷ quái đó đâu. Hơn nữa... khi đó... Phương Chi Lôi còn chưa kịp nhìn thấy mặt ta là đã bị xô xuống hồ mà chết rồi, làm sao ả có thể đến tìm ta?”

Chung Phi khựng người, ngược mắt qua nhìn Hà Phi, run rẩy hỏi: “ngươi... ngươi nói cái gì? Là ngươi đã...”

“Thực tế cô cũng đã biết ta nói gì rồi cơ mà? Cần gì phải hỏi lại?”

Chung Phi trợn mắt, như đang muốn nhai tươi nuốt sống nữ nhân kia: “ngươi độc ác lắm!”

“Ác? Ta nghĩ như vậy chưa thể gọi là độc ác mà phải rồi là tự vệ. Cô đã thắng ta bấy lâu nay, chưa bao giờ ta bảo cô độc ác cả. Bây giờ ta mới thắng lại một lần về vang thì lại rồi là độc ác ư? Hơn nữa cô hãy tự xem lại mình, thai của Ngô Hiền Phi là cô hại, cái chết của Điền ma ma và bốn mươi mấy mạng Tái Nữ ở Thái Cực Điện chưa kể tới nhiều vụ khác nữa. So với cô ta thấp hơn nhiều.”

“Ngươi...”

Hà Phi ngồi thẳng người, nhìn Chung Phi bằng đôi mắt đầy cương liệt: “cũng như từ đầu nhập cung ta đã nói, Hà Giai An ta chưa phạm người thì người khác cũng đừng phạm ta! Ta không ngán bất kỳ ai đâu.”

Chung Phi đứng dậy, bước tới gần Hà Phi: “nực cười, cô nghĩ chỉ một chút thủ đoạn hèn hạ này mà cũng đòi thắng ta ư? Đúng là không biết lượng sức!”

“Vậy thì sao chứ? Tới cuối cùng ta ở Thanh Ninh Cung thì tắm với bệ hạ, còn cô thì ngồi đây lủi thủi một mình.”

Chung Phi cười khinh miệt: “cô cứ yên tâm, bây giờ ta chỉ tạm thời thua mà thôi, ngày mai ta nhất định sẽ lại thắng và giành lại tất cả. Chắc chắn sẽ được sủng ái hơn cô, về vang hơn cô.”

“Vậy ta đành phải chống mắt lên mà xem cô làm gì, làm như thế nào để lấy lại được tình cảm của Bệ hạ.”

Chung Phi phất tay áo, uy nghiêm nói: “cách của ta nhiều vô số kể, chẳng qua là do bệ hạ quá sủng ái ta nên mới không dùng tới. Đầu được như cô, bị thất sủng như vậy nên không cần bày cách gì cả.”

Hà Phi cũng đứng lên mặt đối mặt với Chung Phi: “thời được rồi, ta về cung đây, có lẽ bây giờ bệ hạ đang đợi ở Thanh Ninh Cung, này giờ như vậy có lẽ bệ hạ đã ngủ rồi.”

“Lan Châu, tiễn khách!” Chung Phi gọi.

Hà Phi lắc đầu: “khỏi tiễn, ta tự đi. Không cần làm phiền tới người của Quý Phi nương nương.”

Hết chương 36.

5/12/2016.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chương 37

“Cái gì cơ chứ? Cho ta tới Ngự Tiễn?” Thiện Lâm trở mắt nhìn Diệu Nhi.

“Phải.” Diệu Nhi trả lời.

“Tại sao ta lại phải tới đó trong khi ta là người của Đức Phi nương nương? Ta không đi!” Thiện Lâm nói.

“Là Đức Phi nương nương đã xin bệ hạ cho cô đến Ngự Tiễn, cô nên nghe lệnh. Hơn nữa cô sẽ được trở thành cung nữ ngự tiễn, địa vị e là cao hơn cả một chủ mẫu như ta đây.”

“Dù là cao cách mấy ta vẫn không đi!” Nàng kiêu quyết.

Hà Đức Phi đứng bên ngoài, nhìn thấy thì liền cười, biết ngay là nàng ta sẽ không chịu đi, liền tiến vào, nhẹ nhàng bảo: “sao bây giờ ngươi còn chưa chuẩn bị đến Bảo Long Cung?”

Thiện Lâm im lặng, quay sang hướng khác, Hà Đức Phi nhàn mày: “bản cung biết ngươi vẫn còn để trong lòng chuyện lần trước, nhưng bản cung đã hết cách, vì bảo vệ bản thân và các con của, ta đành phải làm vậy.”

Thiện Lâm vẫn im như thóc, Hà Đức Phi thở dài rồi dịu dàng nói tiếp: “Ngự Tiền dù sao vẫn là nơi tốt nhất để ngươi đi, ta và Chung Phi đã đấu với nhau tới bước đường ta sống à chết. Bây giờ chỉ mới là kẻ sách tạm thời, đợi đến khi Chung Phi phục vị, ta và nàng ta cũng sẽ chính thức không đội trời chung. Ở đây không phải là nơi an toàn cho ngươi ở nữa.”

Thiện Lâm nhìn gương mặt chân thành của nữ nhân này mà thấy xiêu lòng, nói: “dù nương nương đã làm gì đi nữa thì nương nương vẫn là người có ơn với nô tỳ. Và cũng chính vì nương nương có ơn với nô tỳ nên nô tỳ phải ở lại đây tương trợ cho người.”

Hà Đức Phi nắm tay Thiện Lâm: “ta biết ngươi rất tốt với ta, nhưng đây là lựa chọn duy nhất. Nếu ngươi muốn báo ơn với ta thì hãy tới đó.”

Thiện Lâm lòng tuy không muốn nhưng vẫn phải ậm ực mà gật đầu.

Ra khỏi phòng Thiện Lâm, Hà Đức Phi thở dài, quay lại nhìn Diệu Nhi: “phải rồi, Phương Chỉ Lôi bây giờ...”

“Bầm nương nương, tuy Quý Phi nương nương bị cảm tức nhưng vẫn làm tang sự đàng hoàng cho Phương Tài Nhân.”

Hà Đức Phi ừ nhẹ rồi nói: “dù sao nàng ta cũng đáng thương, vì những đấu tranh hậu cung này mà chết. Mau đưa bản cung tới đó thấp cho nàng ta một nén nhang.”

Diệu Nhi cười nói: “nô tỳ biết nương nương từ bi, vốn cũng không muốn hại Phương Tài Nhân.”

Vì chỉ là cung nữ nên xiêm y không nhiều, đựng chỉ đủ vừa túi vải. Sau khi hành đại lễ chia tay với Hà Phi xong thì nàng được một tên tiểu thái giám đưa đến Bảo Long Điện.

“Thiện Lâm!”

Quay lại thì thấy Nam Hải Nghi, Tô Mộc Lan và An Ly. Nàng liền nói: “đợi ta một chút, ta muốn nói chuyện với họ. Sẽ xong ngay thôi.”

Tô Mộc Lan chạy đến, nắm lấy tay nàng: “vậy là tỷ sẽ phải đến Bảo Long Điện thật à?”

Thiện Lâm không trả lời mà gật đầu, Tô Mộc Lan bĩu môi: “sao muội cứ cảm thấy chúng ta càng ngày càng xa cách nhau.” “Đúng vậy, tỷ đi rồi ở Hoán Y Cục chán chết, muốn đi gặp tỷ cũng khó.” An Ly nói.

Thiện Lâm cười: “yên tâm đi, ta nhất định sẽ ra đó thăm các muội.”

Nam Hải Nghi thấy bọn họ như vậy cũng chẳng muốn xen vào, nhưng lại nghĩ tới chuyện mình muốn làm, đành khẽ giọng: “ta muốn nói chuyện riêng với Thiện Lâm, các muội có thể cho ta...”

Nam Hải Nghi không nói hết câu, Mộc Lan và An Ly cũng tự hiểu, luyến tiếc ôm trâm lấy Thiện Lâm rồi mới chịu bỏ đi.

Thấy vẻ ập úng của Nam Hải Nghi thì nàng biết là đang có chuyện gì đó nên liền hỏi: “tỷ sao vậy?”

Nam Hải Nghi tỏ ra e dè, giống như có một chuyện gì đó rất quan trọng, muốn nói mà nói cũng không được: “ta có một chuyện muốn nhờ muội, mong rằng muội sẽ đồng ý.”

Thiện Lâm cười: “có gì tỷ cứ nói, chúng ta là tỷ muội cơ mà, nếu giúp được muội nhất định sẽ giúp.”

Nam Hải Nghi nhìn quanh mới biết là không có ai mới thẳng thắn nói: “muội có thể giúp ta quan sát động tĩnh của bộ hạ không?”

“Tỷ nói gì? Sao lại nhờ muội chuyện này?”

“Thật ra ta...” Hải Nghi vẫn e ấp. Suy nghĩ một lúc thì mới biết mình không có lý do nào cả, đành bạo gan nói: “ta... ta muốn biết bộ hạ hay làm gì nhất để lấy lòng người.”

Thiện Lâm đắm chiêu nhìn Nam Hải Nghi, cuối cùng bật lên: “a, thì ra là vậy, sao tỷ không nói ngay từ đầu?”

Nam Hải Nghi nghe xong chỉ cười gượng gạo: “do tỷ thấy việc này hơi đường đột cho nên hơi ngại nói ra.”

Thiện Lâm vỗ vai Nam Hải Nghi: “tỷ yên tâm, muội nhất định sẽ giúp tỷ.”

Nói rồi Thiện Lâm cũng cùng tên thái giám kia bỏ đi.

Thiện Lâm đi vào Bảo Long Điện, trong lòng không khỏi phấn khích.

Nơi ở của thiên tử đúng là có khác! Lúc trước nàng đã từng tới Thượng Dương Cung của Hoàng Hậu, nơi này còn xa hoa gấp mấy lần cung Thượng Dương.

Khắp nơi được sơn 2 màu đỏ và vàng, những cung điện quanh đây thì lớn và rộng, chưa kể đến những cây cột cao được nạm vàng ròng nhìn chói mắt vô cùng.

Tôn Thanh Mục đưa nàng vào trong điện kiến hoàng đế.

“Nô tỳ Anh Thiện Lâm, bái kiến bệ hạ.”

Võ Tương Minh đang đọc tấu chương, nghe giọng nàng ta liền ngước mắt lên: “đến rồi à?”

Giọng nói của hán lãnh đạm của hán cất lên không hiểu vì sao khiến nàng hơi run, liền nhanh chóng đáp: “vâng.”

Võ Tương Minh không nói gì mà chỉ nhìn nàng, mãi một lúc mới cất đầu: “ngươi bây giờ là người của Ngự Tiễn rồi, phải biết chăm chỉ làm việc, trăm sẽ ban thưởng.” “Dạ.”

Hắn đặt quyền tấu chương xuống, nói tiếp: “từ nay ngươi hãy ở Tây Viện phía sau Noãn Các, hầu việc trong tẩm cung. Tôn Thanh Mục, dạy cho nàng ta chút quy củ của Ngự Tiễn.”

Tôn Thanh Mục chấp tay rồi đưa Thiện Lâm đi.

Vẫn như mọi khi, cách 1 tháng thì Nam Hải Nghi lại lên đi gặp Nam Sơn Dương.

“Lần này muội có thể biết được nhất cử nhất động của tên hoàng đế đó mà không cần phải mất nhiều công sức rồi.” Hải Nghi tự cao nói.

Nam Sơn Dương hỏi: “ý của muội là...”

Nam Hải Nghi ngấm ngấm chiếc nhẫn trên tay mình, nói: “khoảng thời gian mới vào cung tới bây giờ, muội quen biết thân thiết với không ít người. Trong số đó có một người tên là Thiện Lâm, muội ấy mới được chuyển tới Ngự Tiễn và đã hứa với muội rằng sẽ quan sát Thanh Nhật Đế.”

Nam Sơn Dương vội lớn giọng: “muội không sợ ả ta biết được chuyện muội làm tay mắt cho Nam Tộc sao?”

Nam Hải Nghi cười nhẹ, bước đến một luống hoa nhỏ rồi ngắt một cành, bảo: “huynh yên tâm đi, muội chỉ giả vờ nói với muội ấy rằng bản thân muốn tranh sủng nên muốn quan sát hoàng đế mà thôi. Chuyện này hệ trọng, sao muội có thể cho người khác biết được?”

Nam Sơn Dương cười tán dương: “muội muội của ta quả nhiên túc trí đa mưu!”

Nam Hải Nghi cũng cười theo, mắt liếc dọc đóa hoa cầm trên tay, lầm bầm: “Thiện Lâm, vì chuyện lớn nên tỳ đành phải lợi dụng muội lần này.”

Từ sau việc Phương Chi Lô chết, trong cung bây giờ thay đổi quá nhiều.

Hoàng Hậu độc tôn, Chung Phi mất thế, Tài Nữ Tần Như Huệ đắc sủng và được phong làm Uyển Nghi.

Không những hậu cung bất ổn mà ngay cả tiền triều cũng vậy. Chung Thái Úy liên tiếp dâng tấu sớ thỉnh Võ Tương Minh thả Chung Quý Phi ra, còn bảo rằng việc nàng ta bị cầm tù quá ngớ ngẩn.

Lý Thái Sư thì không ngừng phản đối, hai người họ cãi qua cãi lại khiến Võ Tương Minh cũng điên đầu lên, đập bàn mạnh:

“CÁC NGƯỜI CÂM MIỆNG LẠI, NẾU KHÔNG TRĂM SẼ CẮT LƯỠI HẾT!”

Thấy hán giận dữ gầm lên như thế cũng chẳng ai dám hó hé gì nữa.

Đêm nay Võ Tương Minh lại triệu tẩm Tần Uyển Nghi. Người khác nhìn vào sẽ nghĩ rằng vì nàng ta xinh đẹp nên hán mới yêu thích như thế.

Hán tự cảm thấy nhục cười, chẳng qua là hán đang muốn trọng dụng phụ thân nàng ta là Tần Bảo, là Đề đốc Thanh Nam để tạo dựng thêm thế lực, dần dần áp chế của Lý gia và Chung gia.

Lại một đêm nữa Thiện Lâm phải cùng các thái giám, cung nữ khác ở ngoài canh cửa.

Nghe những âm thanh trắng hoa của hán mà rùng mình, mỗi ngày hán đều thị tẩm với một phi tử như vậy ư?

Nàng ngồi đó đăm chiêu mãi, tới mức đến giờ nghỉ mà cũng không biết.

Định quay về nghỉ thì tên Tôn Thanh Mục lại bắt nàng tới Nội Thị Giám lấy áo khoác cho lão. Đúng là đáng ghét, ông ta cũng là nô tài mà lại đi sai vật người khác.

Đã vào xuân mà khí trời vẫn lạnh như thế này, cũng may đường tới Nội Thị Giám cũng không xa, nếu không nàng sẽ chết cóng mất.

Trong lúc băng qua Hồ Sen, nàng nhìn thấy bóng người mặc áo trắng, mái tóc xả. Vừa nhìn thì suýt chút nàng đã ngã, lại còn nghĩ Phuong Chi Lôi quay về.

Nhưng khi nhìn kỹ lại mới biết đó không phải ma mà là một nữ nhân trẻ tuổi đang đứng trên lang thang, dường như đang muốn nhảy xuống.

Nàng như bay phóng đến lôi nàng ta xuống: “ngừng lại, cô muốn tự vẫn ư?”

Nữ nhân đó vùng vẫy: “tránh ra! Tránh ra! Đề ta chết đi!”

Hết chương 37

9/12/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 38

Nữ nhân này nhìn qua cũng chỉ khoảng 9 đến 10 tuổi mà sức đúng là mạnh, nàng ta vừa dùng tay đẩy nàng một cái thì nàng đã muốn văng ra xa.

Nàng ta ngã xuống, khóc lóc liên tục: “để cho ta chết đi, sao lại cứu ta chứ?”

Thiện Lâm đau ê cả người, ngước lên thì thấy nàng ta lại định tiếp tục nhảy xuống hồ thì nàng giựt lại.

“Con a đầu này điên rồi ư? Còn nhỏ như vậy mà đã chạy ra đây đòi tự vẫn?”

Nàng ta lại đẩy nàng ra lần nữa: “phải, ta điên đó, cứ để cho ta chết!” Nói xong thì nàng ta ôm mặt khóc.

Thiện Lâm nghĩ chắc có lẽ là nàng ta đang gặp chuyện gì đó buồn nên đặt tay lên vai an ủi: “đừng khóc nữa, trên đời này có vô số chuyện xảy ra. Vui có, buồn có. Bây giờ ngươi gặp chuyện buồn thì về sau nhất định sẽ có chuyện vui đến với ngươi thôi.”

“Vui chuyện vui đó đến bao giờ mới tới? Phải chờ tới chừng nào? Ta chịu đủ rồi, ta cũng chẳng muốn sống nữa!”

“Ngươi vì chuyện gì mà buồn đến mức phải đi tự vẫn? Cứ nói ta nghe, ta sẽ giúp.”

Nàng ta ngẩng mặt nhìn nàng: “nhìn qua thì cô chắc chỉ là cung nữ, nếu chỉ một cung nữ mà có thể giúp ta thì ta cũng chẳng cần phải đi tự tử như vậy.”

Thiện Lâm chẳng biết nói gì nữa, chỉ biết khuyên như: “ta biết bản cung ta không thể giúp gì cho ngươi nhưng ngươi đi tự tử như vậy chẳng những không thể giúp được gì cho bản thân mà còn ảnh hưởng đến người khác nữa. Hơn nữa cha mẹ ngươi mà biết thì sẽ rất buồn.”

“Cha mẹ ta chết hết rồi, chỉ còn lại một mình ta. Đích mẫu của ta thì lại rất căm ghét mẫu thân ta, mẫu thân ta chết rồi người cũng giận lây sang ta. Vì vậy mà a ai cũng hắt hủi được ta cả. Thà chết quách đi cho xong.”

“Chính vì cha mẹ ngươi đã chết nên ngươi càng phải sống tốt, ngươi tự vẫn như vậy, xuống dưới đó rồi người nghĩ cha mẹ ngươi có vui không?”

Thiện Lâm cũng chẳng muốn nói nhiều, nàng đứng lên, để lại câu cuối: “hơn nữa bây giờ ngươi cũng đã vào cung làm cung nữ, hãy quên hết những chuyện khi còn ở ngoài cung đi.”

“Ta không phải cung nữ!”

Thiện Lâm không nghe rõ nàng ta nói gì nhưng cũng chẳng muốn nghe, cứ thế mà đi luôn.

Từ đâu một đám cung nương chạy đến, lo lắng nói: “Nguyệt Hằng Công Chúa, sao người lại ra đây?”

Nguyệt Hằng đứng dậy, gần giọng: “chuyện ta đi đâu cũng phải xin phép các người à?”

“Không phải, chỉ là Công chúa điện hạ ra ngoài một mình như vậy nếu để Thái Hậu biết nhất định sẽ trách phạt người.”

Nguyệt Hằng cười khinh: “trách phạt, dù ta có ra đây hay không thì bà ấy vẫn có có trách phạt ta thôi, đâu cần lý do?” Tiểu cung nữ nói: “điện hạ à, hay là chúng ta về cung thôi.”

Cũng không muốn làm khó gì họ, nàng cũng ngoan ngoãn nghe lời rồi về cung.

Đi này giờ như vậy tất nhiên Tôn Thanh Mục cũng trách tội nàng rất nhiều, nàng cũng chỉ cúi đầu tạ lỗi rồi về phòng.

Đêm nay phải nói là một đêm rất khó ngủ, nàng trằn trọc mãi cũng không ngủ được. Lúc thì xoay qua bên này, lúc thì ngược lại.

Chán nản quá liền ngồi dậy nhìn quanh căn phòng của mình.

Đúng là Ngự Tiễn có khác, nơi này khác hẳn với Hoán Y Cục và Thanh Ninh Cung. Nền đất thì có lót thảm, cửa sổ thì có màn che, không những vậy bàn ghế cũng đầy đủ. Tuy chỉ là đồ cũ và nhưng cũng là một nơi tốt.

Đang uống trà thì từ bên ngoài vọng vào một tiếng sáo.

Thanh âm của tiếng sáo trong trẻo như tiếng suối chảy, nhẹ nhàng như mây. Nhịp điệu ôn nhu làm cho người khác khi nghe cảm thấy vô cùng xao xuyến, đi vào lòng người.

Nàng lắng tai lên để cố nghe rõ mới biết tiếng sáo này chỉ rần đây, không xa lắm, liền thay lại y phục chỉnh tề rồi chạy ra đó.

Tiếng sáo này phát ra từ hậu hoa viên của Bảo Long Điện, nàng từ từ tiến đến thì thấy một nam nhân bận cẩm bào màu đen thêu hình rồng.

Gương mặt mang vẻ trầm tư, điềm tĩnh. Dường như hi vọng ai ở đó đều không muốn lộ ra ngoài, cũng không rõ được là tâm trạng của hắn ra sao.

Nhưng vì điệu sáo này mang một vài vẻ u buồn nên nàng nghĩ có lẽ hắn không được vui nên mới một mình ra đây thổi bài này.

Trên tay hắn vẫn còn cầm thanh sáo, cảm thấy có người phía sau mình, nhanh chóng xoay lại: “là người?”

Vẫn là chất giọng lạnh như băng đó, nàng vội vàng bước đến: “nô tỳ bái kiến bệ hạ!”

Thấy hắn không nói câu nào, nàng liền mở lời: “khuya như vậy rồi sao bệ hạ không vào trong mà lại ra đây?”

“Trẫm không ngủ được. Sao vậy? Tiếng sáo của trẫm làm phiền giấc ngủ của người à?”

Thiện Lâm lắc đầu: “không phải, chỉ là đêm nay nô tỳ không ngủ được. Hơn nữa nô tỳ cũng chỉ là cung nữ, sinh mạng thấp kém, chuyện nô tỳ có ngủ hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì. Còn bệ hạ là nhân trung chí long, cửu ngũ chí tôn. Ở ngoài trời lạnh như vậy rất dễ bị trúng gió.”

Hắn phì cười: “người tự nhận mình là sinh mạng thấp kém, ra trời lạnh như vậy thì không sao. Còn trẫm lại cửu ngũ chí tôn, ra trời lạnh liền đổ bệnh ngay?” “Nô tỳ không có ý đó. Chỉ là nô tỳ cảm thấy bệ hạ tâm thân ngàn vàng, lỡ như bị gì thì là lỗi của các nô tài vì không chăm sóc chủ nhân cẩn thận. Hơn nữa Tàn Uyển Nghi đang ở bên trong, bệ hạ ra ngoài như vậy...”

“Đừng nhắc tới nàng ta nữa!” Hắn ra hiệu: “Tàn Uyển Nghi đó cũng giống với những nữ nhân khác trong cung. Ham vinh hoa lợi lộc, trước mặt trẫm thì làm vẻ ngây thơ trong sáng nhưng sau lưng thì lại là một người bụng dạ xấu xa, ghen ghét hãm hại nhau. Trong cung ai cũng vậy.”

Thiện Lâm nhẹ nhàng đáp: “cũng không hẳn là vậy. Ví dụ như Đức Phi nương nương hiền lành nhân hậu, Thục Phi nương nương tâm lòng rộng rãi. Bọn họ cũng đâu xấu như người nói? Chẳng qua là do...”

“Là do gì?”

“Là do trong cung quá nhiều phi tần, hôm nay người đến chỗ Tài nữ này, ngày mai người đến chỗ phi tử khác. Có một vài người bị thất sủng đến mức bệ hạ không nhớ được mặt. Người thử nghĩ xem có nữ nhân nào đã lấy chồng rồi mà người chồng đó lại không nhớ mặt mình không?”

Hắn im lặng, Thiện Lâm nói tiếp: “chính vì vậy mà bọn họ phải tranh sủng, phải đấu tranh mới được bệ hạ nhớ đến hoặc nghĩ đến gương mặt của mình. Từ Hoàng Hậu nương nương cho đến Quý Phi nương nương, bọn họ tranh nhau cũng là vì họ yêu bệ hạ, họ nhưng nhớ đến bệ hạ nên họ sẵn sàng đem tính mạng của mình ra để đấu, mong rằng sẽ có được một phần nào đó trong trái tim người.”

Nghe nàng ta nói thì trong lòng Võ Tưng Minh có chút thổ thẹn. Vậy mà trong lòng hắn bấy lâu nay cũng không nghĩ đến điều này, lại nhờ một cung nữ nói ra mới biết.

“Một người bình thường có 3 thê tử cũng đủ khiến gia đình sây ra sóng gió huống chi là một hậu cung 3000 giai lệ? Những người trong hậu cung độc ác như thế cũng là điều bình thường. Lúc trước là vậy, sau này e là cũng không thay đổi.”

Hắn vẫn im lìm một chỗ, gật gật đầu.

Thiện Lâm biết này giờ mình ăn nói có hơi đụng chạm, liền cúi đầu: “nô tỳ lỗi, xin bệ hạ thứ tội.”

“Không sao. Lâu rồi trẫm cũng không được nghe người khác giáo huấn, bây giờ được rồi cũng cảm thấy thoải mái lắm.”

Cả hai im lặng một hồi thì nàng mới lên tiếng: “điều sáo bệ hạ thôi...”

“Là của mẫu thân dạy cho trẫm.” Hắn dứt khoát trả lời.

“Hoàng Thái Hậu ư?”

Hắn nói: “không. Mẫu thân ruột của trẫm là Linh Nhân Quý Phi, không phải Thái Hậu. Người chỉ là dưỡng mẫu của trẫm mà thôi. Người thấy điều sáo này thế nào?”

“Rất hay, như âm thanh thiên nhiên vậy.”

Võ Tưng Minh cười: “đương nhiên là vậy, bài này là điệu khúc dân ca của Tô Hàn. Mẫu thân trẫm là người Tô Hàn.”

“Thì ra là vậy, điệu sáo này hay thật, từng nhịp nhẹ nhàng, đi sâu vào lòng người.”

“Nếu người thích thì trẫm có thể dạy cho người!”

Thiện Lâm ngờ ra: “bệ hạ... dạy cho nô tỳ?”

“Ừ, người không đồng ý à?”

Nàng bật cười: “không phải, chỉ là nô tỳ thấy bây giờ cũng đã khuya rồi, bệ hạ cũng nên vào trong nghỉ kéo long thê bị nhiễm bệnh.”

Hắn “ừ” lần thứ hai rồi tự mình đi vào trong.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình nàng ở đây, nàng chìa tay ra để cảm nhận khí trời. Thời tiết bây giờ xem ra đã đỡ lạnh hơn rất nhiều, không những vậy mà nàng còn thấy ấm áp hơn.

Hết chương 38.

12/12/2016.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương 39

Tới bây giờ cũng chưa nhắc đến, nếu Tổng quản Thái Giám của Bảo Long Điện là Tôn Thanh Mục thì Chương sự cung nữ chính là cung nữ Mạc Vân.

Người này hầu hoàng đế từ năm mới 6 tuổi, đã 10 năm thì cũng chỉ mới 16 tuổi, tức là bằng tuổi Thiện Lâm. Nghe đâu rất được trọng dụng.

Chỉ mới 16 tuổi mà đã làm Chương sự cung nữ của Ngự Tiền, xem ra người này cũng không phải tầm thường.

Nếu gặp Tôn Thanh Mục thì phải gọi là Tôn Tổng Quản còn nếu gặp Mạc Vân này thì phải kêu là Mạc Chủ Sử.

Khi là chương sự ở các cung bình thường như Diệu Nhi và Lan Châu thì họ được gọi là Diệu Nhi cô cô và Lan Châu cô cô. Còn Mạc Vân này là Chương sự của Ngự Tiền, đồng nghĩa với việc cai quản hết cung nữ trong cung. Cũng giống như Tôn Thanh Mục vậy, là người nắm quyền ở Nội Thị Giám, là người cai quản các Thái giám trong cung.

“Tham kiến Mạc Chủ Sử!”

Đã đến Ngự Tiễn được hai ngày, hôm nay Thiện Lâm phải đến Cung Nhân Cự diện kiến nàng ta để được phân phó công việc.

“Ngươi là người mà Đức Phi nương nương tiến cử vào Ngự Tiễn à?”

“Phải.” Nàng rụt rè đáp.

Mạc Vân uống một hớp trà rồi nhẹ nhàng đặt xuống, lấy trong túi ra một cuộn giấy: “đây chính là quy tắc ở Ngự Tiễn, cô từ từ đọc đi.”

Thiện Lâm nhận lấy rồi đọc từng chữ, nội quy ở đây nhiều vô cùng, đọc mà muốn hoa cả hai mắt.

Nào là không được lười biếng, không được trốn việc, không được nói nhiều, không được nhìn nhiều hay nghe nhiều. Nhưng trong đây điều đại cấm kỵ nhất là... KHÔNG ĐƯỢC MÊ HOẶC HOÀNG THUỘNG!

Câu cuối cùng được viết to nhất tức là đang cảnh cáo những cung nữ khi đọc.

Thiện Lâm cũng từng nghe nói Ngô Hiền Phi lúc trước khi được phong phi cũng khổ sở vô cùng, bị gán cho tội mê hoặc Thái Tử suýt chút là bị Lệnh Hồ Hoàng Quý Phi của tiên hoàng xử chết, cũng may là có Thái Hậu khi đó còn là Cao Thục Phi nói đỡ, nếu không là mất mạng.

Mạc Vân thấy nàng chăm chú đọc từng chữ, liền đứng lên rồi nói: “ngươi đọc nhiều như vậy không biết đã hiểu được bao nhiêu chưa?”

Thiện Lâm cúi người: “nô tỳ đã hiểu hết.”

Mạc Vân cũng gật đầu: “được rồi, ta thấy ngươi tuy mềm yếu nhưng những việc chân tay chắc là sẽ làm được. Từ nay ngươi hãy quét lau các bậc thang trước tấm điện của bệ hạ, đồng thời quét lá rụng, dọn rác và tưới cây, cắt cỏ. Đơn giản vậy thôi.”

Thiện Lâm hơi méo mó mặt, gắng ra một nụ cười rồi lui ra ngoài.

“Bệ hạ, Tề Nguyên Vương đến rồi.”

“Cho đệ ấy vào!”

Vô Tương Thuận đi vào trong, cung kính hành lễ: “Thần đệ bái kiến hoàng huynh.” Vô Tương Minh gật đầu rồi cho hắn ngồi xuống, nhìn nét mặt hắn có chút không vui, liền bảo: “sao vậy, đi vào đây thỉnh ăn trầu mà làm mặt hầm hầm vậy sao? Có chuyện gì buồn à?”

Vô Tương Thuận ngán ngẩm thở dài: “chuyện buồn thì không có rồi nhưng chuyện bức tức thì đầy ra đây.”

“Là sao? Đệ kể rõ hơn đi.”

Vô Tương Thuận bèn trình lại mọi chuyện: “huynh biết không, lúc này đệ vào cung thỉnh an mẫu hậu thì bỗng cảm thấy đói bụng, định nhờ Ti Thiện Phòng làm vài món điểm tâm thì chúng lại viện cớ từ chối. Còn nữa, đám nô tài hầu hạ thì lười biếng, làm việc không có tâm.”

Vô Tương Minh đặt quyền sớ xuống, lắng tay nghe tiếp: “rồi sao nữa?”

“Chưa hết, mới mấy hôm trước vào cung gặp một tiểu cung nữ, nàng ta mạo phạm đệ, đệ liền định trách phạt thì ả liền bỏ đi. Dám khinh thường thân vương như vậy huynh xem có đáng chém không?”

Vô Tương Minh chỉ gật đầu “ừ” rồi tiếp tục đọc tấu chương, Tương Thuận liền cau mày nhăn nhó: “này, sao huynh hờ hững vậy? Hoàng đệ của mình bị một cung nữ lăng nhục mà huynh vẫn thấy bình thường ư?”

Vô Tương Minh nhướn mày lên nhìn tên nam nhân lăm lờ kia: “vậy đệ muốn trẫm phải làm gì?”

Vô Tương Thuận đứng dậy, tiến đến gần bàn hắn, để bàn tay thẳng ra rồi chặt chặt vào không khí: “huynh phải chém, đầu ả!”

“Vậy sao không chu đi cả tộc luôn đi.”

Tương Thuận bật lên: “đúng vậy, huynh nói phải! Phải chu đi cả tộc!”

Vô Tương Minh thở dài: “đùa vậy là được rồi, đệ ra ngoài đi!”

“Kìa hoàng huynh, đệ không đùa đâu, sao huynh chẳng chịu nghe đệ nói chứ?”

Vô Tương Thuận cũng chẳng muốn ở lại, đành quay mặt bỏ đi.

Tháng 1 rồi mà tuyết vẫn còn nhiều vô cùng, dường như cả mặt đường trước chính điện phủ đầy cả tuyết.

Thiện Lâm không khỏi than vãn, đám người này đúng là ép người, nhiều tuyết như vậy chắc chắn là mấy ngày nay không ai dọn, vậy mà khi nàng vừa đến thì lại bắt nàng làm.

Đang còng lưng ra mà quét thì từ trong điện có một nam nhân bước ra, nàng nhìn kỹ lại tên đó thì mới phát hiện ra rằng tên đó chính là... Tề Nguyên Vương!

Nhớ lần trước đắc tội với hắn, e là hắn sẽ không bỏ qua mà còn để trong lòng. Nàng liền chậm chậm bỏ cây chổi xuống rồi từ từ lên lút bỏ đi.

Võ Tưng Thuận hậm hực bước khỏi điện, vừa ra đã nhìn thấy một tiểu cung nữ lên la lên lút thì liền chạy đến: “cung nữ kia, ngươi làm gì mà thập thò vậy?”

Thiện Lâm giật mình quay lại, Võ Tưng Thuận vừa nhìn rõ dung mạo của nàng thì đã cười gian ma: “a ha! Hóa ra là ngươi! Con a đầu hôm trước!”

Thiện Lâm cười hì hì: “nô tỳ có việc phải làm, không thể ở lại đây...”

Võ Tưng Thuận nhăn mặt: “ngươi nghĩ với cái lý do này thì trốn được ư? Hôm nay bản vương phải thể thiên hành đạo, trừng phạt ngươi để làm gương cho kẻ khác làm gương noi theo.”

Thiện Lâm nhìn quanh rồi cười ái ngại: “vương gia à, lần đó là do nô tỳ đang gặp chuyện nên suy nghĩ nhiều và không chú ý tới mọi thứ xung quanh, thật sự không có ý bất kính đâu.”

Tưng Thuận chỉ tay vào mặt nàng: “ngươi còn chối.”

“NGUYỆT HẰNG CÔNG CHÚA ĐẾN!”

Thiện Lâm vội xoay lại cúi đầu: “bái kiến công chúa điện hạ!”

Nguyệt Hằng bước đến, cười nói: “tham kiến hoàng huynh!”

Võ Tưng Thuận gật gật: “hôm nay muội cũng đến đây thỉnh an Nhị ca à?”

Nguyệt Hằng nói: “huynh đang làm gì ở đây vậy?”

Võ Tưng Thuận xắn tay áo lên: “a đầu này dám bắt kính với ta, hiện giờ ta đang trừng trị.”

Nguyệt Hằng nhìn Thiện Lâm mới nhận ra là người lần trước, liền há hốc mồm: “là ngươi?”

“Công chúa là...” Thiện Lâm cũng trở mặt.

“Muội biết nàng ta à? Xem ra a đầu này không những bắt kính với ta mà còn bắt kính với cả hoàng muội của bản vương à?”

sao lại xui xẻo như vậy chứ? Lần trước nàng mạo phạm tới tên vương gia này, đêm qua thì nói mấy lời mạo phạm tới Công Chúa Nguyệt Hằng. Bây giờ gặp cả hai cùng một lúc ở đây, quả đúng là oan gia ngõ hẹp!

Tưng Thuận khều vai Nguyệt Hằng: “Thập Nhị muội à, muội nghĩ nên làm sao đây? Phạt quỳ, phạt roi,... Muội muốn cái nào?”

Lưng Thiện Lâm bắt đầu đỏ mề hời, nàng có thể cảm nhận từng giọt nước lăn xuống sống lưng.

Nguyệt Hằng dùng khăn che miệng cười, nói: “muội thấy nàng ta dù sao cũng là cung nữ Ngự Tiền, huynh muốn đánh muốn phạt trước hết phải hỏi ý Nhị hoàng huynh đã. Hơn nữa muội thấy nàng ta cũng thật thà, chắc là có nỗi khổ gì đó nên mới dám không tuân theo huynh. Chứ làm gì có nô tỳ nào dám bắt kính với Thân Vương?”

Tưng Thuận bùm môi suy nghĩ rồi nói: “muội nói cũng có lý, thôi được rồi, hôm nay bản vương nể mặt Nguyệt Hằng mà tha cho ngươi!”

Thiện Lâm như được thánh nhân giúp đỡ, vội vui vẻ hướng mặt lên nhìn Nguyệt Hằng.

“Chưa hết, lần này ta tha cho ngươi nhưng lần sau gặp lại sẽ không có chuyện đó đâu!” Hắn hăm he đe dọa nàng.

Nàng đành lạy tạ: “nô tỳ đã hiểu, tạ ơn Vương gia và Công chúa tha tội.”

“Muội đi đây.” Nguyệt Hằng nhún gối với Tưng Thuận rồi đi vào trong.

Còn Tưng Thuận cũng chẳng muốn ở lại, trong phút chốc đã không thấy bóng dáng.

Hết chương 39.

16/12/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chương 40

Vào xuân, không khí ngày càng ấm áp, gió phượng nam cũng bắt đầu lùa về, băng thì dần dần tan chảy ra. Như lời hứa khi trước, Võ Tương Minh cũng dạy cho nàng cách thổi điệu sáo hôm trước.

Vì sợ người khác dị nghị nên cũng chẳng dám đến những lúc có nhiều người, chỉ chờ những lúc khi các vị thân vương và Công chúa đến thỉnh an hết thì nàng mới dám tới.

Điệu sáo này nghe tuy có vẻ là phức tạp nhưng dễ vô cùng, học một vài ngày là nàng đã bắt đầu thành thạo.

Hôm đó, sau khi rời khỏi chính điện, rõ ràng là không có ai nhưng khi vừa đi vài bước đã thấy Mạc Vân đứng ngay bên cạnh mình.

“Mạc Chủ Sở.” Thiện Lâm khép người.

Mạc Vân nhìn chằm chằm vào nàng, cuối cùng mới điềm đạm nói: “tại sao mấy ngày nay ta cứ luôn thấy người từ trong tấm cung của bệ hạ ra?”

Thiện Lâm ngáp ngừng: “Tôn Tổng Quản mấy hôm trước đã xin được về quê để làm đám tang cho mẫu thân của mình nên bệ hạ mới kêu tôi vào đó mài mực giúp.”

Mạc Vân hơi nheo mắt, lộ ra sự nghi vực: “thật vậy ư? Tại sao bệ hạ lại không bảo các thái giám vào mài mực mà lại nhờ cô?”

Thiện Lâm vuốt mồ hôi, nói: “đó là ý của bệ hạ, làm sao tôi biết? Hơn nữa khi ở trong đó tôi chỉ mài mực và sắp xếp lại một số tấu chương đã phê duyệt xong của người thôi.”

Mạc Vân khoanh hai tay lên, nghiêm giọng: “vậy thì hơi đơn giản, ta nghĩ mọi chuyện còn hơn như vậy cơ.”

Không ngờ Mạc Vân này lại đa nghi tới như thế, chỉ là chuyện nhỏ nhặt mà lại suy nghĩ xa như thế. Hơn nữa cho dù nàng có nói dối thì thật sự nàng cũng không làm bận bịu gì cả nên chẳng có việc gì nàng phải sợ.

Mạc Vân đưa cho nàng một cây chổi rồi bảo: “hoa mai ở đây rụng nhiều quá, người quét đi.”

“Vâng.”

Không biết lý do gì mà mấy ngày này Thiện Lâm xúi quẩy vô cùng. Tối đây thì toàn bắt nàng làm việc nặng, hôm trước thì đụng phải tên Tề Nguyên Vương chết tiệt, hôm nay thì bị nghi ngờ đủ thứ.

Chẳng hạn như bây giờ, vừa quét số cánh hoa này gọn, định hốt lại đem đi thì một cơn gió thổi đến làm toàn bộ cánh hoa bay ra khắp nơi. Không những vậy mà còn rụng nhiều hoa hơn.

Đang bận rộn thì một cánh tay từ phía sau vỗ vào lưng nàng, quay lại thì thấy một tiểu a đầu và một tiểu tử.

Nàng vội thi lễ: “tham kiến Nguyệt Hằng Công Chúa.”

Nguyệt Hằng mỉm cười, hình như đang có chuyện vui nên vẻ mặt rất tươi tắn, nàng ta đỡ nàng dậy: “không cần đa lễ đâu.”

Thiện Lâm quay sang nhìn thẳng bé bên cạnh Nguyệt Hằng, hỏi: “không biết đây là...”

Nguyệt Hằng cười: “đây là Thập Tam đệ của ta, Tương Trí.” Hóa ra là Lương Mục Vương Võ Tương Trí, khi bắt đầu làm cung nữ nàng cũng đã được nghe qua hết toàn bộ các vị thân vương, Hoàng tử và Công chúa trong cung.

Tiên đế có tổng cộng 13 người con. Con trưởng chính là Hoàng Đế, Ngũ hoàng tử chính là tên đánh ghen Võ Tương Thuận kia, Thập Nhị Công chúa là Nguyệt Hằng, người cuối cùng là Lương Mục Vương Võ Tương Trí.

Lương Mục Vương chỉ mới gần 9 tuổi, là con của Lệnh Hồ Hoàng Quý Phi. Nghe nói Lệnh Hồ Phi rất thân thiết với Thái Hậu nên bà rất thương yêu Tương Trí.

2 năm trước khi Lệnh Hồ thị vì quá đau buồn khi tiên đế băng hà nên đã giao phó Tương Trí lại cho Thái Hậu rồi tự nguyện tuần táng theo tiên đế. Thái Hậu thấy tiểu vương gia đau khổ nên người càng thương yêu Tương Trí hơn, bà ấy cũng ra quyết tâm là sẽ chăm sóc Tương Trí thật tốt để Lệnh Hồ Phi dưới suối vàng cũng an lòng.

“Tại sao Công chúa điện hạ và Vương gia lại ra đây? Cũng không đưa theo người hầu hạ.”

Nguyệt Hằng bĩu môi: “bọn họ ồn ào, suốt ngày chỉ biết giáo huấn ta. Bản công chúa không thích!”

“Phải đó.” Tương Trí nói theo.

Tiểu Vương gia Tương Trí chỉ mới 9 tuổi, nghe đầu tiên đế lúc trẻ nhìn rất anh tuấn nên sinh ra người con trai nào gương mặt cũng giống người cả. Thảo nào từ Hoàng đế, tên đáng chết Võ Tương Thuận đều rất tuấn mỹ.

Chỉ có điều Tương Trí vẫn còn nhỏ tuổi, nhìn cũng ưa nhìn nhưng chưa biết tương lai trông sẽ như thế nào nên cũng chưa thể khẳng định được.

Thiện Lâm thở dài, hỏi: “vậy hai người đến đây làm gì?”

“Ta đến là muốn gặp người đó!” Nguyệt Hằng ngậy thơ nói.

Thiện Lâm ngơ ngác: “nô tỳ và công chúa điện hạ chỉ có cơ may gặp nhau 2 lần, sao có thể thân đến mức có thể khiến công chúa đích thân tới đây? Nếu để người khác biết e là sẽ không hay đâu.”

“Ta muốn đi chơi, nhưng đám nô tài kia cứ cản trở, cực khổ lắm ta mới có thể cùng Tương Trí trốn được, bây giờ lại muốn ta quay về ư?”

Thiện Lâm đặt cây chổi xuống, nói: “vậy công chúa muốn nô tỳ làm gì?”

Nguyệt Hằng cười rạng rỡ: “ngươi đi chơi cùng bọn ta đi!”

“Nhưng mà nô tỳ còn phải quét sớ cánh hoa này.”

Tương Trí vươn tay vỗ vỗ vào ngực mình: “ngươi yên tâm đi, bản vương sẽ chịu trách nhiệm.”

Tên Tương Trí này tuổi vẫn còn rất nhỏ mà lại rất có khí khái hùng hồn, ra dáng nam nhi như thế, không chừng sao này còn có thể làm được rất nhiều chuyện lớn.

Nghe như vậy Thiện Lâm cũng yên tâm, nhanh chóng gạt đầu đồng ý rồi cùng họ ra Ý Lâm Viên.

Nguyệt Hằng lấy trong túi ra một trái cầu nhỏ, cười nói: “chúng ta chơi tăng cầu(1) đi! Lâu rồi ta không được chơi.”(1) tăng cầu: đá cầu.

Thiện Lâm trố mắt: “công chúa điện hạ người là cảnh vàng lá ngọc, sao có thể đi chơi mấy trò dân gian này?”

Nguyệt Hằng cau mày: “có phải ngươi cũng muốn giáo huấn ta giống đám người kia hay không? Cái gì mà cảnh vàng lá ngọc chứ? Ta cũng là người bình thường thôi, đâu có khác gì ai.”

Tương Trí chen vào: “phải đó, ta cũng từng được chơi rồi nhưng mẫu hậu lại cấm cản. Bản vương ra lệnh cho ngươi phải chơi cùng bọn ta.”

“Nếu Công chúa và Vương gia đã quyết ý thì nô tỳ cũng sẽ không khoan nhượng đâu.”

Nàng hất trái cầu lên cao rồi đá nhẹ một cái khiến nó bay về phía Nguyệt Hằng.

Vì Nguyệt Hằng cũng đã từng chơi rất nhiều lần nên đối với nàng trò này rất đơn giản. Nàng dùng chân đá một cái, trái cầu lại bay về phía Tương Trí.

Tiểu tử Tương Trí chơi cũng rất thành thạo, lại dùng đầu của mình đỡ lấy khiến trái cầu bay cao hơn nữa.

Thiện Lâm và Nguyệt Hằng nhìn cảnh tượng này mà không nhịn được cười.

Khí xuân đã tràn về, thời tiết cũng bắt đầu ấm hơn. Các phi tần đến tận bây giờ mới dám bước chân ra khỏi cửa.

Cao Thái Hậu đi vào Ý Mai Viên, bà ngắt một cành hoa mai, vừa ngắm vừa nói: “hoa mai ở đây nở ngày một nhiều hơn khiến phong cảnh ở Mai Viên lạnh lẽo này đẹp hơn rất nhiều.”

Đi cùng Thái Hậu chính là Hà Đức Phi, nàng nói: “phải, thần thiếp còn nhớ mấy năm trước khi nơi này bị cháy, chỉ trong chốc lát mà trở nên hoang tàn, cũng không được tu sửa lại. Bây giờ phong cảnh đẹp hơn nhiều.”

Ý Mai Viên này không những chỉ nở mỗi mai vàng mà còn vì cả hoa đào. Đi một lát là có một rừng mai, đi một lát là có một rừng đào.

Cứ mỗi lần có một cơn gió mạnh thổi qua thì cánh hoa bay khắp nơi tựa như phong cảnh thần tiên.

Cao Thái Hậu gạt đầu rồi đưa cành mai vàng cho thị tỳ Lương Thanh rồi bảo: “tết cũng đã đến rồi, cho người của các cung phi tần chuẩn bị vài chậu mai đào rồi để trong cung của mình cho có không khí tết một chút, đồng thời khiến cho tâm cung bót ấm u lạnh lẽo.”

Hà Đức Phi cười: “Mẫu Hậu đúng là tinh ý, Thanh Ninh Cung của thần thiếp lạnh lẽo u buồn bấy lâu, có mấy chậu hoa này chắc chắn sẽ thêm phần tươi sáng.”

Hà Đức Phi nói xong thì lại cụp mắt xuống, Thái Hậu cũng hiểu được ý trong câu nói của Hà Phi, liền quay lại an ủi: “đừng buồn nữa, ai gia biết là con ở trong cung rất cô đơn. Tất cả cũng là do Hoàng đế mà ra, có mới nới cũ. Lúc nào cũng bỏ mặc con cả. Ai gia sẽ khuyên nó đến chỗ con nhiều hơn.

Hà Đức Phi vội can: “Mẫu Hậu đừng làm vậy, nếu bệ hạ biết sẽ nghĩ thần thiếp ham vinh sủng. Hơn nữa nếu trong lòng có nhau thì sẽ tự giác đến, thần thiếp không muốn thấy cảnh người đến mà tâm không đến.”

Cao Thái Hậu gạt đầu hài lòng: “nếu nói về độ trầm tĩnh ôn hòa thì ai gia thích Thục phi nhất, nhưng về khoảng nhân hậu thì con là nhất. Hoàng gia có được con dâu như các con là phước của ai gia.”

Hà Đức Phi cũng nhún người: “có một người trượng mẫu như mẫu hậu cũng là phước của Giai An.”

Thái Hậu bật cười sau đó cùng nàng đi dạo tiếp: “phải rồi, Chung Quý Phi đã bị cấm túc 2 tháng, đến nay đã qua hơn 1 tháng rồi. Dù sao cũng sắp đến tết âm lịch, hơn nữa ai gia cũng không muốn tên Chung Thái Uy kia làm loạn triều cương nữa, nên bỏ cấm túc thì tốt hơn.”

“Thái Hậu nhân từ.”

“Ai gia chỉ nghĩ cho chuyện lớn, có gì gọi là nhân từ chứ?”

Từ phía xa xa, có một quả cầu cứ tung lên tung xuống, Thái Hậu hỏi: “có gì ở đó vậy?”

Cả 3 người đang hăng say đá cầu, bỗng Trương Trí đang định vươn chân sút lên sơ ý té ngã, làm trầy cả đầu gối.

Nguyệt Hằng và Thiện Lâm nhanh chóng chạy đến: “đệ không sao chứ?”

Trương Trí phui bụi, làm dáng khỏe mạnh rồi đứng lên: “ta không sao. Tiếp tục thôi.”

“TO GAN LẮM, CÒN DÁM TIẾP TỤC U?”

Một giọng nói đánh thép từ đâu quát lớn lên, trông rất dữ tợn. Quay lại thì thấy một người phụ nữ dáng vẻ vô cùng uy nghiêm đang giận dữ đứng nhìn, bên cạnh còn có Hà Đức Phi.

Hết chương 40.

19/12/2016.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 41

Thiện Lâm và Nguyệt Hằng giật bắn người, hốt hoảng quỳ xuống hành lễ: “bái kiến Thái Hậu.”

Cao Thái Hậu đi đến, quát lớn: “giỏi lắm! Nguyệt Hằng, ngươi dám tự ý trốn khỏi tầm cung đi chơi, không những vậy mà còn lôi kéo Trương Trí theo ư?”

Trương Trí chạy đến chỗ Cao Thái Hậu, ngây ngô nói: “Mẫu Hậu đừng tức giận, con chính là người xúi tỷ ấy ra ngoài, muốn phạt thì cứ phạt thần nhi.”

Cao Thái Hậu lớn giọng: “Con còn bênh vực cho nó?”

Thiện Lâm thấy tình hình căng thẳng, vội bước ra: “tất cả cũng là lỗi của nô tỳ, là nô tỳ đã đồng ý đi cùng công chúa và điện hạ. Nô tỳ cũng là người bày ra trò này, Thái Hậu muốn phạt thì hãy phạt nô tỳ!”

“Thiện Lâm?” Hà Đức Phi khẽ nói.

“Con biết à à?” Cao Thái Hậu nhìn Hà Đức Phi.

Hà Đức Phi gật đầu: “a đầu này từng là cung nữ của con, lần trước cũng là người xông vào yến tiệc. Bây giờ đã là cung nữ ngự tiền rồi.”

“Cung nữ ngự tiền? Nghe oai quá nhỉ? Thảo nào lại lớn mật tới như vậy. Hết lần này đến lần khác tự tìm cái chết.”

Hà Đức Phi nhanh chóng quỳ xuống: “Thái Hậu nương nương à, hay là người nể tình thân thiếp tha cho nàng ta một con đường sống.”

“Bây giờ con lại định giúp à ư?” Thấy gương mặt khẩn cầu của Hà Phi, Thái Hậu cũng xiêu lòng: “thôi được rồi, ai gia nể mặt Hà Phi mà tha cho người, chỉ phạt 30 đại bản coi như cảnh cáo.”

Bà ta vừa nói xong thì Thiện Lâm đã bị đám thái giám dè ra cầm gậy đánh, Nguyệt Hằng thấy không cam lòng, cầu xin cho Thiện Lâm: “Mẫu hậu, rõ ràng nhi thần là người rủ cô ta đi đến đây, sao lại đánh phạt cô ta chứ?”

“NGƯỜI CÒN DÁM CẢI? Tính tình của người không khác gì mẩu thân của người cả. Ngang ngược khó bảo, cứ như một con ngựa hoang. Nếu người đã nhận tội thì ai gia sẽ phạt người quỳ ở đây 2 canh giờ, tự hối lỗi đi.”

Mặc cho Trương Trí giầy giữa, bà cố sức nắm tay Trương Trí quay về Vĩnh Thọ Cung.

Thiện Lâm đã bị đánh 30 gậy xong, bây giờ dường như đứng cũng không nổi. Nàng lết đến gần Nguyệt Hằng, giọng yếu ớt: “tất cả cũng là do nô tỳ báo hại người.”

Nguyệt Hằng khẽ lắc đầu: “không phải tại người đâu.”

Nếu không nói ra thì đến bây giờ nàng cũng không biết, hóa ra mẫu thân của Nguyệt Hằng chính là Lăng Quý Phi.

Năm xưa khi Thái Hậu còn là Cao Thục Phi, ngoại trừ Lệnh Hồ Hoàng Quý Phi bệnh nhiều ra thì Cao Thục Phi là người có quyền hành lớn nhất.

Không ngờ Lăng Phi vừa sinh ra Nguyệt Hằng thì được phong ngay làm Quý Phi, vượt mặt cả Cao Thục Phi. Cũng từ đó mà Cao Thục Phi căm ghét, Nguyệt Hằng vì vậy mà cũng bị vạ lây. Nàng nghe nói sau khi tiên đế băng hà, Lăng Quý Phi đột nhiên qua đời không hiểu nguyên do, Thái Hậu bảo rằng Lăng Phi bị bệnh mà mất nhưng nhiều người lại không nghĩ như vậy.

Lăng Phi qua đời đã hơn 1 năm, vậy mà bây giờ Cao Thái Hậu vẫn cứ liên tục làm khó Nguyệt Hằng, thảo nào lần trước muội ấy lại muốn đi tự tử.

Quay lại với hiện tại, vì 30 mươi đại bản đó mà bây giờ nàng đứng không nổi, phải lết từ từ về lại Cung Nhân Cục.

“Lại phải nhờ đến huynh đến đây chữa trị, đúng là phiền huynh quá.” Thiện Lâm nằm sấp trên giường nói.

Tần Lập cười nhẹ: “có gì gọi là phiền chứ? Dù sao bình thường ta cũng nhàn rồi.”

Nghe hắn nói nàng cũng thấy tội nghiệp, y thuật của hắn cũng không tầm thường, vậy mà trong cung lại không được trọng dụng lắm, lâu lắm mới có được một vị chủ tử truyền triệu.

Tô Mộc Lan và An Ly cũng có ở đây, An Ly bưng bát thuốc đến bên nàng, cười bảo: “không biết có phải khoảng thời gian này không tốt với tỷ không mà cứ một thời gian là tỷ lại có bệnh. Có bệnh nhân như tỷ thì Tần đại ca đương nhiên sẽ có việc làm rồi.”

Tô Mộc Lan bắt ghế ngồi bên giường, cất giọng: “An Ly nói muội mới đẻ ý, tỷ tỷ à, có phải tỷ gặp hắc tinh không?”

Thiện Lâm xua tay: “thôi đi, mê tín quá.”

Mộc Lan cười hì hì: “báo cho tỷ biết, sắp tới muội sẽ được thị tẩm.”

Thiện Lâm bật dậy, nhưng do vết thương vẫn chưa hết nên đau ê ẩm, An Ly liền nói: “tỷ đó, chưa gì đã định ngồi dậy rồi.”

Thiện Lâm cười trừ rồi nhìn Mộc Lan: “muội nói thật sao?”

“Tỷ nghĩ muội rảnh đến mức đi lừa gạt tỷ sao?” Mộc Lan cau mày.

“Chúc mừng muội, nếu được sủng ái thì muội đừng quên những hảo tỷ muội ngồi đây đó.” Thiện Lâm vỗ vai Mộc Lan.

“Quý Phi nương nương tấn cung thỉnh an hoàng hậu!”

Chất giọng eo éo của tên Thấp Giám vừa ngừng thì Chung Quý Phi đã bước vào Thượng Dương Cung.

Chúng phi bây giờ đã tề tựu, dường như Chung Phi là người tới trễ nhất. Nàng nhẹ nhàng rút khăn tay ra, nghiêm túc hành lễ: “Châu Cầm tham kiến Hoàng Hậu nương nương.”

Lý Hoàng Hậu ngồi vuốt ve chiếc hộ chi bằng vàng của mình, mắt phượng từ từ ngược lên nhìn nữ nhân đang hành lễ kia, nói: “miễn lễ đi.”

“Tạ Hoàng Hậu.”

Chung Phi vì chuyện của Phurong Chỉ Lôi mà bị hoàng đế nghi ngờ dẫn đến việc bị cấm túc. Địa vị của nàng ta bây giờ bị hao tổn nặng, khó tránh việc nói chuyện Hoàng Hậu phải khiêm nhường.

“Ừa muội muội, được giải cấm túc đã hơn 3 ngày mà tại sao hôm nay mới chịu đến thỉnh an bản cung vậy?” Lý Hoàng Hậu mở lời ngọt như mật. Chung Phi ngồi yên vị xuống ghế, trả lời: “mấy hôm nay thần thiếp bệnh nhiều nên không tiện đến trung cung thỉnh an, chỉ sợ làm hao tổn phụng khí của Hoàng Hậu mà thôi.”

Lý Hoàng Hậu hơi méo môi: “hay cho muội mới biết lo nghĩ cho phụng khí của bản cung. Và lại bị nhốt bấy lâu tất nhiên là phải bị bệnh rồi, càng bệnh nhiều thì bệ hạ sẽ càng thương xót thôi. Xem ra những ngày thất sủng này chưa đủ để muội muội thanh tịnh trở lại.”

Chung Phi phì cười rồi liếc sang Hà Đức Phi đang ngồi đối diện: “nương nương quá lời rồi, nếu nói tới thanh tịnh thì làm gì có nơi nào trong hậu cung bị được với Cung Thanh Ninh của Đức Phi muội muội chứ? Chỉ e là Càn Tường Cung không có điềm phúc được như vậy thôi.”

Nàng ta lại bắt đầu dùng thời mĩa mai, Hà Đức Phi chỉ biết quay mặt về phía khác.

Lý Hoàng Hậu cười nhẹ: “nếu như vậy thì muội muội phải biết lĩnh giáo một chút, dù sao Càn Tường Cung cũng sắp được như vậy rồi cơ mà?”

Chung Phi nói: “nếu hoàng hậu cảm thấy ganh tỵ thì đợi hôm nào đó trời đẹp người cũng nên thoái lui đi, để Châu Cầm và Đức Phi muội muội có người bầu bạn.”

Lý Hoàng Hậu lại cười, nhưng nụ cười này là cười khinh miệt: “bản cung thật sự cũng rất muốn thử cái cảm giác thoái lui này. Nhưng chỉ tiếc là mấy ngày này bệ hạ đến Thượng Dương Cung nhiều quá, bản cung rất bận. E là không thể thoái lui để hàn huyên với muội muội rồi.”

Thấy Chung Phi bắt đầu giận, Lý Hoàng Hậu được thể lại tiếp tục châm chọc: “muội đã được giải hạn cấm túc 3 ngày rồi mà bệ vẫn chưa chịu đến thăm, chắc là khoảng thời gian được thanh tịnh của muội muội sẽ còn dài hơn nữa. Muội nên nghỉ ngơi đi.”

Chung Phi dường như đã không kiềm được nữa, vội đứng dậy hành lễ rồi bỏ đi.

Nhưng khi vừa đến cửa đã nghe thấy tiếng Hoàng Hậu vọng ra: “bệ hạ đã nói là đêm nay sẽ đến Thượng Dương Cung của bản cung để dùng thiện, vì vậy muội muội không cần phải cất công chuẩn bị gì đâu.”

Vô ná chiếc khăn trong tay, Chung Phi cố gắng tiếp tục nhịn, hằm hằm ra khỏi cung.

Lý Hoàng Hậu cầm chiếc quạt tròn trên tay phe phẩy liên tục, tỏ ra vô cùng đắc ý và hí hửng. Cuối cùng nàng ta mới xua nhẹ tay một cái ý bảo lui ra, chúng phi ai nấy đều đứng dậy quy an.

Bổng Tiểu Đình Tử chạy vào bẩm: “Hoàng Hậu nương nương, Ngô Phi nương nương cầu kiến.”

Lý Hoàng Hậu nghe thế liền bảo: “Điều Thục Phi, người cũng ở lại.”

Ngô Hiền Phi ngày thường bệnh nhiều ít khi ra ngoài, hôm nay lại đến Thượng Dương gặp Hoàng Hậu khiến người ngoài ai nấy đều không khỏi tò mò. Nhưng dù có tò mò thì cũng chẳng ai dám có ý kiến gì.

“Hoàng Hậu vạn phúc kim an!” Ngô Hiền Phi hành lễ.

Lý Hoàng Hậu ôn tồn đỡ Ngô Hiền Phi dậy: “đứng lên đi.”

“Tạ Hoàng Hậu nương nương.”

Lý Hoàng Hậu cho cả hai người Điều Thục Phi và Ngô Hiền Phi ngồi xuống, nói: “tuy Chung Phi đã được bỏ cấm túc nhưng những lời đồn đại trong cung vẫn chưa dứt. Lần này là nhờ công của 2 vị muội muội.”

Ngô Hiền Phi giọng khàn khàn trả lời: “nương nương quá khen rồi, chúng muội chẳng qua là chỉ làm theo bổn phận, tung tin đồn Chung Quý Phi muốn đầu độc sát hại Đức Phi và giết Phurong Chỉ Lôi để bịt đầu mối ra khắp cung. Bây giờ trong cung là không ai biết chuyện này.”

“Làm tốt lắm, mong rằng muội muội sẽ trung thành với bản cung.”

Ngô Hiền Phi rành mạch nói: “vâng, thần thiếp sẽ nhất kiến trung thành với Hoàng Hậu nương nương, quyết không thay lòng.”

Lý Hoàng Hậu cười hài lòng: “tốt lắm, mối thù của mẫu thân muội nhất định sẽ được trả. Bản cung đã cho người an táng mẫu thân của muội tử tế rồi, yên

tâm đi.”

Vừa nghe xong câu này thì Ngô Phi đã vội quỳ xuống khấu đầu: “Thần thiếp thay mặt mẫu thân tạ ơn nương nương.”

Lý Hoàng Hậu không đỡ nàng ta dậy mà chỉ gật đầu: “Được rồi, lui ra đi.”

Nữ nhân kia vừa đi, Lý Hoàng Hậu đã quay sang Diêu Thục Phi: “nếu nói về công trạng, thì Diêu Thục Phi muội vẫn là người có công nhất.”

Diêu Thục Phi đáp: “được làm việc cho Hoàng Hậu nương nương là phúc phận của muội.”

Lý Hoàng Hậu mỉm cười, sắc mặt từ vui vẻ bỗng trở nên sắc sảo: “bệ hạ vẫn vì chuyện của Phương Tải Nhân mà nghi ngờ Chung Phi, nếu ngày nào chuyện này chưa sáng tỏ thì ngày đó địa vị của Chung Phi sẽ không được bảo toàn. Việc này coi như là bài học nhớ đời cho ả vì việc không xem ai ra gì.”

Hết chương 41.

23/12/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chương 42

Chung Phi hằm hằm quay về Càn Tường Cung, mặt nàng lộ rõ lộ khí.

Một ả cung nữ đang bưng đĩa thức ăn ra, nhìn thấy Chung Phi thì liền cúi gồi: “nương nương.”

Chung Phi bước đến hắt đổ khay thức ăn rồi quát lớn: “tránh ra cho ta!”

Đám nô tài trong điện chưa hẹn mà đã đồng loạt quỳ xuống tự xin tội, mặt mày ai nấy mồ hôi lấm tấm.

Chung Phi trung bộ dáng dữ tợn đó ngồi xuống ghế quý phi, trước mặt nàng ta có một chiếc bàn nhỏ, nàng cũng thuận tay mà lật đồ.

Những nô tài bên dưới người nào cũng tái xanh mặt, cố gắng cúi sát mặt xuống để không được chú ý đến, chỉ sợ nàng ta nổi máu lên mà giết người mà thôi. Trước giờ họ đã từng thấy vị chủ nhân này nổi giận nhiều lần nhưng chưa lần nào giận như lần này cả, xem ra dù là ai cũng không xoa dịu được cục tức này.

Lan Châu đứng bên cạnh, cố gắng vãn an: “nương nương đừng giận quá, kéo hại sức khỏe.”

Chung Phi đá mạnh vào cái bàn đang nằm lật dưới đất, không nhịn được nói: “ở trong cung 8 năm nay, chưa bao giờ ta bị làm nhục như vậy cả. Trước thì có con tiện tỳ Đức Phi giả nhân giả nghĩa, giết người rồi đổ hết tội lỗi lên đầu ta, rõ ràng là muốn thanh toán nợ cũ năm xưa với bản cung!”

Vì giận nên nàng thờ thẩn, cố nói tiếp: “bây giờ thì lại có bọn người Hoàng Hậu, tung tin đồn thất thiệt. Đám người này dẫu đồ bìm leo, đều muốn hướng thẳng vào một mình bản cung!”

Lan Châu sợ rằng Chung Phi sẽ bắt tội đang mình nên liền tìm cách đổ lỗi cho người khác: “Nói đi cũng phải nói lại, tất cả cũng là do ả Anh Thiện Lâm kia mà ra.”

Vừa nghe Lan Châu nhắc tới 3 chữ Anh Thiện Lâm này thì Chung Phi đã dùng tay tát đồ ly rượu đặt bên ghế của mình: “Anh Thiện Lâm! Từ những ngày đầu mới vào cung thì con tiện nhân này đã muốn chống lại bản cung. Lôi nhĩ chết cùng là do ả. Bản cung có ngày hôm nay hoàn toàn là một tay ả ban cho.”

Lan Châu bước đến xoa xoa vai nàng ta: “nương nương đừng giận, hậu cung này là nơi lên voi xuống chó, địa vị cao thấp thất thường. Chỉ cần có thời cơ thì quyền lực của nương nương sẽ lên như điều gặp gió thổi.”

“Thời cơ? Thời cơ ở đâu?”

Lan Châu cười nhẹ: “thuận nước đẩy thuyền, mượn gió bẻ măng. Trong cung đạo lý sinh tồn không ít. Nương nương chờ là được.”

Trán của Chung Phi bắt đầu giãn ra, mặt phượng hơi cụp xuống, mặc dù không hẳn là hết giận nhưng cũng bớt được phần nào: “phải!”

Giữa trưa, Thiện Lâm bưng một đĩa trái cây từ Ti Thiện Phòng về. Do Mạc Vân nói mấy hôm nay Võ Tương Minh than nóng trong người nên mới bảo nàng đem một số trái cây tươi mát về cho hắn ăn.

Nghĩ đến Mạc Vân này thì trong lòng Thiện Lâm lại không khỏi uất ức. Cung nữ Ngự Tiền nhiều như vậy mà nàng ta cứ luôn nhắm vào nàng mà làm khó dễ, phải nói là ngay từ những ngày đầu đã như thế. Chẳng biết kiếp trước nàng có ân oán gì với Mạc Vân đó hay không mà mỗi khi gặp là nàng ta lại cứ trưng ánh mắt dò xét kia ra. Đường từ Ti Thiện Phòng đến Bảo Long Cung phải đi ngang qua Ngự Hoa Viên, Hồ Sen, Cầu Cửu Khúc và Càn Tường Cung.

Đây có lẽ là con đường ngắn nhất.

Qua khỏi Cầu Cửu Khúc chính là Càn Tường Cung, ngoài Bảo Long Cung của Hoàng Đế ra thì đây là một trong những cung điện to nhất trong hậu cung, gồm: Thượng Dương Cung, Khổng Tước Cung, Càn Tường Cung, Hiền Linh Cung, Thanh Ninh Cung và Cẩm Lạc Cung.

Mỗi cung điện này là dành cho một vị nương nương có phẩm vị khác nhau như Thượng Dương Cung là của Chính Cung Hoàng Hậu, Khổng Tước Cung là của Hoàng Quý Phi nhưng hiện tại chưa có ai tại vị.

Càn Tường Cung là dành cho Quý Phi, Hiền Linh Cung dành cho Thục Phi, Thanh Ninh Cung là Đức Phi và cuối cùng Cẩm Lạc Cung dành cho Hiền Phi.

Và tất nhiên nơi đối diện nàng chính là chỗ ở của Chung Quý Phi!

Càn Tường Cung được đặt giữa Dã Sơn, xung quanh nơi này được bao bọc bởi các ngọn núi nhỏ và một dòng suối bao quanh. Muốn băng qua suối để vào trong thì phải băng qua một cây cầu nhỏ, xung quanh nơi này có đầy rẫy hoa lá, chim chóc tung bay như khung cảnh thần tiên chẳng kém cạnh Ngự Hoa Viên.

Đây chính là cung điện nằm gần Bảo Long Cung nhất, quả thật không hổ danh là chỗ ở của sủng phi mặc dù có lẽ là... bây giờ không phải là như vậy.

Người khác nhìn vào thì thấy đây là một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, chỉ muốn được một chút tiếng thơm nơi đây. Tuy nhiên trong mắt của Thiện Lâm thì chỗ này giống như là địa ngục, một lãnh địa mà nàng chẳng dám bước vào dù cho bao nhiêu ngân lượng.

Sau khi qua khỏi Càn Tường Cung thì phải bắt qua thêm một cái Hậu Hoa Viên nhỏ nữa.

Đường đi trong Tử Cẩm Thành này đúng là phức tạp, nàng vào cung đã gần 1 năm mà còn chưa rành hết đường đi ở đây, mỗi lần đến con đường nào là phải nhớ rõ từng con đường đó để không bị lạc.

Khi vào vườn hoa, vì mãi mê ngắm nhìn mà bị một cung nữ khác va vào.

À cung nữ đó có bụng theo một hộp nhỏ, có mùi hương chắc có lẽ là phấn trang điểm.

Cả người nàng vì loại phấn đó mà tỏa ra một mùi hương nồng nặc, còn đĩa hoa quả kia thì bị hất rơi xuống đất hết.

“Cô đi đứng kiểu gì vậy?” Thiện Lâm nói.

À cung nữ cũng bị ngã, nàng ta luống cuống đứng dậy tạ lỗi: “xin lỗi, xin lỗi. nô tỳ không cố ý.”

Nói xong thì cô ta cũng chạy đi.

Nhìn lại số trái cây bị rơi xuống đất mà khiến nàng ngán ngấm, vậy là phải vòng lại Ti Thiện Phòng lấy đĩa trái cây khác để dâng lên cho Hoàng đế.

“Nô tỳ tham kiến bệ hạ.” Thiện Lâm tay cầm đĩa hoa quả, chân nhún gò.

Võ Tương Minh đặt quyền sách xuống, gật đầu nhẹ. Thiện Lâm bước đến đặt đĩa trái cây xuống bàn của hắn, Võ Tương Minh đang chăm chú đọc sách thì ngửi thấy một mùi hương gì đó thoang thoảng bên mũi.

“Mùi hương trên người của người là... phấn thơm?”

Thiện Lâm giật mình nhìn hắn, lắp bắp trả lời: “là do lúc nãy nô tỳ đi qua Hoa Viên thì bị một cung nữ hất phải phấn thơm vào người, để bệ hạ phải khó chịu rồi.”

Tuy đã giải thích nhưng hắn vẫn nhìn nàng bằng một ánh mắt nghi hoặc, nàng liền cố giải thích thêm một lần nữa: “bệ hạ đừng nghĩ nô tỳ có ý mỉa mai gì, thật sự là do nô tỳ bị phấn hương hất vào.”

Nàng giơ cánh tay áo màu trắng bị dính một chút phấn màu cam của mình lên để chứng minh trong sạch: “người nhìn xem, đây chính là màu của loại hương đó.”

Hắn nhìn nữ nhân này mà không khỏi lắc đầu cười phì sau đó nói: “được rồi, được rồi, trẫm đã nói gì như ở đâu, cần gì phải luống cuống như thế, ta tin

ngươi có được chưa? Không cần phải tự mình oan nữa.”

Thái độ của hắn như vậy rõ ràng là không tin, nàng không chịu được mà nói: “người tin nô tỳ đi, thật sự nô tỳ không hề có ý mê hoặc bệ hạ.”

Võ Tương Minh ngược mặt lên thì cả hai chạm mặt nhau, bỗng cả không gian trong thư phòng im lặng lại.

Gương mặt của hắn đẹp thật! Ngũ quan tuấn tú, hùng dũng, mày rậm mắt rồng, dường như hoàn hảo từng góc cạnh.

Còn hắn thì bị đôi mắt long lanh, ngây ngô và dung mạo thanh tú của nàng cuốn hút.

Cả hai người nhìn nhau, một lát sau Võ Tương Minh mới giả vờ ho vài cái rồi tiếp tục đọc sách.

Thiện Lâm cũng hành lễ cáo lui.

Đặt tay lên ngực, nàng cảm thấy được tim mình đập liên tục kể từ sau khi nhìn mặt hắn. Mị lực của hắn lớn thật, thảo nào đám phi tần kia tranh sủng nhau như thế là muốn có một chút tình cảm từ hắn.

Từ nay nàng nhất định phải cẩn thận, kéo bị hắn mê hoặc thì sẽ có chuyện không hay.

Bước khỏi tẩm điện thì nàng nhìn thấy tên Tiểu Đặng Tử chuyên gác cửa ở Ngự Tiễn nhìn mình chằm chằm khiến nàng sợ hết cả hồn.

Tên này nổi tiếng kỳ quặc, nàng cũng chưa tiếp xúc với hắn, chỉ cúi nhẹ đầu rồi mau chóng bỏ ra ngoài để tránh sự chú ý.

Hết chương 42

29/12/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chương 43

“Nô tài xin thỉnh an Quý Phi nương nương.”

Tiểu Đặng Tử và cung nữ Liên Nhi cung kính hành lễ với Chung Phi.

Chung Phi gạt đầu ý bảo bình thân, Liên Nhi liền nói: “bẩm nương nương, nô tỳ đã làm đúng theo lời của người, cố ý làm đổ số phần thơm vào người của Anh Thiện Lâm.”

Chung Phi cười hài lòng rồi nhìn sang Tiểu Đặng Tử, hắn hiểu ý, bèn nói: “nô tỳ đã quan sát, đúng như nương nương dự tính, bệ hạ đã ngửi được mùi hương trên cơ thể của ả, không những vậy mà họ còn...”

“Còn thế nào?”

Chung Phi vốn có một đôi mày liễu mắt phượng, mỗi khi nàng ta nhướn mày và nhìn bằng con mắt dò hỏi trông sát khí vô cùng.

Tiểu Đặng Tử vì vậy mà hoảng sợ, cúi đầu ngập ngừng: “họ còn bốn mắt nhìn nhau, trông vô cùng tình tứ.”

Gầm!

Chung Phi đập bàn, tên Tiểu Đặng Tử cũng chẳng muốn nói nhiều, vội cùng Liên Nhi hành lễ rồi đi khỏi.

Chung Phi quay lại nhìn Lan Châu: “Lan Châu, người nói thử xem tội mê hoặc hoàng đế đáng tội gì?”

Lan Châu cười gian tà, hơi cúi nhẹ chân: “bẩm nương nương, tội đó phải đánh chết!”

Chung Phi nở một nụ cười giá băng rồi cầm ly rượu lên hộp một ngụm, nói: “đến lúc bản cung phải ra tay rồi.”

Từ phía Nội Thị Giám, tên công công Tôn Thanh Mục dẫn theo hai hàng dài thái giám tiến thẳng đến Cung Nhân Cục.

Thiện Lâm lúc này cũng đang ở Cục Cung Nhân, vì Mạc Vân sai nàng quét dọn nơi này, bởi nàng chỉ là cung nữ có chức vị thấp nên lại phải mỉm cười mà phục mệnh.

Tôn Thanh Mục đập cửa xông vào, hắn ta vừa nhìn thấy Thiện Lâm thì đã quát to: “bắt ả ta lại!”

Lập tức nàng bị hai tên thái giám to khỏe kẹp tay lại, Thiện Lâm còn chưa biết chuyện gì xảy ra, ngờ ngác nói: “có chuyện gì mà các người lại bắt tôi?”

Tôn Thanh Mục đẩy nghiêng nhìn nàng, nghiêm giọng: “nô tỳ to ran! Ngươi dám quyến rũ hoàng thượng, tội đáng muôn chết!”

“Quyến rũ hoàng thượng? Là sao? Tôi đã quyến rũ người từ lúc nào?”

“Hôm trước có phải ngươi là kẻ bung hoa quả vào điện cho bệ hạ có phải không?”

Hắn ta nghiêm túc hỏi, Thiện Lâm e dè gật đầu, Tôn Thanh Mục nói tiếp: “hôm đó có người phát hiện trên người ngươi có mùi phấn thơm nồng nặc, lại nhìn bệ hạ một cách tình tứ.”

“Do hôm đó tôi bị một cung nữ làm đổ phấn thơm lên người, tôi cũng đã nói với bệ hạ rồi, người cũng đã bỏ qua, các ông lấy quyền gì mà bắt tôi?”

“Ngươi đừng nói láo! Tôi mê hoặc bệ hạ là tội chết, người đâu, mang rượu độc vào đây!”

Rượu độc? Vừa nghe hai chữ này mà cứ như là sét đánh ngang tai, cả bầu trời sụp xuống. Đang yên đang lành mà lại bắt nàng chết, không, đây không thể nào là kết thúc của Anh Thiện Lâm này được!

Nàng cố giựt ra nhưng của hai tên thái giám này quá mạnh, nhích một chút cũng không tài nào đủ sức.

Đám cung chân xung quanh chưa gì đã nhiều chuyện mà túm tụm lại xem và bàn tán.

“Có chuyện gì mà các người lại tụ tập ở đây vậy? Còn biết quy tắc nữa hay không?”

Mạc Vân bước vào, đám cung nhân vốn rất nhiều chuyện, tụ tập lại mà nhìn, vừa nghe giọng nói của Mạc Vân đã sợ như gặp tà, nhanh chóng đứng thành hai hàng thẳng tắp, đồng loạt nói: “Mạc Chủ Sứ!”

Tôn Thanh Mục cũng tiến tới gần Mạc Vân: “Mạc Chủ Sứ cuối cùng cũng đã đến.”

Mạc Vân khoanh hai tay lại, nghiêm giọng: “chẳng hay Tôn Tổng Quản lặn lội từ Nội Thị Giám đến đây là để làm gì?”

Tôn Thanh Mục nói: “con a đầu này dám mê hoặc bệ hạ, tội không thể tha, hôm nay ta đến là để xử tử ả.”

“Tôi đã bảo là tôi không có mê hoặc ai cơ mà!” Thiện Lâm cố phản bác.

“Câm miệng!” Tôn Thanh Mục quát.

Mạc Vân bước đến đứng nhìn nàng, rồi lại quét nhìn tất cả mọi người ở đây: “còn không mau đi làm việc đi, nhìn cái gì?”

Bọn họ dường như rất sợ Mạc Vân, vừa nghe nàng ta nạt lớn là bọn họ lập tức cuống cuống chạy đi làm việc của mình.

Mạc Vân nói: “thả cô ta ra!”

“Cái gì? ả ta là kẻ mê hoặc bệ hạ, tội đáng chết, sao mà có thể thả được.”

Mạc Vân bước đến trừng mắt nhìn hai tên thái giám đang kẹp tay Thiện Lâm, bọn họ rung mình, hoảng sợ mà tự động buông ra.

Tôn Thanh Mục không kiềm được, giận dữ nói: “cô làm như vậy là có ý gì? Rõ ràng ả ta...”

“Dù nàng ta có mê hoặc bệ hạ hay làm chuyện tà đình gì thì nàng ta vẫn là cung nữ Ngự Tiền, là người của bệ hạ. Ông tự tiện trừng phạt như thế cũng không thêm hỏi ý bệ hạ, lỡ như bệ hạ giáng tội là Tôn công công gánh hết có phải hay không?”

“Việc này...”

Thấy hắn ta bắt đầu lấp bắp, Mạc Vân liên tục lần át: “thứ nhất sẽ làm bệ hạ tức giận, thứ hai... sẽ... động chạm đến Ngô Hiền Phi nương nương!”

Tôn Thanh Mục hỏi: “sao lại động chạm đến Ngô Hiền Phi được?”

“Công công quên Ngô Hiền Phi xuất thân như thế nào rồi sao? Ông trừng phạt Thiện Lâm tội mê hoặc bệ hạ lỡ như Hiền Phi nương nương biết được chắc chắn sẽ suy nghĩ nhiều, đến lúc đó chủ tử trách phạt tôi không chịu trách nhiệm đâu.”

“Cô!”

Hắn ta im lặng ngẫm nghĩ, quả thật lời của nàng ta nói cũng rất có lý, dù sao Hoàng Đế cũng chưa lên tiếng thì hắn cũng không thể vội được, đành nói: “thôi được, về!” Sau khi họ đi hết thì Mạc Vân mới bắt đầu thở phào rồi từ từ ngồi xuống ghế uống một ngụm trà.

“Mạc Chủ Sở, cảm tạ người đã giúp nô tỳ.” Thiện Lâm khẽ nói.

Lần này là nhờ ơn nàng ta cho nên Thiện Lâm mới thoát được kiếp nạn này, nếu không là nàng sẽ phải đi gặp tổ tiên rồi.

Thấy nàng ta mặt mày tối sầm, Thiện Lâm bèn bắt đầu ca ngợi: “thật ra lúc này Mạc Chủ Sở rất oai, người chỉ cần dùng một chút lý luận là có thể khiến Tôn Tổng Quân xanh mặt bỏ đi, đúng là lợi hại...”

“CÔ ĐỪNG NINH BỌ TA Ở ĐÂY! Cô có biết là mình đã làm bao nhiêu chuyện rắc rối cho người khác hay không?” Mạc Vân cắt ngang lời của Thiện Lâm.

Thiện Lâm bắt đầu thấy tức giận, tại sao đám người này chẳng ai thêm tin nàng cơ chứ: “ngay từ đầu nô tỳ đã bảo là nô tỳ không hề có ý mê hoặc ai cơ mà?”

“Cái ta quan tâm không phải là việc cô có quyến rũ thánh thượng hay không mà là danh dự, chuyện này bây giờ trong cung ai cũng đã biết, lúc này vừa ra hoa viên cũng đã thấy đám cung nữ bàn tán với nhau về người. Từ sau chuyện này người ta sẽ nghĩ rằng đám cung nữ Ngự Tiễn chúng ta lợi dụng việc có thể ở bên cạnh bệ hạ mà mê hoặc thì sẽ làm như thế nào đây?”

“Nô tỳ...”

Mạc Vân lại chặn miệng của Thiện Lâm: “để ta nói cho cô biết, có thể mê hoặc bệ hạ chẳng phải là cái bản năng sinh tồn gì, vì đã có nhiều người đã thử rồi. Có thể khiến cho không ai căm ghét mà hâm mộ cô thì đó mới là bản năng mà cô nên học để sống lâu hơn trong cung.”

Thiện Lâm cúi đầu, nghe kỹ lời của Mạc Vân. Bỗng, nàng ngước lên nhìn nàng ta rồi hỏi: “không lẽ ý của Mạc Chủ Sở là có kẻ muốn hâm mộ nô tỳ?”

Mạc Vân điềm đạm trả lời lại Thiện Lâm: “có người hại cũng được, vô tình xảy ra cũng được. Trong mắt người khác người vẫn là kẻ sai, mà đã sai thì phải chịu hình phạt. Ta phạt người quỳ trước cửa Phụng Tiễn điện chịu tội trước các vị thần linh, đồng thời lãnh 30 cái tát coi như cảnh cáo.”

Giữa màn đêm tịch mịch, tiếng bạt tay liên tiếp vang lên, nữ nhân chịu phạt vẫn kiên cường mà gượng sức để nhận.

30 bạt tay đã kết thúc, kết quả là mặt nàng bị sưng vù lên, muốn nói chuyện cũng có chút khó khăn.

Mây đen trên trời bắt đầu tích tụ lại thành một mảng mây đen to lớn bao phủ cả một bầu trời hoàng cung, những giọt nước trên trời dần dần rơi xuống, cứ thế mà tạo ra một trận mưa to.

Bởi vì bị phạt quỳ trước cửa điện nên Thiện Lâm đành phải một mình gánh hết cơn mưa lớn này. Từ khố mắt nàng bắt đầu lăn ra những giọt lệ rồi hòa tan trong cơn mưa buổi giá.

Tại sao cơ chứ? Từ lúc vào cung đến nay nàng luôn nhẫn nhịn, luôn đối xử tốt với những người xung quanh và đặc biệt là nàng cũng chưa từng có tâm hại ai. Vậy thì tại sao họ cứ 5 lần 7 lượt nhắm vào một mình nàng cơ chứ?

Mà nàng thì lại chỉ là một tiểu cung tỳ nhỏ bé, tai họa ập xuống chỉ có thể tìm cách mà thoát thân chứ không thể nào đáp trả được.

Rốt cuộc phải làm sao thì họ mới buông tha để nàng sống một cuộc đời bình yên?

Nước mắt của nàng cứ liên tục chảy ra mặc dù nàng không muốn. Y phục của nàng lúc này đã ướt nhem hết cả, nàng cũng mặc kệ.

Cứ suy nghĩ băng quơ như thế bỗng nhiên những giọt mưa không còn rơi vào cơ thể của nàng nữa mặc dù hiện tại đang có một cơn mưa rất lớn.

Ngước lên thì thấy có một chiếc dù ô che chắn cho phía trên đầu của nàng, và điều khiến nàng ngạc nhiên nhất là người này chính là...

“Tân Lập?”

Hết chương 43.

1/1/2017.

Chúc mọi người một năm mới vui vẻ nhé!^^

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 44

Thiện Lâm hơi bất ngờ vì người trước mắt nàng là Tần Lập, không hề nàng chờ quá lâu, hắn bèn quỳ xuống bên cạnh nàng: “sức khỏe của muội yếu như vậy mà lại quỳ giữa trời mưa như vậy, phải giữ gìn sức khỏe đó.”

“Vào khoảng thời gian này thì đáng lý ra huynh phải xuất cung về nhà, sao lại ra đây?”

Tần Lập cười nhẹ: “biết muội bị phạt quỳ ở đây nên ta cố tình đến để xem Anh Thiện Lâm kiên cường bắt khuất của ta bây giờ như thế nào.”

Thiện Lâm dùng hai tay cố tình che đi đôi má xạm đỏ của mình, xấu hổ quay về phía khác: “huynh chỉ giỏi chọc ta, ta kiên cường bắt khuất từ lúc nào chứ?”

“Vậy ai là kẻ lúc đó xông vào Ngự Dược Cục mắng chửi đủ thứ, còn hất cổ sổ thuốc ta đang sắc đây?” Hắn nhìn nàng bằng con mắt mỉa mai châm chọc.

Thiện Lâm bắt đầu đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “muội đâu cố ý, là do lúc đó lo cho An Ly quá nên mới nóng nảy như vậy thôi.”

Những hạt mưa nặng trĩu trên trời bắt đầu ngừng rơi, hắn chìa tay ra rồi bảo: “mưa tạnh rồi.”

Sau đó hắn lại bảo tiếp: “An Ly đó là gì với muội? Hình như muội rất quan tâm với nàng ta lắm.”

Thiện Lâm mỉm cười: “muội ấy cùng Mộc Lan và Hải Nghi là những người tỷ muội tốt nhất đối với muội. Tuy nhiên An Ly lại là người duy nhất cùng muội vượt qua nhiều hoạn nạn nhất. Tuy gốc gác nghiệt nhưng cũng là một người chân thành.”

“Không gặp một thời gian mà tỷ lại giờ thói nói xấu sau lưng người khác rồi?” Giọng nói của An Ly cất lên từ phía sau, lại một lần nữa Thiện Lâm phải bất ngờ, là An Ly!

An Ly ngồi xuống, khoác vai Thiện Lâm: “tỷ đó, đang nói xấu gì muội vậy?”

Thiện Lâm chỉ ngón tay vào đầu An Ly: “vừa nhắc tào tháo là tào tháo đến ngay, bọn ta là đang khen muội hoạt bát đáng yêu.”

An Ly cười chân thành: “thật sao?”

Thiện Lâm gật đầu: “ta gạt muội làm gì chứ? Mà phải rồi, sao muội lại tới đây?”

An Ly liếc liếc về hướng Tần Lập rồi cười duyên: “muội đến cùng lý do với vị Tần đại ca đó thôi.”

Tần Lập ngồi phía bên trái của nàng thì An Ly ngồi phía bên phải, muội ấy riu rít nói: “vừa biết chuyện tỷ tỷ bị phạt là muội đã lập tức đến, nhưng xem ra là đã có người đến trước một bước rồi.”

Thiện Lâm nhìn họ, cảm động khoát vai họ: “đúng là giữa hoạn nạn mới thấy chân tình, có được hai bằng hữu như hai người quả thật không uống kiếp này của ta!”

“Bằng hữu?” Tần Lập hỏi.

“Đương nhiên.” Thiện Lâm hồn nhiên nói và xem như không có gì xảy ra.

Tần Lập gật đầu rồi đứng lên: “ta có việc bận, không tiện ở lại đây nữa, đi trước đây.”

Nói xong thì hắn bỏ đi ngay, không thèm quay lại nhìn thêm một cái. Thiện Lâm ngờ ngác nhìn hắn không hiểu chuyện gì, nhìn lên trời rồi nói: “giờ tỷ rồi, đã đủ 3 canh giờ.” Thiện Lâm cố sức ngồi dậy nhưng chân của nàng giờ đây đã tê cứng lại, vừa đứng lên bước một đã ngã khụy xuống đất không đứng lên nổi.

An Ly chạy đến xoa xoa chân của nàng rồi ân cần nói: “hay là để muội đỡ tỷ về?”

Thiện Lâm gật đầu rồi choàng tay mình qua cổ An Ly để muội ấy đỡ nàng về.

Chung Phi trên trường kỷ, nàng đặt chân mình đặt cho nằm dài trên đó với tư thế nửa nằm nửa ngồi, tay thì cầm một cốc rượu.

“Anh Thiện Lâm, ả ta quả là tốt số nhỉ? Nhiều lần bị bản cung hại như vậy mà vẫn thoát chết, người nghĩ xem ả ta có phải được trời cao phù hộ không?”

Lan Châu quỳ ở bên cạnh, trên tay còn một chiếc khay rượu, ả bữu môi:“ nô tỳ thì thấy con tiện nhân này là hồ ly tinh nên ả mới có thể lập phép thoát thân.”

Chung Phi cười một giọng cười khinh miệt, uống một ngụm rượu rồi cười tà ác:“bản cung trước nay không sợ trời cũng chẳng sợ đất, có sao lại đi sợ một con hồ ly tinh? Chỉ tiếc là con hồ ly này đụng sai người rồi.”

Bổng Chung Phi ôm đầu của mình, than thở:“ không hiểu vì sao mấy ngày hôm nay đầu của bản cung cứ luôn đau nhức, nhiều lần mời thái y đến chẩn trị mà cũng chẳng có tiến triển gì, thật là vô dụng.”

Lan Châu rất quan tâm cho chủ nhân, vừa nghe như vậy đã nghiêng rặng:“ lũ phế vật, hôm sau nô tỳ sẽ trị tội bọn thái y đó.”

“Nô tỳ bái kiến Đức Phi nương nương.”

Chuyện này bây giờ trong cung ai cũng đã biết mặc dù chỉ là một lỗi lầm nhỏ, ngay cả Hà Đức Phi cũng đã biết, ngay hôm sau đã triệu Thiện Lâm đến Thanh Ninh Cung.

Thấy sắc mặt Thiện Lâm ủ rũ, Hà Phi đành nói:“ Ngươi đừng buồn, trong cung là nơi nhiều thị phi, một đồn mười, mười đồn trăm. Thời gian trôi qua, rồi chuyện này sẽ lắng xuống thôi.”

“Tạ nương nương đã quan, nô tỳ không buồn.”

Hà Phi yên tâm gật đầu:“ vậy thì tốt, như bản cung đã nói, ngươi kết oán với một số người trong cung, vì vậy có thể chúng sẽ thừa nước đục mà thả câu, ngươi tránh được chuyện gì thì cứ nên tránh.”Thiện Lâm nói:“ nương nương, người cũng tin là nô tỳ bị hại?”

Hà Phi cười khê:“ không có chuyện gì mà tự nhiên xảy ra cả, lần này ngươi suýt mất mạng, quả thật ngươi không nghĩ là có kẻ nào âm thầm hãm hại sao?”

Nếu biết kẻ đó là ai thì nàng cũng chẳng cần phải vương bận như thế này, nàng thở dài:“ nô tỳ cũng đã từng nghĩ đến nhưng mà... kẻ địch trong tôi, còn nô tỳ lại ở ngoài sáng.”

“Kẻ nào bao lâu nay ghét ngươi nhất thì là người đó.”

Thiện Lâm tròn mắt nhìn Hà Phi:“ ý của người là... trong cung căm ghét nô tỳ nhất chỉ có Chung Phi và Phương Chi Lôi. Hiện tại Phương thị đã chết, không lẽ nào là...”

“Ngươi đã đoán đúng rồi.”

Thiện Lâm hơi lùi về sau vài bước, thần trí hơi bị động. Là nàng ta, là nàng ta! Vậy mà tại sao ngay từ đầu nàng lại không đoán ra được là ả ta cơ chứ?

Hà Phi đứng lên, bước đến gần Thiện Lâm:“ bản cung thấy chẳng có gì mà ngươi phải ngạc nhiên cả, Chung thị không thích ngươi, hãm hại ngươi cũng là chuyện bình thường thôi. Trước nay có bao nhiêu phi tần chết dưới tay ả rồi cơ mà, và ả vẫn dùng mấy thủ đoạn hèn hạ để đối phó với họ giống như bây giờ vậy.”

Nàng ta nắm lấy tay của Thiện Lâm, vẻ mặt lộ ra vẻ phúc hậu, ân cần nói:“ từ nay nếu ngươi có chuyện gì thì cứ việc nói với bản cung. Ta luôn sẵn sàng. Thấy Chung Phi hại ngươi nhiều như vậy bản cung quyết sẽ không để ả hại thêm bất kỳ ai.”

Mắt Thiện Lâm long lanh lên như sắp rơi nước mắt, nàng nắm chặt lại bàn tay Hà Phi, xúc động mà rơi lệ:“ nương nương, người tin Thiện Lâm không quyền rũ bệ hạ?”

Hà Phi cười như mị:“ đương nhiên ta tin.” Nàng ta từ từ buông tay Thiện Lâm ra rồi bước lên trường kỷ:

“Anh Thiện Lâm mà ta biết là một người lương thiện, chính chắn, không làm việc thẹn với lòng. Tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện trái với lương tâm này.”

Nghe nàng ta nói những lời này xong thì Thiện Lâm cũng rất hạnh phúc, nàng cup mắt, cúi đầu:“tạ ơn nương nương đã chiếu cố, nô tỳ xin phép cáo lui.”

Thiện Lâm vừa đi khỏi, Diệu Nhi đã nói:“ Anh Thiện Lâm này ngây thơ thật, còn phải đến đây đợi nương nương nói ra kẻ hại mình là ai nữa, đúng là người không có tâm cơ.”

“Nhân chi sơ, tính bản thiện. Làm gì có ai vừa sinh ra đã có dã tâm? A đầu này còn phải được mài giũa dần dần.”

Hà Phi nhìn ra ngoài trời thì đã biết sắp tới giờ Ngọ rồi, lập tức đứng dậy bảo:“ sâu chuỗi của bản cung đâu? Đã tới giờ ta phải đến Phụng Tiên điện cầu phúc cho Huy nhi và bệ hạ, đi mau lên.”

Quay về Bảo Long Cung, Thiện Lâm chợt nghĩ đến các bậc thang phía sau chính điện, những bậc cầu thang ở đây tổng cộng 5 bậc, nàng ngồi xuống bậc thứ 3 rồi trầm tư thờ dài.

Đã vào cung được 1 năm rồi, biết bao nhiêu chuyện cứ dồn dập xảy ra và hầu như việc nào cũng nhắm thẳng vào nàng khiến nàng đỡ cũng không nổi.

Chỉ cầu bình yên, không cầu phú quý. Chẳng lẽ việc này khó khăn đến như vậy sao?

Điều mà nàng mong muốn nhất ở hiện tại chính là những khoảng thời gian yên bình này hãy trôi đi để nàng tận hưởng những khoảnh khắc đẹp này.

Nàng ngước lên nhìn bầu trời xanh kia, ngắm nhìn những cơn mây đang dần dần bị gió cuốn đi, miệng nàng bất giác nói: “cha, mẹ. Nữ nhi không muốn ở trong hoàng cung này nữa.”

Tâm trí đang mơ màng suy nghĩ về chuyện không đâu thì nàng có cảm giác như có ai đó ngồi xuống ngay bên cạnh nàng: “có tâm sự hay sao mà lại ngồi ở đây than ngán thờ dài vậy?”

Thiện Lâm giật mình hoảng hốt vì nam nhân ngồi bên cạnh mình chính là Hoàng Đế!

“Hoàng thượng vạn phúc kim an!” Nàng lập tức khấu đầu.

Gương mặt của Võ Tương Minh vẫn trầm ngâm như mọi khi, hắn nhìn nàng rồi thấp giọng: “sao vậy, trẫm đáng sợ lắm sao mà vừa gặp trẫm thì nét mặt đã sợ như gặp tà vậy?”

Gặp tà? Chỉ e là còn đáng sợ hơn thế nữa cơ! Sau chuyện hôm trước thì dường như nàng chẳng dám đến gần hắn nữa, lỡ như mang họa sát thân là chết.

“Ngồi xuống đây đi.”

Giọng trầm của hắn cất lên lệnh, nàng vẫn im lặng không dám bước nửa bước, hắn nhìn mặt: “mau tới đây!”

Chất giọng của hắn hơi lớn hơn lúc này, nàng bắt đầu sợ, từ từ nhích chân rồi rụt rè tiến về phía bên cạnh hắn.

“Ngươi đang buồn chuyện lần trước à?” Hắn nhẹ nhàng hỏi.

Thiện Lâm mở hai mắt tròn xoe ngậy ngó nhìn hắn: “bệ hạ cũng đã biết?”

Hắn từ từ gật đầu, nàng hơi cúi mặt, khẽ giọng: “nô tỳ lúc đó nô tỳ bị một người làm đổ phấn thơm vào người, vậy mà trong cung lại vì chuyện nhỏ này mà xé ra to. Đúng là tức thật.”

“Trẫm tin ngươi!”

Một câu của hắn nói ra khiến cả không gian nơi đây ngưng đọng lại, cơ thể nàng như đóng băng, mắt hướng về hắn: “bệ hạ...”

“Phải.” Hắn nghiêm túc nói: “trẫm thấy ngươi cũng là một người thật thà, không giống những dâm phụ kia. Hơn nữa loại hương liệu trên người của ngươi lần trước chính là Lưỡng Đăng, là loại hương thượng hạng, cung nữ bình thường không thể nào có được. Vì đây là phần thưởng cấp nên trẫm chỉ ban cho một mình...”

Giọng hắn từ từ nhỏ lại, giống như không muốn nàng nghe thấy: “... Chung Quý Phi.”

Hết chương 44.

6/6/2017.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 45

“Bệ hạ nói gì cơ?” Nàng không nghe rõ lời hắn nói lắm nên hỏi.

Tuy hắn nói rất nhỏ nhưng nàng vẫn nghe thấy hắn nhắc gì đó đến hai chữ Quý Phi mà cô không muốn nàng nghe thấy. Quý Phi trong cung có 4 người tại vị đó là: Quý- Thực- Đức- Hiền. Hắn đang nói ai và vì điều gì?

Lại tiếp tục trưng ra cái vẻ mặt trầm lặng, giọng khe khẽ: “không có gì.”

Sau đó hần lấy cây sáo đang được móc ở một bên túi của mình ra thổi một điệu sáo.

Đúng là hay thật! Điệu sáo này lần trước hần cũng đã dạy cho nàng nhưng tuy nàng ta thổi được nhưng lại không da diết chạm vào lòng người như hần. Lại nhớ tới tiếng đàn của Nam Hải Nghi, phải chỉ tiếng sáo này mà được ghép cùng với tiếng đàn của tỷ ấy thì chẳng còn gì bằng cả.

“Mỗi khi buồn trầm đều thổi bài này, mà mỗi khi thổi thì trầm lại cảm thấy hết buồn ngay. Hay là ngươi cũng hãy thử thổi một điệu cho trầm nghe, bây giờ trầm đang có chuyện không vui.”

Nàng e ngại nhìn quanh rồi từ từ gạt đầu, nhận lấy thanh sáo bằng ngọc lục rồi kê lên miệng bắt đầu thổi.

Loại sáo này được làm bằng ngọc bích màu xanh, vì vậy thổi rất êm. Nàng đang say đắm vào điệu sáo thì giọng của hần lại cất lên: “không hay lắm.”

Nàng ngừng lại, hướng mắt sang nhìn hần. Thấy vậy hần liền cười: “nhưng nghe cũng tạm ổn.”

Sau đó hần đứng dậy, nói thêm câu cuối: “Ngươi cứ giữ lấy, đợi hôm nào thổi thật thành thạo rồi hần đến trả cho trầm.”

Nói rồi hần cũng bỏ đi, nàng ngo ngác nhìn hần, lại nhìn thanh sáo đang nằm trong tay, bất giác nở một nụ cười nhẹ tưởng chừng như không có.

Võ Tương Minh quay về tắm điện đã thấy một tên nô tài quỳ ở giữa điện, chính là Tiểu Đặng Tử. Minh mảy bầm dập giống như vừa bị tra tấn.

Tôn Thanh Mục thấy hần trở lại liền hành lễ: “nô tài cung thỉnh bệ hạ thánh an.”

Võ Tương Minh ngồi lên long tọa, xua tay bảo tên Tôn Thanh Mục tránh ra chỗ khác. Hần trừng mắt nhìn Tiểu Đặng Tử.

“Trẫm hỏi ngươi, có phải ngươi được người khác cài vào Ngự Tiễn theo dõi trẫm?”

Tiểu Đặng Tử rung mình, lập tức gập mình xuống, lắp bắp: “bệ hạ xin hãy suy xét, nô tài tận tâm hầu hạ người, thật sự không phải do ai tiền cử cả.”

“Thật như vậy?” Chân mày hần nhướng lên: “thì ra ngươi là một kẻ luôn tận tâm tận lực hầu hạ chu đáo cho trẫm, thậm chí ngay cả việc trẫm và một tiểu cung nữ đang nói gì và làm gì với nhau ngươi cũng chuyên tâm mà để ý, đến mức người trong cung ai cũng biết. Ngươi nghĩ xem trẫm nên ban thưởng cho ngươi thứ gì đây?”

Tiểu Đặng Tử cứng người, một lúc mới liên tiếp lạy xin: “bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng.”

Hần đập bàn: “nô tài chó chết, dám ngày ngày theo dõi trẫm sao? Xem ra ngươi thật sự không muốn sống nữa rồi có phải không?” “Nô tài biết tội, nô tài biết tội. Là do... Là do...”

Tôn Thanh Mục dùng cây phát trần quất vào Tiểu Đặng Tử vài cái: “còn dám ấp úng ư?”

Tiểu Đặng Tử vốn rất nhát ran lại sợ đau nên vừa bị đánh vài cái đã khai ra ngay: “được, được. Nô tài nói. Là do có người sai khiến nô tài làm chuyện này, không phải nô tài cố ý, là nô tài bị ép.”

“Bị sai khiến?”

“Phải, người đó chính là...”

“Đừng nói nữa!” Võ Tương Minh nói lớn, ban đầu cũng rất muốn hỏi xem ai đã cử hần vào đây nhưng đáp án đã có sẵn trong lòng Võ Tương Minh rồi, cũng không muốn nghe nữa:

“Ngươi thẳng thắn nói ra như vậy không sợ trẫm gán thêm cho ngươi một tội vu khống sao? Đến lúc đó ngươi chết không toàn thây!”

“Dạ, tạ bệ hạ nhắc nhở.”

Võ Tương Minh hơi gạt nhẹ đầu rồi bảo: “hơn nữa điều trẫm muốn biết không phải là kẻ đứng sau ngươi là ai mà là muốn biết chắc chắn ngươi là kẻ theo dõi trẫm mấy hôm nay. Còn việc tìm ra kẻ chủ mưu, trẫm không vội. Thanh Mục, lôi hần xuống.”

Sau khi đưa hần đi, Võ Tương Minh mới nhìn Tôn Thanh Mục: “Ngươi có biết mình đã phạm tội gì không?”

Tôn Thanh Mục không hiểu hần nói vậy là có ý gì, chỉ ấp úng: “nô tài... không biết.”

Võ Tương Minh nghe xong thì cười nhạt: “tội của ngươi là quá mù quáng, chưa hiểu rõ sự việc đã hành xử quá quyết đoán, cũng không thèm xem người mình đang trị tội là ai mà lại ngang nhiên ra tay.”

Tôn Thanh Mộc biết rõ Võ Tương Minh đang muốn trách móc việc lần trước, vội khom người: “là nô tài có lỗi. Lúc đó có một bức thư gửi đến bảo Cung nhân Anh Thiện Lâm mị hoặc hoàng thượng, vì quá quan tâm đến bệ hạ nên đã mất phương hướng, xin bệ hạ giảng tội!”

“Lại thêm một kẻ quan tâm trăm năm rồi, nói cho người biết, lần tới mà còn như vậy nữa thì đừng trách trăm không nể tình người hầu hạ bao năm.”

“Vâng... Bệ hạ.”

Từ trước đến nay Võ Tương Minh chưa bao giờ trách móc Tôn Thanh Mộc như vậy, hẳn ta cũng tự hỏi không lẽ hoàng đế đã thích a đầu Anh Thiện Lâm kia? Nếu không hoàng đế sẽ khuyên vì một tiểu cung nữ mà làm lớn chuyện như vậy. Nghĩ đến đây Tôn Thanh Mộc dù muốn nghĩ cũng chẳng dám nữa.

“Đến Càn Tường Cung!” Võ Tương Minh dứt khoát nói.

Chung Phi ôm đầu của mình, than thở: “đầu của bản cung ngày càng đau nhức lên, cũng không hiểu lý do, không lẽ bản cung đang bị bệnh lạ ư?”

Lan Châu dùng tay xoa xoa nguyệt thái dương của nàng ta: “nuong nuong đừng suy nghĩ bi quan quá, bệnh rồi sẽ hết thôi.”

Chung Phi đẩy nhẹ tay Lan Châu ra: “từ lúc Chỉ Lôi chết thì bản cung đã bị như vậy rồi, lúc Chỉ Lôi chết cũng là lúc ta bị cấm túc. Người nói xem là ta đang đau đầu vì Chỉ Lôi mất hay đau đầu vì thất sủng?” Lan Châu cúi đầu: “lan chất tuệ tâm của nuong nuong nô tỳ làm sao đoán được?”

Chung Phi phì cười: “cũng phải, nô tài các người suốt ngày cũng chỉ biết vâng vâng dạ dạ, làm gì có để tâm đến tâm ý của chủ nhân.”

“BỆ HẠ GIÁ ĐÁO!”

Giọng nói vừa dứt thì Chung Phi đã nén cơn đau đầu lại mà bước ra hành lễ: “Thần thiếp tham kiến bệ hạ!”

Võ Tương Minh đỡ Chung Phi dậy rồi yên tọa trên ghế quý phi: “hơn hai tháng không đến mà nơi này cũng dần dần trở nên lạnh lẽo rồi. Nàng có buồn không?”

Thấy hẳn đến Chung Phi vui mừng khôn xiết, cũng chưa kịp chuẩn bị gì nên có chút lúng túng: “bệ hạ chịu đến thì thần thiếp đã mãn nguyện, hơn nữa chỉ cần người nói một tiếng thì dù thiếp có chờ người bao lâu cũng được. 10 năm, 20 mười năm thần thiếp cũng chờ.”

Chung Phi nói ra hết toàn bộ những lời thật trong lòng mình mà cũng chẳng thấy có chút ngượng ngùng nào.

Võ Tương Minh cười: “nghe được lời này của nàng trăm rất yên tâm.”

Chung Phi cũng cười theo rồi nhìn sang Lan Châu: “mau chuẩn bị điểm tâm cho bệ hạ.”

“Không cần đâu, trăm chỉ định đến đây thăm nàng, chút nữa sẽ đi ngay.”

Nghe vậy vẻ mặt của Chung Phi liền sụp xuống, mặt hoa lộ rõ vẻ u buồn. Đã mấy tháng nay hẳn không đến, ngày nào nàng cũng chỉ biết đứng trước cửa đợi và đợi, bây giờ đến rồi thì lại chỉ nói là thăm, điều này khiến nàng vô cùng hụt hẫng. Võ Tương Minh nói tiếp:

“Trăm muốn tặng nàng thứ này.”

Hắn vỗ tay hai cái thì lập tức một tên thái giám mang vào một chiếc hộp màu đỏ tươi, bên trên còn được khảm vàng và nhiều hoa văn khác trông rất đẹp mắt.

Chung Phi há hức mở hộp ra thì bị thứ bên trong đó làm đông cứng người lại, là phấn thơm... Lưỡng Đẳng!

“Nàng thấy thế nào?”

Chung Phi tuy tay có hơi run run nhưng mặt vẫn rất bình tĩnh: “loại phấn này bệ hạ tặng thần thiếp không ít, đến bây giờ còn chưa sử dụng hết. Thậm chí còn đem tặng cho một số phi tần khác, sao bệ hạ lại đem tới đây nữa?”

“Nàng không thích?”

Chung Phi e ấp: “à... Không, chỉ là thần thiếp sợ là dùng không hết thôi.”

“Nếu như vậy thì nàng cứ đem tặng người khác là được thôi.” Hắn đứng dậy rồi bỏ đi: “phải rồi, nếu có mang đi đâu thì hãy cẩn thận, kéo đỏ vào người khác là là phụ lại tấm lòng của trăm đó.”

Nghe xong câu này của hẳn mà tay chân nàng đã muốn rụng rời, đứng không nổi. May là có Lan Châu phía sau đỡ lại bằng không nàng cũng đá té ngã.

“Lan Châu, hôm đó người dùng loại phấn gì để hại Anh Thiện Lâm?”

Lan Châu ngẩn người, thần sắc hơi sợ sệt, cúi người đáp: “à... Lưỡng Đằng hương...”

Lan Châu chỉ mới dứt câu, còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã một bàn tay từ đâu giáng thẳng vào mặt ả. Đến lúc mặt ả đã in rõ 5 ngón tay thì mới khựng hoảng mà quỳ xuống:

“Nương nương tha tội, nương nương tha tội! Lúc đó nô tỳ thấy phấn này thơm, lại không biết là hương gì nên mới lấy mà dùng, thật sự không hề biết đó là Lưỡng Đằng. Xin nương nương tha mạng.”

Chung Phi được thể phi thẳng một cước vào Lan Châu, ả thì chỉ biết quỳ lạy van xin.

“Đồ con tiện tỳ thôi tha, vì một sự nhầm lẫn của nguoi mà đã khiến cho bệ hạ nghi ngờ ta. Bây giờ biết phải làm sao đây!”

Chung Phi gào lớn lên, những cung nhân bên ngoài nghe thấy tất nhiên cũng hoảng sợ theo, cũng chẳng ai dám bén mảng vào đó hay tiếp tục nghe cả.

“Cũng may...” Nói đến đây, Chung Phi quay lại về sắc sảo vốn có của mình: “may là nửa tháng trước bản cung đã tặng một số hương Lưỡng Đằng cho Cừ Cơ và Nguyễn Sung Dung. Lúc này ta cũng đã ám chỉ cho bệ hạ biết, vì vậy sự nghi ngờ đó khi hẳn là chỉ nhắm vào một mình bản cung!”

Lan Châu ngóc đầu lên, muốn hiển kế lập công: “nương nương, nô tỳ nghĩ để tránh sự nghi ngờ của bệ hạ tăng lên, hay là người hãy... diệt cỏ tận gốc đi.”

Chung Phi nhìn Lan Châu ra hiệu nói tiếp, ả tiếp tục nói: “những kẻ biết chuyện của chúng ta cũng không ít, người cứ trừ đi để tránh hậu họa.”

Chung Phi cười khinh: “Nguoi hay thật, nếu đột ngột có người chết bây giờ thì chẳng khác nào làm bệ hạ nghĩ rằng có kẻ đang muốn bịt đầu mối. Từ đó người sẽ lại điều tra nữa.”

Lan Châu bèn bắt sang chuyện khác: “nhưng dù sao đi nữa cũng đâu phải lỗi của nương nương? Bệ hạ vì một cung nữ mà đến đây chấp vấn người, chẳng lẽ người thích Anh Thiện Lâm?”

“Câm miệng!”

Mặt của vị Chung Phi nương nương bắt đầu tối lại, mày liễu cong lên, mặt phượng híp lại. Giống như đang dự tính một âm mưu to lớn ở phía sau.

Hết chương 45.

11/1/2017.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 46

Hoàng đế đích thân tới đây chấp vấn Chung Phi tức là hẳn đang bắt đầu nghi ngờ, tuy Chung Phi đã tặng số phấn thơm kia đến các phi tần khác nhưng cũng không có thể triệt đi sự nghi ngờ của hân, cách tốt nhất ở hiện tại là phải làm như không có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ đến đây thì đầu nàng càng đau hơn, nàng để tay lên đầu rồi thả người xuống sập.

“Nương nương...” Lan Châu nói.

Không hiểu từ lúc nào mà đầu nàng lại đau đến như vậy, ban đầu thì chỉ thấy hơi nhức, cứ như thế cho đến bây giờ đầu nàng ta giống như đang có một cây búa to bổ thẳng vào đầu.

Ngày ngày cho thái y vào bắt mạch mà lại chẳng có tí tiếng triển nào cả.

“Nương nương, Đức Phi nương nương cầu kiến!” Một tiểu cung nữ nhỏ nhắn khoảng 12 tuổi tên là Huệ Nhi tung tăng chạy vào bẩm.

Chung Phi để tay xuống, về mặt bắt đầu nghiêm lên.

Hà Đức Phi!

Vừa nghe đến 3 chữ này là nàng lại muốn nổi điên lên, chỉ muốn phi ra đó giết chết rồi moi móc hết lục phủ ngũ tạng của ả ra thì mới hả dạ được.

“Cho ả vào!”

Hà Đức Phi đứng trước cánh cửa to được làm bằng gỗ Giáng Hương sơn đỏ vô cùng nguy nga và tráng lệ của Càn Trường Cung. Suy nghĩ băng quơ thì cánh cửa cuối cùng cũng chịu mở, Lan Châu bước ra:

“Đức Phi nương nương kim an!”

Miệng nàng nở ra một nụ cười nhẹ nhàng ôn nhu như mọi khi: “Quý Phi nương nương có thời gian gặp bản cung hay không?”

“Mời nương nương vào trong.”

Bước vào Thiên điện đã thấy vị Chung Quý Phi ngồi chễm chệ trên ghế Quý Phi, tay còn cầm một cốc rượu.

Mắt phượng kiều ngạo của nàng ta chẳng thèm quan tâm đến Hà Phi lắm, chỉ ngắm nghía chiếc cốc bằng vàng nạm ngọc trên tay của mình giống như đang cố tình làm vậy.

Hà Phi tiến tới, nhìn chằm chằm Chung Phi, khẽ cất tiếng: “tỷ tỷ.”

Chung Phi hơi khựng lại, từ từ đặt cốc rượu xuống, nhìn Hà Phi: “muội muội hôm nay rảnh rồi thật, lặn lội từ Thanh Ninh Cung đến đây không biết vì việc gì?”

Hà Phi cười nhẹ: “muội biết là mấy hôm nay tỷ tỷ đang bị đau nhức ở đầu nên muội mới cố tình đem canh nhân sâm đến để tỷ tỷ có thể tắm bổ.” Nói xong nàng ta liền quay lại bảo Diêu Nhi dâng lên.

Chung Phi liếc mắt về phía Tiểu Tín Tử ra ý nhận lấy sau đó nói: “muội muội có lòng thật, chuyện bản cung bị đau đầu ngoài mấy vị thái y ra thì cũng không ai hay tin này cả, vậy mà muội lại biết thậm chí còn đem canh nhân sâm đến đây. Tốt quá!”

“Là tỷ muội với nhau cơ mà, đương nhiên chúng ta phải biết chăm sóc nhau chứ?” Hà Phi hiền hòa đáp.

Chung Phi đặt một tay lên phần cạnh ghế, mày chau lại: “bản cung và muội tuy vào cung cùng nhau nhưng cũng không hẳn là có thâm giao, mấy chữ quan tâm chăm sóc lẫn nhau này ta không rảnh nổi đâu.” Mối Hà Phi nỉm lại, từ tốn tiến lên ngồi cạnh Chung Phi, ôn nhu nắm lấy tay Chung Phi rồi tỏ vẻ: “chúng ta đều là người trong cung nhiều năm, tỷ tỷ lại nói ra những như vậy cứ như chúng ta xa cách với nhau lắm vậy. Hơn nữa hậu cung rộng lớn, muốn tìm một người hân huyên cùng khó, tỷ muội ta sau lại không gắn kết với nhau lại chứ? Hơn nữa muội đến đây là thật lòng muốn quan tâm cho tỷ.”

Tự dưng đến đây xong lại tỏ vẻ thân thiết khiến Chung Phi không khỏi nghi ngờ, cuối cùng mới rút tay lại: “làm phiền muội quá, hôm nay bản cung đúng thật là có lộc, vừa được bệ hạ ban thưởng xong lại được muội tặng canh sâm.”

“Thật vậy sao?”

Chung Phi cầm cốc rượu lên kê gần miệng, thấy Hà Phi hỏi thế liền giả thối khoe khoang: “đúng vậy, bệ hạ lúc này vừa nhìn thấy bản cung là cười tươi vui vẻ vô cùng.”

Hà Phi nghe vậy thì vẻ mặt thoáng chốc có chút u buồn nhưng lại tiếp tục cười nói vui vẻ: “điều này là tất nhiên, bệ hạ sủng ái tỷ tỷ đến như vậy cơ mà. Lúc này bệ hạ vừa ban chết cho một tên nô tài tên Tiểu Đặng Tử, vẻ mặt dường như rất tức giận. Bây giờ gặp được tỷ thì vui trở lại, hậu cung chẳng ai bằng tỷ cả.”

Vừa nghe 3 chữ Tiểu Đặng Tử thì sắc mặt Chung Phi nhanh chóng biến sắc, nàng quay sang phía khác để Hà Phi không thấy rồi đặt cốc rượu trên tay xuống bàn, lòng nghĩ thầm.

Hoàng đế đã ban chết cho Tiểu Đặng Tử? Hẳn là người của nàng, chẳng lẽ hẳn đã biết chuyện nàng cử người vào Ngự Tiền theo dõi hẳn?

“Tỷ tỷ sao vậy? Vừa nghe muội nói xong là đã im lặng như thế, có chuyện gì xảy ra à?”

Chung Phi chấn tỉnh lại rồi trả lời: “à không, quả thật là bản cung thấy hơi đau đầu nên này giờ đầu óc cứ lơ mơ như thế này, thật thất lễ với muội muội quá.”

“Vậy tỷ tỷ mau uống canh nhân sâm đi, đây là do đích thân muội làm đó.”

Chung Phi híp mắt lại nhìn nữ nhân đang dùng gương mặt chân thành nhìn mình mà không khỏi thấy nghi ngờ.

“Phiền muội muội thật, nhưng canh sâm Càn Trường Cung này không thiếu, bản cung uống đến mức no rồi, thật sự không uống nổi nữa.”

“Vậy sao?”

“Nhưng dù sao đây cũng là tấm lòng của muội muội nên bản cung sẽ không phụ lại đâu.” Nàng nhìn về phía Tiểu Tín Tử: “sổ canh nhân sâm này bản cung ban cho người đó.”

Hà Phi suýt chút đã vì lời này mà ngã xuống ghế, nàng ta đem thứ này ban cho một tên nô tài?

Tiểu Tín Tử vội đáp: “nô tài không dám!”

“Mau nhận đi, đây là lòng tốt của Đức Quý Phi nương nương, dù sao bản cung cũng chẳng uống nổi nữa, nếu đồ đi thì quá uổng phí. Chi bằng ban cho người vậy.”

“Vậy nô tài xin thất lễ!” Tiểu Tín Tử đành nhận lấy rồi một hơi ực hết số canh đó.

Hà Phi biết rõ nàng ta đang muốn làm nhục mình, trước nay ả vẫn luôn muốn đọ cao thấp với nàng cơ mà, dĩ nhiên là sẽ làm như thế để hạ thấp nàng. Tuy nhiên nàng vẫn bình tĩnh như không, từ tốn đứng lên: “muội muội đi đây.”

“Đi thông thả.” Chung Phi vẫy tay.

Hà Phi vừa đi, vẻ mặt Chung Phi nhanh chóng trở nên mệt mỏi: “đau đầu quá.”

“Nương nương.”

Chung Phi liếc nhìn nữ bóng dáng của nữ nhân đang dần dần khuất đi kia, tỏ ra căm ghét, nói: “Tiểu Đặng Tử là người bản cung cử vào Ngự Tiền, bệ hạ đã ban chết? Hà Phi này đến đây nói những lời này là cố tình để ta biết hay là vô ý nhắc đến đây?”

Lan Châu nói: “nương nương à, có khi nào hần ta đã nói hết chuyện của chúng ta rồi hay không? Vì lúc này bệ hạ đến đây...”

“Hần không dám khai ra đâu, chắc chắn chỉ là do bệ hạ chỉ hơi nghi ngờ thôi.” Chung Phi tự tin trả lời.

Tiểu Tín Tử thắc mắc: “có khi nào hần bị bệ hạ tra khảo, vì sợ chết nên khai ra hay không?”

“Đương nhiên là hần sẽ sợ chết rồi, nhưng mà chỉ tiếc một điều là...” Chung Phi cười khinh, tay xoa đầu mình, miệng thì cười lạnh:

“... Chỉ tiếc là tuy hần sợ chết nhưng hần càng sợ gia đình của mình chết hơn.”

Thiện Lâm ngồi trên một chiếc xích đu nhỏ ở một góc Ngự Hoa Viên, trên tay cầm theo cây sáo lần trước Võ Tương Minh ban cho kê vào miệng, vừa dùng đưa vừa thổi.

Điệu sáo đang du dương cất lên thì bỗng dưng xuất hiện hai cánh tay từ phía sau nắm lấy dây hai đầu dây khiến cái xích đu nhỏ này ngừng lại.

Nàng quay lại nhìn thì hóa ra đây là tên Tề Nguyên Vương Võ Tương Thuần kia.

“Tham kiến Tề Nguyên Vương!” Nàng nghiêm mình hành lễ với hần.

Cũng chẳng muốn ở lại cãi nhau với tên có tính khí trẻ con này, nhưng vừa quay đầu đã bị hần túm vai lại. “Vừa thấy ta là đã định bỏ chạy, mặt ta đáng sợ lắm sao?”

Không phải đáng sợ mà là vô cùng đáng sợ đấy, cứ mỗi lần gặp hần là lại có chuyện khiến hần tức giận, chi bằng tránh mặt vẫn hơn.

“Nô tỳ có việc còn phải làm, xin phép đi đây.” Nàng viện cớ.

Tương Thuần nhăn mặt: “Người nói láo, nếu có việc thì tại sao có thể ngồi đây thổi sáo thanh thản như thế? Trên tay còn cầm cây sáo của Hoàng huynh nữa.”

“Huynh đang làm gì vậy?”

Giọng nói của một nữ tử cất lên, thì ra là Nguyệt Hằng Công Chúa, bên cạnh còn có Tiểu Vương gia là Tương Trí.

Hết chương 46.

19/1/2017

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chương 47

Nguyệt Hằng và Trương Trí bước đến, giơ tay Võ Trương Thuận ra: “huynh làm gì người ta vậy?”

Thiện Lâm nhanh chóng hành lễ: “Lương Mục vương điện hạ, Công chúa điện hạ!”

Ôi hai người này đúng thật là cứu tinh của nàng, trong khi nàng đang bị mắc kẹt với tên khốn kiếp này thì họ lại đến đúng lúc để giải vây, nàng nhất định sẽ không bao giờ quên khoảnh khắc này.

Trương Trí nắm tay Thiện Lâm, vui vẻ nói: “sao mấy hôm nay ngươi không cùng ta và hoàng tử chơi đá cầu nữa?”

Thiện Lâm khom người xuống để dễ nói chuyện với hắn: “nô tỳ cũng rất muốn đến chơi cùng vương gia và Công chúa nhưng không đến được, đợi hôm nào đó có cơ hội nô tỳ sẽ đến.”

“Hứa đó.”

Nói xong với Thiện Lâm, Nguyệt Hằng nhìn Võ Trương Thuận: “lúc này huynh định làm gì nàng ta vậy? Chắc là lại giờ cái thói trắng hoa bất nết nữ nhi phải không?”

Trương Trí nói: “đây là bằng hữu của đệ, nếu Ngũ ca động đến một sợi tóc của người ta, đệ sẽ không tha cho huynh đâu.”

Thiện Lâm khoát tay núp phía sau lưng thân hình nhỏ bé của Trương Trí, thầm giọng: “phải, phải. Đánh chết hắn đi.”

Võ Trương Thuận nghe lời này mà trở mặt: “Thập tam đệ à, chúng ta là huynh đệ với nhau, không ngờ lại nói như vậy với ta, thật đau lòng.”

Nguyệt Hằng nhìn Thiện Lâm rồi cười tươi sau đó bảo: “muội và thập tam đệ phải đến Bảo Long Cung thỉnh an Đại Hoàng huynh, đi trước đây.”

Thấy họ rời đi, Thiện Lâm không quên vẫy tay chào họ: “vương gia và công chúa đi thông thả, nếu cần lát nữa nô tỳ sẽ đến để cùng đi đá cầu.”

Nàng định quay người bỏ đi thì thấy gương mặt hầm hầm của Võ Trương Thuận ở phía sau lưng. Nàng hốt hoảng, lùi về sau mấy bước, e ấp nói: “vương gia, người làm sao vậy?”

Võ Trương Thuận nghe vậy liền thu lại vẻ mặt đáng sợ này, tiến lên vài bước: “Ngươi cũng giỏi thật, lại khiến cho đệ muội của bản vương coi trọng như thế, đúng là bản lĩnh không tồi. Ta phải xem thử ngươi có thứ gì mà họ bảo vệ ngươi như thế.”

Thiện Lâm mặt tái xanh, lùi ra phía sau: “nô... nô tỳ chỉ là có chút thân thiết với Thập tam gia và công chúa điện hạ mà thôi, người đừng nghĩ nhiều.”

Võ Trương Thuận khoanh tay, hừ nhẹ: “Ngươi là gì chứ? Ai thèm chấp!”

Chả biết từ bao giờ mặt nàng và hắn lại bắt đầu có bất hòa với nhau, cứ mỗi khi hắn gặp nàng là lại cứ như gặp tà, cứ thích tìm cách gây chuyện. May cho hắn vì nàng chỉ là cung nữ, nếu không nàng đã đá cho hắn một cái cho hả giận rồi.

“Aaaaaaaa!”

Thiện Lâm hét lên sau đó ngồi xuống ôm chân của mình, Võ Trương Thuận cười: “Ngươi định giờ trò gì nữa, bản vương không dễ bị gạt đâu.” Thiện Lâm yếu ớt bảo: “nô tỳ bị rắn cắn rồi, giờ trò gì chứ.”

Võ Trương Thuận nhìn kỳ thì quả thật ở đó có một con hắc xà đang giãy giụa ở đó, hắn hốt hoảng: “là hổ mang!”

“Này a đầu, a đầu!” Hắn kêu kêu nàng.

Thiện Lâm thì vẫn ngồi đó ôm chân trong đau đớn, ngược lên thì thấy con rắn đó đã chuẩn đi mất. Khốn kiếp, nếu bắt được nàng nhất định sẽ lột da nó ra.

“Rắn hổ mang có độc, nếu không mau lấy độc ra thì nhất định sẽ chết.” Võ Trương Minh nói.

Thiện Lâm mặt tái mét, chân tay run rẩy, cuối cùng ngất xỉu.

Khi tỉnh dậy, nàng thấy mình đang nằm trong phòng của mình, mùi thuốc nồng nặc phảng phất bên mũi, nàng khom người dậy thì thấy Tàn Lập đang ngồi bên giường nhìn nàng.

“Tàn đại ca? Sao huynh lại ở đây?”

Tàn Lập để bát thuốc lên bàn: “muội bị rắn độc cắn phải, phải cực khổ lắm mới lấy độc trong người muội ra đây.”

Nhắc mới nhớ, tại sao nàng lại ở đây trong khi lúc nàng ngắt xu lại ở Ngự Hoa Viên? Quay sang hỏi thì hần trả lời:

“Là lúc này Tề Nguyên Vương công muội về rồi gọi thái y, do không ai rảnh nên ta tới.”

“Tề Nguyên Vương?”

“Phải, Tề Nguyên Vương còn bắt con rắn đó lại đưa đến đây.”

Con rắn này đã chết, Tần Lập còn bảo rằng trên răng của con rắn này được bôi kịch độc lên, thậm chí còn có cả thuốc mê. Thảo nào khi đó nàng lại ngắt xu.

“Mà kẻ cũng là, tại sao trong cung lại có rắn? Lại còn là hổ mang xà.” Hần suy nghĩ vẫn vơ rồi bỏ ra ngoài.

Còn Thiện Lâm, nàng lúc này cũng cảm thấy rất lạ, theo như hần nói thì là hổ mang cắn nàng, nhưng hổ mang ở đâu ra mà xuất hiện trong cung?

Bỗng nhiên trong đầu nàng lại xuất hiện một hình ảnh của một nữ nhân ở cung điện gần Ngự Hoa Viên nhất.

Và ả cũng chính là Chung Phi!

Nghĩ đến đây nàng liền đập mạnh bàn, nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Chung thị, ta lâu nay luôn nhìn ngươi, vậy mà ngươi lại được nước làm tới. Nếu ngươi đã muốn chen ta vào đường cùng thì từ hôm nay... ta quyết không đội trời chung với ngươi!”

Nghe đâu Tô Mộc Lan đã được thị tẩm, còn được ban phong làm Bát Phẩm Tiểu Nghi, ban Trí Ninh điện.

Thiện Lâm rất vui, cuối cùng vị muội muội mà nàng kỳ vọng nhất cũng đã được thị tẩm. Nếu nàng ta được sủng ái thì chẳng phải nàng cũng được thom lây hay sao? Nếu như thế thì tương lai của nàng sẽ phụ thuộc vào muội ấy.

Ngày Mộc Lan được ban phong, phi tần ai nấy đều gửi lễ vật tới. Thậm chí là cả Chung Phi và Lý Hoàng Hậu. Lý Hậu đầu óc nông cạn thì không nói, nhưng còn Chung Quý Phi, ả ta quỷ kế đa đoan, không chừng lại giở trò hại luôn cả Mộc Lan.

“Mộc Lan!” Thiện Lâm đi vào Trí Ninh điện, vừa nhìn thấy muội ấy đã cất tiếng gọi.

Mộc Lan đang lựa vải vóc, nghe tiếng Thiện Lâm liền quay lại cười nói: “tỷ tỷ.”

Cả hai nàng chạy đến thân thiết nắm tay nhau, sau đó Thiện Lâm quỳ xuống: “tham kiến Tô Tiểu Nghi!”

Mộc Lan nhanh chóng đỡ Thiện Lâm dậy: “tỷ làm gì vậy, chúng ta là tỷ muội kết nghĩa cơ mà.”

Thiện Lâm đứng lên: “ta biết chứ, nhưng trong mắt người ngoài thì muội là chủ, ta là nô. Phải hành lễ như thế người ngoài mới không dị nghị chứ?”

Mộc Lan gật đầu cười, Thiện Lâm bắt đầu rung rung nước mắt: “chờ đợi bao lâu nay cuối cùng cũng thấy được ngày hôm nay.”

Mộc Lan bĩu môi: “kia, sao tỷ lại khóc?”

Thiện Lâm gạt nước mắt rồi cười tươi: “tỷ bật quá, sao lại khóc chứ? Hôm nay là ngày vui của muội cơ mà.”

Mộc Lan nắm tay Thiện Lâm: “tỷ muội chúng ta từ lúc vào cung đến nay trải qua biết bao chuyện, bây giờ xem ra là khổ tận cam lai rồi.”

Đang nói chuyện vui vẻ, bỗng dưng Thiện Lâm lại quay trở lại vẻ mặt u buồn: “muội bây giờ đã là một Tiểu Nghi, ta là Cung nữ Ngự Tiền, Hải Nghi tỷ tỷ thì là Tiệp dư. Tự dưng ta lại nghĩ đến An Ly đang chịu khổ chịu cực ở Hoán Y Cục.”

Mộc Lan nghe vậy thì bật cười: “điều này tỷ không cần phải lo.”

Từ trong tẩm điện, một nữ tử với thân hình nhỏ nhắn tung tăng chạy ra, Thiện Lâm hơi dơ ra, được một hồi mới nói: “An Ly?”

“Tỷ tỷ.” An Ly cười đáp lại.

Mộc Lan nói: “lúc này muội đón muội ấy về đây đó.”

Thiện Lâm xúc động, nắm tay Mộc Lan và cả An lại, mừng đến chảy nước mắt: “Vậy thì tốt quá, An Ly à, từ nay muội ở đây phải nghe lời Tô Tiểu Nghi đây.”

An Ly nhún gò: “muội biết rồi.”

Thiện Lâm gật đầu, nàng nhìn quanh điện, cười nhẹ: “Trí Ninh điện này xem ra cũng là một nơi tốt.”

Nội thất ở đây vô cùng đẹp, tường thì được sơn màu vàng cam, vật dụng như bàn ghế ở đây tất cả được làm bằng gỗ tốt, dường như Võ Tương Minh rất xem trọng Mộc Lan.

Mộc Lan xoay thân rồi ngã người xuống giường: “ở đây thích vô cùng, rộng rãi thoải mái. Chả bù với Thái Cực điện và Đông Mai viện kia, vừa xa xôi lại chật chội, còn nhiều người phức tạp nữa chứ? Làm chủ một điện như vậy thích hơn nhiều, đợi đến khi muội được sủng ái, nhất định muội sẽ xin bề hạ cho tỳ đến đây luôn.”

“Muội hứa đấy nhé!”

Bây giờ cũng không còn sớm nữa, Thiện Lâm phải quay về, trước khi đi còn dặn dò An Ly đủ thứ, còn bảo Mộc Lan phải đề phòng đám người Lý Hoàng Hậu và Chung Quý Phi. Vừa bước ra khỏi điện đã thấy Nam Hải Nghi từ xa bước đến.

“Nam tỳ tử.” Thiện Lâm gọi.

Nam Hải Nghi nhìn thấy nàng cứ như thấy phật, gương mặt đang trầm tư thì bỗng dừng lại rạng rỡ lên: “Thiện Lâm.”

“Tỷ đi đâu vậy?”

“Ta định đến thăm An Ly, mấy ngày nay không gặp, muội khỏe chứ? Ta nghe nói muội ở Ngự Tiễn gặp nhiều chuyện khó khăn lắm.”

Nghĩ đến những chuyện mấy hôm nay làm Thiện Lâm không khỏi thở dài: “khó khăn mấy đi nữa muội vẫn có thể chịu được. Không sao đâu.”

Nam Hải Nghi cũng cười, vẻ mặt hơi gượng gạo, giống như có chuyện gì đó muốn nói ra mà không dám nói vậy.

“Tỷ sao vậy? Có gì muốn nói với muội à?”

Nam Hải Nghi lại cười, vắn vắn chiếc khăn trên tay, đáp ứng: “chỉ là... Muội còn nhớ chuyện trước khi đến Ngự Tiễn ta nhờ muội không? Ta muốn...”

Hóa ra nàng ta đang muốn hỏi chuyện đó, nàng ta muốn nàng quan sát hành động của Hoàng đế, việc này tất nhiên nàng không quên.

Còn Nam Hải Nghi, nàng đã sốt ruột mấy tháng nay vì chờ tin tức của Thiện Lâm, tình hình giữa Vạn Thành quốc và Nam Tộc ngày càng căng thẳng, nàng thật sự rất muốn biết Hoàng đế đang có ý định gì. Sẽ khởi binh chinh phạt hay không?

“Muội hầu ở Ngự Tiễn bấy lâu tất nhiên là cũng biết nhiều chuyện về bề hạ, chỉ là ở đây đông người, muội sợ có kẻ nghe lén.”

Nam Hải Nghi nhìn quanh thì đúng thật ở đây có quá nhiều người qua lại, nếu để họ nghe được là rách chuyện.

“Thôi được rồi, tối nay khoảng nửa đêm chúng ta hẹn nhau ở Hậu hoa viên.”

Hải Nghi chỉ để lại câu này rồi lập tức bỏ đi.

Thiện Lâm nhíu mắt nhìn nàng ta dò xét, nữ nhân này vô cùng kì lạ, từ lúc mới gặp đã có những hành động lạ thường, giống như đang âm mưu gì đó vậy.

Đẹp chuyện này đi, điều quan trọng nhất mà nàng phải làm hiện tại chính là tìm cách đối phó với Chung Phi!

Hết chương 47.

26/1/2017

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 48

Chứng đau đầu của Chung Phi ngày tái phát dữ dội hơn, đã mời bao nhiêu thái y đến mà cũng chẳng giảm được chút nào. Vì tránh để đám người Lý Hoàng Hậu thừa dịp tấn công, nàng ta luôn tỏ ra mình là khỏe mạnh không bị gì.

Cho đến hôm nay nàng muốn cảm cực cũng chẳng cảm cực nổi, đành phải tiếp tục mời đám thái y vô dụng đó đến.

Lần này là Trần Thái Y.

Cũng như bao kẻ khác, ông ta hết hơi han về chứng bệnh rồi lại lăm về mình sẽ chữa được sau đó thì kê thuốc, làm đủ kiểu.

“Chữa được thì nói, không chữa được thì thôi, đừng có bày ra đủ trò cuối cùng lại không được. Bản cung... sẽ giận lắm đó.”

Một câu nói của Chung Phi nói ra khiến Trần Thái Y rợn tóc gáy, run rẩy tâu: “hạ quan đã kê nhiều phương thuốc nhưng cũng chưa dứt, hay là để hạ quan bắt mạch thử cho nương nương.”

Chung Phi không nói gì khác ngoài gật đầu nhẹ, đặt tay lên bàn cho ông ta bắt mạch.

Ông ta đang kiểm tra mạch tượng, bỗng dung sắc mặt biến đổi, quỳ xuống: “nương nương, mạch của người rối loạn, không ổn định.”

“Vậy thì sao? Câu này chẳng phải đám thái y khác đều đã nói rồi hay sao? Rốt cuộc cũng đâu có chữa được.” Chung Phi mặt tỉnh bơ nhìn Trần Thái Y.

Trần Thái Y dùng một cây kim nhỏ đâm vào tay Chung Phi, đang bình thường, bỗng dung cây kim từ từ đen lên.

“Nương nương, người đã bị trúng độc!”

Chén trà trên bàn rơi xuống đất, Chung Phi cứng người.

“Ồ... ông nói cái gì?”

Trần Thái Y nhắc lại: “người bị trúng độc rồi. Hạ quan vừa kiểm tra, loại độc này tên là Loạn Thần Tán, nó khiến người ta bị đau đầu chóng mặt thường xuyên, những ngày đầu thì đau đầu nhức bình thường nhưng sau một tháng thì ngày càng đau hơn giống như bị búa bổ. Đến tháng thứ 4 thì kẻ đó sẽ sống không bằng chết, đầu óc mụ mị, thần kinh cũng rối loạn, đến lúc đó dù là hoa đà tái thể cũng không trị được. Đặc biệt là loại độc này không gây chết người mà chỉ khiến người đó bị đau đầu như vậy thôi.”

Nghe đến đây, Chung Phi nhắm mắt cười khinh: “không ngờ bản cung ở trong cung mấy năm nay cứ ngỡ là bản thân đã đủ thông minh và đủ lợi hại để đấu với đám tiện nhân đó, không ngờ bây giờ lại gặp phải cao nhân, thật khâm phục!”

“Nương nương!”

Chung Phi liếc Trần Thái Y: “cũng cảm tạ ông đã giúp bản cung, ta sẽ ban thưởng hậu hĩnh. Nhưng mà chuyện hôm nay bản cung muốn ông phải cam cái miệng lại. Rõ chứ?”

“Dạ.”

Tiểu Tín Tử gấp gút chạy vào tầm điện của Chung Phi, vẻ mặt giống như đang có chuyện muốn bẩm nài ta.

“Sao? Ngươi nói cái gì? Á cung nữ Lan Mai đang âm mưu điều gì đó với bản cung à?”

Nói đến đây, Chung Phi liếc mắt bảo Trần Thái Y ra ngoài rồi nhìn Tiểu Tín Tử: “nói tiếp đi!” Tiểu Tín Tử gật đầu rồi nhìn quanh: “mấy hôm nay nô tài thấy ả cứ thục thò ngoài điện như đang giám sát nương nương, hành động của ả thì lại rất kỳ lạ, hơn nữa...”

“Trước mặt bản cung có gì thì cứ nói thẳng, đừng có ấp úng.”

Tiểu Tín Tử rành rọt nói hết: “hơn nữa vào hôm Hà Đức Phi nương nương tới đây, nô tài có thấy ả nói chuyện gì đó với... Hà Phi.”

Chung Phi nắm chặt tay lại, kiềm nén cơn giận: “rồi sao nữa?”

“Nô tài cũng định đến đó nghe lén nhưng vừa lại rần thì họ đã nói hết.”

Chung Phi ngồi chống tay, hơi gật gật, trong đầu chỉ suy nghĩ miên man một chút mới nói: “quan sát ả, nếu ả có hành động gì khả nghi thì lập tức bắt lại.”

“Vâng.”

Chung Phi chợt nhớ tới một chuyện, liền bật lên: “Còn nữa, chuyện ta giao cho ngươi thả rắn cắn chết Anh Thiện Lâm ngươi đã làm đến đâu?”

Chân Tiểu Tín Tử hơi run run, miệng thì mấp máy, không dám nói: “dạ... dạ...”

“Ta hỏi mọi chuyện như thế nào? Tại sao hôm nay kẻ nào cũng thích nói chuyện ấp úng vậy?” Chung Phi bắt đầu bực.

“Nô tài đã thả và ả đã bị rắn cắn trúng, chỉ là, lúc đó Tề Nguyên Vương đã bế ả đến chỗ của thái y nên...”

“Vô dụng!” Nói rồi Chung Phi hóp một ngúm trà để hạ quả rồi nói:

“Ngươi còn đứng đó làm gì? Còn không mau đi làm việc mà ta vừa dặn dò đi!”

Như đã hẹn, đêm đó Thiện Lâm phải ra phía sau Ngự Hoa Viên gặp Nam Hải Nghi.

Tuy nói là quan sát Vô Tương Minh nhưng đến khi dịch tường thuật lại cho Hải Nghi không biết phải kể ra bao nhiêu. Ngoài chuyện kể ra hắn thích ăn gì, thường làm việc gì, mấy giờ thượng triều và thường phải thượng triều bao lâu thì cũng chẳng biết phải nói gì khác.

Nam Hải Nghi hơi cau mày, thứ nàng muốn biết đâu phải là sở thích và việc làm của hắn mà là hắn đang có mưu đồ gì với Nam Tộc mà thôi.

“Còn điều gì khác nữa không? Ví dụ bệ hạ có triệu các lão thần như Nghĩ thân hay Chung Thái Úy và Lý Thái Sư thảo luận về chiến sự không?” Hải Nghi dù biết câu hỏi này hơi không liên quan nhưng vẫn cố gắng mà hỏi.

“Sao tỷ lại quan tâm chuyện này?”

Nam Hải Nghi phì cười: “Chỉ là nếu ta được sủng ái thì cũng phải biết mấy chuyện này để cùng san sẻ với bệ hạ chứ?”

Thiện Lâm cười: “Tỷ nói cũng đúng nhưng mà việc này muội không dám đâu.” Nói đến đây, mặt Thiện Lâm hơi tối lại, nàng nói nhỏ vào tai Hải Nghi:

“Mấy hôm trước cũng có một tiểu thái giám tên là Tiểu Đăng Tử dám theo dõi bệ hạ, lập tức liền bị ban chết. Việc này ngoài nước ra thì không ai biết đâu. Tỷ đừng nói cho ai nghe nhé!”

“Được.”

Nam Hải Nghi nhìn dáng vẻ hồn nhiên của Thiện Lâm mà trong lòng bỗng dưng thấy có lỗi vì mình đã xem muội ấy như một nội gián riêng của mình.

Thấy Hải Nghi nhìn mình chằm chằm, Thiện Lâm hỏi: “Tỷ sao vậy?”

Nam Hải Nghi chỉ cười nhẹ, nắm tay Thiện Lâm: “ta biết muội dạo này khổ sở vô cùng, liên tục bị người khác hại đến mức nhiều lần suýt nữa đã vào quỹ môn quan. Thấy muội bị như thế ta lo vô cùng.”

Thiện Lâm thu tay về, vẻ mặt có hơi buồn: “muội không sao đâu.” Sau đó thì quay trở lại vẻ vui tươi, ngồi dậy rồi vỗ ngực tự tin:

“Tỷ không cần phải lo lắng. Dù hậu cung hiểm ác, Chung Phi đáng sợ thế nào đi nữa muội cũng sừng sững như núi. Dù có phải đấu một trận một mất một còn với con hổ cái Chung Phi muội cũng chẳng sợ!”

“Nhưng chỉ tiếc là muội chỉ là một cung nữ, ngày ngày gặp ả đều phải hạ mình. Hơn nữa chỉ có thể phòng thủ mà không thể tấn công thì có ít lợi gì?” Nam Hải Nghi đứng lên bước tiến đến gần Thiện Lâm:

“Nếu muốn đấu một trận không cân sức thì ít ra muội phải có một chức vị gì đó trong hậu cung, có một chỗ dựa vững chắc. Còn không dù có một trăm người như muội cũng chẳng là gì với Chung thị.”

“Ý của tỷ là...”

Nam Hải Nghi để hai tay lên vai Thiện Lâm: “muội hãy nghe lời tỷ, mau chóng trở thành phi tần, mau chóng tìm một chỗ dựa vững chắc đi.”

“Tỷ tỷ...” Thiện Lâm vẫn ngơ ngác, chỉ gật gật một cái rồi lặng lẽ quay về.

Thiện Lâm nhìn Nam Hải Nghi mà ngẩn người.

Tỷ ấy nói rất đúng, Chung Phi gia thế hiển hách, địa vị trong cung lại ngang bằng hoàng hậu. Nàng chỉ là một tiểu cung nữ nhỏ bé, chỉ có thể phòng thủ mà không thể tấn công, bây giờ nàng may mắn thoát chết được vài lần nhưng cũng không có nghĩa là nàng thoát chết được cả đời. Chung Phi quyết, nếu nàng không nghĩ ra cách gì đó thì nhất định một ngày không xa sẽ chết dưới tay ả.

Trên đời này kẻ có thể trấn áp ả chỉ có Lý Hoàng Hậu, mà kẻ có thể trị tội ả chỉ có Vô Tương Minh. Nếu nàng không phải là Hoàng Hậu thì nhất định phải trở thành kẻ được hoàng đế sủng ái nhất, may ra mới đảo ngược tình thế hiện tại được.

Nhưng mà... bằng cách nào đây?

Lần trước vì chuyện mê hoặc thánh thượng mà suýt chút nàng đã chết, bây giờ nếu như chuyện này còn xảy ra thì Chung Phi chắc chắn sẽ giờ trò thuận nước đẩy thuyền, lấy luật ra mà đè bẹp nàng.

Điều quan trọng nhất mà nàng phải làm chính là phải khiến hoàng đế luôn nghĩ đến nàng, nếu được hoàng đế bảo vệ rồi thì tất nhiên sẽ không phải sợ kẻ nào nữa!

Mọi chuyện tiếp theo phải đợi thời cơ tới rồi mới có thể tiến bước nữa.

Chương 51: Chương 49

Tuy nói là muốn nhanh chóng thoát khỏi kiếp cung nữ này và tìm cách mê hoặc hoàng đế nhưng nàng lại chẳng dám làm.

Lần trước vì việc này mà suýt chút mất mạng, nếu lần này chuyện này mà còn tái diễn thì chết mất.

“Ngươi làm gì ở đây vậy?”

Nàng giật cả mình, quay lại thì thấy Mạc Vân nhìn nheo mắt.

Thôi chết, bấy giờ ngồi đây suy nghĩ mà nàng quên mất việc lau dọn ở đây, bây giờ lại bị nàng ta bắt gặp. Lần này chết chắc!

“Mạc Chủ Sứ!” Nàng đứng lên rồi chào. “Là nô tỳ hơi mệt nên mới ngồi nghỉ chân một lát, thật sự không có ý chôn việc gì...”

Mạc Vân vẫn im lặng, nàng ta từ từ bước tới gần, Thiện Lâm thì sợ hãi lùi lại, rốt cuộc nàng ta định làm gì đây?

“Lấy đi!”

Trên tay Mạc Vân là một lọ nhỏ, cũng không biết là đựng gì, định hỏi thì nàng ta bảo rằng: “ta nghe nói cô bị rắn độc cắn, thứ này là thuốc bổ, chuyện trị độc. Hơn nữa bây giờ ngươi cũng không cần phải làm việc ở đây đâu. Đi nghỉ ngơi đi.”

Thiện Lâm nhận lấy, định trả lời lại thì Mạc Vân đã đi mất. Nhìn nàng ta mà Thiện Lâm mỉm cười.

Từ lúc mới đến đây đến giờ cứ nghĩ Mạc Vân này không thích nàng nên luôn gây khó dễ, không ngờ cũng tốt bụng như thế này.

Quay về căn phòng nhỏ quen thuộc, nàng nằm dài trên giường, suy nghĩ đủ chuyện.

Phải làm cách gì để có thể thoát kiếp cung nữ đây? Nếu dùng sắc thì có vẻ tầm thường quá, chiêu này cũng đã có quá nhiều người xuất ra rồi, bây giờ dùng lại sợ là sẽ khiến Võ Tương Minh không thích nàng hơn.

Quay lại nhìn lên bàn, cây sáo ngọc mà hôm đó hoàng đế đưa nàng vẫn ở đây. Hắn bảo rằng đợi đến khi nào thổi được rồi hắn trả. Nhưng điệu sáo đó hơi khó học.

Tuy nghe có vẻ mộc mạc đơn giản nhưng giai điệu hơi cao, còn phải học từ từ. Nàng cầm lên, kê miệng rồi nhẹ nhàng thổi.

Võ Tương Minh sau khi lên triều về thì thần sắc vô cùng không tốt, phải nói là đại nộ.

Ngay cả Tôn Thanh Mục là người hầu hần từ nhỏ cũng chẳng dám nói gì thì cũng đã biết hần giận như thế nào.

Tất nhiên là vì chuyện triều đình rồi.

Hôm nay Hà Tri Phủ lại tiếp tục dâng sớ tố Chung Thái Phó tham nhũng, Chung Thái Úy tất nhiên cãi lại.

Còn Lý Thái Sư thì tính tình không khác gì con gái mình là Lý Hoàng Hậu, xia xói Chung Thái Úy.

Kết quả là hai tên Chung Lý này đánh nhau.

Võ Tương Minh bỗng dưng cảm thấy mình giống như một cái người rơm trên triều mà chẳng thể làm gì được. Bọn người Lý Lâm và Chung Tuấn này là công thần lập quốc, lại là những đại thần giúp hần đăng cơ. Trong tay nắm vô số binh quyền.

Hiện tại hần vẫn đang dần dần tạo thế lực riêng nên vẫn chưa thể làm căng với bọn này được.

Đáng bực dọc, bỗng tiếng sáo từ đâu phát ra, hần dừng lại, lắng tai lên để cố nghe rõ.

Đây chẳng phải là điệu khúc dân ca Tô Hàng sao?

Trong đầu hần lại nhớ đến Anh Thiện Lâm. Phải rồi, mấy ngày trước hần có cho nàng ta mượn cây sáo của mình, bây giờ có lẽ nàng ta đã thổi tốt hơn rồi, nghe điệu cũng cảm thấy êm tai hơn lần trước.

Điệu sáo đang du dương, đột nhiên...

Túttttt!

Âm thanh này là do nhịp sáo bị trệch, Võ Tương Minh vì vậy mà suýt chút phì cười ra ngoài.

Tôn Thanh Mộc cũng nghe thấy và cũng nhìn thấy hần lên cười, trong đầu lại nghĩ kẻ đang thổi sáo là ai?

Võ Tương Minh giờ tay ngoắc ngoắc ý bảo đám nô tài phía sau lui ra hết.

Nơi đây chỉ còn một mình hần, lại tiếp tục lắng nghe. Tiếng sáo của Anh Thiện Lâm lại một lần nữa vang lên, hần lần theo tiếng sáo mà đi, cuối cùng tìm đến phòng Thiện Lâm.

Thiện Lâm vẫn mãi mê thổi, ngước mặt lên thì thấy Hoàng đế nhìn mình chăm chăm, vội vàng đứng dậy hành lễ thỉnh an.

“Không biết bệ hạ giá lâm, xin bệ hạ giáng tội.”

Võ Tương Minh gật đầu nhẹ, nhìn cây sáo trên tay Thiện Lâm “cây sáo này là lần trước trẫm đưa ngươi có phải không? Xem ra ngươi chưa học đến chón nhỉ?”

Thiện Lâm cúi mặt, lời như vậy chẳng biết là đang mắng hay là chọc đây? Làm lòng nàng hoang mang hết sức.

Trong cung dù là nơi ở của chủ tử hay nô tài gì thì ít ra nơi ở của mỗi người cũng phải có một cái bàn tròn và bốn hoặc ba cái ghế ở xung quanh cả.

Hần ngồi xuống, im lặng không nói lời nào, mặt thì tỏ ra vô cùng buồn bực.

Thiện Lâm đứng lên, rụt rè đến gần, thấy mặt hần có vẻ không vui, liền nói: “bệ hạ... xảy ra chuyện gì sao? Sao trông người giận thế?”

Võ Tương Minh không vẫn không trả lời mà mặt vẫn hăm hăm.

Thiện Lâm nghe nói sáng nay trên triều đám đại thần có xảy ra xung đột, có lẽ vì điều này mà hần giận.

“Bệ hạ đừng giận, thật ra thì đám người Lý Thái Sư và Chung Thái Úy vẫn là đại thần lập quốc, đã chiến công hiển hách từ thời tiên đế. Tính tình họ ngang ngược bá đạo cũng là chuyện bình thường thôi.”

Hần nhìn nàng: “sao ngươi biết trẫm đang sầu lo về chuyện này?”

“Chuyện này bây giờ trong cung ai mà chẳng biết, nô tỳ chỉ là nghe người khác kể lại thôi.” Nói đến đây, bỗng dung mặt hần buồn lại: “vậy là ai cũng biết rồi à? Có phải các người thấy trẫm vô dụng lắm đúng không? Bọn chúng loạn trước mắt trẫm mà trẫm lại chỉ trông mắt ra bất lực mà nhìn.”

Nàng cười: “đâu có, nô tỳ thì lại cảm thấy rất ngưỡng mộ bệ hạ.”

“Ngưỡng mộ trẫm? Có gì ngưỡng mộ?” Nàng cười, bước đến: “bệ hạ vì việc lớn về sau mà coi trọng hai vị Lý Thái Sư và Chung Thái Úy. Bọn họ ngang ngược làm càn, bệ hạ vẫn vì việc lớn mà chấp nhận nhẫn nhịn. Nếu đổi lại là người khác thì sẽ không thể kiên nhẫn mãi như vậy được đâu. Vì điều này mà nô tỳ rất ái mộ người.”

Hần nghe vậy liền phì cười, Thiện Lâm nói: “bệ hạ cuối cùng cũng chịu cười rồi.”

Nữ nhân này nói chuyện đúng là thú vị thật, không hiểu vì sao hần lại hết giận nữa hơn nữa khi nghe nàng ta tôn vinh mình như thế khiến hần không khỏi đỏ mặt.

“Chỉ có như vậy mà cũng ái mộ, ngươi lạ thật!”

“Bệ hạ mới lạ, nữ nhân thiên hạ ai mà không ái mộ bệ hạ, vì vậy ai ai cũng muốn được vào cung để hầu hạ người cơ mà? Ngay cả nô tỳ, mặc dù bây giờ nô tỳ đã không còn là Tài nữ nữa?”

“Ý ngươi là sao? Không lẽ ngươi cũng từng là Tài nữ à?”

Gương mặt nàng bỗng dung buồn lại: “phải, là do nô tỳ sơ ý mắc y phục trùng màu với hoàng hậu nương nương cho nên... cho nên...”

“Cho nên Hoàng Hậu mới giáng ngươi làm cung nữ?”

“Phải!”

Mặt hần lạnh lại.

Hoàng hậu! Nàng ta quả thật là gan lớn, dám tự ý giáng chức một Tài nữ mới tiến cung mà cũng không thèm hỏi ý hần. Giỏi lắm!

Hần đứng lên, chuẩn bị ra khỏi thì Thiện Lâm cầm theo thanh sáo chạy theo hần: “bệ hạ, cây sáo này nô tỳ xin trả lại cho người. Dù sao đi nữa đây cũng là đồ quý, nô tỳ giữ bên người sợ là người khác nghĩ rằng nô tỳ ăn trộm là không hay.”

Hần dừng lại, quay đầu lại nói: “người cứ giữ lấy, bây giờ trẫm chưa muốn lấy lại.”

Thế rồi hần cũng đi mất, Thiện Lâm quay vào trong, để tay lên ngực, thở hòng thông thọc.

Lúc này sợ thật!

Nàng có tình nhắc đến việc mình là Tài nữ bị giáng chức chẳng qua là muốn y chú ý tới và ban nàng phục hồi danh vị.

Hần là Hoàng đế, chắc cũng đã nhìn thấy nhiều cách dụ tình của những phi tần kia rồi, nếu dừng lại hần sẽ nghĩ nàng cũng giống những nữ nhân khác nên mới dùng cách này.

Tính toán tỉ mỉ như vậy không biết có bị hần nghi ngờ không đây?

Càn Tường Cung.

Hiện tại là giữa khuya, các cung điện khác trong tử cấm thành giờ đã tắt hết đèn, duy nhất chỉ có Càn Tường Cung này là ồn ào náo nhiệt.

Tiếng la hét in ỏi của một nữ nhân không ngừng kêu lên vì đau đớn, đáng tiếc là bên ngoài không ai nghe thấy hết cả, cho dù có nghe thì ai dám vào? Họ dù có muốn biết thì cũng chẳng có gan lại rần tìm hiểu.

Lan Mai bị lôi lên chính điện, ả ta vừa bị đánh đập một trận dã man, mặt ả bị roi và dây xích đánh đến không nhận ra mặt mũi, chỉ toàn là máu me, không những vậy mà còn bị in một thanh sắt nóng vào mặt.

Tay chân cũng bị hành hạ không kém, ả bị đám thái giám dùng đồ kẹp cho đến khi thịt nát xương cũng tan rã.

Chung Phi thì nhàn nhã ngồi ăn bánh uống trà, thấy ả bị lôi vào thì mới ngừng lại.

“À chịu khai ra ai là kẻ sai khiến chưa?”

Tiêu Tín Tử đáp: “bẩm nương nương, ả đã chịu nhận mình là kẻ đã bỏ Loạn Thần Tán vào lư hương của người mỗi đêm. Nhưng ả vẫn chưa khai kẻ đứng sau lưng.”

Tiêu Tín Tử và Lan Châu ngày càng thấy nề phục vị chủ tử này, mặt Lan Mai bây giờ gớm ghiếc như thế mà nàng ta vẫn có thể thản nhiên mà ăn.

Chung Phi nhìn ả thăm dò rồi nhẹ nhàng bỏ một miếng bánh mứt vào miệng xong nói: “những kẻ lì lợm cứng đầu như vậy trong cung rất hiếm có, bản cung rất thích chơi đùa với người như vậy. Nếu ả chưa vẫn ngoan cố chưa nói thật thì... đập nát chân ả đi. Xem ả còn cứng đầu đến bao giờ.”

Lan Mai không chịu nổi được đòn roi này nữa, lập tức đập mạnh đầu mình xuống đất.

“Ngăn ả lại!”

Tiêu Tín Tử đến ngăn thì ả cũng đã không kịp, Lan Mai đã chết!

“Nương nương... ả đã...”

Chung Phi cười khinh, đứng dậy đánh giọng: “bộ tưởng chết rồi là mọi chuyện coi như xong sao? Mau băm xác ả ra đem chó ăn, làm vậy may ra ta mới hả dạ được!”

Hết chương 49.

10/2/2017.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 50

Thanh Ninh Cung

Hà Phi cầm bút nhẹ nhàng viết từng những đường nét uốn éo lên bước vẽ thư pháp trên bàn. Sau khi viết xong, nàng ta cảm lên ngắm nhìn: “chữ hôm nay đẹp hơn nhiều so với mọi ngày đúng không?”

Cung nữ Diệu Thanh đứng bên cạnh nhìn rồi khen ngợi: “quả không hổ danh là Hà Đức Phi nương nương, chữ viết của người giờ đây nhuần nhuyễn hơn trước rất nhiều. Chữ Thọ này nếu dâng lên cho Thái Hậu thì nhất định người sẽ rất cảm động.”

Hà Phi nhìn chữ thư pháp do mình viết ra, bất giác cười: “vẫn mong là như lời người nói.”

“Đề nô tỳ cất vào cho người.”

Hà Phi gặt đầu, đưa bản thư pháp đó cho Diệu Thanh rồi lấy một mảnh giấy khác ra luyện tiếp.

Diệu Nhi từ bên ngoài bước vào, nói nhỏ vào tai nàng. Hà Phi cau mày, hỏi: “người nói cái gì? Lan Mai mất tích rồi?”

Diệu Nhi nói: “phải, lúc đó nô tỳ đến đúng chỗ hẹn rồi mà vẫn không thấy Lan Mai đến. Khi đi tới Càn Tường Cung dò hỏi thử thì họ nói rằng Lan Mai đã được Chung Phi cho về quê. Nương nương nghĩ xem, Lan Mai là gián điệp do chúng ta cử vào Càn Tường Cung, làm gì có gia đình? Chắc chắn là đã bị bại lộ sau đó diệt khẩu.”

Nói đến đây, tay Hà Phi run run, cây bút tự quẹt một đường vào mặt giấy viết thư pháp.

Nàng ta nhắm mắt lại, từ khóe mắt lặn ra một giọt nước.

Lan Mai đáng thương!

Lý do Lan Mai chết là do nàng đã cử Lan Mai vào đó, bây giờ lại bị Chung Phi giết chết. Từ Cẩm Thành giờ đây lại có thêm một mạng người chết oan uổng và lại phải có một người chết dưới tay Chung phi!

Thiện Lâm rút rè bước vào Thượng thư phòng, tay còn cầm theo một đĩa trái cây, nói: “bệ hạ, Thiện phòng vừa dâng lên cho người một đĩa trái cây cây tươi, người có ăn không?”

Võ Tương Minh cầm cùi phê duyệt tấu chương, thấy nàng tới liền đóng quyển sách lại, bảo: “đề ở đó đi.”

“Nô tỳ cáo lui!”

Trên đĩa trái cây này gồm có nho, cam, táo, lê. Võ Tương Minh nhìn rồi thở dài: “cam vẫn còn chưa lột vỏ, người định để trẫm ăn như vậy sao?”

Thiện Lâm quay lại nhìn rồi mới nhớ ra, sao đám người của Thiện phòng lại bất cẩn như thế chứ? Đành phải tự tay lột hết vỏ.

Tôn Thanh Mộc bên ngoài bước vào, bẩm: “hoàng thượng, Quý phi nương nương cầu kiến!”

Trái cam trong tay Thiện Lâm rơi xuống đĩa, vì không gian rất yên tĩnh nên tiếng động đó khiến Võ Tương Minh hơi giật mình: “người sao vậy?”

“Không có gì, là nô tỳ sợ ý làm roi thôi.”

Chung Phi, nàng ta sao lại đến đây? Lúc nào không đến lại nhắm vào thời điểm này, làm sao đây? Cách duy nhất hiện tại là phải cúi thật thấp đầu xuống, tỏ ra thật cậm cùi thì may ra ả mới không để ý tới.

Chung phi bước vào, vừa thấy Võ Tương Minh là vui lên, cứ như thấy mối, đứng đĩnh đi tới: “Bệ hạ vạn phúc kim an. Hôm nay thần thiếp đến là để thỉnh an người. “Hắn gặt đầu:

“Mấy hôm nay không gặp, trông nàng tiêu tụy hơn trước rất nhiều.”

Chung phi để tay lên mặt mình, giọng như rất yếu ớt: “cũng phải, dạo này thần thiếp liên tục bị đau đầu, nửa đêm hay gặp ác mộng. Cũng may có các vị thái y có y thuật cao minh nếu không thần thiếp cũng không thể chịu nổi.”

Võ Tương Minh dịu dàng nói: “mấy ngày nay xem ra nàng không được khỏe lắm. Phải biết chăm sóc sức khỏe thật tốt rồi còn phải giúp Hoàng hậu quản lý lục cung nữa chứ?”

Chung phi vừa nghe thế đã ngờ ra, giúp Hoàng hậu quản lý lục cung? Từ sau việc của Phương Chi Lôi, nàng không những bị cấm túc mà còn bị tước quyền quản lý hậu cung. BayBây giờ hấn nói như thế không lẽ...

Biết Chung phi bất ngờ, Võ Tương Minh đành chính lại lần nữa:“ Mặc dù Hoàng hậu có nhiều lần đến đây xin trầm phạt thật nặng nàng về chuyện lần trước nhưng đó vẫn là chuyện cũ, nên bỏ qua. Từ hôm nay trầm khôi phục lại đại quyền quản lý lục cung của nàng. Cố gắng mà làm tròn nhiệm vụ của mình, đừng khiến trầm phải thất vọng. “

Vừa nghe hấn nhắc đếnLý Hoàng hậu, Chung phi đã giận đến không chịu được nhưng vẫn cúi đầu đáp:“ dạ!”

Cái gì cơ? Khôi phục lại đại quyền? Nếu như vậy thì cuộc sống của Thiện Lâm về sau e là sẽ càng khó khăn hơn. Nàng mà lơ là một chút, ả nhất định có thể dùng quyền của mình mà giết chết nàng bất cứ lúc nào nào.

“Thôi được rồi, nàng về cung đi, tối nay trầm sẽ đến Càn Trường cung. “

Chung phi nghe xong thì mắt đã muốn ứa lệ, hấn cuối cùng cũng chịu bỏ qua chuyện cũ mà đến cung của nàng rồi sao?

Ngước lên nhìn hấn thì thấy hấn đang mỉm cười với nàng, nàng ta vui như lên trời, mau chóng quay về Càn Trường Cung chuẩn bị.

Thiện Lâm vẫn đứng lặng lẽ ở đó thờ dài, cuộc sống về sau sẽ càng khổ hơn đây!

“Ngươi đang nghĩ gì vậy? “

Bất chợt Võ Tương Minh hỏi, Thiện Lâm liền chấn tĩnh lại,cúi đầu:“ không có gì, nô tỳ chỉ đang suy nghĩ một chút chuyện mà thôi. “

Võ Tương Minh lắc đầu:“ cũng may trầm dễ tính, nếu lỡ như gặp những chủ tử hung dữ mà như vậy là ngươi xong đời rồi. “

Thiện Lâm bật cười:“ bệ hạ nhân đức, lấy chữ nhân hiếu trị thiên hạ, nô tỳ vô cùng kính phục.”

Hấn cũng cười:“ ngươi dẻo miệng thật đấy, nói chuyện với ngươi rất thú vị. “

“Nếu như vậy thì chỉ cần bệ hạ thích, nô tỳ nói bao nhiêu cũng được được. “

Hấn gật đầu, quay lại về điểm tĩnh của mình, tiếp tục duyệt sổ tấu chương trên bàn, viết một hồi lại thờ dài:“ sắp rón lại giúp trầm” sau đó đứng dậy bỏ đi luôn.

Mấy hôm nay tâm trạng của hấn hình như không được tốt lắm thì phải, nàng nhìn thấy hấn dạo này không vui chút nào. Chắc chắn là có chuyện gì đó.

Tồn Thanh Mục vì thấy Võ Tương Minh đi rồi nên cũng lăm cặm theo sau, bây giờ trong thư phòng chỉ có một mình nàng. Nàng nhất định phải tìm hiểu.Bộ bàn ghế mà hấn ngồi mặc dù chỉ là ghế bình thường nhưng lại là thứ mà hấn ngồi thường ngày để duyệt tấu chương, đảm nô tài rất xem trọng, đủ biết thứ này có quyền lực thế nào.

Nhưng nàng lại không quan tâm ngồi hấn lên đó, nhìn mớ tấu chương lộn xộn trên bàn, nàng sắp xếp lại, gút từng bản ra đọc từng quyển mà hấn đã đọc qua.

Nàng đọc một lượt mười mấy bản, cảm thấy bình thường cho đến khi đọc bản tấu của Hà Tri Phủ.

“Chung Thái Úy Chung Tuấn được lệnh bệ hạ đến biên cương Nam Tộc giám sát quân địch, một lần bị phát hiện đã đánh bại hơn 1 vạn quân của Nam Tộc, chiếm được thêm một phần lãnh thổ của chúng!”

Thiện Lâm tay run rẩy, quyển tấu chương cũng rơi xuống bàn.

Thì ra đây là lý do khiến hoàng đế xem trọng lại Chung phi. Nhà họ Chung lại lập công!

Tuy đã được phục quyền, đêm nay lại được thị tẩm nhưng trong lòng Chung phi vẫn cứ bức bối khó chịu. Chỉ muốn xé xát một kẻ nào đó để hả dạ.

Nàng ta đứng lên cầm ly trà ném xuống đất Lan Châu bên cạnh sớ hải quỳ xuống:“ nương nương tại sao người lại nổi giận? Đáng ra người phải vui chứ?”

“Nghĩ đến chuyện xảy ra mấy hôm nay ngươi nghĩ bản cung không giận được sao?!”

Nàng đập tay mình xuống bàn, giọng nói vô cùng đanh thép:“ trước thì một con tiện tỳ Hà Phi, Sau thì lại có một Hoàng hậu đi bêu xấu ta khắp nơi. Cái đám người này dậu đồ bìm leo, thấy ta sắp ngã thì kẻ nào kẻ nấy xúm vào lật đổ!”

Nói đến đây thì nàng cười khinh:“mấy ngày qua ta thất thế, có lẽ các ngươi đã hả hê và cười đủ lắm rồi. Bắt đầu từ ngày mai mọi chuyện khác, ta bắt các ngươi cười không được mà khóc cũng chẳng xong!”

“Chúc mừng nương nương, vậy là đêm nay hoàng thượng sẽ giá đáo Thanh Ninh Cung.” Diệu Nhi bên cạnh Hà Phi ríu rít lấy lòng.

Hà Phi chỉ cười nhẹ, điềm nhiên ngồi trước gương, trên bàn là vô số loại trâm khác nhau như trâm phụng, trâm hoa,...

Nàng đang lựa xem nên dùng thứ nào?

Võ Tương Minh rất hiếm khi đến cung của nàng. Mà mỗi lần đến là do có việc muốn bàn nên mới đến, hôm nay là đến không có lý do, nàng phải trung diện một chút, bao lâu nay nàng ăn bận mộc mạc, cũng phải thay đổi cách ăn mặc một chút.

“Các người nghĩ xem ta nên cài cây trâm nào đây?” Hà Phi hỏi.

Diệu Nhi nhìn rồi suy nghĩ, cuối cùng cầm lấy cây trâm Phụng Hoàng Trục Nguyệt: “nô tỳ thấy kiểu này là hợp nhất. Vừa đẹp vừa lộng lẫy, lại không vượt quá giới hạn phi tần. Rất hợp với người.”

“Vậy chọn nó đi.”

Tôn Thanh Mục từ ngoài đi vào, quỳ an: “nô tài xin thỉnh an Đức Phi nương nương!”

Hà Phi vội cài trâm lên, cười nói: “thì ra là Tôn công công, bệ hạ đến rồi à?”

Tôn Thanh Mục khom lưng: “bẩm nương nương, nô tài đến là để thông báo hôm nay bệ hạ sẽ đến cung của Quý phi nương nương, nương nương không cần phải chuẩn bị.”

“Cái gì?” Hà Phi ngạc nhiên hỏi.

Diệu Nhi nhăn mặt: “chẳng phải sáng nay hoàng thượng đã bảo rằng sẽ đến đây rồi sao? Sao bây giờ lại...”

Tôn Thanh Mục đáp: “thánh ý của hoàng thượng hay thay đổi thất thường, nương nương đừng buồn.”

Diệu Nhi cổ cãi: “nhưng mà...”

“Diệu Nhi! Hà Phi cắt lời sau đó nhìn Tôn Thanh Mục: “làm phiền công công rồi, đi thông thả.”

Tôn Thanh Mục vừa đi, mặt Hà Phi dần lộ ra vẻ u buồn, Diệu Nhi khẽ nói: “nương nương.”

Hà Phi không trả lời, nàng nhắm mắt lại, sau khi mở mắt, nàng gút cây trâm trên đầu mình ra, nhìn một hồi rồi thờ dài, đặt xuống. Đáng lý nàng không nên vui vẻ quá sớm.

Hết chương 50.

23/2/2017.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chương 51

Sắp tới Võ Tương Minh sẽ phải xuất cung để đi do thám Nam Tộc, chuyện này rất nguy hiểm nhưng vì nóng lòng muốn diệt trừ cái gai Nam Thị đó nên hắn không thể chờ được nên viện cớ là đi thị sát dân tình. Việc này là nằm trong vòng bí mật, ngoài Nghĩa Thân Vương và những nô tài thân cận của hắn như Mạc Vân và Tôn Thanh Mục ra thì không có bất cứ ai được biết cả.

Vì vậy mà Mạc Vân mới triệu tập riêng toàn bộ các cung nữ Ngự Tiền đến Cung Nhân diện.

“Tất cả các người nghe cho rõ, bệ hạ xuất cung thị sát dân tình, các người không được nghĩ rằng không có bệ hạ là có thể lười biếng, ta nói cho các người biết, hôm đó ta sẽ ở lại Tử Cấm Thành! Nếu siêng năng ta sẽ trọng thưởng, còn nếu lười nhác ta sẽ thẳng tay nghiêm trị, đã rõ chưa!”

“Dạ.”

Thiện Lâm quay về phòng, trong lòng suy nghĩ bâng quơ. Hiện tại ở ngoài kia Nam Tộc đang làm sóng gió liên miên, sao lại đi thị sát dân tình lúc này? Thật đáng nghi ngờ.

Đang đi như thế, bỗng dừng một bàn tay từ sau đập vào vai nàng, nàng vì giật mình mà hét lớn lên. Lại là cái tên chuyên đi treu người... Võ Tương Thuận.

Sao nàng lại xui xẻo gặp hán hoài thế không biết?

Nhưng mà nghĩ lại thì... dù sao lúc đó hán vẫn có ơn cứu mạng nàng, nếu nàng mà căm ghét hán thì khác nào lấy oán báo ơn? Anh Thiện Lâm nàng trước nay ân oán phân minh, không thể vì vài chuyện vặt mà gây thù với người đã từng cứu nàng được.

Nàng liền quỳ xuống, hán không hiểu ý nàng nên hỏi: “sao lại hành lễ với ta?”

Thiện Lâm thấy việc này nói ra thì hơi ngại một chút, mặt hơi đỏ, ngượng ngùng nói: “mấy hôm trước cảm tạ Tề Nguyên Vương đã giúp đỡ, nếu không nô tỳ đã chết vì trúng kịch độc rồi. “

Hàng lông mày rậm của hán nhướng lên như dò xét, cuối cùng mới bật cười, tay vỗ vỗ ngực: “ngươi không cần phải cảm tạ bản vương, thân là nam tử hán chẳng lẽ lại bỏ mặc người gặp nạn chứ? Người ngoài mà biết sẽ nghĩ ta thế nào?”

Cái tên này thật là, chỉ mới cảm tạ một chút thôi mà làm như đã vương vương tự đắc làm chuyện lớn lao gì lắm vậy, nhìn thấy mà đáng ghét, nếu mà không có luật phân biệt giai cấp thì nàng đã đánh cho hán chết rồi.

Nàng đứng dậy, nhún gối quy an, nhưng vừa quay đầu lại bị hán kéo lại. Cái tên oắt con này, không biết lại định bày trò gì nữa.

“Lúc này ngươi bảo rằng ta là ân nhân của ngươi cơ mà? Nếu như vậy thì sao lại không trả ơn?”

Đồ phiền phức này, lại còn bắt nàng trả ơn nữa. Gắng nhịn, nàng gượng cười: “vậy vương gia muốn thứ gì?”

Hán nhìn nàng chằm từ trên xuống dưới, nói: “ngươi không có thứ mà ta muốn đâu.”

Nếu biết nàng không có thì ngay từ đầu bắt nàng trả ơn làm gì chứ. Lại nhớ tới Nguyệt Hằng và Võ Tương Trí. Nguyệt Hằng à, Tương Trí à, hai người làm ơn hãy xuất hiện đi!

“Mà này...” Hán đột nhiên nói:

“Ta muốn biết... giữa ngươi và bệ hạ... Trường ca... có gì với nhau không? “Thiện Lâm ngăn ra vì câu hỏi này, hán nói như vậy là có ý gì?

“Sao vương gia lại hỏi vậy?”

“Chỉ là... dạo trước trong cung có nhiều lời đồn về ngươi và Ngũ ca, ta chỉ muốn hỏi như vậy thôi. “

Hóa ra là việc đó, là do Chung Phi bày mưu kế quỷ cơ mà, đâu phải thật, nhưng dẫu sao nàng vẫn chỉ là cung nữ, không có địa vị gì trong cung cả, không phải trọng tâm để họ vui đập, vì thế lời đồn dù lớn thế nào cũng sẽ mau chóng tự dập tắt.

Nàng nói: “vương gia nghĩ sao?”

Tương Thuận lại nhìn nàng từ trên xuống dưới, bảo: “làm sao ta biết được ngươi có phải hạng người như thế hay không. Nhưng ta thấy rằng ngươi mặt mày thanh tú, không giống kẻ chuyên đi mê hoặc người khác. “

Thiện Lâm nghe vậy liền mỉm cười, vậy là ngoài Hoàng đế và Hà Phi thì vẫn còn một người tin nàng nữa.

“Nhưng mà vẫn chỉ là vẻ bề ngoài, làm sao ta biết được, không chừng ngươi cũng không phải dạng tầm thường gì. “

Thiện Lâm vốn có cung vụ cần phải làm, cũng chẳng có thời gian ở đây chấp với hán, chỉ cúi gối: “ngươi muốn nghĩ thế nào cũng được, nô tỳ xin phép cáo lui trước. “

Vì sợ giống những lần trước vừa quay đầu đã bị kéo lại, nàng vừa dứt lời đã phóng đi thật nhanh, Tương Thuận thì chỉ lắc đầu.

.....

“Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương. Cuối cùng người cũng đã phục sủng.”

Lan Châu vừa phẩy quạt vừa không ngừng chúc mừng Chung Phi. Còn Chung Phi thì ngồi trước gương trang điểm, nàng thoa dầu dưỡng hai bên má hồng của mình, miệng nở nụ cười sắc sảo:

“Thất sủng hay đắc sủng chẳng qua đều là nhất thời, ngày nào hoàng thượng còn xem trọng gia tộc của bản cung thì ngày đó may ra bản cung mới có thể ngồi đầu dãy nổi.”

Lan Châu cầm một chiếc khay đựng đầy trâm vàng dâng tới trước mặt Chung Phi, để nàng ta tự lựa chọn.

“Thật ra nô tỳ thấy hoàng thượng vẫn là đối tốt với nương nương nhất. “

Chung Phi lựa ngay cây trâm Phi Tinh Trục Nguyệt rồi tự ghim vào chiếc mào to trên đầu: “đổi tốt với bản cung nhất? Cái đám người Hà Đức Phi và Ngô Hiền Phi vốn thấp kém, không có tư cách ngang hàng với bản cung. Nhưng còn Hoàng hậu và Điều Thực Phi thì khác. Lý thị người là con Lý Thái Sư, cũng là đại thần lập quốc như cha ta. Điều Thực Phi thì là con nuôi của Nghĩa Thân Vương chiến công hiển hách.”

Nói đến đây, chất giọng của Chung Phi nhỏ nhẹ lại: “Tiếng nói của phụ thân trên triều bây giờ bắt đầu nhỏ lại, địa vị của ta trong hậu cung cũng ngày một suy yếu. Chung thị không còn như xưa rồi, tất cả là do có quá nhiều chuyện xảy ra và quá nhiều thế lực nổi lên. “

“Nương nương đừng lo, chỉ cần người được sủng ái của người không giảm thì lão gia trên triều sẽ có tiếng nói nhiều hơn. “

Chung phi lắc đầu thờ dãi: “chưa chắc, trong hậu cung bây giờ ai nấy đều nhắm vào ta. Chỉ Lôi chết rồi, Ngô Phi lại phản ta. Hậu cung không còn một ai có thể phò trợ ta chống đỡ cả. Thời điểm này ta phải yên phận, bây giờ làm căng với Hoàng hậu như lúc trước là không hay đâu. “

Lan Châu đã hiểu hết tâm ý của Chung phi, quay đầu lại nói với cung nữ đứng bên ngoài cửa:

“Lan Hiền, đến thiện phòng lấy điểm tâm về đây! “

“Dạ!” Lan Hiền đáp.

.....

Thanh Ninh Cung.

“Đức Phi nương nương, cung nữ Lan Hiền cầu kiến! “

Hà phi nhấp nhấp chén trà trên tay mình, một tay thì cầm sâu chuỗi, đang muốn tĩnh tâm lại, nghe Diệu Nhi bẩm xong liền đặt ly trà xuống, nói: “truyền. “

Lan Hiền cẩn thận nhìn quanh rồi bước vào trong.

“Nô tỳ bẩm kiến Đức Phi nương nương!”

Hà Phi cũng để sâu chuỗi qua một bên, bảo: “ngươi được bản cung cài vào Càn Tường Cung bấy lâu bây giờ mới đến đây, bộ ở đó Chung Phi bắt đầu có động tĩnh à?”

Lan Hiền cúi đầu: “bẩm nương nương, Chung Phi nương nương hiện tại địa vị không còn như xưa nên đang rất đề phòng mọi thứ, kẻ ả muốn đối phó còn rất nhiều, khoảng thời gian này người có thể an nhàn rồi. “

“Tốt lắm, ngươi quay về đi, coi chừng tay mắt.”

“Vâng. “

Diệu Nhi nhìn Lan Hiền rồi cười khúc khích: “chẳng biết Chung Quý Phi sẽ nghĩ gì khi biết trong cung của mình còn một nội gián nhỉ? “

Hà phi cầm lấy sâu chuỗi, ngắm nghía rồi bảo: “ả tưởng đâu giết đi một Lan Mai là Càn Tường Cung của mình đã được thanh lọc rồi ư, ngây thơ quá! “

Diệu Nhi nhảy bén cắt lời: “nương nương à, bấy lâu nay người cứ bao nhiêu nội gián vào Càn Tường Cung như thế mặc dù bọn họ đã bị Chung phi giết rần hết nhưng bù lại chúng ta biết được không ít chuyện của Chung Phi, tại sao người không thừa cơ lật đổ Chung thị mà chiếm ân sủng? “

“Hò đồ! “ Hà Phi lớn tiếng.

Diệu Nhi sợ hãi quỳ xuống xin tha tội, hầu hạ bấy lâu nay nhưng đây là lần đầu tiên ả thấy vị Hà Đức Phi này giận ra mặt như thế này.

“Biết được không ít chuyện thì sao chứ? Không bằng không chứng làm được gì? Không chừng còn bị ả thừa nước tấn công.”

Tuy nói là đang giận nhưng cũng chẳng lâu, nói hết câu đó, mặt Hà Phi điềm đạm trở lại: “hơn nữa bản cung gài người theo dõi Chung Phi là để biết trước nàng ta đang có dã tâm gì để mà kịp thời kiềm chế chứ không phải để tranh sủng.”

Diệu Nhi dập đầu: “nô tỳ đáng chết, xin nương nương trách phạt. “

Hà phi thấy vậy cũng xiêu lòng, dù gì cũng là chủ bộc nhiều năm, trách một câu cũng thấy buồn lòng. Nàng đỡ Diệu Nhi dậy, an ủi:

“Diệu Nhi, bản cung chỉ muốn tốt cho ngươi thôi, đừng giận ta. Nên nhớ đây là hậu cung, là Tử Cấm thành! Bất kỳ chuyện gì cũng có thể là giả dối để gài bẫy, đừng nên quá tin vào những sự việc xảy ra trước mắt. Đã hiểu chưa?

“Nô tỳ hiểu. “

Hết chương 51.

4/3/2017

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 52

Năm xưa, Thánh Tổ hoàng đế tức tiên hoàng đoạt 7 phần giang sơn này từ tay Nam Tộc và đánh đuổi bọn chúng xuống phía Bắc. Nội địa Nam Tộc hiện tại nằm ở phía bắc cách Vạn Thành Quốc rần ngàn dặm.

Vì hai bên giao tranh nên ở ranh giới hai nước đánh nhau liên miên, đường đi đến đây vô cùng gian nan, không cẩn thận có thể bị loạn binh giết chết.

Võ Tương Minh đã phải mất 3 ngày đường mới vào được lãnh thổ Nam Tộc, hắn cải trang thành một thương buôn trẻ, đi cùng hắn còn có Nghĩa Thân Vương.

“Bệ... à không... công tử, chúng ta tới rồi.”

Nam Tộc chính là địch quốc của Vạn Thành Quốc, lãnh thổ Nam Tộc không phải là nơi người bình thường muốn vào là vào, Võ Tương Minh và Nghĩa Thân Vương phải đồn đốc rất nhiều mới sắp xếp tới đây được.

Việc cần làm hiện tại là điều tra xem Nam Tộc đang có động tĩnh gì, binh lực của chúng mạnh bao nhiêu. Một phần là để kiểm tra thử xem những thông tin về Nam tộc lúc trước nhận về có đúng hay không.

Dân ở đây chắc cũng chỉ nửa vạn người, chia ra thành nhiều gia tộc, Võ Tương Minh nhìn quanh thì mới thấy người ở đây sống rất tốt, cũng không hẳn là thiếu thốn gì, vậy thì tại sao mặt báo bấy lâu nay luôn nói rằng dân chúng ở đây ăn ở thiếu thốn, không lẽ....

.....

Từ Cẩm thành.

Đêm nay là thời điểm mà Nam Hải Nghi phải ra hoa viên gặp nam Sơn Dương để nói toàn bộ các tin tức mà mình biết được về Vạn Thành Quốc này cho hắn biết.

“Muội nói sao? Thanh Nhật đế đã xuất cung đi thị sát dân tình?”

Nam Hải Nghi dùng tay bịt miệng Nam Sơn Dương lại: “huynh nói khẽ thôi, đám thị vệ mà nghe được là không hay đâu!”

“Nếu như muội nói thì đây chính là cơ hội tốt của chúng ta.”

Không hiểu ý của hắn nói, Hải Nghi liền hỏi rõ: “ý huynh là sao?”

“Hành thích hắn!”

“Không được! “ Nam Hải Nghi hỏi e ngại việc này nên thẳng thắn ngăn cản việc này: “muội cảm thấy việc này này có rất nhiều nghi vấn, hôm trước Tiểu Cát Tử của Thiện Phòng đến bùng thức ăn cho Hoàng Đế thì liền bị Nghĩa Thân Vương đuổi ra ngoài, ngay cả Tôn Tổng Quản và Mạc Chủ Sứ là thân cận cũng không được vào trong. Không chừng còn có bí mật gì đó.”

Nam Sơn Dương hơi nhăn nheo: “không lẽ ý của muội là hắn xuất cung không phải là để đi hành?”

“Cũng có thể là như vậy. “ Hải Nghi lấy trong túi một mảnh giấy nhỏ đưa cho Nam Sơn Dương xem: “muội có kết thân được với một cung nữ tiền triều, hiện đã xuất cung từ vài hôm trước. Đây là thư bà ta gửi cho muội, nói rằng nhìn thấy hai người rất giống Thanh Nhật Đế và Nghĩa Thân Vương đi về hướng bắc. Mà hướng bắc là...”

“Hướng tới Nam Tộc của chúng ta?!”

Nam Sơn Dương đầu óc bấn loạn, chân tay hơi run rẩy, Nam Hải Nghi vội trấn an hắn: “huynh đừng nghĩ nhiều, không chừng này giờ chúng ta chỉ đoán mò thôi. “Không chừng chuyện này vẫn có thể là thật, tốt nhất nên đề phòng việc này xảy ra.”

Nam Hải Nghi u uất lắc đầu: “hắn ta cũng đã xuất cung rồi, đường tới Nam Tộc nói rần không rần, nói xa không xa. Bây giờ có lẽ đã đến nơi, chúng ta làm sao cản trở việc này?”

Nam Sơn Dương cười thầm rồi đặt mạnh hai tay lên vai Hải Nghi: “đĩ nhiên là ta có cách, chỉ cần muội ở trong hậu cung này tung lời đồn đại này ra, sau đó ta sẽ cấu kết với vài người ngoài thành để tin này lan ra khắp nơi cuối cùng truyền đến Nam Tộc, Thanh Nhật Đế cũng tự thấy nguy hiểm mà sẽ tự động rút về.”

“Cách này được, muội sẽ làm theo lời huynh. Bây giờ cũng không còn sớm nữa, huynh mau rời cung đi, kẻo bị bọn thị vệ phát hiện.”

.....

Càn Tường Cung

“Nương nương, Tôn Tổng quản cầu kiến.” “Lan Châu báo.

Chung Phi nằm dài trên trường kỷ, tay cầm một miếng mứt cam đang ăn dang dở, miệng nhai nhóp nhép, mặc dù là đang ăn nhưng phải nói bộ dáng của nàng ta vẫn rất sang chảnh, quý phái. Nàng ta đặt miếng mứt lên đĩa, nhẹ nhàng ngồi dậy nghiêm chỉnh, thấp giọng: “cho vào.”

Tôn Thanh Mục được lệnh thì liền lập tức đi vào, bên cạnh còn có một tên thái giám cầm một chiếc hộp.

“Tham kiến Quý phi nương nương.”

Chung phi vuốt vuốt sợi dây bạc được móc trong chiếc bông tai của mình để tỏ ra cao quý, nói: “Tôn Tổng Quản sáng sớm đến tìm bản cung như vậy hình như có chuyện à?”

“Bẩm nương nương, mấy hôm trước khi đi bệ hạ có dặn hôm nay phải đem qua cho nương nương một cây kim thoa bạch ngọc mới được tiến cống, đây chính là loại ngọc thượng hạng.”

Chung phi khoái chí mỉm cười: “vậy bản cung xin tạ ơn bệ hạ.” Nàng ta liếc mắt ra hiệu cho Lan Châu, Lan Châu liền chạy đến bưng lấy chiếc hộp trên tay tên tiểu thái giám.

“Nô tài còn có nhiều việc phải làm, xin phép cáo lui.”

Chung phi cười nhẹ: “Lan Châu, lập tức cho người tiễn Tôn công công.”

Hắn đi rồi Chung phi mới thả lỏng người ra, ngắm nghía cây kim thoa bạch ngọc: “Lan Châu à, người nhìn xem, trong veo như nước, đúng là công phẩm đó.”

“Bệ hạ đã đi rồi mà còn không quên nương nương, xem ra trong lòng bệ hạ chỉ có một mình người thôi. Nô tỳ nghe nói hoàng hậu cũng được tặng, nhưng bệ hạ đối với cô ta chỉ là ngoài mặt, đối với người mới là xem trọng thật sự. Xem ra trong lòng bệ hạ chỉ có một mình người thôi.”

Nghe Lan Châu nói, vẻ mặt Chung phi đang vui bỗng nhiên trở nên buồn bã, nàng ta đặt cây kim thoa bạch ngọc lên bàn, than thở: “nhắc tới bệ hạ, người đi vì hành như thế không biết đến bao giờ mới về đây.”

Mặt Lan Châu không hiểu vì sao hơi tối lại, Chung phi thấy thế liền hỏi: “người sao vậy?”

Lan Châu hơi run run: “nô tỳ lúc nãy có nghe thấy đám người trong cung đồn với nhau một lời đồn có liên quan tới việc bệ hạ đi vì hành, không biết có nên nói cho nương nương nghe hay không.” “Cứ nói.”

“Thật ra bệ hạ không phải là xuất tuần mà là... đến Nam Tộc!”

“Người nói cái gì?” “Chung phi đang uống trà, nghe Lan Châu nói đến việc này lập tức ném chén trà qua một bên, đứng dậy: “nhảm nhí! Sao lại có chuyện như thế?”

Lan Châu vội quỳ xuống: “đây chỉ là một tin đồn, nô tỳ cũng không chắc chắn đây là thật hay không, nhưng mà nô tỳ nghĩ việc này hình như có ẩn tình gì đó, nếu không tại sao lại có lời đồn này trong cung. Không chừng việc này rất có thể là thật.”

Lan Châu nói rất có lý, hoàng đế giả vờ nói rằng đi thị sát là để lên thám thính Nam Tộc, cha nàng là người chịu trách nhiệm giám sát Nam Tộc, muốn biết điều gì thì cứ việc hỏi cha nàng, nay đích thân đi như vậy không lẽ...

Chung phi tay chân bần rần, đầu óc quay cuồng, thân thể thả tự do mình xuống trường kỷ, Lan Châu hoảng hốt chạy lại đỡ nàng ta ngồi nghiêm chỉnh lại. Chung phi thì vẫn như thế, tay nắm chặt lại, không biết nên làm gì.

“Không lẽ bệ hạ đã bắt đầu nghi kị phụ thân? Tuy được giao nhiệm vụ phải giám sát mọi hành động của Nam Tộc nhưng phụ thân trước nay rất nhút nhát, lại sợ hao tổn nhân lực nên không hề giám sát gì cả, nghĩ là bệ hạ sẽ không biết nên chỉ dùng tin giả nói qua loa mà thôi, không ngờ bây giờ lại...”

Lan Châu cũng rất sợ, nếu Hoàng đế bắt đầu nghi ngờ đến Chung Thái úy, nhất định sau này sẽ tìm cách loại trừ, danh vị của các phi tần trong cung cao hay thấp đều nhờ một phần vào tiền đồ của phụ thân trên triều, Chung Thái Úy mà bị diệt thì địa vị của Chung Phi cũng sẽ giảm đi.

“Nương nương, bây giờ phải làm sao đây?”

Chung phi đầu óc hơi rối, nàng nhắm chặt đôi mắt lại để tự trấn tĩnh bản thân lại, sau đó mắt phượng từ từ mở ra, nhỏ giọng: “nếu như trong cung xảy ra một chuyện gì đó thật quan trọng khiến cho bệ hạ gấp rút quay trở về, người sẽ không thể biết được những việc không nên biết.”

“Nhưng mà nương nương, làm gì có cách gì có thể khiến bệ hạ quay về chứ?”

“Có!” Chung Phi nói lớn: “nếu như trong hậu cung có đại tang, chẳng hạn như Hoàng Thái hậu hay Hoàng hậu qua đời, bệ hạ không thể không về!”

Lan Châu vừa nghe Chung phi nói thì đã mặt mũi tái mét: “nương nương, người điên rồi sao? Bình thường người giết bao nhiêu phi tần cũng được nhưng mà... Thái hậu và hoàng hậu là những kẻ mà người muốn động cũng không được.”

Chung phi để tay lên đầu xoa xoa nguyệt thái dương để cố bình tĩnh hơn nữa. Nàng điên thật rồi, những chuyện như vậy sao lại có thể nghĩ đến được chứ?

Suy tính một hồi nàng mới nghĩ ra được một cách khác, miệng nàng cong lên một nụ cười, nói: “bản cung có cách rồi!”

Nàng đứng bật dậy, vuốt vuốt nhẹ tóc gáy của mình để thêm phần cao quý, cười nói: “Hoàng hậu trước nay tính tình ngang ngược không xem ai ra gì, ngoài mặt bệ hạ vẫn cười nói vui vẻ nhưng bản cung biết rõ bệ hạ đã sớm không thể chịu được thê tử như vậy rồi. Bây giờ bệ hạ đã đi, Thái hậu cũng đến Pháp Hoa Tự cầu phúc. Lý thị đã nắm mọi quyền trong cung, nếu à mà làm loạn hậu cung, bệ hạ sẽ tức giận quay về.”

“Nhưng mà nương nương à, Lý Hoàng hậu tuy là kẻ vô tri nhưng cũng không có lý do gì để à làm loạn cả cho dù có thì cũng chỉ là vài chuyện vặt trong cung, không đủ lý do để người trở về đây. Hơn nữa nô tỳ nhìn thấy Hoàng hậu và Điều Thực Phi qua lại rất thân thiết, Điều Phi tuy trước nay luôn yếu thế trước nương nương, lại chỉ được về ngoài hào nhoáng chẳng có tiếng nói gì trong cung nhưng à luôn giữ vẻ điềm tĩnh, không chừng là chân nhân bất lộ tướng, người không thể xem thường.”

Chung phi cười khinh, nhìn Lan Châu: “đĩ nhiên là bản cung biết, nhưng mà bản cung trước nay ở trong cung không sợ trời đất gì cả, lẽ nào lại sợ một Điều thực phi? Hơn nữa bản cung có cách cơ mà.”

Chung phi nở một nụ cười vô cùng ủy mị cũng không kém phần đáng sợ, nói: “rồi người sẽ biết. Tạm thời người cứ đi báo việc này cho phụ thân, người sẽ tự tìm ra cách giải quyết.”

Hết chương 52.

13/4/2017

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 53

Thanh Ninh Cung.

“Người nói sao?” Hà phi không tin vào tai của mình, hỏi lại lần nữa.

Lan Hiên liếc ngang dọc để đề phòng rồi sau đó khe khẽ giọng nói với Hà Phi: “bẩm Đức phi nương nương, nô tỳ lúc nãy nghe lén được một chuyện vô cùng bí mật của Chung Quý Phi. Phụ thân à trước nay không hề làm tròn mệnh lệnh của bệ hạ, tùy ý đưa tin giả về Nam Tộc. Còn có tin đồn bệ hạ không phải là đi di hành mà là dò thám Nam Tộc. Lần này Chung thị chết chắc rồi.”

Hà phi tay cầm tách trà, nàng đặt xuống, ánh mắt nàng sâu lại, trong đầu giống như đang toan tính điều gì đó, một hồi mới nói: “người có nghe nhầm không? Bệ hạ sao lại có thể đi vào cái nơi nguy hiểm đó, hơn nữa Chung Thái Úy chắc chắn không to ran tới mức đi lừa gạt bệ hạ.”

Lan Hiên thấy Hà Phi đang biểu hiện ra vẻ nghi ngờ mình, liền quỳ xuống:

“Nương nương, những lời nô tỳ nói hoàn toàn là sự thật, không hề có ý gạt người.”

Hà Phi cầm tách trà lên uống một hớp, nói: “còn gì nữa không?”

Lan Hiên bẩm: “lúc này nô tỳ thấy thái độ của Chung Quý Phi rất kỳ quái, toàn nói những điều lạ lùng, hành động khả nghi. Nô tỳ chắc chắn rằng ngay trong hôm nay thôi, Chung phi chắc chắn sẽ ra tay.”

Hà phi không nói năng gì, chỉ gạt đầu rồi bảo Lan Hiên quay về Càn Tường cung. Một mình nàng ngồi trong tâm điện, cứ nhớ tới lời của Lan Hiên lúc nãy. Liệu có thật sự là hoàng đế đến Nam Tộc hay không?

Nghe Lan Hiên báo ngay trong hôm nay Chung Phi chắc chắn sẽ có hành động, tạm thời nàng sẽ làm như không có động tĩnh gì để xem xem kẻ nàng ta

nhắm vào là ai.

“Nương nương. “Đang tỉnh tâm suy nghĩ thì Diệu Nhi gọi.

“Có chuyện gì? “

Diệu Nhi đáp:“ nương nương có một tên thái giám tự nhận mình là người của Diêu Thục Phi nương nương đến nói rằng muốn mời người tới thủy đình ở hồ sen.”

“Diêu Thục Phi? Nàng ta gọi ta đến đó làm gì?” Hà Phi hỏi.

“Tên thái giám đó bảo rằng Thục phi muốn mượn một vài bước tranh thêu của người để tặng Thái hậu. “

Phải rồi, mấy hôm trước Diêu Thục Phi quả thật có nói điều này. Nàng ngồi dậy, bảo:“ mau thay xiêm y khác cho ta.”

Vô Tương Minh đi rồi không hiểu vì sao Bảo Long Cung này lại trở nên hiu quạnh, trống trải vô cùng, Thiện Lâm ngồi một góc mà cứ cảm thấy buồn chán.

Trong tay nàng cầm cây sáo, nhìn nó thì nàng lại nhớ tới hân, nàng nhắc thanh tiêu lên thổi vài khúc.

“Thiện Lâm!”

Nàng vừa nghe thấy tiếng gọi đã giật bản mình, hóa ra là Mạc Vân, cái người này thật là, gọi nhỏ nhẹ lại không được hay sao? Lúc nào cũng dùng cái giọng nói đánh thép lớn tiếng đó, làm nàng suy chút bay hết cả hồn vía.

“Chủ Sử đại nhân gọi tôi có chuyện gì à?”

Mạc Vân nói:“ công chúa điện hạ muốn gặp người, mau lên đi.” Công chúa điện hạ? Là Nguyệt Hằng? Trong cung ngoài Nguyệt Hằng Công chúa ra thì nàng đâu còn quen biết vị Công chúa điện hạ nào nữa.

“Vâng.”

Thiện Lâm nhìn lại cây sáo trên tay mình, không biết nên cất ở đâu liền đưa cho Mạc Vân:“người giữ giúp ta một chút có được không? “

Mạc Vân cầm lấy cây sáo, vừa nhìn qua thì bỗng nhưng nàng ta khựng người lại, tay chân nàng lẩy bẩy, mặt mày tái xanh. Miệng giật giật nói:

“Đây... đây là... “

“Là của nệ hạ đó, người cho ta mượn, có chuyện gì sao?”

Thiện Lâm thấy thái độ nàng ta rất lạ, một cây sáo thôi đâu cần phải làm quá tới mức như vậy chứ? Không muốn nói nhiều, nàng nhanh chóng ra chính điện gặp Nguyệt Hằng.

“Công chúa điện hạ kim an!” Thiện Lâm nhanh chóng chạy ra bái kiến Nguyệt Hằng.

Nguyệt Hằng ngồi trên ghế, vẻ mặt vô cùng u buồn, phiền não. Nàng ta thấy nàng liền cười:“ người ra rồi.”

Thiện Lâm nói:“ người muốn gặp ta có chuyện gì?”

Nguyệt Hằng bảo Thiện Lâm ngồi xuống đối diện với mình, sau đó lấy một chiếc hộp nhỏ ra đặt lên bàn.

“Đây là... gì?”

Nguyệt Hằng không chịu nói, vẻ mặt vẫn hờn hờn tươi cười, bảo:“ người mở ra sẽ rõ thôi, không cần hỏi ta đâu. “

Tò mò không biết bên trong có gì nên trong lòng bỗng cảm thấy hồi hộp nên nàng từ từ mở ra. Hóa ra bên trong chính là một dây chuyền (1), móc vào đó là một miếng ngọc hình mặt trăng.

(1) dây chuyền: do mình không biết thời xưa gọi nó là gì nên gọi tạm là như vậy.

Nàng cầm nó lên, nhìn Nguyệt Hằng:“công chúa, sao người muốn tặng cho nô tỳ?”

Nguyệt Hằng đan hai bàn tay mình lại với nhau, thẹn thùng nói:“ đây là quà mẫu phi ta khi còn sống đã tặng cho ta, nay ta tặng nó cho người đó. “

Thiện Lâm nghe thế lập tức trả lại:“vật quý như vậy sao người lại tặng cho nô tỳ? Người mau đem về đi.”

Nguyệt Hằng cảm sợi dây chuyền, thấy có một vết dơ liền dùng tay lau nhẹ sau đó nói: “chính vì nó là vật quý giá đối với ta cho nên ta mới tặng nó cho ngươi. Coi như là trả công.”

“Trả công? Công Chúa điện hạ hình như nhầm lẫn gì rồi, nô tỳ chưa từng làm việc gì cho công chúa, sao lại có thể gọi là trả công?”

Nguyệt Hằng thấy lời lẽ của mình phức tạp khó hiểu, liền bĩu môi: “trả công đáp đền gì cũng được, ngươi là bằng hữu của ta, ta cho rồi thì ngươi cứ nhận, đừng hỏi nhiều quá.”

“Bằng hữu ư?” Thiện Lâm không tin vào tai của mình, ngạc nhiên nói: “hóa ra nô tỳ thấp kém cũng có thể bằng hữu của đương kim công chúa à?”

Nói đến đây, Nguyệt Hằng bỗng nhiên không vui, nàng cầm sợi dây chuyền trong tay, thờ dãi: “ở trong tử cấm thành bấy lâu nay, ta chỉ thân thiết với Trương ca, Ngũ ca và Thập Tam đệ là Trương Trí. Trương ca thì bận rộn quốc sự, Ngũ ca thì không thể ở mãi trong cung, Trương Trí thì bị mẫu hậu can gián nhiều quá. Những người bên cạnh toàn là kẻ chỉ biết nịnh hót, ta chẳng còn ai có thể vui đùa thân thiết nữa, thấy ngươi rất tốt với ta và Thập Tam đệ, ta muốn ngươi trở thành bằng hữu của ta, có được không?” Hóa ra là như vậy, Thiện Lâm trong lòng cảm thấy Nguyệt Hằng vô cùng đáng thương, Cao Thái hậu cũng thật nhẫn tâm, năm xưa dù bà ta có thù hận gì với Lăng Quý Phi thì cũng nên bỏ qua đi, sao lại đổ hết những thù oán đó lên đầu đứa trẻ này chứ?

Nàng nắm lấy tay Nguyệt Hằng, cười: “chỉ có như vậy thì tại sao công chúa điện hạ lại không nói cho nô tỳ biết chứ? Thêm một bằng hữu còn hơn thêm một kẻ thù có phải hay không?”

Nguyệt Hằng nghe Thiện Lâm nói thế thì bật cười: “nói như vậy là ngươi thật sự muốn làm bằng hữu với ta?”

Thiện Lâm gật đầu cười: “nô tỳ là người phóng khoáng, rất dễ kết giao với người khác, có thêm bạn bè càng tốt cơ mà. Không có gì phải ngại cả.”

Nguyệt Hằng nghe thế thì vui mừng không kể xiết, đặt sợi dây chuyền vào tay Thiện Lâm: “nếu như vậy là thì tốt quá, ngươi nói rồi đấy nhé. Nếu đã chấp nhận làm bằng hữu của ta thì vật này ngươi phải nhận.”

Thiện Lâm cảm xít xoa trên tay sợi dây chuyền, cười nói: “nô tỳ nhất định sẽ cất giữ cẩn thận tấm lòng này của Điện hạ. Phải rồi, nô tỳ có một thứ muốn cho công chúa điện hạ xem.”

“Là thứ gì?”

“Đợi một chút.”

Một con điều hình khổng tước được thả bay lên trời, Nguyệt Hằng riu rít tươi cười: “là điều ư?”

“Phải.” Thiện Lâm vừa kéo dây vừa nói.

Nguyệt Hằng ngắm nhìn con điều đang vi vu trên trời kia, nhìn nó cứ như con khổng tước thật vậy, bất giác nói: “lúc trước khi mẫu phi ta còn sống, ta cũng được dẫn đi thả điều như thế này. Từ sau khi mẫu thân ta mất, ta luôn bị Thái Hậu chèn ép, ràng buộc, rất ít khi được tự do tự tại chứ nói chi đến thả điều. Còn nhớ lần trước không? Ta chỉ cùng ngươi và Trí đệ đá cầu mà đã bị phạt quỳ rồi, còn ngươi thì bị phạt trượng.”

Giọng nói của Nguyệt Hằng bỗng trở nên bi thương: “Lúc đó cũng là do ta báo hại ngươi, chắc là ngươi đau và buồn vì bị oan lắm.”

Thiện Lâm cười nhẹ: “đau thì có đau nhưng cũng không hẳn là buồn. Lúc nhỏ phụ thân của nô tỳ từng dẫn nô tỳ đi xem bói, nói rằng số của sẽ nô tỳ rất cực khổ vất vả đến cuối đời, điều này quả nhiên đúng. Vào cung một năm mà bao nhiêu chuyện ập tới, nô tỳ có lẽ cũng đã quen vì đây mới là khởi đầu. Nếu như mới khởi đầu đã không chịu nổi thì những ngày sau sẽ thế nào đây? Vì vậy nô tỳ quyết định học cách để cười mỗi khi gặp khó khăn. Công chúa điện hạ cũng nên như vậy.”

Nguyệt Hằng ngồi xuống, thần thơ nói: “nhưng e là ta không làm được đâu bởi vì tính tình của ta không kiên cường giống như ngươi.”

Thiện Lâm biết dù nói thế nào tâm trạng của Nguyệt Hằng vẫn sẽ như thế, đành bắt qua chuyện khác: “ngươi nhìn con điều này xem, mặc dù nó bị người ta điều khiển nhưng có lẽ nó còn sung sướng hơn cả chúng ta. Có thể tự do thong thả trên trời, ngắm nhìn thế giới bên ngoài Tử Cấm thành một cách vô tư vô lo. Chả bù với chúng ta, phải bị giam cầm trong cái nơi này.”

Nguyệt Hằng đứng lên, ngắm nhìn con điều bằng ánh mắt ngưỡng mộ: “ngươi nói cũng phải, từ lúc sinh ra đến bây giờ chưa bao giờ ta được ra khỏi Tử Cấm thành này cả, vì vậy ta không bao giờ biết được thế giới bên ngoài như thế nào cả. Nghe ngươi nói ta cũng muốn được làm con điều này, đúng là nó bị người ta điều khiển nhưng cũng giống ta thôi, cũng bị Thái hậu điều khiển. Chẳng qua là nó hạnh phúc hơn.”

Thiện Lâm đưa tay cầm cho Nguyệt Hằng: “ngươi thử không?”

Nguyệt Hằng có chút do dự nhưng cuối cùng cũng cầm lấy.

Trong điện, Mạc Vân lén lút đứng nhìn hai người kia, trên tay còn cầm cây sáo mà lúc nãy Thiện Lâm đưa. Cây sáo này chính là của Linh Nhân Quý Phi, mẫu thân ruột của đương kim hoàng đế. Nó là vật bất ly thân của hắn, sao lại trong tay Thiện Lâm?

Nghe nàng ta bảo rằng là Hoàng đế cho mượn, nghĩ đi nghĩ lại không thể có chuyện như thế. Không lẽ...

Thượng Dương Cung.

Lý Hoàng hậu ung dung trang điểm trong tấm điện, nhưng cũng không quên ngắm nhìn chiếc vòng tay của mình, đây là Võ Tương Minh tặng. Nói về vật được tặng thì nàng không thiếu gì nhưng đây là thứ mà nàng trân trọng nhất.

“Thực phi, người thấy chiếc vòng tay này có đẹp không?”

Đây, lại nữa rồi. Điều Thực Phi đã cảm thấy phát ngán với câu hỏi này, một ngày nàng ta hỏi chẳng biết đã bao nhiêu lần rồi, không thấy chán sao?

“Đẹp lắm.” Điều Thực phi khẽ nói.

Lý Hoàng hậu gật đầu rồi tiếp tục ngắm: “phải, bệ hạ đã xuất tuần hơn 3 ngày nay rồi, chẳng biết khi nào mới về, có chiếc vòng tay này bên cạnh coi như khiến bản cung đỡ nhớ người hơn một chút.”

Không gian bắt đầu trở nên tĩnh lặng, cứ như thế khoảng 1 khắc, một tiểu cung nữ bước vào bẩm: “Thực phi nương nương, người của Đức phi đến nói rằng muốn hẹn người ra thủy đình của Hồ sen.”

“Đề làm gì?” “Điều Phi hỏi.

“Nghe họ nói bức thêu tranh gì đó ấy, nô tỳ quên mất rồi.”

Điều Thực Phi ngẫm lại mới nhớ ra việc hôm trước có hỏi mượn Hà Đức Phi vài bức thêu tranh. Nàng liền đứng lên hành lễ với Hoàng hậu: “nương nương, thần thiếp có việc xin phép được ra ngoài một chút.”

Hết chương 53.

29/3/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 54

Điều Thực Phi ra khỏi cửa đã thấy Chung Quý Phi từ xa tiến tới, đi về hướng này thì có vẻ là vào Thượng Dương Cung của Hoàng hậu.

“Tỷ tỷ.” Điều Thực Phi cúi gồi hành lễ.

Chung phi vội đỡ lấy tay Điều Phi: “không nên đa lễ như thế.”

“Nhìn tỷ tỷ có lẽ là đang có việc, muội cũng không dám làm phiền.” Điều phi nói, từng hành động cử chỉ vô cùng cung kính.

Chung phi cười nhạt: “muội muội quả thật là người tinh ý, đúng vậy, bản cung đang định đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương, vừa lúc muốn hỏi ý Hoàng hậu về một vài việc trong cung.”

Điều phi cúi đầu: “vậy thì muội muội xin phép cáo từ, tỷ tỷ thông thả.”

Chung Phi và Điều Phi trước nay rất ít khi nói chuyện với nhau, gặp nhau cũng chỉ nói vài câu rồi đi. Điều phi là người thâm sâu khó đoán nhất trong cung, ngay cả Lý Hoàng hậu cũng không biết rõ nàng ta thật sự là loại người gì, hơn nữa xuất thân nàng ta cao quý không kém ai, vì vậy Chung Phi cũng không muốn gây sự với nàng ta làm gì.

Giữa đình có một bộ bàn ghế đá nên Hà phi đã ngồi chờ sẵn ở đấy, trên bàn đặt rất nhiều bộ tranh thêu, vừa thấy Điều phi đã liền vẫy tay: “ở đây.”

Điều phi nhìn thấy liền bước tới, còn Hà Phi thì cầm mấy bản thêu tranh chia ra đưa cho Điều phi: “đây là những bản thêu tranh ta làm được, tỷ xem thử xem có vừa lòng không?”

Điều phi cầm lấy, nhìn qua từng bức, đa phần những bản thêu tranh ở đây đều là vẽ hoa, Điều phi gật đầu hài lòng: “đẹp lắm, đường may vô cùng tinh tế, tỉ mỉ, nhất là bức hoa mẫu đơn này. Đức phi quả thật khéo tay.”

Hà phi phì cười:“tỷ tỷ quá khen rồi, ban đầu muội cũng làm tệ vô cùng, phải học rất lâu, một phần cũng là nhờ những nữ quan của ti chế phòng chỉ dạy mới giỏi như bây giờ đó.”

Điều phi cười nhẹ:“nếu như vậy thì phải nói Đức phi học hỏi rất nhanh, nhìn mấy bức thêu này đường may rất tốt, không chừng còn đẹp hơn cả ti trưởng của ti chế phòng nữa.”

“Tỷ tỷ cứ nói quá rồi.”

Thượng Dương Cung.

Chung phi nghiêm trang bước vào thiên điện của cung Thượng Dương. Để chứng tỏ uy thế của mình trước mặt Lý Hoàng hậu, nàng ta mặc một bộ xiêm y màu bạch kim chói lóa, những thứ trang sức trên người rôm rôm bông tai, vòng cổ, trâm cài cũng một màu bạch kim như thế. Mảo thì phụng hoàng, điểm trang phấn son rực rỡ.

Lý hoàng hậu bình thường không thích ra ngoài, ở mãi trong cung nên trang sức và y phục không lộng lẫy lắm. Vừa nhìn qua thì thật sự chẳng biết ai mới là Hoàng hậu.

“Thần thiếp bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Chung phi chấp tay, cúi gồi hành lễ.

Lý hoàng hậu tay phẩy quạt, chẳng thèm đếm xỉa tới Chung phi, trong hậu cung này chỉ có hoàng hậu là dám làm bộ dáng khinh người này trước mặt Chung phi này cả. Lý hoàng hậu này không giống với những hoàng hậu thích giả vờ khác, đường đường chính chính mà tỏ ra không thích nàng. Thiết nghĩ điều này cũng là dĩ nhiên, nàng ta và Chung phi xuất thân ngang nhau, tính cách kiêu kỳ như thế cũng dễ hiểu.

Phải nói Chung phi và Lý hoàng hậu trái ngược hoàn toàn, đều là con cháu danh gia vọng tộc nhưng tâm cơ khác hẳn nhau. Một người thì ngu ngốc một người thì thông minh, nham hiểm.

Võ Tương Minh rất khéo léo khi để Lý Linh Hoa ngồi vào ngôi vị Hoàng hậu thay vì cho Chung Quý Phi, mặc dù hậu cung hơi rối loạn nhưng có thể tìm ra một kẻ có thể trấn áp Chung phi.

Thế nhưng nữ chủ hậu cung này đều là những kẻ độc ác, không thể để cho bọn họ làm loạn, vì vậy Hoàng đế mới cho những phi tần hiền lành, dịu dàng, tâm tư tinh tế như Hà phi và Điều phi lên vị trí Thực phi và Đức phi chỉ sau các nàng.

...

Thấy dễ như vậy mãi cũng không tốt, Lý hoàng hậu hươ tay:“miễn lễ, ban ngồi.”

Biết tính Hoàng hậu trước nay luôn thích làm khó người khác nên Chung phi này giờ không hề tỏ ra tức giận gì cả. Và lại nàng đến đây tìm gặp Hoàng hậu là có ý, nếu tức giận chẳng phải làm hỏng chuyện lớn sao?

Chung phi ngồi xuống, định uống một chút nước, nhìn quanh mới phát hiện chẳng có bình trà nào gần đây, Lý Hoàng hậu thấy thế liền nói:“muội muội thông cảm, lúc này bản cung cho người đem toàn bộ ấm trà đi rửa, lại không nghĩ muội muội đến đây nên chẳng kịp đem ra, thấy muội muội thần sắc tốt như vậy, nhịn khát một chút chắc là không sao nhỉ?”

Đấy, Hoàng hậu lại tìm cách gây khó rồi, là nàng ta cố tình bủn xỉn, bây giờ lại ra vẻ tốt lành. Chung phi chỉ cười nhạt:“Hoàng hậu nương nương trước nay là người biết tiếp khách nhất nhì trong cung, sơ xuất một lần cũng không sao.”

Bị Chung phi nói móc như thế mà Lý hoàng hậu vẫn không hiểu, chỉ cười:“biết như thế thì tốt, đạo này trong hậu cung nhiều việc, bản cung vất vả vô cùng, cũng đã cho miễn lễ thỉnh an mấy ngày này, thật không nghĩ muội muội sẽ đến đây.”

Nghe thế, bỗng dưng Chung phi bật dậy khiến Lý hoàng hậu giật mình sao đó lại quỳ xuống:“Châu Cầm có tội, xin Hoàng hậu nương nương trị tội thật nặng.”

Lý hoàng hậu liền bảo:“có tội? Người có tội gì?”

Chung phi cúi đầu, từ khóe mắt chảy một giọt lệ ra:“tội của Châu Cầm rất lớn, thân là thủ lĩnh phi tần mà không biết cách quản lý lục cung để Hoàng hậu nương nương u phiền, khiến các tỷ muội lo lắng.”

Nói về diện mạo thì có thể nói Chung quý phi là điểm lệ nhất hậu cung, bình thường đã đẹp, nay lại làm vẻ ủy mị, mắt ngấn lệ, quả thật động lòng người, vừa nhìn đã khiến nam nhân muốn bay vào che chở.

Riêng Lý hoàng hậu, vốn đã không thích Chung phi, nay nhìn thấy vẻ mặt này lại căm ghét hơn, đành giọng:“rốt cuộc là chuyện gì, bản cung không thích chờ đợi đâu.”

Thấy Hoàng hậu đang bực mình, Chung phi cũng không khóc nữa, nói:“có hồ ly tinh trong hậu cung, âm thầm mê hoặc hoàng thượng.”

Lý hoàng hậu đang uống trà, vừa nghe Chung phi nói đã đặt tách trà xuống: “cái gì? Chung phi, trước mặt bản cung đừng có ăn nói hàm hồ!” Chung phi bĩu môi: “lời thần thiếp nói hoàn toàn là sự thật, mấy ngày trước trong hậu cung đám nô tài đồn ầm lên chẳng lẽ nương nương chưa nghe tới?”

Lý hoàng hậu bật cười: “bản cung thân phận tôn quý, thân ngọc mình ngà, có sao lại đi quan tâm tới mấy lời của mấy tên nô tài đó chứ? Nực cười thật.”

“Nếu tỷ tỷ chưa từng nghe qua thì để muội kể cho tỷ nghe. Tháng trước ở Ngự Tiền bị nghi án mê hoặc bệ hạ vì trên người ả tỏa ra mùi phấn hương, bệ hạ khi biết tin đã điều tra đến cùng.” Chung Phi tường cung kể cho Lý hoàng hậu nghe.

“Vậy thì sao? Có thể là ả bị oan thật sự bị oan nên bệ hạ mới làm như thế, có gì sai?”

Chung phi cười nhẹ: “thần thiếp vẫn chưa kể hết, sau khi điều tra mới biết được hóa ra ả bị oan, là có kẻ cố tình đổ phẩn thơm vào người ả. Mà loại phẩn đó là loại thượng hạng, có tên là Lưỡng Đẳng. Là loại mà bệ hạ tặng riêng cho thần thiếp.”

Lý hoàng hậu nhíu mày: “vậy là người hại ả sao? Tự động đến đây kể tội của chính mình cho ta nghe, người cũng thật thà quá nhỉ?”

“Muội vẫn chưa kể hết cơ mà, hơn nữa muội không có hại ả. Có kẻ muốn vu oan cho muội. Nương nương có biết hay không, bệ hạ đã vì việc này mà đích thân đến chấp vấn muội.”

Lý hoàng hậu nghe đến đây thần sắc có chút thay đổi. Việc này nhìn có vẻ đơn giản nhưng quả thật là có chút kỳ quái.

Nếu vì một cung nữ bị oan mà tới chấp vấn một phi tần có quyền lực như Chung phi thì quả thật kỳ lạ, càng nghĩ lại càng rối.

Thấy Hoàng hậu có vẻ đã dần hiểu ra, Chung phi lên tiếng: “nương nương chắc cũng nhận ra rồi nhỉ? Bệ hạ tính cách có chút hồ hững với mọi thứ, nếu là bệ hạ thì cho dù ả có bị người khác hại thì sẽ tự cho người đi điều tra, nào ngờ người lại đích thân làm hết, đó lại chỉ là một ả cung nữ thấp kém, điều này thật khiến người khác cảm thấy lạ.”

Vẫn cảm thấy chưa đủ, Chung phi cố bổ sung thêm: “muội cũng đã từng nhìn thấy ả ta, dung mạo cũng rất xinh đẹp đó.”

Trán của hoàng hậu từ từ đỏ mồ hôi, ậm ừ nói: “nói tóm lại thì ý của người chính là ả cung nữ đó bị nghi án là mê hoặc bệ hạ nhưng thật ra là bị oan vì có kẻ hãm hại. Nhưng mà đến cuối cùng người thật sự mê hoặc bệ hạ lại chính là ả. Có phải vậy không?”

Chung phi gật gù: “rần như là vậy?”

Lý hoàng hậu bắt đầu thấy đau đầu, quay sang bên phải nói: “Điều...” nhưng rồi lại ngừng.

Chung phi cười gian, hóa ra là đang tìm Điều phi, nàng ta bây giờ có lẽ đang bận ở chỗ Hà phi rồi. Nhìn thấy Hoàng hậu lưỡng lự, có phần không tin, Chung phi liền nói thêm:

“Ả cung nữ này thật ra chính là Tài nữ mà một năm trước nương nương đã phế truất.”

Lý hoàng hậu tỏ vẻ không tin: “không thể nào, bản cung đã cho cô ta vào Hoán Y Cục rồi cơ mà?”

Chung phi đáp: “do ả ta có bản lĩnh, từ Hoán Y Cục có thể nhảy vào Thanh Ninh Cung, rồi từ Thanh Ninh Cung lại nhảy vào Bảo Long Điện thành Cung nữ Ngự tiền. Không có gì là không thể cả.”

“ĐÚNG LÀ QUÀ QUẮC! Không biết yên phận còn dám ôm mộng triều cao?!” Lý hoàng hậu vốn chúa ghét những kẻ không biết tự lượng sức, chim trĩ đòi hóa phượng hoàng, và đặc biệt nhất là tội mị chủ! Võ Tương Minh là thuộc về nàng, không ai có tư cách giành cả!

Còn Chung phi khi thấy bộ dạng này của Hoàng hậu thì đã biết rõ kế hoạch đã thành công, liền chấp tay:

“Mong Hoàng hậu nương nương sẽ ra tay quyết đoán, thanh lọc được hậu cung, lấy uy thế của của mẫu nghi thiên hạ mà trấn áp hồ ly!”

Lý hoàng hậu đứng lên, hỏi: “ả tên gì?”

Câu Chung phi đợi này giờ chính là câu này, nàng cũng đứng lên, yếu điệu nói ra từng chữ: “Anh... Thiện... Lâm!”

Hết chương 54.

14/4/2016

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 55

Nguyệt Hằng bây giờ cũng đã về cung, Thiện Lâm thì đứng ở trước cửa Bảo Long Điện tiễn biệt.

Tội nghiệp con bé thật, chỉ mong rằng con bé sớm ngày tìm ra được hạnh phúc của riêng mình và thoát khỏi cái Tử Cẩm thành này. Mong là ngày đó sẽ đến sớm.

Nàng quay vào định tiếp tục công việc của mình thì bỗng nhiên bên ngoài vang vào tiếng:

“HOÀNG HẬU NƯƠNG NƯƠNG GIÁ ĐÁO!”

Lý hoàng hậu đến? Võ Tương Minh đã xuất cung lâu lắm rồi, sao nàng ta lại đến đây? Lại với cái khí thế hùng hổ, gương mặt tức giận. Ở trong cung ai mà không biết Hoàng hậu này bản chất rất hung dữ, nàng ta mà trưng vẻ mặt tức giận đó ra thì lúc đó thể nào cũng có chuyện, chỉ còn cách lần đi, đừng để nàng ta thấy mặt.

Bên cạnh Lý hoàng hậu còn có Chung phi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Mạc Vân bước ra, cung kính hành lễ: “chúng nô tài xin thỉnh an Hoàng hậu nương nương, bệ hạ đã vắng mặt, không biết Hoàng hậu lặn lội tới đây vì việc gì?”

Lý hoàng hậu không trả lời mà bước thẳng vào trong trong đại điện.

Vì đây là Bảo Long Điện của Hoàng đế nên chiếc long tọa kia không phải muốn ngồi là ngồi, vì vậy Mạc Vân sắp xếp một chiếc ghế to đặt dưới long tọa cho Hoàng hậu ngồi.

Chung phi được lệnh phò trợ Hoàng hậu quản lý Lục cung nên được đặt ghế ngồi ngay bên cạnh Hoàng hậu.

Tất cả các nô tài kể cả Thiện Lâm đều được triệu tập ở chính điện.

Hoàng hậu từ bên ngoài ung dung bước vào, kiêu sa ngồi vào tọa, vừa nói vừa vuốt ve hộ chỉ (1) vàng của mình: “bệ hạ vắng mặt đã mấy hôm nay, trong cung bỗng nhiên xuất hiện tà khí. Mà tà khí này lại xuất hiện ở ngay ngự tiền này, bản cung thân đứng đầu lục cung, nhất quyết phải trừ khử!”

Lần này là tới lượt Chung phi nói, nàng ta quay sang nhìn Mạc Vân: “ngươi là chủ sự cung nữ của Bảo Long điện này, công việc của ngươi là quản lý chặt chẽ đám nô tỳ trong cung, không cho chúng ý quyền làm tới, bao lâu nay bản cung luôn coi trọng ngươi là người trẻ tuổi nhưng lại được việc, nhưng mà lần này ngươi có sơ xuất lớn rồi.”

Mạc Vân vội cúi đầu: “không biết nô tỳ đã làm gì không thỏa đáng, xin nương nương minh thị.”

Chung phi cười nhẹ, khẽ nói: “Anh Thiện Lâm! Ra đây!”

Thiện Lâm giật nảy mình, Chung phi gọi ngay đích danh của nàng ra khiến nàng không khỏi sợ hãi.

Thiện Lâm trong lòng bỗng dâng lên cái cảm xúc của hôm tấn kiến Hoàng hậu và các phi tần của một năm trước, lúc đó Chung phi là kẻ lợi dụng Lý hoàng hậu mà nhắm vào nàng, bây giờ lại một nửa đối mặt với Hoàng hậu, cảm giác sợ hãi càng tăng cao.

“Nô tỳ Anh Thiện Lâm bái kiến Hoàng hậu, Quý phi nương nương.” Thiện Lâm kiềm lại nỗi sợ hãi, bình tĩnh mà bước ra.

Chung phi nhìn Hoàng hậu, yếu điệu nói: “Hoàng hậu nương nương, đây chính là thị nữ đáng thương mà thần thiếp đã kể, khi không lại bị nghi oan là mê hoặc hoàng thượng, người nói xem có tội nghiệp không? Nghe đâu còn bị lãnh 30 cái tát, còn bị phạt quỳ giữa trời mưa ẩm ướt, thật tội nghiệp.” Đến bây giờ Thiện Lâm vẫn không biết rốt cuộc Chung phi đang có ý định gì, tại sao lại tỏ ra quan tâm tới nàng như vậy? Chắc chắn nàng ta đang có dã tâm!

Chung phi lại buông lời khiển trách Mạc Vân: “Mạc Chủ Sự à, lần này ngươi sai thật rồi!”

Mạc Vân quỳ xuống: “là nô tỳ làm việc không cẩn thận, xin nương nương mạnh tay trách phạt.”

“Trách phạt?” Chung phi nhướn mày: “Mạc Chủ Sự nói hơi quá rồi, ngươi là thân tín của bệ hạ, làm sao mà bản cung dám trách phạt ngươi? Bản cung chỉ là nên răn dạy ngươi từ nay phải làm việc cẩn thận mà thôi. Hơn nữa vụ việc này đã được bệ hạ làm sáng tỏ, không cần phải nhắc tới làm gì.”

Mặt Lý hoàng hậu dần dần nhả lại, Chung phi nói tiếp: “bệ hạ quả thật là quan tâm tới Thiện Lâm, nghe đâu người đã đích thân điều tra việc này, không những thế còn rất tức giận khi biết kẻ bày ra, bệ hạ vốn ít khi tức giận lắm cơ mà.”

Thấy mặt Hoàng hậu càng lúc càng giận, Thiện Lâm cuối cùng cũng đã hiểu mọi chuyện.

Nàng ta cố tình nhắc tới việc này là muốn cho Hoàng hậu biết việc Võ Tương Minh có ý với nàng, thảo nào hai người họ lại hùng hổ kéo tới đây. Vị Quý Phi nương nương này quả thật là ranh ma!

Thiện Lâm nghiêng mình chấp tay: “Nương nương nói không sai, bệ hạ quả thật rất quan tâm nô tỳ!”

Lý Hoàng hậu vừa nghe đã nghiêng rằng:“ người!”

Thiện Lâm mỉm cười:“ nô tỳ là cung nữ ngự tiền, tức là người hầu làm mọi việc bên cạnh chăm lo mọi công việc vặt cho hoàng thượng. Hoàng thượng là người bao dung, vốn coi trọng nô tài trong cung, nương nung hễ hỏi mọi người ở đây, có ai mà không kính trọng hoàng thượng? Tất cả là do hoàng thượng nhân đức.”

Mọi người kể cả Hoàng hậu cũng im lặng lắng nghe Thiện Lâm nói.

Cảm thấy mình đang được thể, nàng tiếp tục câu chuyện:“ có một lần thái giám Xuân Phúc bên cạnh phòng nô tỳ bị phong hàn nặng, bệ hạ cũng đến xem thử rồi cho thái y cao tay đến chữa trị, nội việc này đã biết bệ hạ coi các nô tài trong cung như tay chân. Vậy thì việc nô tỳ bị vu oan, bệ hạ quan tâm là chuyện thường tình. Nô tỳ là người của hoàng thượng, dĩ nhiên Hoàng thượng phải tức giận. Cũng giống như có kẻ mạo phạm tới nô tài của Hoàng hậu và Quý phi thì hai vị nương nung cũng sẽ tức giận mà thôi.”

Mặt của Lý hoàng hậu dần giãn ra, mặt nở một nụ cười:“ người nói rất có lý lẽ, chỉ có những kẻ nhỏ mọn mới quan tâm tới chuyện này. Chung phi, người suy nghĩ hơi xa rồi đó!”

Thiện Lâm thì nở một nụ cười tinh ranh. Chung phi ơi là Chung phi! Người nghĩ lần này ta để yên cho người hại như những lần trước sao, nếu chỉ một vài lời nói mà người có thể khiến Hoàng hậu hiểu lầm ta mê hoặc hoàng thượng thì ta vẫn có thể làm lại như vậy được mà không thua người!

Nhưng mà... không hiểu vì sao mặt của Chung phi vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì, nếu đổi lại là người khác thì đã tức xì khói vì kế hoạch bất thành rồi.

Lý hoàng hậu xua tay:“ Thiện Lâm mau lui xuống đi, lát nữa ta sẽ có thưởng cho người, còn Chung phi, người nên về tự kiểm điểm lại đi, chủ tử quan tâm nô tài thì có gì là lạ.” Chủ tử quan tâm nô tài thì không có gì là lạ, nhưng chủ tử đem kỷ vật yêu quý nhất của mình tặng cho nô tài thì đó mới là chuyện lạ đấy.”

Vừa lui được hai bước, câu này của Chung phi đã khiến Thiện Lâm đóng băng tại chỗ. Nàng ta nói như vậy không lẽ đã biết về việc Võ Tương Minh đưa cho nàng cây sáo kia?

Lý hoàng hậu liếc xéo Chung phi:“ ý của người là gì?”

Chung phi cảm tách trà kê ở cửa miệng, nói:“ việc này thần thiếp không biết rõ lắm đâu, chỉ e là Anh Thiện Lâm này biết rõ hơn nhiều.”

Thấy Thiện Lâm không nói gì, Chung phi được thể lấn tới:“ thế nào? Người sao lại im lặng thế, nếu người không nói ra được thì Mạc Chủ Sứ nói đi.”

Chung phi từ Thiện Lâm lại đối đối tượng bất qua Mạc Vân, Lý Hoàng hậu nhìn Mạc Vân, đánh giọng:“ Mạc Chủ Sứ, người mau nói cho bản cung biết rốt cuộc là giữa bệ hạ và ả có chuyện gì?”

Mạc Vân hơi run, lắp bắp trả lời:“ nô tỳ không biết, nô tỳ chỉ biết là bệ hạ quả thật có đưa cho Thiện Lâm một cây sáo. Đó là cây sáo của Linh Nhân Quý Phi mẫu thân thân sinh của bệ hạ, người rất xem trọng, không bao giờ để ai chạm vào nó cả. Nô tỳ cũng không biết tại sao bệ hạ lại đưa nó cho Thiện Lâm.”

Chung phi hớp một ngụm trà, cười mỉa mai Hoàng hậu:“ Hoàng hậu nương nung à, mau lắng cái lỗ tai lên mà nghe cho rõ đi, xem bản cung có nói sai không?”

Tay Hoàng hậu giật giật, mặt híp lại, đứng bật dậy, quát to:“ NGƯỜI ĐẬU! BẮT Ả LẠI!”

Vào giữa lúc dầu sôi lửa bỏng ở Bảo Long Điện, tại Hồ Sen, hai nữ nhân vui vẻ vừa đánh cờ vừa ung dung uống trà, tâm trạng vô cùng thoải mái.

Diêu Thục Phi đặt tách trà xuống, trầm trồ khen ngợi:“ Đức phi quả thật là người mộc mạc giản dị, chỉ uống những loại trà hạ phẩm. Tuy là trà dành cho thường dân nhưng uống vào rất ngọt miệng, lần đầu tiên ta được thử đó.”

Hà phi cười nhẹ:“ chỗ của ta không có mấy loại trà như Long Tĩnh hay Bích Loa Xuân, mong là tỷ tỷ đừng chê.”

Hà phi đặt quân cờ của mình xuống, cười tươi:“ muội thắng rồi.”

Diêu phi không phục, nhìn ngang dọc bàn cờ rồi mới chịu tâm phục khẩu phục:“ muội muội quả nhiên là cao thủ cờ nghệ, đánh với muội mười ván là muội đã thắng hết chín ván rồi.”

Hà phi cười trừ:“ nói tới cao thủ cờ nghệ phải là Thái hậu mới đúng, hôm nào muội cũng cùng Thái hậu đánh cờ cả, vì vậy nên lĩnh hội được không ít, hôm nay tỷ hẹn muội tới đây quả nhiên đúng lúc muội muốn chơi cờ.”

Diêu phi vừa nghe Hà phi nói câu đó bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, khều nhẹ Hà phi:“ muội muội, hình như muội nhầm lẫn phải không? Là muội hẹn ta tới đây cơ mà.”

Hà phi xua tay phi cười: “tỷ tỷ nói gì thế? Là tỷ hẹn muội tới mà?”

Điều phi lắc đầu: “đâu có? Lúc đó ta ở cung của Hoàng hậu suốt, bỗng nhiên một tên thái giám tiến vào nói rằng muội hẹn ta tới nên ta mới tới đây.”

Hà phi ngạc nhiên nói: “muội cũng vậy?”

Cảm thấy khó hiểu, Điều phi tự hỏi: “rốt cuộc là ai bày ra trò này?”

“Thục Phi nương nương! Thục Phi nương nương!” Một ả cung nữ vừa đi vừa hét toáng lên gọi Điều phi.

Điều phi bức mình, buông lời khiển trách: “đây là Từ Cẩm thành, không phải Nghĩa Vương Phủ, vừa đi vừa la hét như thế. Ngươi đang gọi hồn bản cung à?”

“Nương nương tha tội, chỉ là nô tài muốn bẩm báo.” ả cung nữ tiến lại thì thào vào tai Điều phi.

Điều phi thất kinh: “ngươi nói sao?!” Nhưng khi biết Hà phi cũng ở đây thì nàng ta cũng dịu lại: “muội muội, ta có việc gấp phải làm, cáo từ trước.”

Cung nữ Diệu Nhi bước đến bên Hà phi, nhỏ giọng: “lúc này nô tỳ nghe nói Hoàng hậu đang làm loạn Ngự tiền, có cả Chung quý phi cũng đi theo. Nô tỳ tin chắc việc này là Chung phi vì muốn khử Thiện Lâm nên ra tay đây.”

Hà phi định uống trà nhưng phát hiện trà đã nguội, liền đặt xuống: “Hoàng hậu và Diên Thanh Công chúa là hai chỗ dựa duy nhất để nàng ta duy trì ngôi Thục phi này cơ mà, kẻ ra thì nếu chỉ sinh con gái thì sẽ có rất nhiều điểm bất lợi.”

“Nói cũng lạ, Chung phi nếu muốn giết Thiện Lâm thì có rất nhiều cách âm thầm, sao lại mượn tay Hoàng hậu?”

Hà phi cảm một quân cờ lên, nhìn một hồi rồi nói: “ngươi quên nội gián của chúng ta ở Càn Tường cung nói gì rồi sao? Phụ thân nàng ta Chung thái úy cung cấp thông tin giả về Nam Tộc, lần này bệ hạ viện cớ xuất tuần mà tới Nam Tộc, chắc chắn phụ thân nàng ta sẽ bị khiển trách, việc này cũng sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ Chung thị, vì vậy nên nàng ta mới quyết định dùng Hoàng hậu làm con thiêu thân dụ bệ hạ quay về.”

Diệu Nhi gật đầu: “hóa ra là như vậy, mà Hoàng hậu tại sao lại dễ bị gạt như vậy chứ?”

Hà phi thả quân cờ xuống bàn, trầm ngâm nói: “trong hậu cung này kẻ rất thông minh nhưng cũng rất nhiều kẻ ngu si vô tri, ngốc như heo nái. Cuộc đời này vô cùng bất công, người hiền lành thật thà như Thiện Lâm thì bị vui đập không thương tiếc, còn bọn ngu dốt chỉ biết ranh đua, dựa hơi tổ tiên thì thông thả ngồi trên ghế cao. Phương Chi Lôi chính là một ví dụ điển hình đây.”

Diệu Nhi cười khúc khích, tuy Hà phi đang nói Phương Chi Lôi nhưng ả thừa biết lời này là đang nhắm vào Hoàng hậu.

Nàng xếp cờ gọn lại, miệng lén nhép: “những kẻ ngu dốt thường rất hay cãi cò không chịu phục với người khác. Nếu sau này ngươi có là một kẻ ngu dốt thì đừng nên như thế, nên im lặng một chút, lắng nghe nhiều một chút. Không chừng ngươi sẽ là một người hiểu biết hơn đó.”

Hà phi thần nhiên nói tiếp: “kể ra Chung phi cũng rất thông minh, chiều ngày hôm nay của nàng ta vừa bảo vệ được vinh hiển gia tộc, vừa khiến bệ hạ chán ghét gia tộc đứng đầu triều đình là Lý gia, vừa loại trừ được cái gai trong mắt là Anh Thiện Lâm, một mũi tên trúng 3 đích!”

Hết chương 55.

29/4/2017

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chương 56

Điều phi gấp rút chạy đến Bảo Long cung, định đi vào thì lại bị cung nữ Lan Châu của Chung phi chặn lại.

“Bản cung nghe nói Hoàng hậu nương nương đang ở bên trong, muốn vào đây cầu kiến một chút!”

Lan Châu cúi đầu: “Hoàng hậu nương nương hiện đang trừng phạt nô tài làm trái cung quy, e là không tiện cho ai vào đây. Nếu Điều Thục phi nương nương muốn vào gặp thì hãy đợi một chút, nô tỳ sẽ vào trong hỏi Hoàng hậu.”

Dù biết Lan Châu là người của Chung phi nên chắc chắn sẽ không bẩm với Lý hoàng hậu việc mình đến nhưng Điều Phi vẫn kiên nhẫn đứng chờ, mắt bao công sức mới bám vào được cây đại thụ Hoàng hậu này, tuyệt đối không thể để nàng ta sập đổ được!

Lúc này bên trong Thiên điện, Thiện Lâm bị bắt phải nằm sấp giữa điện, hai tên thái giám đứng hai bên cầm hai cây gậy đánh liên hồi.

Lý hoàng hậu vẫn không chịu tha cho nàng, Thiện Lâm gồng mình chịu đòn, mắt vẫn hướng nhìn Chung phi.

Nữ nhân này tính toán quả thật là kỹ lưỡng, Thiện Lâm nàng dù có tính đường nào đi nữa vẫn không thể thoát khỏi lòng bàn tay của nàng ta. Ngay cả việc nàng được Vô Tương Minh tặng cây sáo kia mà nàng ta vẫn biết, sao có thể như vậy được?

Nàng chắc chắn một điều rằng trong cái Ngự Tiền này còn có nội gián của Chung quý phi cài vào.

Thấy Thiện Lâm nhìn mình bằng con mắt căm hờn, Chung phi chỉ đáp trả lại bằng một nụ cười.

Lan Châu đi vào thỏ thẻ vào tai Chung phi, nàng ta nghe xong thì cười khinh: “à đến rồi à? Được rồi, đợi một lát.”

Chung phi ngồi dậy, nghiêng mình về phía Hoàng hậu: “bẩm nương nương, bên ngoài có chút chuyện cần thần thiếp xử lý, xin phép thần thiếp ra về trước.”

Lý hoàng hậu khinh thường nên chẳng thèm trả lời, Chung phi đành ra ngoài.

Khi có người đi ra, Diêu phi cứ ngỡ là Hoàng hậu, định chạy tới nhưng hóa ra kẻ đó lại là Chung phi.

“Muội muội, có gì mà lại gấp rút tới đây tìm Hoàng hậu vậy? Hoàng hậu bảo ta ra đây, nếu muội có gì muốn nói cứ nói với ta, ta sẽ bẩm lại với Hoàng hậu.”

Diêu phi hơi xanh mặt, khe khẽ đáp lại: “cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng, chỉ là vài chuyện vặt trong cung.”

Chung phi cười hòa nhã: “nếu nói như vậy thì chuyện này báo sau cũng được, Thượng Cung cục vừa dâng lên vài món ăn mới rất ngon, hay là muội cùng tôi đi.”

Diêu phi do dự, nhưng thấy Chung phi tự quyết như thế cũng không tùy tiện từ chối được, thôi nếu Lý hoàng hậu làm chuyện đại đột thì cứ để một mình nàng ta gánh lấy, nàng từ đây vô can với nàng ta.

Thanh Ninh Cung

Diệu Nhi bưng tách trà đặt lên bàn cho Hà phi uống, bây giờ dầu sôi lửa bỏng, vốn tính điềm tĩnh nhất trong tứ phi mà còn đứng ngồi không yên.

Diệu Nhi nói: “đúng như nương nương tính toán, Diêu phi muốn vào Bảo Long điện nhưng lại bị Chung phi chặn ở cửa, bây giờ đã bị gọi đi Càn Tường Cung rồi.” Hà phi gật đầu, quay sang cung nữ đang gác cửa, nói: “ta đợi rồi, người đến Thiên phòng lấy vài món điểm tâm về đây!”

À cung nữ nghe thế lập tức ra ngoài làm theo lệnh, cảm thấy không còn ai, Hà phi bảo Diệu Nhi tới gần, lấy một mẫu giấy ra: “đây là mật thư và lệnh bài của bản cung, người cho người về Hà phủ báo với ca ca, dùng ngựa đi nhanh nhất có thể tới Nam Tộc tìm bằng được bệ hạ rồi đưa cho người.”

Diệu Nhi lo lắng nói: “giờ phút này mà người còn lo lắng cho Anh Thiện Lâm sao? Hơn nữa việc Bệ hạ tới Nam Tộc chẳng qua chỉ là suy đoán của Chung phi, không chừng bệ hạ quả thật đi di hành, nếu bây giờ chúng ta...”

“Ngoài cách này ra bản cung không còn cách nào khác cả! Thiện Lâm dẫu sao cũng là nô tỳ cũ của ta, được ta tiến cử đưa vào Ngự tiền. Nếu Chung phi đã muốn hại Thiện Lâm không chừng ả cũng sẽ quay sang ta rồi nói rằng ta tạo dựng bè phái mà cho Thiện Lâm đến Ngự Tiền mê hoặc hoàng thượng. Đến lúc đó mũi tên này của Chung phi không phải chỉ là 3 đích không đầu mà phải là 4 đích!”

Diệu Nhi giờ mới hiểu, ậm ừ: “hóa ra là như thế.”

Vì muốn mọi chuyện sẽ ổn thỏa nên Diệu Nhi mở thư ra xem lại, nội dung thư tất nhiên là nói về chuyện Hoàng hậu náo loạn ngự tiền, nhưng xem kỹ lại thì mới phát hiện ra điều lạ: “nương nương, sao người lại ghi thêm ba chữ Anh Thiện Lâm?”

“Ta ghi tên Thiện Lâm vào là muốn để hoàng thượng đọc được.” Hà phi khẽ nói.

Diệu Nhi đầu óc dù không ngốc nhưng quả thật đi theo vị chủ tử này đã 8 năm mà cũng chẳng hiểu nổi Hà phi đang nghĩ cái quái gì trong đầu. Hà phi bèn đứng dậy giải thích: “ta là đang muốn đánh cược!”

“Đánh cược?”

Mặt Hà phi bỗng dưng trở nên buồn bã, nhẹ giọng: “ta vốn từ lâu đã nghi ngờ hoàng thượng có ý gì đó với Thiện Lâm, bằng không người chẳng bao giờ quan tâm tới nữ nhân cả. Hoàng thượng cưng chiều Lý hoàng hậu và Chung phi hay thậm chí là Uyển Nghi Tàn Như Huệ chẳng qua là vì người đang cần sự giúp sức của gia tộc bọn họ mà thôi, đâu phải chân tình.”

“Nếu thật sự hoàng thượng thích Anh Thiện Lâm thì sao?” Diệu Nhi hỏi.

“Vậy thì càng tốt.” Hà phi dứt khoát nói: “nếu Hoàng thượng vì Thiện Lâm mà chịu quay trở về thì xem như kế hoạch của ta thành công, ta sẽ nói với bệ hạ rằng Hoàng hậu ý quyền lộng hành, không có đức làm mẫu nghi thiên hạ, tất nhiên bệ hạ sẽ nghĩ đến chuyện phế hậu! Lúc đó ta sẽ can nhắc hoàng thượng phong Thiện Lâm làm Phi!”

Diệu Nhi há hốc mồm: “phong Anh Thiện Lâm làm phi tần? Nương nương, người đang nghĩ cái gì vậy? Hơn nữa lỡ như Hoàng hậu thật sự bị phế thì Chung phi sẽ làm Hoàng hậu thì sao?”

Hà Phi lắc đầu: “chuyện này ta đã tính hết rồi! Trong cung này phi tần có địa vị cao nhất chính là những người ở ngôi Tứ phi: Quý - Thục - Đức - Hiền. Cho dù bọn ta ai làm Hoàng hậu thì chắc chắn cũng không tới lượt Chung Quý Phi.”

“Sao nương nương lại chắc chắn như thế?”

“Một Lý hoàng hậu ngu ngốc đã đủ khiến hậu cung rối loạn, hơn nữa Chung phi là kẻ quý kẻ đa đoan, hoàng thượng từ lâu đã đề phòng, người nghĩ người sẽ cho một người như vậy làm Hoàng hậu sao?”

Hà phi đứng lên đi vài vòng rồi nhẹ nhàng nói tiếp: “hơn nữa việc phong Anh Thiện Lâm trở lại làm phi tần ta đã suy tính kỹ rồi. Bản cung mặc dù sinh ra Nhất Huy, là Đại Hoàng Tử duy nhất của Hoàng thượng nhưng ta lại thất sủng, cũng không thể mở rộng được tiền đồ cho con trai ta. Vì vậy ta phải chọn Thiện Lâm làm người được đặc sủng, nói vài câu tốt đẹp về Huy nhi trước mặt hoàng thượng.”

“Nhưng mà trong cung có quy định cung nữ không được làm phi tần, năm xưa Ngô hiền phi cũng vì quy định này suýt bị đánh chết đó.”

Hà phi chỉ thản nhiên nói: “yên tâm đi, lúc đó ta sẽ nói giúp, hơn nữa phụ thân của Thiện Lâm vốn cũng là quan Ngũ phẩm, thuộc hàng chính phẩm, Thiện Lâm ban đầu vào cung cũng là phi tần nhưng bị hoàng hậu phế truất, lúc đó ta sẽ lấy lý do này ra. Còn Anh Thiện Lâm, cô ta từ ngày đầu tiên vào cung đã được bản cung giúp đỡ, cho dù có biết được chuyện ta hại người thì cũng không có vấn đề gì, cô ta là người trọng nghĩa, sẽ biết cái gì gọi là tri ân đáp đền.”

Diệu Nhi vẫn cảm thấy có gì đó không ổn nên nói: “lỡ như ả không nghe theo mệnh lệnh của nương nương thì sao?”

Hà phi đi mỗi chân rồi mới chịu ngồi xuống, trả lời: “Thiện Lâm đã đi vào bước đường này, mất lòng Hoàng hậu, mất lòng Chung phi. Thực tế ả không còn đường nào khác để đi ngoài con đường mà ta sắp đặt sẵn cả.”

Hà phi nắm chặt tay Diệu Nhi: “người nhất định phải đưa lá thư này cho ca ca ta, bảo ca ca phải đưa tới tay Hoàng thượng, càng nhanh càng tốt!”

Càn Tường Cung

Chung phi và Diệu phi đã về đến Càn Tường Cung, thức ăn mà Chung phi nói mọi thứ đã được đem đến sẵn, chỉ đợi hai vị chủ nhân quay về dùng.

“Muội muội ngồi đi.”

“Đa tạ tỷ tỷ.”

Diệu phi đã bắt đầu nghi ngờ việc Chung phi gạt mình đến gặp Hà phi, cộng với việc nàng ta đã nhiều lần hãm hại phi tần. Vì vậy từng hành động cử chỉ của Chung phi đều bị Diệu phi đề mắt tới để dễ dàng đề phòng.

Cảm thấy quá yên ả, Chung phi bèn mở lời: “lâu rồi muội muội mới chịu tới chỗ của bản cung, nên ngồi ở đây nhiều một chút nhé.”

Diệu phi trả lời lại: “làm phiền tỷ tỷ quá, lúc được Hà phi mời đến Hồ sen, bây giờ lại là tỷ tỷ.”

Chung phi mang tiếng là kiêu ngạo nhưng khi nói chuyện với những kẻ thâm sâu như Diệu phi thì phải tỏ ra thật ôn hòa dịu dàng, nàng cầm tách trà lên uống một ngụm rồi bảo: “là tỷ muội với nhau mà, gặp nhau nhiều một chút.”

Diệu phi cười nói: “tỷ nói phải, hôm nay thật có điểm phúc khi được các tỷ muội mời gặp liên tục nhiều lần đến chóng mặt, nhưng trí nhớ của muội kém quá, không biết trong những cuộc gặp hôm nay tỷ đã mời muội 1 hay 2 lần vậy?”

Chung phi cầm tách trà trên tay, nghe câu này của Diệu phi thì liền đặt xuống bàn, tuy cử chỉ nhẹ nhàng nhưng lực khi đặt xuống rất mạnh khiến cả bàn rung lên.

Diệu phi nói như vậy là đang có ý nói Chung phi là kẻ đã mượn danh Hà phi gọi mình tới Hồ sen.

Không gian trong điện im lặng đến lạ thường, hai nữ nhân bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt họ như một, chẳng biết là đang giận hay đang vui.

25/5/2017.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 57

Không gian lúc này vô cùng tĩnh lặng, đến mức mà ngay cả một làn gió nhẹ qua còn nghe rõ được.

Chung phi và Điều phi vẫn im lặng, cứ như thế được một lát thì bỗng dung từ khóe miệng của Chung phi mở ra một nụ cười xảo quyệt: “đích thực là muội muội đã quá lắm cảm, bản cung chỉ mới hẹn muội tới một lần này thôi.”

Điều phi cũng phi cười: “vậy là muội đã nhớ lắm, Đức phi có lẽ cũng như thế. Hậu cung bây giờ chỉ toàn người đăng trí, rõ ràng là mình đi gọi người khác đến rồi lại bảo không có. Thật là hài hước.”

Chung phi dựa lưng vào ghế, nói: “muội muội nói ra từng câu từng chữ đều là thâm ý sâu xa, bản cung đích thực không hiểu và cũng không muốn hiểu hết đâu. Tỷ muội ta lâu ngày mới tụ họp lại đây đàm đạo chuyện nhà, nên nói chuyện vui, đừng vội lo nghĩ tới chuyện khác.”

Điều phi cúi đầu: “ạ.”

Cảm thấy Điều phi đang yếu thế, Chung phi cười tươi: “trong cung gần đây nhiều chuyện xảy ra, Hoàng thượng rất đau đầu và mệt mỏi, tỷ muội ta tốt nhất là nên san sẻ chuyện gì đó để hoàng thượng không còn ưu phiền nữa. Nhắc tới Hoàng hậu đi, bây giờ người đang trị tội nô tài, đây lại là cung nữ ngư tiền mà Hoàng hậu lại chẳng thêm nề nang mà ra tay trừng phạt vì lý do dâm mê hoặc hoàng thượng. Tội này chẳng qua chỉ là người ngoài nói bóng nói gió thế mà Hoàng hậu tin ngay.”

Điều phi cúi cùng cũng đã hiểu ra tại sao Hoàng hậu lại làm loạn như thế.

Chung phi quan sát Điều phi từ trên xuống dưới, nói: “nhìn muội muội thấp thòm không yên, có lẽ là đang lo lắng cho Hoàng hậu. Muội biết không, cái tính khí này của Hoàng hậu vốn đã làm mất lòng Hoàng thượng từ lâu nay rồi, do Hoàng thượng nề nang gia tộc của ả cho nên mới để mặc thôi. Cái ngôi Hoàng hậu đó vốn đã để ả ngồi lâu quá rồi.”

Điều phi trả lời nhỏ nhẹ: “mặc dù đã đuổi hết cung nhân ra ngoài nhưng trước mặt muội mà tỷ nói mấy lời này, không sợ vách tường có tai sao?”

Chung phi bật cười: “vách tường có tai cũng đã bị bản cung cắt bỏ hết rồi, tính tình của bản cung trước nay là như vậy, cứ thích nói thẳng ra, hơn nữa chúng ta là chỗ tỷ muội thân thiết, bản cung tin rằng muội muội sẽ không phải loại tiện tỳ chỉ biết tung tin đồn.”

“Dĩ nhiên là thế rồi.”

Chung phi bảo: “muội muội biết không, hoàng thượng và hoàng hậu không hợp, ả đã làm nhiều việc khiến hoàng thượng bất mãn. Cộng với sự việc ngày hôm nay, rồi sẽ có một ngày Hoàng hậu đáng ghét này bị phế, một Hoàng hậu hiền lương thực đức khác sẽ được tấn phong để nắm giữ hậu cung này thôi.”

Điều phi nghe thế, sắc mặt bỗng dung tối lại như đang suy tính một việc gì đó, thấy thế, Chung phi biết rằng kế hoạch đang tiến triển, nói: “ta có việc phải làm, e là không tiện giữ muội muội lại.”

Điều phi đứng lên cúi gối: “nếu đã như thế thì muội xin cáo lui.”

Khi Điều phi đã đi, Lan Châu chạy vào hăm hực: “nuong nuong, người để Thực phi đi dễ dàng như thế sao? Lỡ như nàng ta đến Bảo Long điện ngăn cản Hoàng hậu, chẳng phải kế hoạch của người tan nát sao?” Chung phi thư thái lắc đầu: “người yên tâm đi, ả sẽ không đại mà tới chỗ của Hoàng hậu đâu.”

Nói đến đây, miệng Chung phi nở ra nụ cười vô cùng tà ác: “ma lực của ngôi vị Hoàng hậu rất lớn, cho dù trong tâm trí ả có muốn giúp Hoàng hậu e là tay chân cũng không muốn đâu. Ván cờ này dù đi đến đâu đi nữa thì kẻ thắng... vẫn là bản cung!”

Điều phi đã đi khá xa Càn Tường cung, này giờ nàng vẫn im như thóc không nói tiếng nào, ả cung nữ nói: “nuong nuong, sao người không tới chỗ Hoàng hậu, Quý phi nuong nuong đã để người đi rồi mà?”

Điều phi thông thả nói: “người không thấy đây là cơ hội của ta sao?”

“Ý nuong nuong là sao?”

Điều phi nói: “trước nay ta là người bàn mưu tính kế cho Hoàng hậu, mỗi khi Hoàng hậu sắp bị Chung phi hại ta liền lập kế giải thoát, có lẽ lần này cũng vậy, nhưng mà...”

Điều phi ngẩng cao về phía trước, mặt nghiêm nghị: “sau khi nghe Chung phi nói chuyện ta mới nhận ra một điều, Hoàng hậu đã nhiều lần làm rách lòng Hoàng thượng, chuyện phế hậu chẳng qua chỉ là sớm muộn, là do e dè cha ả là đại thần lập quốc mà thôi. Nếu như ả bị phế, người có tư cách làm Hoàng hậu người nghĩ là ai?”

“Là một trong tứ phi?” Câu nói này khiến Tiểu cung nữ phải hồi hận khi nói ra, phải nhìn qua nhìn lại xem có ai nghe lén không mới dám nói ra.

“Phải!” Điều phi nhanh chóng trả lời: “trước nay vì nghe lời phụ thân nên ta mới phải dựa vào Hoàng hậu để sống, nhưng nhờ câu nói của Chung phi ta bản cung chợt nhận ra một điều. Thay vì phải dựa vào kẻ khác thì tạo sao ta lại không biến bản thân thành một chỗ dựa vững chắc?”

Ả cung nữ nghe điệu hốt hoảng: “không lẽ nương nương muốn...”

“Ta muốn làm Hoàng hậu! Trong Tứ phi, mặc dù Chung phi là cao quý nhất nhưng thiết nghĩ Bản cung cũng đâu kém. Là con gái của Nghĩa Thân Vương, dù ta chỉ sinh ra công chúa là Điền Thanh và hầu tử sinh ra Hoàng tử duy nhất nhưng cũng không bằng ta. Ngô hiền phi thì không nói rồi, thân thể như cái siêu thuốc, bệnh tật liên miên.”

“Nhưng mà lỡ như sau chuyện này Hoàng hậu nương nương không bị phế, nàng ta chắc chắn sẽ trừng phạt người vì không chịu đến cứu.”

Điều phi thở dài: “yên tâm, dù hiện tại ả không bị phế nhưng nhiều tội cộng lại với những hành động ngu ngốc thì việc ả bị phế chỉ là chờ vào tương lai thôi. Nếu ả có trút giận lên đầu ta thì ta sẽ nói là do Chung phi ngăn cản!”

Hợp Hoan điện.

Nam Hải Nghi là một trong những tỷ muội thân thiết nhất của Thiện Lâm, vì vậy chắc chắn cũng quen biết Tần Lập.

Thiết nghĩ điều này cũng là hiển nhiên, mỗi khi Thiện Lâm bị trừng phạt thì Tần Lập luôn là người bước ra chữa trị. Nam Hải Nghi cũng đã nhiều lần thấy mặt.

Vì nàng mang thân phận là con gái của Bạo Vương Nam Tộc, hiện tại Vạn Thành Quốc và Nam Tộc cũng đang tranh đấu gay gắt. Mỗi khi bệnh tật gì cũng không dám mời thái y vì sợ bị hại. Thật may là quen biết được một vị thái y này nên cũng yên tâm phần nào. “Y thuật của Tân Thái Y quả thật là cao minh, bệnh ho của ta bây giờ đã đỡ hơn rất nhiều, thảo nào Thiện Lâm lại tin tưởng như vậy.” Nam Hải Nghi cất lời khen ngợi.

Tần Lập cúi đầu: “Tiếp Dư quá khen, là thái y trong cung đương nhiên là y thuật của ai cũng phải cao minh rồi.”

Nam Hải Nghi gật đầu cười: “phải, lời khen của ta dư thừa quá rồi, đại nhân đừng chấp nhất. Thấy đại nhân ở Thái y Viện cũng rảnh rồi, hay là từ nay mỗi ngày người hãy đến đây bắt mạch cho ta luôn được không?”

Tần Lập đáp: “vốn cũng rất rảnh rồi, nhưng từ sau khi quen biết a đầu Thiện Lâm kia thì công việc cũng bận hơn nhiều rồi, nhưng nếu Nam Tiếp Dư đã ngõ ý thì hạ quan cũng không ngại đồng ý.”

Nam Hải Nghi bắt sang chuyện khác: “ta nói câu này đại nhân đừng giận, mỗi khi thấy ngài chữa trị cho Anh Thiện Lâm, ánh mắt của ngài đối với muội muội kết nghĩa của ta rất trìu mến đó.”

Tần Lập vừa nghe Nam Hải Nghi nói liền quỳ xuống xin tội: “thần đáng chết!”

Nam Hải Nghi vội nói: “Tần đại nhân đứng lên đi, ta không có ý gì đâu, nhưng ta chỉ muốn hỏi ngài một câu, ngài thật sự có tình ý với Anh Thiện Lâm?”

Tần Lập gật gù, gật đầu nhẹ: “cũng có, nhưng hạ quan biết thân phận của mình, quả thật không xứng với muội ấy, nên không dám ôm mộng trào cao.”

Nam Hải Nghi bật cười: “có gì mà xứng với không xứng? Thiện Lâm muội ấy bây giờ cũng chỉ là cung nữ thôi, nhưng cao hơn một chút là có hai chữ Ngự Tiền phía sau. Nếu lấy một thái y cũng không có gì vô lý.”

Tần Lập cũng không hiểu rõ nàng ta muốn điều gì, Nam Hải Nghi cũng không muốn đợi hẳn hiểu, nói: “ta nghe nói cung nữ của Vạn Thành Quốc này 25 tuổi là được xuất cung về quê lấy chồng. Hiện tại Thiện Lâm chỉ mới 16, người rằng đợi thêm 9 năm nữa, ta sẽ tác hợp cho người và Thiện Lâm.”

Tần Lập vui mừng đáp đầu: “đa tạ tiểu chủ, đa tạ tiểu chủ!”

Cung nữ Linh Sang phía ngoài chạy vào bẩm: “Tiểu chủ, Tô Tiểu Nghi cầu kiến, hình như có chuyện gì đó rất quan trọng muốn nói.”

“Là Mộc Lan à? Cho muội ấy vào đi.”

Tô Mộc Lan hồi hã phóng như chớp vào, nắm tay Hải Nghi: “tỷ tỷ, không may rồi, lúc này muội định đến Ngự Tiền thăm Thiện Lâm tỷ tỷ thì biết được tỷ ấy đang bị...”

Mộc Lan vì chạy quá đuối sức nên thở thốn thển không nói hết được lời, Hải Nghi hỏi:“ sao cơ? Không lẽ lần này muội ấy lại lỡ đắc tội với Mạc Chủ Sử ả?”

Tần Lập đứng bên cạnh khi nghe nhắc đến Thiện Lâm cũng thấy hơi lo lắng nên chăm chú lắng nghe.

Mộc Lan lắc đầu:“ không phải, nếu chỉ là như vậy thì muội cần gì phải đến đây nói cho tỷ nghe, lần này người tỷ ấy đắc tội là... Hoàng Hậu nương nương đó.”

Lời nói như sét đánh ngang tai, Nam Hải Nghi bật dậy:“ muội nói cái gì? “

“Thật đó? Muội có quen biết với một cung nữ tên là Tiểu Xuân ở Ngự Tiễn, nó rất nhiều chuyện, lúc muội vừa đến nó đã kể cho muội nghe hết rồi.”

Tần Lập lo lắng nói:“ vậy bây giờ như thế nào rồi?”

“Đang ở Bảo Long điện chịu đòn roi. Nghe nói đã ngắt xiêu mấy lần.”

Tô Mộc Lan nhìn Hải Nghi, nước mắt rùng rã:“ tỷ tỷ à? Hoàng hậu vốn rất nóng tính, trừng phạt nô tài là thẳng tay chứ không nhân nhượng, so với Chung Quý Phi càng đáng sợ hơn nhiều. Từ lúc vào cung đến nay Thiện Lâm thân với muội nhất, nếu tỷ ấy mà chết thì muội sống không nổi đâu!”

Nam Hải Nghi bảo:“ Thái Hậu hiện đã xuất cung đi lễ chùa, người duy nhất có thể trấn áp Hoàng hậu chính là đương kim bệ hạ. Bây giờ giờ người mang tiếng là đang xuất hành nhưng thật tế là đang ở N...”

Nam Hải Nghi vừa suy nghĩ định nói đến hai chữ Nam Tộc. Vội im lặng.

Mộc Lan thấy lạ:“ sao? Tỷ định nói bệ hạ đi đâu?”

Nam Hải Nghi xua tay:“ không có gì?”

Mộc Lan đang lúc rối trí bỗng nảy ra một ý:“ muội nghĩ ra rồi, hay là chúng ta cùng nhau tới đó cầu xin.”

Hải Nghi chia tay vào đầu Mộc Lan:“muội nghĩ rằng với sức của chúng ta có thể lay chuyển tâm ý Hoàng hậu dao? Không chừng còn bị báo là cùng Thiện Lâm kết bè kết phái.”

“Vậy không lẽ chúng ta bỏ mặc tỷ ấy? “

“Ta không có nói là bỏ mặc muội ấy, việc chúng ta có thể làm bây giờ là đóng cửa cầu nguyện cho Thiện Lâm. Chúng ta không thể giúp được gì đâu. Trước hết hãy bảo vệ bản thân, đây mới chính là đạo lý muội cần học hỏi. Nếu Thiện Lâm mà chết thì chúng ta sẽ trả thù!”

Nam Hải Nghi nhìn Mộc Lan bằng đôi mắt rất nghiêm nghị, Mộc Lan chỉ đành gật đầu.

Bảo Long Điện.

Thật ra với quyền hành của mình Hoàng hậu có thể hạ lệnh đánh chết Anh Thiện Lâm ngay lập tức mà chẳng cần đến việc trừng phạt bằng roi trượng hình kia.

Chẳng qua là do nàng ta vốn căm ghét những phi tần được sủng hạnh nhưng mà lại chẳng có lý do gì để trừng phạt. Hôm nay lại có kẻ mắc tội mê hoặc thánh thượng, nàng phải nhân cơ hội này đánh cho hả dạ.

Thiện Lâm đã ngắt xiêu, tên Thái Giám tạt nước này giờ mà nàng vẫn không tỉnh lại, bèn lên bẩm với Hoàng hậu:

“Nương nương, nô tài đã hết cách rồi, ả vẫn không chịu tỉnh.”

Lý Hoàng hậu ăn một miếng bánh mứt cam, âm thầm nói:“ cứ đánh tiếp cho bản cung, đánh cho tới khi nào ả tỉnh thì thôi.”

“Hoàng hậu nương nương.” Chung phi từ ngoài bước vào.

“Hóa ra Quý phi quay lại rồi à?”

Nàng liếc nhìn nữ nhân đang bất tỉnh đằng kia, bảo:“ thần thiếp cho rằng nếu cứ đánh như vậy chắc gì ả đã sợ.”

“Ả mà không sợ? “ Hoàng hậu trở mặt:“ được, vậy ta đánh tiếp.”

Chung phi cười tươi:“ thay vì tổn sức ở đây đánh thì thần thiếp có cách này hay hơn.”

Thiện Lâm đã dần dần tỉnh lại, nàng cố ngóc đầu lên thì thấy Chung phi đang nói gì đó với Lý hoàng hậu, mặc dù không biết là điều gì nhưng chắc chắn đó cũng chẳng phải điều tốt.

Gương mặt của ả rất nguy hiểm!

Hết chương 57.

12/6/2017

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Chương 58

Không biết Lý hoàng hậu đã nghe Chung phi nói chuyện gì mà miệng nở ra một nụ cười mà quái.

Nàng ta uy nghiêm đứng dậy, đôi mắt đầy sự khinh miệt hướng về phía Anh Thiện Lâm, nói to: “nghe đây, ta sẽ không lấy mạng ngươi, tuy nhiên... tội chết được miễn nhưng tội sống khó tha. Từ nay ta giam ngươi ở trong Bảo Thất, suốt đời cũng không được ra ngoài!”

Bảo Thất? Đó chẳng phải là nơi giam giữ và bắt tù nhân làm khổ sai sao?

Câu này của Hoàng hậu như có ma lực vậy, Thiện Lâm vừa nghe đã bật người dậy được, cổ lết xác đến gần Lý hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương! Nếu đã nói như vậy thì người hãy giết chết nô tỳ đi!”

Lý hoàng hậu phớt lờ lời van xin của Thiện Lâm, chỉ ra lệnh: “nói với người của Bảo Thất, tuyệt đối không được để ả chết, phải để ả sống. Là sống không bằng chết.”

Chưa hết, Lý Hoàng hậu còn quay lại nhìn đám cung nữ ngự tiền đang rùng mình sợ hãi đằng kia, quát: “đây coi như là bài học cho các ngươi, nếu để bản cung biết được kẻ nào dám ôm mộng treo cao, mê hoặc bệ hạ thì ta nhất định sẽ giết chết, các ngươi đã hiểu chưa?”

“Dạ!” đám nô tỳ cùng nói.

Chung phi nghe mà bĩu môi, nàng ta đang hăm dọa lũ nô tài thật chất là đang ám chỉ nàng.

Chẳng muốn ở lại đây nữa, Hoàng hậu phui tay bỏ đi.

Bọn nô tài cũng ai về chỗ nấy, Chung phi nhẹ nhàng bước đến gần kẻ bại trận nằm dưới sàn là Anh Thiện Lâm, mỉa mai: “sao? Ngươi thấy thế nào?”

Thiện Lâm gồng người, nói cũng không nổi, lập bập từng chữ: “ngươi khiến ta ra nông nổi như vậy, ta thành ma cũng không tha cho ngươi?”

“Hahaha! Ngươi nhìn mặt bản cung thấy bản cung sợ ma quỷ lắm à? Hơn nữa, người trực tiếp khiến ngươi ra nông nổi như vậy là Hoàng hậu không phải bản cung.”

Chung phi tiến sát miệng vào tai Thiện Lâm: “ta chỉ gián tiếp mà thôi!”

Khóe môi Chung phi dần hé ra một nụ cười nhẹ, phát ra một âm nhẹ: “ha ha”. Tiếng cười đó ngày một lớn hơn, xen lẫn một chút gì đó khiến người nghe phải rùng mình:

“Ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha!” Nàng ta cứ cười như thế cho đến khi ra ngoài.

Lan Châu là cung nữ của Chung phi nên ả cũng chả ưa gì Thiện Lâm, bước đến nhổ nước bọt vào Thiện Lâm rồi đá một phát vào vết thương của nàng, nhân tiện nói một từ: “tiện nhân!”

Đến khi họ đi hết, những cung nhân của Bảo Thất mới đến lời nàng đi.

Bọn chúng không hề nhẹ tay với nàng, hai tên mỗi tên một bên tay kéo nàng, chân của nàng thì bị lê lét trên mặt đất.

Nàng bắt đầu rơi lệ nên ngược cao mặt, nhất định không thể để giọt nước mắt yếu mềm của nữ nhi rơi xuống. Anh Thiện Lâm này quyết không thể chịu khuất phục trước bọn chúng.

Ít ra vẫn giữ được mạng, vẫn có thể phục thù!

Sau khi xử lý xong Thiện Lâm, Lý hoàng hậu hạ lệnh quay về cung. Chung phi cũng tò tò đi theo. Mặc dù đã khứ được Anh Thiện Lâm nhưng vẫn còn l kẻ khiến Chung phi phải bày cách đối phó tiếp theo. Dĩ nhiên kẻ đó là Hà phi!

Lý hoàng hậu ngồi trên kiệu, tay vuốt vuốt chiếc vòng được Võ Tương Minh tặng trên tay, nói: “bệ hạ của bản cung. Đáng đời con tiện nhân kia dám giành với ta!”

Chung phi nghe Lý hoàng hậu ngao mạn nói câu đó thì lại cười nói: “thật ra tất cả mọi chuyện này không phải do một mình ả Anh Thiện Lâm kia đâu.”

Hoàng hậu ngừng ngắm chiếc vòng, mắt phượng liếc Chung phi: “ngươi nói vậy là ý gì?”

“Nương nương không thấy kỳ quái sao? Anh Thiện Lâm vốn bị người đuổi tới Hoán Y Cục, tại sao lại có thể ra khỏi đó, còn vào được Ngự Tiễn?”

Lý hoàng hậu thấy Chung phi nói cũng có lý, tự hỏi: “điều này bản cung cũng thấy lạ, rốt cuộc là tại sao?”

Chung phi bước đến gần thỏ thẻ: “thần thiếp cho rằng kẻ này trong cung thất sủng nên tìm một ả cung nữ nào đó ngoại hình xinh đẹp một chút, ngấm ngấm kết giao bè phái. Muốn chiếm đoạt tâm trí của bệ hạ đây mà.”

Lý hoàng hậu đập mạnh xuống thân kiệu, giận dữ đến không kìm được nữa: “gan lớn lắm! Là ai?”

“Hà Đức Phi!”

Không tin vào tai mình, buộc lòng Hoàng hậu phải hỏi lại: “ngươi nói sao? Đức quý phi? Không thể nào, ả ta trong cung vốn chính chắn điềm đạm, lại hơi nhút nhát, sao lại có cái gan đó?”

Chung phi cười khẩy: “tính tình điềm đạm chẳng qua là vẻ ngoài. Nếu nương nương không tin có thể kiểm tra sổ sách của Thanh Ninh Cung. Chắc chắn trong đó có tên một cung nữ tên Anh Thiện Lâm. Điều này đủ để thấy ả dụng tâm nhiều chuyện rồi. Cho dù không phải cố tình gài Anh thị vào Ngự tiễn thì cũng là chống lại lệnh của Hoàng hậu thôi.”

Lý hoàng hậu xiết chặt khăn tay, nghiêng răng nói: “hay cho một Hà Đức phi! Bình thường ta thấy sự sủng ái của ả đạm bạc, lại hết lòng tin tưởng giao nhiều việc trong cung, bây giờ lại làm trái ý của bản cung! Khỏi giá Thanh Ninh Cung!”

Thanh Ninh Cung

Hà phi an nhàn vui đùa cùng Hoàng tử Võ Nhất Huy, nàng bồng tiểu hoàng tử trên tay trái, tay phải cầm một mảnh chữ bằng gỗ, ôn nhu hỏi: “đây là chữ gì?”

Thằng bé tuy chỉ hơn hai tuổi nhưng gương mặt rất sáng lạng, nhìn đã biết rất thông minh, nó bập bẹ nói:

“Là chữ Huy.”

Hà phi vỗ tay tán thưởng: “con giỏi lắm, chữ Huy này chính là tên của con đó. Mang ý nghĩa sáng chói, tươi đẹp. Mẫu phi mong rằng tương lai của con không cần phải làm vua mà chỉ cần là một hiền tài cho đất nước, phò tá phụ hoàng, thống nhất thiên hạ nhé.”

Nhất Huy còn rất nhỏ tuổi nên cũng chẳng thể hiểu hết được ý của Hà phi, tuy nhiên thằng bé vẫn hồn nhiên cười tươi. Cái gương mặt mập mạp khuôn khinh này người khác vừa nhìn đã biết cung nựng.

Mặc dù nàng không có được sự sủng ái của đế vương, gia thế lại không cao nhưng ít ra vẫn còn có Hoàng tử chống lưng, so với Tứ phi quả thật không hề thua kém. Diệu Nhi khen ngợi: “Đại hoàng tử đúng thật là thông minh đáng yêu, mới đó mà đã biết được tên của mình biết thế nào rồi, sao này nhất định là một hiền tài, trở thành minh quân.”

Hà phi hừ nhẹ: “ngươi nói ra câu này mà không biết ngược à? Mặc dù Huy nhi của ta là hoàng tử duy nhất nhưng nên nhớ hoàng thượng còn trẻ tuổi, trong cung phi tần lại nhiều, chắc chắn sẽ có nhiều hoàng tử tài giỏi khác sẽ được sinh ra. Có ai dám chắc con trai ta có cơ hội chứ? Cái bản cung mong nhất chính là nó có thể bình yên mà lớn lên.”

“Nương nương, nương nương! Hoàng Hậu tới!” Tỳ nữ Diệu Linh hồi bẩm báo.

Hà phi nhắm chặt đôi mắt lại, miệng cười: “Thiện Lâm xem như đã xong đời rồi, cuối cùng cũng đến lượt bản cung. Chung quý phi nhanh tay thật nh?”

Diệu Nhi cảm thấy lo lắng cho chủ tử, nói: “nương nương, Hoàng hậu dường đột xộc đến đây chắc chắn là Chung phi đã ở phía sau đâm chọc rồi, phải làm sao đây?”

Hà phi vẫn mặt vẻ bình tĩnh như thế, cười nhạt: “người tới thì cuối cùng cũng tới rồi, bản cung có thể làm gì được?”

Nàng nâng Nhất Huy lên, ôn tồn nói: “Huy Nhi à, hôm nay mẫu hậu của con đến đây thăm mẫu phi, con ra đó nhất định phải chào hỏi mẫu hậu cho đáng hoàng đó.”

Nhất Huy hồn nhiên gật đầu và vẫn chỉ cười tươi.

Hà phi ẩm Nhất Huy ra chính điện, còn Hoàng hậu đã ngồi sẵn ở chính điện chờ Hà phi ra.

“Hoàng hậu nương nương thiên tuế!” Hà phi kính cẩn hạ người hành lễ, chỉ tiếc là bây giờ Hoàng hậu đang bắt đầu căm ghét nàng, dù có kính cẩn đến thế nào thì con thịnh nộ của Hoàng hậu cũng không nguôi được.

“Người lễ độ quá nhỉ? Trước mặt bản cung và hoàng thượng thì làm ra vẻ nhu mì, đằng sau lưng thì âm thầm chống lại, loại người như người đáng lẽ ta phải loại trừ từ sớm!”

Hà phi nghe thế thì đành quỳ xuống: “không biết thần thiếp đã làm chuyện gì khiến Hoàng hậu không vừa lòng nhưng thần thiếp vẫn xin nương nung thứ tội và kể rõ mọi chuyện xem có chuyện gì hiểu lầm giữa chúng ta.”

Lý hoàng hậu cười khinh: “hiểu lầm? Vậy người nói cho ta biết ả tỳ nữ tên Anh Thiện Lâm làm sao có thể vào được Ngự tiền?”

Hà phi cúi thật thấp đầu, lòng đã thừa đoán được chuyện này, nhỏ nhẹ đáp: “1 năm trước, Anh Thiện Lâm được tuyển vào cung làm tài nữ. Do mắc y phục mạo phạm đến Hoàng hậu cho nên mới phải chịu phạt vào Hoán Ý Cục. Thần thiếp không tránh khỏi liên quan nên cũng chịu phạt. Cảm thấy bản thân và nàng ta đều bị oan nên mới làm như thế.”

“Ý của người nói là bản cung không biết phân biệt đúng sai ư? Đồ tiện tỳ thô kệch!”

“Thần thiếp không dám, chỉ là thấy sao nói vậy. Hoàng hậu nương nương khi đó và bây giờ đều như nhau, đều bị kẻ khác phía sau giật dây.”

Lý hoàng hậu không kiềm được đập bàn quát lớn: “HỖN XUỘC!!! Người dám buôn lời bất kính với bản cung, ta là lục cung chi chủ, dám ăn nói như thế này thì hôm nay bản cung sẽ thanh lý luôn người.”

“Ai dám?” Hà phi bật dậy thẳng thắn trả lời.

Nàng hiện đang bồng hoàng tử Nhất Huy trong tay, ngẩng mặt, uy nghiêm nói: “Đại Hoàng Tử của đương kim bệ hạ đang trong tay ta, ai dám làm càn?”

Lý hoàng hậu hừ lớn: “người đừng tưởng người sinh ra hoàng tử là cao quý gì, nói cho người biết, hậu cung này là của bản cung, ta muốn làm gì ta làm. Đức phi người dù thân phận có cao quý nhưng trong hậu cung bản cung còn to hơn người! Hôm nay ta xử phạt người chứ không có xử phạt hoàng tử, người ngoài dám hó hé?”

“Đáng tiếc là dù hoàng hậu cũng có cao quý mấy thì Hoàng thượng và Thái hậu cũng to hơn người.” Hà phi bước đến vài bước, cất từng câu từng chữ đều luyện sắc sảo:

“Cho dù nương nung không động vào Hoàng tử nhưng nếu Hoàng tử có mệnh hệ gì thì dù nương nung không làm gì thì người ngoài cũng không nghĩ vậy đâu. E là bọn họ dù không dám hó hé vẫn phải hó hé bàn tán thôi.”

“Người!”

Lý Hoàng Hậu tức đến cứng họng, Hà phi này cũng rất to ran, đem cả Đại hoàng tử ra hù dọa Hoàng hậu. Lý Linh Hoa dù là kẻ ngu ngốc cũng không thể không hiểu ý của Hà phi.

Biết mình không thể làm gì, Hoàng hậu chỉ biết chỉ tay vào mặt nàng:

“Hay... hay... hay lắm! Đức phi người giỏi lắm! Ta không tin là không thể trị được người!”

Nàng ta bật dậy, ra lệnh:

“Người đâu!”

Hết chương 58.

30/6/2017.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 59

7 ngày sau.

Lý hoàng hậu đứng thật là không thể làm gì Hà phi nhưng cũng không thể không để yên, quyết định cảm tức nàng vô thời hạn trong Thanh Ninh Cung.

Còn về phần Điều Thục Phi, vốn đã muốn mặc xác Hoàng hậu, để ả tự làm tự chịu nên ngày ngày diện có đến chỗ Chung Quý Phi, không thì giả vờ bệnh, mục đích là để không phải cứu Hoàng hậu. Để khi Hoàng đế trở về giải quyết Hoàng hậu.

Tất nhiên là Chung phi vẫn sẽ nhận ra ý đồ của Điều phi, thế nhưng lại không nói gì, mặc kệ ả muốn làm gì thì làm.

Nói về Thiện Lâm, nàng hiện đang bị giam trong Bảo Thất, suốt 7 ngày chỉ ăn cơm thừa canh cặn, cố gắng mà chịu đựng sống tiếp.

Nàng không tin là ông trời nữ tuyền đường sống của nàng. Muốn thoát khỏi đây phải nhẫn nhịn. Mong là Nam Hải Nghi và Mộc Lan sẽ không đại đột đến cầu xin Hoàng hậu, cả Nguyệt Hằng Công Chúa và thằng bé Võ Tương Trí nữa, hai đứa nhỏ này trẻ con như thế sợ khi biết được sẽ nổi điên lên, chuốc họa vào thân.

Nhưng điều đáng lo ngại nhất chính là An Ly hiện vẫn còn trong Hoán Y Cục, cứ cách 7 ngày là nàng lại gửi đồ đến cho muội ấy, bây giờ không thấy nàng đến chắc hẳn muội ấy sẽ rất lo lắng. Tính khí của An Ly vốn nhút nhát, hay bị người ta ức hiếp, nhờ có nàng giúp đỡ nên An Ly mới không bị gì, còn bây giờ... càng nghĩ càng lo.

Cả tên khốn kiếp Võ Tương Thuần chuyên trêu chọc nàng nữa, không biết khi hắn nghe tin nàng bị như vậy thì khi về nhà hắn sẽ cười lớn thế nào nữa.

Bình thường mỗi khi chịu trận xong thì sẽ có Tàn Lập đến trị thương cho nàng, nhưng hiện tại nàng đang trong Bảo Thất này, hắn không thể vào được. Vì thế mà vết thương của nàng ngày càng nặng hơn, đã qua 7 ngày nhưng đứng dậy cũng chẳng nổi, chỉ lết và lết.

Đám thị vệ ở đây cũng chẳng xem nàng ra gì cả, không gây chuyện thì cũng cắt xén thức ăn.

Hôm nay nàng lại bị bọn họ đánh vài cái, chỉ có thể nằm yên một chỗ.

Không gian hiện tại rất yên ắng, có lẽ nàng đang định ngủ một giấc để quên đi mọi chuyện, nhưng không ngờ lại nghe tiếng bước chân, vội nhướng dậy, hỏi:

"Ai đó? "

Bóng hình của một nữ nhân dần hiện ra, nàng nói:" là Mạc Chủ Sử?"

Hóa ra là Mạc Vân, nàng bò dậy, dù giọng nói hiện tại rất yếu ớt nhưng vẫn cố gắng nói hết câu:" Mạc Chủ Sử sao lại đến đây, Hoàng hậu mà biết là không hay đâu."

Mạc Vân lắc đầu cười:" biết thì sao mà không biết thì sao? Bà ta bây giờ đang bận suy tưởng mình là người được sủng ái nhất hậu cung, đâu rảnh mà để ý đến ta?"

Thiện Lâm nói:" cô đơn trong ngục suốt 7 ngày nay, cuối cùng cũng gặp được 1 người có thể trò chuyện."

Mạc Vân nhìn bộ dạng te tua của Thiện Lâm mà bảo:" người đã ra mông nổi như vậy rồi mà trông vẫn thư thái quá nhỉ? Người thật không sợ?"

Thiện Lâm mỉm cười:" sợ thì có sợ, nhưng ít ra ra vẫn giữ được mạng."

"Giữ được mạng nhưng sống không bằng chết, có ý nghĩa gì chứ?"

"Dĩ nhiên là có ý nghĩa rồi." Thiện Lâm cố gượng người ngồi dậy, ngồi đối diện với Mạc Vân, giọng đang thép:" chỉ cần ta còn sống là ta vẫn còn có thể hi vọng, vẫn còn có thể cơ hội, vẫn còn có thể trả thù. Ta nhất quyết phải bắt những kẻ đã hại ta sống không bằng chết."

Mặc dù không nhìn thẳng mặt nhau nhưng Mạc Vân vẫn có thể thấy được sự kiên quyết của Thiện Lâm.

"Người có ý chí thật nhỉ? Nếu là ta thì ta đã tự tử mất rồi." Nói xong, Mạc Vân lấy một cây sáo ngọc trong túi ra đưa cho Thiện Lâm.

"Đây là thanh tiêu của hoàng thượng? Sao người lại đưa ta?"

"Vì hoàng thượng ngay từ đầu đã đưa nó cho người, tức là đã đưa người giữ, ta không thể vì Hoàng hậu mà làm trái ý người được."

Thiện Lâm chỉ nhận lấy, hỏi:" vậy người thật sự nghĩ ta có ý mê hoặc thánh thượng? "

Mạc Vân lắc đầu:" chẳng phải từ trước ta đã nói rồi hay sao? Làm cũng được, không làm gì cũng được, nhưng trong mắt người khác người là nô tài, mà nô tài thì vẫn là kẻ sai, chủ tử mới là chân lý. Ta biết người không phục đạo lý này nhưng sự thật là vậy, cho dù người thật sự muốn quyền rũ hoàng thượng cũng là do hoàn cảnh ép buộc, ta không trách người."

Thiện Lâm cúi gầm mặt, khẽ nói:"thật ra... ta quả thật không muốn làm cung nữ nữa, quả thật ta cũng có một chút ngưỡng mộ, tình ý với hoàng thượng. Nhưng không phải kiêu mê hoặc mà các người nói đâu. Anh Thiện Lâm quyết không bao giờ giờ trở đó."

Thiện Lâm lết đến tường, dựa lưng vào đó để có thể đối diện với Mạc Vân:" trước khi ta vào cung, ta là con gái của một vị quan Tòng Ngũ phẩm, phải nói là rất thấp. Phụ mẫu ta muốn ta vào cung để giúp người làm rạng rỡ gia tộc. Khi đó ta cứ nghĩ Từ Cẩm Thành là một nơi đẹp đẽ như mơ, sẽ sống chan hòa hạnh phúc. Nhưng hóa ra cái sự đẹp đẽ nguy nga của Từ Cẩm Thành chỉ là vỏ bọc."

Mắt nàng dần ngấn lệ, nói tiếp:"Từ Cẩm Thành này tuy đẹp đẽ nhưng tâm địa của những người ở đây lại mưu mô xảo trá. Lý Hoàng Hậu thì hoành hành bá đạo, Chung Quý Phi thì mưu mô xảo quyết, Phương Chi Lôi thì chua ngoa ngạo mạn. Chung phi vì muốn trả thù cho biểu muội mà hại ta hết lần này đến lần khác, Ngô Hiền phi thì dùng chính những đứa con của mình hãm hại phi tần, thậm chí cả Hà Đức Phi mà ta luôn thâm thân tượng cũng..."

Nói đến đây, Thiện Lâm lại càng nghẹn ngào hơn, ký ức của nàng dồn dập ùa về, nhớ đến cái hôm mà khi nàng còn là cung nữ của Hà phi, đứng ở ngoài tẩm cung nghe lén được chuyện tốt của nàng ta.

Nàng nhẹ nhàng nhắc cây tiêu lên, vuốt đi vết bẩn:" khi ta tuyệt vọng nhất, thì lại gặp một người được gọi là hoàng thượng! Không hiểu vì sao tim ta đập không ngừng nghỉ, có lần ta bị dính tội mê hoặc hoàng thượng giống hôm nay, bỗng dưng người ngồi bên cạnh ta rồi lại bảo tin ta! Lúc đó ta như vỡ òa. Người đã ban cho ta một tia hi vọng nhỏ nhoi, khiến ta đã đắm ái mộ người."

Thiện Lâm này giờ say sưa nói, quên mất cả việc Mạc Vân cũng đang ở đây, bèn nói:" xin lỗi, ta nói hơi nhiều."

"Không sao." Mạc Vân nhỏ giọng trả lời. Sau đó đứng dậy:

"Ta đã hiểu rồi."

Sau đó thì một mạch bỏ đi.

Bảo Thất này nằm ở phía dưới mặt đất, vốn là một nhà lao của thời Vạn Nam nhưng tiên đế sao khi đoạt quốc đã đổi thành nơi giam giữ cung nhân.

Ánh sáng rất mỏng manh, không gian tối mịt, ở những góc tường Thiện Lâm vẫn có thể nghe được tiếng chuột kêu chi chi. Ngoài ra còn có những tiếng khóc than của những nô tài khác, nơi này giống như địa ngục vậy, dường như chưa có nô tài nào có thể thoát ra ngoài được.

Nàng nhắc thanh tiêu lên, kê miệng, thổi một điệu khúc. Tiếng sáo du dương phát ra từ phòng giam nhỏ của nàng vang ra ngoài khiến bầu không khí thế lương trở nên sâu lắng lại một chút.

Thiện Lâm dừng lại.

Đây chính là điệu khúc mà hần đã dạy cho nàng!

Nhắc tới vị đương kim Hoàng Đế, hiện tại tất nhiên là hần vẫn còn đang ở Quốc Thỏ Nam Tộc để do thám.

Sau 10 ngày ở đây, hần vẫn chưa tìm hiểu được thứ gì ngoài những cảnh đường xá tấp nập này. Điều mà hần muốn biết là tên Nam Vương này đang tính toán điều gì, nhiều lần định tiếp xúc gần cửa cung thì đã bị bọn lính gác đề ý tới, nói chung là chẳng thể đột nhập vào trong được.

Về đến quán trọ, Nghĩa Thân Vương không ngừng than vãn : " suốt 10 ngày rồi, vẫn không thể điều tra được gì hết."

Võ Tương Minh bảo:" hoàng thúc phải bình tĩnh, chuyện gì cũng phải từ từ, dục tốc bất đạt. "

Nghĩa Thân Vương lắc đầu:" sao ta có thể bình tĩnh được, bệ hạ, người có cảm thấy kỳ lạ không? Chung Thái Úy là người giám sát Nam Tộc, ông ta nói Nam Tộc đang âm thầm chiêu binh, chuẩn bị làm phản. Thế mà chúng ta ở đây 10 ngày rồi mà vẫn không thể điều tra ra đang chiêu binh ở đâu, cũng chẳng thấy tin tức chiêu binh ở đây. Là ý gì đây?"

Võ Tương Minh nghe ông ta nói mà cười lạnh : " Thúc nghĩ lão già Chung Tuấn thật sự cung cấp tin thật cho chúng ta sao?"

"Ý của con là..."

"Phải! " Võ Tương Minh dứt khoát nói, thanh âm nghiêm nghị:" từ lâu lắm đã nghi ngờ Chung Tuấn không hề làm tròn trách nhiệm, bây giờ có lẽ là thật. Hần nói người dân ở đây nghèo nàn đói khát, rất cần trợ cứu. Nhưng khi thăm đến đây thì thấy người dân chẳng phải sung túc lắm sao? Rõ ràng là lừa người. "

Nghĩa Thân Vương gặng hỏi:" vậy đây là lý do mà người muốn đến đây?"

Võ Tương Minh hừ lớn:" không đến đây làm sao có thể biết được lão già đó âm thầm lấy tiền trợ cấp của triều đình bỏ túi riêng?"

"Nói thế thì hần cũng giả vờ báo Nam Tộc âm thầm tạo phản không?"

"Cũng không hẳn!" Vô Tương Minh lại trung bộ mặt lạnh như tiền:" trẫm không biết câu đó của hắn có thật sự giả dối hay không nhưng rất có khả năng Nam Tộc đang có ý đó. Vạn Thành Quốc ta đoạt giang sơn của chúng, lẽ nào chúng không hận mà chịu yên phận? "

Nghĩa Thân Vương dường như không đồng ý kiến cho lắm:" sao người có thể chắc chắn? "

Vô Tương Minh mặt tối lại, từng lời nói sâu sắc quyết đoán:" trẫm nghe nói bọn chúng đang định xây dựng Hoàng Lăng lớn để tôn thờ các vị tôn thất của chúng, nghe nói sẽ làm thật to. Trẫm chắc chắn rằng đây sẽ là nơi để họ luyện binh cho sau này. Chiêu này đã qua đời nhiều hoàng đế dùng tới rồi, tầm thường quá Nam Thánh Di à! "

Hắn đi vài vòng, lại suy đoán tiếp:"năm trước trẫm có cho con gái của hắn nhập Cung, phong làm Nam Tiệp Dur. Trẫm giữ nàng ta trong cung dù không cho hầu tằm lần nào nhưng là dùng để trấn áp ông ta, xem ra lão già Nam Thánh Di thật sự không cần đưa con gái này rồi, cũng đáng thương thật! "

Nghĩa Thân Vương dần cảm thấy lời Hoàng đế nói là rất có lý, gật đầu:"nếu đã như thế thì việc mà chúng ta phải làm chính là loại trừ Nam Tộc!"

Vô Tương Minh e dè nói:" việc đó không cần thiết, vì Nam Tộc dù có muốn tạo phản nhưng binh sĩ không nhiều, phải cần thời gian chiêu binh, muốn đối phó với chúng không cần gấp."

Long nhãn của Vô Tương Minh sâu lại, gương mặt anh tuấn của hắn cũng tối lại, lộ rõ sự mưu mô:" muốn đối phó với giặc ngoại trước tiên phải tiêu diệt nội địch đã. Lý Lâm, Chung Tuấn. Ta phải loại đi từng kẻ một!

Coi như bây giờ Vô Tương Minh đã tìm được một tội danh tiếp theo của Chung Tuấn, công việc kế tiếp là thu thập từng tội danh khác nữa, đến khi bình định được triều chính rồi thì... tội dồn tội, xử chết hắn một lượt!

Còn Lý Lâm, nên này khá xảo quyệt, chưa thể ra tay ngay!

Ngày mà Vô Tương Minh bình định được thiên hạ này lâu lắm là khoảng 6 năm nữa thôi. Những ngày tháng bị hắn chèn ép cũng sắp qua!

Bỗng dưng hắn lại nhớ đến 1 câu nói mà Anh Thiện Lâm đã dành cho mình:" Bệ Hạ vì việc lớn mà nhẫn nhịn hai vị đại thần là Lý Thái Sư và Chung Thái Úy, bọn họ ngang ngược lộng quyền, bệ hạ vẫn vì việc lớn mà nhẫn nhịn. Nếu là người khác chắc chắn sẽ không thể kiên nhẫn đâu, chính vì thế mà nô tỳ rất ái mộ người!"

Nghĩ lại thì Vô Tương Minh lại bất giác mỉm cười.

Ngươi yên tâm, trẫm sẽ không cần phải nhẫn nhịn lâu nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Chương 60

Đang bàn luận, Nghĩa Thân Vương bỗng dưng nhớ đến một chuyện quan trọng, vội chạy ra ngoài xem có ai không, sau đó mới yên tâm mà trở vào.

Vô Tương Minh tò mò hỏi:" có chuyện gì sao?"

Nghĩa Thân Vương vẫn cảm thấy bất an, loay hoay mãi mới chịu nói:"dường như có kẻ nào đó đang..."

Thấy thái độ của Nghĩa Thân Vương rất thần bí, Vô Tương Minh dường như cũng đa hiểu ra được điều gì, nhỏ giọng:" Ý của hoàng thúc là... có kẻ đang theo dõi trẫm? "

Nghĩa Thân Vương thâm thi:" thần cũng không rõ, chỉ là có cảm giác như thế mấy ngày nay rồi, từ những lúc ngoài thành đến giờ, nếu là thật thì nguy to!"

Vô Tương Minh hơi trầm lặng, tính toán một lát rồi chỉ gật gù, bảo:"hieu con chuột này mà ăn vụng, lập tức bắt lại!"

"Rồi!"

Hà Phi bị giam trong Thanh Ninh Cung tính đến nay đã thấp thoáng 10 ngày, Lý Hoàng Hậu còn hạ lệnh không cho bất kỳ ai ra vào, để nàng ở lại đây ăn năn hối lỗi.

Dù bị cấm túc những dấu sao vẫn bảo toàn được da thịt, âu cũng là một chuyện tốt. Nàng nhìn tiểu hoàng tử nhỏ nằm bên cạnh, cất lời:

"Huy nhi à, ta thật sự xin lỗi vì đã đem con ra làm lá chắn. Nhưng không làm như thế thì không được! "

Giữa màn đêm tịch mịch bỗng dưng có tiếng cú mèo kêu bên ngoài. Hà phi giật nảy mình, liếc mắt nhìn Diệu Nhi.

Diệu Nhi tinh ý hiểu được ý tứ của Hà phi, giả vờ ra bên ngoài làm vẻ đuổi con cú mèo đó. Một lát sau, Diệu Nhi quay trở lại tẩm cung, đi ngay bên cạnh là một tiểu thái giám bận đồ đen.

Diệu Nhi giả vờ nói to để bọn thị vệ bên ngoài nghe thấy: "Đức Phi nương nương đã buồn ngủ rồi, để ta chuẩn bị tẩm y cho nương nương."

Xong rồi nàng đóng chặt cửa lại.

Cảm thấy mọi thứ đã an toàn, tiểu thái giám mới dám bước ra ánh sáng, thỉnh an Hà phi:

"Đức phi nương nương vạn phúc kim an!"

Hà phi gật đầu, đi thẳng vào vấn đề: "thế nào rồi, có tìm ra hoàng thượng ở Nam Tộc không?"

Tiểu thái giám đáp: "bẩm nương nương, thuộc hạ đã cho người đi tìm khắp lãnh thổ Nam Tộc, nhưng hoàng thượng ẩn mình rất giỏi, khó có thể tìm được. Nhưng mới vừa mấy hôm trước, một nội gián của chúng ta đã tìm thấy một người rất giống hoàng thượng, bên cạnh cũng có một người rất giống Nghĩa Thân Vương."

Diệu Nhi ngập ngừng: "tức là chỉ giống chứ chưa chắc là thật?"

"Thuộc hạ không biết, hiện vẫn đang theo dõi, nếu là thật thì việc lập tức gặp hoàng thượng e là hơi đường đột, lại dễ bị nghi ngờ nên phải chờ cơ hội tiếp cận đã."

Hà phi gật đầu: "vất vả cho người quá, nếu mọi chuyện thuận lợi, ta sẽ thưởng cho người!"

"Tạ ơn nương nương."

Cũng không còn việc gì để nói nữa và để tránh bị người ngoài chú ý, tên tiểu thái giám cũng nhanh chân bỏ đi, leo tường ra khỏi Thanh Ninh Cung. Còn Hà phi, nàng lộ rõ vẻ mặt lo âu, lòng thầm mong cho người đó đúng thật là hoàng đế. Nếu không nàng cũng chẳng biết nên tính đường nào tiếp.

"Cũng may là Nam Tộc nằm sát với Vạn Thành Quốc này nên đi đến đó chỉ mất 4 đến 5 ngày, nếu nằm xa như Đại Tuyên chắc hơn 1 tháng mới tới."

Diệu Nhi than thở: "tội nghiệp nhất vẫn là Thiện Lâm vẫn đang bị giam trong Bảo Tháp, không biết sống chết thế nào rồi."

"A đầu đó mệnh lớn lắm, không chết được đâu. Hơn nữa người tội nghiệp nhất không phải Thiện Lâm, mà là Hoàng Hậu!"

"Hoàng Hậu?" Diệu Nhi ngạc nhiên vì câu nói này nên hỏi.

Hà Phi gật đầu: "Chung Phi từng bước hãm hại Thiện Lâm, kẻ đó là ta. Đó chẳng qua chỉ sẵn tay hãm hại thôi, thật chất nó không hề nằm trong kế hoạch của ả. Kế hoạch chính của ả ngoài việc không cho Hoàng thượng biết về chuyện cha ả dám đưa tin giả mà còn là để đạt đến ngôi vị tối thượng nhất hậu cung. Là ngôi Hoàng hậu!"

Diệu Nhi trố mắt, há hốc mồm: "thật như vậy sao? Nô tỳ chỉ tưởng ả vì muốn che dấu việc của cha ả..."

"Người quên những việc lần trước bản cung nói rồi sao? Chung phi làm thế là để Hoàng hậu bị mắc tội, tính đến những việc trước kia nàng ta làm thì cũng đã đủ lý do để bệ hạ phế trừ Hoàng hậu rồi. Sau đó thì sao? Tất nhiên với thân phận của mình ngôi Hoàng hậu lọt vào tay ả chỉ là chuyện sớm muộn. Tới lúc đó ngoài chuyện ta phải dè chừng ả, con trai ta gặp ả cũng phải gọi là mẫu hậu. Ngay cả ta cũng phải quỳ xuống kêu một câu *Vạn Phúc Kim An*."

"Vậy việc bây giờ của chúng ta là phải giúp Hoàng hậu giữ vững ngôi vị."

"Đúng vậy, cho dù Hoàng hậu ngu ngốc, nhưng nàng ta là người duy nhất có thể áp chế được Chung Phi, nếu cây đại thụ này mà ngã, toàn bộ quyền lực trong hậu cung lẫn triều chính sẽ thuộc về Chung thị! Ca ca ta sẽ không chống đỡ nổi."

Diệu Nhi hơi lắc đầu: "nhưng Lý Hoàng hậu gia thế hiển hách không thua Chung Phi, nên việc bị phế e là khó."

Hà Phi nói: "phải, điều này cũng khiến ta an tâm hơn!"

Cần Tường cung đã liên tục nhiều ngày mở tiệc, không thi tụ họp các phi tần lại đàm đạo chuyện trong cung. Phi tần trong cung ai cũng cảm thấy lạ vì sao khi không Chung phi lại cứ suốt ngày bắt các phi tần phải tụ họp về đây.

Nhưng có lẽ việc này ngoài hai người là Chung phi và Diệu phi ra chắc cũng chẳng ai biết vì sao. Chỉ đành nghe lệnh mà đến.

Hôm nay cũng như mọi hôm, các phi tần vẫn đến đây đàn ca hát xướng, đến chiều tối thì nhà ai nấy về.

Chung phi trong tấm cung, ngồi đối diện gương đồng, tay sờ hộ chi và từng món trang sức trâm cài trên đầu để thay y phục.

Lan Châu bưng một thau nước đến, Chung phi liền bảo: "mấy ngày nay người và các nô tài trong Càn Tường cung cũng vất vả nhiều rồi, đợi đến hôm hoàng thượng về tức kế hoạch đã thành công, bản cung sẽ thưởng lớn cho các người."

Lan Châu cúi đầu: "tạ ơn nương nương, nhưng mà nô tỳ cảm thấy lạ, tại sao người lại phải mở tiệc như thế này nhiều ngày liền."

Chung phi nhướn mày: "người biết việc ta mở tiệc mấy ngày nay nằm trong kế hoạch của bản cung mà không biết bản cung đang định làm gì ư?"

"Nô tỳ ngu muội, không thể hiểu rõ hết ý của nương nương."

Chung phi gỡ bụi tóc ra, mái tóc óng mượt của nàng rũ xuống óng ả như 1 làn sóng. Nàng nói: "Hà phi và Anh Thiện Lâm đã nằm gọn trong tay ta rồi, Hoàng hậu ngu ngốc kia cũng thế. Điều phi đến đây liên tục chẳng qua chỉ là lấy cái cớ để không phải cứu Hoàng hậu thôi. Nếu kế hoạch của bản cung thành công, Hoàng hậu bị phế, cho dù hoàng thượng có e dè thân phận của ta giống như Lý thị mà không cho ta làm Hoàng hậu thì ngôi vị đó cho Điều phi cũng được mà. Biết bản cung là người giúp đỡ, ả cũng sẽ tự động bắt tay liên thủ với bản cung. Khi đó, phụ thân ta lại có thêm Nghĩa Thân Vương là đồng minh rồi."

"Nói như thế thì người chấp nhận để Điều phi leo lên ngôi hậu ư?"

"Đương nhiên. " Chung phi thân nhiên nói. " ả là con gái của Nghĩa Thân Vương, gia thế lớn mạnh. Có 1 đồng minh như ả chẳng phải tốt lắm sao? Phụ thân ta cũng sẽ có chỗ dựa trên triều. "

Lan Châu cảm thấy rất lo lắng cho quyết định dễ giải này của nàng ta: "nhưng lỡ ả trở mặt... "

Chung phi cười nhạt: "chỉ là nếu như... người hiểu chứ?"

Lan Châu nheo mắt, tính toán, cuối cùng cũng ngộ ra. Ý là nếu như Chung phi 1 ngày nào đó cũng thất thế mới dùng đến quân cờ là Điều Phi. Còn hiện tại nàng vẫn gia thế hiển hách, ngại gì mà không tranh ngôi hậu?

"Nô tỳ đã hiểu rồi. "

Chung phi mỉm cười: "người thông minh lắm. Đợi đến khi đại kế hoạch của ta thành công, nhất định sẽ không bạc đãi người đâu."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Chương 61

Tuy miệng thì luôn miệng bảo Tô Mộc Lan là phải bình tĩnh nhưng thật sự là bây giờ Nam Hải Nghi không thể nào chịu nổi nữa rồi, đêm nay trước khi đi gặp Nam Sơn Dương như mọi lần thì đầu tiên phải tìm cách đến Bảo Thất gặp Thiện Lâm.

Vốn cứ nghĩ bọn thị vệ sẽ rất thanh liêm nhưng thật may chỉ nàng là không, ném vào mặt chúng mỗi tên 1 bao tiền là chúng sẽ tự động im miệng ngay.

Bảo Thất này mang tiếng là nhốt các nô tài phạm tội nhưng trông không khác gì nơi giam cầm tội nhân triều đình cả, âm u, tối tăm. Sau khi đi qua hàng loạt các nhà giam thì mới đến được chỗ của Thiện Lâm.

Chính là nữ nhân nằm 1 góc bên trong phòng giam được ngăn cách bởi 1 hàng sắt.

"Nam Tiệp Dư, đây là nơi giam giữ tỳ nữ Anh Thiện Lâm."

Hải Nghi chẳng quan tâm đến hắn nói gì, nàng chạy ngay đến chỗ của nữ nhân ăn mặc te tua đó, giục già: "Thiện Lâm, Thiện Lâm, muội có nghe tỳ nói không?"

Thiện Lâm lơ mơ mở mắt, nhìn thấy gương mặt quen thuộc của vị công chúa Nam Tộc, bật dậy: "tỳ tỳ! Sao tỳ lại ở đây?"

Hải Nghi nhìn bộ dạng hiện tại của Thiện Lâm, y phục nhem nhuốc, đầu tóc của muội ấy bù xù, gương mặt hốc hác, thân thể cũng đầy vết thương. Tuy nhiên đôi mắt muội ấy vẫn ngầy ngơ như bình thường. Hải Nghi nhìn tình cảnh này chợt thấy quận lòng, bật khóc.

"Sai tỳ lại đến đây? Hoàng Hậu sẽ trị tội đó, hơn nữa Chung Quý Phi mà biết thì ả cũng sẽ thừa cơ hội khừ luôn cả tỳ đó. " Thiện Lâm lo lắng bảo.

Hải Nghi lắc đầu: "muội nghĩ ta sợ cô ta sao?"

"Tỳ khờ thật, thân phận của tỳ là gì chứ? Là nhi nữ địch quốc đó!" Thiện Lâm có vẻ hơi giận dữ.

Hải Nghi cười nhẹ: "phải, còn muối là yêu nữ mị chủ."

Vừa nghe Hải Nghi nói xong câu đó, Thiện Lâm đã cười lớn: "ha ha ha! Đúng vậy!"

Đùa đủ rồi, càng nhìn muối ấy Hải Nghi càng không thể cười nổi, nếu lúc này Mộc Lan, An Ly hay thậm chí là tên thái y Tàn Lập mà nhìn thấy Thiện Lâm ra nông nổi này chắc chắn họ sẽ không chịu nổi.

Nam Hải Nghi còn mang theo 1 cái giỏ nhỏ, nàng lấy ra đưa cho Thiện Lâm: "muối giữ lấy, sẽ có ích đó. "

"Đây là... "

Hải Nghi cười nhạt nhòa: "là 1 chút điểm tâm và thuốc, trước khi ta định đến Tàn Lập cũng biết, hẳn biết muối sẽ có vết thương nên nhờ ta đưa cho muối đó."

Thiện Lâm cười, trong lòng mang máng cảm động, nàng đã ra nông nổi như vậy rồi nhưng những bằng hữu này vẫn tốt với nàng, họ vẫn không bỏ rơi nàng. Nam Hải Nghi, Tô Mộc Lan, An Ly và... Tàn Lập!

Những cái tên này đến cuối đời nàng cũng sẽ không quên.

Hải Nghi đưa cho nàng 1 cái mìn thầu còn khá nóng rồi bảo nàng ăn, bây giờ cũng đói rồi, có lẽ vẫn nên ăn, dù sao thức ăn ở đây cũng chẳng sạch sẽ gì.

Thiện Lâm cầm lấy chiếc bánh ăn ngấu nghiến mà không giữ hình tượng, cũng chẳng sao, hiện tại cũng thê thảm lắm rồi.

Hải Nghi nhìn cách Thiện Lâm ăn mà bật cười, cứ như là đang ở cạnh muối muối của mình vậy, cảm giác rất thân quen. Ở Nam Tộc, nàng là tiểu muối nhỏ nhất, mẫu thân của nàng thân phận cũng chẳng cao quý gì vì vậy nàng luôn phải chịu cảnh bị các huynh tỷ khác ức hiếp. Cũng chỉ có Nam Sơn Dương là đối đãi với nàng là tốt nhất thôi.

Huynh ấy mặc dù chỉ là huynh muối cùng cha khác mẹ nhưng vẫn cảm thông cho nàng, bởi lẽ huynh ấy cũng từng bị như thế, tuy nhiên sau 1 thời gian thì phụ vương đã bảo sau này mất sẽ truyền ngôi vương lại cho Sơn Dương, vì vậy nên chẳng ai dám bắt nạt huynh ấy nữa, và huynh ấy cũng chẳng để ai bắt nạt Hải Nghi.

Ngoài huynh ấy ra thì cũng chẳng còn ai trong vương tộc yêu thương nàng cả. Thậm chí là cả phụ vương.

Nàng nhớ lại cái hôm mà nàng thức dậy không thấy ai, rồi đi đến chính điện thì thấy mọi người khóc lóc in ỏi, kể khổ đủ thứ về việc Hoàng Đế Vạn Thành muốn hỏi cưới 1 người con gái trong vương tộc Nam thị. Lúc đó Hoàng đế chỉ dùng ngữ điệu nhẹ nhàng để cưới hỏi, phụ vương vẫn có thể từ chối cơ mà, chẳng qua là ông ấy muốn lấy cơ để tiễn đưa con gái này đi thôi. Thật chất vừa nhìn đã biết rõ là bọn họ đang muốn Hải Nghi tự nạp mạng bọn họ diễn sâu như thế nàng cũng chỉ có thể tự giác mà đi thôi, dù sao đi nữa nàng cũng là con cháu của Nam thị. (1)

(1): *aikhôngnhớđoạnnaythìxemlạichương 4 nhamọingười.*

Hải Nghi cũng biết lúc đó Nam Sơn Dương đã cầu xin phụ vương rất nhiều nhưng không thành công, còn bị phạt cấm túc. Cái hôm nàng lên kiệu hoa ra đi không nhìn thấy huynh ấy là do đang bị nhốt nên không thể đến được. Lúc đó nàng nghĩ là do Sơn Dương buồn nên không tới, thật ra chỉ là dối lòng, nàng biết rất rõ ràng.

Nhìn cách huynh ấy yêu thương nàng cũng giống như cách mà Thiện Lâm quan tâm đến Thiện Lâm vậy. nam Hải Nghi giờ đã hiểu có muối muối là sẽ như thế nào rồi.

Thiện Lâm đã ăn no nê, việc tiếp tục là phải nhờ đến Hải Nghi thoa thuốc giúp mình, Hải Nghi cũng chẳng ngại mà từ chối. Vết thương rất nhiều và sưng vù lên khắp nơi, may mắn là Nam Tộc có 1 loại thuốc rất đặc biệt có thể chữa lành vết sẹo rất nhanh, nàng có lén mang theo, cộng với các loại thuốc tốt mà Tàn Lập đưa tới thì mấy vết sẹo này chỉ vài tháng là hết thôi.

Sau khi thoa thuốc xong tốt nhất là nên để vị muối muối này ngủ một giấc, có lẽ muối ấy đã "mệt mỏi" vì có quá nhiều chuyện xảy ra rồi.

Hải Nghi vẫn còn công việc khác phải làm, trước khi đi, Hải Nghi không quên ném lại cho Thiện Lâm 1 cây:

"Muối yên tâm, ta nhất định sẽ giúp muối. "

Công việc tiếp theo có lẽ là nên đi gặp Nam Sơn Dương.

Mọi lần thì mỗi tháng chỉ nên gặp 1 lần còn tháng này gặp đến tận 2 lần. Nam Sơn Dương vừa nghe tin Hải Nghi muốn gặp mình thì đã lập tức bảo Tiểu Cát Từ làm công việc của mình, đó là chúc say đám thị vệ. Vì hoàng đế đã xuất cung nên việc xâm nhập vào rất dễ dàng.

"Sao bây giờ muối lại muốn gặp ta?" Nam Sơn Dương hỏi Hải Nghi với khuôn mặt khó hiểu.

Hải Nghi cũng chẳng muốn nói gì dài dòng, việc của Thiện Lâm đã ngày càng nghiêm trọng rồi. Nàng nhìn thẳng vào mắt Sơn Dương, dứt khoát nói: "muối muốn huynh tung 1 tin đồn, nhắm thẳng vào 1 kẻ! "

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 64: Chương 62

Tháng 6 năm Đại Nguyên thứ 8.

Yêu nữ Bạch Liên Hoa giam long chủng, sau đó giá họ cho Triệu Quý Phi tội hãm hại long thai. Đồng thời ả muốn học theo Vô Tắc Thiên, mê hoặc Hoàng Đế, kết giao với triều, làm Vạn Thành Quốc chao đảo.

Hoàng Đế bị Bạch Liên Hoa hạ độc nên lâm trọng bệnh, Hoàng Thái Hậu đích thân lâm triều can chính.

Tháng 1 năm Đại Nguyên thứ 10.

Anh Thái Hậu bình định được nội chiến, đẩy lùi được Đại Tuyền, lật tẩy được mưu đồ của Điện Ngọc Công Chúa biến mã vào lãnh cung.

8 tháng sau, Bạch Liên Hoa lại giam long thai, lần này người muốn nhấm vào là... Anh Thái Hậu!

Thiện Lâm bất tỉnh dậy giữa đêm khuya, mồ hôi trên người nàng nhễ nhại, thờ thẩn. Vừa nãy nàng vừa nằm mơ thấy 1 con ác mộng kinh khủng, nhìn thấy bản thân bị Chung Phi hành hạ.

Trong lúc đang thờ hờn học vì sợ, nàng chợt nhận ra rằng khung cảnh xung quanh nàng không còn là nhà ngục nữa mà là... 1 căn phòng khá lớn, nội thất rất sang trọng, gỗ nâu bóng loáng, sàn lại trải thảm đỏ, chắc chắn là nơi ở của người trong hoàng thất.

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra làm Thiện Lâm giật mình, 1 nữ nhân bận 1 bộ lam y chậm rãi bước vào.

"Đức phi nương nương?" Thiện Lâm mở to mắt nhìn Hà Phi. Tại sao nàng lại ở đây? Chẳng phải nàng đã bị nhốt vào Bảo thất rồi sao? Không lẽ Hà Phi đã đưa nàng ra.

"Đừng cử động mạnh, vết thương trên người ngươi chỉ vừa được thoa thuốc thôi."

Bên cạnh Hà Phi còn có Diệu Nhi, nàng ta bưng khay đựng 1 cái bát nhỏ, có lẽ là cháo hoặc là thuốc. Hà Phi bưng cái bát nhỏ đó lên rồi lại đặt xuống bàn, nói: "vẫn còn hơi nóng, để nguội 1 chút rồi uống cũng được."

Thiện Lâm gượng người dậy, giọng hơi the thé: "nương nương, tại sao..."

"Ngươi muốn hỏi là tại sao bản cung lại lên lút đưa ngươi ra khỏi Bảo Thất à?" Giọng nói của Hà Phi trở nên sắc bén đến khác thường so với giọng nói dịu dàng thường ngày của nàng ta.

Đôi mắt của Hà Phi vốn rất to tròn, với những lúc bình thường thì nhờ đôi mắt đó mà nàng ta cũng hiền lành hơn. Còn hiện tại, đôi mắt của nàng ta như cặp lưỡi liềm vậy, nhìn chằm chằm vào Thiện Lâm. Khóe miệng cong lên tạo ra 1 nụ cười hình bán nguyệt.

Bộ dạng hiện tại khác hoàn toàn với 1 Hà Đức Phi nhân từ ngày thường nàng nhìn thấy. Nhìn có vẻ là hơi... ác!

"Nương nương..." Thiện Lâm bất giác nói.

Hà Phi thu lại nụ cười mà mặt đó, nàng ta trông rất sắc sảo và ủy mị: "sao hả? Ngạc nhiên lắm sao? Phải, là bản cung đã âm thầm đưa ngươi ra ngoài mà không thêm thông báo với Hoàng Hậu. Hiện tại ngươi đang ở biệt viện của Thanh Ninh cung."

"Nô tỳ nghe đám thị vệ bên ngoài bảo rằng người đã bị Hoàng Hậu cấm túc, giờ người còn cứu nô tỳ như vậy, nô tỳ sợ là sẽ bị..."

"Chẳng có việc gì phải sợ cả!" Hà Phi cắt ngang lời nói của Thiện Lâm, nàng ta đặt tay lên gương mặt nhỏ nhắn của Thiện Lâm, vuốt ve rồi nói: "bởi vì sắp tới người mà ngươi sợ phải quay ngược lại sợ người đó."

Ý gì đâu? Hơn nữa người trước mặt nàng có phải là Hà Phi hay không vậy, mặt Hà Phi tối sầm lại, vẻ mặt trông vô cùng độc ác và thủ đoạn. Rốt cuộc nàng ta đang âm mưu chuyện gì?

Bỗng dưng trong đầu của Thiện Lâm vang vọng đâu đó những câu nói kì lạ.

"Chuyện đó bản cung và đại nhân tính toán tỉ mỉ từng chút, ngay cả khi cái thai đó đã đến tháng thứ 6, bản cung mới nhờ ông làm một chén thuốc bỏ đưa đến cho Ngô Phi uống. Ngô Phi uống xong thì sảy thai, nếu là nàng ta thì chắc chắn sẽ nghĩ là Chung Phi làm mà thôi. Hơn nữa Giang đại nhân đứng đầu

thái y viện, ngài tính toán từng bước, người khác làm sao mà biết được? Mà nếu có thì bây giờ người đó cũng không còn trong cung mà thay vào đó là đã được ban cung cho xuất cung về quê đoàn tụ ông bà cha mẹ rồi."

"Cũng không thể trách bản cung, năm đó khi bệ hạ chưa được sắc phong Thái Tử mà còn là Văn Lương Vương, trong vương phủ lúc đó có Triệu Vương Phi đắc sủng, ngài ta hoành hành còn hơn Chung Phi bây giờ, xem mạng người như cỏ dại, ai cũng căm ghét. Đúng lúc con gái ông mang thai nên bản cung chỉ làm việc mà bản thân nên làm, con gái ông nên làm, lục cung cũng nên làm..."

"... cuối cùng thì sao chứ? Triệu Vương Phi bị gán cho tội hãm hại long thai nên bị ban tử, còn Giang Tần thì băng huyết khó sinh mà chết, chẳng phải ngài ta chết rất có ích hay sao?"

"Khoảng thời gian con ông mang thai có nhiều người như thế! Triệu Vương Phi, Lý Hoàng Hậu, Chung Quý Phi... cho dù bản cung không đem thai của nữ nhi của ông ra dạy cho Triệu Vương Phi một bài học thì cái thai đó vốn dĩ cũng không giữ được, chỉ bằng nếu biết sớm muộn gì cũng chết thì cũng nên chết một cách có ích chứ? Đây là nhất cử lưỡng tiện, ngài hiểu chưa?"

.....

Đây là những lời nói mà nửa năm trước ngài đã nghe lén được từ Hà Phi khi ngài ta đang trò chuyện cùng Giang viện phán. (1)

(1): Aikhôngnhóthilụcạichương 29 nha.

Đã quá lâu nên nó khiến quên lãng đi, giờ đây bỗng dưng ngài nhớ lại, cả cái chết của Phương Chi Lôi nữa! Nó khiến Thiện Lâm có chút kinh sợ.

Hà Phi thu tay lại, gương mặt từ sắc sảo mà trở nên vô cùng uy nghiêm: "đùa đến đây là được rồi, người cũng nên nghỉ ngơi đi. Bản cung ra ngoài đây."

Trong tầm điện này chỉ còn 1 mình Thiện Lâm, nhìn thấy độ hết sức kì quái ban nãy của Hà Phi làm Thiện Lâm phải suy nghĩ rất nhiều, ngài ta rốt cuộc đang định làm gì vậy?

Hoàng Hậu đã nhốt ngài vào Bảo Thất nhưng Hà phi lại lén lút cho người đưa ra, ngài ta thật sự không muốn sống nữa ư? Nghĩ đến Hà phi cũng không phải hạng tầm thường trong hậu cung, chắc chắn là Hà phi phải có ý gì đó.

Hà phi bước khỏi điện, lòng ngài vì vui sướng nên vốn đã quên đi chuyện bản thân bị cầm tù mất rồi. Cảm thấy thư thái hẳn ra. Lúc này người của ngài đã đến bẩm báo rằng đã xác nhận được hai kẻ đó thật sự chính là Hoàng Đế và Nghĩa Thân Vương.

Diệu Nhi thấy thái độ của Hà Phi rất ung dung, cười bảo: "chúc mừng nương nương, cuối cùng cũng tìm được bệ hạ, ngày mà bệ hạ quay về sẽ không xa nữa đâu."

"Điều đó không quan trọng!" Hà phi lắc đầu nói: "cái quan trọng là Thiện Lâm có bình an hay không? "Sao đột nhiên người lại không màng nguy hiểm của bản thân mà cứu cô ta vậy? "

Hà phi dừng bước, quay sang nhìn chằm chằm vào Diệu Nhi: "người không thấy lúc đưa cô ta đến đây thì bên cạnh cô ta còn có 1 cây tiêu sao?"

"Cái đó có gì quan trọng?" Diệu Nhi thấy hơi khó hiểu.

Hà phi nhìn lên bầu trời, thở dài: "cũng phải, lúc đó người chưa vào cung nên không biết. Mẹ ruột của bệ hạ chính là Linh Nhân Quý Phi, người rất yêu thương người mẹ này. "

"Cái đó thì nô tỳ biết. "

"Phải, ta nhớ năm đó tiên hoàng đoạt được giang sơn từ tay Nam Tộc đã được 1 thời gian khá dài nhưng lòng người khó đoán trước được, vì muốn giữ vững được ngai vàng nên phải trọng dụng và lấy được lòng trung thành của tất cả bá quan trọng triều, dù là quan lớn hay quan nhỏ vẫn được tiên hoàng ưu ái."

Thấy Diệu Nhi chăm chú nghe mình kể thì Hà Phi cũng kể tiếp: "Hà gia ta năm đó cũng rất được lòng tiên hoàng, phụ thân cũng có chỗ đứng nhất định trong triều chứ không như ca ca ta bây giờ đâu. Rất nhiều lần tiên hoàng mời phụ thân vào cung, ta nhớ có 1 lần phụ thân đưa ta vào cung, trông 1 lúc đi lạc thì ta đã khóc rất nhiều, rất nhiều, sau đó thì..."

Mười năm trước...

"Phụ thân! Phụ thân! Huhuhu!" Giai An khóc khắp nơi trong hoaviên khóc suốt suốt.

Vừa nãy ngài chỉ vừa ở cũng phụ thân đây thôi là đã khóc rồi, biết thế ngay từ đầu đã không đi theo. Ngài từ Ngự Hoa Viên lại chạy đến 1 rừng mai lớn, bây giờ thật sự đã mất phương hướng.

"PHỤ THÂNNNNNN!" GIALANGÀOTOTRONGTUYỆTVONG.

"Ồn ào quá!" 1 giọng nói từ phía trên phát ra.

Trên mái của 1 thủy đình, 1 tên nam tử khoảng 9 tuổi nhảy xuống nhìn Giai An với con mắt khó bề cảm nhận." người hét đứch chưa?"

Tương Minh đang nằm phoirất trên mái thì 1 tiếng khóc lớn vang lên khiến hánh không chịu nổi, bắt buộc phải nhay xuống đây, hóa ra là 1 con đà điểu.

Giai An lù lùa vào bờ, Tương Minh vẫn tiêng tới vào bờ, hỏi : "saongười lại khóc vậy?"

Giai An vẫn còn hơi trẻ, lí nhí trả lời: "muội bị lạc mất phụng thân rồi, huynh có thể đưa muội đi gặp phụng thân được không?"

"Phụng thân người là ai? Tên gì? " Tương Minh dò hỏi.

"Phụ thân của muội tên là phụng thân đó!" Giai An hồn nhiên trả lời.

Tương Minh nhắm mắt, sau con đà điểu ngốc thế không biết, chợt trong đầu Tương Minh như hiện ra điều gì đó, hánh bật lên: "có phải phụng thân còn gọi là chach không? Nếu vậy thì biết."

Giai An như tưởng tượng Tương Minh thật sự biết, vội nói: " vậy huynh đưa muội đi gặp chach đi."

Tương Minh không dưng, nắm lấy tay của Giai An rồi đi. Cái tên này thật chẳng biết thương hay ghét gì cả, hánh rất mạnh, Giai An thật sự rất đau.

Hành đưa Giai An tới 1 nơi rất lạ, đi sâu vào trong sa mạc gặp 1 lão thái giám rất già, đẩy Giai An về phía ông ta;" Nhận lấy, đây là cha của người đó!"

Giai An nhìn ông ta rồi khóchét lên: "không phải người này!"

"Thích phải người nào của ông tìm chach sao? Ông ta là lão thái giám lớn tuổi nhất trong cung, mấy tên tiểu thái giám mới vào cung ai cũng gọi ông ta là chach."

"Nhưng không phải người này!" Giai An méo mồm, trông như sắp khóc.

Chẳng cần nói gì, hánh đã tiếp tục nắm tay Giai An rồi đi. Nhưng vừa quay trở lại Ngự Hoa Viên, Giai An đã không chịu nổi mà giở tay lại: "đau quá, rốt cuộc chuyển lại muốn đưa ta đi đâu thế? Ta còn phải đi theo phụng thân. Nhưng phụng thân nhè, không phải cha!"

Tương Minh gấp dãi: "đi tìm ông ta làm chi chứ. Phụng thân người đâu có quan tâm người nên mới để người bị lạc thôi."

Giai An lắc đầu: "phụng thân của ta rất tốt đó nhè, người rất hay cho ta ăn nên người rất tốt. "

Tương Minh hừ to: " người sai rồi, phụng thân người không thương người đâu. Phụng thân của ta cũng đâu có yêu thương ta. Đừng quan tâm nữa, mắt hánh của ta và đặt ta 1 cây tiêu, ta định đến hồ sen thôi, đi cùng đi."

"Không! Ta phải tìm phụng thân!" Giai An rưng rưng cãi lại.

Tương Minh cảm thấy rất tức mình vì đầu này, hánh không quan tâm nữa, quyết định bỏ đi.

Giai An nhìn quan họ rồi cũng chẳng biết đi đâu nên đành phải đi theo Tương Minh.

Hánh quay lại quát: " người đi theo ta làm gì?"

Giai An tức lắm, định đáp trả thì giọng nói của 1 người khác cất lên:

"Thì rangười đó đây!"

Giai An quay lại thì thấy 1 tên tiểu tử khác, trông cũng chạc tuổi với Tương Minh. Hánh khoanh tay, nhìn Tương Minh với giọng cười kiêu ngạo.

Trong khi đó sắc mặt của Tương Minh khi nhìn thấy hánh cũng tròn mắt thay đổi thành run sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Chương 63.1

Tên tiểu tử đó bước đến gần Tương Minh, vẻ mặt vô cùng cao ngạo và nham hiểm.

" Thì ra hoàng huynh của đệ ở đây, huynh có biết đệ tìm huynh cực khổ lắm hay không? " Nhị hoàng tử Võ Tương Danh bước tới gần Tương Minh, giọng điệu tuy có vẻ là dùng kính ngữ nhưng gương mặt hánh lại đẩy về phía mai.

Tương Minh lùi về sau, giọng hơi thấp thòm lo sợ: "ta... ta ..."

Tương Danh bỗng nhiên giận dữ, dùng lực tay đẩy mạnh vai Tương Minh, giọng quát tháo: "người áp úng cái gì cơ chứ? Ta bảo người phải ở lại chỗ ta để làm ngựa cho ta cưỡi, người dám trốn ra đây ư?"

Tương Minh không kìm được nữa, lớn tiếng chống lại: "người muốn chơi thì đi tìm bọn thái giám ấy, ta dù sao cũng vẫn là hoàng tử, lại là hoàng huynh của người, tại sao người lại thích đề đầu cưỡi cổ ta như vậy?"

Tương Danh bật cười ngạo mạn: "người mà là hoàng huynh của ta? Xuất thân của mẫu thân người chẳng qua cũng chỉ người cũng chỉ là tiện nô người Tô Hàn thôi, nếu mẫu thân người là tiện nô thì người cũng như vậy! Cỡ như người mà cũng đòi làm Hoàng huynh của ta à?"

Tương Minh siết chặt nắm tay lại, cố nhịn. Mẫu thân của Tương Minh đúng thật là rất thấp kém, dù sinh ra Tương Minh là Đại Hoàng Tử nhưng đến vẫn chỉ ở chức Tàn.

Hiền Tàn luôn rất nhiều lần dặn Tương Minh rằng mẫu của Nhị Hoàng Tử đó là Thục Phi Lý Linh Lan, là phi tử quyền lực nhất. Hậu cung không có Hoàng Hậu, chính vì vậy mà mọi quyền hành trong hậu cung đều nằm trong tay Linh Lan Thục Phi. Lệnh Hồ Phi tuy là người hầu hạ phụ hoàng của Tương Minh sớm nhất và mang tiếng là người phò trợ quản lý hậu cung nhưng thật chất là chẳng có tiếng nói gì trong hậu cung cả. Đường như là Linh Lan Thục Phi 1 mình độc tôn, hậu cung đến 1 người áp chế bà ta cũng không có.

Vì lúc này đang là thời kỳ giao tranh với Nam Tộc nên phụ hoàng của chàng cần phải vỗ về Lý gia nhiều 1 chút. Dù Linh Lan Thục Phi có độc hành độc đoán thế nào đi nữa thì ông cũng chỉ nhắm mắt làm ngơ.

Tương đầu chỉ 1 mình Linh Lan Thục Phi ngang ngược, nào ngờ con trai của bà ta cũng ngang ngược không kém. Rất nhiều lần lần đã chèn ép Tương Minh, có lúc còn làm nhục và sỉ vả Tương Minh trước mặt rất nhiều nô tài.

Vì nghe lời của mẫu thân rằng phải nhịn nên Tương Minh đành phải cắn răng chịu đựng. Hơn nữa Tương Minh cũng chẳng được phụ hoàng thương yêu, người đối với Tương Minh cũng rất hờ hững, không thể bảo vệ được cho chàng.

Nhưng đến bây giờ hần lòi cả chuyện mẫu thân chàng là người Tô Hàn ra mà làm nhục, thật không thể nào nhịn được nữa.

Tương Danh hét chửi mắng Tương Minh rồi lại nhìn sang Giai An, đánh giọng: "còn người là ai?"

Giai An thấy hần rất hung dữ nên hơi sợ, nàng lùi về sau vài bước để tránh xa hần ra. Tương Danh cười mỉa: "người là bằng hữu với cái tên đó à? A đầu ơ là a đầu, ta nghĩ người nên tránh xa hần ra đi, hần chỉ là con trai của 1 à tiện nô vốn là cung nữ rửa chân cho mẫu phi của ta mà thôi. Người đi cùng với hần sớm muộn gì cũng trở thành tiện nô giống như hần thôi."

1 vài tên thái giám đi ngang qua tình cờ nghe thấy những lời này của vị Nhị Hoàng Tử kia thì chợt giật mình. Ý chỉ là 1 đứa trẻ mà tại sao có thể nói ra được những lời cay độc như thế? Chắc chắn là do bình thường nghe Linh Lan Thục Phi mắng chửi người trong cung nên bắt chước theo. Đúng là không biết dạy dỗ, con hư quả thật là tại mẹ!

"Đủ rồi đó Tương Danh!" Tương Minh không chịu được nên lên tiếng. Dù hần ta có nhục mạ chàng như thế nào đi nữa cũng không quan tâm nhưng a đầu đó bị lạc mất phụ thân đáng thương như vậy mà hần cũng không bỏ qua.

"Ta cứ thích gây chuyện như thế đấy, người làm gì ta?" Tương Danh buông lời khiêu khích.

Chợt hần nhìn thấy bên thất lưng của Tương Minh có móc theo 1 vật gì đó, hần vội chớp lấy. Tương Minh hốt hoảng, giọng thất thanh: "trả đây cho ta!"

"A, là 1 cây tiêu, làm bằng ngọc à? Đẹp đấy, từ nay nó sẽ là của ta!"

Cây tiêu đó chính là quà mà mẫu thân đã tặng cho chàng vào sinh thần mấy hôm trước, mẫu thân đã bảo là phải giữ gìn cẩn thận, không được làm mất. Bây giờ hần cướp đi, làm sao ăn nói với mẫu phi đây? Tất nhiên là Tương Minh sẽ không để yên cho hần lấy đi.

Chàng chạy đến giật lại: "trả lại đây cho ta! Nó là của ta cơ mà? "

"Nhưng bây giờ nó là của ta, tiện nô thấp kém như người không xứng có được thứ tốt như vậy! "

Lừa giận của Tương Minh đã dâng lên, bình thường hần nhục mạ chàng ra sao cũng chẳng quan tâm nhưng đây là vật của mẫu thân tặng cho chàng, không thể đưa cho y được!

Giai An đứng nhìn, thấy hai người họ giằng co, cũng định đến can ngăn nhưng lại bị đẩy ra ngay lập tức.

Tương Danh không chịu được nữa, cho 1 cước vào bụng Tương Minh, cứ như thế mà liên tục đá. Tuy nhiên Tương Minh bắt ngờ giật lại được cây tiêu từ trong tay của hần.

Không thể đành được, vì tức giận nên Tương Danh đã đánh thẳng vào đầu Tương Minh 1 cái khiến Tương Minh khựng người.

Cho dù thân phận của Tương Minh không cao quý bằng hần nhưng cũng có tự tôn của 1 hoàng tử, cũng nhận biết được mình là người trong hoàng gia. Đánh vào đầu là 1 chuyện không thể chấp nhận được đối với 1 người trong hoàng gia, điều đó là mối sỉ nhục rất lớn.

Trong khi Tương Danh còn chưa nở ra 1 nụ cười để chọc tức Tương Minh thì hần đã lãnh ngay 1 tiếng " cốp" vô cùng lớn trên đầu mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 63.2

Hiền Linh Cung-

Hoàng Tử Tương Danh ôm đầu khóc nức nở, luôn miệng ôm đầu khóc nức nở:" mẫu phi, con đau quá, chắc con sống không nổi nữa đâu!!!"

Nữ tử với vẻ mặt vô cùng dịu dàng ngồi bên mép giường, liên tục giỡn dành đứa con đang đau đớn của mình.

Về ngoài ôn nhu dịu dàng đó chỉ kết thúc khi bà ta hướng mắt về phía thái y, mắt bà ta trợn đỏ, lông mày nhướng cao, gương mặt vô cùng tà ác:" rốt cuộc là khi nào nhị hoàng tử mới hết bị đau nữa. "

Lão thái y vừa thấy Linh Lan Thực Phi nhìn mình, sợ như vừa nhìn thấy tà, lắp bắp trả lời:" bẩm nương nương, vết thương của nhị hoàng tử không bị chảy máu, thần đã kê thuốc giảm đau rồi, có thể trong 1 lát nữa hoặc hết hôm nay sẽ hết thôi."

" Có lẽ ngày hôm nay sẽ dài lắm đây!" Linh Lan Thực Phi nói với ngữ điệu rất sắc lạnh, khiến người khác phải rùng mình, ánh mắt của bà ta thì hướng nhìn chằm chằm về phía của Tương Minh Và Giai An đang đứng bên ngoài.

Lão thái y nghe thế thì càng sợ hơn, trước giờ trong cung ai mà không biết Linh Lan Thực Phi này là người như thế nào cơ chứ? Đứng đến bà ta chỉ có nước sống không bằng chết.

Nay ca ca của bà ta là Lý Lâm đang phụ trách việc can quét Nam Tộc, ở thế thượng phong, uy thế của bà ta trong hậu cung trước đã lớn nay lại càng lớn hơn. Bây giờ là lúc bà ta đang đắc thế, tự đứng lại có kẻ dám đánh Nhị Hoàng tử con trai của bà ta, chỉ sợ bà ta sẽ băm người đó ra thành ngàn mảnh.

1 tên tiểu thái giám chạy vào, cúi đầu bẩm báo:" Thực Phi nương nương, bệ hạ nói rằng người đang bận rộn quốc sự, không thể đến ngay được, việc này nương nương hãy tự quyết định thỏa đáng!"

Linh Lan Thực Phi nghiêng răng kèn kẹt, đứng dậy nói:" nhị tử của mình ở đây bị người khác ức hiếp, vậy mà bây giờ vẫn còn ở đó bàn quốc sự ư? Làm cha kiểu gì thế? "

Sau đó bà ta lại nhìn về phía của Tương Minh, cười tà ác:" xem ra bản cung quả thật là phải đích thân ra tay rồi!"

Lệnh Hồ Phi khi biết chuyện Đại Hoàng Tử dùng thanh tiêu làm bằng ngọc bích đánh vào đầu Nhị Hoàng tử cũng đã lập tức phóng đến đây, lơ như Linh Lan Thực Phi mà nổi điên thì vẫn còn có người có thể can ngăn.

Linh Lan Thực Phi bước ra từ tấm điện, bước chân nhẹ nhàng chậm rãi, thái độ điềm tĩnh đến lạ thường, dần dần bước đến bảo tọa rồi ngồi xuống, mắt vẫn hướng về Tương Minh.

Tương Minh lẫn Giai An dù chỉ mới gặp nhau nhưng cả hai đứng sát dính với nhau như muốn tìm 1 điểm tựa để đỡ sợ hơn. Trông cứ như là hai người rất thân thiết.

Giai An rưng rưng nước mắt như sắp khóc đến nơi vậy, nàng chỉ biết là mình bị lạc đến đây rồi chứng kiến hai người đó ấu đã chứ nàng chưa hề làm chuyện gì sai cả, tại sao lại có cái cảm giác như mình vừa làm chuyện tội lỗi thế này?

Lệnh Hồ Phi cảm thấy căng thẳng, cũng chẳng biết nên làm gì để xóa bỏ bầu không khí này, chỉ đến khi hai có hai bóng người tiến vào.

" Thực Phi nương nương kim an!" Nhân Tàn và Thị Lang Hà Uông đồng loạt hành lễ với Thực Phi.

Linh Lan Thực Phi chẳng quan tâm, vì là đại thần có chỗ đứng nhất định trong triều nên Hà Uông cũng chẳng cần quá cung kính với Linh Lan Thực Phi, chỉ cần hành đúng lễ là được, sau khi chào hỏi bà ta xong thì ông cũng lập tức nắm lấy tay Giai An, giọng quát mắng:

" Con đi đâu từ nãy đến giờ thế?"

Giai An nghe giọng nói của cha mình, lập tức chạy đến ôm lấy:" phụ thân, mau đưa con ra khỏi đây, nơi này đáng sợ quá!"

"Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa."

Tương Minh đỡ dần, đứng nhìn cảnh cha con đoàn tụ của Giai An, người cha này đúng thật là rất tốt với nàng ta, tình cảnh này trông rất ấm áp. Mà cảm giác ấm áp này Tương Minh chưa bao giờ có được từ phụ thân ruột của mình là đương kim hoàng đế.

Nhân Tàn, mẹ ruột của Tương Minh cũng đã tới, Tương Minh không dám nhìn thẳng mặt bà ấy vì tự thấy bản thân mình rất có lỗi.

Linh Lan Thục Phi nhìn cảnh đoàn viên này cũng thấy chán, cất giọng thanh cao: "Hà đại nhân, ông đưa nữ nhi của mình về đi, nhớ bảo quản nó cho tốt, đừng để bị lạc rồi nhìn thấy những chuyện không nên thấy nữa. Tất cả các người cũng ra ngoài hết đi..."

Linh Lan Thục Phi rút thanh tiêu mà Tương Minh dùng để đánh Tương Danh ra, nhìn Nhân Tàn: "muội muội, hay là ngươi ở lại đây đi, bầm cung quá thật phải " thương lượng " với người đó. "

Nhân Tàn run rẩy, mắt nhìn Lệnh Hồ Phi tỏ vẻ cầu cứu, nhưng Lệnh Hồ Phi còn chưa kịp lên tiếng thì Thục Phi đã cắt ngang: " Lệnh Hồ tỷ tỷ cũng chẳng cần phải ở đây đâu, ra ngoài luôn cũng được."

Lệnh Hồ Phi cũng không thể giúp được gì, chỉ biết nhìn Nhân Tàn với ánh mắt nhắc nhở " hãy bảo trọng ".

.....Giai An và Hà Uông vốn đã định đi nhưng khi quay đầu lại thì nhìn thấy Tương Minh vẫn đang ngồi ở trước cửa điện cùng với Lệnh Hồ Phi chờ Nhân Tàn ra. Và nàng cũng nhận thấy Tương Minh đang... rơi lệ!

Giai An xin ở lại 1 chút, nàng rút 1 chiếc khăn tay ra, chạy đến chìa ra trước mặt Tương Minh, hồn nhiên nói: " huynh mau dùng nó lau nước mắt đi, phụ thân của ta từng nói là nam nhi không được rơi lệ đâu."

Tương Minh hơi ngạc nhiên nhưng cũng biết đồ mặt, quay mặt qua hướng khác đồng thời giật lấy chiếc khăn tay: " đa tạ!"

Lệnh Hồ Phi cất giọng khen ngợi: " Hà tiểu thư quả thật là người hiểu biết đấy."

Giai An ngượng ngùng cúi đầu, cười tươi: " nương nương quá khen."

Cạch!

Đột nhiên cánh cửa mở ra, 1 nữ tử với bước đi loạng choạng từ chính điện bước ra khiến Lệnh Hồ Phi không khỏi giật mình: " Nhân Tàn? "

Tương Minh vừa nghe nhắc đến mẫu thân thì đã lập tức đứng dậy quay đầu nhìn, nhưng cảnh tượng mà chàng nhìn thấy là mẫu thân của mình với bước đi lập vấp, hai bên mặt đỏ hoe như bị tát, còn trên đầu thì... máu đỏ rùng rộc.

" Mẫu thân!!!" Tương Minh chạy về phía bà ấy, còn Lệnh Hồ Phi thì đứng đó dùng tay bịt miệng của mình. Tay của Nhân Tàn có cảm theo thanh sáo nữa, tuy nhiên nó... đã bị gãy làm hai!

Thanh sáo đó rắn chắc như vậy, mà lại bị gãy, trên đầu Nhân Tàn lại bị chảy máu. Không lẽ Linh Lan Thục Phi dùng nó đánh Nhân Tàn?

Giai An còn chưa hiểu chuyện gì thì từ phía sau Hà Uông đã bỗng nàng đưa đi, bỏ cảnh tượng kì lạ đó lại.

Mấy cảnh hậu cung tranh đấu này Hà Uông đã biết rõ, ông không muốn cho nữ nhi của mình bị nhiễm những thứ này vào đầu nên khi Nhân Tàn vừa mở cửa thì ông đã nhanh chóng đưa Giai An đi.

.....

Chuyện đã qua hơn 15 năm nhưng mỗi khi nhớ lại đều khiến Hà Phi phải thở dài và xót thương cho quá khứ của vị hoàng đế cao cao tại thượng kia và cả Linh Nhân Quý Phi (Nhân Tàn).

Diệu Nhi cầm thanh tiêu trên tay mình, quan sát kỹ thì mới biết được cái vòng màu bạc bọc ở giữa thân của thanh tiêu này chính là vết tích năm đó của Linh Lan Thục Phi và Nhân Tàn.

Hà Phi thở dài rồi bảo: " bệ hạ bây giờ tính cách điềm đạm ít nói 1 phần cũng là do những ký ức tuổi nhỏ gây ra. Linh Lan Thục Phi và Nhị hoàng tử tiền triều chính là những kẻ đã gây ra những đau thương đó. "

Nghe đến đó, sắc mặt của Diệu Nhi bỗng dung thay đổi: " Linh Lan Thục Phi và Nhị hoàng tử đó chẳng phải trong 1 lần đi Minh Viên đã bị thủ dũ tấn công qua đời rồi hay sao? "

Hà Phi nhìn Diệu Nhi, sắc mặt không thay đổi, vẫn 1 kiểu điềm tĩnh như không có chuyện gì: " cái đó thì ta không chắc đâu. "

Diệu Nhi hí hóp: " không lẽ ý của nương nương là có kẻ ra tay hại chết bọn họ?"

"Nhà họ Lý ngang ngược hoành hành bao nhiêu năm nay, nhà họ Chung tuy cũng rất cao ngạo nhưng ít ra họ còn để tiên hoàng và bệ hạ trong mắt, chỉ có Lý gia thì xem ai ra gì. Dĩ nhiên là ai cũng thấy ngứa mắt thôi. Cho dù người ra tay là 1 Chung gia, phi tần nào đó hay thậm chí là...tiên hoàng thì cũng chỉ là chuyện bình thường thôi. "

Lời Hà phi nói thật sự khiến cho Diệu Nhi phải trở mắt:" tiên hoàng? "

"Ta cho là như vậy. Tiên hoàng không giống với bệ hạ bây giờ đối phó với bọn chúng bằng cách nửa cương nửa nhu mà là thắng tay hại người. Nếu người là người của triều trước sẽ biết nội chiến của tiên hoàng và Lý gia căng thẳng như thế nào đâu. Đến thời của đương kim hoàng đế hiện tại thì thế cục trên triều mới trở nên cân bằng đây. Trái lại Lý Hoàng Hậu tình cách cũng rất giống với cô mẫu của ả là Linh Lan Thực Phi, có thể sau 1 thời gian nữa sẽ có tiên hoàng hậu Lý thị bên nặng qua đời hay là trượt chân vỡ đầu gì đó cũng không chừng.. "

Net mặt Hà Phi từ điểm tĩnh bỗng nở 1 nụ cười rạng rỡ:"... Nhưng dĩ nhiên là sẽ không có chuyện đó rồi,bệ hạ là người nhân ái, chắc chắn sẽ không đích thân làm mấy chuyện đó đâu. "

Diệu Nhi nhìn chăm chăm vào vào thanh tiêu, cất giọng:" nếu đúng như nương nương nói thì cây tiêu này quả thật rất quan trọng với bệ hạ, trước nay nô tỳ nghe nói bệ hạ không cho bất kì ai động vào cả. Ngay cả hoàng hậu tùy ý chạm vào cũng bị quở trách, chắc chắn có vấn đề. "

Hà Phi chỉ lắc đầu:" có vấn đề hay không không phải do chúng ta nói. Bây giờ quan trọng là phải chăm sóc thật tốt cho Anh Thiện Lâm, nếu như nàng ta thật sự được lòng thánh thượng thì sau này chắc chắn sẽ đắc sủng, lúc đó nàng ta nhớ ơn chúng ta thì nhất định sẽ báo đáp. "

Hà Phi vẫn cảm thấy không yên tâm, dặn thêm 1 lần nữa:" nhớ ko, nhất định phải chăm sóc nàng ta sao cho thật tốt, tìm 1 người thật đáng tin cậy mà chăm sóc cho nàng ta đi. "

Diệu Nhi nghe nàng ta nói mà gần như muốn thuộc lòng, vâng chỉ biết "vâng! vâng! dạ! dạ!" rồi nhanh chóng làm việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Chương 64

Bây giờ không chỉ là mỗi Nam Tộc, mà là khắp cả kinh thành lẫn Nam Quốc đều đã bị lộ tin tức là Hoàng Đế nói dối việc xuất cung di hành để đến Nam Quốc. Dĩ nhiên là nhiều người không tin, nhưng cũng rất nhiều người cảm thấy ngờ vực về chuyện này.

Người dân ở Nam Tộc cũng đã bàn tán xì xào rất nhiều về chuyện này. Võ Tương Minh lẫn Nghĩa Thân Vương đều e ngại.

Sao có thể như thế được, hần và Nghĩa Thân Vương đã đi 1 cách âm thầm như thế, lặng lẽ giấu kín mọi chuyện, sao chuyện này có thể xảy ra.

Nghĩa Thân Vương không cảm lòng được mà nói:"Bệ hạ, chuyện của chúng ta đã bị bại lộ rồi, thần nghĩ rằng chúng ta nên mau chóng về lại Vạn Thành thôi, lỡ như có kẻ phát hiện ra chúng ta ở đây..." "

"Thì chẳng phải bọn họ đã phát hiện được rồi hay sao? " Võ Tương Minh cất ngang:" hoàng thúc đã quên mấy tên đã theo dõi chúng ta hay sao? Trẫm nghĩ rằng việc này là do bọn chúng gây ra! "

"Không lẽ bọn chúng là người của Nam Đế ư? "

Võ Tương Minh gật đầu:" cũng có thể, nhưng cũng không hẳn, nếu thật sự là người của lão già Nam Thánh Di thì hoàng thúc nghĩ ông ta sẽ cho chúng ta sống đến bây giờ sao? "

"Phải cũng được, không phải cũng được, bệ hạ, bây giờ chúng ta mau lập tức về cung thôi, ở đây lâu nhất định không được. Quá nguy hiểm. "

Võ Tương Minh vốn cũng có ý định quay về, tuy nhiên sau 1 hồi nghĩ ngợi thì chàng lại đột nhiên đổi ý:" Không được, nếu bây giờ chúng ta về ngay thì chẳng phải đã ngầm thừa nhận chuyện này là thật rồi hay sao? "

"Nhưng mà... " Nghĩa Thân Vương e dè.

Cho dù trời có sập xuống Võ Tương Minh nhất định cũng sẽ không quay về, đến đây mục đích là để điều tra Nam Tộc và tìm bằng chứng cho thấy Chung gia dùng tin tức giả để dâng lên triều đình.

Hiện tại chỉ mới dò ra được chuyện bọn chúng đang xây hoàng lăng, còn chưa biết phía sau là gì mà đòi quay về ư? Nằm mơ đi.

Võ Tương Minh lạnh lùng nhìn Nghĩa Thân Vương, nói:" trước hết hãy bắt bọn người đó lại cái đã, những chuyện khác sau này rồi tính. "

Chung Phi thản nhiên đứng trong bên hồ cá ở hoa viên bên trong Càn Tường Cung của mình, nàng ung dung thả thức ăn xuống cho lũ cá ăn, bộ dáng của nàng ta trông rất ung dung thư thái nhưng thật chất trong lòng nàng suy nghĩ đầm chiêu mãi.

Cũng chẳng biết kẻ nào đã tung ra tin đồn đó khiến lòng người không yên, dù là nàng thật sự muốn hoàng đế mau chóng quay về thật nhanh vì sợ rằng cha mình bị lộ chuyện cung cấp thông tin giả nhưng cũng cảm thấy rất lo lắng. Là kẻ nào đã tung ra tin tức đó?

Là đám người của Vạn Nam Quốc? - Không có khả năng. Vậy là ai.

Nàng không khỏi cảm thấy bất an, hay cũng có thể là kẻ nào đó giờ trò lừa nàng vào bẫy, hay là kẻ đó muốn giúp nàng?

Nhưng cuối cùng là ai cũng được, miễn là Võ Tương Minh phải mau chóng quay về. Còn về Anh Thiện Lâm, ả ta chịu khổ như thế cũng đủ rồi, nàng nhất định phải xử lý cô ta luôn 1 thế. Cả Hà Đức Phi nữa, nàng sẽ xử lý cô ta sau.

Chung phi liếc mắt sang nhìn Lan Châu đứng bên cạnh mình phe phẩy quạt, cất giọng: "Anh Thiện Lâm bây giờ thế nào rồi? "

Lan Châu cười đáp: "huong nương cũng biết rõ rồi cơ mà, bây giờ đang chật vật trong bảo thất, nửa sống nửa chết rồi. "

Chung Phi lại thả mồi xuống hồ nước, nhìn lũ cá đang lia lịa đớp mồi lại nhoen miệng cười: "trước nay bản cung ra tay luôn là cho kẻ đó 1 phát chết ngay, rất hiếm khi làm kẻ đó bị dày vò khiến đau khổ, nghĩ lại cũng thấy đáng thương."

"Vậy người muốn nô tì lập tức đi giết chết nàng ta à? "

"Không cần." Chung phi nói, ánh mắt của nàng từ sắc sảo bỗng dừng lại trở nên sâu lắng: "dù sao đi nữa ngay từ đầu cũng là Phương Chi Lôi sinh sự với nàng ta trước, ta giúp đỡ Lôi nhi trừ khử nàng ta nhưng thật chất cũng chỉ là muốn đưa ả đi ra xa 1 chút, hoàn toàn không có ý muốn ép người ta đi đến con đường này, bất đắc dĩ nên mới như thế thôi."

Chung phi ngừng lại, vẻ mặt như băng không chút cảm xúc, không rõ là đang u sầu hay vui vẻ, chỉ nhân nhát nói thêm: "thật sự thì mọi chuyện tất cả cũng do Phương Chi Lôi ngu ngốc mới đi đến bước đường này thôi, Anh Thiện Lâm cũng không hoàn toàn gây thù với ta, trước nay ta hại người thì chỉ hại những kẻ động đến ta mà thôi, Anh Thiện Lâm từ lúc đầu đã bị bản cung hại cho đến tận bây giờ cũng không phản kháng, ta nghĩ đến đây cũng đã đủ rồi, nên dừng lại thôi. "

Chung Phi thả mồi, ung dung nhìn đám cá đớp, khoe môi của nàng nở ra 1 nụ cười ôn hòa, mặt nàng bỗng trở nên ôn nhu như nước.

Lan Châu trở mắt ra đứng nhìn vị nương nương trước mắt mình. Cái kẻ mưu mô xảo quyệt, hung dữ độc ác nhất hậu cung trong phút chốc lại hóa thành 1 nữ tử hiền lành dịu dàng, nàng ta đứng bên hồ cá, điệu bộ thong thả tươi tắn nhưng vẫn giữ được sự quý phái sang trọng của mình.

Người này khiến cho Lan Châu cảm thấy... hơi run sợ.

Lan Châu thật sự đã run cầm cập, Chung phi bị ma nhập rồi ư? Ả run rẩy, giọng lắp bắp: "nương nương, sao bỗng dưng người lại nhân từ vậy?"

Đang nhân hoà ảm áp, ánh mắt của Chung phi từ ôn nhu như nước lại hóa thành con mắt phượng hoàng của thường ngày, liếc nhìn chằm chằm vào Lan Châu như đang muốn nhai tươi nuốt sống.

Lan Châu hoảng sợ cúi đầu không dám nói gì nữa.

Tuy có hơi tức giận với con ả đầu này nhưng lại thôi, ả ta cảm thấy sợ là đúng, bởi vì ả hầu hạ nàng cũng chỉ mới 5 năm nay thôi, đâu biết được năm xưa nàng cũng từng là 1 nữ nhân dịu dàng đôn hậu.

Vì ai mà nàng trở nên như vậy cơ chứ? Là vì hấn...

Nói thật, mỗi khi hại người nàng cũng cảm thấy rất bức rức trong lòng, nhưng để có thể bảo toàn được ngôi vị này, người không vì mình trời tru đất diệt, nàng buộc lòng phải làm như thế.

Nàng chia hai bàn tay trắng nõn nà của mình lên, không biết đã có bao nhiêu mạng người chết dưới bàn tay này rồi. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng đột nhiên dâng lên 1 suy nghĩ mà suốt 24 năm cuộc đời này chưa bao giờ nghĩ đến là nhân quả tuần hoàn.

Liệu nàng sẽ bị quả báo chứ?

Đã tận mắt chứng kiến nhiều người chết trước mặt của mình rồi, chắc chắn không ít hơn trăm người, có rất nhiều người trước khi chết còn nguyên rửa nàng rất nhiều.

Lúc trước khi Hoàng Đế mới đăng cơ có 1 người tên là Nguyệt Phi, khi đó ả là đệ nhất mỹ nữ ở trong hậu cung, nhờ gương mặt đó ả mới được sủng ái, nhưng ngay sau đó thì nàng lại lừa ả dùng Thủy Ngân độc để dưỡng da khiến dung nhan bị hủy hoại, uất ức mà chết. Khi đó ả chửi骂 rất nhiều.

Còn có cả Mân Uyển Nghi, năm đó trong cung có dịch bệnh, nàng đầu độc vào xiêm y sau đó cho ả mặc khiến da ả nổi đầy mẩn đỏ sau đó mua chuộc thái y nói ả mắc bệnh dịch rồi thỉnh chi tiên hoàng đem ra thiêu sống.

3 lần hại Ngô Hiền Phi sảy thai và giết chết mẹ ruột của ả là Điện ma ma. Cộng với Chân Tài Nữ, và nhiều người khác nữa.

Chỉ duy nhất chuyện 1 đứa nhỏ trong cặp song nhi của Hà Đức Phi là nàng vô ý hại nó chết mà thôi, nàng hoàn toàn không có ý.

Chung Phi chợt nghĩ đến việc sau này phải xuống âm tào địa phủ gặp phải bốn họ, liệu họ có trả thù?

Lòng nàng có chút cảm giác sợ hãi, thu hai tay lại vào ống tay áo, nhìn về phía xa xăm. Có lẽ người duy nhất đến bây giờ bị nàng hại hết lần này đến lần khác là Anh Thiện Lâm

Mặt phượng của nàng đảo qua đảo lại rồi liếc nhìn Lan Châu: "ngươi chuẩn bị kieu và 1 vài bộ y phục, sắp xếp đưa Anh Thiện Lâm ra khỏi cung đi. "

Lan Châu nghe Chung Phi nói thì giật mình, nghi hoặc hỏi lại Chung phi: "huong nương định... tha cho Anh Thiện Lâm?"

Chung Phi quay mặt, bước qua lại vài bước, trên mặt vẫn giữ nguyên phong thái đầy cao ngạo: "coi như bản cung cho ả 1 ân huệ vậy, ngày nào ả còn trong cung thì ngày đó máu sát nhân của bản cung lại nổi lên. "

Phải, máu giận trong người nàng bỗng dâng sôi lên sùng sục, sự kiêu hãnh trong lòng nàng lại bùng phát. Trước nay hại người nhất định phải khiến kẻ đó chết không toàn thây, bây giờ lại có 1 ả đầu dai như đĩa dói hại mãi không chết khiến nàng cảm thấy như bị xúc phạm vậy.

Nhưng lại nghĩ đến dù sao đi nữa ngay từ đầu cũng là do Phượng Chi Lôi khơi mào sóng gió, bằng không nàng cũng chẳng chú ý đến ả.

Anh Thiện Lâm đã bị giam vào Bảo Thất nhưng chưa chết, hôm nay coi như lương thiện 1 lần vậy.

Còn về Lan Châu, vốn rất căm ghét Anh Thiện Lâm vì lần trước vì nàng ta mà ả bị Chung phi cho 1 cái tát, ả dĩ nhiên không vừa lòng vì quyết định này của Chung phi: "nhưng nương nương, người cực khổ lắm mới biếm nàng ta vào Bảo Thất được, bây giờ đột nhiên lại.. "

"Bản cung bảo ngươi làm thì cứ làm đi, còn nhiều lời ta sẽ cắt lưỡi ngươi!"

"Dạ, nô tỳ làm ngay! "

.....

Võ Tương Minh ngồi lặng yên trong 1 ngôi nhà hoang ở ngoại thành Nam Tộc, mắt hần nhắm chặt, suy nghĩ xem làm cách nào để có thể đến gần được cái Hoàng Lăng mà bọn Nam Tộc đang xây dựng, làm cách nào để dập tắt được tin đồn hắc ở đây. Cứ miên man như thế chỉ đến khi Nghĩa Thân Vương đi vào.

"Bệ hạ... "

Võ Tương Minh chậm rãi mở mắt, điềm tĩnh nói: "thế nào rồi? Đã bắt được bọn chúng hay chưa? "

Nghĩa Thân Vương đảo mắt nhìn quanh nội thất cũ kỹ đầy bụi bặm của ngôi nhà hoang này, khàn giọng đáp: "được rồi. "

"Tốt! Dẫn trẫm đến đó. "

Võ Tương Minh đứng dậy, cất bước đi theo bước chân của Nghĩa Thân Vương. Cả hai đi đến 1 chuồng ngựa cũng bị bỏ hoang nằm ngay đằng sau ngôi nhà. Bên trong đó có hai gã đàn ông mặc thường phục mặt mày bầm tím như vừa bị đánh. Hai tay hai chân của chúng còn bị chói chặt, miệng cũng bị bịt.

Võ Tương Minh nhìn chúng, bảo Nghĩa Thân Vương gút khăn bịt miệng ra rồi lạnh lùng hỏi: "là ai đã cử các ngươi theo dõi ta? "

Hai tên đó vừa nhìn thấy hắc, vẻ mặt hồ hởi vui như lên trời, lập tức cúi đầu: "nô tài xin thỉnh an bệ hạ, chúng nô tài là người trong hậu cung được cử đến đây tìm người!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chương 65

"Người trong hậu cung? Ý của các ngươi là sao? " Võ Tương Minh trở mắt nhìn chúng.

Bọn chúng nhìn lại Võ Tương Minh bằng ánh mắt rất thành thật, không giống là nói dối, 1 tên nói: "phải, chúng nô tài đến đây là có hung tin muốn báo cho bệ hạ biết. Nhưng vì sợ người không tin nên mới không dám trực tiếp đến đối mặt, chỉ có thể theo dõi mấy hôm nay."

Võ Tương Minh hơi nheo mắt, long nhãn nhìn chúng dò xét: "tại sao trẫm phải tin các ngươi là người trong hậu cung cử đến? "

"Nếu bệ hạ không tin thì cứ việc lục trong túi áo của nô tài, có 1 tấm lệnh bài trong đó. "

Không đợi Võ Tương Minh phải tự tay làm, Nghĩa Thân Vương cũng đã lục soát áo của tên vừa nói, kết quả đúng thật là có 1 tấm thẻ bài. Ông ta lập tức đưa lên cho Võ Tương Minh.

Hắn cầm lấy, nhìn thấy trên đó có 1 chữ Hà, Võ Tương Minh trừng mắt, miệng tự động nói:" Hà Đức Phi? "

Chuyện hắn đến đây ngoài hắn, Nghĩa Thân Vương, Tôn Thanh Mục và Mạc Vân ra thì làm gì còn người thứ 5 biết. Hắn cũng cảm thấy tò mò là tại sao tin hắn đến Nam Tộc lại bị bại lộ ra, vốn cứ nghĩ là bọn người này là kẻ tung tin này ra. Nhưng bây giờ mới phát hiện thật ra không phải. Vậy rốt cuộc là ai?

Hắn lại liếc nhìn hai tên mặt mày bầm dập đó, cao giọng:" vậy Hà Đức Phi gọi các người đến làm gì? "

.....

Sau khi hai tên lạ mặt kia đưa ra tấm lệnh bài của Hà phi thì Võ Tương Minh cũng đã bắt đầu tin tưởng, tuy nhiên từ sâu trong đáy lòng vẫn còn hơi e dè.

Hỏi than kỹ lưỡng mới biết bài tên này 1 kẻ tên là Lục Thất, 1 kẻ là Lục Lâm, là nô tài trong phủ của Hà gia. Bọn họ cũng không dám làm mất thì giờ, vừa được coi chổi đã lập tức bầm báo về chuyện quan trọng đang xảy ra trong cung.

"Hoàng Hậu sao lại vô cớ trách phạt Đức phi?" Võ Tương Minh nghe bọn họ kể xong thì dùng dưng nóng giận.

Lục Lâm bèn bẩm:" không những thế, đau khi bệ hạ xuất cung, Hoàng hậu nương nương còn đến Bảo Long điện quấy rối Ngự Tiền, làm khó dễ cho Mạc Chủ Sứ, ngay cả Đại hoàng tử cũng bị giam cùng Đức phi nương nương. "

Võ Tương Minh nghe xong càng nóng giận hơn, không nhịn được mà giáng 1 tát xuống bàn. Hoàng Hậu này ngày càng ngang ngược, không xem ai ra gì. Đã từng nhìn thấy nàng ta làm rất nhiều việc quá đáng, nhưng bây giờ nàng ta lại gan lớn hơn đến như vậy. Dám làm loạn cả nơi ở của hắn ư?

"Vậy người có biết tại sao Hoàng Hậu lại làm như vậy hay không? Hay chỉ đơn thuần là muốn lộng quyền?"

Lục Lâm đáp:" bẩm bệ hạ, thật ra những chuyện này đều có liên quan đến nhau. Bắt nguồn từ 1 cung nữ Ngự Tiền tên là Anh Thiện Lâm! "

"Anh Thiện Lâm? " Võ Tương Minh chau mày, ngẫm trong đầu mới nhớ ra có người này trong Ngự Tiền, hắn nói:"ý của người là sao? Anh Thiện Lâm kia sao lại liên quan đến chuyện này. "

Hai tên này giống như là không dám nói, liếc mắt nhìn nhau khá e ngại, Võ Tương Minh cảm thấy bức mình, nói lớn:" các người còn không mau nói! "

Bọn chúng quỳ xuống, Lục Thất thấy Lục Lâm không dám nói nên đành lên tiếng nói thay:" tỷ nữ Anh Thiện Lâm lúc trước vốn là Tài Nữ của Thái Cực điện, vì mặc nhầm y phục nên bị Hoàng hậu nương nương phế làm cung nữ giặt giũ ở Hoán Y cục, đạo đó Đức phi nương nương cũng bị liên can. "

Võ Tương Minh sắc mặt đã bình tĩnh trở lại, việc này hắn đã nghe rồi nên cũng không ngạc nhiên lắm, chăm chú nghe tiếp.

"Đức phi nương nương vì cảm thấy bản thân quá bị oan ức nên mới đưa Anh Thiện Lâm về Thanh Ninh cung rồi mới đưa đến Ngự Tiền. Hoàng hậu nương nương liền nghĩ Hà Đức phi đang muốn chống lại lệnh của mình nên trách phạt. "

Võ Tương Minh trầm lặng gật đầu mà không nói gì khác. Việc Anh Thiện Lâm đến Ngự Tiền theo hắn nhớ thì là do sau cái chết của Phương Chi Lôi, Hà phi vì lo cho Thiện Lâm nên mới xin hắn cho nàng ta đến Ngự Tiền. Lý Hoàng Hậu hiểu lầm cũng phải.

"Việc này chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi, đâu phải việc gì to lớn, đợi trăm quay về giải thích cho Hoàng Hậu là được thôi, cần gì các người phải đến đây tìm trảm? " Võ Tương Minh thản nhiên nói.

Lục Thất đỏ mặt hôi hột, hắn lắc đầu:"chuyện không hề đơn giản như bệ hạ nghĩ đâu. Chắc bệ hạ vẫn còn nhớ việc Anh Thiện Lâm bị tình nghi là mê hoặc người hay không? "

Võ Tương Minh vốn vì việc đó mà lúc trước đã tức giận mấy ngày liền, đến bây giờ bị tên nô bộc này hỏi khiến hắn không khỏi bức dọc nói:" thì thế nào? "

Lục Thất sợ y sẽ nổi giận nên tự làm nhỏ giọng mình lại:" Hoàng Hậu nương nương đột nhiên lại lục ra chuyện đó, lập tức nổi giận, dùng dưng chạy đến Ngự Tiền làm loạn. "

"Rồi sao nữa. " Võ Tương Minh híp mắt, chăm chú lắng nghe lời hắn nói.

"Hoàng Hậu soát ra Thiện Lâm có giữ 1 cây sáo, mà đó lại là thứ mà bệ hạ trước nay cất giữ như bảo vật không cho ai động vào. Hoàng hậu vì nghĩ Anh Thiện Lâm đã khiến bệ hạ... Nên... Hoàng Hậu nương nương đã đem nàng ta ra đánh đập dã man, còn nhốt vào Bảo Thất cả đời. Sau đó lại nghĩ Đức phi nương nương muốn tạo bè phái trong hậu cung nên mới phạt cấm túc. "

"Hoàng đường! " Võ Tương Minh lần thứ 2 đập bàn, lời nói tỏ rõ ý khí đại nộ:" Hoàng Hậu được trăm nuông chiều nên bây giờ nàng ta rõ ràng là coi trời bằng vung đây mà! "

Sao lại có chuyện quá đáng như thế chứ? Theo như chàng nhớ thì do từ sau cái chết của Phương Chi Lôi, Hà Phi sợ Thiện Lâm đó bị liên lụy nên mới xin

hắn đưa lên Ngũ Tiền. Nào ngờ từ sau việc đó lại xảy ra bao nhiêu chuyện. Rồi lại chui đầu ra tin hắn thích nàng ta. Thật khó chịu!

Còn chuyện chàng khi không lại đưa bảo vật của mình cho nàng ta thì cũng chẳng có gì lạ. Do chàng cảm thấy mến nàng ta, lại có chút cảm tình, và điều đặc biệt hơn nữa nàng ta lại có hứng thú với điệu khúc của Tô Hàn trong khi trong cung ngoài hắn ra cũng chẳng ai biết đến nó. Ngoài ra cử chỉ lời nói của nàng còn giống với 1 cô nhân mà chàng cũng rất quý mến.

Chỉ như thế thôi, có gì mà họ lại thù ghét đủ chuyện chứ?

Đột nhiên... Trên miệng của Võ Tương Minh lại nở ra 1 nụ cười sắc lạnh. Nụ cười này rất kỳ quái, hai tên Lục Thất và Lục Lâm ngược lên nhìn cũng thấy kỳ lạ. Hắn đang nghĩ gì.

Võ Tương Minh từ từ thu lại nụ cười, dường như hắn vừa nghĩ ra 1 chuyện rất hay ho. Hắn quay mặt sang nhìn Nghĩa Thân Vương, khàn giọng ra lệnh:

"Chúng ta về cung thôi! "

Mới đó mà cũng đã sắp Lập Hạ, thời tiết của Tử Cẩm Thành từ âm áp mà dần dần chuyển sang nóng bức. Nhưng thời tiết ở đây cho dù nóng thế nào đi nữa cũng không thể nóng bằng lòng của Nam Hải Nghi hiện tại.

Suốt 10 ngày nay rồi, nàng muốn vào Bảo Thất thăm Thiện Lâm mà cũng không được. Nếu là những lần trước thì nàng chỉ cần dứt lốt 1 chút thì bọn chúng cũng tự động biết điều mà cho nàng vào, nhưng bây giờ lại không thể. Chắc chắn là có điều gì mờ ám ở đây.

Lại 1 lần nữa nàng bị bọn họ đuổi đi, không những thế họ còn nói rằng lần tới nàng đến nữa nhất định sẽ bắt lên Hoàng Hậu. Vì điều đó mà Nam Hải Nghi tức muốn xi khối.

Nàng nắm tay Linh Sang ung dung đi thẳng trên con đường dài với hai lớp tường đỏ chói của Tử Cẩm Thành, vừa đi vừa suy nghĩ. Cứ như thế mà thẳng đến cửa bên ở Bảo Long điện của Hoàng đế lúc nào mà không biết.

Nàng nhìn vào cửa điện, thăm dò rồi chậm rãi thờ dài, không biết thì đến khi nào hắn mới về đây? Chính nàng và Nam Sơn Dương là người đã tung ra tin đồn kia ra khắp nơi để khiến hắn lo ngại mà quay về, mong rằng sẽ càng nhanh càng tốt.

Bước được vài bước thì từ phía xa, nàng có thể nhìn thấy được cung nữ thân tín của Chung Quý Phi là Lan Châu đang cùng 3,4 tên Thái Giám đang hùng hục bước đi.

Cảm thấy nghi ngờ nên nàng bảo Linh Sang về trước sau đó chậm chậm đi theo bọn họ. Và cuối cùng nơi bọn họ đến chính là Bảo Thất! Nơi giam giữ Thiện Lâm. Bọn họ định làm gì?

Nam Hải Nghi giữ 1 khoảng cách không xa không gần với bọn họ. Chỉ biết là Lan Châu muốn vào nhưng bọn họ lại ngăn cản, từ đó nổ ra xung đột.

"Ta Phụng mệnh của Quý phi nương nương tới đây, các người dám cản đường của ta? " Lan Châu cao giọng, chất đầy vẻ kiêu ngạo.

Tên đầu lĩnh 1 mực không cho vào:"theo như luật lệ, muốn vào trong này phải có ý chỉ của bệ hạ và Hoàng hậu. Bây giờ bệ hạ rồi cung, Hoàng hậu cũng chưa cho phép, các người lấy quyền gì để vào? "

Lan Châu cười ngạo mạn, khinh miệt nói:"lời của Quý phi nương nương cũng tựa như Phụng chỉ của Hoàng Hậu vậy, ta muốn vào là vào, muốn ra là ra, các người không có tư cách xen vào. "

Ả liếc nhìn đám Thái Giám phía sau, cả 4 tên đó lập tức xông tới đẩy tên đầu lĩnh và thị vệ ra để Lan Châu đi vào. Mấy tên thị vệ vùng vằng cùng bọn Thái Giám đó, quay lại thì thấy Lan Châu cũng đã vào trong, lập tức đuổi theo. Đám Thái Giám cũng chạy đến ngăn lại, tình thế lúc này khá hỗn loạn.

Hà Đức phi vốn đã mua chuộc bọn chúng đem Anh Thiện Lâm đi rồi, nếu ả ta vào đó mà thấy thì... Xong đời!

Trước cửa của Bảo Thất nhanh chóng cũng đã không còn ai, Nam Hải Nghi cũng thừa cơ hội này mà chạy vào theo.

Lan Châu vốn cũng chẳng biết chỗ nhốt Thiện Lâm ở đâu, ả liếc ngang dọc, nhìn thấy 1 tên thị vệ đang canh giữ ở 1 góc, liền chạy đến ra lệnh:"cung nữ Anh Thiện Lâm đang bị giam ở đâu? "

Tên thị vệ đó có vẻ rất nhát gan, thấy Lan Châu quát đã sợ đỏ mồ hôi, lập tức dẫn đường đến 1 cửa ngục nhỏ rồi chạy đi. Lan Châu cũng chẳng muốn để ý đến hắn nữa, bước đến nhà ngục đó, ló mắt nhìn vào xem kẻ bại trận bây giờ như thế nào rồi.

Ả nhìn trái nhìn phải, nhìn ngang nhìn dọc, thậm chí cả trên dưới vẫn chẳng thấy có ai trong này cả, chỉ là 1 nhà ngục trống không mà?

Tên đầu lĩnh đã đến, nhưng có lẽ đã muộn rồi, hắn đứng im như đá, 1 tiếng cũng không dám hó hé như 1 đứa trẻ phạm lỗi.

Lan Châu nhìn hắn, lại nhìn vào ngục,miệng hỏi:" ả ta đâu? "

Tên đầu lĩnh vẫn im lặng không trả lời, Lan Châu lại quát lớn hơn:" Ả TA Ở ĐÂU RỒI? "

Nam Hải Nghi cũng chẳng biết đường đi nước bước trong này thế nào, cứ mần mò như thế, đột nhiên nghe thấy giọng nói của Lan Châu từ xa liền chạy đến đó. Kết quả nhìn thấy Lan Châu đang đang mặt hầm hầm tức giận nhìn Đâu lĩnh.

"Ta nhớ là Hoàng Hậu hạ lệnh giam Anh Thiện Lâm vào đây cơ mà? Tại sao bây giờ lại không thấy nua? Thảo nào các người 1 một mực không muốn cho ta vào là vì như vậy."

Nam Hải Nghi nghe đến đây toàn thân liền run rẩy, muội ấy mất tích rồi ư? Nam Hải Nghi suy tính đủ thứ, cuối cùng chọn cách bỏ đi.

.....

"Anh Thiện Lâm sao có thể biến mất?" Chung phi cảm thấy khó hiểu nên gần hỏi.

Lan Châu cúi mình đáp:" nô tỳ cũng không rõ, nhưng chắc chắn là ai đó đã ra tay trước nương nương. "

Chung Phi ngồi trước gương đồng, tự ngắm nhìn gương mặt hoa lệ của chính mình. Chiếc mào to trên đầu nàng được ghim rất nhiều trâm cài nay đã được tháo xuống, hiện tại nó chỉ còn là 1 búi tóc to. Mặt nàng hiện tại không thoa son phấn gì nhưng vẫn trắng nõn, thậm chí còn có phần thanh tú tươi trẻ hơn so với lúc trang điểm quá sắc sảo và kiêu diễm kia.

Lan Châu thấy nàng im lìm không trả lời, lại nghĩ đây là cơ hội tốt để giết chết Anh Thiện Lâm nên giả vờ tỏ ra giận dữ:" cái con tiện tỳ thô kệch kia, nương nương vốn đã muốn tha cho ả, hiện tại ả lại âm thầm kết giao với kẻ khác trong cung đưa ả đi. Nô tỳ nghĩ nương nương nên bẩm báo với Hoàng Hậu và mau chóng tìm và giết ả mau đi. "

Chung phi vẫn không đếm xỉa tới lời nói đó của Lan Châu, nàng nhìn cái khay đặt đầy trâm vàng trước mặt mình, ngắm nghía rồi bảo:" người nhìn xem cái nào hợp với bản cung? "

Lan Châu thấy Chung phi quá bình tĩnh nên cảm thấy khó chịu, hỏi:"nương nương, sao người lại không có phản ứng? "

Chung phi cầm 1 cây trâm *Hải Lan Xuân Hoa* lên, để lên đầu mình rồi nhìn vào gương xem có hợp không rồi đặt xuống, nói:" lúc này người cũng đã nói là có kẻ đã ra tay trước bản cung rồi cơ mà, người cũng phải biết kẻ đó là ai chứ. "

"Nô tỳ thật sự không biết. "

Chung phi lại cầm thêm cây trâm *Thước Dục Ngũ Sắc* đặt lên búi tóc, lại thấy không hợp, trả lời:" kẻ nào nhiều lần giúp ả thì là kẻ đó. "

"Ý nương nương là Hà Phi?"

"Câu trả lời chỉ có 1 thôi. " Chung phi điềm đạm nói.

Lan Châu nghiêng răng,nói:" vậy sao nương nương không bẩm báo với Hoàng Hậu?"

Chung phi buông cây trâm *Thước Dục Ngũ Sắc* trong tay ra, thần nhiên nói:" người rầm rộ kéo người đến đó, nếu để Hoàng hậu biết, lại hỏi tại sao chúng ta lại làm vậy, lúc đó rắc rối hơn, tạm thời chuyện này giữ im lặng đi. "

Chung phi nhìn ngang dọc chiếc khay đựng trâm, cuối cùng chọn ra cây *Khổng Tước Phi Tinh*, nâng cài lên đầu thử, lại thấy cũng không ổn. Bực dọc gút ra ném xuống. Giọng nói lộ vẻ bực tức:" và lại cho dù biết Hà phi là kẻ đang giấu Anh Thiện Lâm, bản cung làm gì được?"

Lan Châu mỉm cười nhẹ:" vậy thì chúng ta đến đó soát cung là được thôi. "

"Vô duyên vô cớ sao có thể đến đó soát cung được? "

Nụ cười của Lan Châu càng ngày lộ rõ vẻ ranh ma và gian xảo hơn, ả nhìn khay đựng trâm, cầm lấy cây *Bách Điều Triều Phụng* rực rỡ nhất trong số trâm cài trên đó cài vào tóc của Chung phi. Sau đó tỉnh ranh nói:

"Nô tỳ có cách!"

Chung phi nhìn cây trâm mà Lan Châu vừa cài trên đầu của mình bất giác mỉm cười. Đây có lẽ là thứ phù hợp nhất với nàng! Nàng liếc mắt sang nhìn Lan Chah tỏ rõ thiện ý, nói:"cách gì? "

Lan Châu vẫn giữ nguyên nụ cười gian xảo, thò thẻ vào tai Chung phi:"người quên là tháng trước Ba Tư dâng đến 1 con mèo làm cống phẩm tặng cho nương nương hay sao? "

Chung phi ngay lập tức đã hiểu ý của Lan Châu, cười đắc thắng, tiếp tục ngắm nhìn cây trâm được cài trên đầu mình qua gương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 66

Thuốc xóa sẹo của Nam Hải Nghi đưa cho Thiện Lâm lần trước quả thật là rất hiệu quả, cộng với các loại thuốc của Hà phi, sau gần nửa tháng các vết thương trên người nàng đã từ từ liền lại, hiện tại chỉ còn các vết hồng nhạt, có lẽ còn phải sử dụng nhiều nữa.

Quay lại với hoàn cảnh hiện tại, nàng được Hà phi đưa đến biệt viện này đã hơn 10 ngày. Nàng quả thật cảm thấy sợ... Rất sợ... Đã 1 thời gian như thế mà vẫn chưa có động tĩnh gì, ờ như Lý Hoàng Hậu mà biết được chắc chắn sẽ đem nàng và cả Hà phi băm nhỏ mất.

Chỉ mong rằng mọi chuyện thuận lợi bình an.

.....

Cách đối đãi của Hà Phi dành cho nàng cũng rất tốt, phải nói là rất rất chu đáo. Nàng không biết rõ ý đồ của nàng ta nhưng dù sao nàng ta có mưu tính gì đối với nàng thì nàng cũng chẳng có ý kiến, nàng chỉ cảm thấy như thế không cần thiết, có 1 chỗ ở đã tốt lắm rồi.

Nàng ta biết trên người nàng có nhiều vết thương liền cho người đem các loại thuốc quý trong Thanh Ninh cung đến thoa cho nàng.

Biết nàng đam mê hội họa cũng đem các loại giấy, bút và màu vẽ đến.

Không những thế còn liên tục gắng hỏi xem nàng thích ăn và làm những gì nữa mà đem đến cho nàng hưởng thức. Làm mọi thứ để chiều lòng nàng.

Là sao đây? Chẳng lẽ nàng ta thay đổi khẩu vị chuyển sang yêu thích nữ nhân? Không thể nào có chuyện đó được!

Đang đắm chiều suy nghĩ, mặt nàng liếc ngang dọc ngôi điện nhỏ này cuối cùng dừng lại ở xấp giấy vẽ và bút.

Nàng đứng lên, đi về phía đó, cầm 1 tờ giấy trắng tinh lên nhìn rồi chột cười. Hình như đã từ rất lâu lắm rồi nàng không vẽ tranh nữa thì phải. Bây giờ nhìn thấy lại nổi hứng.

Từ nhỏ nàng đã đam mê với hội họa nên đã tập vẽ từ nhỏ. Phụ thân và mẫu thân của nàng không dành quá nhiều tình cảm nhiều cho nàng, vì vậy nàng cũng chẳng dám xin xỏ gì từ bọn họ, lén ra sau phủ sử dụng bùn đất, đá màu hay bất kỳ thứ gì có thể vẽ thì liền lấy dùng.

Lâm ma ma - là người chăm sóc từ nhỏ, bà rất yêu thương nàng và ngược lại nàng cũng vậy, thậm chí nàng còn thương bà ấy hơn cả mẹ ruột.

Lâm ma ma vì nhiều lần thấy nàng như thế nên cũng bấm bụng lấy số tiền công ít ỏi của mình mà mua giấy và màu cho nàng tự do thoải mái mà vẽ.

Bây giờ nghĩ tới quả thật năng rất nhớ bà ấy, không biết bây giờ như thế nào, có khỏe hay không?

Mất lại nhìn xuống những thứ những thứ dụng cụ vẽ tranh, không hiểu vì sao tay chân nàng lại muốn họa 1 bức, liền đặt 1 mảnh giấy họa lên kệ tranh, nhắc bút màu lên mà họa.

Nàng cũng chẳng biết rõ là mình đang vẽ cái gì, chỉ biết thứ mà nàng đang vẽ lên chính là thứ mà nàng luôn suy nghĩ trong lòng. Màu đen, màu đỏ, màu xanh và trắng..

Cũng chẳng biết là bản thân nàng đã vẽ bao lâu, thời gian đã trôi qua bao nhiêu, chỉ biết cho đến khi nàng vẽ xong thì bầu trời bên ngoài đã từ nắng gắt mà chuyển sang xé chiều.

Sau một khoảng thời gian dài thì cuối cùng nàng cũng vẽ xong, trong bức tranh mà nàng họa là khung cảnh đêm tối ở khung viên yên tĩnh, tịch mịch, trung tâm của bức họa là 1 nam nhân thân mặc long y màu đen thêu rồng, tay y cầm một thanh tiêu kê ở miệng thổi.

Vốn có tài hội họa từ bé nên nét vẽ của nàng rất chân thật và sinh động.

Nhờ tài hội họa này mà lúc trước nàng mới có thể trúng tuyển mà vào cung làm Tài nữ cơ mà, nhưng chỉ tiếc là nàng đã rơi vào con đường này, có vẻ đẹp thế nào đi nữa cũng chẳng ai ngắm.

Nhìn lại bức họa trước mặt, nàng bỗng dừng lại thờ dài...

Phải, người trong bức họa này chính là y - đương kim hoàng đế!

Chẳng lẽ hình ảnh trên bức họa này cũng chính là những chuyện nàng suy nghĩ trong lòng? Kỳ lạ! Tại sao nàng lại nghĩ đến hán chứ?

Khi nhìn kỹ lại bức họa thì nàng nhận ra nàng vẫn chưa vẽ ra khuôn mặt, liền đưa bút lên định thêm vài nét vào để hoàn thành, đột nhiên nàng dừng lại. Giữ nguyên cây bút trên không, mắt nhắm lại, nhớ lại khuôn mặt của y.

Gương mặt hán rất anh tuấn, đường nét rõ ràng, mắt điều hâu đầy vẻ kiêu dũng, mưu trí, sống mũi cao, cánh môi mỏng. Gương mặt hán quả thật rất hoàn

mỹ.

Chỉ có điều... Nàng tuy nhớ rất rõ được dung nhan của y nhưng lại không thể họa vào bức họa này được. Nàng chần chừ mãi cuối cùng mới bỏ bút xuống, mặc kệ.

Thiện Lâm là như vậy, từ trước tới nay tuy nàng thi họa hơn người, có thể vẽ được rất nhiều thứ tự tượng tượng được trong đầu nhưng chỉ duy nhất tranh chân dung là nàng không thể vẽ bằng tưởng tượng. Trừ khi người đó ở ngay đây làm mẫu cho nàng.

Nàng cũng chẳng biết lý do vì sao lại như thế, nàng ngắm nhìn lại vị hoàng đế vô diện trong tranh rồi thờ dài, mắt lại hướng ra cửa sổ ngắm bầu trời chiều tà...

.....

Nam Hải Nghi suốt 1 buổi suy nghĩ đến chuyện tại sao Thiện Lâm lại biến mất trong Bảo Thất.

Càng nghĩ càng rối, Nam Hải Nghi hơi đau đầu, nhắm mắt lại, hình ảnh của Hà Đức Phi hiện ngay trong lòng nàng.

Liệu có phải là Hà phi đã đưa Thiện Lâm đi hay không?

Rất có thể, lúc trước Thiện Lâm dù sao cũng từng là người của nàng ta, cũng nhiều lần nàng thấy họ giúp đỡ nhau, hơn nữa giờ đây việc nàng ta bị cấm túc cũng liên quan đến chuyện của Thiện Lâm. Vì vậy chuyện này rất có thể do Hà phi bày trò ra.

Nàng muốn gặp muội ấy e là sẽ rất khó khăn. Liên nghĩ đến việc hôm qua Chung phi cũng đã cho người đến Bảo Thất tìm Thiện Lâm

Nghĩ đến đây, Nam Hải Nghi đột nhiên bật người dậy, nếu nàng có thể suy đoán ra việc Hà phi đưa Thiện Lâm đi thì rất có thể Chung phi cũng đã nghĩ đến và đang tìm cách vào Thanh Ninh cung lục xét.

Không được, nàng nhất định phải ra tay trước, nàng đứng dậy, nói: "Linh Sang, ngày mai khi trời vừa hừng sáng thì muội nhất định phải gọi ta dậy, ta muốn đi ra ngoài. "

"Tiểu chủ muốn đi đâu? "

"Thanh Ninh cung. "

.....

Ngay khi ánh mặt trời xóa tan đi màn đêm u tối vừa qua mà tỏa ra ánh sáng chan hòa bao phủ khắp Tử Cấm Thành thì Nam Hải Nghi đã cùng Linh Sang bước ra khỏi cửa của Hợp Hoan Điện hướng đến Thanh Ninh cung.

Giờ này không sớm cũng không quá muộn, có lẽ cả Hà Phi lẫn Chung phi cũng chỉ vừa mới thức dậy và thay y phục xong. Nàng đến giờ này chắc chắn sẽ kịp.

Vì Hà Đức Phi hiện tại đang bị cấm túc nên ở ngay cửa lớn của Thanh Ninh cung có hai tên thị vệ đứng gác, bọn họ vừa nhìn thấy Nam Hải Nghi định đi vào thì lớn giọng:

"Đứng lại, Hoàng Hậu nương nương đã hạ lệnh cấm túc Hà Phi, không ai được vào. "

Linh Sang liền nói: "Đây là tiểu chủ của ta, Nam Tiệp Dư muốn vào trong diện kiến Đức phi nương nương. "

"Cái gì mà Nam Tiệp Dư chứ? Ta nói không được là không được! Nếu muốn vào thì hãy thỉnh chỉ của Hoàng Hậu nương nương rồi hẵng đến đây. "

Hắn đã nói như thế thì Nam Hải Nghi cũng hết cách, quay mặt sang nhìn Linh Sang rồi lại nhìn bọn họ.

"Có chuyện gì thế. "Một giọng nữ từ phía bên trong của Thanh Ninh cung truyền ra, là Diệu Nhi, tỷ nữ thân cận của Hà Đức Phi.

Nam Hải Nghi cũng nhận ra, lập tức mở miệng: "Ta có chuyện muốn cầu kiến Đức phi nương nương, chuyện này rất quan trọng, không thể chậm trễ. "

Diệu Nhi nhìn nàng bằng con mắt thăm dò rồi thu lại, sau đó lên giọng: "Hoàng Hậu nương nương đúng là có nói cấm túc Hà Đức Phi nương nương nhưng không hề nói cấm cung tần tới bái phỏng. "

Đám thị vệ nghe Diệu Nhi nói như thế thì cũng chẳng cãi lại được, đành ậm ừ mà cho vào.

Hà Phi cũng chỉ vừa dùng thiện buổi sáng xong, vừa định vào nghỉ thì cung nữ bên ngoài đã bẩm rằng có Nam Tiệp Dư nào đó đến thỉnh an nên cũng cảm thấy hiếu kỳ, lập tức truyền vào.

"Thần thiếp Tiệp Dư Nam thị bái kiến Đức Phi nương nương. "

Hà Phi ngồi trên tọa nhìn nữ nhân xinh đẹp mặc cung phục màu lam tươi tắn hành lễ với mình, bất giác mỉm cười: "Ban ngồi. "

"Tạ nương nương. "

Hà Phi nhìn Nam Hải Nghi từ trên xuống, cười bảo:" Lâu ngày không thấy muối muối ra ngoài, nhiều lần cũng đã thấy muối nhưng không kịp chiêm ngưỡng dung nhan, vốn từng nghe nói công chúa của Nam tộc xinh đẹp như tiên nữ giáng trần, quả nhiên... "

Nói đến đó thì Hà phi đã biết mình đã lỡ lời nên dừng lại. Đúng là nữ nhân này tướng mạo xinh đẹp, khí chất thần tiên, cử chỉ lại dịu dàng nhưng suy đi suy lại nàng ta cuối cùng cũng chỉ là con thiếu thân giữa 2 nước. Tướng mạo quả thật xuất chúng nhưng đã vào cung hơn 1 năm rồi cũng đâu được gặp mặt Thánh Giá, lời nói này của Hà phi vô tình đã chạm tới Nam Hải Nghi.

Hà phi vội cười niềm nở rồi bắt sang chuyện khác:" Phải rồi, Nam muối muối sao lại tới đây, nghe Diệu Nhi bảo hình như là chuyện quan trọng lắm thì phải. "

Nam Hải Nghi nhìn Hà Phi bằng con mắt vô cùng nghiêm nghị:" Hải Nghi đến đây là muốn nói với nương nương rằng Chung Quý phi lát nữa nhất định sẽ tới đây. "

Nghe lời nói của Nam Hải Nghi thì Hà Phi thoáng chốc đã đỏ mặt, ngập ngừng nói:" Quý Phi đến đây thì sao cơ chứ? "

"Nương nương, người đừng nên giả vờ nữa, hôm trước Chung Quý Phi đã sai người âm thầm đến Bảo Thất tìm Anh Thiện Lâm nhưng không thấy. Nương nương, người đã hiểu ý của Hải Nghi rồi chứ? "

Hà Phi còn chưa kịp mở miệng nói thì Nam Hải Nghi cắt ngang:" Quý phi nương nương e là chỉ 1 lát nữa thôi sẽ tới đây, nếu người không mau nhanh chân chắc chắn sẽ không kịp đâu! "

"Đức phi nương nương, không hay rồi! " Diệu Nhi từ bên ngoài chạy vào thất thanh kêu." Người của Càn Tường cung đến báo là Quý phi nương nương sẽ khởi giá đến đây. "

"Cái gì? " Hà phi bật dậy, ngạc nhiên nhìn Diệu Nhi rồi quay sang Nam Hải Nghi.

.....

Chung phi được Lan Châu thay cho 1 bộ cung y màu hồng đào vô cùng rực rỡ, phần eo gọi cảm của nàng bó sát, phần trước ngực của bộ cung phục có hình 1 con Khổng Tước 7 màu, ống tay áo rất rộng, tà váy dài đến độ phủ cả mặt đất phía sau. Kỳ đầu của nàng rực rỡ không kém khi rần như cái dây trăm vàng, đầu của mỗi cây trăm còn được móc một sợi vàng dài óng ánh và sắc sỡ.

Trông nàng phải gọi là hết sức kiều diễm.

"Nương nương. " Lan Châu tay ẵm 1 con mèo đưa tới. Con mèo này mập mạp, lông trắng mịn, mắt xanh, nhìn qua là biết loại mèo chỉ dành cho quý tộc.

Chung phi nhận lấy con mèo to tròn đó từ tay Lan Châu, vuốt ve, nói:"Người cho người đến báo cho Thanh Ninh cung biết chưa? "

"Bẩm nương nương, người thông báo vừa về đây thôi! "

"Tốt, người cho người canh chừng Thanh Ninh cung đó, để mắt đừng để tên nô tài nào ra ngoài. " Ánh mắt Chung phi nhìn con mèo trên tay bỗng trở nên sắc lạnh." Bản cung muốn một mẻ bắt gọn hai con tiện tỳ Hà phi và Anh Thiện Lâm! "

.....

Thiện Lâm đến giờ cũng không thể vẽ được gương mặt cho nam nhân trong bức họa, cuối cùng đành buông xuôi. Vừa định đến giường chợp mắt 1 chút vì cả đêm ngủ ít thì cửa phòng của nàng đột nhiên mở ra.

Là Hà phi và... Nam Hải Nghi?

"Hải Nghi? Sao tỳ lại ở... "

"Bây giờ không có thời gian để giải thích đâu, muối mau chuẩn bị đi đi." Nam Hải Nghi không để Thiện Lâm nói hết thì đã chen vào.

Thiện Lâm chỉ có thể ngơ ngác nhìn họ mà không biết có chuyện gì xảy ra.

.....

Chung phi chỉ vừa bước ra khỏi Càn Tường cung, trên tay nàng vẫn là con mèo kia, bên cạnh nàng là Lan Châu và Tiểu Tín Từ. Còn phía sau của nàng là 4 ả cung nữ đang nâng tà váy dài và rộng của nàng, phía sau nữa là 1 đoàn giá vô cùng hoành tráng. Khí thế của nàng phải nói là trấn áp quần phương.

"Nương nương, tại sao người lại không đi kiệu cơ chứ? " Lan Châu hỏi.

Chung Phi 1 tay bồng con mèo mập mạp đang cuộn tròn trong lòng mình, một tay vẫn vuốt ve như sủng vật, nhẹ nhàng bảo:" Thời tiết tốt như vậy đi kiệu làm sao khỏe chứ. "

Giương mặt của nàng ngước xuống con mèo, ầm ập nói tiếp:" Đứng không? "

.....

Sau khi nghe Nam Hải Nghi giải thích, Thiện Lâm lập tức tay chân rụng rời. Làm sao mà Chung phi lại đột nhiên lại đến Bảo Thất? Lần này không xong thật rồi.

Dù là tình thế cấp bách nhưng Hà phi vẫn rất bình tĩnh, nàng nhìn Thiện Lâm, nghiêm túc bảo:" Bản cung sẽ sắp xếp đưa người ra khỏi đây, còn Nam Tiếp Dur, cảm tạ muối muối đã đến báo. Muối cũng mau ra khỏi Thanh Ninh cung đi, lát nữa để Chung phi chú ý là không hay đâu. "

"Không được! " Thiện Lâm cất tiếng:"Nô tỳ thấy như vậy không ổn, Chung Phi không ngu dại tới mức sai người đến báo trước 1 tiếng để nô tỳ có cơ hội thoát. Chắc chắn là nàng ta đã chuẩn bị người sẵn ở bên ngoài, khi vừa có bóng nô tỳ bước ra chắc chắn sẽ giữ lại. " Thiện Lâm rành mạch nói ra từng chữ.

"Vậy bây giờ nên làm sao? " Nam Hải Nghi vừa vuốt mồ hôi vừa nói.

Hiện tại đã vào đầu mùa hạ, thời tiết rất nóng bức nhưng Thiện Lâm lại cảm thấy vô cùng lạnh sống lưng. Nàng nhìn qua Hà phi, Hải Nghi và cả cung nữ của hai người họ là Diệu Nhi và Linh Sang thì cuối cùng nàng dừng lại, mắt nhìn chằm chằm bộ cung y màu lam mà Linh Sang đang mặc, nói:

"Nô tỳ có cách rồi. "

.....

Chung phi đã đi tới được cổng lớn của Thanh Ninh cung, nàng liếc mắt nhìn Tiểu Tín Từ ra hiệu lệnh. Tiểu Tín Từ lập tức đáp "Dạ" rồi bước lên phía trước cất giọng vang dội:

"QUÝ PHI NUƠNG NUƠNG GIÁ ĐÁO! "

.....

Hà Phi và Nam Hải Nghi cùng các cung nữ của mình bước ra Thiên Điện chính, chỉnh trang lại y phục của mình, khi nữ tử hồng y vừa bước vào điện thì tất cả ngoài Hà phi chỉ trừ cúi đầu ra thì đều đồng loạt quỳ xuống hành đại lễ:

"Quý phi nương nương vạn phúc kim an! "

Chung phi nhìn người đang hạ thấp đầu và những kẻ đang quỳ dưới chân mình bằng ánh mắt rất kiêu ngạo, lãnh lút nói:" Miễn lễ! "

"Tạ nương nương. "

Chung phi bước được thêm vài bước thì nhìn thấy Nam Hải Nghi, liền hỏi:"Người là... "

"Thần thiếp Tiếp Dur Nam thị, xin bái kiến Quý phi! "

Chung phi còn chưa kịp hỏi vì sao lại tới đây thì Nam Hải Nghi chìa ra các bức tranh thêu, nhẹ nhàng nói:"Hôm nay thần thiếp đến là muốn mượn vài bản thêu của Đức phi nương nương về học hỏi, bây giờ cũng đã hoàn thành ý nguyện, cũng không dám làm phiền hai vị nương nương nói chuyện, Hải Nghi xin phép cáo lui. "

Chung phi biết các phi tần khác vẫn thường hay đến đây hỏi mượn các bản tranh thêu của Hà phi nên cũng chẳng để để tâm lắm, chỉ nhàn nhạt bảo:"Biết rồi, lui đi. "

Nam Hải Nghi nhón miệng cười, quay qua nhìn hai tỳ nữ đang áp sát mặt mình xuống mặt đất, nói:" Về thôi. "

3 nữ tử cứ như thế mà ra khỏi Thanh Ninh cung 1 cách an toàn mà không bị Chung phi nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 67

Thấy Chung phi không lên tiếng, Hà phi bèn mở lời:" Sớm như vậy mà tỳ tỳ đã đến đây à? "

Chung phi liếc mắt nhìn Hà phi, nở ra một nụ cười mà mị sắc sảo rồi ung dung bảo: "Dĩ nhiên là tới đây thăm muối rồi, bản cung đến giờ vẫn còn nhớ rất

rõ lúc trước khi bản cung sa cơ muội muội cũng rất có thành ý mà chạy tới Càn Tường cung hỏi thăm, bây giờ muội cũng đã gặp phải tình cảnh giống hệt rồi. Phong Thủy đúng là luân phiên nhỉ? "

Chung phi tay ẩm con mèo trắng đi tới bàn trà ngồi trầm trệ xuống, thông thả mà tự rót trà ra uống, Hà phi thì cười nhẹ, cũng bước lại ngồi đối diện với Chung phi, âm thầm nói: "Phải, quả thật là phong thủy luân phiên, ngày trước là Càn Tường cung, bây giờ đã đến lượt Thanh Ninh cung này. Phong thủy liên tục thay đổi, đến rồi đi, đi rồi lại đến. Cứ như vậy cuối cùng vẫn phải nên có 1 người hưởng hết nhỉ? "

Chung phi chỉ mới uống được nửa ly trà, nghe Hà phi nói như thế thì ngừng lại, cười nói: "Muội muội nói chuyện hảo huyền thật, bản cung quả thật không muốn phải hiểu. Trái lại muội muội từ khi vào vương phủ đến bây giờ cũng đã hơn 8 năm rồi, gặp bao nhiêu sóng gió. Nào là mất con, nào là thất sủng, nào là bị chèn ép,... Cho đến ngày hôm nay đã bị cấm túc 1 chỗ rồi mà phong thái của muội muội vẫn như xưa, từng câu từng chữ nói ra càng thâm sâu sắc sảo. Bản cung rất là nể phục. "

"Hậu cung này vốn đã nhiều sóng gió, trải qua nhiều thứ rồi cũng biến bản thân từ người yếu ớt non trẻ trở nên cương liệt mạnh mẽ và gan dạ hơn thôi." Hà phi nhẹ nhàng đáp trả.

Miệng Chung phi lộ ra nụ cười khinh thường, bảo: "Phải, quả thật trải qua nhiều thứ sẽ khiến con người trở nên mạnh mẽ và gan lì. " Chung phi bỗng dừng lời nói lại, uống cạn số nước còn lại trong ly, đặt xuống, chất giọng trở nên lạnh lẽo:

"Nhưng bản cung không tin là lá gan đó của muội lớn tới mức dám chống lại Hoàng Hậu nhiều lần như thế đâu. "

Hà phi chột rùng mình, tất nhiên là nàng đã hiểu rõ ý của nàng ta. Về mặt Hà phi lộ vẻ sợ hãi nhưng cũng nhanh chóng trở lại sắc thái điềm tĩnh ban đầu, còn Chung phi thì ngược xuống nhìn con mèo mập mập đang cuộn tròn hết mức trong lòng bàn tay của mình, đưa tay vuốt vuốt nhẹ lông của nó.

Ngón tay mảnh mai như cành hoa của nàng vốn được mang một bộ Hộ Giáp bằng vàng, nàng cứ vuốt vuốt lông mèo như thế rồi bấm nhẹ vào da thịt của con mèo xấu số.

Dĩ nhiên nó cũng cảm nhận được sự đau đớn, nó giật thót mình rồi lập tức từ lòng bàn tay của Chung phi mà phóng xuống, nhanh chân chạy ra khỏi điện.

"Bạch Tử! "Chung phi làm ra vẻ hoảng hốt réo lên.

Lan Châu có chạy theo con mèo tên Bạch Tử đó nhưng không kịp, nó nhanh quá, bèn lui thủi quay bắm: "Nương nương, nô tỳ vô dụng, không thể bắt lại được. "

Chung phi vẻ mặt bất an, quay sang nhìn Hà phi: "Muội muội à, con mèo này của bản cung rất tinh nghịch, còn nhớ có 1 lần nó cũng phóng đi như thế này, bản cung phải lục khắp cả Càn Tường cung mới bắt được. Lần này nó lại chạy đi nữa rồi, để tránh việc làm người khác bị thương, hay là muội cho phép bản cung cho người tìm nó được không? "

Hà phi đứng dậy, mắt mở to nhìn chằm chằm Chung phi. Hiểu rồi, thì ra Chung phi muốn dùng con mèo đó để giờ trò.

Tuy là Chung phi vừa mở miệng hỏi ý kiến nhưng mà Hà phi còn chưa kịp mở miệng thì Chung phi đã hùng hổ bước ra sân, nhìn tất cả các nô tài đứng trong sân điện, ra lệnh:

"Tất cả Đông, Tây, Nam uyển và Bắc uyển đều phải lục xét hết cho bản cung! "

Lời nói của Chung phi đánh thếp lại rất rõ ràng, vừa dứt câu thì Lan Châu đã đám cung nhân túa ra tứ phía để lục tìm mà không thềm để tâm đến vị chủ nhân nơi đây là Hà Đức phi còn đang ngơ ngàng.

Chung phi cũng nhắc bước tìm cùng bọn họ, Hà phi không muốn bọn họ cứ như thế mà làm loạn cả Thanh Ninh cung này, lật đặt bước theo Chung phi.

Tìm ở khắp khung viên của chính điện rồi, Chung phi lại chạy tới hậu viện. Nàng ta phát hiện ra 1 biệt uyển nhỏ nằm khuất sâu bên trong Thanh Ninh cung, quay mặt sang nhìn Hà phi:

"Điện ở phía trước là ai ở vậy? "

"Là...

"Để ta tự vào xem! " Lại 1 lần nữa Chung phi không để Hà phi trả lời mà tự ý hành động.

Cửa của biệt điện này đang đóng, Chung phi cũng chẳng thèm để tâm tới hình tượng, đập cửa mà xông vào trong. Vì các nô tài khác đang bận lục soát bên ngoài nên đi theo Chung phi ở thời điểm này chỉ còn 2 tiểu cung nữ.

Căn phòng trống không chẳng có bóng người nào ngoài những vật dụng thường có và những bức tranh vẽ thì dường như không còn gì nữa.

"Tìm cho bản cung! "Chung phi hạ lệnh.

2 tiểu cung nữ lập tức chạy vào trong tìm kiếm, Hà phi khẽ cười nhẹ, liếc sang cung nữ ở cạnh: "Diệu Nhi, giúp bọn họ tìm đi. "

"Dạ! "

Chung phi nhìn cung điện nhỏ này bằng ánh mắt đầy sự nghi ngờ. Trên bàn có 1 đĩa thức ăn, chắc chắn là chỉ vừa được ăn hết, cả mấy bức tranh mới tinh nữa. Anh Thiện Lâm rõ ràng là sống ở đây!

Nhìn bức họa vẽ 1 nam nhân vô diện đang thổi sáo, Chung phi cũng đã đoán ra người này là đương kim hoàng đế Võ Tương Minh. Nàng ta cầm bức họa lên, hỏi Hà phi:

"Bức họa này của muội sống động như thật vậy, nhưng không hiểu vì sao lại không có khuôn mặt vậy? "

Hà phi biết Thiện Lâm chính là người đã vẽ, nàng từ tốn trả lời:" Do tỷ tỷ tới đường đột quá nên muội cũng không kịp họa cho xong. Hơn nữa dung nhan của bệ hạ là nhân trung chỉ long, muội làm sao dám vẽ bậy vào? "

Lan Châu chậm chậm tiến vào điện hành lễ với cả hai nàng. Chung phi liếc sang hỏi: "Sao rồi? Tìm thấy chưa? "

Lan Châu hiểu rõ câu "tìm thấy chưa" này vốn không phải để nói con mèo kia mà là ám chỉ Anh Thiện Lâm, ả ta sợ sệt lắc đầu: "Nô tỳ vô dụng, để xổng mất rồi, bây giờ chắc là đã không còn trong Thanh Ninh cung nữa. "

Bốn ngón tay của Chung phi đã cắm chặt vào lòng bàn tay của mình, lại liếc qua mới thấy Hà phi đang cười hiền hòa nhưng lại trông rất giống như đang đắc ý nhìn mình: "Nếu đã như vậy thì thôi, ra ngoài tìm cũng được, nhân tỷ tỷ tới đây chắc là cũng chẳng còn điều gì để nói với muội nữa rồi. Tỷ tỷ cũng nên an lòng mà quay về Càn Tường cung của mình rồi phải không? "

"Hừ!" Chung phi cười khinh, từ tốn như 1 con hổ sắp sẵn mỗi bước tới đối mặt nữ nhân trước mặt, gần đến nỗi Hà phi có thể cảm nhận được hơi thở đầy nộ khí của nàng ta phả vào mặt mình.

"Muội muội yên tâm! Cho dù *con mèo nhỏ* đó có trốn tới tận chân trời góc bể thì bản cung vẫn sẽ tìm về đây cho bằng được! "

Chung phi đã không còn gì để nói với Hà phi, nàng ta phất tay áo, quay ngoắt mặt bỏ đi.

"Muội muội xin phép không tiễn! " Hà phi cúi gồi quy an nhưng lại nói với giọng khiêu khích.

.....

Trận lúc này thật là hết sức nguy hiểm, nếu không nhờ Thiện Lâm lanh trí nghĩ ra việc tìm 1 bộ xiêm y giống hệt Linh Sang rồi cùng Hải Nghi ra khỏi Thanh Ninh cung thì có lẽ đã bị Chung phi bắt gọn cả ô.

"Ta nghĩ là đã an toàn hơn rồi, Thiện Lâm à, hay là muội cùng tỷ quay về Hợp Hoan Điện được không?"

Ý này của Nam Hải Nghi có vẻ ổn, hiện tại cũng chẳng còn đường nào để đi, vì đó có lẽ là cách tốt nhất ở thời điểm hiện tại này.

"THIỆN LÂM! "

Giọng nói trong trẻo kia vang tới khiến Thiện Lâm giật nảy mình, cơ thể của nàng cứng đờ, không dám quay đầu lại nhìn. Không chỉ có Thiện Lâm mà ngay cả Nam Hải Nghi và Linh Sang cũng bất động, sợ tới nỗi không hề nhúc nhích.

Nghe chất giọng lãnh lút như chim hót như thế chắc chắn là của 1 nữ nhân trẻ tuổi. Cảm giác sợ hãi kia của Thiện Lâm cũng đã dần dần tan biến đi hết khi nhận ra nữ nhân đó chính là vị bằng hữu vừa kết giao cách đây vài 1 tháng, chính là Nguyệt Hằng công chúa!

"Thiện Lâm, có phải là người hay không? " Nguyệt Hằng trông cứ như 1 kẻ nghèo khó nhặt được vàng ròng, mắt sáng bừng, vui vẻ nắm tay Thiện Lâm mà ríu rít:

"Thiện Lâm! Đúng thật là người rồi! Người đi đâu suốt 1 thời gian qua thế? Lần trước ta đến Ngự Tiền thì Mạc Chủ Sứ bảo rằng người đã xuất cung về quê, làm ta và Tương Trí buồn chết đi được. Mà chẳng phải người đã xuất cung hay sao? Tại sao bây giờ lại ở trong cung? "

Nguyệt Hằng dồn dập mà hỏi, cộng với chất giọng vui mừng hơn hờ đó của ả đầu này quá to. Thiện Lâm nháy mắt ra hiệu với Hải Nghi rồi bảo Nguyệt Hằng:

"Công chúa điện hạ, ở đây không tiện, hay là chúng ta tìm chỗ nào đó để nói chuyện được không? "

Tiểu công chúa Nguyệt Hằng dù có không hiểu chuyện gì nhưng không hề khước từ, hằng hái gậy đầu rồi đi cùng Thiện Lâm đến 1 thùy đình ở Hậu hoa Viên.

"Tại sao Hoàng Hậu lại có thể quá đáng như vậy cơ chứ? "

Sau khi nghe Thiện Lâm kể hết mọi chuyện, Nguyệt Hằng không khỏi cảm thấy tức giận thay cho Thiện Lâm.

"Thôi được, để ta đi nói chuyện Hoàng Hậu tâu tâu và đòi lại công bằng cho người. " Nguyệt Hằng hùng hân nói.

"Đừng làm như thế, mọi chuyện sẽ càng phức tạp hơn mà thôi. " Thiện Lâm ngăn cản.

Vì việc nàng được vị đương kim Hoàng Đế kia giao cho thanh sáo kia thì Thiện Lâm đã bị Hoàng Hậu dập cho nửa sống nửa chết, bây giờ có thêm vị công chúa này ra bảo vệ chỉ e là mọi chuyện sẽ càng thêm phiền.

Nói thật 1 câu, nếu ngay từ đầu nàng biết được việc giữ cây sáo kia lại phải chịu cảnh sống chui nhui này thì dù trời sập nàng cũng chẳng thêm nhận.

Thấy cách đó cũng không được, Nguyệt Hằng quả thực chẳng biết tính sao. Nam Hải Nghi ở cạnh hai người họ, ngược nhìn lên trời mới phát hiện là mặt trời đã dần dần lên cao hơn. Có lẽ Chung phi cũng đã làm xong "việc" của mình ở Thanh Ninh cung.

Khi Chung phi đến Thanh Ninh cung thì đã nhìn thấy Nam Hải Nghi vừa từ đó đi ra, không chừng cũng đã sinh ra nghi ngờ và tiếp tục tìm kẻ soát cung, nếu để Thiện Lâm đến Hợp Hoan điện của nàng thì sẽ bị Chung phi phát hiện mất.

Nhìn vị công chúa trước mặt, Nam Hải Nghi chợt nghĩ ra điều gì đó, nàng nở nụ cười nhẹ về phía Thiện Lâm: "Ta thấy có vẻ là Công chúa điện hạ và Thiện Lâm rất thân thiết thì phải."

Nguyệt Hằng quên đi sự tức giận, khoát vai Thiện Lâm rồi bảo: "Tất nhiên rồi, ta và tỷ ấy bây giờ là bằng hữu đó. Ngay cả tín vật ta cũng đã tặng rồi."

Tín vật mà Nguyệt Hằng nói chính là sợi dây chuyền hình bán nguyệt bán nguyệt mà lần trước đã tặng, hiện tại nó vẫn đang được đeo trên cổ của Thiện Lâm.

Nam Hải Nghi đã bắt đầu cảm thấy tin tưởng vì tiểu công chúa này, nàng lại cười như hoa: "Vậy hay là để Thiện Lâm tạm thời ẩn náu trong cung của công chúa, có được không?"

"Việc này..."

"Tất nhiên là được rồi!"

Nguyệt Hằng thẳng thắn mà nói mà không thêm suy nghĩ trước, còn Thiện Lâm thì vẫn thấy không yên tâm. Nàng nhìn thấy Nam Hải Nghi giao cho mình 1 ánh mắt đầy sự gờm gợn, Thiện Lâm đành phải chấp thuận.

"Thiện Lâm, ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ai ức hiếp ngươi đâu." Nguyệt Hằng nắm lấy tay Thiện Lâm, nói với vẻ mặt đầy sự chân thành mà không hề giả dối.

Thiện Lâm bất chợt thấy ấm lòng, nàng mỉm cười nhẹ lại với sự ngỡ ngàng của tiểu công chúa trước mặt, sau đó cùng nhau đến Hải Lan cung, nơi ở của Nguyệt Hằng.

.....

Từ khi từ Thanh Ninh cung quay về, bộ dạng của Chung phi phải nói là tức giận hơn ai hết, cứ ngồi lì 1 chỗ mà không thêm nói tiếng nào. Ngay cả thân tín như Lan Châu và Tiểu Tín Từ cũng chẳng thể xoa dịu nổi.

"Nương nương đừng giận nữa, Hà phi ra tay nhanh như thế, chúng ta đành phải chịu thôi."

Chung phi dường như không thể nuốt nổi sự nhục nhã ngày hôm nay ở Thanh Ninh cung, tất nhiên là nàng sẽ không bỏ qua chuyện này. Ngay cả Lan Châu cũng như thế.

"Nô tỳ nhớ ra rồi, chẳng phải khi chúng ta vừa đến thì có 1 Nam Tiệp Dư cũng ở đó hay sao?"

"Nam Tiệp Dư?" Mây liễu của Chung phi cong lên. "Phải, người nói ra thì bản cung mới nhớ tới, sao đột nhiên ả ta lại tới đó xin tranh thêu của Hà phi? Rõ ràng là có chuyện mờ ám."

"Nô tỳ nhớ là lúc đó đi cùng Nam Tiệp Dư là hai tiểu cung nữ, bọn họ luôn cúi mặt xuống, ban đầu nô tỳ đã thấy rất kì lạ rồi." Lan Châu ngẫm 1 lát rồi bổ sung thêm: "À Nam thị đó thân phận là công chúa Nam Tộc, nương nương vẫn nhớ chứ? Bây giờ tại sao lại thông đi đồng với Hà phi?"

Lan Châu nhận thấy Chung phi cũng có nghi vấn giống với mình, vội nói tiếp: "Theo nô tỳ điều tra thì người nắm đó hiên kế cho bệ hạ đưa Nam Tiệp Dư đến đây là Hà phi, kẻ tiến cử Anh Thiện Lâm tới Ngự Tiễn cũng là Hà phi? Rốt cục Hà phi đang định làm gì? ả ta và vị công chúa kia có liên hệ gì với nhau? Không lẽ..."

"Đủ rồi!" Chung phi chặn miệng không cho Lan Châu nói tiếp.

Quả thật chuyện này Chung phi nghĩ cũng chẳng dám nghĩ tiếp.

Mấy hôm nay nàng luôn cảm tự cảm thấy bất an vì không biết kẻ nào là người đã tung tin Đương kim bệ hạ đang bí mật tới Nam Tộc, hiện tại lại nhảy ra việc Hà phi liên kết với Nam Tiệp Dư bảo vệ 1 Anh Thiện Lâm.

Theo như lời Lan Châu nói thì đích thực Hà phi đã gợi ý cho Võ Tương Minh đưa vị công chúa kia đến đây, tiến cử Anh Thiện Lâm tới Ngự Tiễn, Anh Thiện Lâm mê hoặc Thánh Thượng...

Tất cả mọi chuyện sâu kết lại thì đúng là có vấn đề, vậy cả 3 người họ đều là nội gián của Nam Tộc nhằm đưa vào hậu cung này tạo dựng thế lực ư?

Chung phi trước nay không bao giờ đùa giỡn trong chuyện tình cảm cả, nên nàng cũng chưa bao giờ nghi ngờ tình cảm của Hà phi đối với Võ Tương Minh cả, không ngờ Hà phi lại ngấm ở đằng sau phản bội. Thật sự không thể nào tin được! Chắc chắn là có hiểu lầm gì ở đây đúng không?

Nàng sợ... Trong lòng nàng giờ cảm thấy rất sợ hãi với con người của Hà phi, chỉ thầm mong là chuyện này chỉ là suy đoán. Nàng biết Hà phi là 1 thứ gì đó rất quan trọng trong lòng của Võ Tương Minh, nàng không muốn nhìn thấy y bị phản bội mà cũng không biết.

Tự biết được chuyện này đã nằm ngoài phạm vi vì ghen ghét mà hãm hại của hậu cung, Chung phi đặt 1 tay lên ngực mình và cố gắng lấy lại bình tĩnh và lấy lại phong thái ban đầu. "Bản cung mặc kệ bọn chúng tạo dựng bè phái gì trong cung. Nếu thật sự Hà phi là kẻ vô lại như thế, bản cung nhất định sẽ thay bệ hạ lật tẩy cái đuôi hồ ly của ả!"

Nói xong, nàng nhìn qua Lan Châu: "Người mau đến nơi ở của ả Nam Tiệp Dư, tìm 1 cái cờ để xét cung. Bản cung quyết tha cho đám tiện tỳ ăn cháo đá bát này!"

Lan Châu thấy rất hưng phấn, ả nhún gối cáo lui rồi cùng với 1 đám nô tài kéo nhau tiến thẳng Hợp Hoan điện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chương 68

Mới được 1 lúc sau đó, quả nhiên Chung phi đã sai người tới đây lục soát Hợp Hoan điện, Nam Hải Nghi cũng chẳng có ý kiến gì, cứ tự nhiên mà cho bọn họ vào kiểm tra. Thiện Lâm dù sao cũng không có ở đây, bọn người đó tất nhiên cũng chẳng thể tìm được gì, chỉ có thể hậm hực quay về.

Chung phi sau khi nghe tin đã lập tức nổi trận lôi đình, nhưng ngoài nổi giận ra thì nàng ta vẫn còn có thể làm gì được nữa cơ chứ?

Tuy nhiên việc tìm không ra Anh Thiện Lâm ở Hợp Hoan Điện này cũng khiến cho Chung phi yên tâm hơn 1 chút về sự nghi ngờ của mình đối với Hà phi và Nam Hải Nghi, nhưng nàng vẫn phải đề phòng.

Về phần Lan Châu, ả căm ghét Thiện Lâm, hiện tại nhìn thấy kẻ không vừa mắt mình sắp thoát được thì không thể chịu nổi được.

Nhớ tới bộ dạng của Hà phi, Chung phi lại càng tức điên hơn, nàng ngược mắt lên nhìn Lan Châu: "Lúc bản cung xông vào biệt uyển của Thanh Ninh cung đó thì nhìn thấy 1 đĩa thức ăn trên bàn, vừa nhìn là biết đó chỉ mới được ăn xong. Chắc chắn đó là của Anh Thiện Lâm, mà nói như thế thì ả ta rất có thể là vẫn còn lảng vảng đâu đó trong hậu cung này."

"Nếu như vậy thì người phải mau hạ lệnh đóng chặt toàn bộ cửa cung lại, lỡ như ả mà trốn thoát thì..."

"Chuyện niêm phong hoàng cung là chuyện lớn, sao bản cung có thể tùy tiện làm được cơ chứ?" Chung phi nạt nhẹ.

Nói rồi, gương mặt Chung phi không biết tại sao lại sáng lên, có lẽ nàng ta vừa nghĩ ra 1 "trò" gì đó. Bỗng dưng Chung phi lại rì chặt vào tay của Lan Châu, hít 1 hơi thật nhẹ rồi hét lớn:

"THÍCH KHÁCH! THÍCH KHÁCH!"

Chả biết Chung phi ăn trúng thứ gì mà tự dưng lại la thất thanh bảo có thích khách, Lan Châu định trả lời nhưng lại nhìn thấy đôi mắt của Chung phi có ẩn ý, ả cũng nhanh chóng nhận ra, vội học theo Chung phi:

"Thích khách! Thích khách! Người đâu! Có thích khách!"

Toàn bộ các cung nữ và thái giám bên ngoài Càn Tường cung đồng loạt xách theo những "vũ khí" như dao bếp, cành tre, bàn ghế,... và chạy như điên vào để hộ giá cho Chung phi.

Còn Chung phi, nàng ta cùng Lan Châu thể hiện khả năng diễn kịch của mình bằng cách chùng ra bộ mặt như vừa được nhìn thấy thứ gì đó rất đáng sợ trước đám nô tài.

"Hậu cung lại có thích khách, bệ hạ và Thái hậu lại không có trong cung. Để tránh làm phiền tới Hoàng hậu nương nương, mọi việc hiện tại trong hậu cung bản cung phải biết tùy cơ ứng biến. Vì vậy, truyền ý chỉ của bản cung, lập tức đóng toàn bộ cửa thành lại, cho người kiểm tra toàn bộ Đông Tây lục cung, đồng thời điều tra tất cả những kẻ đã ra vào trước đó."

Về hoàng loạn ban nãy của Chung phi từ lúc nào đã bay theo gió khiến đám nô tài cũng không thể ton được, không những thế còn tỏ vẻ quyền uy như 1 vị nữ chủ của hậu cung mà ra lệnh.

Vì sự việc này hệ trọng, Hoàng Hậu hiện tại chắc còn chưa xuống giường, đám nô tài cũng chả dám làm bậy, gấp gấp nghe lệnh Chung phi.

Nguyệt Hằng đưa Thiện Lâm quay về cung của mình, căn dặn đám nô tỳ bên dưới rằng từ đây người này sẽ hầu việc trong tẩm cung.

Vì Thái Hậu không thích vị tiểu công chúa này nên trước nay những nô tỳ này đối với vị công chúa này cũng chỉ là hầu cho có, việc vị công chúa này đưa 1 cung nữ về thì cũng chẳng có gì lớn lao lắm, bọn họ cũng chẳng quan tâm, xem như có người làm thay công việc cho khỏe tẩm thân vậy.

Tuy nhiên, Thiện Lâm nàng cũng chỉ vừa thờ phào nhẹ nhõm 1 chút thì lại nghe tin Càn Tường cung xuất hiện thích khách, phải phong tỏa hoàng cung lại và tìm kiếm thích khách.

Thiện Lâm cũng đã đoán ra được phần nào, thật không thể tin nổi là Chung Quý Phi kia lại to ran như thế, dám sử dụng chiêu này để phong cung lục soát. Xem ra nàng ta đã không thể đợi được nữa rồi.

.....

Lý Hoàng Hậu ều oải ngồi dậy sau 1 giấc ngủ dài, nàng cảm thấy hơi đau nhức vai, tự xoa xoa vai mình sau đó ngồi dậy, vén màn che giường, trong lòng vẫn còn có chút luyến tiếc.

"Hoàng Hậu nương nương tỉnh rồi. " Cung nữ Xuân Hoa đứng bên ngoài nhìn thấy thì lên tiếng.

"Giờ là giờ gì rồi? "

Xuân Hoa ngược nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng hiện tại đã rất chói chang, thấy mặt trời đã lên tới đỉnh, liền trả lời: "Bẩm chủ tử, chắc là đã giữa giờ Ngọ rồi. "

"Sớm như thế sao? Bản cung còn định ngủ thêm 1 chút đấy. "

Xuân Hoa nghe thế chỉ khẽ lắc đầu, ngủ đến giữa trưa rồi mà nàng ta vẫn còn thấy sớm ư? Nhưng cũng không dám suy nghĩ quá nhiều, vội vàng dìu nàng ta dậy để rửa mặt.

Quả thật là Lý Hoàng Hậu vẫn còn rất rất buồn ngủ, nhưng cũng không muốn mang tiếng nên cũng đành chiều lòng bọn họ mà ngồi dậy, nếu không sẽ phải nghe đám ma ma lớn tuổi trong cung giáo huấn vừa nghĩ đến đó thôi là đã thấy đau cá đầu.

Rầm!

Cửa của tẩm điện đột nhiên bị mở ra, 1 đám thị vệ từ bên ngoài đã thông thọc xông vào lật tung mọi thứ, hình như là muốn tìm kiếm gì đó.

Hoàng Hậu chỉ vừa vừa mới thức dậy, vẫn còn chưa thay tẩm y ra mà chúng đã dám chạy vào đây.

Xuân Hoa lập tức cầm lấy chiếc chăn bông quấn lấy cơ thể của Hoàng Hậu lại rồi quát lớn: "Lũ cẩu nô tài! Ai cho phép các ngươi tự ý vào đây? "

Thủ lĩnh của những tên thị vệ kia chậm chậm bước ra, cung kính đáp: "Xin chủ tử nương nương thứ tội, nhưng trong cung có thích khách, chúng thần vì muốn bảo vệ Phụng giá cho nên... bắt buộc dĩ phải làm như thế. Lỡ như tên thích khách đó ở đây thì gay go to. "

"Thích khách? " Lý Hoàng Hậu nhú mày.

Nàng ta quay mặt sang nhìn những kẻ đang xét cung kia, dường như bọn chúng hoàn toàn là nam nhân chứ không phải là Thái Giám nữa, tay bọn mỗi tên còn vác theo 1 thanh gươm.

Giữa tẩm cung riêng của 1 vị đương kim Hoàng hậu, ăn mặc còn chưa chỉnh tề mà 1 đám nam nhân mang mang gươm mang kiếm vào đây. Chuyện này mà chuyển ra ngoài thì trình tiết của nàng còn đâu nữa?

Thích khách ư?

Nghĩ tới đó, Hoàng Hậu lại giận đing đing người, nàng trừng mắt nhìn bọn họ, hít 1 hơi rồi gào to:

"CÚT HẾT CHO TA!!! "

Chung phi chậm rãi đi vào Thượng Dương cung, trong lòng mang theo 1 tia bất an.

Lý Hoàng Hậu mặc phụng bào màu đỏ khá chỉnh tề, giờ đây nàng ta đang ngồi ở bàn ăn quay lưng lại về phía của Chung phi, từ tốn mà bỏ thức ăn vào miệng của mình.

"Hoàng Hậu nương nương vạn phúc kim an! " Chung phi cúi người thi lễ.

Lý Hoàng Hậu nghe thấy giọng nói của kẻ đáng ghét nhất hậu cung kia thì dừng động tác ăn lại, buông đôi đũa nạm vàng trên tay mình xuống, nói:

"Bản cung còn tưởng là ai, hóa ra nguyên nhân khiến cho cả đông tây lục cung náo loạn lên là bắt nguồn từ Càn Tường cung. "

"Hậu cung có thích khách, Châu Cẩm biết Hoàng Hậu nương nương lúc đó còn chưa dậy cho nên mới tùy cơ ứng biến, thật sự Châu Cẩm chẳng làm gì sai cả. "

Hoàng Hậu nghe thấy thế thì nộ khí bùng bùng nổ ra, quay mặt ra sau nhìn Chung phi, giọng đầy nghiến: "Vậy sao? Bản cung còn không biết cả hoàng cung này từ lúc nào mà lại nằm trong sự quản lý của Quý Phi đây. Tự tiện phong tỏa hậu cung, lục soát khắp nơi, còn dám cho 1 đám người vào làm loạn Thượng Dương cung. Cô cũng giỏi thật!"

Chung phi cũng chẳng thèm nhún nhường Hoàng Hậu nữa, bắt đầu lớn giọng đáp lại: "Châu Cẩm chẳng qua chỉ là muốn... "

"CÔ CẨM MIỆNG ĐI! " Lý Hoàng Hậu quát to khi Chung phi vừa mới mở miệng nói được vài câu.

Chung phi như hoàn toàn bị lấn át bởi sự hùng hồn của Hoàng Hậu, Lý Hoàng Hậu cũng chẳng để Chung phi kịp nói lời nào, tiếp tục quát: "Thượng Dương cung này của bản cung từ lúc nào đến lượt cô lớn tiếng?"

Miệng Chung phi đã cứng lại, không biết nên đáp trả lại bằng lời gì, Lý Hoàng Hậu chưa chút nói thêm: "Mau chóng thu lại mệnh lệnh phong cung rồi xéo đi, tên thích khách khi tìm lâu như thế mà không thấy thì có lẽ hắn đã thoát mất rồi. "

Khi Hoàng Hậu biết thích khách từ Càn Tường cung ra thì rất cao hứng, còn cầu mong là tên đó giết chết luôn tiện nhân kia. Tuy nhiên khi thấy Chung phi bình an như thế thì lại cực kỳ cực hứng.

"Hoàng Hậu.. "

"Đủ rồi, mau xéo đi! "

Bản tính của Chung phi thật chất cũng không phải người giỏi nhịn nhục gì, bị Hoàng Hậu nói như thế cũng không kìm nén nữa, lập tức bật lại Hoàng Hậu: "Thôi được rồi, chuyện đã đến mức này thì Châu Cẩm không giấu nữa, ả tiện nô Anh Thiện Lâm mà lần trước Hoàng Hậu đã trách phạt đã trốn đi rồi? "

"Cái gì? " Lý Hoàng Hậu nheo mắt hỏi.

"Là Anh Thiện Lâm kia đã âm thầm bỏ trốn, Châu Cẩm vì sốt ruột cho nên mới bày ra chuyện này để thừa cơ hội lục xét... "

"Nói như vậy... Không phải là có thích khách, mọi chuyện đều là do người bịa đặt?" Lý Hoàng Hậu dường như chẳng thèm đếm xỉa tới việc Anh Thiện Lâm bỏ trốn, vừa thấy Chung phi có sơ hở liền lập tức tấn công.

Quả thật, ngay cả bản thân Chung phi cũng không thể hiểu được sao hiện tại mình lại có thể ngu đến như thế khi nói ra câu đó mà không thèm suy nghĩ kỹ càng, bây giờ hồi hận cũng đã muộn. Nàng chỉ có thể đưa tay lên tự bịt miệng mình lại.

Ánh mắt của Hoàng Hậu lộ ra rất rõ vẻ ranh ma, nhìn thẳng vào mặt Chung phi: "Thì ra là như vậy, người vì 1 ả cung nữ mà lục cung người này, xét cung kẻ khác, không những thế mà còn đưa 1 đám người tới làm loạn Thượng Dương cung. Còn bình tĩnh mà ở trước mặt bản cung mà bịa đặt chuyện thích khách, dối gạt cả hậu cung. "

Lý Hoàng Hậu từng câu từng chữ nói ra rành rọt sắc bén, Chung phi muốn cãi cũng cãi không được.

"Nói cho cô biết, ngày hôm nay tâm trạng của bản cung cực kỳ không tốt, nếu cô khôn hồn thì mau chóng rút về Càn Tường cung của mình đi, bản cung không muốn nhìn thấy mặt người ở đây nữa! "

Vốn dĩ Chung phi vẫn còn muốn tiếp tục giằng co với Hoàng Hậu, nhưng lại nghĩ bản thân mình mới là kẻ bày trò, còn cả chuyện Hoàng Hậu bị 1 đám nam nhân mạo phạm, dù sao cả đều là 2 nữ nhân quyền lực nhất hậu cung này, truyền ra ngoài chắc chắn sẽ là trò cười. Chính vì vậy nên Hoàng Hậu mới không muốn trách phạt Chung phi mà lại đuổi về. Nếu không nàng ta dễ dàng gì mà chịu bỏ qua như thế?

Chung phi điềm đạm cúi người, làm ra vẻ biết hối lỗi: "Chuyện ngày hôm nay coi như Châu Cẩm làm sai, xin Hoàng Hậu nương nương thứ tội. "

"Cút đi! " Hoàng Hậu chẳng thèm để ý tới thể diện của Chung phi mà nói to.

Chung phi lòng càng giận hơn nhưng không thể đáp trả, nàng ta chỉ có thể gặm thật mạnh chân xuống đất như đang dằn mặt hoàng hậu rồi quay gót bỏ đi.

Có vẻ như sau khi mắng Chung phi 1 trận thì Lý Hoàng Hậu rất hả hê, quên luôn cả chuyện Thiện Lâm bỏ trốn. Nàng ta quay lại bàn ăn định tiếp tục ăn những thứ đang đang dở trên bàn, nhưng vừa cầm đũa lên thì lại bực bội ném xuống bàn lại. Khó chịu nói:

"Vừa nhìn thấy mặt ả tiện nhân đó là bản cung đã hết muốn dùng bữa rồi. "

Hoàng Hậu thì cuối cùng vẫn là Hoàng Hậu, Chung Phi thật sự quyền lực như thế nào trong hậu cung cũng không thể qua được Hoàng Hậu. Vì vậy lời nàng ta đã nói ra rồi, Chung phi đâu có không phục vẫn phải làm theo, thu hồi lại những kẻ kia.

Lan Châu cũng giận không kém, ả liên tục luận thiên bên cạnh Chung phi: "Chủ tử, không lẽ người thật sự định buông xuôi như thế ư? "

Chung phi hằm hừ trên trường ký, hồ hững nói: "Dù sao ả cũng không hoàn toàn nằm trong kế hoạch sắp tới của bản cung, sống hay chết cũng chẳng ảnh hưởng gì! Ra ngoài đi. "

Bị Chung phi lạnh lùng đuổi ra ngoài, Lan Châu đành phải ôm quả hận mà làm thỉnh, lui ra ngoài. Tuy nhiên, trong lòng của ả vẫn thấy không phục, ả nhất định sẽ không bỏ qua cho Ahh Thiện Lâm dễ dàng như thế!

"Tiểu Tín Tử! "

Nghe Lan Châu gọi mình, Tiểu Tín Tử lập tức chạy tới hỏi: "Chủ tử có gì căn dặn ta hay sao? "

"Không phải, ta chỉ là muốn nhờ huynh giúp ta 1 chuyện. "

"Chuyện gì? "

Lan Châu quay qua quay lại đề phòng có kẻ nghe lén rồi thỏ thẻ với Tiểu Tín Tử: "Ta muốn huynh cho người thả chuột ra khắp cả hậu cung này, sau đó lợi dụng việc này phái vài người của mình vào từng cung với danh nghĩa là diệt chuột để xét cả lục cung, tìm cho ra Anh Thiện Lâm. "

"Việc này... chúng ta có nên hỏi ý nương nương trước hay không? "

"Không cần, cứ thầm lặng mà làm đừng cho ai biết. "

Tiểu Tín Tử có chút lo lắng nhưng cũng không khước từ Lan Châu, lập tức tiến hành công việc của mình.

.....

Sau khi Nguyệt Hằng đưa Thiện Lâm tới Hải Lan cung thì liền giấu nàng ở tận trong tấm cung, xem như tạm thời hầu việc tại nơi này.

Hiện tại trời đã tối, chuyện có thích khách đã bị Hoàng Hậu bác bỏ, Chung phi cũng tự về cung đóng cửa hối lỗi. Ngoài trừ việc trong cung có chuột nên phải diệt chuột từng cung, Thiện Lâm cũng hiểu là âm mưu của bọn người ở Càn Tường cung chưa dừng lại. Nhưng may mắn là vì Hải Lan cung chỉ là nơi ở của công chúa nên bọn họ cũng chỉ làm qua loa, thật sự không chú ý tới tấm điện này.

Tất cả mọi chuyện xem như đã qua, Thiện Lâm cũng không cần bận tâm nữa, công việc của nàng là phải dọn dẹp nơi này, sắp xếp thật gọn lại giường ngủ của Nguyệt Hằng, sau khi làm xong, nàng ngồi ở 1 góc suy nghĩ vẩn vơ.

Mấy ngày này Cao Thái Hậu không có ở trong cung kèm cặp nên Nguyệt Hằng thật sự rất tự do và thoải mái, tung tăng bên ngoài từ sáng tới tối. Vì sự an toàn của Thiện Lâm cho nên Nguyệt Hằng mới không dám dẫn Thiện Lâm đi cùng, cho nên vị tiểu công chúa đó mới phải ra ngoài 1 mình.

Vừa nhắc Tào Tháo thì quả nhiên Tào Tháo tới, Nguyệt Hằng thật sự đã quay về.

"Công Chúa điện hạ, bây giờ có lẽ cũng đã là giờ ngủ rồi, vẫn nên đi nghỉ thôi. "

Nguyệt Hằng ngoan ngoãn gật đầu, đứng yên 1 chỗ để Thiện Lâm thay tấm y cho mình. Nhưng chưa kịp thay, Nguyệt Hằng đã vội cất tiếng:

"Phải rồi Thiện Lâm, ban nãy ta có gặp Nam Tiệp Dư, tỷ ấy nhờ ta đưa cho người cái này, suýt mất đã quên." Nguyệt Hằng đột nhiên lôi đầu ra 2 món đồ vật.

Nghe thấy nhắc tới Nam Hải Nghi, Thiện Lâm đặc bộ tấm y xuống, nhìn chăm chăm vào 2 món đồ mà Nguyệt Hằng đưa cho mình.

Thứ đầu tiên chính là bức tranh vô diện của vị đương kim hoàng đế.

Nhìn lại vật thứ 2, thân thể Thiện Lâm lập tức cứng đờ lại, người cứ như đóng băng, cử động 1 chút cũng không được.

Đây là... Là thứ mà đã đẩy nàng vào tình cảnh ngày hôm nay... thứ mà cả đời này nàng mãi mãi không bao giờ quên được!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Chương 69

Cầm thanh sáo oan nghiệt kia trong tay, lòng của Thiện Lâm chợt dâng lên 1 cảm khó tả, không biết là đang vui hay buồn. Mặc dù vì nó mà nàng bị đẩy vào tình cảnh này nhưng không hiểu tại sao nàng lại không cảm ghét nó 1 chút nào, vì nhìn thấy nó, Thiện Lâm bất giác nhớ đến khoảnh khắc đó.

Y ngồi ngay bên cạnh nàng, thôi cho nàng nghe điệu khúc của quê hương mình để tạ lỗi cho nàng, còn nói là:

"Trăm tin người!"

Phải, đây là câu nói của y dành cho Thiện Lâm khi nàng bị mọi người hiểu lầm, trong nhất thời tam khắc, lòng nàng chợt dao động dù đã cố nói với bản thân rằng nhất định không được động lòng. Nghĩ lại đúng là khờ thật.

Quay lại nhìn bức tranh kia, nàng cười nhẹ rồi đặt xuống bàn, lẳng lặng đi vào trong sắp xếp lại chăn gối cho Nguyệt Hằng.

Còn vị tiểu công chúa kia, dù là tuổi đời còn rất nhỏ nhưng vẫn rất tinh ý, nhận ra khi Thiện Lâm nhìn thấy cây sáo đó thì vẻ mặt thoáng chút buồn bã. Nàng cũng nhận ra cây sáo được làm bằng ngọc kia là của hoàng huynh, nhưng cũng không nói gì, vì Nguyệt Hằng biết có thể sẽ chạm đến nỗi buồn của Thiện Lâm.

Sau khi Nguyệt Hằng ngủ xong thì Thiện Lâm cũng đã hết việc, nàng ngồi trước cửa tắm điện, cầm thanh sáo trên tay, tâm trạng của Thiện Lâm vô cùng sầu não.

Ở trong cung mới 1 năm mà nàng lại cứ có cảm giác như 10 năm vậy. Tất cả những thứ như vui, ái, hận, sầu, bi,... nàng đã trải qua gần hết. Mới 16 tuổi mà nàng lại có cảm giác như mình đã già đi rất nhiều, không phải già ở vẻ ngoài mà là nội tâm.

Anh Thiện Lâm của bây giờ phải nói là khác hẳn 1 năm trước, biết suy nghĩ hơn 1 chút, trưởng thành 1 chút, sâu sắc hơn 1 chút, tình cảnh cũng...thảm hơn 1 chút. Mọi thứ bây giờ đều hơn lúc trước 1 chút cả.

Nàng ngắm nhìn bầu trời đêm, tay vẫn khư khư cầm thanh sáo và bức họa không buông, lòng buồn khó tả. Nàng gỡ bức tranh ra, ngắm nhìn lại nam nhân mà nàng đã vẽ, trong lòng tự dưng thấy ấm áp.

Nhấc thanh sáo lên, kê trước miệng, Thiện Lâm hít vào 1 hơi nhẹ rồi thổi vào lỗ tròn trên thân sáo, ngay tức khắc thì 1 âm điệu được phát ra, phủ lấy màn đêm yên tĩnh ở Hải Lan cung.

Tiếng sáo của nàng cho đến bây giờ vẫn không được mềm mại, du dương và đi vào lòng người như "hắn" nhưng cũng không phải là khó nghe. Nàng vẫn còn nhớ sáo của y phải nói là tràn trề cảm xúc, đã mấy lần được nghe đích thân hắn thổi là cũng mấy lần đó nàng đều xao xuyến trong lòng.

Túttttt! Điệu sáo đang du dương, đột nhiên lại bị chệch nhịp khiến nàng giật mình.

Lại nữa, mỗi khi thổi đến nốt cao này Thiện Lâm lại bị lạc tông, quả thật là rất khó, trông khi nàng đang bức dọc vì giai điệu khó nhằn này thì phía sau nàng lại phát ra 1 tiếng cười khúc khích. "Hi hi, ha ha" Giọng trẻ con, là tiếng của Nguyệt Hằng, hóa ra a đầu đó còn chưa ngủ mà đã ra đây từ lúc nào mà nàng không hề hay biết.

"Sao công chúa vẫn chưa ngủ? "

Nguyệt Hằng ngồi xuống cạnh nàng, vẻ mặt vẫn còn vương vấn lại nụ cười khúc khích, cười đến nỗi đôi mắt gần như híp lại: "Nếu ta mà ngủ thì làm sao có thể thấy được cảnh thú vị này cơ chứ? "

Thiện Lâm cũng chỉ cười lại mà không nói điều gì.

Nguyệt Hằng nhìn vào cây sáo, bản thân đã cố gắng kiềm chế lại sự tò mò nhưng không được, nói: "Thanh sáo trên tay người...là của Đại hoàng huynh, có phải không? "

Một lần nữa Thiện Lâm lại không trả lời, đáp lại bằng cách gật đầu rồi ngẩng mặt lên nhìn ngắm các vì sao kia. Nguyệt Hằng lại càng hiếu kỳ hơn, gắng hỏi tiếp: "Tại sao huynh ấy lại đưa cho người? "

"Nô tỳ cũng không biết... "Thiện Lâm hồ hững trả lời lại, sau đó quay mặt qua nhìn Nguyệt Hằng mới phát hiện nàng ta chỉ mặc mỗi bộ tằm y mỏng manh, hiện tại trời rất lạnh, cứ như vậy sẽ bị nhiễm phong hàn mất. "Công chúa điện hạ à, bây giờ trời khuya gió rét, người cũng mau vào trong đi. "

Nguyệt Hằng vốn là 1 tiểu nữ tử rất thông minh, dường như cũng đã suy đoán ra được điều gì đó, khi nghe Thiện Lâm nhắc nhở cũng liền trở vào trong.

.....

Giường cho công chúa khá là rộng, chăn nệm được sử dụng bằng các loại tơ thượng hạng, còn được lót bông mềm, vì vậy dù trời đêm bên ngoài lạnh buốt nhưng nằm bên trong này vẫn rất ấm áp.

Nguyệt Hằng trần trọc không thể ngủ, liếc ra ngoài thấy Thiện Lâm đang ngồi bên giường châu chực, hai tay của tỷ ta ôm lấy hai vai mình, có lẽ là lạnh lắm. Nguyệt Hằng liền bò dậy, tiến đến chỗ ấy rồi khều lưng nàng ta.

Thiện Lâm giật người, xoay mình thì nhìn thấy gương mặt khá ái mang chút lo lắng của vị tiểu công chúa đang dành cho mình. "Nếu thấy lạnh thì người lên đây nằm cùng ta đi..."

Không đợi Nguyệt Hằng kịp nói hết chữ "đi", Thiện Lâm cũng tự biết phận mà từ chối: "Sao có thể như thế được? Dù gì người cũng là công chúa, nô tỳ..."

"Ta bảo người lên thì lên. " Nguyệt Hằng có chút bực mình.

"Nhưng mà..."

"Đây là lệnh của bản công chúa đấy! ", Nguyệt Hằng ra lệnh nhưng chất giọng có chút nài nỉ hơn là uy quyền, Thiện Lâm cũng không muốn làm nghịch lại.

Cả 2 người nằm bên cạnh nhau, đắp chung 1 tấm chăn bông, nhưng lại không ai lên tiếng, cũng không thể ngủ. Im lặng 1 lúc lâu thì Nguyệt Hằng có chút dịch người, nhìn người bên cạnh: "Thiện Lâm."

"Hửm?" Thiện Lâm lẳng lặng trả lời.

"Ta nghe Mạc chủ sử kể lúc trước người là Tài Nữ, nhập cung để trở thành phi tần."

"Chuyện quá khứ thôi. " Thiện Lâm nói, sau đó cười trừ nhìn lại Nguyệt Hằng: "Bây giờ đã là tỷ nữ rồi, không phải sao?"

"Tiếc thật! " Nguyệt Hằng thở dài, bộ dạng có vẻ không vui.

"Sao lại tiếc? "

"Nếu mà người là phi tần của Đại hoàng huynh chẳng phải sẽ rất tốt hay sao? " Nói đến đó, vẻ không vui ban nãy của Nguyệt Hằng gần như biến mất mà thay vào đó là sự hưng phấn: "Nếu người là phi tần thì ta có thể gọi người là tẩu tẩu hoặc là tỷ tỷ rồi. Chẳng phải là rất tiếc hay sao? Ta rất ghét phải xưng hô ngang hàng với bằng hữu lớn tuổi hơn mình."

"Nhưng nếu nô tỳ mà không bị giáng làm cung nữ thì bây giờ làm sao ta có thể quen biết được công chúa chứ? " Thiện Lâm đáp lại. Nghe nàng nói, Nguyệt Hằng suy nghĩ 1 chút, cười tươi: "Đúng rồi nhỉ? Nếu người không phải là cung nữ thì làm sao chúng ta có thể gặp nhau được? Ta khò quá! Hahaha! "

Thiện Lâm cũng cười theo vẻ ngô nghê đó, nói: "Hiện tại đã là rất khuya rồi, nếu công chúa mà vẫn còn chưa ngủ là sẽ thành Hoàng Hậu nương nương thứ 2 đó."

Nghe Thiện Lâm nói, Nguyệt Hằng cũng chẳng nhịn được mà cười thất thanh. "Ha ha ha ha" vì ai trong cung này mà không biết Hoàng Hậu kia lười nhác thế nào cơ chứ?

Phải mất cả lúc sau Nguyệt Hằng mới có thể nín cười được, đã lâu lắm rồi nàng không được cười to và nhiều như thế. Cũng không bị ai than phiền. Nếu đổi lại là kẻ khác, chỉ cần hé răng 1 chút là bị nhắc nhở thôi.

Vị tiểu công chúa hí hí mắt nhìn Thiện Lâm lần cuối rồi chìm vào giấc ngủ sâu, cũng không quên nói thêm 1 câu cuối:

"Gặp được người ta rất vui."

Đầu tháng 5 là giữa mùa hạ nóng bức, thời điểm này cũng là lúc mà Võ Tương Minh "di hành " trở về. Hắn mặc long bào màu vàng tươi, ngồi trên kiệu lớn, mắt nhìn ra bên ngoài phía những người dân đang chào đón mình, y nở 1 nụ cười nhẹ xem như đáp lại bọn họ.

Xung quanh kiệu lớn của y được bao bọc bởi hàng tá thị vệ, đoàn di giá này dài đến tận cuối đường.

Nghĩa Thân Vương ngồi trên ngựa, đi sát bên cạnh thánh giá, nhìn nam nhân trẻ tuổi bên trong rồi lắc đầu.

Kỳ thực là đến giờ ông ta vẫn chưa hiểu vì sao vị đương kim bệ hạ này lại nặng nề trở về cho bằng được, rõ ràng trước đó không chịu về cơ mà? Tại sao vừa khi nghe chuyện kia lại tức tốc đòi về cơ chứ? Nhưng ông ta cũng chẳng dám nghĩ nhiều, vì chắc chắn là y đang có dụng ý gì đó.

Mặc dù là về ngay đúng lúc tin đồn đang lan rộng nhưng Võ Tương Minh vẫn 1 mực phủ nhận với đám đại thần là chuyện đến Nam Tộc là bịa đặt.

Về phía hậu cung, hắn từ sớm đã biết rõ hết mọi chuyện, vì vậy khi Mạc Vân kể lại thêm lần nữa, hắn chỉ giả vờ bất ngờ và tức giận với Lý Hoàng Hậu.

Dù nói là giả vờ nhưng cũng không hẳn là giả vờ hoàn toàn, vì việc Hà Phi và Đại Hoàng Tử của hắn đột nhiên lại bị cấm túc vì 1 lý do nhảm nhí khiến hắn không thể không bực được.

Vì vậy nên đợi đến hết buổi tiệc mừng trở về thì y lại lôi Hoàng hậu ra chấp vấn.

Lý thị bản tính vốn là kẻ ngang ngược, lại ngạo mạn, tất nhiên sau khi bị Võ Tưng Minh gây la sẽ không phục, lập tức phản bác: "Hà Phi cả gan dám chống lại lệnh của thần thiếp, ở trong cung âm thầm kết bè kết phái, tạo dựng bè đảng, tìm 1 ả tiện tỳ thật xinh đẹp đến Ngự Tiền để mê hoặc người. Thần thiếp chẳng qua cũng chỉ là lấy luật ra mà hành sự, không sai chỗ nào!"

Trong khi hai vị đế hậu ở đó cãi nhau vì chuyện của Hà Phi thì Chung phi cũng đã ở đây, phải nói là từ lúc Võ Tưng Minh vừa hồi cung chi đến khi kết thúc buổi Yến tiệc thì không 1 khác nào nàng rời mắt khỏi y cả.

Thấy thái độ của y đối với nàng vẫn bình thường như chưa có gì xảy ra khiến Chung phi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, xem ra hấn vẫn chưa biết đến "việc tốt" mà phụ thân của nàng đã làm ở Nam Tộc. Và cũng có thể là y không hề đến đó.

"Hà phi thật sự có âm mưu gì đi nữa thì vẫn phải nên điều tra kỹ càng, tại sao lại căm tức luôn cả Đại Hoàng Tử của trẫm? Nếu Nhất Huy có bề gì, nàng gánh nổi chứ? "

Lý hoàng hậu bị y quát mà mắt đi 1 lượng lớn dưng khí, nhưng vẫn tiếp tục cãi, tuy nhiên chất giọng có vẻ rụt rè hơn ban đầu: "Tất nhiên thần thiếp có chứng cứ, lúc trước thần thiếp từng giáng 1 ả Tài nữ xuống trở thành cung nữ, Hà phi lại không biết điều, còn dám đưa ả ta lên Ngự Tiền. Thần thiếp còn nghe nói mấy tháng trước từng có tin ả ta quyến rũ người, chuyện này rất nhiều người đã biết. Tiện nhân Hà phi đáng bị phạt. "

Miệng lưỡi của Hoàng Hậu phải nói là rất ghê gớm, từng câu từng chữ nói ra đều nhắm vào Hà phi mà mắng chửi, nhìn thái độ của nàng ta, Võ Tưng Minh chợt nhớ tới hình ảnh của cô mẫu nàng là Linh Lan Thực Phi, vì vậy mà y đã giận tím mặt, gờm bàn tay lên vỗ xuống bàn 1 cái thật mạnh. Lực của y có lẽ cũng rất mạnh nên khiến cho chén trà rung chuyển đến rơi xuống đất.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy vị Hoàng đế này nổi giận đến như vậy, Lý Hoàng Hậu cũng chẳng dám chọc giận y thêm nữa, đành im miệng.

Hà phi hiện tại cũng được triệu đến, nàng đứng giữa điện hành đại lễ với đế hậu. Võ Tưng Minh gạt đầu ý bảo nàng đứng lên, ánh mắt của y cũng chan chứa sự chan hòa và quan tâm, khi biết nàng không hề có xây xát gì trên người mới yên tâm nói:

"Bây giờ Đức phi cũng đã đến, coi như cũng đủ mặt để có thể làm rõ chuyện này. " Y dừng nói, hướng ánh mắt về phía của Hà phi, về mặt hết sức nghiêm túc mà hỏi: "Hoàng Hậu bảo nàng muốn tìm 1 người mê hoặc trẫm, tạo dựng bè phái trong cung, có thật hay không? "

Hà phi khi nghe y hỏi mình thì có hơi giật mình, liếc nhìn qua phía đối diện thì thấy Lý Hoàng hậu nhìn mình bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống khiến nàng lạnh sống lưng. Hà phi cố lấy lại bình tĩnh, khiêm tốn cúi người, nhỏ nhẹ đáp: "Bẩm bệ hạ, chuyện này chắc chắn có hiểu lầm gì đó. Thần thiếp ở trong cung bấy lâu nay luôn hết sức an phận, không cầu vinh hoa gì, chỉ muốn được an phận mà sống. Quả thật không hề có ý muốn lập bè đảng gì... "

"Không cầu vinh hoa, chỉ muốn an phận? " Lý Hoàng Hậu chanh chua xen ngang: "Đúng là trước nay ta từng nghĩ về người như thế, nhưng bây giờ mới có thể thấy rõ được bộ mặt thật của người. Vậy người có thể nói cho bản cung biết tại sao ả tiện tỳ đó sau khi bị bản cung phế lại ở chỗ của người? Và tại sao 1 khoảng thời gian sau đó ả lại tới được Ngự Tiền? "

Chung phi nghe Hoàng Hậu nói tới đó, nhớ tới 1 vài chuyện xưa, lập tức thêm dầu vào lửa: "Hoàng Hậu nương nương, tỳ đừng nên nói như thế chứ! Đức phi lâu nay luôn là người từ bi, thấy người gặp nạn thì lập tức giúp đỡ. Chẳng hạn như...cách đây 1 năm về trước, cũng chính ả cung nữ tên Anh Thiện Lâm đó, khi đó ả ta và biểu muội đã mất của Châu Cẩm là Phụng Chi Lôi xảy ra xung đột, còn lôi muội vào để nể nang chửi. Đúng lúc đó muội cùng bệ hạ và Đức phi đi ngang bắt được, ngay sau đó bệ hạ giao quyền xử phạt lại cho muội. Nhưng vừa định phạt thì Đức phi lại xin tha, chẳng phải muội ấy rất nhân hậu hay sao? Có gì Hoàng Hậu nương nương lại bảo lòng tốt của Hà phi là "lập bè đảng chứ? * "

(*): Ai ko nhớ thì xem lại chương 11 nhé.

"Ồ! " Lý Hoàng Hậu cảm thán 1 tiếng, giả hoạt nói: "Thì ra Đức phi muội muội và ả tỳ nữ đó đã có "giao hảo" với nhau từ lâu rồi sao? Xem ra nghi ngờ của bản cung là không sai. "

Thật ra những nghi vấn mà Lý Hoàng Hậu đặt ra hoàn toàn cũng rất có khả năng, Hà phi sao lại nhiều lần giúp đỡ ả đầu đó như vậy? Việc Anh Thiện Lâm được chuyển lên Ngự Tiền cũng là ý của Hà phi nên Võ Tưng Minh mới đồng ý. Kết nối mọi thứ lại thì thật sự có bất thường.

Lý do mà hấn đột nhiên đổi ý quay trở về cũng là đoán ra được Hà phi muốn đưa cung nữ kia lên làm phi tần, hấn quay trở lại để xác nhận xem Hà phi hiện đức bấy lâu nay mà hấn biết có thật sự là loại người này hay không? Nhưng sau khi nghe những lời đó, y không thể không nghi ngờ được.

Hà phi cả người run cầm cập, chân nàng cũng đã sắp đứng không vững nữa. Từ khi nhập cung phủ đến bây giờ nàng chưa bao giờ cảm thấy "sợ hãi" đến như vậy, cuối cùng cũng đã được trải nghiệm. Mất nàng vốn vẫn đang cúi xuống nhưng lại ngược lên nhìn Chung phi, cùng lúc đó nàng ta cũng nhìn lại rồi đáp trả nàng bằng ánh mắt đầy sự chăm chú.

Nhìn qua Võ Tưng Minh thì thấy y cũng đang nhìn nàng bằng ánh mắt chứa đầy sự nghi ngờ, hoàn toàn không còn chỗ cho sự quan tâm ban nãy.

Tỳ giỏi lắm, Chung phi nương nương à!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chương 70

Đúng là Võ Tương Minh đối với Hà phi trước nay đều tận tâm, nhưng tại sao thời khắc này nàng lại có thể quên được chuyện y là Hoàng Thượng! Đế vương trước nay đều rất đa nghi.

Chung phi bày ra thiên la địa võng cuối cùng cũng chỉ muốn Hà phi rơi vào, giờ đây cả 2 người là Hoàng đế và Hoàng Hậu đều nghi ngờ nàng, có lẽ Chung phi đang rất thỏa mãn.

Hà phi chỉ có thể bình tĩnh, bình tĩnh và bình tĩnh hơn nữa. Bởi vì hiện tại nàng đang ở giữa thế trận hết sức nguy hiểm, nếu nét mặt của nàng mà bị chấn động 1 chút nào thì nhất định sẽ khiến bọn họ lấn tới hơn.

Hà phi vén nhẹ tà váy, quỳ xuống đối diện ghế chính mà Võ Tương Minh đang ngồi, nhã nhặn nói: "Thần thiếp biết tất cả những chuyện mình đã làm khó mà khiến cho Hoàng Hậu nương nương không thể không nghi ngờ, nhưng thật sự nếu chỉ vì giúp đỡ 1 người mà bị gán cho tội danh "kết bè kết phái" thì ở trên thế gian này sẽ không còn ai dám làm người tốt nữa! "

"Người..." Lý Hoàng Hậu nhin không được mà kêu lên.

"Phải đó Hoàng Hậu nương nương à. " Kẻ điêu hoa nhất hoàng cung là Chung phi bất ngờ cất tiếng. "Lúc này Châu Cẩm đã nói rõ rồi Hà phi đích thực là người tốt, tất cả những chuyện Hà phi làm là đều muốn giúp cung nữ kia thôi, như chuyện đưa người đó lên Ngự Tiền là 1 ví dụ điển hình. "

Kỹ thuật ăn nói của Chung phi đã ngày 1 tốt hơn rất nhiều, nói câu nào là chắc câu đấy, mỗi 1 từ nói ra đều đi thẳng vào trọng tâm của câu chuyện. Lý Hoàng Hậu dù là khờ khạo thế nào đi nữa cũng hiểu rõ được ý của Chung phi, khẽ nhích mép, đây là lần đầu tiên nàng và Chung phi cùng hội cùng thuyền nên nhất thời cao hứng.

Tuy nhiên, trái ngược lại ý nghĩ của Lý Hoàng Hậu và Chung Quý Phi, Võ Tương Minh lại không hề có phản ứng gì đối với Hà phi, ngược lại y còn thu hồi lại ánh mắt nghi ngờ của mình mà quay sang hai kẻ Lý - Chung, nói:

"Người đồng ý cho cung nữ đó đến Ngự Tiền chính là trẫm! Các nàng ý kiến gì à? "

Lời nói đó của đương kim hoàng đế đích thực đã làm cho hai kẻ kia cứng họng không nói thêm được lời gì nữa, không dừng lại ở đó, hấn còn bổ sung thêm: "Trẫm nhớ rằng lúc đó là thời điểm Phương Tài Nhân bị gán vào vụ việc đầu độc Hà phi. "

Vì hoàng đế nọ ngưng nói 1 chút, cặp mắt sắc nhọn như điều hâu cùng trông mắt đen láy tựa như viên ngọc đen vẫn nhìn chăm chăm vào hai người họ Lý - Chung, được 1 lúc mới tiếp tục: "Bỗng dưng Phương Tài Nhân chết không rõ nguyên do, Hà phi nghi ngờ có kẻ đứng sau sai khiến và e sợ ty nữ đó sẽ bị giết nên mới mở lời đưa tới Ngự Tiền, trẫm là người đồng ý. Vậy mà lại bảo Hà phi "tạo dựng bè phái", các người có ý gì? "

Trong khi Hoàng Hậu không nói được gì thì Chung phi đã lên tiếng: "Thần thiếp không có nói! Là Hoàng Hậu nói! "

"Cô! " Hoàng Hậu trừng mắt qua nhìn kẻ lật mặt tráo trở bên cạnh. Sau đó nhìn Võ Tương Minh, vẫn không có vẻ gì là nàng ta đã khuất phục, cố tình tìm thêm 1 lý do khác để đề Hà phi xuống: "Cho dù à ta không có ý tạo dựng thế lực trong cung nhưng việc ả chống lại lệnh của thần thiếp mà cứu Anh thị ra khỏi Hoán Y cục, như vậy là đại bất kính, không xem Hoàng Hậu này ra gì! "

Hà phi cũng chẳng hề nao núng vì lời buộc tội đó của Hoàng Hậu, bình thản đáp: "Tài Nữ Anh thị khi đó chỉ vì 1 bộ y phục mà bị Hoàng Hậu nương nương phế truất, dù sao người ta vẫn là tiểu thư khuê cát, con nhà quan, thần thiếp không đành lòng. Hơn nữa vụ việc lần đó cũng có liên quan tới thần thiếp, cho nên không thể khoanh tay. "

"Nói tới việc là tiểu thư khuê cát." Võ Tương Minh trầm giọng: "Trẫm còn nhớ tất cả các Tài Nữ nhập cung đều xuất thân không phải là con nhà quý tộc thì là tiểu thư của quan lại cao quý, được tuyển chọn kỹ lưỡng để mà đưa vào cung, không thể xảy ra sai sót. Nếu được chọn sẽ chính thức làm phi tần, nếu không được chọn sẽ chuyển đến nơi khác, dù vẫn sẽ làm cung nữ nhưng cũng chỉ là hầu việc nhẹ nhàng như dâng rượu, không phải làm quá nhiều việc nặng. Vậy mà nàng lại đuổi nàng ta tới Hoán Y cục xa xôi, trẫm còn phải hỏi nàng có bao nhiêu lá gan để làm việc này mọi đúng! "

Võ Tương Minh cứ như thế mà tuôn ra 1 câu dài tỏ ý trách móc dù là trong lời nói không có 1 tí nộ khí nào, nhưng vẫn đủ làm hai chân của Lý Hoàng Hậu bắt đầu bần rần, đứng không vững nữa. Cuối cùng quỳ xuống, van xin: "Bệ hạ thứ tội, khi đó thần thiếp chẳng qua cũng chỉ là quá tức giận nên mới có hành động như thế, thật sự không cố tình làm trái luật lệ tổ tông! "

Võ Tương Minh nhìn thẳng vào gương mặt kiêu diễm của Hoàng Hậu, nhàn nhạt bảo: "Nàng là Quốc Mẫu của 1 nước, lẽ ra phải lấy thân mình làm gương, đằng này lại hết lần này tới lần khác làm việc xằng bậy, tất cả cũng là do trẫm quá dung túng cho nàng. "

"Bệ hạ..." Lý Hoàng Hậu bắt đầu mếu máo.

Tuy nhiên Võ Tương Minh lại không hề tỏ ra thương tiếc gì đối với vẻ đáng thương kia của nàng ta, ngược lại còn lạnh lùng nói: "Nếu nàng còn không mau chấn chỉnh thái độ ngỗ ngược của mình lại, đến 1 lúc nào đó có người người đáng sợ bất trẫm phế hậu thì không ai bảo vệ được nàng đâu! "

PHÉ HẬU!

Chỉ có hai chữ mà cứ như là 1 tiếng sấm cực đại đánh ngang qua tai của Hoàng Hậu vậy, nếu không nhanh chóng đưa 1 tay ra chống xuống đất thì có lẽ nàng đã ngất đi rồi.

"Nói về Cung nhân họ Anh kia, trầm nghe nói rằng nàng ta bị hành hình dã man, hiện đang ở Bảo Thất. Dù sao nàng ta cũng đã chịu ủy khuất quá nhiều rồi, tạm thời phục hồi lại ngôi vị Tài Nữ rồi mọi chuyện tính sao. "

Võ Tương Minh không khỏi lắc đầu thất vọng về Hoàng Hậu này, hẳn tự hỏi giao ngôi Hậu này cho nàng ta là đúng hay sai? Quả thật là hẳn mong chờ nhiều hơn ở Hoàng Hậu cơ, nếu như nàng ta hành xử khôn khéo 1 chút, biết nhận lỗi thì hẳn sẽ cho qua.

Mà nàng ta thì lại không biết, cứ ngang ngược như thế thì buộc lòng hẳn không thể không đe dọa răn đe.

Quá mệt mỏi nên y quyết định đứng dậy bỏ đi, còn không thèm nhìn Hoàng Hậu 1 cái, Hà phi cũng đứng dậy đi theo.

"Hoàng Hậu nương nương. " Cung nữ Xuân Hoa chạy vào đỡ lấy Lý Hoàng Hậu.

Ngoài chủ tử Hoàng Hậu ra thì chỉ còn duy nhất Chung phi ở đây, bộ mặt của nàng ta lộ rõ ra vẻ hả dạ, mãi 1 hồi mới hướng về phía cửa nơi Lan Châu đang đứng, nói bằng 1 giọng điệu đầy vẻ châm chọc: "Đi thôi. " Cũng không quên liếc nhìn Hoàng Hậu thêm 1 cái.

.....

Thật sự thì Hà phi từ sớm đã chuẩn bị tất cả mọi thứ, thậm chí ngay khi Hoàng Đế vừa quay về thì đã sắp xếp cho Thiện Lâm quay trở lại Bảo Thất. Ban đầu nàng vẫn còn chưa hiểu rõ chuyện gì cho lắm nhưng sau khi nghe Diêu Nhi tường thuật lại thì cũng hiểu rõ được phân nào.

Hiện tại nàng đã được chuyển về lại Thái Cực điện của lúc trước ở tạm, các Tài Nữ khi xưa vào cung cùng nàng bây giờ đã được ban phân vị, tất cả đều đã có cung điện riêng cho mình nên ở đây chỉ có 1 mình nàng là Tài Nữ, còn lại đều là những nô tài đã ở đây sẵn.

Tài Nữ?

Khi trở lại chức vị này, đám người Hải Nghi, Mộc Lan và Nguyệt Hằng khi nghe trong đến ai cũng vui cả. Riêng chỉ có 1 mình Thiện Lâm là lại không, trong lòng nàng lại dâng lên 1 cảm giác kì lạ, rất khác với khi trước, vì không biết rõ được đây thật sự là phúc hay là họa. Nàng hiểu rất rõ Hà phi đang tính toán điều gì, chẳng qua là nàng ta muốn có 1 người ở bên cạnh phò trợ mình mà thôi. Nếu Hà phi thật sự có ý muốn đưa nàng lên thì nàng cũng chấp thuận, chỉ hy vọng đến cuối cùng nàng ta sẽ không hối hận khi đưa ra quyết định này.

Tất cả những vật dụng của nàng Hà phi đã đưa về chỗ cũ, nàng còn đem cả cây sáo và những bức họa mà nàng đã vẽ trước kia. Cùng với thanh sáo kia ở trong tay, nàng nhìn ra hướng ánh sáng bằng 1 đôi mắt hùng hực về quyết tâm.

Hà phi muốn lợi dụng nàng cũng được, thật lòng giúp đỡ nàng cũng được. Cái quan trọng là giờ phút này Thiện Lâm nàng và Hà phi đều đã ở chung 1 chuyển tuyến, muốn quay đầu chắc chắn cũng không thể quay đầu lại được nữa.

Ai muốn giờ trò gì thì cứ việc thoải mái, nàng sẽ chiều lòng bọn họ!

"Khôn kiếp! Đúng là khôn kiếp! "

Diêu Thục phi đứng từ ngoài cửa của Thượng Dương cung cũng đã nghe thấy tiếng gào thét giận dữ của Lý Hoàng Hậu. Nàng quay khuôn mặt hết sức "nhọt nhọt " của nàng qua nhìn cung nữ bên cạnh, nói: "Người thấy ta trang điểm như thế này có giống đang bệnh thật nặng hay không? Nếu so với Ngô Hiền phi thì trông ai thể thảm hơn? "

Cung nữ nọ gật đầu, Diêu phi cũng yên tâm, từ tốn mà tiến vào.

Đúng như nàng đã tưởng tượng, tất cả đồ dùng trong điện chính của Thượng Dương cung đều đã bị Hoàng Hậu đập nát hết tất cả, Diêu phi không khỏi thấy rùng mình, lảng lảng đi tới trước mặt Hoàng Hậu hành lễ thỉnh an:"Hoàng Hậu nương nương kim an! "

"Cô đến rồi à? Nghe nói cô bị bệnh nằm liệt giường mấy tháng nay không thể ra ngoài được, bản cung còn tưởng là cô chết rồi chứ, không ngờ còn có mặt mũi đến đây à? "

Bị Hoàng hậu bắt bớ, Diêu phi vẫn tỏ ra điềm tĩnh, đáp lại: "Thần thiếp biết Hoàng Hậu nương nương đang tức giận, cho nên mới tới đây trấn an..."

"Trấn an? " Lý Hoàng Hậu tiếp tục móc mỉa: "Cô nằm bệnh mấy tháng nay như thế không thèm đến tìm ta, bây giờ khi bản cung gặp chuyện lại mang về mặt hầm tai này tới đây, sao không đợi đến lúc ngôi hậu đổi chủ rồi hẳn tới? "

Nói tới đó, lòng Hoàng Hậu càng nóng hơn, nàng bước tới bàn trà, định đập 1 cái vào đó để hả giận, nhưng chỉ vừa giơ tay lên giữa không chung thì dừng lại, không có ý định đập nữa, vì sẽ rất đau tay.

"Thật ra trước khi tới đây thần thiếp đã có nghe chuyện của người, nương nương hãy yên tâm, bệ hạ chỉ dọa mà thôi, se không bao giờ phế nương nương đâu." Dù trong lòng Diêu phi rất khó chịu vì điều đó nhưng đây lại là sự thật, Đương kim hoàng thượng sẽ không đại đột mà phế Hoàng Hậu vào lúc này.

Tất nhiên chỉ là "lúc này", còn sau này thế nào thì nàng không chắc.

"Bệ hạ trước nay yêu thương con cái, nương nương muốn nhốt Hà phi cũng chẳng sao, nhưng còn lôi thêm cả Đại Hoàng Tử vào, cộng thêm với việc bệ hạ vừa đi di hành trở về, Quốc sự lại nhiều chuyện bận rộn nên khó tránh bức mình. "

Lý Hoàng Hậu cũng yên tâm được phần nào, nhưng cũng không thể không ái ngại: "Nhưng làm sao mà chắc chắn được chứ? Lỡ như... "Nghĩ đến đây, Hoàng Hậu lại tức giận trở lại: "Tất cả là do con tiện tỳ Hà phi mà ra! "

"Nương nương sai rồi, tất cả chuyện ngày hôm nay là do Chung phi bày ra để lừa người mới đúng. "

"Chung phi? "

"Chẳng phải hay sao? Là kẻ nào ban đầu tới Thượng Dương cung này chỉ điểm Hà phi, để nương nương nổi giận mà trách tội mầu tử Hà phi. Bệ hạ đã nổi giận với nương nương rồi, chẳng lẽ càng hợp ý của ả hay sao? "

Lý Hoàng Hậu dờ dẩn cả người, chân tự động lùi về sau vài bước như sắp ngã, trông mắt sòng sòng lên tia đỏ, gào to: "PHẢI RỒI! PHẢI RỒI! Là ả ta! Ả lừa ta, ả để ta hoành hành, bệ hạ tức giận ta! Đúng! Là ả! "

Lý thị liếc qua Diêu phi, đẩy mạnh vào vai trái của nàng ta, quát: "Nếu người đã biết như thế thì tại sao không tới đó ngăn cản ta cơ chứ? "

Diêu Phi cúi đầu: "Hoàng Hậu nương nương thứ tội, thần thiếp bị nằm bệnh mấy tháng nay, thật sự không hề biết gì về tình hình bên ngoài cả! "

Nộ khí của Hoàng Hậu ngày càng lớn hơn, Diêu phi lúc này nhất định không được nói thứ gì, bởi vì Hoàng Hậu đang bị điên, bất cứ thứ gì nàng nói ra đều rất dễ chọc tức nàng ta.

"CHUNG PHI! CHUNG PHI! CHUNG PHI! " Hoàng Hậu liên tục gọi tên kẻ đã hại mình, vẻ mặt như muốn nhai tươi nuốt sống người khác.

"Có giận như thế nào đi nữa thì cũng đừng nên ở đây la hét thất thanh như thế cơ chứ? " Giọng nói lãnh lớt đầy mỉa mai của 1 nữ nhân truyền vào.

Lý do Hoàng Hậu cũng dừng la hét, nhìn kẻ thứ 3 vừa đi vào điện kia, cười như không cười mà nói: "Ngày hôm nay náo nhiệt thật nhỉ? "

Chung phi cũng cười lại với Hoàng Hậu, nhỏ nhẹ báo: "Châu Cẩm chẳng qua là muốn giúp Hoàng Hậu tìm ra kẻ gian trong cung thôi, hoàng hậu cần gì phải mắng chửi Châu Cẩm như thế chứ? "

Khi Chung phi vừa dứt câu đó thì Hoàng Hậu đã lập tức trả lời: "Chung Châu Cẩm! Cô đừng giờ trò trước mặt ta, bản cung đã biết hết tất cả rồi, mọi chuyện xảy ra đều nằm trong kế hoạch của người, người muốn bệ hạ trách phạt ta! "

Nhất thời Chung phi lìm lặng không nói gì cả, Lý Hoàng Hậu chỉ tay vào gương mặt diễm lệ của kẻ đối diện, chanh chua nói: "Ngay từ đầu chính người là kẻ tới tố giác ta về chuyện của Hà phi, lợi dụng ta để bệ hạ Hà phi xuống. Rồi cuối cùng ta lại là kẻ rảnh hết tội, còn người thì phui tay ra đi như chưa hề có cuộc chia ly ư? Đúng không? Người nghĩ làm vậy thì sẽ thoát tội ư? Mau tỉnh giấc đi khi còn kịp hạo muội muội à! "

"Hoàng Hậu nương nương à, người cần gì lúc nào cũng phải nghĩ xấu về Châu Cẩm cơ chứ? Ban đầu Châu Cẩm thật sự là có lòng tốt giúp nương nương trừ loạn cho hậu cung. "

Lý Hoàng Hậu như chẳng đếm xỉa tới lời kia, nàng tiếp tục lần tới: "À, có phải người và Hà phi bày trò với nhau hại ta đúng không? Người bị Hà phi mê hoặc rồi à? Chả phải trước nay các người luôn đấu đá với nhau hay sao? Lần này sao lại nhắm vào ta? "

Nghe Hoàng Hậu nói mà Chung phi không khỏi cười khinh, nàng đáp: "Nương nương cần gì phải suy nghĩ xa như thế cơ chứ? Còn về việc ngày hôm nay thì quả thật là Châu Cẩm đã nghĩ đến từ rất lâu. Nhưng người yên tâm, người Châu Cẩm muốn nhắm tới trong chuyện này thật sự không phải nương nương đâu, về chuyện bệ hạ giáng tội thì nương nương hãy tự trách bản thân mình để bị mắc lừa, không liên quan đến Châu Cẩm. "

Hoàng Hậu định mở miệng nói lại thì Chung phi đã nhún người: "Châu Cẩm xin phép cáo lui! " Sau đó quay lưng bỏ đi mà bỏ lại kẻ đang nói chuyện dang dở với mình.

Giận, giận, giận. Lòng Hoàng Hậu chỉ có duy nhất 1 chữ này, nhìn kẻ kia, Lý Hoàng Hậu muốn chạy tới đó nắm lấy tóc của ả rồi cho vài bạt tay. Nhưng chỉ vừa bước được vài bước thì Diêu Phi đã ngăn cản. "Nương nương, ngàn vạn đừng làm vậy! "

Lý Hoàng Hậu đẩy mạnh Diêu phi ra khiến nàng ta ngã nhào xuống đất, sau đó chỉ tay vào kẻ đang đi ra khỏi cửa chính điện, mắng chửi:

"TIỆN NHÂN! NGƯỜI CỨ CHỜ ĐÓ! RỒI TA SẼ CHO NGƯỜI NÉM MÙI! "

Nghe thấy tiếng Hoàng Hậu "Mẫu Nghi Thiên Hạ " kia mắng chửi mình, Chung phi không hề nao núng gì, ngược lại còn thấy khoái chí hơn, miệng cười "ha ha" rồi tung tăng ra khỏi Thượng Dương cung.

"TA NHẤT ĐỊNH SẼ KHÔNG BAO GIỜ THA CHO NGƯỜI! TA SẼ CHO NGƯỜI BIẾT ĐAU KHỔ LÀ NHƯ THẾ NÀO! CON TIỆN NHÂN!"

Lý Hoàng Hậu vẫn cứ mắng chửi mà không màng tới hình tượng "Quốc Mẫu" của mình. Nhìn nàng ta ai mà lại nghĩ là Hoàng Hậu 1 nước cơ chứ.

Khi nhìn thấy kẻ mình đang mắng xối xả vẫn đang hí hửng vui cười như thế ở đằng xa, Hoàng Hậu cũng chẳng thể làm gì được, thế là cũng đành buông xuôi. Thả cơ thể của mình xuống trường kỷ để nghỉ mệt, giọng nói của nàng bây giờ cũng đã khan mất rồi.

Điều phi vội vã bụng 1 ly trà đến bên Hoàng Hậu, nói: "Nương nương hãy mau uống 1 ngụm. "

Hoàng Hậu không từ chối, nhận lấy ly trà mà uống cạn. Điều phi đợi đến khi cổ họng của Hoàng Hậu đã ổn hơn 1 chút mới dám lên tiếng: "Nương nương không cần phải tức giận về nàng ta, thời gian còn dài, chúng ta sẽ trả đũa lại à sau. "

"Không cần ngại phải nhắc nhở! " Lý Hoàng hậu lớn tiếng mà quát, mặt hầm hầm, mắt đỏ ngầu hướng nhìn ra cửa, nói to:

"Được rồi. Hà phi! Chung phi! Hai con tiện nhân các người dám bôn cợt với Hoàng Hậu này, nếu ta không hành quyết lại được hai người...THÌ TA KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI NHÀ HỌ LÝ NỮA! "

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chương 71

Nhìn các vết thương khi trước của mình mà Thiện Lâm không khỏi thờ dài, dù đã không còn gì đáng ngại nhưng Hà phi vẫn quyết định mời Thái y đến xem qua, người xung phong đến cũng chính là Tần Lập. Khi biết y là người đến chữa trị thì Thiện Lâm cũng an tâm được phần nào, vì ít ra hắn cũng là người quen của nàng trong cung.

Còn về phía Tần Lập, khi được gọi đến thì hắn nhận lời ngay, lúc trước khi hắn nghe tin Thiện Lâm bị giam vào Bảo Thất mà lòng nóng như lửa đốt, chỉ muốn xông vào đó mà cứu nàng ra, nhưng khi nhìn lại thì thấy thân phận của mình cũng chỉ là 1 Thái y nhỏ bé, giúp được gì? Cũng chỉ dám ngày ngày tới Hợp Hoan Điện của Nam Tiệp Dư mà nghe ngóng tình hình.

Giờ nghe tin Thiện Lâm phục vị Tài Nữ, Tần Lập vừa vui mà vừa buồn. Vui là vì muội ấy thoát nạn, buồn là vì...

Tần Lập đã im lặng suốt lúc kiểm tra thể trạng và kê thuốc cho Thiện Lâm, nàng cũng không nói lời nào khiến cho không khí yên tĩnh đến ngột ngạt, không thể hít thở mạnh nổi.

Tưởng chừng như sẽ im lặng như thế mãi nhưng cuối cùng Tần Lập cũng chịu lên tiếng: "Khoảng thời gian qua chắc là khó khăn lắm nhỉ? "

Thiện Lâm nhìn y, cười trừ: "Một chút sóng gió nhỏ thôi, không đủ để quật chết được Anh Thiện Lâm muội đâu. "

"Sóng gió nhỏ? " Tần Lập nhướn mày, vươn tay nắm chặt lấy cổ tay của Thiện Lâm, gương mặt vô cùng nghiêm túc: "Vậy như thế nào mới là sóng gió lớn? "

Thiện Lâm nhìn chằm chằm Tần Lập, vẫn chưa hiểu vì sao huynh ấy lại tỏ thái độ đó. Còn Tần Lập thì vẫn làm bộ mặt nhăn nhó kia nhìn nàng, nói như thể đang chất vấn:

"Thiện Lâm! Sao muội lại có thể đại đột như vậy cơ chứ? Muội có biết con đường mà muội lựa chọn nguy hiểm lắm hay không? Những người trong hậu cung trước nay luôn cạnh tranh trục lợi, lừa dối lẫn nhau. Muội vẫn sẵn sàng nhảy vào ư? Chẳng lẽ muội vẫn chưa biết Ngô Hiền Phi vì sao lại lâm vào cảnh ngày hôm nay? "

Tần Lập xiết chặt tay Thiện Lâm hơn, ngữ khí không thay đổi: "Với tư cách là...bằng hữu, ta khuyên muội mau nhanh chóng quay đầu, đừng lún sâu vào vực như họ. "

Khi nghe Tần Lập khuyên nhủ mình, Thiện Lâm chợt thấy cảm động, nhưng cũng không để tâm trí bị dao động, thu đôi tay đang bị Tần Lập nắm giữ của mình về, đứng lên, nói:

"Muội bây giờ cho dù có muốn quay lại thì e là cũng không thể quay lại được nữa rồi, huynh nghĩ nếu muội quyết định quay đầu thì bọn họ liệu sẽ tha cho muội? "

Nàng xoay người qua nhìn nam nhân ở cạnh mình, trầm giọng: "Muội biết là huynh quan tâm đến muội, nhưng huynh không phải là muội, mãi mãi huynh cũng không thể hiểu được muội đã phải trải qua những gì. "

Sau đó nàng lại nhìn bầu trời xế chiều bên ngoài cửa sổ, sâu nào nói tiếp: "Hà phi đã rất đúng, bởi vì ngoài con đường này ra thì muội không còn con đường nào khác nữa rồi. Đây chính là sự lựa chọn duy nhất mà Anh Thiện Lâm của thể chọn. "

"Ta hiểu rồi. Nếu muội chỉ có thể chọn con đường này.. " Y ngược đôi mắt đen láy của mình lên nhìn thẳng vào Thiện Lâm, khẽ nói:

"...Vậy thì ta sẽ đi theo muội. "

Thiện Lâm còn chưa kịp trả lời, Tần Lập đã lùi lại vài bước, khom người: "Anh Tài Nữ hãy nghỉ ngơi, bây giờ hạ quan xin phép cáo lui. "

Thiện Lâm không rời mắt khỏi nam nhân có dáng vẻ thư sinh kia, lòng nàng chột nặng trĩu, 1 cảm giác tội lỗi dâng lên khắp trong tâm trí nàng, giống như nàng đã vừa làm 1 chuyện gì đó sai trái vậy. Mặc dù Thiện Lâm chả làm chuyện gì trái với lương tâm cả.

Đây là cảm giác gì?

Khi ánh hoàng hôn đã dần dần nhường đường cho bầu trời đêm u tối, Thanh Ninh cung vẫn cứ yên tĩnh như thế cả ngày lẫn đêm

Hà phi ngồi bên cạnh Võ Tương Minh, dường như chẳng biết phải nói gì cho phải lẽ, vì vậy nên nàng quyết định chọn cách im lặng.

Còn Võ Tương Minh, gương mặt đẹp như tranh vẽ của y nhìn Hà phi thật sâu, lên tiếng: "Vậy là...nàng đã biết việc trầm...đến Nam Tộc? "

Hà phi hơi ngần ngại, nhưng chuyện đã đi đến nước này rồi, không còn gì có thể giấu nữa, gật đầu. "Cũng không hẳn là biết, chỉ là thần thiếp tự suy đoán ra thôi. "

"Tự suy đoán? " Hắn nhướn mày nhìn nàng, ánh mắt chứa đầy sự nghi ngờ, lời nói của phần không tin.

Hắn thu hồi ánh mắt kia, âm thầm nói thêm "Chuyện này chỉ có 1 mình nàng biết? Vậy ngoài những kẻ mà nàng cử đi ra thì nàng còn kể chuyện này với ai hay không? "

"Không có. " Nàng nói.

"Vậy...tất cả những gì nàng làm đều là vì cứu Tài Nữ đó? " Y hỏi nàng bằng 1 chất giọng lạnh lẽo như gió tuyết.

Hà phi trầm ngâm 1 lúc, cuối cùng lắc đầu: "Cũng không hẳn, nói đúng hơn là thần thiếp muốn cứu bản thân và Huy nhi, nên buộc lòng thần thiếp phải làm như vậy, xin bệ hạ thứ tội. "

Trước đó nàng vừa bị Hoàng Hậu vu cáo chuyện tạo dựng bè phái trong cung, nếu nàng trả lời là vì bản thân nhân từ mà cứu Thiện Lâm thì không những không khiến y động lòng mà còn làm bản thân bị nghi ngờ hơn. Vì thế nàng đã rất cẩn thận trong việc lựa lời nói.

Gương mặt của Võ Tương Minh còn trầm hơn rất nhiều lần so với lúc này, như có điều gì đó không vui: "Nàng có biết rằng, chuyện trầm tới Nam Tộc đã bị tiết lộ ra bên ngoài không? "

Hà phi vì hắn mà cứng đờ người, quả thực nàng đã nghe bên ngoài có tin đồn này nhưng khoảng thời gian đó nàng đang nóng lòng nóng ruột tìm cách liên với hắn nên không đề phòng đến trường hợp hiện tại. Bây giờ hắn trực tiếp nói vậy với nàng, Hà phi cũng chẳng biết nên giải thích thế nào.

"Bệ hạ! Người...nghe thần thiếp tung tin đó ra ngoài? "

"Chẳng phải nàng bảo rằng nàng không tiết lộ ra bên ngoài hay sao? Vậy thì tại sao cả kinh thành đều biết? Thậm chí còn lan ra đến các nước xung quanh, vậy là thế nào? "

Hà phi có thể cảm nhận được là y đang tức giận với nàng, giải thích cũng chẳng được, nàng đành quỳ xuống trước mặt hắn, nói:

"Nếu bây giờ bệ hạ 1 mực khẳng định như vậy thì thần thiếp cũng chẳng còn gì để nói, bệ hạ cứ giáng tội. "

Võ Tương Minh cũng không thèm nhìn nàng lấy 1 cái nào nữa, thẳng thừng phát tay áo rồi bỏ đi, long nhan lộ ra vẻ không vui.

Hiểu rồi! Nàng đã hiểu! Thì ra tất cả mọi chuyện này đều là 1 cái bẫy! Và cái bẫy này mục đích là để nàng bị y nghi ngờ là cấu kết với Nam Tộc và truyền tin y tới Nam Tộc ra ngoài. Thứ thủ đoạn bí ối này, ngoài "à" ra thì còn ai vào đây?

Hà phi giữ nguyên tư thế quỳ không nổi nữa, cả cơ thể của nàng bất lực ngã xuống đất, đúng lúc Diệu Nhi chạy vào liền vội vã đỡ lấy nàng.

"Bản cung trúng kế rồi! " Miệng Hà phi lẩm bầm, vẻ mặt hờ hững như người vô hồn.

"Trúng kế? " Diệu Nhi vẫn chưa hiểu tại sao Hà phi lại nói như thế

Hà phi gượng người ngồi dậy, mắt nhìn ra cửa: "Người vẫn còn nhớ ả cung nữ Lan Hiên mà ta đã cử vào Càn Tường cung làm nội gián nghe lén chuyện của Chung phi hay không?"

Diệu Nhi gật đầu, Hà phi nói tiếp: "Thì ra Chung phi từ sớm đã phát hiện rồi!"

Chung phi đã cố tình cho ả Lan Hiên kia đến báo cho Hà phi nàng biết chuyện nàng ta sẽ ra tay với Anh Thiện Lâm và việc Hoàng đế bí mật tới Nam Tộc. Khiến Hà phi nàng "động lòng trắc ẩn" mà gửi người đi tìm Hoàng đế trở về cứu giúp, đồng thời ả ta tung tin của Hoàng đế ra khắp nơi.

Và kết quả? Có lẽ ai cũng đã thấy rồi đấy!

Lợi dụng nàng để bệ hạ trở về, Lý Hoàng Hậu thì bị trách cứ, và cuối cùng là để nàng bị nghi ngờ. Còn Anh Thiện Lâm chẳng qua cũng chỉ là con mồi để lừa nàng vào bẫy.

Kế hoạch thật là hoàn hảo, nàng ta quả thật cao tay. Bày ra thiên la địa võng như thế nàng có trốn đằng trời cũng không thoát.

Nàng nghĩ mình thắng được nàng ta 1 nước cờ nhưng không ngờ là lại thua cả ván.

.....

"Ngân lượng này người đáng được nhận! " Lan Châu đưa 1 túi vàng đến trước mặt Lan Hiên.

Mắt Lan Hiên sáng chói lên khi nhìn thấy túi ngân lượng, từ khi sinh ra đến bây giờ ả chưa bao giờ có được nhiều ngân lượng như thế cả.

"Như vậy có phải là...nhiều quá hay không? Thật sự nô tỳ không dám nhận."

Chung phi ngồi trên trường kỷ, nhìn ả cung nữ trước mặt mình mà miệng cười nhẹ, cũng không thể đoán được đây là nụ cười khi đang mẫn nguyện hay đang mưu tính, chỉ biết là trông rất nguy hiểm.

"Có công tất thưởng, có tội tất phạt. Nhờ người mà kế hoạch này của bản cung mới thuận lợi, tất nhiên những thứ này phải là của người chứ? "

"Vậy thì nô tỳ đa tạ nương nương, đa tạ nương nương! Nô tỳ xin phép cáo lui. "

Lan Châu bưng 1 đĩa hoa quả đặt lên bàn, dùng dao lột vỏ, vừa làm vừa nói: "Có lẽ vị nữ chủ ở Thanh Ninh cung kia chưa bao giờ nghĩ ra rằng kẻ nội gián mà mình đã cử đến đây lại nhận tiền cho cả hai bên đâu. Lúc này nghe người của chúng ta đến báo rằng khi bệ hạ ra khỏi Thanh Ninh cung thì sắc mặt rất tức giận. "

Chung phi cũng bật cười: "Vốn ý định ban đầu của bản cung chẳng qua chỉ khiến bệ hạ hỏi cung mà thôi, không ngờ ta vẫn còn có thể nhờ chuyện đó mà làm ra được nhiều việc khác nữa."

Sau khi gọt hoa quả xong, Lan Châu liền dâng đến cho Chung phi 1 mẫu táo đã được cắt nhỏ ra.

Chung phi cầm lấy cắn 1 cái, đang vui vẻ đột nhiên trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết: "Có lẽ bản cung vẫn nên cảm tạ kẻ bí ẩn đã truyền tin tức bí mật của bệ hạ ra ngoài. "

Lan Châu bĩu môi: "Bệ hạ đã hỏi cung, chuyện của Chung Thái Úy có lẽ cũng không bị bại lộ. Việc bệ hạ có tới Nam Tộc hay không đối với chúng ta cũng chẳng có gì quan trọng nữa, nương nương cần gì phải bận tâm đến kẻ đó... "

Đột nhiên miệng Lan Châu cứng lại như bị đóng băng, quay sang nhìn Chung phi, âm ừ nói: "Nương nương nói như vậy không lẽ người tin là Hà phi không phải nội gián của Nam Tộc? Chẳng phải trước kia người từng nghi ngờ hay sao? "

Chung phi không trả lời ngay, chỉ chậm chậm gặm táo: "Đúng là từ khi bản cung nhìn thấy Hà phi giao kết cùng Nam Tiệp Dư gì đó thì đích thực bản cung đã nghi ngờ ả, nhưng khi nghĩ lại thì không hẳn. Hà gia vốn là đại thần trong Triều, gắn kết với Võ gia từ những ngày lập quốc. Sao có thể như thế được? "

Lan Châu nghe Chung phi nói thì cũng cảm thấy có lý.

"Cho nên...giống như người đã nói đấy. Bệ hạ rút cuộc có thật sự đến Nam Tộc hay không hay Hà phi có thật sự là kẻ phản quốc hay không thì tất cả cũng không quan trọng nữa. Nếu đã có kẻ muốn giúp bản cung vậy thì tại sao bản cung lại không biến những việc đó trở thành sự thật? "

Lan Châu không thể không vỗ tay tán dương: "Bệ hạ vì lời đồn thất thiệt mà gấp rút hỏi cung, Hoàng Hậu vì nghe lời nương nương mà làm chuyện sai trái, Hà phi vốn vô tội nay lại bị dính vào chuyện phản quốc. Tất cả mọi chuyện đều bị rối loạn điên đảo, từ trắng lại thành đen. Ngay cả đương kim bệ hạ giờ đây còn phải nằm gọn trong lòng bàn tay của nương nương chứ huống chi là đám bại trận Hoàng Hậu và Hà phi. Nương nương lợi hại vô cùng! "

Nói đến đây, Lan Châu bỗng cảm thấy cực kỳ bức mình, nói: "Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, khi biết được tin con tiện tỳ Anh Thiện Lâm kia trở lại thành Tài Nữ thì nô tỳ càng không thể vui vẻ được! "

Chung phi cũng khinh nhếch môi, nói: "Bản cung vốn từng cho ả ta 1 cơ hội để xuất cung, vậy mà ả lại không biết điều mà tiếp tục mê hoặc bệ hạ, đầu quân về phía Hà phi. Thôi được, cục diện hiện tại đã rõ rệt, mỗi người cũng đã 1 phe thì cũng không sao. Bản cung đã từng đập ả xuống 1 lần, không tin là mình không thể đập ả xuống lần thứ 2!"

Dù hơi khó chịu, tuy vậy nhưng khi nghĩ tới ván cờ mà mình vừa thắng thì đã lập tức làm nàng hưng phấn trở lại, có lẽ nàng nên mở một buổi yến tiệc nhỏ để mừng chiến thắng này.

.....

Ở nơi hậu hoa Viên nằm khuất sâu trong góc cung, có hai bóng đen mờ ảo ở đó, người không biết chắc chắn sẽ còn nghĩ là ma quỷ hiện hình, nhưng sự thật là không phải.

Chuyện Thiện Lâm được phục vị cũng đã được lan truyền rộng rãi trong cung, Nam Hải Nghi cũng được nghe đến. Nàng vừa mừng vừa lo cho vị muội muội này.

Nhưng chuyện đó không đáng nói tới nữa, Võ Tương Minh đã hỏi cung, điều đó đồng nghĩa rằng việc nàng và Nam Sơn Dương nghi ngờ hẳn tới Nam Tộc càng có khả năng là thật, nếu không thì tại sao ngay lúc này lại về cung?

Thấy muội muội của mình vẻ mặt đầy lo lắng, Nam Sơn Dương đặt 1 tay lên vai Hải Nghi, trấn an: "Hắn xuất cung đã được mấy tháng rồi, nhưng cũng chưa chắc là khi đến Nam Tộc đã tìm hiểu được quá nhiều, muội tốt nhất là đừng lo lắng quá. "

Huynh ấy vẫn thế, luôn dịu dàng với nàng như vậy, khiến lòng Hải Nghi có 1 cảm giác ấm áp và an lòng, dù việc nàng lo lắng không phải là Nam Tộc kia. Nàng quay mặt nhìn lên mặt trắng, gương mặt vẫn trầm tư: "Điều muội lo lắng là việc chúng ta rêu rao lời đồn đi khắp nơi, lỡ như khi họ điều tra ra được thì... "

"Điều đó thì muội không cần phải bận tâm." Nam Sơn Dương tự tin vỗ ngực: "Vì chúng ta đã có 1 đồng minh trong hậu cung, và người đó đã giúp chúng ta tìm 1 kẻ gánh vác chuyện này rồi."

"Ý huynh là sao? " Nam Hải Nghi vẫn chưa hiểu ý của Nam Sơn Dương cho lắm, nên cất tiếng hỏi

.....

Võ Tương Minh vẫn luôn giữ bộ dạng tức giận này từ sau khi từ Thanh Ninh cung về, sự tình của mọi việc Nghĩa thân vương cũng có nghe qua, thấy Hoàng Đế mặt hầm hầm như thế ông ta cũng không yên lòng, đành mở miệng khuyên bảo:

"Bệ hạ đi đường cực nhọc, nên nghỉ ngơi cho khỏe, không nên vì vài việc vặt mà khiến long thể bị ảnh hưởng. "

Võ Tương Minh không trả lời, Nghĩa thân vương vẫn nói tiếp: "Nhưng thần quả thật cũng không thể tin được là kẻ nội gián của Nam Tộc lại là Đức phi nương nương. "

Khi nghe tới lời đó, Võ Tương Minh cuối cùng cũng chịu ngừng mặt lên nhìn ông ta: "Hoàng thúc thật sự cho rằng Hà phi là nội gián Nam Tộc? "

Nghĩa thân vương không biết ý nói vậy là ý gì cả, lắp bắp trả lời: "Chẳng lẽ...không phải? "

.....

Có phải Hải Nghi nàng nghe lầm hay không đây? Người đồng minh mà Nam Sơn Dương bảo chính là Chung Quý Phi, còn kẻ phải gánh vác chuyện này là... Hà Đức Phi!

"Chung phi vì sợ gia tộc ả chịu tội nên mới tìm cách để tên Hoàng Đế kia nhanh chóng hỏi cung. Điều đó cũng có nghĩa là nàng ta đồng hội đồng thuyền với chúng ta, vậy thì tại sao lại không giúp 1 tay? " Nam Sơn Dương nói.

"Huynh cầu kết với Chung phi?"

Hải Nghi còn chưa kịp nói hết thì đã bị Nam Sơn Dương dùng 1 ngón tay đặt lên miệng nàng ý bảo đừng nói tiếp.

"Nói là cầu kết nhưng cũng không hẳn! Thực tế thì Chung phi còn không biết kẻ đã giúp mình là ai cơ mà? Sao lại phải sợ? "

Hải Nghi bỏ tay hấn xuống, nàng vẫn còn hơi lo lắng: "Vậy còn Hà Phi nương nương? Nàng ta vốn vô tội, tại sao lại phải gánh vác chuyện đó? "

Nam Sơn Dương quay lưng về phía nàng, giải thích bằng giọng trầm thấp: "Tên đương kim hoàng đế kia nhất định sẽ điều tra ai nào là kẻ đã tung tin đồn kia làm ảnh hưởng đến hắn, nếu như vậy thì tại sao ta lại không hiến dâng lên cho hắn 1 người? "

Sau đó y quay gương Mặt đẹp tựa như Phan An của mình lại, nhìn chòng chọc vào Hải Nghi, nói: "Và Chung phi đã dùng Hà phi làm con thiêu thân dâng đến cho Thanh Nhật đế. Đây chính là cách mà Chung phi báo đáp ơn giúp đỡ của chúng ta. "

Vị ca ca này của Hải Nghi trước nay vẫn luôn là 1 kẻ toan tính như thế, cho đến tận thời điểm này nàng cũng chưa thể nắm bắt được tâm tư của y và rốt cục y còn đang toan tính những chuyện gì?

.....

"Đức phi nương nương bị người khác vu oan? " Nghĩa thân vương như không tin vào điều mình nghe thấy, hỏi lại lần nữa.

Võ Tương Minh gật đầu mà không nói gì khác.

"Vậy tại sao người lại còn tức giận với Đức phi nương nương cơ chứ? Không phải nương nương vô tội ư?"

Nghĩa thân vương trước nay chỉ giỏi chinh chiến ở xa trường, mấy chuyện mưu tính thâm sâu như vậy tất nhiên ông ta không hiểu nhiều. Võ Tương Minh cũng không ngại mà nói:

"Trầm tức giận với nàng ấy thật chất cũng chỉ là để *bọn họ* nhìn thấy và nghĩ rằng trầm đã mắc mưu, buộc lòng phải khiến Hà phi chịu tội danh này. "

Hà phi là người mà Nghĩa Thân Vương rất kính trọng, khi biết Hà phi bị hại, ông ta đã rất bức mình: "Kẻ nào to gan mà lại dám làm chuyện như thế cơ chứ? "

Võ Tương Minh cúi mặt, có vẻ như đang suy nghĩ, rồi y lại ngẩng mặt lên, thẳng thắn nói: "Là Chung Phi! "

Y chắc chắn suy đoán của mình là thật. Việc hấn tới Nam Tộc bị bại lộ, e là Chung phi cũng đã biết. Mà gia tộc của nàng ta đã luôn đưa thông tin giả về Nam Tộc, tất nhiên nàng ta sẽ sợ hãi mà tìm cách khiến hấn quay về.

Lúc hấn vừa hồi cung, bất chợt đã nhìn thấy Chung phi nhìn mình bằng con mắt dò xét và nom nớp lo sợ. Chỉ 1 hành động nhỏ đó của nàng ta đã vô tình làm cho Võ Tương Minh nhìn thấy và phát hiện ra chân tướng.

"Nếu nói thế thì nội gián Nam Tộc thật sự không phải Đức phi mà là Chung quý phi? " Mọi chuyện ngày càng đi xa nên khiến cho Nghĩa thân vương ngày càng rối trí.

"Đúng là tất cả mọi chuyện là Chung phi bày trò ra để lừa trầm về đồng thời làm cho Hoàng Hậu và Hà phi mắc mưu. Nhưng nếu nói nàng ấy kết giao với những kẻ ở Nam Tộc thì quá oan uổng rồi. "

"Tức là còn 1 kẻ khác đằng sau điều khiển mọi chuyện?"

Võ Tương Minh thờ nhẹ, lắc đầu: "Không rõ, nhưng kẻ này có thể 1 tay che trời trong cung thì nhất định không phải nhân vật tầm thường. Hoàng Hậu, Chung phi hay Hà phi. Bọn họ nghĩ rằng mình là người điều khiển bàn cờ nhưng tất cả đều đã làm rồi. Người điều khiển bàn cờ chính là kẻ bí hiểm kia mới đúng! "

.....

"Bây giờ cũng đã không còn sớm nữa, đám lính canh chắc chắn cũng phải đi làm việc của mình, Tiểu Cát Tử cũng không thể cầm chân họ mãi được, huynh cũng mau chóng đi đi. "

Nam Sơn Dương khẽ "ừ" hai tay y đặt lên cả hai vai nàng, nhẹ nhàng nói: "Nghĩ gì, tất cả mọi chuyện ở đây đành phải nhờ vào muội quan sát động tĩnh."

Dứt câu thì Sơn Dương nhanh như chớp đã biến mất trong bóng đêm.

.....

"Hoàng Hậu thì chắc chắn không phải. Chung Quý phi, Hà Đức phi đều là những người bị lôi vào cuộc. Ngô Hiền phi thì xuất thân cung nữ, không hề có thế lực nào phía sau, vốn đang bệnh tật triền miên và ẩn nhẫn trong cung quanh năm xuất thánh càng không phải. Vậy thì là nhân vật quyền lực nào mà lại hô phong hoán vũ như thế? "

Nghĩa thân vương đích thật là không nghĩ ra.

Võ Tương Minh trước giờ luôn giữ cho mình hình tượng bình tĩnh, nhưng hôm nay mọi sự bình tĩnh đều không còn mà thay vào đó là lửa giận!

Giọng nói của y tỏa ra 1 thứ sát khí, như âm thanh của địa ngục vậy, người khác nghe thấy cũng phải khiếp sợ: "Trầm không thể đoán ra, nhưng nếu ngay trong hậu cung này của trầm thật sự có kẻ nội ứng ngoại hợp với Nam Tộc. Thứ người này trầm càng không thể nào tha thứ được! "

Hắn đập mạnh 1 tay xuống bàn, con mắt điều hâu vốn có sòng sọc lên những tia đỏ, như đang muốn nhai tươi nuốt sống kẻ trước mặt:

"TA KHÔNG TIN LÀ MUỐN TÌM RA ĐƯỢC KẺ NÀY KHÓ KHĂN NHƯ THẾ NÀO! "

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chương 72

Nghĩa Thân Vương đã rời đi, còn Võ Tương Minh vẫn 1 mình trầm lặng ở thư phòng này.

Hắn ngồi trầm tư như thế đã suốt 2 canh giờ, trong khoảng thời gian này trong đầu đã suy nghĩ biết bao nhiêu chuyện. Nào là về Nam Tộc, hai nhà Lý - Chung, nội gián, những người trong hậu cung.

Quay đi quản lại chỉ có những việc đó mà đã khiến Võ Trương Minh suy nghĩ hơn 2 canh giờ rồi, dường như còn có 1 người nào đó hẳn đang rất muốn nhớ tới, hẳn đã bỏ quên người này suốt cả ngày hôm nay.

Là nàng ta!

Phải rồi, sau khi phục vị làm Tài Nữ thì nữ nhân đó đã được chuyển về Thái Cực Điện, suýt chút y cũng đã quên mất chuyện của nàng ta.

Võ Trương Minh đứng dậy, 1 mình ra khỏi Bảo Long điện.

.....

Cạch!

Cung nữ Tiểu Xuân đặt 1 khay nhỏ đựng những bức tranh mà Thiện Lâm đã từng vẽ trước kia xuống bàn trà, nói:

"Tiểu chủ, đây là những thứ mà Hà Đức phi nương nương sai nô tỳ đem đến. "

Thiện Lâm ngồi trước bàn trà, nhìn những bức họa kia mà chỉ thờ dài, bảo Tiểu Xuân ra ngoài. A đầu là người hầu tạm bợ của nàng ở nơi này, nhìn chung chắc cũng chỉ tầm 10 tuổi, cũng khá là nghe lời, nàng vừa có ý xua ra thì lập tức đi ngay mà không léo nhéo thêm câu nào.

Hiện tại đã nửa đêm, mọi người trong cung có lẽ đã ngủ hết cả rồi, có lẽ chỉ còn lại 1 mình Anh Thiện Lâm nàng là vẫn thức. Nàng cũng chẳng muốn làm phiền Tiểu Xuân phải thức theo, và điều quan trọng nhất là nàng chỉ muốn ở 1 mình.

Thanh sáo kia cũng nằm ở trên bàn, nàng nhắc bổng nó lên, ngắm nhìn. Đồ dùng của người trong Hoàng gia có khác, cây sáo ngọc này rất đẹp rất tinh xảo. Tuy nhiên, khuyết điểm duy nhất của thanh sáo này chính là ở giữa thân có 1 chiếc vòng bạc nhỏ bọc ở giữa thân sáo, trông không hợp lắm, nàng không rõ là thanh sáo này bị gãy như thế nào mà lại dùng đến thứ đó.

Nàng chỉ biết rằng nàng đã từng nghe Mạc Vân bảo thứ này là 1 vật rất quý giá đối với đương kim bệ hạ, vậy thì tại sao lại để bị gãy? Quả thật là có quá nhiều ẩn khuất.

Nhưng không còn quan trọng nữa rồi, ngày mai nàng sẽ đến gặp y và trả lại thứ này, nhất định sẽ không lưu luyến gì đến nó nữa.

Thiện Lâm vừa nghĩ tới nam nhân đó thì tâm nặng nề hơn, đưa miệng sáo lên bờ môi nhỏ của mình, thổi 1 lần hơi vào.

Có lẽ kỹ thuật của nàng đã khá hơn, vì vậy giai điệu êm đềm và dễ nghe hơn rất nhiều lần so với những lần trước.

Nhưng cho tới khúc giữa của bài sáo thì nàng dần dần thổi chậm lại, vì đây chính là đoạn khó nhất, nhịp cao vút, rất nhiều lần nàng đã thổi sai, đây có lẽ là lần cuối cùng nàng được sử dụng, phải tận dụng cơ hội này mới được.

Chậm chậm... Chậm chậm... Và....

....Tútttttt!

Lại thổi chệch nhịp, lòng bức dọc, nàng đặt thanh sáo xuống bàn, thờ dài. Lại ngược xuống nhìn, nghĩ lại việc phải trả cây sáo này lại cho chủ cũ thì nàng lại thấy tiếc. Cho dù vật này chính là thứ đã khiến Thiện Lâm lâm vào tai nạn nhưng cũng chính thứ này là người "bằng hữu" duy nhất đồng hành cùng nàng trong suốt khoảng thời gian sống dờ chết đó, lòng nàng như có cảm giác sắp mất đi 1 người bạn.

"Lại thổi sai à? "

Giọng nói trầm đầy tia ám áp của 1 nam nhân truyền đến bên tai khiến Thiện Lâm giật mình. Quay mặt lại, người phía sau nàng chính là.....

..... Là nam nhân mà nàng vẫn luôn thần thờ suy nghĩ tới như người mất hồn, là nam nhân vô diện trong bức tranh mà nàng đã vẽ. Nhưng đây không phải là trong tường tượng hay trong tranh nữa, mà là.... 1 người bằng da bằng thịt ở ngay trước mắt nàng.

Mặc dù đã có nhiều lần tiếp xúc với y trước đó nhưng nàng không hiểu vì sao hiện tại tìm mình lại đập liên hồi như thế, tay chân thì luống cuống không thể tự chủ, miệng lắp bắp không nói nên lời. Vội vã quỳ xuống hành đại lễ:

"Bệ hạ... Bệ hạ vạn phúc kim an! "

Võ Trương Minh nhìn nữ nhân đang hành lễ dưới chân mình, không nói câu nào, chỉ quét mắt nhìn khắp gian điện nhỏ, cho đến khi thấy 1 chiếc trường kỷ dài mới lảng lạng đi tới đó, ngồi xuống.

"Đứng lên đi. " Y nói.

Thiện Lâm vẫn còn có đôi chút sợ sệt, chậm chậm đứng dậy, cố giữ bình tĩnh. Nàng ngược mắt lên thì đúng lúc thấy được ánh mắt sắc bén như điều hầu của y cũng đang nhìn thẳng vào mắt mình.

Trong nhất thời nàng đã bị khí thế của y làm đầy lùi nhục khí bản thân, Thiện Lâm như 1 còn thỏ nhỏ đang đứng trước nanh vuốt của hổ. Nhưng nàng cũng không biểu lộ vẻ run sợ ra mặt, dùng chút bình tĩnh cuối cùng mà đánh bật sự sợ hãi.

"Bệ hạ có muốn uống trà hay không? Nô tỳ sẽ bảo người dâng lên. "

Võ Tương Minh thu hồi lại ánh mắt của mình, chậm rãi lắc đầu: "Không cần, trăm đến đây chẳng qua là muốn hỏi thăm người mà thôi, 1 lát sẽ đi. Mà người hiện tại cũng đã phục vị làm Tài Nữ, không cần phải xưng hô như thế nữa. "

Làm cung nữ cũng đã gần 1 năm, xưng hô như thế nàng cũng đã quen, bây giờ bất đối cũng hơi không quen.

"Quay về nhà cũ rồi, có lẽ người vui lắm nhỉ? " Đột nhiên y cất tiếng hỏi.

Nàng vẫn chưa hiểu ý của hắn cho lắm, và cũng chưa kịp hiểu ra thì Võ Tương Minh đã tiếp tục nói: "Người trăm cay đắng khổ chẳng qua là để có được ngày hôm nay. Tất nhiên là người sẽ vui rồi. "

Chất giọng của y vẫn trầm ổn ấm áp như bình thường nhưng Thiện Lâm vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo đáng sợ lẫn trong đó.

Hắn nói những lời đó là ý gì?

"Đừng tưởng trăm không biết, người lợi dụng Hà Phi để leo lên ngôi vị này! Có lẽ bắt đầu từ lúc người vào Ngự Tiền thì đã bắt đầu có dã tâm, lẽ ra trăm đã phải nghi ngờ người từ những biến cố trước kia, vậy mà người vẫn có thể giấu được tâm cơ khiến ngay cả trăm cũng không nhận ra. Quả thật là lợi hại lắm! "

Từng chữ từng chữ như ghim thẳng vào quả tim nhỏ của Thiện Lâm, chân nàng đã bắt đầu đứng không vững, quỵ xuống trước mặt hắn.

Thì ra...hắn nghĩ rằng nàng lợi dụng Hà phi? Hắn nghĩ rằng nàng muốn mê hoặc hắn? Hắn...thật sự là đang nghĩ nàng như vậy?

"Sao người không lại nói gì? Bị trăm nói trúng rồi à? " Hiện tại, giọng nói của y vô cùng lạnh lẽo, mang theo đó 1 cảm giác như đang bồn cọt nàng.

Lòng Thiện Lâm bắt chợt quặn lại vì...đau lòng ư? Ngay cả bản thân nàng cũng không rõ. Nàng ngược lên nhìn hắn, nhẹ nhàng trả lời:

"Bệ hạ là nhất quốc chi quân, người nói như thế nào...thì là như vậy. Thiện Lâm có giải thích cũng không biết nên nói thế nào."

"Phải! " Võ Tương Minh vì lời của nàng mà cao hứng, sau đó nhìn nàng: "Một mình người mà có làm cho quan hệ của Hà phi và Chung phi thêm căng thẳng, khiến Hoàng Hậu phải lao đao, khiến trăm phải hồi cung. Chỉ 1 cung nữ mà có thể hô phong hoán vũ khiến hậu cung ngập trong bão táp, khả năng của người còn cao hơn hẳn bất kỳ 1 người nào trong hậu cung này."

Tình cảnh này thật sự đã làm cho Thiện Lâm phải cười khổ. Thôi được, nếu y đã cho rằng nàng mưu mô thủ đoạn thì nàng là người mưu mô thủ đoạn đó, cũng chẳng muốn phải phân trần làm gì.

"Bệ hạ đã nhìn ra, nô tỳ cũng không có gì để nói, cúi xin bệ hạ cứ thoái mái mà giáng tội. "

Giọng nàng run run, dường như là đã sắp khóc, Võ Tương Minh cũng nhanh chóng nhận ra điều đó, bắt chợt làm hắn cong môi cười nhẹ.

Thiện Lâm đã không thể chịu nổi được nữa, cảm giác sợ hãi cộng với sự oan ức đã lấn át toàn bộ sự bình tĩnh trong người của nàng. Thiện Lâm thật sự sắp khóc, cho đến khi nước mắt của nàng gần như trào ra thì chất giọng nhẹ như lông vũ của nam nhân kia truyền đến:

"Trăm sẽ không trị tội người! "

Vì câu đó mà nước mắt của Thiện Lâm đột nhiên không ngưng chảy ra, sao đột nhiên hắn lại...

Võ Tương Minh đứng lên, cất bước về phía của nàng, nói: "Cho dù người có là kẻ có tham vọng hay không thì vị trí này vốn dĩ thuộc về người, trăm không có lý do gì để trách tội người cả. "

Nói xong, hắn ngược mắt lên trần, thờ dài, có ý định quay lại trường kỷ. Tình cờ đi ngang qua bàn trà thì nhìn thấy 1 sắp tranh vẽ, tò mò cầm lên và hỏi: "Những thứ này là do người vẽ? "

Thiện Lâm lặng lẽ gật đầu, Võ Tương Minh nhất thời cảm thấy hứng thú, ngồi xuống lật từng bức ra ngắm nhìn.

Bức đầu tiên chính là bức "Cửu Ngưu Quần Hội", chính là bức họa Thiện Lâm đã vẽ trong đợt tuyển chọn. Cả chín con cá này đều sống động như thật, nàng được chọn là điều dễ hiểu.

Bức thứ 2 chính vườn hoa Ngự Hoa Viên, khả năng hội họa của nàng vốn điêu luyện, vì vậy từng nét vẽ đều rất linh động. Đến bức thứ 3, là khung cảnh ở Hoán Y cục, vẽ những sào tre phôi những sắp lựa trắng phấp phới theo gió. Võ Tương Minh xem mà không thể không cất lời khen ngợi: "Vẽ khá lắm, thậm chí còn không thua họa sư trong cung. "

Thiện Lâm vẫn im lặng không có ý định sẽ nói lời nào, gần vua như gần hổ, im lặng đôi khi vẫn là 1 cách hữu hiệu. Hơn nữa hiện tại nàng cũng không muốn nói bất kỳ điều gì.

"Đây là..." Bất chợt Võ Tương Minh lên tiếng.

Thứ trên tay hắn chính là bức họa của nam nhân vô diện mà lúc trước nàng đã vẽ. Lúc này lại quên mất, lại tự dung lại bỏ chung vào đó cơ chứ?

Trong khi Thiện Lâm đang bối rối, có ý muốn lấy lại nhưng Võ Tương Minh vẫn tiếp tục dò xét bức họa.

Kẻ ở trong tranh mặc long bào...tay cầm thanh sáo...đứng trong đêm. Những chuyện của đêm hôm đó tất cả đồng loạt ùa về trong đầu của Võ Tương Minh. Hắn ngẩn ra, quay sang nhìn kẻ đang cúi sát mặt xuống đất kia rồi lại tiếp tục nhìn bức họa.

"Người này...là trẫm ư? " Hắn hỏi.

Nhưng Thiện Lâm không trả lời, vì quá xấu hổ. Nàng rất sợ, sợ y sẽ nghĩ rằng nàng thật sự mơ tưởng tới y, muốn ôm mộng treo cao. Nhưng thật lòng nàng cũng chẳng biết rốt cuộc là bản thân nàng có thật sự là loại người như vậy hay không.

Còn Võ Tương Minh, thật sự hắn thấy khá là thú vị, tuy nhiên, bức họa này đẹp thì đúng là đẹp nhưng tại sao lại không có mặt? Cảm thấy hiếu kỳ, liền mở miệng hỏi: "Mặt của trẫm đâu? "

Bị hắn hỏi tới, Thiện Lâm hơi lúng túng, nhưng cũng mau chóng lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng đáp: "Bệ hạ là Cửu Ngũ Chí Tôn, long nhan của bệ hạ nô tỳ không dám tùy tiện vẽ bậy vào. "

Võ Tương Minh không khỏi nhún mày khó chịu, Cửu Ngũ Chí Tôn thì không phải là con người sao? Vậy nàng ta xem hắn là con gì?

Y đặt bức tranh xuống, đứng dậy, nói: "Người nhất định phải mau chóng hoàn thành, lần tới trẫm sẽ đến lấy." Đồng thời, y giơ 1 ngón tay lên, nói thêm: "Không được kháng chỉ. "

Khi Võ Tương Minh gần như ra khỏi cửa, Thiện Lâm mới sực nhớ ra điều gì đó, bên cạnh xấp tranh chính là thanh sáo, nàng tiến tới đó chộp lấy, chạy về phía nam nhân kia, gọi: "Bệ hạ. "

Võ Tương Minh dừng chân, quay lại. Nữ nhân kia đã đứng trước mặt hắn giơ thanh sáo mà hắn đã từng đưa cho nàng, nói: "Thứ này nô tỳ xin trả lại cho bệ hạ. "

Y trầm ngâm nhìn nhưng không nói gì, chỉ dùng 1 tay cầm lấy rồi bỏ đi.

Gian điện nhỏ chỉ còn mỗi Thiện Lâm, chân nàng như mất đi sức lực, ngã gục xuống đất. Tâm trí nàng rối loạn bởi đủ thứ cảm xúc: lo lắng, sợ hãi, buồn bã và cả...vui vẻ? Nàng đặt tay lên ngực, có thể cảm nhận được tim nàng đến giờ vẫn đập rất mạnh.

Bất chợt nàng nhận ra, những cảm xúc này là do vị hoàng đế đó mà ra. Nàng buồn bã là vì y đã hiểu lầm về nàng, lo lắng và sợ hãi là vì nàng sợ y sẽ trị tội nàng, vui vẻ là vì...là vì cái gì mà nàng lại cảm thấy vui vẻ trong tình cảnh này? Vì được gặp lại người mình muốn gặp nhất ư?

Đúng là nàng ngốc thật!

Nhưng mà những lời khi nãy của y...quả thật có tính sát thương thật, cũng may là nàng có tinh thần sắt đá mới kiềm lâu như thế được, nếu đổi lại là những nữ tử liễu yếu đào tơ khác thì chắc là đã oà khóc ngay từ đầu mất rồi.

Nghĩ lại thì tại sao nàng lại phải buồn vì những lời đó cơ chứ? Chẳng lẽ vì nàng yêu y cho nên bị những lời nói đã kích đó làm cho buồn à? Tức cười. Tại sao nàng lại phải yêu thích gì hắn chứ? Cái tên đó có gì thu hút người khác? Nếu không có danh phận hoàng đế thì chắc cũng chả ai chú ý tới.

Phục vị rồi, nàng nhất định phải vui 1 bữa sau bao nhiêu ngày khổ cực.

Đã khuya và cảm thấy hơi buồn ngủ, Thiện Lâm giờ hai bàn tay lên vuốt vuốt mặt 1 chút cho tỉnh táo thì cả thân thể nàng cứng đờ lại.

Nàng đã thật sự giật mình khi nhìn thấy cả hai bàn tay mình đầy nước. Chạy đến chiếc gương đồng được đặt ở giữa điện, khi soi vào thì nàng hoảng hồn nhận ra rằng mặt mình đầm nước mắt.

T...tại sao nàng lại khóc? Tại sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Chương 73

"Tài Nữ Anh Thị, xuất thân danh môn, thông minh cần mẫn, tính tình lương thiện. Nay sắc phong thành Bát Phẩm Lương Viện, ban Bách Hợp

Điện."

.....

Lúc tên thái giám tuyên đọc thánh chỉ sắc phong xong cũng là lúc Thiện Lâm được đưa tới nơi ở mới.

Y phục trên người nàng cũng không còn là bộ thường phục bình thường của 1 Tài Nữ nữa mà thay vào đó là 1 bộ cung y màu xanh lam, phần eo nàng được bó chặt, còn 1 1 đoạn băng lụa ngang qua hai bên tay, hoạ tiết trên áo có hình 1 đóa liên hoa bất mắt. Tựa hồ như 1 tiên nữ vậy.

Tuy không thể gọi là lộng lẫy nhưng bộ y phục này tôn lên được khí chất cao quý của nàng, khi Thiện Lâm tự soi mình trong gương thì không khỏi bất ngờ khi nhìn thấy 1 con người hoàn toàn khác hoàn toàn của mình.

"Bái kiến Anh Lương Viện!" Các cung nữ thái giám khi nhìn thấy nàng vào điện đã đồng loạt hành lễ.

Thiện Lâm ngẩn người ra. Đúng rồi, bây giờ nàng đã không còn là Anh Tài Nữ hay cung nữ nữa. Nàng đã là Anh Lương Viện, trở thành chủ tử. Nhưng quả thực là trong lòng vẫn có chút không quen.

"Tỷ tỷ! "

Giọng nói có phần non trẻ vô cùng quen thuộc phát ra phía sau, nàng xoay người lại, nhìn thấy Hải Nghi và Mộc Lan đang đứng bên cửa nhìn nàng cười tươi rạng rỡ.

"Nghi tỷ tỷ, Mộc Lan. " Thiện Lâm gọi.

Khi nàng chỉ vừa nhấc lên phía trước 1 bước thì Mộc Lan đã nhào tới ôm trằm lấy Thiện Lâm: "Tỷ tỷ! Muội nhớ tỷ quá đi mất!"

Dường như Mộc Lan thật sự đã khóc, Thiện Lâm đưa tay lau giọt nước ở khoé mắt muội ấy, cười bảo: "Muội xem mình kia, sao lại khóc? Mặt mũi lem luốc hết cả rồi. "

Mộc Lan đưa tay áo lên vuốt lệ, nước nờ nói: "Lúc muội hay tin tỷ bị Hoàng Hậu giam vào Bảo Thất, muội vô cùng lo lắng, chỉ tiếc là bản thân vô dụng, không thể giúp được gì cho tỷ. "

Thiện Lâm cũng không muốn trách gì muội ấy, lúc đó Hoàng Hậu độc hành, dù Mộc Lan có tới cầu xin cũng chưa chắc gì đã cứu được nàng. Hơn nữa nàng cũng không muốn liên lụy tới muội ấy hay bất cứ ai khác.

Mộc Lan lau sạch nước mắt, sau đó liếc nhìn khắp Chính Điện của Bách Hợp Điện, không khỏi hào hứng mà nói: "Nơi này đẹp quá và rộng rãi, khác hẳn với Đông Mai viện xa xôi kia. "

Nói rồi, Mộc Lan lại bắt lấy tay Thiện Lâm: "Muội có thể tham quan nơi này này 1 chút được không? "

Còn không đợi Thiện Lâm gật đầu thì Mộc Lan đã 1 mình lao vào Thiên điện.

Hải Nghi nhìn Mộc Lan khóc lóc hoá vui vẻ mà lắc đầu cười, sau đó quay sang nhìn Thiện Lâm, dịu dàng nói: "Muội chịu biết bao khổ cực suốt thời gian qua, bây giờ cũng có thể xem như là khổ tận cam lai."

Sắc mặt Thiện Lâm đang tươi tắn bất chợt chuyển sang u tối. Nhân nhật nói: "Không, khổ cực chỉ mới bắt đầu thôi. Muốn khổ tận cam lai e là 1 khoảng thời gian dài nữa. "

Hải Nghi có thể nhìn thấy Thiện Lâm không hề còn 1 chút vui vẻ gì trên khuôn mặt sau khi nói ra những lời đó, bản thân nàng cũng hiểu rõ Thiện Lâm nói về điều gì, cảm thấy lo lắng, nhưng cũng biết là mình không thể giúp được gì. Vì đây cuối cùng vẫn là quyết định của muội ấy.

"Nếu muội đã cho rằng mình chọn đúng đường thì tỷ chắc chắn sẽ không xen vào, tỷ chỉ mong muội đến cuối cùng sẽ không hối hận. "

Thiện Lâm bất chợt khựng người, nàng không trả lời, chỉ nghe thấy từ nơi xa xôi nào đó, 1 giọng nói lạnh lẽo bất ngờ truyền đến bên tay nàng "*Khả năng của người hơn hẳn bất kỳ 1 người nào trong hậu cung này.* "

Lòng nàng lúc này như có 1 con đau thương ập tới, khó chịu vô cùng.

"Tỷ tỷ! " Giọng Mộc Lan truyền đến từ phía sau, Thiện Lâm quay lại, chỉ thấy muội ấy nhìn mình bằng điệu cười vô cùng tinh ranh, không rõ là vì việc gì.

"Nhân ngày vui này, muội có 1 bất ngờ dành cho tỷ. " Mộc Lan xoay mặt ra cửa, gọi: "Muội vào đi. "

Tiếng của Mộc Lan vừa dứt, một bóng người nhỏ nhắn vô cùng quen thuộc đối với Thiện Lâm từ cửa đi vào khiến Thiện Lâm không khỏi ngạc nhiên.

"An Ly? "

"Tiểu chủ! " An Ly gần như đã vỡ òa, muội ấy nhào tới ôm chặt lấy Thiện Lâm, khóc in ỏi giống hệt Mộc Lan ban nãy.

Thiện Lâm bật cười, xoa xoa mặt Mộc Lan, nửa trách móc nửa trêu chọc: "Được rồi, được rồi. Lúc này về về 1 a đầu Mộc Lan đã mệt lắm rồi, bây giờ lại thêm muối ư? "

An Ly kìm nén nước mắt của bản thân lại, khịt khịt nói: "An Ly hiểu rồi, An sẽ không khóc nữa! "

Thật sự bây giờ Thiện Lâm cảm thấy vô cùng hạnh phúc, đúng là hoạn nạn mới thấy được chân tình, ở bên cạnh nàng đều là những người thật lòng đối tốt với nàng.

Cho dù bọn họ không thể giúp gì được cho nàng nhưng khi biết bọn họ ở ngoài vô cùng quan tâm đến mình thì Thiện Lâm vẫn cảm thấy rất cảm kích.

Nam Hải Nghi.. Tô Mộc Lan.. Trần An Ly... Những cái tên này suốt đời nàng cũng sẽ không bao giờ quên.

Nhưng mà vẫn còn 1 người mà nàng cần phải trả ơn nữa. Là Hà Đức Phi!

Nàng ta mới chính là người đã giúp đỡ nàng nhiều nhất trong suốt khoảng thời gian trong cung, vốn đã định đến thăm hỏi nhưng nghe nói nàng ta đang bị bệnh, nàng cũng không dám làm phiền.

.....

=Thanh Ninh Cung=

Hà Phi nhân nhặt nháp 1 nắm trà nhỏ, lại quay sang Diệu Nhi, bảo: "Vậy là Thiện Lâm đã chính thức được phong làm Lương Viện rồi à? "

"Bẩm chủ tử, đúng thật là như vậy. " Diệu Nhi khẽ trả lời, nhưng ngay sau đó cũng bực bội nói: "Nhưng hiện tại chủ tử quan tâm tới à làm gì cơ chứ? Loại người vô ơn đó, vừa được sắc phong cũng không thêm tới đây nói 1 câu tạ ơn với nương nương. Là nhờ ai mà à mới có ngày hôm nay cơ chứ? "

Hà phi chỉ cười nhạt: "Người ta đã là phi tần rồi, tất nhiên sẽ thay đổi 1 chút. Kỳ thực là lòng người khó đoán. Mắt của bản cung không phải Thiên Lý Nhân, không thể đoán được những người bên cạnh ai thật lòng trung thành, ai ăn ăn cháo đá bát cả. Trái lại mấy hôm nay bản cung cáo bệnh ở ần, dù nàng ta có muốn vào cũng không được. "

Hà phi đặt ly trà xuống, mắt nàng hướng ra ngoài cửa sổ, đắm chiều suy nghĩ về chuyện lần trước, Võ Tương Minh thật sự đã nghi ngờ nàng là nội gián Nam Tộc, dù thật sự không phải là như thế!

Lòng nàng sợ hãi vô cùng, nếu y nghi ngờ nàng là nội gián thì chỉ sợ là y sẽ nghi ngờ luôn cả Hà Khắc Bảo. Ca ca nàng không có nhiều chỗ đứng trên triều, nếu còn vì nàng mà cơ nghiệp Hà gia bị tiêu tan thì... Nàng không dám nghĩ tiếp nữa.

Diệu Nhi không còn ở đây nữa, gian điện bây giờ yên lặng đến khó chịu. Chỉ tới khi sự yên tĩnh đã đến cực điểm khiến Hà phi không chịu được thì đột nhiên Diệu Nhi lại quay vào, nói:

"Nương nương, lúc này người của Càn Tường cung tới nổi rằng Chung phi muốn mời người tới đó 1 chuyện. "

"Không đi!" Hà phi thẳng thắn trả lời.

Sau biến cố mấy ngày nay, Lý Hoàng Hậu tự động đóng cửa cáo bệnh không muốn gặp bất kỳ ai. Cây đại thụ trong hậu cung không còn thì lẽ dĩ nhiên Chung Quý Phi sẽ tự động nắm quyền. Đến đó để ngoài chuyện nhìn nàng ta dương dương tự đắc thì còn gì để nói nữa?

"Nhưng chủ tử à, nghe nói lần này Quý phi nương nương hạ lệnh muốn tứ phi hội tụ. Thực phi tất nhiên sẽ tới, Hiền phi tuy bệnh nặng như thế mà vẫn phải đi. Người không thể không đi được. "

Hà phi nghe Diệu Nhi nói mà trong lòng cũng tự thấy có lý, cũng đã rất lâu rồi tứ phi không tụ hội, nàng gương người dậy, nói: "Giúp bản cung thay xiêm y mũ mào, đến Càn Tường Cung! "

.....

Bình thường y phục của Chung phi rất ít khi chọn những màu sắc màu tươi sáng, hôm nay lại có nhã hứng mặc màu xanh lam.

Kiểu cách cũng tuy như ngày thường nhưng thay đổi màu sắc này xong thì trông Chung phi có phần tươi trẻ hơn.

Nàng đã ngồi sẵn ở chính điện cung Càn Tường chờ 3 người còn lại tới. Chính điện là nơi tiếp khách, gồm 1 ghế chủ vị là bảo tọa và 2 hàng ghế đặt 2 bên để tiếp khách, vì cũng là thân phận Chính Nhất Phẩm nên nàng cũng không thể tùy tiện ngồi ở bảo tọa, liền ngồi tạm tại chiếc ghế hàng đầu bên trái của chủ vị.

Điều Thực Phi và Ngô Hiền Phi đều đã tới, hiện tại đã ngồi đối diện nàng. 2 kẻ này 1 người giả bệnh, 1 người bệnh thật nhưng thần sắc đúng là giống nhau.

Kẻ giả bệnh tất nhiên là Điều Phi, nàng ta vì tránh Hoàng Hậu nên mới phải làm như thế. Còn Ngô Hiền Phi, từ sau khi mẫu thân nàng là Diên ma ma mất thì bệnh vốn nặng nay lại nặng hơn, mặt mũi tái nhợt không chút sức sống. Có thể lặn lội từ Cẩm Lạc cung đến đây quả là 1 kỳ tích.

.....

Hà phi chậm rãi tiến vào điện, nhìn thấy cả 3 vị đế phi kia đã đủ mặt, liền bước tới chỗ của mình đặt ở ngay bên cạnh Chung phi, cũng không quên cúi nhẹ gối xem như thi lễ rồi ngồi xuống.

"Vậy là đã đầy đủ hết, bản cung cũng sẽ đi thẳng vào vấn đề. " Chung phi đứng đĩnh nói.

"Hoàng Hậu đột nhiên cáo bệnh, Thái Hậu cũng chưa hồi cung, hậu đình này không thể không có người quản lý. Vì vậy bản cung mới truyền triệu cả 3 vị muội muội đến nơi này, với ý muốn cùng 3 vị muội muội bàn bạc sắp xếp lại trên dưới chuyện hậu cung. "

"Khục! khục! khục!" Ngô Hiền Phi che miệng ho mấy tiếng, khác với những lần trước đây, âm thanh trong cổ họng khô khan hơn lúc trước rất nhiều. Dù biết bệnh tình của nàng không hề suy giảm, thậm chí còn nặng hơn.

"Thứ lỗi! " Ngô phi yếu ớt nói: "Sức khỏe của muội bấy lâu nay không tốt, thất lễ trước các vị tỷ tỷ rồi. Và lại thân thể muội vốn cũng bệnh tật triền miên, sợ là cũng chẳng thể giúp được gì cho các vị tỷ tỷ. "

"Bản cung biết, nhưng dù sao muội vẫn là Hiền Phi, nằm trong tứ đại đế phi của bản Triều, nếu bản cung không gọi muội tới, chỉ e là sẽ khiến cho người ngoài đàm tiếu nói cả hậu cung ghê lạnh muội muội. Nếu đã là Hiền Phi, ngôi vị ngang với bản cung rồi thì phải biết cùng mọi người san sẻ, đừng nên lúc nào co ro trong Cẩm Lạc cung, chẳng có uy quyền gì cả, những người bên dưới sẽ chẳng nể phục đâu. "

Chung phi đã ngưng nói được 1 chút, liếc mắt thấy Ngô phi vẫn im lìm, liền tiếp tục châm biếm: "Nghe nói Tiền Triều có 1 người là Lý Phi, xuất thân cung nữ, dù thân phận cao quý nhưng...cốt cách vẫn là 1 cung nữ ti tiện. Còn cả gan trang sùng với Linh Lan Thục Phi, không biết lượng sức. Đích thị là 1 con quạ đen tung cánh, kết cục cũng chẳng tốt lành. "

Trán của Ngô phi đã nhăn thành 3 sọc, lông mày cũng nhíu lại, dù là vẻ mặt nàng vẫn điềm tĩnh nhưng vẫn có thể nhận biết được là nàng đang giận như thế nào.

Ai mà không biết Ngô Hiền Phi xuất thân là cung nữ cơ chứ? Chung Quý Phi kia đột nhiên lại nhắc tới Lý Phi là muốn cho ai nghe? Nếu ở đây không có ai thì còn không sao, nhưng Hà Phi và Diêu Phi ngay bên cạnh, tình cảnh này Ngô Phi chỉ biết xấu hổ cúi đầu.

"Muội muội à. " Giọng nói giảo hoạt của Chung phi lại nói tiếp: "Bản cung không phải là đang nói muội đâu. Dù sao muội so với Lý Phi vẫn cao quý hơn, bởi vì xuất thân của muội là từ Ngô gia cơ mà? "

Ngô Huệ đã vô gằn nát khăn lụa trong tay của mình, xuất thân của nàng vốn là từ Ngô gia nhưng ngay sau khi phụ thân nàng mất, đại nương đã đuổi nàng và mẫu thân mình là Diên ma ma ra khỏi Ngô gia, sau đó thì nàng thất lạc vào cung.

Nàng ta khơi lại rõ ràng là muốn làm nhục nàng.

"Nhắc tới Hiền Phi muội muội thì bản cung lại nhớ tới đám nô tài trong cung, vậy thì chúng ta bàn về đám nô tài được không? "

Cho đến khi Ngô phi đã tím mặt vì không thể nhịn được nữa thì nàng ta mới nói: "Phi tần trong hậu cung bây giờ đã ngày càng nhiều, mà người càng nhiều thì khiến nô tài bị phân đi càng nhiều hơn, khiến nhiều cung vụ trong cung bị thiếu hụt nhân lực. Bệ hạ lại sắp cho người tu sửa lại Càn Tường cung này, lại thêm việc vừa có thêm 1 Anh Lương Viện mới được sắc phong. Quả thật là thiếu hụt rất nhiều. "

Diêu Phi uống 1 ngụm trà, lại nghe nhắc tới việc tu sửa, mở miệng bảo: "Tỷ tỷ nhắc tới Tiền Triều và Càn Tường cung, tự dung muội nhớ tới ở Tiền Triều cũng có 2 vị Đào Quý Phi và Lăng Quý Phi. Khi được thăng làm Quý phi thì đều được chuyển tới Càn Tường cung. Cả hai lần đều được tu sửa, sủng ái của họ cũng bất nhất hậu cung. Quả thật là giống với tỷ tỷ hiện tại. "

Ngô Phi nhoen miệng cười, sắc mặt vốn nhợt nhạt lại trở nên ranh ma: "Càn Tường cung đúng là đất tốt nhỉ? Chi tiếc... "

Hà phi không hện mà tiếp lời: "Chi tiếc là cả 2 vị Quý Phi đều yếu mạng ngay trong cung Càn Tường, nghĩ lại quả thật là 1 chuyện đau buồn cho hậu cung. "

Chất giọng của Hà phi nghe thì có vẻ như đang tiếc thương cho 2 vị cố Quý Phi nhưng Chung phi vẫn có thể cảm thấy được nàng ta đang ám chỉ mình.

Chung phi miệng cười vắn vẹo méo mó, nuốt lửa giận, miễn cưỡng nói: "Mừng cho các vị muội muội vẫn còn có lòng nghĩ tới các phi tần tiền triều. Càn Tường cung là nơi hưng thịnh trong hậu cung, Đào Quý Phi và Lăng Quý Phi khi đó phải nói là ân sủng vô hạn, thân phận bọn họ cũng phải nói là rất cao quý. Vì vậy nên người người đều chen chúc nhau muốn đặt chân vào nơi này, nhưng tiếc là chiếc ghế chủ tọa kia không dành cho bọn người tầm thường. "

Nhất thời cả 3 người còn lại chẳng ai lên tiếng, Chung Phi bèn nói: "Quay lại vấn đề ban nãy nhé. Bản cung nhớ là hôm nay chính ngày sắc phong của Anh Lương Viện kia. "

Diêu Thục Phi nói: "Trước nay mỗi khi trong cung có 1 phi tần vừa được tấn phong, các hậu phi khác sẽ lần lượt gửi lễ vật đến để chúc mừng. Lúc, này bản cung đã có gửi đến, bây giờ chắc Anh Lương Viện đó đã nhận được rồi. "

"Ồ" Chung phi cười nhạt: "Vậy à? Bản cung suýt chút thì lại quên mất chuyện này. "

Nàng hướng về phía Lan Châu, cất tiếng: "Lấy viên Dạ Minh Châu mà mà Tây Vực đã tiến cống đưa tới tặng cho Anh Lương Viện đi. "

Hà phi đang hưởng trà, nhìn thấy Chung phi hào phóng như thế thì không khỏi ngạc nhiên: "Dạ Minh Châu là bảo vật tiến cống vô cùng quý giá, nghe nói tổng cộng có 6 viên. Để hậu và tứ phi mỗi người 1 viên. Trân phẩm quý giá như thế, tỷ sẵn sàng đem tặng cho 1 Lương Viện ư? "

Chung phi nghiêng người qua liếc nhìn Hà Phi, nói: "Dù là 1 Lương Viện bé nhỏ có chức vị không cao lắm, lại từng là cung nữ. Nhưng bản cung nghĩ rằng dù sao vẫn là người mới, quà tặng phải thật quý giá và trang trọng..."

Đang nói, mặt Chung phi bất chợt trở nên u tối, giọng nói cũng mang theo tà khí khiến người ta phải sợ: "...Kể được tặng mới có được ấn tượng khó phai, khắc ghi suốt đời. "

"E hèm! " Ngô phi ho lên 1 tiếng, sắc mặt ngày 1 nhợt nhạt hơn, đứng dậy, yếu ớt nói: "Có lẽ muội không thể chịu nổi được nữa rồi, không thể ngồi đây tiếp tục đàm đạo cùng các vị tỷ tỷ được, xin phép cáo lui. "

Chung phi vẫn còn chưa kịp lên tiếng thì vị Ngô phi kia đã rời đi.

.....

Ngô Hiền Phi được cung nữ thân cận đỡ về Cẩm Lạc cung, đi được nửa chặng đường, Ngô Phi liền dừng bước, bảo: "Lúc này người có nghe thấy được việc Chung phi dùng viên ngọc Dạ Minh Châu tặng Anh Lương Viện mới được phong hay không? "

Tiểu cung nữ suy nghĩ, sau đó mặt lại sáng lên như đã nhớ ra: "Lúc này nô tỳ ở bên ngoài cũng có nghe thấy chuyện này. "

Đôi mắt u buồn của Ngô Phi ngược nhìn bầu trời âm đạm, mới đó mà đã gần như bước vào mùa thu rồi, khoé môi khô khốc của nàng nở ra 1 nụ cười nhạt.

"Bản cung cũng vừa có ý định sẽ tặng cho Anh Lương Viện 1 lễ vật. "

Và như Chung phi đã nói, món quà này cuối đời nàng ta sẽ không bao giờ có thể quên được!

.....

Ngô phi bỏ đi như thế, Chung phi cũng chẳng có ý kiến gì, tiếp tục chuyện đang dang dở: "Như lúc này bản cung đã vừa nói, trong thời gian này trong cung thiếu hụt nhân lực, sắp tới lại phải tu sửa Càn Trường cung. Bản cung quyết định sẽ thỉnh ý chỉ của bệ hạ tuyển thêm cung nhân vào cung, 2 vị muội muội cảm thấy thế nào? "

Diêu Thục Phi cười bảo: "Nếu tỷ tỷ đã có ý thỉnh chỉ lên thánh thượng thì bọn muội làm sao dám có ý kiến chứ? "

"Được, quyết định như thế đi. " Chung phi hào hứng nói, cũng không quên nhìn qua Hà Phi: "Bản cung biết là muội muội thiếu thốn người hầu hạ, nếu cần thêm người thì bản cung sẽ giúp. "

Hà phi phì cười: "Do muội lúc trước tự ý đuổi bỏ đi phân nửa số cung nhân, nhưng cũng không tới mức gọi là thiếu thốn người hầu hạ. Tỷ nói như thế thật sự làm muội thấy bất an. "

"Đành rằng là muội không thích có quá nhiều người bên cạnh nhưng thân phận vẫn là Đức Phi cao quý, lại là mẫu thân thân sinh của Đại Hoàng Tử, người hầu bên cạnh quá khiêm tốn cũng không nên cho lắm. Vì vậy cho nên..."

Chung phi vỗ tay "chát" "chát" chát", lập tức có 5 cung nữ từ trong Thiên điện bước ra, Hà phi vẫn chưa hiểu rõ ý định của Chung phi cho lắm. Nàng ta cũng không đợi nàng kịp hiểu, lên tiếng nói:

"Từ nay 5 người các người sẽ chuyển đến Thanh Ninh cung, nên nhớ, phải hầu hạ Đức Phi nương nương cho thật tốt, không được phụ lòng mong mỏi của bản cung. "

"Vâng! " Các cung nữ đồng thanh nói.

Tay Hà Phi hơi run, hoá ra Chung phi muốn công khai cử người vào cung của nàng. Đột nhiên lại tốt như thế chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì.

"Không cần phải làm vậy đâu! Tỷ cứ giữ những người này lại bên cạnh, muội thật sự không dám làm phiền những người *dưới chướng* của tỷ tỷ! "

Hà phi cố nhấn mạnh từ "dưới chướng" kia, nhưng Chung phi vẫn không chịu bỏ qua: "Muội đừng làm khó bản cung như thế, nghe lời của tỷ, nhận lấy đi."

Dưới tình thế này Hà Phi thật sự khó xử, lại có Diêu Thục Phi ở đây, nàng không thể tỏ rõ địch ý với Chung Phi được, chỉ có thể miễn cưỡng mà chấp thuận.

Hai người Chung - Hà nhìn nhau cười vui vẻ tưởng chừng như rất hoà thuận, thật chất guom đao đã chĩa thẳng vào đôi phượng.

Diêu Thục Phi nhìn 2 kẻ, trước mặt, khoé miệng không ngừng giật giật như đang muốn cười...

...l nụ cười rang ma, giao hoạt như nhìn thấy trò hay.

Hết chương 73.

23/6/2018

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Chương 74

Lễ vật mà các phi tần hậu cung gửi đến rất nhiều, Thiện Lâm muốn đếm cũng không đếm hết, bèn sai người đem cất vào kho.

Nàng hiểu rõ họ làm thế hoàn toàn là do luật, quà cáp gửi tới cũng chỉ là lấy lệ, vốn dĩ không hề có chút thật lòng chúc mừng gì, thậm chí còn đang rất khó chịu.

Bản thân nàng chỉ là 1 cung nữ được tháp phong, cho dù xuất phát điểm ngay từ đầu của nàng là Tài Nữ danh chính ngôn thuận đi chăng nữa thì trong mắt họ nàng mãi mãi là 1 ả cung nữ trào cao muốn mê hoặc thánh thượng.

Và ngay cả người ban cho nàng chức vị này - đương kim hoàng đế cũng nghĩ nàng như thế.

....

Thiện Lâm ngẩng mặt nhìn gian điện nhỏ của mình, dù đã đoạt được mục đích của bản thân, phẩm vị cũng đã là 1 Lương Viện. Mọi thứ bây giờ có thể gọi là tốt hơn trước rất nhiều, lẽ ra nàng phải vui mừng mới đúng.

Nhưng mà...giờ phút này đây nàng vui không nổi nữa rồi.

Từ trong tận đáy lòng của mình, Thiện Lâm muốn bản thân vẫn là 1 tiểu cung nữ như trước kia hơn, an nhàn tự tại, không quá nhiều người chú ý.

Còn hiện tại, tất cả mọi hành động cử chỉ đều phải cẩn thận, nàng có thể cảm nhận được có rất nhiều ánh mắt lăm le đổ kị ngoài kia đang chĩa về hướng của mình, trực chờ cơ hội chỉ để tấn công. Nàng thật sự rất sợ hãi, nếu như đi sai 1 bước liệu có rơi vào thế vạn kiếp bất phục hay không?

...

"Tiểu chủ? "

Giọng nói trong trẻo của An Ly đã kéo Thiện Lâm ra khỏi dòng suy nghĩ đáng sợ, nàng xoay mặt lại, nhìn thấy muội ấy đang đứng ngay cạnh mình, trên tay còn bưng khay trà.

"Tiểu chủ cảm thấy không khoẻ sao? Có cần nô tỳ mời Tàn Thái Y tới hay không? "

"Không cần đâu! " Thiện Lâm ngừng khí khe khẽ, chỉ muốn cho 1 mình An Ly nghe thấy.

Nàng không muốn Tàn Lập đến đây 1 chút nào cả, vì huynh ấy là 1 trong những người mà nàng không muốn gặp nhất lúc này. Nàng không muốn nhìn thấy nét mặt không tự nhiên đó của huynh ấy, sẽ khiến cho cả 2 người rất khó xử.

Thậm chí sẽ làm nàng hiểu lầm rằng huynh ấy thích mình.

...

"Tiểu chủ! Tiểu chủ! Hiền Phi nương nương đến! " Tên thái giám Tiểu Dinh Tử vội chạy vào hô lớn.

Thiện Lâm ngưng động 3 nhịp, mắt đăm đăm vào Tiểu Dinh Tử như không tin vào điều mình nghe thấy. Ngô Hiền Phi tới đây để làm gì cơ chứ? Nàng và Hiền Phi làm gì có quan hệ thâm giao, sao nàng ta đột nhiên lại đích thân tới.

Không suy nghĩ ngợi lung tung nữa, Thiện Lâm chậm rãi bước đến cửa điện nghênh đón:

"Thần thiếp bái kiến Hiền Phi nương nương! "

Từ sau biến cố của Điền ma ma thì Thiện Lâm không còn bất kỳ cơ hội nào để gặp Ngô Hiền Phi nữa, giờ đây tái kiến, Thiện Lâm thấy rõ bệnh tình của nàng nghiêm trọng hơn trước rất nhiều.

Mặt mũi xanh xao, cánh môi khô khốc, làn da tiều tụy, tuy đã trang điểm nhưng vẫn không giấu được sự hao mòn kia trên khuôn mặt. Thân hình nàng ta gầy gò nên bước đi rất chậm chạp. Tưởng chừng như chỉ cần đẩy nhẹ cũng có thể khiến cho cơ thể nàng ta sụp đổ.

Ngô Phi được cung nhân cẩn thận dìu đến trường kỷ, khi đã an tọa mới nhẹ nhàng bảo:

"Bách Hợp điện này có hơi xa xôi, lại nằm ngay phía bắc của Hoàng cung, 2 mùa thua đông gió lạnh thổi về đây rất nhiều, người ở đây có ổn không? "

Thiện Lâm đứng lên, cung kính đáp: "Tất cả mọi thứ đều tốt, đa tạ nương nương quan tâm. "

"Vậy thì được, nếu cảm thấy ở đây không quen thì cứ nói với bản cung. Bản cung sẽ thỉnh chi Hoàng Hậu cho người tới 1 cung điện tốt hơn. "

Một tiểu cung nữ đem chiếc ghế nhỏ tới Hiền Phi cũng đã cho phép, Thiện Lâm cũng không ngại mà đặt toạ xuống.

Ánh mắt Ngô Phi này giờ vẫn luôn nhất nhất hướng nhìn nàng, nhất cử nhất động của Thiện Lâm dù là nhỏ như thế nào đều nằm gọn trong pháp nhãn của vị nương nương kia.

"Nhìn thấy người, bản cung đột nhiên nhớ tới mẫu thân của mình lúc trước. " Ngô phi nói.

Sự đau đớn, u buồn được thể hiện ra rất rõ trong lời nói của Ngô phi, dường như là cố ý để nàng nghe thấy. Trước kia Thiện Lâm từng rất căm ghét Điền ma ma, đơn giản vì bà ta nhiều lần hãm hại nàng, còn khiến An Ly bị liên lụy. Nhưng sau khi biết hoàn cảnh của mẹ con hai người họ, sự căm ghét thù hận đã hoàn toàn chuyển sang thành thương cảm.

Nếu như không phải do Chung phi ra sức ép, mẫu tử bọn họ cũng không rơi vào bước đường này.

"Chuyện qua rồi thì cứ để qua đi, nương nương đừng nên để trong lòng nữa. "

Ngô phi gật gật nhẹ đầu, dung nhan tiều tụy nhìn ả cung nữ của mình đang đứng ngoài cửa, bảo: "Bản cung đến đây mục đích là muốn tặng lễ vật cho người. "

Tiểu cung nữ cầm theo hộp gấm nhỏ, mở ra mới biết bên trong là 1 chiếc vòng cổ bằng vàng, nhìn chung có vẻ là đơn giản nhưng rất tinh tế. Đeo vào nhất trông sẽ rất cao quý và sang trọng, dù không có quá nhiều hoạ tiết.

"Dù sao đi nữa quý thể của nương nương vẫn quan trọng nhất, huống hồ Thiện Lâm chẳng qua cũng chỉ là 1 Lương Viện nhỏ bé vừa được sắc phong, nương nương vốn dĩ không cần đích thân tới. " Thiện Lâm với dáng vẻ cung kính mà ân cần nói.

Dù sao nàng ta vẫn là Hiền phi, thân phận là nữ chủ nhân của Cẩm Lạc cung. Nếu nàng ta có mệnh hệ gì, Anh Thiện Lâm chắc chắn gánh không nổi.

"Người không cần phải khách khí quá, dù sao chúng ta đã quen biết từ trước. Trước kia khi ta bị người của Chung phi đẩy ngã, chỉ có duy nhất 1 mình người dám bước ra lên tiếng trị tội Lan Châu. Ân huệ nhỏ này bản cung luôn để trong lòng. "

Nghe Ngô phi nhắc lại chuyện xưa, Thiện Lâm bất giác nhớ lại những chuyện của quá khứ. Thời gian đúng là trôi qua rất nhanh!

"Tiểu chủ! " Cung nữ Liên Nhi chậm rãi đi vào nói: "Người của Càn Tường cung gửi lễ vật tới! "

Liên Nhi là 1 trong những thị tỳ được sắp xếp đến Bách Hợp điện này hầu hạ Thiện Lâm, tiểu a đầu này chỉ mới ngoài mười tuổi nhưng rất thông minh lanh lợi, lại vừa mới vào cung nên rất Thiện Lâm tin tưởng, được phép hầu ngay trước cửa thiên điện.

"Lễ vật của Càn Tường cung?" Thiện Lâm cau mày, vẻ lo lắng đã tràn ngập trên mặt nàng. Nàng thật sự sợ tấm lòng tốt này của vị Quý phi nương nương kia.

Ngô phi kịp thời nhìn thấy thái độ kia của Thiện Lâm, biết rõ thời cơ của mình đã đến, liền cười khẩy: "Quà của Càn Tường cung gửi đến trước nay luôn là vật tốt. "

Hộp lễ vật được dâng vào và đặt lên bàn, kích cỡ cũng chỉ to hơn quả của Ngô Hiền phi ban nãy 1 chút, Thiện Lâm khá tò mò, rất muốn biết nữ chủ nhân của Càn Tường cung sẽ tặng gì cho nàng.

"Là Dạ Minh Châu!" Nắp hộp còn chưa kịp mở nắp ra thì Ngô phi nói trước.

Thiện Lâm nghe mà phát hoảng, trừng trừng nhìn thứ tròn vo màu trắng trong hộp, miệng mấp máy. Thứ này...thật sự...là...Dạ Minh Châu???

Sở dĩ được đặt tên là "Dạ Minh Châu" là bởi mỗi khi đặt trong bóng tối, thứ này tự động phát ra 1 luồng ánh sáng đẹp đẽ, là 1 là trân phẩm vô cùng quý giá.

Sau khi đánh đuổi được Nam Tộc, Vạn Thành Quốc tự động trở thành nước lớn, các tiểu quốc lân bang tất nhiên sẽ lấy lòng. Bọn họ chỉ có 6 viên thì toàn bộ 6 Viên đều dâng hết đến Vạn Thành. Hoàng đế cất giữ 1 viên, những viên khác thì tặng cho Hoàng Hậu và 1 vài phi tử có chức vị cao quý.

Suốt đời này Anh Thiện Lâm này thật không thể ngờ loại Minh Châu nổi tiếng này ở ngay đây, lại thuộc quyền sở hữu của nàng, chuyện này thật khó mà tin.

Sao Chung Quý Phi lại có thể tặng trân phẩm này cho nàng - 1 Lương Viên cấp thấp trong hậu cung? Điều này khiến Thiện Lâm nghi hoặc trong lòng, liệu phải chăng nàng ta đang giờ trò gì đó?

Nhưng dù có nghi ngờ đến đâu thì cũng không thể chối cãi việc Dạ Minh Châu rất đẹp, tròn vo bóng loáng như không hề có 1 chút trầy xước. Trong điện không quá sáng nên nhìn thấy được rất rõ thứ ánh sáng kỳ diệu kia, đặt tên là "Dạ Minh Châu" quả không sai.

Thứ này có sự thu hút đặc biệt kỳ lạ dành cho người đối diện, vẻ đẹp của viên minh châu gần như quyến rũ và lôi Thiện Lâm, làm nàng muốn vươn tay ra vút về.

Tay nàng giờ tới, gần như chạm vào, bỗng dừng lại ngưng động vô định giữa không trung, tựa như có 1 sức mạnh nào đó lôi kéo nàng lại, không muốn nàng chạm đến, đành cũng rút tay về, không muốn động vào nữa.

Mặc kệ Chung Quý Phi có giờ trò gì hay không, nhưng thật sự Thiện Lâm cảm thấy mình không xứng với thứ vật cao quý như vậy.

"Đâu rồi? Đâu rồi? Đâu rồi? "

Giọng nói khan khan đặc thù của Ngô Phi phảng phất bên tai làm nàng bừng tỉnh, quay sang có thể thấy rõ sắc mặt trắng bệch của Ngô Hiền Phi đang hoảng mang sợ hãi, có lẽ nàng ta vừa làm mất vật gì đó.

"N bội gộc của ta! Ngọc của ta! " Ngô phi lục lọi khắp người mình, hoảng loạn vô đầu bức tóc: "Rõ ràng vẫn ở đây cơ mà?!"

"Hiền phi nương nương, người cứ bình tĩnh lại trước đã " Thiện Lâm giữ 2 tay của nàng ta lại, nhẹ nhàng trấn an: "Miếng ngọc đó có phải rất quan trọng hay không? "

Thiện Lâm hỏi câu này thật sự hơi thừa thãi, nhìn bộ dạng hoảng loạn này của Ngô phi thì chắc hẳn là rất quá giá đối với nàng ta.

"Miếng ngọc đó là của di vật của mẫu thân ta!!! Trước khi bước vào Bách Hợp điện này rõ ràng vẫn còn được treo bên hông, tại sao bây giờ lại bị mất? "

Hoảng loạn đã đời, Ngô phi chuyển sang tức giận, nàng ta chỉ tay ra ngoài sân, gằn giọng: "Tìm! Tìm! Tìm! Nhất định phải tìm cho bản cung! "

Cung nhân của Bách Hợp điện không nhiều, nếu tính luôn cả An Ly thì chỉ vồn vẹn 7 người, tất cả bọn họ đều đã tề tựu ngoài sân tìm ngọc.

"Người còn đứng đó làm gì nữa?"

Thanh âm lãnh từ Ngô phi truyền đến, sắc mặt nàng khó coi cực điểm, làn da nhợt nhạt đầm lệt, mặt đỏ hoe trừng trừng nhìn Anh Thiện Lâm: "Nếu tìm không được thì đồng nghĩa với việc có kẻ đạo tặc trộm cắp, lại ở ngay trong nơi ở của người. Tất cả trên dưới Bách Hợp điện này 1 kẻ bản cung cũng sẽ không tha!"

"Vậy có cần Thiện Lâm... ""Không cần! Người mau rút ra đó tìm đi! "

Ngô phi hiện tại hết sức hung dữ, hoàn toàn trái ngược với hình ảnh điềm tĩnh dịu dàng ban nãy, Thiện Lâm có chút hơi kinh sợ.

Nàng và các cung nhân khác túa ra khắp khung viện nhỏ bé của Bách Hợp điện tìm kiếm, trong điện chỉ còn mỗi Ngô hiền phi và cung nữ cận thân.

Sân vườn Bách Hợp điện vốn dĩ không to, nhưng lại rất nhiều cỏ, tìm 1 miếng ngọc sẽ có chút khó khăn, ngọc bội thường có hình dạng rất nhỏ, nghe cung nhân của nàng ta bảo rằng miếng ngọc đó màu lục, nếu thế thì làm sao mà tìm ra cơ chứ?

Thiện Lâm đã kiểm tra khắp cửa điện, đường chính sau đó tới các luống hoa cũng kiểm không ra, các nô tài khác có lẽ cũng có kết quả như nàng. Thời gian trôi qua cũng đã gần nửa canh giờ nhưng vẫn chưa tìm thấy.

Con mọt mòi và chán nản đã bao trùm lấy nàng, có lẽ nên bỏ cuộc thôi, cùng lắm thì chịu tội, nàng ta muốn trách phạt gì thì tùy ý.

"Tiểu chủ! Đã tìm được rồi! "

Chỉ 1 câu nói này của An Ly, tất cả luồng sáng như đồng loạt ủa về, Thiện Lâm quay ngoắt lại, khẩn trương hỏi:

"Thật ư? Ở đâu? "

.....

Hoá ra miếng ngọc mà Ngô phi nói vốn dĩ không hề bị rơi, trước khi vào Bách Hợp điện, nàng ta đã bảo cung nữ cận thân đem về, lại tình cờ quên mất nên mới nhất thời nóng nảy.

"Ta bệnh nhiều thành ra lú lẫn, lúc này có hơi to tiếng, mong mọi người thông cảm."

Ngô Hiền Phi giờ đây đã ôn hòa nhã nhặn như ban nãy, hình ảnh dữ tợn kia cũng biến mất không 1 chút tung tích nào.

"Ngọc bội đó đối với nương nương xem ra rất quan trọng, nương nương tức giận như thế cũng là điều dễ hiểu."

Ngô phi gật đầu, nói: "Cũng không còn sớm nữa, bản cung phải quay về Cẩm Lạc cung."

Nàng ta được cung nữ dìu dậy, cứ như vậy mà đi thẳng ra ngoài, khi đi ngang qua mặt Thiện Lâm, không gian lúc này hơi ngưng đọng lại.

Khoan đã, hình như có gì đó rất kì lạ.

Dù đang cúi đầu và chỉ nhìn lên bằng nửa con mắt, Thiện Lâm kịp thời nhìn thấy Ngô phi...đang mỉm cười.

1 nụ cười cũng chẳng thể nói lên được gì đặc biệt cả, nhưng mà...nụ cười đó rất quý quý, ranh ma hay đại loại là đắc ý, hoàn toàn không giống với nụ cười bình thường, điều này khiến nàng có cảm giác phải phòng bị.

Chờ Ngô phi đã khuất bóng, Thiện Lâm đứng thẳng người dậy, đi thẳng vào trong. Mặc kệ nụ cười kia có ý gì đi nữa cũng không liên quan tới nàng, bởi rõ ràng nàng và nàng ta chẳng có thù oán gì với nhau, hãm hại nàng được ít lợi gì?

Còn đối với Viên Dạ Minh Châu kia, khi nghĩ tới chủ nhân của nó thì nàng lại thấy sợ hơn nụ cười đó vạn lần, lập tức bảo người mang cất đi.

Mấy hôm nay tâm trạng của Tần Lập không được tốt, hậm hà hậm hực suốt cả ngày, làm xong việc thì đi ngay, không muốn nói chuyện với người khác dù chỉ là 1 câu.

Hôm nay so với những ngày trước cũng không khác gì mấy, ngồi lý 1 chỗ kiểm tra đơn thuốc cần sắc cho Tần Uyển Nghi, tay không ngừng ghi chép tình trạng sức khỏe của Tần vào sổ. Những thái y xung quanh biết tính Tần Lập trước nay 1 khi làm việc là sẽ hết sức nghiêm túc, có gọi e là hắn cũng không quan tâm nên cũng không có hứng thú bắt chuyện.

"Chúc mừng Giang đại nhân!"

"Chúc mừng Giang đại nhân!"

Tần Lập bị tiếng nói của các lão thái y gần đó làm phân tâm, dừng bút lại 1 chút, ngược mắt lên thì thấy cả đám thái y đang vây quanh lấy 1 người, lại không ngừng hô câu "Chúc mừng".

Khỏi nói cũng biết người đó là Giang Mục.

Khi trước ông ta đã bị đương kim thánh thượng phế chức viện phán từ lâu, thậm chí còn bị bãi bỏ chức quan 1 năm. Không ngờ còn chưa tới 1 năm mà lão đã phục chức, đến cuối năm nay còn được trở lại thành viện phán đứng đầu thái y viện như cũ, xem như những chuyện trước đây không hề xảy ra.

Nguyên nhân cũng bởi vì ngoài cung có bệnh lạ truyền nhiễm khắp nơi, ông ta là người duy nhất tìm được phương thuốc, bệ hạ vì vậy mà ban thưởng hậu hĩnh.

Tần Lập cực kỳ căm ghét lão ta, tự cao tự đại, không xem ai ra gì. Y cũng tự nhận thấy lão già họ Giang không thích mình.

Hắn vẫn còn nhớ rất rõ trước kia Cừ Cơ bị chứng đau đầu hành hạ, chính lão ta là người đã bỏ Loạn Tâm được với liều lượng nhỏ vào thuốc, khiến bệnh tình Cừ Cơ vốn nặng lại càng nặng hơn. Báo hại Tần Lập bị Cừ Cơ liên tục bị quở trách.

Sau đó, khi biết chuyện lão nghe lời Phương Tài Nhân đầu độc Hà Đức Phi, toàn bộ sự kính trọng của Tần Lập đối với ông ta đều không còn. Loại người có tài nhưng vô đức như lão không xứng ngồi ở địa vị kia.

Nhìn lão dương dương tự đắc Tần Lập lại càng thấy khó chịu hơn, lập tức bỏ hắn ra ngoài.

"Tần thái y, sao cậu không ở lại đây chúc mừng Giang đại nhân?" Trần thái y kịp thời nhìn thấy nam nhân đang có ý định ra ngoài, trực tiếp gọi lại.

Nhưng Tần Lập liếc cũng không thèm liếc 1 cái, cứ như thế mà đi.

"Không cần đâu!" Giang Mục lên tiếng: "Tần thái y tuổi trẻ háo thắng, thấy người khác ngồi trên đầu mình dĩ nhiên là không chịu được."

Trần thái y cũng tán đồng: "Đúng là tên đó trẻ tuổi nên rất háo thắng. Được lòng vài vị nương nương đã vênh vang tự đắc, sớm muộn gì cũng có ngày bị đuổi khỏi cung."

Giang Mục không nói gì, mắt vẫn hướng về nam nhân trẻ tuổi ngày càng đi xa dần.

Quả thật ông chả hề có 1 chút thiện cảm gì đối với tên này, lúc nào cũng tỏ ra mình là người thanh liêm, chính nghĩa. Luôn luôn đối chọi với ông ta, có ích

gì chứ? Gã Tần Lập này có tài, tinh thông y thuật, lại tuổi trẻ trắng kiện. Nhưng điều duy nhất hắn không biết chính là biết điều.

Sự việc của Cử Cơ vẫn chưa đủ dạy khôn hắn.

.....

Đã nhiều ngày liên tiếp Thiện Lâm muốn tới Thượng Dương cung thỉnh an Hoàng Hậu, vì đó là lễ nghi mà phi tần mới cần phải làm.

Đáng tiếc là chỉ vừa đến được cửa đã bị đuổi đi như đuổi tà.

Không chỉ Hoàng Hậu, gần như toàn bộ các phi tần khác trong cung đối với nàng đều như thế. Các nàng không muốn gặp cũng chả sao, kể ra cũng cũng tốt đấy chứ. Thật sự nàng không muốn phải nhìn thấy những câu nói giọng gạo hay những lời mắng chửi cay độc của họ.

Ở yên trong Bách Hợp điện vẫn là chuyện tốt nhất.

Đi bên cạnh nàng dĩ nhiên là An Ly, vì ngoài muội ấy ra thì nàng còn người hầu nào thân cận nữa cơ chứ?

An Ly so với lúc trước 1 chút cũng không thay đổi, vẫn cái tính tình trẻ con đó, vừa đi vừa luyên thuyên nói bực mình vì nàng bị các phi tần khác ghẻ lạnh.

Thiện Lâm cũng chỉ cười trừ, chẳng nói lời nào.

Gió hôm nay rất mạnh, thoáng qua 1 cái liền có thể khiến cho tà váy nàng tung nhẹ lên. Nàng vội vịn lại, quay sang nói với An Ly: "Chúng ta quay về thôi!"

Lời còn chưa dứt, 1 cơn gió mạnh hơn đã phất tới, khăn tay treo bên hông của nàng vì vậy mà bị gió cuốn đi.

"Đề nô tỳ lấy về. "

An Ly gấp rút chạy theo khăn lụa tay màu lam đang tung tăng trên cơn gió. Thấy sốt ruột, Thiện Lâm cũng đuổi theo.

Khăn tay bị cuốn tới tận Hoa Viên, sau đó tự động rơi xuống, kẹt trong luồng hoa Hải Đường.

"Đằng kia! " Thiện Lâm kịp thời nhìn thấy, khều khều vai An Ly rồi chỉ tay về phía đó.

Nhưng có vẻ nàng và An Ly đã chậm chân hơn một bước, khăn lụa đã bị kẻ khác nhặt lên mất, dáng người cao lớn nên rất có thể là nam nhân. An Ly chạy vào tới, hô lớn:

"Chiếc khăn đó là của chủ tử nhà ta, xin hãy trả lại đây. "

Nam tử nọ nghe thấy, quay lưng lại nhìn tiểu cung nữ ở phía sau mình, rồi lại liếc về phía Thiện Lâm, không biết vì lý do gì mà sắc mặt y hơi chấn động 1 chút, run giọng hỏi:

"Chủ tử của người là... "

Thiện Lâm vốn ở đằng xa nên chưa nhận ra nam nhân đó là ai, mới nhắc bước đi tới, cho đến khi chỉ còn cách mười bước chân thì nàng có hối hận cũng đã quá muộn màng.

"Tề Nguyên Vương?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Chương 75

Bình thường cứ cách vài hôm Tề Nguyên vương lại vào cung thỉnh an Hoàng đế và Thái Hậu một lần, cung nhân nội đình đối với hắn gần như đã quen mặt, An Ly vừa gặp tức khắc nhận ra ngay, lập tức hành lễ:

"Ngũ vương gia vạn phúc, khăn tay đó là của Anh Lương Viện, làm phiền ngũ gia trao lại cho nô tỳ. "

Vô Tương Thuần vốn dĩ chỉ là tình cờ đi ngang qua hoa viên, sẵn tiện dừng chân ngắm mấy đoá hoa hải đường một lát, gió mạnh thổi qua, khăn tay này từ trên cao rơi xuống trước mặt, báo hại hắn giật cả bản mình.

"Anh Lương Viện à?" Chân mày của Võ Tưng Thuần nhíu lại thành hình lưỡi kiếm khi nghe đến cái tên này, khó hiểu lướt mắt đến nữ nhân đang sắp tới gần, hỏi: "Nữ nhân đó mà là Anh Lương Viện?"

An Ly gật đầu.

Cái gì mà Anh Lương Viện cơ chứ? Rõ ràng nàng ta là cung nữ Ngự Tiền cơ mà? Sao nhanh như thế liền trở thành phi tần rồi?

Về phía Thiện Lâm, nàng không thể ngờ tới lại có thể gặp được hắn ở thời điểm này, thân phận của bản thân lại thay đổi khiến nàng có chút bối rối, chỉ muốn xoay đầu bỏ đi ngay.

"Anh Lương Viện..." Võ Tưng Thuần mơ hồ lặp lại lần nữa, khóe miệng của hắn hơi run run, đến khi không thể nhịn nổi nữa, một tràng cười từ miệng phun ra:

"Hahahahahaha!" Tiếng cười của hắn vang dội, hầu như xé toạt bầu không khí lúng túng hiện tại, hắn đưa tay bịt miệng, tay còn lại chỉ vào Thiện Lâm:

"Ngươi như thế mà đã trở thành Lương Viện ư? Hahaha!"

"Ngài cười cái gì chứ?" Thiện Lâm còn đang bối rối vì không biết nên bắt chuyện thế nào, vậy mà y lại có thái độ cợt nhả như thế, làm nàng không khỏi thấy bức mình.

Võ Tưng Thuần đưa tay vuốt vuốt ngực, cố nhịn con tức cười lại, y liếc mắt nhìn nữ nhân đối diện: "Đúng là trên thế gian này chuyện gì cũng có thể xảy ra, mới khoảng thời gian trước đây ngươi vẫn còn là cung nữ, không ngờ sau nửa năm không gặp lại có thể một bước nhảy lên cao. Lợi hại lắm!"

Lợi hại...

Nàng không chắc là y có đang tán thưởng mình hay không, nhưng nàng có thể nghe ra từng câu từng chữ mỉa mai trong lời vừa rồi. Giống như hoàng huynh của hắn vậy, bọn họ là người một nhà quả là không sai.

Lại nhớ tới suốt nửa năm qua, Lý Hoàng Hậu sai người đánh nàng thê thảm, đuổi vào tận Bạo Thất, tới bây giờ vết thương trên người vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Chung phi ngày ngày truy sát, nàng như con rùa rút đầu trốn chạy như tù binh vượt lao ngục.

Khoảng thời gian đó giống như cực hình trần gian, ngày nào trôi qua cũng nom nớp lo lắng sợ, tinh thần bất an. Nửa năm đó nàng đã phải trải qua những gì? Liệu có ai biết? Có ai thấu được hay không? Và nếu nàng không nhảy lên ngôi vị này, liệu nàng có thể bình ổn như không có chuyện gì mà sống tiếp?

Chung phi đã sớm ghi hận nàng, Lý Hoàng Hậu chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua. Nếu Anh Thiện Lâm này không chọn con đường này thì sẽ còn con đường nào khác cho nàng lựa chọn hay sao? Trong mắt bọn họ, con đường sống sót của nàng hoá lại được gọi là "ôm mộng treo cao", đúng là buồn cười.

Nhìn thẳng vào người đối diện, nét mặt nàng dâng lên sự nghiêm nghị, chính chắn tựa kẻ đã trưởng thành. Khác hoàn toàn với Anh Thiện Lâm nhỏ bé đơn thuần thuở mới vào cung. Ngay cả một kẻ xa lạ chỉ gặp mặt vài lần như Võ Tưng Thuần cũng nhận sự thay đổi rõ rệt này của nàng so với lúc trước.

Nụ cười của Võ Tưng Thuần đã tắt hẳn, y bị ánh mắt đó của Thiện Lâm làm cho kinh sợ, thái độ cợt nhả lúc nãy cũng không còn:

"Nửa năm qua...rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ngươi lại khác trước như vậy?"

Chỉ nửa năm trước, nàng ta vẫn là cung nữ. Khung cảnh lần cuối cùng gặp nhau hắn đã nhớ rất kỹ, tường tận tới mức không bỏ sót chi tiết nào, lúc đó nàng ta ngồi trên xích đu ở hậu hoa viên, trên tay còn cầm thanh sáo, thổi khúc nhạc tên "*Tương Tư*" mà hoàng huynh vẫn thường thổi.

Giai điệu u sầu và nhảm chán, hắn cực kỳ không thích!

Nhưng vào thời điểm nghe được Thiện Lâm thổi bài đó, trong lòng hắn không ngờ lại dâng lên xao xuyến bồi bồi, dù là nàng ấy so với Hoàng huynh còn thua xa nhưng hắn có thể cảm được thứ cảm xúc dào dạt trong đó.

Hắn rất thích!

Thậm chí còn muốn lần tới nàng ấy thổi cho mình nghe, thế mà a đầu này không xuất hiện nữa, chọc hắn tức điên lên. Khi vào cung hỏi thăm thì mới biết được nàng ta bị Hoàng Hậu giam vào Bạo Thất, sau đó cũng mất tích. Suốt cả khoảng thời gian đó hắn đã rất bộp chộp lo lắng, đôi khi vẫn luôn tìm Mạc Chủ Sứ vạm hời nhưng vẫn không có tin tức, còn tưởng sẽ không bao giờ gặp lại được nữa.

Thế mà hiện giờ lại...

...

Thiện Lâm cười nhạt, liếc mắt qua luồng hoa hải đường gần đó, đưa tay xoa nhẹ một nụ hoa vẫn còn chưa nở, hờ hững trả lời: "Là một câu chuyện khá dài dòng, không biết nên kể như thế nào cho hết."

Nàng buông tay ra khỏi luồng hoa, xoay người lại nhìn nam nhân kia, không biết có phải do nàng quá nhạy hay không, nhưng nàng nhìn ra được rất nhiều thứ trong ánh mắt của hắn.

Ngạc nhiên, hiếu kỳ, thất vọng lẫn khinh bỉ! Mọi thứ hỗn tạp vào làm một, làm cho Thiện Lâm phải chán ghét ánh mắt đó, không muốn ở đây nữa.

"Nếu Ngũ gia không có việc gì dặn dò thì thiếp thân xin phép cáo lui!" Thiện Lâm hơi nghiêng người hành lễ với nam nhân đối diện, sau đó lạnh nhạt quay mặt đi.

An Ly từ đầu chí cuối đều không biết giữa hai người họ có quan hệ như thế nào, cũng chẳng muốn xen vào làm gì, vì nàng chỉ là nô tài, trách nhiệm của nàng là phục vụ cho chủ nhân chứ không phải chia sẻ vào chuyện riêng tư của chủ nhân. Nên khi thấy Thiện Lâm rời đi liền nhanh chóng lấy lại khăn hoa trên tay Võ Tương Thuần, rồi gót đi theo chủ nhân của mình.

...

Còn Võ Tương Thuần, hần vẫn chôn chân tại chỗ, gương mặt hiện rõ sự tò mò dành cho nữ nhân vừa đi khỏi. Cho đến khi nàng ta gần như mất dạng hần mới thu tầm mắt lại, đứng là nàng ta thật sự đã có phần thay đổi, về ngoài trầm tĩnh hơn, không còn vẻ hoạt bát khi xưa nữa.

Nơi cánh môi của hần bất chợt cong lên.

Thực tế nàng ấy không cần phải đau lòng vì mấy lời thẳng thắn vừa rồi, bởi câu "lợi hại" ban nãy mà hần nói không hẳn là dành cho nàng ta, mà là dành cho đại hoàng huynh yêu quý mới đúng.

Phải, huynh ấy rất lợi hại, không những tài giỏi mà còn rất anh tuấn, thân phận là cửu ngũ chí tôn, khó tránh những nữ nhân xung quanh sinh lòng hâm mộ, luôn muốn tìm cách tiếp cận. Hần chính là thua hoàng huynh ở điểm đó.

Võ Tương Thuần một lần nữa nhìn về hướng Anh Thiện Lâm, cười nhạt nhòa rồi tiếp tục việc hưởng hoa của mình.

Nói chuyện với Võ Tương Thuần xong, cảm giác lúng túng đến khó xử đã xâm chiếm hết nội tâm của Thiện Lâm.

Ánh mắt ban nãy của hần, dù là không bộc lộ ra nhưng nàng thấy rất rõ, sự khinh miệt đã được giấu kỹ trong đó. Liệu có phải hần đang cho rằng nàng hồ mị thánh thượng để leo lên vị trí này hay không đây?

Có lẽ là có!

Nhưng thôi mặc kệ vậy, nàng không cần ai cảm thông nữa, điều cần phải làm nhất bây giờ đó là phải dự tính tiếp cho ngày mai, vì khoảng thời phía sau vẫn còn rất dài, quá khứ rồi cuộc cũng chỉ là quá khứ, rồi cũng sẽ qua đi thật nhanh thôi, chỉ một chút đau khổ vật vãnh ở hiện tại như thế này mà không thể chịu được thì làm sao sống tiếp cho tương lai? Sự lúng túng kia vẫn là nên vứt bỏ đi thôi.

Sau khi nghĩ đến đây, lòng nàng cảm thấy nhẹ nhõm và thoải mái hơn hẳn, sức sống dần quay lại.

Ngày hôm trước mưa rất lớn, kéo dài tới rạng sáng nay mới tạnh hẳn, vì lẽ đó nên sắc trời hiện tại tương đối tốt, ảm áp hẳn. Thiện Lâm ngược mặt lên nhìn ánh mặt trời sừng sững trên trời xanh, hít một hơi thật sâu rồi nhẹ thở phào. Cát tiếng hỏi:

"An Ly, chúng ta quen biết đã được bao lâu rồi? "

Đột nhiên tiểu chủ của mình lại hỏi câu kỳ lạ như thế khiến An Ly hơi ngơ ngác, tiểu a đầu ngẫm nghĩ một hồi, sau khi nghĩ ra mới đáp: "Cũng đã một năm, cộng thêm ba tháng!"

"Nhanh nhỉ? "

"Đúng là rất nhanh." An Ly tươi cười bảo: "Người nhìn nô tỳ xem, đã cao hơn trước rất nhiều đó."

Nếu tính đến nay thì tiểu a đầu An Ly đã mười bốn tuổi. Còn nàng nhập cung từ lập hạ năm ngoái, khi đó mười lăm tuổi, nay đã mười sáu rồi, giờ đã vào giữa tháng tám, hết năm nay sẽ là mười bảy.

Một năm cứ trôi qua rồi lại trôi qua như thế, chẳng biết tuổi xuân này sẽ giữ được bao lâu đây?

...

"Tiểu chủ! Tiểu chủ! Không hay rồi!!! "

Tiếng của gã thái giám không rõ từ đâu lại vọng tới, nghe âm giọng đầy sự hốt hải và hoảng loạn.

Thiện Lâm quay đầu lại nhìn, liền nhận ra đó là Tiểu Dinh Từ, là thái giám hầu hạ ở cung của nàng. Tên này tính cách tương đối hoạt náo, tính cách rất tiểu lâm, về ngoài lại dễ nhìn, còn trông thật thà. Tương tự như Liên Nhu vậy, hần được nàng chọn làm thân cận.

Nhìn hần mặt mũi lấm tấm, miệng thở hồng hộc, không nói Thiện Lâm cũng đoán ra hần đã đi một chặng rất xa chỉ để tìm nàng, xem ra Bách Hợp điện đã xảy ra chuyện gì đó.

"Có việc gì mà huynh hót ha hót hải thế?" An Ly hỏi.

Dường như vì tình thế cấp bách nên Tiểu Dinh Từ không nghe để ý tới lời An Ly, mắt chẳng thèm nhìn muội ấy một cái, vẫn hướng về Thiện Lâm, khàn giọng: "Tiểu chủ! Có biến rồi! "

"Rốt cuộc là có chuyện gì? " Thấy hấn cứ liên tục mở miệng kêu "có biến" nhưng không nói rõ, làm cho Thiện Lâm không nhận được bức dọc.

Tiểu Dinh Từ vươn tay lên vuốt đi giọt mồ hôi to tướng đang lăn trên trán, là mồ hôi lạnh. Biểu cảm của y tựa hồ vừa nhìn thấy thứ gì đó rất kinh khủng, run rẩy nói:

"Nô tài cũng chẳng biết nên nói thế nào cho đúng, tiểu chủ đích thân về xem thì sẽ biết rõ. "

Khí trời khi này ở Hoàng Thành vốn tươi xanh, ánh nắng chan hoà, dễ chịu. Nhưng chắc chắn không ai có thể đoán trước được ngay sau đó xuất hiện một khối mây đen kéo tới lấp kín cả bầu trời đẹp đẽ kia. Hoàng Thành chẳng mấy chốc cũng đã bị nhấn chìm bởi một màu xám xịt, u tối đến mức làm người ta thấy sợ hãi.

Hai chân Thiện Lâm dường như đã đóng băng, mắt nhắm nghiền, không dám nhìn tiếp cảnh tượng hãi hùng trước mặt. Nàng dám thề với trời đất rằng đây chính là cảnh tượng đáng sợ nhất mà nàng từng nhìn thấy trong cuộc đời này.

Là thị nữ Liên Thanh!

Nàng ta ngồi ở một góc điện, hai tay liên tục gãi vào hai bàn tay của chính mình, chỉ có điều là nàng ta dùng lực quá mạnh, phần da của lòng bàn tay dường như đã muốn rách nát, mu bàn tay cũng cào đến bấy nhầy, thịt cũng lòi lờm ra. Miệng đau khổ ngừng kêu:

"Tiểu chủ! Cứu nô tỳ với! Cứu nô tỳ với! Hai tay nô tỳ cứ ngứa ngáy khó chịu, nô tỳ không thể dừng lại được. "

Nói rồi, Liên Thanh tiếp tục dùng hai tay gãi mạnh vào nhau, mặc kệ tay mình đã chóc da lòi thịt.

Thái giám Tiểu Lê Từ và cung nữ Liên Nhu cùng nhau giữ chặt hai bàn tay đầy máu của Liên Thanh, nàng ta dĩ nhiên không chịu được, cổ sức vùng vẫy, Tiểu Dinh Từ nhanh trí chạy tới cầm chặt chân Liên Thanh.

Con ngứa ngáy mà Liên Thanh phải chịu đựng hình như rất lớn, a đầu đó khóc thét lên, cầu xin bọn họ buông ra.

"Tiểu chủ! Người hãy giết nô tỳ đi! Nô tỳ không chịu được! Tiểu chủ! Tiểu chủ! "

Thiện Lâm mở mắt ra, xoay đi hướng khác để tránh nhìn thấy hai bàn tay ghê rợn của Liên Thanh. An Ly giờ đã biến mất dạng, hoá ra là muội ấy đang nấp ở một góc rất xa nơi này vì không dám nhìn.

Anh Thiện Lâm cất bước đi tới, sắc mặt nàng hết sức nghiêm trọng, An Ly chưa từng nhìn thấy tiểu chủ có vẻ mặt như thế, nhất thời thấy sợ sệt. Còn về Liên Thanh kia, đôi tay da thịt rách tươm của nàng ta làm cho An Ly sứt nửa đã ngắt xù, vì quá sợ hãi mới vội vã chạy ra phía xa này, lòng thầm nghĩ tiểu chủ chắc chắn sẽ trách nặng mình nhất gan nhưng nàng vẫn mặc kệ, co rút người lại như con thỏ nhỏ.

Tuy nhiên, Thiện Lâm không hề mắng mỏ câu nào, ngược lại còn ôn tồn nắm chặt tay An Ly, nói: "Muội mau chóng tới Thái Y viện gọi Tàn thái y tới đây, cẩn thận tay mắt, rõ chưa? "

Việc này cũng đơn giản, không có gì quá khó khăn cả, An Ly lấy lại bình tĩnh, quay người bỏ đi.

...

Liên Thanh gào khóc ngày càng dữ dội, con ngứa từ hai bàn tay đã nhiều hơn gấp bội, như có hàng ngàn vạn con kiến càng nhỏ đang bò khắp nơi trên hai đôi tay nhỏ bé kia cắn, xé, gặm, đập. Khiến da tay nàng dù đã bị cào nát nhưng lại không hề thấy đau một tẹo nào, ngược lại còn ngứa hơn.

Thiện Lâm túng quẫn, tự hỏi không biết nên làm thế nào mới có thể giúp được nàng ta, nếu cứ như thế này thì chỉ sợ đôi tay kia sẽ bị chính nàng ta huỷ đi mất!

Nàng dùng hai tay bóp chặt bả vai kẻ đang điên loạn kia, muốn nàng ta có thể bình tĩnh lại, gần giọng hỏi: "Nghe ta hỏi đây, ngươi bị như vậy từ lúc nào? "

Liên Thanh cắn chặt răng nhằm đè nén sự khó chịu từ bàn tay xuống, hàm răng ken két cạ mạnh vào nhau, mạnh đến mức gần như có vài chiếc răng đã có có dấu hiệu lung lay sắp gãy.

"Nô tỳ...không rõ lắm! Hình như bắt đầu từ lúc tiểu chủ vừa đi khỏi, lúc đó cảm giác này đã bắt đầu ập tới!" Liên Thanh vừa khóc vừa nói, đau khổ thống thiết tràn đầy.

"Có phải trước đó đã chạm vào thứ gì không sạch sẽ hay không?" Thiện Lâm dò hỏi.

Liên Thanh lắc đầu: "Nô tỳ được phân canh gác ở cửa điện, cả buổi chỉ ở yên một chỗ, nào đã chạm vào thứ gì. "

Thiện Lâm ngồi dậy, dời xa ra vài bước, bắn khoăn suy ngẫm nguyên nhân. Bách Hợp điện này nhỏ như thế, vậy thứ gì mà lại có thể làm Liên Thanh rơi vào tình trạng này? Nàng không thể nghĩ ra được.

"Phải rồi! Nô tỳ nhớ ra rồi!" Liên Thanh sực nhớ ra điều gì đó, nhìn Thiện Lâm mà ngân ngấn nước mắt: "Là Viên Dạ Minh Châu đó! Chính là vật đó! Ngoài vật đó ra thì nô tỳ không hề chạm vào bất cứ vật gì khác! "

"Dạ Minh Châu?" Thiện Lâm cau mày, cảm thấy khó tin, thứ đó có liên quan gì đến chuyện này chứ?

"Chắc chắn là vậy! Sau khi Hiền phi nương nung rồi đi, tiểu chủ dặn nô tỳ cất vào kho. Lúc đó..." Nói đến đây, Liên Thanh oà khóc dữ dội: "Nô tỳ vì tò mò nên mở ra chạm vào thử, không ngờ...không ngờ..."

Liên Thanh dùng toàn bộ sức lực còn lại của mình hất hai kẻ đang giữ cơ thể mình là Liên Nhu và Tiểu Lê Tử ra, lê lét bò tới chân Thiện Lâm.

Ngày hôm nay Thiện Lâm diện một bộ cung phục màu xanh lam, trên áo có thêu một cảnh hoa sen rực rỡ dài xuống tận tà. Bàn tay chảy máu ròng rọc kia của Liên Thanh vươn tới, nắm chặt lấy tà váy xanh của nàng, làm cho hai màu xanh đỏ trộn lẫn vào nhau, trông hỗn tạp đến khó chịu.

"Tiểu chủ! Xin người hãy làm chủ cho nô tỳ!!! Xin người hãy cứu nô tỳ!!!"

Dứt câu, Liên Thanh tự cào cào vào tay mình một cách điên loạn không ngừng nghỉ, thịt nàng ta đã chóc này còn bấy hơn, đau đớn đối với nàng ta có lẽ không là gì nữa rồi.

Thiện Lâm bịt miệng mình lại, cố nén thương cảm. Sự kinh sợ hoàn toàn tan biến đi hết, chỉ sót lại sự đau xót vô tận. Nàng đã hiểu, nàng đã hiểu rồi! Thực tế người đứng sau chuyện này muốn nhắm vào nàng, vốn dĩ rơi vào cảnh này cũng chính là nàng chứ không ai khác, lại vô tình liên lụy tới một a đầu đơn thuần vô tội như Liên Thanh. Chột dạ và tội lỗi dâng đầy trong người nàng, làm nàng vô thức chảy ra một giọt nước mắt.

Cắn chặt môi dưới, thu hồi những giọt lệ yếu đuối kia vào, đồng thời quệt đi nước mắt đã chảy xuống. Tầm mắt Thiện Lâm từ đau thương chuyển hẳn qua căm phẫn, tức giận.

Chung phi không phải kẻ ngu dần, nàng không tin cô ta có thể ngu ngốc tới nỗi công khai sai người đưa vật kia tới đây để hại nàng. Nhưng nếu là thật...

...Nàng nhất định không bỏ qua chuyện này!!!

"Tiểu Lê Tử, Liên Nhu, hai người hãy ở lại đây canh chừng Liên Thanh. " Nàng nói lớn, nhanh và không vấp bất kỳ một chữ nào, âm điệu đanh thép rành mạch mà ra lệnh: "Còn Tiểu Dinh Tử, đi theo ta!"

Trong trí nhớ của các nô tài ở đây, vị Lương Viện này suốt mấy ngày nay đều mang bên mình vẻ ảo não, lạnh lùng như hoa tuyết. Ngoài những phi tần thân thiết như Nam Tiệp Dư và Tô Tiểu Nghi ra thì luôn khép kín với người ngoài, cách nói chuyện vẫn luôn dịu dàng nhỏ nhẹ, chưa từng lớn tiếng. Đây chính là lần đầu tiên họ nhìn thấy nàng ta tức giận, không ngờ lại đáng sợ như thế!

Làm cả ba người họ rấm rập nghe theo, không dám hó hé nửa lời.

"Chúng ta đi bái kiến Đức Phi nương nung!"

"Chẳng phải ban nãy trời đẹp lắm hay sao, tại sao mây đen lại kéo tới thế này?" Chung phi nhìn ra ngoài trời, chán nản nói.

Lan Châu dâng trà ấm đến, đặt lên bàn, tiếp lời của Chung phi: "Hiện tại đã là lập thu, thời tiết khó tránh có chút thất thường, chủ tử đừng nên để tâm quá. "

Chung phi chống trỏ tay lên mép bàn bên cạnh, ngón tay mân mê vàng trán bóng loáng, mặt nàng hiện hữu vẻ bức mình khó chịu, nói: "Đã mưa suốt một đêm qua, cả buổi sáng nay thì âm u tịch mịch, mới có chút chút nắng, bản cung còn định ra ngoài tản bộ vài vòng, vừa bước ra cửa thì mây đen trên kia ùn ùn kéo tới. Lão thiên gia thật là biết trêu người! "

Lan Châu cười khẩy, gót một cốc trà dâng đến cho chủ tử.

Ngắm quang cảnh bên ngoài một cách chán chề rồi mới chịu dời tầm mắt đi, nàng nhận ly trà từ tay Lan Châu, uống một ngụm nhỏ. Một luồng ấm áp từ cổ họng từ từ truyền xuống bụng, lan toả khắp nơi, xoá đi sự hầm thấp nóng nực ngoài kia, cảm giác này thật sự thoải mái.

"Phải rồi, Dạ Minh Châu đã gửi tới Bách Hợp điện chưa?" Chung phi chợt nhớ ra chuyện này nên cất giọng hỏi nhỏ.

"Đã sai người đưa đi rồi." Lan Châu nói, con hạm hực hiện hữu rõ trong ngữ điệu của ả.

Ả còn đang rất giận! Viên Dạ Minh Châu đó đẹp như thế, lại là trân phẩm quý hiếm, Lan Châu rất thích vật này, tiếc là phận cung nữ như ả muốn chạm vào cũng không có tư cách, chỉ có thể từ xa đứng nhìn rồi cảm thán.

Nào ngờ chủ tử đem đi tặng cho một Anh Lương Viên nhỏ bé thấp kém mới được phong, hiện tại đắc sủng hay thất sủng thì chưa rõ, nhưng từ lúc thấp phong tới này đã 5 ngày rồi, bệ hạ vẫn chưa đem nào triệu hạnh cô ta, tương lai bị lãng quên là điều chắc chắn rồi.

Vậy thì cô ta có tư cách gì để được thưởng Dạ Minh Châu?

Lan Châu không phục!

"Chủ tử à, người nghĩ Anh Lương Viên kia xứng với Dạ Minh Châu?" Lan Châu buộc miệng hỏi.

"Xứng hay không xứng thì cũng đã gửi tới đó rồi, người giận làm gì chứ?" Chung phi nhàn nhạt nói, không thèm đếm xỉa tới sự ghen tức của Lan Châu. Nàng nâng ly trà lên uống thêm một ngụm nữa, đôi mắt đen lấy đẹp để ngắm nhìn cảnh vật u buồn ngoài kia.

Nàng nhớ lại chỉ mới cách đây vài hôm trước mình đã một lượt đánh bại cả một đám người như Hoàng Hậu, Thục Phi, Đức Phi,... Cả đương kim hoàng đế cũng bị nàng xoáy cho một vòng.

Nghĩ đến đó, con khoái trí dần dần sôi sục bên trong con người của nàng, dư vị của chiến thắng tựa như vẫn còn quanh quẩn đầu đây.

"Nương nương! " Cung nữ gác cửa đi vào tầm điện, bẩm:

"Bệ hạ vừa sai người đến, nói rằng muốn mời nương nương lập tức tới Bảo Long cung một chuyến, có chuyện rất quan trọng cần bàn bạc. "

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chương 76

LHoàng Đế triệu tới là vì việc gì Chung phi chưa thể nắm rõ, cứ như thế thông thả đi tới Bảo Long cung mà không hề biết có một mối nguy hiểm chấp chùng đang sau đó.

Chính điện của cung Bảo Long từ sớm đã mở rộng chỉ để chờ Chung phi đi vào, đặt chân vào ngưỡng cửa đã thấy ngay Hoàng đế ngồi ở long toạ trên cao. Và đáng ngạc nhiên hơn nữa là đám người Thục phi, Đức Phi, Hiền phi cũng có mặt đầy đủ tại đây.

Và cả... Anh Thiện Lâm!!!

Khác với ba phi tử kia, nàng ta chẳng những không được ban ngồi mà còn phải quỳ ở giữa điện, trông cứ tội nhân chịu hình phạt. Khung cảnh trước mắt làm Chung phi thoáng có chút e ngại, nàng dự cảm được sắp có điềm xấu đang ập tới.

"Bệ hạ vạn phúc kim an!" Chung phi cùng Lan Châu hành đại lễ.

"Ban toạ."

Thanh âm của hoàng đế nhỏ nhẹ nhưng nguy hiểm, khiến tâm Chung phi dâng lên sự bồi hồi không yên.

Hoàng đế ngự ở ghế chính, tam phi chia ra hai bên, Diêu phi và Ngô phi ở bên trái, còn Hà phi ở bên phải. Chung phi ngồi cạnh Hà phi, mắt hướng nhìn nữ nhân ở ghế đối diện:

"Hiền phi muội muội chẳng phải đang bệnh hay sao? Bên ngoài thời tiết lạnh lẽo, không sợ sẽ nhiễm phong hàn ư?"

Ngô phi nâng mặt lên, đôi mắt nàng bị sự u buồn bao phủ, hầu như qua bao nhiêu năm vẫn không hề có sự biến chuyển: "Ban đầu cũng định không tới, nhưng khi biết trong cung có người bị hàm uất, muội nhất định phải ra mặt làm chủ. "

"Ai bị hàm uất?" Chung phi cau mày, lại liếc xuống nữ nhân đang quỳ.

...

Thiện Lâm đã quỳ ở đây lâu lắm rồi, dù nàng chẳng hề làm ra tội trạng gì.

Nhân lúc Chung phi và Ngô phi đang trò chuyện, bạo dạn giương mắt lên nhìn một chút. Một ánh mắt sắc bén như cung tên của nam nhân trên long toạ trùng trùng xuyên tới, làm nàng kinh hãi, cúi đầu xuống, không dám ngẩng lên nữa.

...

"Sự tình bên trong như thế nào e là bản thân tỷ tỷ là rõ nhất thôi." Ngô phi lạnh nhạt trả lời.

Chung phi bực mình, đã xảy ra chuyện gì mới được?

...

Suốt cả buổi ngoài trừ lúc bảo Chung phi ngồi xuống thì hầu như Võ Tương Minh một câu cũng không hề nói, như cũ im lặng mà dò xét nét mặt từng người một.

Nhất thời tứ phi không ai tùy tiện lên tiếng, người nào người nấy im thinh thích, đồng thời kiềm hãm lại thần sắc trên mặt mình, tránh bị hoàng đế phát giác ra tư tâm của bản thân.

Tất cả cứ như thế mà im lặng, thời gian cũng cứ như vậy mà qua đi, không gian chính điện từ lúc này tĩnh lặng hẳn, làm bốn nữ nhân có tâm tư thâm sâu giấu kín dưới kia bồn chồn đến khó chịu, chỉ sợ sơ sẩy một chút sẽ khiến bản thân bị chú ý.

Võ Tương Minh không nhìn nữa, hần ngả thân vào thành ghế, ngón tay nhấc nhẹ lên, chỉ về hướng Hà Phi:

"Nàng nói đi. "

Hà phi thờ nhẹ vì cuối cùng cũng đã được thoát khỏi lồng giam, nàng thả lỏng người một chút, nói: "Việc này dù sao đi nữa cũng có liên quan tới thanh danh của Chung tỷ tỷ, nhất định không được lộ ra ngoài, còn Hiền phi và Thục phi là nhân chứng tất nhiên không thể không tới. Thần thiếp chỉ mong rằng mau chóng đòi lại sự công bằng cho người bị hại, đồng thời trả lại thanh danh cho Quý phi tỷ tỷ. "

Chung phi quay sang Hà Phi: "Muội muội một câu hai câu đều nhắc tới thanh danh của bản cung, nhưng thật sự bản cung tới bây giờ cái gì cũng chưa hiểu cả."

Bộp! Bộp!

Hà phi vỗ tay hai cái, tên thái giám vốn chờ sẵn từ ngoài cửa đứng đứng đi vào, đi cạnh còn có Giang Viện Phán và Tần Lập.

"Bệ hạ vạn an!" Họ cùng nhau hành lễ trước hoàng đế.

Giang Viện Phán đã rất nhiều lần đi bắt mạch bình an cho đương kim thánh thượng cùng các phi tần, tâm lý cũng khá thoải mái. Còn Tần Lập thì ngược lại hoàn toàn, lòng hần trùng trùng những cảm giác lo sợ, hần trước nay chỉ khám cho các phi tần có chức vị thấp, đây chính là lần đầu tiên được diện kiến những người có danh vị cao quý nhất thiên hạ, khó tránh sinh ra chút kính sợ.

..

Tiểu thái giám đứng đối mặt với hoàng đế, một tay cầm hộp gấm, tay còn lại mở nắp ra.

"Tỷ tỷ có nhận ra vật này không?" Hà Phi giọng nói bằng phẳng không cảm xúc, lẫn sâu bên trong có chút chua chát.

Viên minh châu màu trắng to tròn đẹp đẽ trong hộp kia làm cho Chung phi ngỡ ngàng, đó chẳng phải là Dạ Minh Châu mà nàng đã tặng cho Anh Thiện Lâm hay sao? Đưa lên đây làm gì?

"Giang đại nhân, Tần đại nhân. Hai người hãy nói đi!" Hà Phi ra lệnh.

Giang viện phán trầm mặt, e dè nhìn Chung phi, biểu hiện thái độ không dám nói, đúng vào lúc này ông ta nhận ra hoàng đế cũng đang nhìn mình, tình thế này không muốn nói cũng không được:

"Bẩm bệ hạ, cung nữ của Bách Hợp điện bị trúng một loại độc lạ ở hai bàn tay, làm cho da tay nàng ta bị ngứa ngáy, da thịt vì thế mà bị hư tổn nặng. Khi điều tra mới biết Dạ Minh Châu mà Càn Tuồng cung đưa tới là vật khả nghi nhất. Vì thần đã đem vật này tới Thượng Dược cục và mời các thái y khác kiểm nghiệm kỹ càng, phát hiện ra vỏ ngoài của Dạ Minh Châu quả thật đã được bôi một lớp kịch độc."

Lão ta một nói ra một tràng dài, những người trong điện nghe mà rùng mình.

"Dạ Minh Châu của bản cung tại sao có thể bị bôi kịch độc vào chứ?" Chung phi nhấn mặt, thực tế từ đầu nàng đã đoán ra là sẽ có chuyện không hay xảy ra, nhưng không ngờ lại mắc vào cảnh như vậy.

Võ Tương Minh nhìn trân trân vào Dạ Minh Châu, mặt không vẫn một kiểu điềm tĩnh không biến đổi nhưng giọng nói đanh lên thấy rõ:

"Lợi hại như thế sao? Là độc gì? "

Giang viện phán liếc ra sau, nói: "Vi thần hành y nhiều năm, đích thực chưa từng nhìn thấy loại độc nào kì lạ như vậy cả."

Không muốn để Hoàng đế thất vọng, Giang viện phán nhanh miệng bổ sung thêm:

"Nhưng Tần đại nhân bên cạnh thần của chút hiểu biết về các loại dược liệu dân gian, loại dược này có vẻ là hần biết."

Nói xong, ông ta đẩy đẩy nhẹ vào vai người bên cạnh.

Tần Lập vẫn còn rất thấp thòm, tay chân lúng túng, hít thở một hơi, lấy được bình tĩnh mới dám nói:

"Hồi bẩm bệ hạ, cha của vi thần lúc xưa là một danh y rất có tiếng tại dân gian, từng một thời ngao du tứ phương, nhìn thấy vô số vị thuốc và các căn bệnh quái lạ. Tất cả đều được ghi chép lại trong y sách, trong đó có một trang viết về loại độc này."

Tần Lập lấy một quyển sách trông khá là cũ kỹ, nhiều góc đã bị rách tươm, vật này chắc hẳn đã trải qua rất nhiều năm.

"Đó được gọi là *"Ngũ Hành Độc"*, được làm từ năm loài độc vật, cộng với năm vị thuốc khác nhau. Sau khi pha trộn lại liền biến thành một chất lỏng trong suốt như nước. Kẻ xui xẻo bị dính phải sẽ có cảm giác ngứa ran đến không thể chịu được, càng cào cào sẽ càng tạo cơ hội cho độc tố ăn sâu vào thịt hơn, cứ như thế mà dẫn đến da thịt tan nát, cho dù là ai cũng chẳng thể cứu được. Phương thuốc này hay được những kẻ trong giang hồ sử dụng để ám toán nhau, không ngờ lại có thể xuất hiện trong hoàng cung."

Tần Lập một hơi nói hết tất cả những kiến thức mà mình biết, nhận thấy các vị chủ tử ở đây không có vẻ gì là tin tưởng lời hắn nói. Cũng không thể trách được, bởi hắn chỉ là một thái y chức vị thấp bé trong Thái Y viện, sao có thể rõ được mấy thứ độc dược kỳ hiếm lạ này?

"Những lời thần nói đều là sự thật! Không hề có tí dối gạt! Đây đều là công sức bao nhiêu năm qua của phụ thân, nếu bệ hạ không tin, cứ việc cho các thái y khác lấy những công thức trong sách này ra khảo nghiệm."

Hoàng đế vẫy tay, bảo Vương Thanh Mộc tới gần mình một chút, y nhướn người lên một chút, xì xầm điều gì đó vào tai gã công công.

Vương Thanh Mộc khi nghe xong liền đáp ứng một tiếng, nhanh chân đi tới gần Tần Lập, đoạt lấy quyển y sách cũ kỹ kia rồi đi khỏi chính điện, hai vị thái y cũng phải lui ra.

"Thật ra...cho dù Tần thái y đây nói có phải thật hay không cũng không phải là vấn đề nữa, vì Dạ Minh Châu có độc chính là sự thật không thể chối cãi, nếu không phải ông trời phù hộ thì Anh Lương Viện muội muội đây đã mất mạng."

Điều Phi dùng lời lẽ nhẹ nhàng nhưng lại đầy sức nặng, và kẻ phải gánh chịu sức nặng đó trên vai lại chính là Chung phi.

Khi nghe hết những lời từ miệng của Tần Lập, Chung phi một chữ cũng không nói ra được. Điều phi nói đúng, lời tên Tần thái y đó nói không quan trọng, quan trọng nhất là Dạ Minh Châu mà nàng gửi tới thật sự có độc.

Nhưng nàng dám thề với trời là chưa hề ra tay trong chuyện này!

...

Từng câu từng chữ trong lời của Tần Lập đều lọt vào tai Thiện Lâm, nghĩ tới Liên Thanh vì nàng mà gặp tai họa, sợ sệt ban nãy một chút cũng không còn. Nàng ngước mặt lên, nhìn tròn trọc vào đôi mắt sâu thẳm vô đáy của nam nhân trên long tọa, thẳng thắn tâu:

"Bệ hạ, Thiện Lâm biết bản thân từ danh phận cung nữ đi lên nên nhiều người không thuận mắt, nhưng không ngờ rằng có kẻ lại độc ác như vậy. Cung nữ Liên Thanh vì vậy mà chịu liên lụy, bị kịch độc dày vò, sống không bằng chết!"

Nàng gấp đầu xuống đất: "Cúi xin bệ hạ trả lại sự công bằng cho trên dưới Bách Hợp điện!"

Sự uất ức và đau thương trong lời nói đã trào ra hết thảy không thể che giấu, làm người nghe phải thập phần thương cảm.

Chung phi tức giận, cô ta cần gì phải bày ra vẻ mình là người bị hại như vậy cơ chứ? Trông khi nàng cũng chẳng hề liên quan gì đến việc này!

Ngô phi thừa dịp mũi giáo đang bắt đầu chĩa vào Chung phi, thêm dầu vào lửa:

"Thần thiếp trước kia đã từng tới Thái Cực điện hỏi thăm, những cung nhân ở đó từng kể rằng Anh Lương Viện cùng Phương Tái Nhân biểu muội của Quý Phi nương nương từng có bất hòa với nhau. Còn nhớ lúc Phương Tái Nhân ép thái y dùng độc sát hại Đức Phi, chính Anh Lương Viện là người đã dũng cảm xông vào thọ yến ngăn cản Đức Phi uống thuốc độc."

Ngô phi nhìn qua nét mặt đen kịt của Chung phi, cười điệu hoa:

"Sau khi Phương Tái Nhân bị vạch trần thì nhảy sông chạy tội, khoảng thời gian đó trong cung có lời đồn rằng Phương thị có người đằng sau sai khiến. Chắc là người đó vì không thể hại được Đức phi nên đã sinh ra lòng căm hận đối với Anh Lương Viện, gửi Dạ Minh Châu tới với mục đích hại người..."

"CÁM MIỆNG!" Chung phi chẳng kiềm hãm nổi nữa, nộ khí phun trào ra ngoài, đập bàn quát: "Hiền phi! Người bệnh đến hồ đồ rồi, dám vu oan cho bản cung ư?"

Ngô phi làm như không thèm để ý, dù là đang bệnh, sắc mặt nhợt nhạt nhưng thần sắc nàng ta tràn đầy nhuệ khí, đứng dậy cúi gố:

"Sáng nay quả thật Quý phi đã sai người đem Dạ Minh Châu tặng cho Anh Lương Viện, thần thiếp cũng có mặt, có thể làm chứng cho việc này! Thân là chủ nhân của Cẩm Lạc cung, thần thiếp quyết không để cho loại người vô nhân đạo này hoành hành hậu cung!" "Người!" Ngón tay Chung phi chỉ thẳng

đến gương mặt tiêu tụy của Ngô hiền phi, sau đó nàng ngồi dậy, quỳ xuống trước mặt hoàng đế:

"Bệ hạ, trước kia đúng là thần thiếp cùng với họ Anh có bất hòa nhưng không có nghĩa là thần thiếp muốn giết cô ta! Và lại Dạ Minh Châu là thần thiếp ở trước mặt mọi người tuyên bố sẽ tặng cho Bách Hợp điện, sao có thể tùy tiện tẩm độc vào đó? Như vậy khác nào là tự vạch mặt mình?"

"Chính vì ai cũng nghĩ như thế cho nên kẻ xấu mới tận dụng cách đó mà hại người." Ngô phi tiếp tục dùng lời công kích.

Chung phi chẳng buồn so đo với cô ta, gấp đầu kêu oan: "Không phải như vậy! Thần thiếp bị oan! Thần thiếp bị oan!"

Khoé mắt Chung phi đã ngăn ngăn nước, giọt lệ óng ánh như đá quý lăn xuống từ đôi mắt phượng đẹp đẽ, dung nhan mỹ nhân vì vậy mà trở nên kiều mị hơn, khiến nam nhân phải động lòng.

"Thần thiếp thật sự không hại người! Bệ hạ!!! Người phải tin thần thiếp!!!"

Lau giọt nước trên mặt mình, ánh mắt nàng từ khăn thiếp chuyển sang sự tức giận: "Chắc chắn...chắc chắn là có kẻ tự tay thoa độc vào Dạ Minh Châu, muốn giá họa cho thần thiếp!!!"

Ý tứ của Chung phi đã hiện ra quá rõ, nàng ta là muốn ám chỉ Thiện Lâm tự làm ra hết mọi thứ, cố ý đóng vai người bị hại.

"Mà cũng lạ thật, Dạ Minh Châu là bản cung tặng cho Anh Lương Viện, tại sao cung nhân bị trúng độc mà nàng ta vẫn bình an vô sự? Chẳng lẽ chưa hề chạm qua một lần sao? Kẻ khả nghi nhất phải là vị chủ tử của Bách Hợp điện kia mới đúng!"

Thiện Lâm không hề ngượng ngại run sợ trước lời buộc tội từ Chung thị, nàng nhìn lên kẻ quỳ đằng trước mình, trả lời với thái độ hết sức hờ hững: "Vậy Quý Phi nương nương thật sự muốn tẩm thiếp chạm vào đó?"

"Đương nhiên là..." Chung phi cứng họng hoàn toàn.

Điều phi suốt cả buổi luôn tự biến mình thành kẻ ngồi xem kịch, vẻ loay hoay của Chung phi làm nàng cười nhạt: "Anh muội muội phước lớn mạng lớn, lại là tân phi mà bệ hạ thân phong, dĩ nhiên hồng phúc hơn người, tránh được nạn kiếp. Chẳng lẽ Quý Phi muốn nhìn thấy người bị trúng độc ngày hôm nay là Anh Lương Viện hay sao?"

"Ta..." Chung phi một lần nữa bị cứng họng.

Sắc mặt Võ Tương Minh mãi vẫn nóng lạnh bất định, trầm tĩnh đến đáng sợ, hỷ nộ ái ô giấu kín kỹ, bất kỳ ai cũng không thể nhìn ra được hán đang nghĩ gì. Ánh mắt hướng tới Dạ Minh Châu, mặc kệ đám phi tần xung quanh đang giương cung bạt kiếm với nhau bên dưới.

Sau khi đã quan sát kỹ, y bất ngờ cất giọng: "Kẻ trúng độc là nô tài ở Bách Hợp điện, người tặng lễ là Quý phi." Nói tới đây, y quét mắt đến nữ tử mặc y phục màu lam là Thiện Lâm, bảo:

"Nàng là người bị hại, nói xem trầm nên làm gì?"

Giọng của y thật ấm áp, lời nói bình thản nhẹ nhàng, như gió xuân phơi phới, chan chứa sự nhu tình, ngọt ngào khiến nữ nhân thiên hạ phải xao xuyến, rung động, say mê đến đảo điên. Thiện Lâm tưởng chừng như bị đắm chìm trong ảo mộng, không thể thoát ra, bao nhiêu lo lắng gần như tan biến.

Vô thức, nàng lên dùng tay nhéo vào da, tự cứu mình ra khỏi giấc mộng huyền ảo kia, không để bản thân một lần nữa bị mê hoặc.

Lưng thẳng lên, nàng lấy hết can đảm nhìn thẳng đến nam nhân đứng đầu thiên hạ, đáp: "Việc này nghiêm trọng, lại có liên quan đến Quý Phi nương nương, tạm thời không nên để người ngoài biết."

Nàng ngưng giọng, liếc lên nữ nhân phía trên, nói tiếp: "Trước hết phải điều tra kỹ lưỡng, tránh có người bị hàm oan..."

"TRA!" Chung phi lớn giọng: "Tất nhiên phải tra!"

Chung phi xoay mặt ra sau nhìn Thiện Lâm, động tác có phần dứt khoát khiến cây trâm vàng móc những sợi tua rua trên kỳ đầu lúc lắc, nhờ thế mà tạo ra loạt âm thanh êm tai.

"Loại người nham hiểm độc ác, sẵn sàng bày trò hại người nhất định phải được đem ra ánh sáng!"

Tầm mắt Chung phi lại di chuyển lên chỗ Ngô phi, giọng nói càng thêm đanh thép: "Giống như Hiền phi đã nói, bản cung thân là chủ nhân của Càn Tường cung, quyết không để loại người này hoành hành trong hậu cung."

Sát khí từ Chung phi đằng đằng toả ra, làm cho khí thế lúc nãy của Ngô phi bị đẩy lùi, không dám mở miệng mồm thêm câu nào.

Hà Phi cầm tách trà, xoa xoa để, nhận ra nước trà đã nguội lạnh, nàng ném nhẹ qua một bên. Ngược về phía long toạ, nhẹ giọng: "Thật ra Anh Lương Viện nói rất đúng, chuyện này chưa rõ là còn có bao nhiêu ân tình nằm đằng sau, sợ là sẽ càng liên lụy đến nhiều người hơn, lại ảnh hưởng tới thanh danh của tỷ tỷ, nhưng mà tỷ tỷ lại là người bị tình nghi nhiều nhất. Thần thiếp nghĩ, cách tốt nhất để minh oan cho tỷ tỷ...là soát cung!"

"Soát cung?" Chung phi đứng dậy: "Hoang đường!!! Sao có thể nói soát cung là soát cung được? Huống hồ từ đầu bản cung đã nói rồi, bản cung nói

không có làm là không có làm!!!!"

Thái độ hung dữ của Chung phi chẳng thể làm Hà phi sợ hãi, nàng an nhiên như không có gì mà nói: "Nhân chứng vật chứng đều đã có đủ, tỷ tỷ nói bằng miệng e là không đủ để biện bạch."

"Nhưng mà..."

"Đủ rồi!"

Tiếng Hoàng đế đầy nội lực, đám người kia không ai mở miệng tranh cãi nữa.

Võ Tương Minh biết ngày hôm nay nếu hắn không đích thân xử lý thì khó mà cho qua dễ dàng được, may mắn là từ lâu hắn đã có an bài ổn thỏa, chuyện này không thể làm khó được hắn.

"Lúc này...trẫm đã sai Vương Thanh Mục dẫn người đi lục soát cung Càn Tường rồi."

"Cái gì?" Chung phi còn tưởng rằng mình nghe lầm, tay chân run rẩy, miệng giật giật không ngừng.

"Nàng là người đáng nghi nhất, chỉ có soát cung mới có thể trả lại sự trong sạch cho nàng."

Xưa nay việc soát cung vốn không phải là chuyện nhỏ, ảnh hưởng rất lớn tới danh dự của phi tần, còn rất dễ bị kẻ khác lời ra tiếng vào. Chung phi nàng còn mặt mũi nào đi gặp mặt đám tần phi bên dưới nữa cơ chứ?

...

Sau khi thu hết hành động và lời nói của họ này giờ vào mắt, Thiện Lâm cứ như cũ im lặng cúi đầu, vì vai trò của mình ngày hôm nay là vào người bị hại, nói nhiều quá sẽ không ổn.

Trước đó còn hơi mập mờ chưa thấy rõ, nhưng giờ nàng đã nhận ra, thực tế kẻ bị hại ngày hôm nay không phải chỉ có một mình nàng, mà còn có thêm Chung Quý Phi.

Chỉ đáng tiếc là kẻ sắp đặt vở tuồng này lại biến nàng ta trở thành kẻ hại người.

Thôi thì trách Chung phi xui xẻo vậy, nàng cũng nên hoàn thành vai diễn được giao.

Kẻ hại Liên Thanh tất nhiên phải bị bắt, nhưng trước hết Thiện Lâm nàng phải tính nợ cũ với Chung phi đã: "Liên Thanh tuy chỉ là cung nữ, nhưng cung nữ vẫn là người, vẫn có cha mẹ và người thân. Bản tính của Liên Thanh lại là người lương thiện, hoạt bát hoà đồng, không ngờ vẫn bị cuốn vào mấy thứ mưu tính hại người, giờ đây đã sống không bằng chết. Kẻ này lòng dạ rắn rết, độc ác nhẫn tâm! Thần thiếp tin rằng bệ hạ anh minh, sẽ đem kẻ hại người ra ánh sáng trừng trị."

Thân thể Chung phi rung chuyển, ngã bệch xuống sàn đất lạnh lẽo, Lan Châu muốn đỡ chủ tử dậy ngược lại còn bị đẩy mạnh ra.

Những kẻ này...tất cả những kẻ này...

Chung phi day nghiêng nhìn chúng, không khỏi khen thầm.

Hay lắm! Rất giỏi!

Bọn người này chắc chắn là người cùng một phe, liên thủ với nhau, chờ thời cơ tới rồi hợp sức đánh một mình nàng!

Tang chứng đầy đủ, muốn nói cũng không thể nói thêm được điều gì nữa. Nàng chỉnh thân thành tư thế quý nghiêm trang, hướng về hoàng đế, cung kính nói: "Nếu bệ hạ thật sự đã nghi ngờ thì thần thiếp đành chịu, chỉ mong bệ hạ không để thần thiếp bị oan ức."

"Đương nhiên là thế." Hoàng đế dáng vẻ ung dung trả lời.

"Bệ hạ!"

Vương Thanh Mục tùy tiện chen vào, dấu biết tình hình đang diễn ra ở chính điện hết sức căng thẳng, phía sau hắn ta còn có một tên tiểu thái giám tay cầm hộp gấm.

"Lúc này bệ hạ âm thầm sai nô tài đi lục soát cung Càn Tường tìm Ngũ Hành Dược, nhưng nô tài vô dụng, lục khắp ngõ ngách mà vẫn chẳng tìm ra thứ nào giống như vị thái y ban này kể."

Sau đó ông ta ngoắt ngoắt tay, tên thái giám phía sau cầm chiếc hộp đi lên phía trước hai bước, tay phải mở nắp ra.

"Tuy không tìm được Ngũ Thạch Dược nhưng nô tài lại lấy được thứ này."

Nắp hộp gấm mở toanh, mọi ánh nhìn lập tức đổ dồn vào viên ngọc to tròn, chói lóa như ánh trăng tròn giữa màn đêm kia.

Điều Thực Phi mập mờ: "D...Dạ Minh Châu?"

Ngoài trừ hoàng đế ra thì hầu hết những kẻ còn lại trong chính điện đều ngây ra như kẻ ngốc, ngay cả chủ tử của Chung phi cũng chẳng hiểu gì đang xảy ra.

"Như vậy là sao? Dạ Minh Châu này được tìm ra ở chỗ Quý Phi, vậy thì...thứ được gửi tới Bách Hợp điện là gì? Của ai?" Điều Phi mắt tròn xoe hỏi.

Đích thực trên chính điện hiện tại có tới tận hai viên Dạ Minh Châu giống nhau như đúc, Chung phi nhìn đến loá mắt, nàng nhớ rất rõ hoàng đế chỉ ban tặng cho nàng một viên duy nhất, vậy viên này ở đâu ra? Dạ Minh Châu từ lúc nào lại trở thành thứ hàng tạp phẩm ai cũng có thể có được?

Chợt! Nàng nghĩ ra được điều gì đó, mặc kệ Dạ Minh Châu này là trân phẩm hay tạp phẩm, quan trọng nhất là nàng đã tìm ra được kẻ thoát thân!

Đưa mắt lên theo dõi hoàng đế một chút mới biết ý chẳng hề để ý mình, nàng lên thò tay ra phía sau đánh nhẹ Lan Châu.

Lan Châu giật mình, ngược xuống mới phát hiện ra chủ tử đang khêu mình, ánh mắt của chủ tử thì giật giật liên tục, muốn dằn dò điều gì đó.

À chưa nắm rõ ý của chủ nhân lắm, quay sang nhìn hai viên Dạ Minh Châu sinh đôi, lại nhìn về ánh mắt của chủ tử, lúc này à mới hiểu được tiểu chủ đang nhắn nhủ điều gì.

Lan Châu nhấc váy lên, lết đến giữa điện, đập đầu khóc lóc:

"Xin bệ hạ trách phạt!!! Tất cả là lỗi của nô tỳ!!!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chương 77

"Quý Phi nương nương đúng là có dằn dò đem Dạ Minh Châu tặng cho Lương Viện, nhưng thực tế là tới bây giờ nô tỳ vẫn chưa sai người đưa đi, tình cờ lại quên mất, cứ tưởng rằng đã làm rồi nên mới dẫn tới việc chủ tử bị hiểu lầm."

Hoàng đế nghiêng người một chút, tay phải đặt bên mép bàn, mặt không lộ vui buồn nói: "Thật như vậy?"

"Là thật! Bệ hạ đừng nghi oan cho nương nương, tất cả là lỗi của nô tỳ!" Lan Châu vừa khóc vừa đáp.

"Thì ra là người!" Chung phi đứng lên, ngón trỏ chỉ vào Lan Châu, chân nàng đạp liên hoàn à cung nữ thân tín của mình, không ngớt lời mắng chửi: "Con nha đầu thói tha! Người có biết vì sự đẳng trí của người mà suýt chút bản cung đã bị trách oan hay không?"

Lan Châu che đầu, cố tránh đi, à biết chủ nhân thể trạng mạnh mẽ nên lực chân rất mạnh, cộng với đôi hài gỗ kia, một cước giáng xuống cũng đủ làm người ta trọng thương.

"Quý Phi bớt giận, bệ hạ còn đang ngồi trên kia!" Hà phi khuyên can.

Đạp thêm hai cái Chung phi mới chịu ngưng hành động thất thổ của mình, khép nép cúi đầu trước hoàng đế: "Là thần thiếp dạy dỗ người dưới không nghiêm mới khiến bệ hạ lo lắng, là lỗi của thần thiếp mời đứng."

Võ Tương Minh lấy tay chống đầu: "Nô tài vô dụng thì cứ lôi ra đánh chết là được, không cần phải mất công!"

Chung phi lấp bắp kinh hãi: "N...nha đầu này là người thân cận của thần thiếp, nếu đánh chết thì thần thiếp còn biết tin dùng ai đây?"

"Được rồi, ngồi đi."

Và cứ như thế Chung phi an nhiên thoát khỏi vũng bùn lầy mà hung thủ đã cất công bày binh bố trận, một vài người trong tam phi không kìm được tức giận rủa thầm.

"Bệ hạ, nếu không phải Quý Phi thì thứ này từ đâu mà tới?" Ngô phi quyết không chịu buông tha cho kẻ địch.

"Trẫm nghĩ..." Ngón tay Hoàng đế chỉ về hướng Dạ Minh Châu bị bôi độc, giọng điệu uy nghi nhấn nhá:

"...thứ này chắc chắn là hàng giả! Là kẻ xấu muốn vu oan cho Quý Phi, làm ra viên ngọc giống hệt Dạ Minh Châu."

Đồ giả? Sao có thể là đồ giả được?

Thiện Lâm mang ánh mắt khó hiểu nhìn hoàng đế, hần cũng nhìn nàng, phong thái sáng ngời như rất tự tin với lập luận của mình.

"Các nàng thấy giả thiết này có hợp lý hay không?"

Điều phi liếc Dạ Minh Châu mà Hoàng đế gọi là "hàng giả" nằm trên khay, cười nói: "Thứ này trông cứ y như hàng thật, khó tránh chúng ta ai nấy đều nhìn lầm. Người làm ra món đồ giả này cũng bỏ nhiều tâm tư thật."

"Chắc chắn là hàng giả." Vô Tương Minh nhắc lại lần nữa, chắc nịch khẳng định.

"Dạ." Điều phi mỉm cười đáp.

"Còn nữa..." Hoàng đế nói thêm:

"...Chung Phi, nàng đem Dạ Minh Châu của mình về đi, đây dù sao cũng là công phẩm, đừng tùy tiện tặng cho người khác."

Chung phi ngưng động ba nhịp, nàng ta lau giọt mồ hôi trên trán, tuân mệnh đáp ứng: "Thần thiếp biết rồi."

Sắc trời đã gần tối, mây đen bay tới, có vẻ trời sắp mưa. Thị phi đã giải quyết xong, hoàng đế ngồi nghiêm chỉnh trở lại, đưa ra phán quyết cuối ngần muốn kết thúc mọi chuyện:

"Án này tạm thời gác lại tại đây, hôm sau trăm sẽ sai người điều tra cận kề, giờ các nàng lui đi."

Từ phi người phục, người không phục, mỗi người một suy nghĩ khác nhau nhưng chung quy đều không dám tỏ ra thái độ gì, ngoan ngoãn đứng dậy quy an: "Thần thiếp cáo lui!"

Thiện Lâm cũng đứng dậy, lui ra cùng họ, kịp thời thấy được một ánh mắt khác đang chăm chăm vào nàng, khỏi cần nói nàng cũng biết đó là kẻ nào.

Hần vẫn luôn nhìn nàng bằng cặp mắt đó, trước sau đều không có một chút thay đổi. Nàng cảm nhận được sự lãnh khốc, đáng sợ từ hắn.

Một tia bất an xâm chiếm lấy đầu óc Thiện Lâm, liệu hắn có đang nghi ngờ nàng cố tình sắp đặt chuyện này để hại Chung phi hay không? Lần trước hắn đã từng nghĩ nàng dùng thủ đoạn để trèo cao thì nỗi lo lắng của nàng càng cao hơn, vì rất có khả năng này.

...

Gánh nặng đang đè nén trong lòng Thiện Lâm chỉ hoàn toàn được vứt bỏ sau khi ra khỏi được Bảo Long cung.

Nàng quay qua quay lại mới biết bên cạnh hiện tại không có cung nhân nào đi theo cả. Cũng do ban nãy gấp rút quá, diện kiến được Hà phi nàng liền vội báo Tiêu Đình Tử trở lại Bách Hợp điện trông chừng Liên Thanh, báo hại bản thân phải về một mình.

Nhớ tới Liên Thanh, không biết muội ấy đã khá hơn chưa, hay vẫn còn bị giày vò bởi thứ độc được quái ác. Tối đây, chân Thiện Lâm đi nhanh thật nhanh.

"Chủ tử, cẩn thận một chút!"

Đi ngang qua Dã Sơn, Thiện Lâm tình cờ nghe thấy được tiếng của một nữ tử, và nàng nhận ra tiếng của người này. Là Diệu Nhi, chương sự cung nữ của Thanh Ninh cung.

Nàng tiến lên xem thử, quả nhiên là Hà Phi đang ở phía trước.

"Đức Phi nương nương!"

Hà Phi nghe thấy có người gọi mình, dừng chân, quay mặt lại, hình ảnh tiểu cung nữ gác ở tấm điện của cung Thanh Ninh ngày nào xuất hiện ngay trước mắt, điểm thay đổi duy nhất chính là bộ y phục dành cho phi tần trên người.

"Sao vậy? Có chuyện gì à?"

Thiện Lâm đối mặt Hà Phi, dù rất gần nhưng nàng lại cảm thấy có một rào chắn ngăn cách ở giữa. Từ sau ngày nàng được sắc phong, gần như chẳng có lần nào nàng ta chịu gặp nàng, hôm nay nếu không phải nàng một mực quý mãi ở cửa chính cung Thanh Ninh thì e là Hà phi vẫn tiếp tục muốn chiến tranh lạnh.

"Suốt khoảng thời gian qua nương nương luôn tìm mọi cách để tránh mặt Thiện Lâm, có phải Thiện Lâm đã làm điều gì không vừa mắt nương nương hay không?"

"Không hề." Hà Phi thân nhiên trả lời.

"Vậy thì tại sao nương nương..."

Hà phi liếc mắt ra sau, bảo đám cung nhân lui xuống rồi bước lên vài bước, nắm tay Thiện Lâm: "Vốn dĩ ngươi chẳng làm gì mich lòng bản cung cả."

Nàng hít thở nhẹ, nói tiếp: "Khi trước bản cung điu dắt ngươi tới Ngự Tiễn, Hoàng Hậu liền vu cho bản cung tội lập bè lập phái, bệ hạ tuy ngoài miệng nói bác bỏ chuyện này, nhưng bản cung biết tâm bệ hạ đã có vài phần kiêng kỵ, nếu còn tiếp xúc quá gần gũi với ngươi chỉ e là sẽ khiến sự nghi ngờ kia tăng cao hơn."

Thì ra là thế, nếu như vậy thì ngày hôm nay Thiện Lâm nàng đã quá lỗ mãng.

"Cũng do quá quần bách nên mới phải tìm nương nương, vì ngoài nương nương ra Thiện Lâm không biết nên cầu cứu ai khác."

Hà phi hiểu, a đầu này trong cung thân cô thế cô, chẳng có chỗ dựa nào cả, không thể trách được.

"Bỏ đi, gặp thì cũng đã gặp rồi, về sau hai ta không cần phải tỏ ra xa cách nữa, cứ như cũ đi."

Chiếc nhẫn trên ngón tay trắng nõn của Hà phi đang lung lay sắp rơi khỏi, nàng ta vội chỉnh lại, miệng bảo: "Thực ra vẫn còn rất nhiều người sẵn sàng vươn tay giúp, là ngươi không nhìn thấy mà thôi. Cục diện trên chính điện ban này có lẽ ngươi cũng tận mắt chứng kiến tường tận, người Chung phi gây thù không phải chỉ có mình ngươi, về sau cứ tùy tiện chọn một trong số đó là được."

Đúng, Chung phi xem ra còn có thù với rất nhiều người, điều này Thiện Lâm nắm gọn, chẳng hạn như Ngô Hiền Phi, lúc này ở chính điện nàng ta chỉ muốn đâm Chung Phi vào chỗ chết. Còn Diêu Thục Phi, tuy lời lẽ không hùng hồn như Ngô phi, ý tứ kín bưng, không rõ là đang giúp ai nhưng mỗi câu nàng ta nói ra sắc như dao nhọn, từng chữ ghim vào Chung thị, không rút ra được.

Nhẫn ngọc màu lục sau khi được chỉnh lại đã ngay ngắn nằm yên trên ngón tay mảnh khảnh của vị phi tử, không còn dấu hiệu bị rơi ra. Hà Phi an tâm buông thả tay mình, nhìn Thiện Lâm, ân cần nói: "Nhưng mà ngày hôm nay thiệt thòi nhất vẫn là ngươi, xem chút đã bị trúng độc"

Gió mạnh thổi tới, vạt áo Thiện Lâm phấp phới theo gió, nàng dùng tay chặn lại, miệng đáp: "Nương nương có nghĩ chuyện hôm nay là do cô ta ra tay hay không?"

"Ngươi đoán xem!"

Tất nhiên là nàng không cho là như thế, nàng lại cảm thấy còn có một người nào khác đứng sau tất cả chuyện này, và điều nàng không thể hiểu nhất chính là tại sao có tới tận hai Dạ Minh Châu giống hệt nhau?

Hoàng đế còn dám mở miệng nói là giả, chỉ có kẻ ngốc mới tin, ban này trong điện hỏi u tối, mắt ai cũng thấy được cả hai viên minh châu đều phát ra tia sáng mờ ảo tương đương nhau, do ý cương quyết với giả thiết của mình nên chẳng phi tần nào có gan phản bác.

"Có lẽ thật sự không phải là Quý Phi, còn Dạ Minh Châu giả kia, thứ đó..."

"Bệ hạ đã nói đó là giả thì đó là đồ giả, không ai có tư cách phản nài."

Thiện Lâm im bật, không nói thêm được gì.

Hà phi từng bị người ta hãm hại cho nên rất cảm thông cho Thiện Lâm, đề tay lên vai nữ nhân nọ, nói vài lời xem như an ủi: "Bệ hạ cũng đã nói sẽ điều tra, ngươi không cần phải bận lòng nữa, kẻ trong tối rồi sẽ bị đưa ra sáng."

"Dạ."

Nói chuyện cả buổi như thế, cả hai đều không nhận ra trời đã sẩm tối, trên không trung còn có một vài tia chớp đang nhấp nháy, chỉ chốc lát nữa sẽ có mưa to.

"Nơi ngươi ở xa xôi hẻo lánh, trời đã tối lại sắp mưa, dù sao đi nữa ngươi cũng là phi tần, đi một mình như thế không ổn lắm, có cần bản cung cho vài người đưa ngươi trở về hay không?"

Thiện Lâm từ chối, vì lúc này nàng chỉ muốn ở một mình.

"Hahahahaha!" Mới về tới cửa Cẩm Lạc cung Ngô phi đã tuôn ra một tràng cười to tới mức phá tan cả bầu không gian.

Ngày hôm nay nàng đi qua đi lại khắp hậu cung, nguyên khí vì vậy mà hao tổn, cười sáng khoái là thế nhưng ngay sau đó lại bị ho một trận dữ dội.

Ngô phi lấy khăn che miệng, ho đến sặc sụa, khăn lụa cũng nhoe nhoét máu.

Cung nữ Thuý Hạnh vuốt lưng nàng ta, lo lắng nói: "Sức khỏe của chủ tử không tốt, sao lại phải vất công đi lại nhiều như thế, lỡ như bệnh của người lại phát tác thì sao?"

Ném khăn lụa dính máu xuống đất, cổ họng Ngô phi vì ho nhiều nên khô khan khó chịu, nàng tự tay gót trà ra rồi uống một ngụm lớn, mặc kệ trà đã nguội lạnh.

"Sức khỏe của bản cung dù có không tốt tới mức nào đi nữa cũng không thể để bỏ lỡ vở kịch ngày hôm nay. Thúy Hạnh à, người có nhìn thấy nét mặt của Chung phi trên Bảo Long cung hay không?"

Ngô phi nhìn Thúy Hạnh, cười toe toét:

"Đó là nét mặt tái mét vì sợ hãi! Chung Quý Phi cao cao tại thượng không ngờ cũng có ngày bị rơi vào cảnh này! Thực sự đặc sắc a! Hahahahaa!"

Mặc dù đến cuối Chung phi vẫn thoát nạn nhưng Ngô phi vẫn rất vui.

Mặt nàng đã rất gầy guộc, tròng mắt thâm đen, khoe miệng còn động lại hàng máu đỏ tươi sau trận ho dữ dội kia, bộ dạng chủ tử hiện tại giống hệt như yêu nữ ăn thịt người, Thúy Hạnh sợ phát khiếp.

Còn đâu vị Hiền Phi nương nương có nét đẹp khuynh quốc khuynh thành, áp đảo tứ phương năm xưa?

"Chủ tử, có cần nô tỳ gọi thái y tới hay không? "

"Không cần!"

Ngô phi gạt Thúy Hạnh ra, chìa tay cầm lấy hộp gỗ nằm cạnh khay trà, bên trong chứa một hũ nhỏ khác. Chiếc hũ này chuyên được dùng để đựng cao được, kem dưỡng. Hình dáng được thiết kế tinh xảo, giống hệt vỏ ngọc trai.

Nàng đưa cho Thúy Hạnh: "Đem thứ này bỏ vào lò lửa đi!"

Thúy Hạnh đáp ứng, dùng hai tay đón lấy. Ngô phi vẫn thấy có chút gì đó không yên lòng, dặn dò kỹ càng: "Nếu người không muốn chết thì tuyệt đối không được mở ra hoặc chạm vào thứ bên trong. Hiểu chưa?"

Biểu hiện của Ngô phi rất mờ ám, Thúy Hạnh không thể nắm bắt được điều gì từ chủ nhân cả, chỉ có thể ngoan ngoãn phục mệnh.

Nhưng vì quá tò mò, lúc ra khỏi cửa tấm cung đã lén lút mở xem thử.

Ngoài thứ chất lỏng trong suốt như nước ra thì chẳng có gì khác cả!

Chung phi đã giữ nguyên nô khí từ lúc đi ra từ Bảo Long cung cho đến khi về tới thiên điện Càn Tường cung, dường như không có trạng thái người giận.

Lan Châu sai người cắt Dạ Minh Châu, đồng thời chạy tới diu chủ tử, đáng tiếc hảo ý của à lại bị Chung phi đẩy ra, còn lớn miệng quát: "Lời đám cầu nô tài được lệnh đem Dạ Minh Châu tới Bách Hợp điện ra sân, toàn bộ đồng loạt đánh gãy chân cho bản cung!"

"Nương nương à, có gì cứ từ từ nói." Lan Châu khuyên giải.

"Một lũ phế vật! Làm việc lại không cẩn thận, để kẻ khác động tay động chân, gây ra tai họa hôm nay!" Chung phi gầm gừ, chỉ muốn nhai tươi nuốt sống một ai đó.

"Đừng nóng giận quá, sẽ tổn hại tới phụng thể. Và lại chuyện này chẳng phải đã được giải quyết hết rồi hay sao? Vương công công khi tới đây lục xét đã tìm thấy Dạ Minh Châu trong tấm cung, dù không biết tại sao nhưng vẫn có thể xem là tai qua nạn khỏi rồi." Mặt phượng của Chung phi chuyển thành màu đỏ ngầu, lia mắt nhìn Lan Châu: "Sự tình đơn giản như thế mà người cũng không thể nhìn ra được ư? Cái thứ đó vốn dĩ không phải là của bản cung!"

Nhờ chủ tử nới câu đó Lan Châu mới ngộ ra: "Cũng phải, buổi sáng là đích thân nô tỳ sai người dẫn người mang đi, không có khả năng viên minh châu đó tự dịch chuyển về đây. Vậy còn viên được tìm thấy là của ai?"

Tay Chung phi nắm lại thành nắm, móng vuốt bám chặt vào lòng bàn tay, gần như xuyên thủng qua lớp da tay mỏng manh. Nàng ngẩng mặt lên nhìn trần điện, giọng run run: "Tây Vực chỉ gửi tới hai quả Dạ Minh Châu, bản cung giữ một, viên thứ hai là ai đang giữ có lẽ người cũng đã biết."

Lan Châu nghe tới đó cũng run theo, dùng tay bịt miệng mình lại.

"Bệ hạ là kẻ mặt Chung gia nên mới giữ sự trong sạch cho bản cung, tính toán hết mọi chuyện. Lan Châu! Có phải bệ hạ đang nghi ngờ bản cung là kẻ ra tay hay không? Cái chết của Chỉ Lôi lúc trước cũng không phải do bản cung làm, bệ hạ vẫn nghi ngờ ta. Nếu như lần này..."

Cho tới khi máu trong lòng tay đã tuôn chảy Chung phi mới chịu thả lỏng tay mình, đầu óc luống cuống, quên mất cả cảm giác đau.

"Người chớ đa nghi quá, nô tỳ nghĩ không chừng bệ hạ biết chắc người vô tội nên mới cố tình làm chuyện này."

Những gì Lan Châu nói không phải không có lý, chỉ có điều nàng cảm thấy nguy hiểm còn trùng trùng, sự việc tại chính điện hôm nay khó lòng mà cho qua dễ dàng.

"Nô tỳ thấy việc đáng để tâm nhất chính là thứ Ngũ Hành Dược được thoa lên Dạ Minh Châu mới đúng, đồ của nương nương rõ ràng sạch sẽ không có

vấn đề, chất độc kia chắc chắn là được bôi lên sau khi đã được đem vào cửa điện Bách Hợp. "

Chung phi giờ tay lên, nhìn máu đào từng giọt chảy ra từ tay mình, đau đớn đối với nàng chẳng là nghĩa lý gì. "Chỉ có hai khả năng mà thôi! Một là có kẻ thứ ba âm thầm ra tay! Còn hai..."

Con giận một lần nữa bùng phát, tông giọng nàng cứng rắn, nghiền nát tất cả:

"...Còn hai là con tiện nhân Anh thị đang đóng kịch, một mình dàn xếp hết hết thảy!"

Tần Lập đã đứng ngoài cửa Ngự Thư phòng gần cả canh giờ mà vẫn chưa được truyền vào, lòng hần bộp chộp không yên. Bên ngoài trời tối, mưa thì lớn, cửa cung đã đóng lại từ lâu, dự là phải nán lại trong cung một đêm.

Canh giờ thứ hai đã điểm nhưng vẫn không có động tĩnh gì, chân Tần Lập lại mỏi nhừ. Vào thời điểm hần thật sự đã sắp mất hết kiên nhẫn. Vương Thanh Mục mới bước ra.

"Tần đại nhân, mời vào!"

Ông ta xuất hiện như một vị cứu tinh vậy, Tần Lập thở phào, đi theo hần.

"Vi thần xin thỉnh an bệ hạ!"

Võ Tương Minh ngồi bàn duyệt sớ, mắt chăm chú nhìn quyển y sách cũ kỹ trên tay, hỏi: "Có biết trẫm gọi khanh tới là vì việc gì hay không?"

Mồ hôi trên trán Tần Lập chảy lấm tấm, hần lấy tay lau đi, đồng thời đáp: "Vi thần chỉ là một thái y thấp bé, không dám thăm dò thánh ý của đương kim bệ hạ, nhưng vi thần đoán rằng ít nhiều có liên quan tới việc của Quý Phi và Bách Hợp điện chiều nay."

"Đoán đúng lắm!"

Võ Tương Minh quan sát từng góc của cuốn sách, hần chỉ muốn mở mắt to ra nữa để được nhìn kỹ hơn bên trong.

"Suốt hai canh giờ qua trẫm sai người làm theo công thức trong y sách này, kết quả đúng là đã chế ra thứ độc giống hệt như người đã nói."

"Phụ thân của vi thần hành y, trời nam đất bắc đều đã đi qua, tìm hiểu được nhiều vị thuốc và độc được, những thứ được viết bên trong là tâm huyết cả đời của ông ấy." Cố tình nhắc tới cha mình.

Chân mày Võ Tương Minh nhíu lại thấy rõ: "Cha của người...có phải tên là Tần Hoành hay không?"

Tần Lập ngẩng mặt lên: "Bệ hạ biết ông ấy? "

Ném cuốn y sách lên bàn, Võ Tương Minh nói: "Tần Hoành chính là người đã trị bệnh cho tiên hoàng vào khoảng thời gian trước khi băng hà, trẫm gặp ông ta vào lúc đến thăm bệnh, cũng đã có dịp thấy quyển y sách cũ nát "đặc biệt" này, thời điểm người ở chính điện đem ra trẫm đã kịp thời nhớ tới."

Hoàng đế cảm tách trà lên cửa miệng, chợt nhớ tới điều gì đó, liền dừng động tác lại, nhìn Tần Lập: "Tần đại phu nổi danh khắp dân gian, tiên hoàng là nhờ ông ấy nên mới có thể khỏe mạnh sống thêm được một thời gian, y thuật xem như cao minh bậc nhất thiên hạ, người mang danh là con trai ông ta, bên người còn giữ cuốn sách này, tại sao tới giờ vẫn chỉ là một thái y nhỏ ở Thượng Dược cục?"

Mặt mày Tần Lập trầm ngâm, buồn bã tràn trề: "Do vi thần vô dụng, chưa thể lãnh hội hết được thiên phú thì phụ thân đã mất, thời gian vào cung cũng chỉ gần hai năm, tạm thời vẫn chưa tạo được tiếng vang gì. Nhưng thần tin rằng ông trời không phụ lòng người, rồi sẽ có một ngày vi thần có thể hoàn thành đại nghiệp mà thân phụ đã để lại."

"Vậy à?" Võ Tương Minh nhỏ giọng, liếc tới thứ trên bàn, bảo:

"Quyển y sách này nếu rơi vào tay lang y tốt chắc chắn là vật hữu ích để giúp đỡ vạn dân. Nhưng nếu...rơi vào tay những tên lang băm có lòng dạ xấu xa đây là thứ hại người! Trẫm từng có cơ hội tương kiến Tần tiên sinh, thậm chí còn sinh lòng khâm phục ông ấy vì tâm lòng bao dung, lang y từ mẫu, đích thực là một người tài đức hội đủ. Hoàng gia từng có ý định mời Tần tiên sinh ở lại trong cung, tiếc là ông ấy một mực từ chối, không ngờ mới mấy năm không gặp mà đã tạ thế. Gặp được con trai của Tần Hoành là người trẫm thật sự rất vui, hy vọng rằng người sẽ giữ được tâm lòng từ mẫu như lệnh tôn, một lòng giúp đỡ cho bá tánh."

"Thần minh bạch."

Võ Tương Minh gật đầu, bắt đầu uống trà, vị ấm từ nước trà từ cổ họng đi vào sâu bên trong cơ thể hần, cái lạnh quanh quần nơi đây nhanh chóng bị xóa tan đi, làm tinh thần của vị hoàng đế trở nên thoải mái hơn.

"Dù nói là không thể sánh bằng phụ thân của mình nhưng có thể vào được Thái Y viện thì y thuật chắc chắn không phải tầm thường, khanh quay về đi, từ nay khanh chính là Thống phán của Thái Y viện, cố gắng mà giữ chức vụ này thật tốt, đừng phụ lòng Tần tiên sinh dưới suối vàng."

Tần Lập nghe mà giật mình.

T...Thống Phán? Phẩm vị ở Thái Y viện được chia làm sáu cấp, chức Thống Phán này có thể xem là tam phẩm, chỉ sau Viện Phán và Phó Viện Phán, Tần Lập có năm mơ cũng chưa từng ngờ tới mình cũng có, ngày được phong làm Thống Phán.

"Ta on bệ hạ! Ta on bệ hạ!"

"Lui ra ngoài đi!"

"Vi thần cáo lui."

Tên thái tử tuổi đã đi, ngoài tiếng mưa ra thì ở đây không còn bất cứ âm thanh nào khác.

Mùi trầm hương lan toả khắp thư phòng, Võ Tương Minh nhắm mắt nhưng không ngủ. Nghĩ tới thị phi trong cung mãi không chịu dứt, chuyện cũ chưa qua chuyện mới đã ập tới, làm cho tâm hấn rối loạn không yên, chỉ có mùi trầm hương này mới có thể khiến tâm hấn tĩnh lại, xua đi ranh đua ngoài kia.

Đêm nay hấn nên nghỉ dưỡng thật tốt coi như lấy sức, ngày mai sẽ là một ngày mệt nhọc vì phải thu dọn tàn cuộc mà đám phi tử đã để lại.

Cho tới thời điểm này là đã gần bảy ngày Lý Hoàng Hậu núp trong Thượng Dương cung, chẳng biết nàng ta đang sợ điều gì mà phải trốn chui trốn nhủi như thế, thật chẳng giống với khí thế cao ngạo trước đây chút nào.

Giờ đã là giờ tỵ mà Hoàng Hậu vẫn chưa ngủ, phụng bào trên người chưa thay, trang sức và trâm cài cũng chưa tháo.

Mưa càng lúc càng lớn hơn, chưa có chút dấu hiệu nào là sẽ tạnh, trong tấm điện không bật đèn, tối tăm không nhìn thấy được gì.

Lý Hoàng Hậu ngồi vật vờ bên giường lớn, mặc kệ tất cả mà ngồi đây suốt nửa ngày trời, bụng nàng phát ra tiếng ồ ồ, ngấm lại mới biết là mình vẫn chưa ăn gì.

"Người đâu! Mau đem thức ăn vào đây!"

Chỉ có duy nhất tiếng mưa ào ạt đáp lại lời nàng, ngoài ra không còn ai khác lên tiếng.

"Người đâu! Các người chết hết rồi có phải không?"

Nàng đứng dậy, nhớ lại lúc trưa nay đã đuổi hết cung nhân ra ngoài, còn nói rằng nếu dám bén mảng vào sẽ lập tức đánh chết. Thế là bọn chúng lại tưởng là thật, bỏ một mình nàng trong Thượng Dương cung rộng lớn.

Từ đâu mà nàng lại có một đám nô tài vâng lời như thế chứ?

Lý Linh Hoa tự thề với lòng rằng nếu nàng có thể sống sót qua con đói đêm nay nhất định sẽ tổng hết đám cầu nô tài kia đi, không cho ở lại đây nữa!

Con đói đã lấn át hết trí, nàng nhìn tới nhìn lui gian điện chỉ có nồi nước trà, ngoài ra chẳng còn gì khả để bỏ bụng.

Mệt nhọc đi tới bàn trà, gót ra uống tạm bợ.

Gió ngoài kia mạnh như bão, vù vù thổi tới, cửa sổ vốn đã đóng kín bùng lại bị rung lắc dữ dội. Giọt nước mưa thì to như hạt sỏi, lộp bộp rơi xuống mái ngói, trong điện thì không có chút ánh sáng, điều này làm nàng thấy hơi sợ.

Hoàng Hậu muốn quay về giường ngủ, bất ngờ sầm sét xoẹt ngang qua, nhờ tia sáng của sấm chớp mà tấm điện sáng lên vài nhịp.

Trong thứ ánh sáng chớp nhoáng đó, nàng thấy được một bóng người mập mờ mặc y phục màu tím ngự ngay cửa điện.

"Aaaaaa!" Hoàng Hậu hét lên.

"Đừng sợ! Là thần thiếp đây!" Chất giọng mềm mại như gió thu từ phía bóng tím mờ ảo cất tới.

Lý Hoàng Hậu run sợ giật lùi ra phía sau, hoàn hồn lại khi nghe được giọng của kẻ trước mặt, tay chỉ về đó, gượng dõ nói:

"Là người ư? Có biết suýt chút đã hù chết bản cung rồi hay không?"

Diêu Thục phi suýt chút đã cười ra mặt vì bộ mặt sợ hãi đáng tức cười của Hoàng Hậu, quả thật rất khả ái. "Là thần thiếp không tốt, xin nương nương bắt giết."

Lý Hoàng Hậu ngồi vào ghế gỗ, đành hanh nói: "Khuya như thế rồi người còn tới đây làm gì?"

Cách duy chuyển của Diêu phi như một con măng xà, là lướt tới gần Hoàng Hậu, mặt lạnh lùng hỏi: "Nương nương không nhớ? "

"Ta nhớ ra rồi." Hoàng Hậu nhanh miệng trả lời: "Sự việc ngày hôm nay bản cung tuy không có mặt nhưng ít nhiều vẫn nắm được vài phần."

Điều phi hài lòng ngồi xuống bên nàng ta, cười nói: "Mọi chuyện gần như đã sắp xếp ổn thoả, không để lại dấu tích gì, kẻ cần phải gánh tội thay cũng đã gánh hết."

"Xi!" Hoàng Hậu khinh thường ra mặt: "Chẳng phải ả vẫn thoát tội hay sao? Còn cả Viên Dạ Minh Châu thứ hai, thứ đó từ đâu mà có? "

Câu hỏi ngu đần này làm Điều phi phải ngán ngẫm, lắc đầu giải thích cặn kẽ: "Chung gia thế lực lớn, sao bệ hạ có thể vì một phi tần thấp bé mà làm quan hệ với Chung gia rạn nứt? Còn Viên Minh Châu thứ hai kia chẳng qua là bệ hạ dàn xếp qua loa cho xong chuyện thôi."

"Người nói cũng đúng."

"Mặc dù nói là Chung thị đã thoát tội nhưng chung quy thị phi cũng là từ ả mà ra, cho nên, đây chính là thời điểm thích hợp nhất để nương nương bề quan áp chế tần phi thất đức."

Lý Hoàng Hậu vừa nghe vừa gật đầu, tay phải chạm tới vòng ngọc phi thúy ở cổ tay trái, bất giác hình ảnh hoàng đế hiện ra trong đầu nàng, cảm giác bức rức cứ thế mà kéo đến.

Từ trước tới nay nàng mang danh là sát phạt không nương tay, nhưng tất cả đều là thưởng phạt đúng tội, cũng từng nghe lời Điều Thực Phi đi hại người nhưng đó chỉ đơn giản là mấy mưu kế nhỏ lật vật để thị uy trước chúng phi.

Cái thủ đoạn độc ác như Ngũ Hành được kia là lần đầu tiên nàng làm, khi nghe nói thứ đó hành hạ người ta sống không bằng chết thì lương tâm nàng bồn chồn không yên, cảm thấy

cẩn rứt, mặc dù đầu đến cuối nàng chỉ gián tiếp chứ không hề ra tay.

"Thực phi, người có cảm thấy chuyện này có hơi quá tay hay không? Lỡ như bệ hạ điều tra ra chúng ta..."

"Suýt!" Điều phi để ngón trở lên cửa miệng.

Sấm sét bên ngoài rầm vang, tầm điện lằn nửa pháp phòng bởi tia chớp, gương mặt Điều phi nửa tối nửa sáng.

"Đã đi tới bước này rồi nương nương còn cảm thấy hối hận hay sao?"

"Bản cung chỉ đơn giản là cảm thấy..."

"Đừng lo." Điều phi dỗ dành Hoàng Hậu như một đứa trẻ: "Mưu kế đó không phải nương nương nghĩ ra, việc cũng không phải nương nương làm. Sợ gì chứ?"

"P...P...Phải rồi nhỉ, tại sao bản cung phải lo sợ chứ?" Hoàng Hậu lặp bập.

"Và lại bệ hạ có điều tra như thế nào đi nữa cũng không thể tra ra nương nương được, cùng lắm thì cứ để Hiền phi chịu hết, hai chúng ta vô tội." Điều phi ung dung nói, đáng về đứng xem nhẹ mọi thứ.

Nhờ Điều phi mà Hoàng Hậu đã yên tâm hơn, rút vòng phi thúy ra ôm chặt vào lòng: "Được, cứ làm theo lời người nói."

Điều phi nhìn chiếc vòng được Hoàng Hậu ôm chặt, đáy mắt nàng trở nên tối tăm. Gần hai năm trước nàng ta đã từng sợ y làm vỡ vòng ngọc này, đường đột chạy tới cung của nàng khóc lóc nháo nhào, may mắn là nàng đã tìm thợ giỏi sửa lại, không quên cho thêm vài thứ vào.

Quả nhiên tới giờ Lý thị vẫn còn đeo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chương 78

Tình trạng Liên Thanh không chút chuyển biến nào, thậm chí còn tồi tệ hơn.

Tần Lập được lệnh tới đây chữa cho Liên Thanh, nàng nghe huynh ấy bảo rằng chất độc đã thấm vào tận sâu trong da, con ngựa cứ tiếp tục hoành thành, muối ấy lại không nhẫn nhịn được, cào quá mạnh ngược lại còn khiến da thịt hư tổn thêm. Tới giai đoạn cuối lần này không đơn giản là ngứa nữa mà cả con đau cũng kéo tới.

Hai cảm giác khó chịu xen lẫn đau đớn ấy pha trộn vào làm Liên Thanh giết người dữ dội, may mắn là có người này ra ý chối muối ấy lại, nếu không chỉ

sợ a đầu đó sẽ đập đầu tự vẫn mất.

Hiện tại đã được băng bó, nhưng độc tính vẫn không chịu dừng, từ bàn tay đã dâng lên tới vai. Đôi tay của Liên Thanh vì bị chất độc hủy hoại mà đã hoàn toàn biến thành một khúc thịt thừa, không thể xử dụng được nữa. Điều duy nhất mà trên dưới Bách Hợp điện có thể làm chính là cầu nguyện cho Liên Thanh sớm ngày tai qua nạn khỏi.

Người điềm tĩnh như Hải Nghi nhìn thấy tình cảnh này còn không chịu được, nói gì đến nữ tử cực kỳ mềm yếu là Mộc Lan.

"Kẻ này thật độc ác! Phải nói là mất hết nhân tính!" Mộc Lan thấy oán giận thay cho Liên Thanh, oán giận nguyên rủa kẻ hại người: "Lòng dạ như vậy, sớm muộn cũng sẽ gặp quả báo!"

Hải Nghi lặng thinh, nàng biết Thiện Lâm đang buồn lòng, muội ấy viện cớ đi nấu cháo chẳng qua là không muốn phải nhìn Liên Thanh thống khổ nữa, bản thân lại sinh ra cảm giác tội lỗi.

Trông khi nàng trên danh nghĩa là tỷ tỷ kết nghĩa mà lại quá vô dụng, nghĩa muội của mình nhiều lần va vào biến cố mà chỉ biết tro mắt nhìn, thân là nghĩa tỷ thật quá hổ thẹn.

...

Bách Hợp điện là điện nhỏ cũ kỹ, nếu không được quét dọn mỗi ngày thì không biết chỗ này sẽ hoang tàn thế nào nữa. Phòng bếp được xây ở nơi khuất nhất, bụi bặm nhiều đến không xuể, dù đã lau dọn kỹ càng cũng chưa thể tống hết sự ngột ngạt của khói lửa nghi ngút do phải nấu ăn mỗi ngày.

Thiện Lâm đứng ngoài cửa cũng đủ để bị cái không khí trong đó áp bức.

Chỗ này hoàn toàn không thích hợp cho những ai bị chứng thờ ơ yếu, chỉ cần vào đây một khắc đã có thể làm người ta ngạt thở đến chết. Nhưng rất may mắn là phòng bếp có cửa sổ, nhờ vậy nên cũng thông thoáng hơn được phần nào, người đang nấu cháo ở trong đó là Liên Nhu.

Thiện Lâm luôn tự nhủ với bản thân rằng mình là kẻ hại Liên Thanh, khi nghe Tần Lập bảo rằng Liên Thanh khó mà qua khỏi thì nàng lại càng dằn vặt hơn. Nàng muốn đích thân chăm sóc Liên Thanh, cho đến khi giải được độc tố trên tay muội ấy, những chuyện khác từ từ mới tính.

"Muội không cần phải gánh hết mọi tội lỗi như thế..."

Tiếng nói đồng dạng, dịu dàng của người tỷ tỷ thân thiết truyền đến bên tai Thiện Lâm.

Quen biết hơn một năm nhưng dung mạo của Nam Hải Nghi so với khi xưa hoàn toàn không hề có chút gì thay đổi, thậm chí còn xinh đẹp thướt tha hơn. Có lúc Thiện Lâm còn so sánh tỷ ấy với nữ nhân xinh đẹp nhất hậu cung là Chung phi, hai người đó quả thật là một chín một mười.

"...vì sự thật đây không phải lỗi của muội."

Thiện Lâm cúi mặt, không dám nhìn Hải Nghi một cách trực diện: "Nhưng nguyên nhân vẫn là từ muội mà ra."

"Nghe nói bệ hạ đã cho người đi điều tra, có kết quả chưa?"

Khăn lụa trên tay bị vịn đến nhăn nhúm, Thiện Lâm buồn lòng, ảm đạm trả lời: "Tìm được rồi, kẻ ra tay chính là một gã thái giám hầu ở Càn Tường cung, vì nhiều lần bị Quý phi đánh nằng mà sinh ra hận ý, dùng Dạ Minh Châu *giả* hại người, ngấm độc hết tội lỗi lên Quý Phi. Nhưng mà..."

Nhưng mà nàng không tin!

Không cần nói hết Hải Nghi vẫn hiểu câu sau Thiện Lâm muốn nói điều gì.

Hoàng đế mang tiếng là đang bảo vệ Chung phi thế mà lại dùng một tên thái giám ra gánh tội, như thế chẳng phải là quá qua loa hay sao? Có thật là y đang muốn bảo vệ Chung phi hay không đây?

Hải Nghi phải khâm phục người đã đứng sau chuyện này, Chung Quý Phi cách đây mấy hôm vẫn còn hồ hởi đắc ý mình là kẻ chiến thắng trong cuộc chiến ngầm lẫn lộn, không ngờ rằng trong phút chốc lại bị giáng một phát mạnh, cả hậu cung giờ đã ngấm vào một mình Chung thị, còn suýt chút đã trừ khử được cả tân phi tân là Thiện Lâm.

Trong thời khắc này Hải Nghi dường như đã mường tượng ra người đang hô phong hoán vũ mà không ai hay biết đó.

"Theo muội thì tên thái giám đó có phải kẻ mà mọi người cần phải bắt hay không?"

"Muội không biết." Thiện Lâm cụt lủn trả lời, thật tình là nàng không biết, cũng không quan tâm người phải chịu trận đó, việc nên làm bây giờ chính là chữa trị cho Liên Thanh.

Tần Lập và mấy vị thái y kia ai cũng bảo muội ấy không cứu được nữa, nàng không tin, dù giá nào đi nữa nàng vẫn phải tìm cho bằng được giải pháp.

"Hoàng Hậu?" Hải Nghi bất ngờ cất tiếng, tông giọng tỷ ta mềm mại như sương tuyết, xa cách trùng trùng.

Gió thu thổi tới, Thiện Lâm quên mất giờ đã gần cuối thu, thời tiết mang mang sự lạnh lẽo cô liêu, thế mà nàng chỉ mặc một bộ thường phục màu lam mỏng đơn giản, không có áo khoát bên ngoài. Con tê tái truyền đi khắp thân thể nàng, nàng run người, lui vài bước vào trong mái hiên tránh gió, sắc mặt nhợt nhạt nhìn Hải Nghi:

"Tỷ cho rằng là Hoàng Hậu ra tay?"

Cũng không phải không có khả năng, bởi trước kia Lý Hoàng Hậu từng suýt chút lấy mạng nàng bằng gậy roi, còn muốn nàng sống không bằng chết, mấy ngày nay nàng ta lại núp mãi trong Thượng Dương cung, rất có thể là nàng ta đang muốn tránh mọi sự nghi ngờ của hoàng đế rồi để bề ra tay.

Tuy nhiên, nàng nghĩ Hoàng Hậu thật sự vô can, chỉ cần tiếp xúc vài lần đã đủ biết Hoàng Hậu chỉ là loại người to mồm, thủ đoạn kia lại quá tàn độc, Lý thị không giống tuýp người có thể gây làm ra chuyện như thế.

"Tiểu chủ, nô tỳ đã nấu xong rồi!" Liên Nhu từ bếp bung ra một bát cháo nóng hơi hơi.

"Đề ta." Thiện Lâm nhận lấy, nàng muốn đích thân mình đưa tới và đút cho Liên Thanh.

...

Liên Thanh nằm cõn tròn như con giun đất, quần quai trong đau khổ, Thiện Lâm không biết Liên Thanh đã trải qua những gì, nhưng nàng chắc chắn cảm giác đó cực kỳ tệ hại.

Tay Liên Thanh đã được bó kỹ lưỡng, hiện a đầu đó đã nằm yên một chỗ, không quấy nữa. Thiện Lâm bung bát cháo còn nghi ngút khói đến bên muội ấy, ân cần nói:

"Có ổn hơn hay chưa?"

"Đ...đỡ hơn trước một chút...nhưng mà...con ngựa còn rất nhiều! Nô tỳ...còn thấy rất đau!" Cổ họng Liên Thanh khô khốc, nói ra mấy câu khêu khào không rõ chữ, nếu không nghe kỹ chắc chắn sẽ chẳng thể hiểu được muội ấy đang nói gì.

"Thái y nói chất độc đã lan ra khắp cả người muội, ẩn nấp dưới da, cho nên mới sinh ra cảm giác ngứa không dừng. Nếu mạnh tay cào vào sẽ làm da thịt bị chóc ra nhiều hơn, hãy cố nhịn."

Liên Thanh ngóc đầu lên, đầy mắt ngấn lệ, rưng rưng nói: "Có phải đôi tay của nô tỳ từ nay không thể sử dụng được nữa hay không?"

Thiện Lâm múc một thìa cháo lên, lại ngưng động giữa không trung, nàng cúi mặt, cổ kim nén thứ cảm xúc đang cố bộc phát ra, hòng nàng tắc nghẽn, không biết mình nên trả lời thế nào để muội ấy yên tâm.

Nàng muốn trả lời là phải, nhưng lương tâm mách bảo rằng muội ấy đã đáng thương lắm rồi, không nên chịu thêm dả kích nào nữa.

Tuổi của Liên Thanh còn rất nhỏ, ở độ tuổi đó lẽ ra nên vui đùa hí hửng, tung tăng ở chạy nhảy ngoài kia, cùng các tỷ muội học những thứ như may vá thêu thùa. Lớn thêm vài tuổi thì gặp được ý trung nhân, cùng người đó thành thân, sống bên nhau hạnh phúc, phần đời còn lại dành cho việc thờ chồng dạy con, đối với nữ nhân mà nói chỉ nhiều đó là đủ.

Liên Thanh hoàn toàn không đáng phải chịu tai họa này.

...

Liên Nhu hầu cạnh chủ tở hai người họ, nàng cũng không chịu được mà bật khóc: "Liên Thanh à, chủ tử đã nói rằng sẽ tìm mọi cách để chữa đôi tay của muội, muội cứ yên tâm. Trước nay muội chưa từng làm điều xấu gì, tỷ tin ông trời sẽ không bạc đãi người tốt."

Liên Thanh nghe thế mới chịu yên lòng, nở nụ cười yếu ớt: "Phải rồi, nô tỳ chưa từng làm chuyện xấu, trước kia thỉnh thoảng nô tỳ vẫn hay bỏ thí tiền cho ăn mày, như vậy coi như là đã tích được công đức, lão nhân gia sẽ giúp nô tỳ vượt qua kiếp nạn này!"

Phải cố gắng hết sức Thiện Lâm mới chặn nước mắt lại được, vậy mà vẫn thất bại. Giọt lệ bi thương ào ạt chảy ra, nàng không muốn Liên Thanh thấy mình đang khóc, cố ý quay mặt đi, lấy khăn lụa lau sạch.

Muỗng cháo lúc này đã bị nàng sợ ý làm đổ hết, nàng gắng gượng múc muỗng khác, thoĩ kỹ, kê ngay miệng Liên Thanh: "Trước hết phải ăn xong hết bát cháo này đã, sau đó mới khoẻ được."

Liên Thanh vâng lời, há miệng ngậm muỗng cháo trắng, chậm chạp nuốt xuống, trông muội ấy hết như một con tiểu meo.

"Tiểu chủ." Liên Thanh gọi he thê.

"Hửm?" Nghe thấy tiểu a đầu gọi mình, Thiện Lâm buông bát cháo xuống, lắng tai nghe.

"Nô tỳ có có một thỉnh cầu mạo mụi, không biết... "

"Nếu ta giúp được, ta sẽ tìm mọi cách."

Liên Thanh còn tưởng tiểu chủ sẽ mắng mình, hoá ra lại không, tiểu a đầu chớp được thời cơ liền mắt long lanh nhìn Thiện Lâm:

"Mấy tháng trước nô tỳ nhận được thư nhà, bên trong đó có nói rằng mẫu thân của nô tỳ gặp bạo bệnh, sợ là sẽ không qua khỏi mùa đông năm nay, muội muội thì còn quá nhỏ tuổi, không thể chăm sóc cho mẫu thân được, họ hàng lại ở xa không tiện đến thăm. Nô tỳ...muốn được xuất cung một chuyến, chăm sóc mẫu thân."

Thiện Lâm im lặng, chân tay Liên Thanh vì bị cột nên chẳng ngồi dậy được, chỉ có thể mặc kệ con ngựa mà vùng vằng cơ thể, khẩn thiết cầu xin tiếp:

"Nô tỳ hứa! Sẽ nhanh chóng trở về, không để tiểu chủ đợi lâu!"

Thiện Lâm cười xoa, lấy tay xoa xoa mái tóc đen khô ráp của Liên Thanh, nói: "Được, được, ta đồng ý!"

Sắp được gặp lại mẫu thân và muội muội, Liên Thanh mừng phát khóc, đôi mắt trong sáng đơn thuần ngấn lệ, không dứt lời tạ ơn:

"Đa tạ tiểu chủ! Đa tạ tiểu chủ!"

Nam Hải Nghi và Tô Mộc Lan vẫn chôn chân ở cửa, mọi việc đều được họ thu hết vào mắt, thế nhưng lại không ai lên tiếng, chỉ trầm ổn quan sát.

Chắc có lẽ do Hải Nghi quá nhạy cảm, vì nàng cảm thấy Thiện Lâm thay đổi rất nhiều, khác xa so với khi xưa.

Nàng thỉnh thoảng nghĩ tới lần đầu tiên mình và Anh Thiện Lâm gặp gỡ, có lẽ là ngay trong khoảng thời gian này của một năm trước, lá phong đỏ nhún chìm vạn vật, khung cảnh lãng mạn, phong nhã, khí trời bình yên tĩnh lặng. Nàng ở thuy đình đánh khúc "*Phận Thuyền Quyên*", Thiện Lâm ngồi ở góc gần đó chăm chú hưởng thức.

Khi đó muội ấy hoạt bát vui vẻ, cười tươi rạng rỡ.

Phải, nụ cười của Thiện Lâm rất đẹp, dung nhan muội ấy không kiều mị sắc sảo như Hoàng Hậu, không kiều diễm thướt tha như Chung phi, không đoan trang thanh tú như Hà phi, cũng chẳng khả ái bằng Mộc Lan,... Nói chung nữ nhân tên Anh Thiện Lâm không phải nhân tố quá đặc sắc trong hậu cung.

Nhưng không có nghĩa là Thiện Lâm sẽ chìm xuống đáy.

Hải Nghi cảm ra được có một thứ sinh khí kì lạ bao bọc bên người vị muội muội ấy, gương mặt thanh tú đầy sức sống, đặc biệt là nụ cười rạng ngời toả nắng sáng soi vạn vật. Nụ cười đó tựa như sắc xuân nở rộ giữa mùa thu u buồn ảm đạm, bao nhiêu phiền não của Hải Nghi bị xua đi hết chỉ vì nụ cười đó.

Nàng dám cam đoan người sở hữu nụ cười đẹp nhất trên đời này là Thiện Lâm!

Chỉ có điều, tai ương liên tục ập tới, nụ cười đẹp để đó đã sớm phai đi, sự ung dung tự tại của Thiện Lâm từ lâu đã biến mất, chỉ còn mỗi vẻ điềm tĩnh lạnh lùng, xa cách.

...

Hải Nghi cùng Mộc Lan sánh vai nhau đi trên con đường dài rộng lớn của Hoàng Thành, tâm trạng của cả hai nặng nề, chất chứa điều mà không nói ra được.

Thấy sắc mặt tiểu muội không tốt, Hải Nghi quan tâm hỏi: "Vừa gặp chuyện không vui à?"

Mộc Lan thờ nhẹ, cười nhợt nhạt, cố tỏ ra như không có gì: "Hôm nay muội bị phong hàn, làm thất lễ trước tỷ ty rồi."

Cách trả lời đó làm Hải Nghi phải ngạc nhiên, từ bao giờ muội ấy học được cách nói chuyện nho nhã thế? Sắc mặt như vậy cũng không giống bệnh chút nào, chắc chắn có việc gì đó đã tác động lên Mộc Lan.

"Hình như có một vị Tàn Uyển Nghi vừa chuyển đến Đông Mai điện của muội có đúng không?"

Mặt Mộc Lan lúc nghe tới cái tên đó càng trở nên tệ hơn, muội ấy cúi nói: "P...phải."

Thật ra không phải chỉ có một mình Tàn Uyển Nghi - Tàn Như Huệ dọn tới, còn có Ninh Tiếp Dur - Ninh Tuyết và Hạnh Tuyền Thị - Hạnh Hân. Cung thất cũ của họ bị hư hao nhiều chỗ, buộc lòng phải dọn đi nơi khác, và Đông Mai viện là chỗ Nội Vụ phủ chọn cho họ.

Ninh Tiếp Dur, Tàn Uyển Nghi lẫn Hạnh Tuyền thị đều là Tài Nữ nhập cung cùng đợt với Mộc Lan và Thiện Lâm.

"Ta có một vài lần gặp được Tàn Uyển Nghi, nàng ta hình như không được tốt tính lắm."

Lần này Mộc Lan không đáp, lặng lẽ nhìn bức tường đỏ cao vút ngăn cách những người trong cung với thế giới bên ngoài.

Tần thị xuất thân nhà quý tộc nên tính cách nàng ta học hẳn khó chịu, so với Phương Chỉ Lôi thật chẳng chút thua kém, Mộc Lan rất nhiều lần bị ả làm khó dễ, Đông Mai viện từ một cung phòng bình yên phút chốc đã biến thành chốn ồn ào thị phi đình tại nhức óc, làm cho Mộc Lan buồn phiền nấy hôm

nay.

Mộc Lan không nói ra nhưng Hải Nghi vẫn hiểu, mấy ngày qua muội ấy sống chẳng tốt chút nào. Muội ấy và cả Thiện Lâm, hai người này đều trở nên yên lặng, không thích vui đùa nữa.

Hải Nghi bỗng nhớ tới lúc nhỏ mình là người vô ưu ưu vô lo, vì có quá nhiều bó buộc nên dần dần cả bản thân nàng cũng trầm đi.

Nàng nhận ra rằng, chẳng ai trên đời này có thể giữ mình nguyên vẹn như lúc ban sơ.

Đấng cơ đã gần hai năm mà trong cung xảy ra không có một ngày yên ổn, người ta nói tề gia trước rồi mới trị quốc, hậu cung rối loạn không yên, làm sao hoàng đế như hần có thể an lòng cai quản việc nước đây?

Nghĩ nhiều chỉ càng khiến bản thân phiền lòng hơn, Võ Tương Minh yên vị trên kiệu rồng, nhắm mắt nhớ về những thị phi mấy ngày qua.

Võ Tương Minh dùng một tên thái giám có tội trạng từ trước đó ra gánh vác tội danh, sắp xếp ổn thoả nhưng vẫn còn rất nhiều lỗ hổng, hần chỉ có thể giúp Chung phi được đến đây, còn lại nàng ta nên tự lo liệu.

Ở chính điện Võ Tương Minh đã từng căn dặn Tứ phi không được tiết lộ ra ngoài, có điều chuyện lớn như thế, hoàn toàn không có cách nào che giấu được, muốn lần cũng không thể lần ra ai đã đồn ra ngoài, vì chuyện đó ảnh hưởng quá lớn, càng tra sẽ càng lộ ra nhiều hơn.

Và tin Chung phi hạ độc Dạ Minh Châu ám hại Anh Lương Viện đã truyền khắp hoàng thành, người bị thiệt thòi nhất cuối cùng vẫn là chủ nhân cung Càn Tuồng. Cho nên điều này càng chứng minh Chung thị vô tội, hần biết nàng ta bản lĩnh không nhỏ, thậm chí còn có thể làm ra nhiều chuyện kinh thiên động địa hơn trong tương lai, việc ngu ngốc kia chắc chắn không phải chuyện mà một kẻ thông minh như nữ nhân đó có thể làm.

Còn về...Anh Thiện Lâm...

Phải, hần cũng có chút nghi ngờ nàng ta, nhưng rồi lại thôi. Trước kia quả thật hần từng nghi nàng ta giở thủ đoạn mê hoặc hần, nhưng cũng có khi là hần đã suy nghĩ nhiều. Nhớ tới khoảng thời gian Anh Thiện Lâm ở Ngự Tiền, hần và nàng ấy có vài lần nói chuyện riêng, còn rất hợp ý nhau, thậm chí...

Rút thanh sáo ngọc trên bên hông phải ra, đáy mắt Võ Tương Minh sâu tựa biển xanh, có chút chan hòa.

Thậm chí hần còn từng đích thân dạy nàng ấy điệu khúc Tô Hàn quê hương của thân mẫu hần. Một hoàng đế, một cung tỳ, cùng nhau ngồi một chỗ nói chuyện vui đùa thật đúng là không hợp lễ chút nào. Nghĩ lại mọi chuyện, cánh môi hần hơi cong lại.

Thật lòng, Võ Tương Minh rất mong rằng phán đoán của mình là sai lầm, hần thật lòng hi vọng nữ nhân đó trong sạch, không phải kẻ thủ đoạn thâm độc, dùng kế hãm hại Chung phi.

Lên ngôi được một thời gian, quyền thế của hần vẫn chưa hoàn toàn vững chắc, ngoài có Nam Tộc và Đại Tuyên hâm mộ, trong có tham quan ô lại. Hần còn rất cần thế lực Chung gia trợ giúp, bây giờ có kẻ tầm độc Dạ Minh Châu, ép hần phải xử tội Chung phi, đúng thật đã đưa hần vào thế khó xử, lỡ như làm rạn nứt mối quan hệ với Chung gia thì... Hần không muốn nghĩ tiếp nữa!

Võ Tương Minh đã thật lòng nghi Anh Thiện Lâm vô can thì tốt nhất nàng ấy đừng nên phụ lòng kỳ vọng của hần. Nếu không...hần nhất định sẽ phế nàng ta! Lần này sẽ không đơn giản là đưa vào Bảo Thất nữa, mà là lập tức xử chết!

"Bệ hạ à, đi lâu như vậy rồi, người đã có ý định đến cung nào hay chưa? Hay là hồi cung?" Vương Thanh Mục bên cạnh liên thuyên.

Võ Tương Minh ngẩng mặt nhìn sắc trời, thấy được mặt trời đã ở trên đỉnh cao, chỉ có điều là một thân một mình, không ai kẻ bên.

"Tới Thượng Dương cung."

Lần trước hần có hơi nặng lời với Hoàng Hậu, nàng ta có lẽ vì sợ quá nên đã cáo bệnh không chịu ra ngoài, tính tới giờ đã nửa tháng, thân là chủ nhân lục cung, nàng ta có thể bỏ bê hậu cung như vậy hay sao?

"Chủ tử nương nương! Chủ tử nương nương!"

Lý Hoàng Hậu muốn ở một mình tĩnh tâm, chưa được một canh giờ đã bị ả cung nữ thân tín là Xuân Hoa quấy rối, thú thật, nàng đã rất nhiều lần muốn tống a đầu này đi từ lâu, chẳng hiểu tại sao mình lại giữ a cho tới tận bây giờ. Ấu cũng do nha đầu đó quá mềm mại và hợp ý nàng, đuổi đi rồi thì Thượng Dương cung này sẽ chán chết!

"Có chuyện gì?"

"B...bệ hạ tới rồi!"

Chỉ bốn chữ đơn giản ngắn gọn mà suýt chút Lý Hoàng Hậu đã lỡ tay đánh rơi ly trà.

"Y đã tới!"

Nàng lập lại liên tục, tay chân run rẩy vì chưa biết nên làm gì, cũng chẳng biết bản thân hiện tại đang vui mừng hay sợ hãi, tâm trạng rơi vào hoảng loạn, không lối thoát ra.

"Nếu nàng còn không mau chấn chỉnh thái độ ngộ ngược của mình, đến một ngày nào đó có người dưng sờ muốn trẫm phế hậu thì không ai có thể bảo vệ được nàng đâu!"

Lời nói lạnh buốt tận xương tủy xoẹt qua tâm nàng, không biết y lúc nói ra câu đó trong lòng nghĩ như thế nào, nàng thì thấy lòng đau như cắt, từng câu chữ ghim sâu vào tim nàng, không ngày nào không nghĩ tới, mà khi nghĩ tới lòng lại quặn đau.

Đó là lần đầu tiên nàng nghe y dùng lời cay độc như thế, nàng sẽ không bao giờ quên ngày đó.

...

Võ Tương Minh được Xuân Hoa dẫn vào trong tấm điện, y định mở miệng nói lời hỏi thăm Hoàng Hậu, câu nói chưa tuôn ra khỏi miệng thì đột nhiên y lại im bặt.

Bởi vì tấm điện giờ đây chẳng có bóng người nào, Xuân Hoa nói mới vừa rồi nàng ấy còn ở đây, bây giờ không biết đã biến đi đâu mất. Ất hẳn là nữ nhân họ Lý ấy đang cố tình trốn tránh hấn, cái tính cách trẻ con này không bao giờ chịu bỏ, hấn đã rất nhiều lần bị tính khí đó của nàng ta chọc tức.

Liếc ngang liếc dọc, Võ Tương Minh kịp thời phát hiện trên giường có một khối lớn nằm co ro trong chăn, khỏi nói cũng biết người kia là ai.

Hấn ngoắt tay bảo Xuân Hoa đi ra, nhắc bước đi đến bên giường.

"Chui ra." Giọng hoàng đế trầm ấm vang tới.

Lý Linh Hoa hờn dỗi xì mũi, không thèm quan tâm, trừ phi hấn chịu nghiêng người xin lỗi, bằng không nàng nhất quyết trốn bên trong này.

"Thôi được, nếu nàng không chịu ra thì trẫm đi."

Sao có thể nói đi là đi được? Hoàng Hậu bật ra khỏi chăn, kéo chặt tay hấn: "Người không được đi!"

Hành động kia làm Võ Tương Minh cười nhẹ, hấn ngồi bên mép giường, nói: "Nàng cũng biết sợ sao?"

Hoàng Hậu mấy ngày liền không rời Thượng Dương cung cho nên y phục không quá trang trọng, thân mặc bộ cẩm y mỏng thoáng mát thêu hoa anh đào, đầu cài mỗi một cây trâm phượng.

"Nàng sao không nhìn lại bản thân mình, chui nhủi trong chăn như vậy, trên đời này có Hoàng Hậu nào giống nàng hay không?" Võ Tương Minh cất lời quở trách, thế nhưng âm giọng hết sức nhẹ nhàng êm ái, không nghe ra chút đáng sợ nào.

Lý Hoàng Hậu bĩu môi: "Chẳng qua là bộ hạ chưa thấy mà thôi!"

"Nàng còn trả treo?" Mây kiếm của hoàng đế cong lên, mắt liếc nữ tử lì lợm ở cạnh: "Chỉ có kẻ ngốc mới chọn nàng làm hậu!"

"Chẳng phải bộ hạ vẫn lập thiếp làm hậu hay sao?"

"Nàng!" Võ Tương Minh thẹn quá hoá giận, không thèm đếm xỉa tới nàng ta nữa, mặt xoay thẳng về phía cửa.

Lý Linh Hoa ném tấm chăn đi, chồm tới đặt hai tay lên bờ vai rấn ròi của nam nhân đứng đầu thiên hạ, mặt kẻ sát hấn, nói: "Bộ hạ, người còn giận thần thiếp sao?"

"Tất nhiên là trẫm giận rồi."

Hoàng Hậu cười tinh ranh, dùng sức đẩy vai y: "Linh Hoa đã biết lỗi rồi, đừng giận nữa mà!!!"

Hoàng đế vẫn chẳng thèm để ý tới, nhất quyết không chịu ngó ngang nàng ta, còn Lý Hoàng Hậu tiếp tục này nọ, chỉ khi nào hấn chịu tha thứ mới thôi.

"Người bỏ qua cho thiếp đi mà!!! Tướng công!!!"

Xém tí Võ Tương Minh đã bật cười to vì từ "tướng công" của hoàng hậu, ai đòi nữ nhân nào trong hậu cung lại gọi hoàng đế như thế chứ, chỉ có họ Lý này mới nghĩ được như thế.

Hoàng Hậu nhoen môi, cuối cùng cũng chọc hấn cười được. Cái từ "tướng công" đó là nàng bắt chước mẫu thân, bà ấy vẫn thường gọi phụ thân như thế, không ngờ lại có hiệu quả như thế. Về sau nàng chắc chắn sẽ còn dùng dài dài.

"Nếu trẫm còn giận nàng thì hôm nay đã không tới."

Biết được y đã tha thứ cho mình, Hoàng Hậu mừng rỡ réo lớn, hí hửng như đứa trẻ vừa được ban kẹo.

"Coi nàng đi, hai mươi bốn tuổi rồi, tính ra đã bằng tuổi trẫm, bao giờ nàng mới chịu chính chắn hơn đây?"

Thú thật, đã ở bên nhau mười năm rồi nhưng chưa có bao giờ Võ Tương Minh có cảm giác mình đang bên cạnh thê tử cả, có lúc hắn còn nhầm nàng ta là tiểu muội hay thậm chí tưởng là con gái mình, âu cũng bởi tính cách quá khác biệt.

"Linh Hoa không phải là vẫn còn trẻ hay sao, đợi tới lúc ba mươi bốn tuổi thì hẳn tính. Bất Linh Hoa phải ngồi một chỗ im lặng trầm mặt, tỏ ra khép nép, thiếp không làm được."

"Nàng nói có lý, nhưng suy cho cùng nàng vẫn là Hoàng Hậu, quốc mẫu một nước, phải lấy thân mình làm gương cho cả thiên hạ, không thể cứ thế mãi được."

Nói xong, hoàng đế cười xòa, lấy tay xoa nhẹ tóc Linh Hoa, đôi mắt híp lại, ánh sáng trời từ cửa sổ chiếu vào hắt nắng vào mặt y, nụ cười y phút chốc biến thành hoa nắng, tựa hồ như có ánh hào quang bao bọc, xuyên đến giữa tim Hoàng Hậu.

Thình thịch...thình thịch...

Từng nhịp tim vang lên liên hồi, lần át hết mọi tiếng ồn bên tai Lý Linh Hoa, nàng cảm nhận rõ ràng thứ ở giữa ngực đang đập rất nhanh, không có ý định chậm lại.

Tay chân nàng bần rùn, thấy y không có ý bài xích liền thuận lợi dựa đầu mình lên vai y, nâng cánh tay trái lên của mình lên cho y nhìn, hỏi:

"Người còn nhớ chiếc vòng này hay không?"

Võ Tương Minh liếc xuống, nhìn thấy được ở cổ tay nàng ấy có đeo vòng tay phi thúy màu lục, không có hoạ tiết gì, kiểu cách đơn giản và đã lỗi thời từ gần mười năm trước rồi, hắn cũng nhớ được đây chính là thứ hắn đã tặng nàng ấy cách đây hơn tám năm, dạo đó cả hai còn chưa là Thái Tử bà Thái Từ Phi, thật khó tin khi một Hoàng Hậu tôn quý như nàng ta lại có thể giữ món đồ cũ kỹ này.

"Vật đã cũ rồi, còn giữ lại làm gì?"

Hoàng hậu cười khinh khích, kể lại chuyện lúc xưa:

"Thiếp nhớ năm đó mình vẫn còn là Trắc phi hầu hạ Văn Lương vương người, trong phủ năm đó chỉ có thiếp và chàng, hai ta hạnh phúc như đôi phu thê bình thường ở dân gian vậy. Đến một ngày Cao Thục Phi ngờ ý muốn tuyển thêm phi cho ngài, thiếp tức lắm, chạy tới chỗ bệ hạ làm loạn hết cả lên."

Tay phải nàng đặt lên vòng phi thúy, xoa nhẹ, mắt nhìn vòng ngọc say đắm tựa như đang nhìn ý trung nhân.

"Chính người đã an ủi thiếp, còn đeo vòng tay này cho thiếp, nói rằng hai ta sẽ mãi mãi bên nhau, nhìn thấy vòng tay như nhìn thấy chàng."

Lời nói Lý Linh Hoa ôn nhu nhả ngọc, trước nay dù là bất kỳ ai đi chăng nữa nàng cũng không bao giờ dùng chất giọng dịu dàng như vậy để nói chuyện, và nam nhân tên Võ Tương Minh chính là trường hợp ngoại lệ duy nhất trên thiên hạ.

"Nhưng chẳng biết bắt đầu từ lúc nào cách đối xử của người dành cho thiếp lại không giống như xưa nữa, ngày càng mờ nhạt đi. Bệ hạ à, thiếp rất đáng ghét phải không?"

Võ Tương Minh lặng người, nhớ tới thời điểm tám năm trước quốc sự căng thẳng, Lý gia cùng Triệu gia, Chung gia và Nghĩa Thân Vương đều là những thế lực lớn của triều đình, năm đó hắn là hoàng tử có nhiều khả năng thừa kế ngôi báu nhất, các thế lực lần lượt tự động dâng hiến nữ nhi lên, cộng với sức ép của Thái Hậu, hắn buộc lòng phải nghe theo sự khống chế của họ.

Lý Hoàng Hậu biết tin đã lập tức làm loạn thư phòng, bắt hắn không được tuyển phi, hắn đành phải nghiêng mình xoa dịu nữ nhân họ Lý, vừa lúc đó hắn mới mua một chiếc vòng phi thúy về, sẵn tiện đeo vào cho nàng ấy, đồng thời nói mấy câu mùi mẫn như "Nhìn thấy vòng tay như nhìn thấy bản vương!" nhằm dụ khi.

Điều đáng nhiên là nàng ta đã nhớ kỹ tất cả, giữ lại tới tận bây giờ.

"Đừng nghĩ nhiều quá!"

Lý Linh Hoa cup mắt, tỏ ra thất vọng, nói nhiều như thế mà y chỉ đáp lại vồn vện mấy chữ. Nàng choàng tay ôm hông y, cảm nhận được rất rõ da thịt rắn chắc nằm bên trong lớp long bào dày đặc.

"Bệ hạ có yêu thiếp hay không?"

Nàng biết hỏi như thế thật sự rất tùy tiện, không hợp với nữ huân, nhưng nàng vẫn hỏi, dẫu sao đây cũng chẳng phải lần đầu tiên nàng làm trái lại nữ huân.

Hoàng đế im lặn vì không biết nên trả lời thế nào, đột nhiên nàng ta hỏi câu hỏi này, thật sự đã làm hắn khó xử.

Thế mà Hoàng Hậu vẫn không chịu để yên, quyết nằng nặc bắt y trả lời cho bằng được: "Bệ hạ! Người trả lời đi mà!!! Một chữ là được!"

"Được rồi! Được rồi! Trẫm yêu nàng nhất trên đời, có được chưa?" Võ Tưng Minh cảm thấy bức mình, tùy tiện trả lời cho xong chuyện.

"Thiếp cũng yêu chàng!"

Dù hiểu rõ y nói ngẩn gọn qua loa để nàng không quạu nữa nhưng nàng vẫn thấy hạnh phúc, vòng tay nàng xiết chặt lấy y hơn, tưởng chừng như mãi mãi không bao giờ buông ra. Đến mức hoàng đế không thể thở nổi, phải hơn một khắc nàng ta mới chịu thả hân.

"Giờ nàng cũng nên ngưng trò giả bệnh đi, trong cung liên tiếp có biến cố, nàng là Hoàng Hậu, hậu cung cần có nàng đích thân dẹp yên thị phi, lòng người tới lúc đó mới có thể nguôi xuống được."

Biến cố mà y nói ắt hẳn là vụ việc Dạ Minh Châu có độc kia, tiện tỳ Chung phi có vẻ như rất uất tức, cho dù ả đã thoát tội nhưng lời đồn trong cung vẫn không hề có dấu hiệu dừng lại, mũi dùi cứ như thế chĩa vào Càn Tòng cung, cũng tội nghiệp cho cô ta thật.

Đây là thời điểm thích hợp để nàng tái xuất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.